ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΑΡΡΩΣΤΕΣ ΨΥΧΕΣ

Σκυμένος στο βιβλίο, ο νοῦς του όμως άλλοῦ.

"ΕΧΟΥΝ κι' όλα δικά σας. "Εχουν σειρά και τ' άγόρια κυρίες μου. 'Η περίπτωσι ένός νέου θά μᾶς άπασχολήση σήμερα. Τό δράμα του, ἂς ποῦμε καλύτερα. "Ενα δράμα ποῦ τόν ἔφερε καί σ' αὐτό ἀκόμα τό ἰατρεῖο τῶν ψυχικῶν παθήσεων. Μᾶς τό δίνει ὁ ἴδιος ἐπιγραμματικά σέ μιά φράσι μέσα: («"Ενας νέος ποῦ ὅλα τάχει κι' ὅλα τοῦ λείπουν»). Πρῶτα-πρῶτα, εἶναι νέος. Τί μεγάλο κεφάλαιο! Δέν τό ἐκτιμᾶμε ὅταν τό κατέχουμε, τό λαχταροῦμε ὅταν μᾶς λείψη. Νέος ποῦ θέλει νά χαρῆ τή ζωή του. Τά οἰκονομικά του μᾶλλον στενόχωρα. "Οχι ὅμως καί τῆς ἀπελπισίας. Δέ φαίνεται νά στερῆται τά ἀπαραίτητα. Πάντως, δέν εἶναι τό οἰκονομικό θέμα ποῦ τόν ἐνοχλεῖ. Χωρίς πλοῦτο ἀλλά μέ σωματική ὑγεία, μέ τά εἰκοσιδύο του χρόνια, στό στάδιο τῶν σπουδῶν, μέ τήν ἀγάπη τῶν συγγενῶν καί τοῦ περιβάλλοντός του. Καί τό ἄλλο, ποῦ δέν εἶναι μικρή ὑπόθεσι: ἡ ὁμορφιά του. Ξέρετε τί θά πῆ νά μπορῆς νά διαλαλῆς ὅτι εἶσαι ὡραῖος; («...Εἶμαι πράγματι πολύ ὡραῖος. "Εχω σωματικά χαρίσματα. Σ' αὐτό τό κεφάλαιο ἡ φύσι μοῦ φέρθηκε μέ γενναιοδωρία. Κανένα σωματικό ἐλάττωμα»).

Εὐχαριστημένος ἀπό τούς δικούς του, εὐχαριστημένος ἀπό τή φυσική του διάπλασι. Τί ὠφελεῖ; Μακάρι κάτι νά τοῦ ἔλειπε γιά νά μπορέση μέ κάποιον νά τά βάλη. Εἶναι χειρότερο νά νοιώθης δυστυχής καί νά μή ὑπάρχη κανείς γιά νά ρίξης ἀπάνω του τήν εὐθύνη. Νά μή μπορῆς νά πῆς: Μοῦ φταίει τό σπίτι, φταίνε οἱ γονεῖς μου, φταίει ἡ φτώχεια μου, φταίει τοῦτο ἤ ἐκεῖνο. "Ετσι τακτοποιεῖσαι κατά ἕνα τρόπο μέ τόν ἑαυτό σου. Φορτώνεις τήν κακοτυχία σου σέ παράγοντες, ποῦ εἶναι ἔξω ἀπό σένα, ἀνώτερους ἀπό τή θέλησί του. 'Ανώτερη βία ποῦ ἀσκεῖται ἀπάνω σου καί δέ μπορεῖς νά τήν ἀπωθήσης. 'Ακόμα καί γιά καμμιά ἀναπηρία ὅταν πρόκειται, συμβιβάζεσαι μ' αὐτήν, τό παίρνεις ἀποφασι.

Τό χειρότερο εἶναι ὅταν δέν ἔχης κανένα στόχο γιά νά στρέψης ἐναντίον του τά παράπονά σου. "Ολοι ἐν τάξει. Καί οἱ γύρω σου καί ἡ φύσι. Ὁ μόνος ποῦ εἶναι σέ ἀταξία ἀπέναντί σου, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός σου. Πῶς γ' ἀντιδράσης, ποιές ποινές νά τοῦ ἐπιβάλης;

"Ας πλησιάσουμε λίγο αὐτό τόν «ἑαυτό», ὅπως μᾶς τόν παρουσιάζει ὁ ἴδιος. Παιδί καλλιεργημένο, φαίνεται, μέ κλίσι πρός τήν ποίησι, τή ζωγραφική, τή μουσική. (Μέχρι ἐδῶ ὅλα καλά. 'Αλλά εἶμαι δυστυχής»). Δέν τοῦ γεμίζουν οἱ καλές τέχνες τή ζωή. Διαβάζει τούς ποιητές, χαίρεται τούς πίνακες τῶν ζωγράφων, τέρπει τήν ἀκοή του μέ τ' ἀηδόνια τοῦ μουσικοῦ πενταγράμμου, ὅπως λέει, ἀλλά τό κενό τοῦ μένει στήν ψυχή. 'Η πλῆξι καί ἡ ἀνία, ἀχώριστοι σύντροφοί του. Δέν εἶναι σάν τούς ἀμηλίκους του, ξέγνοιαστα τζιτζίκια, ποῦ περνᾶνε παίζοντας καί κελαϊδῶντας τή ζωή τους. Τύπος μελαγχολικός καί κλεισμένος στόν ἑαυτό του.

Ψάχνοντας νά βρῆ ἀπό ποῦ πηγάζει αὐτή ἡ δυσάρεστη κατάστασι, σκέπτεται μιά κυμπάλη. "Εκεῖ ζοῦσε ὅταν πήγαινε στό Γυμνάσιο. "Ηταν ὑπόδειγμα συνέσεως καί σεμνότητας στήν περιορισμένη κοινωνία τῆς μικρῆς πολιτείας. Τό καλό παιδί. Τόν ἐλουζαν μέ ἐπαίνους. Οἱ ὧριμοι καί οἱ γέροι τόν πρόβαλλαν γιά μοντέλο στ' ἄλλα παιδιά, ποῦ θορυβοῦσαν, ἀτακτοῦσαν, ἔκαναν τίς τρέλλες τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. «Δέν βλέπετε τόν Πέτρο, πόσο φρόνιμος εἶναι; Δέν παίρνετε λίγο ἀπό τή σοβαρότητά του καί τήν ἐπιμέλειά του;»

Τ' ἄκουε καί κολακεύόταν ὁ ἔφηβος. Τό βάθρο δέ αὐτό στό ὁποῖο τόν τοποθετοῦσαν, τόν ἔκανε νά νομίζη ὅτι ὤφειλε ν' ἀνταποκριθῆ στίς ὑποχρεώσεις τοῦ συνετοῦ, νά μή παραστρατήση καί νάσαι τή φήμη του. Πρωταθλητής τῆς φρονιάδας, ἔπρεπε νά κρατᾶ τή θέσι, ποῦ τοῦ εἶχαν δώσει. 'Η προσπάθεια αὐτή, ὄχι μόνο νά κρατηθῆ στό ὑψος του, ἀλλά καί νά ξεπεράση τή φήμη του, τόν ἔκανε νά γίνη ἡ ἐνσωματωμένη, ἂν μπορῆ νά πῆ κανείς φρόνησι, ἕνα μ' αὐτήν, νά μή μπορῆ πιά νά λασκάρη ἀπό τά δεσμά της.

Τούς ἐπαίνους τῶν ἄλλων αἰτιᾶται. Γιά νά τόν ἐπαινοῦν ὅμως καί νά τόν φέρνουν ὡς παράδειγμα, σημαίνει ὅτι τό μοντέλο προϋπῆρχε. "Ηταν αὐτό ποῦ ἦταν. Οἱ ἐπαινοι ἴσως νά συνετέλεσαν νά γίνη ἀκόμα περισσότερο φρόνιμος. 'Η βάσι ὑπῆρχε μέσα του. Οἱ ἐπαινοι τόνωσαν τόν ἀρχικό πυρῆνα.

'Αλλά – θά ρωτήσετε – εἶναι τόσο κακό ἡ φρονιμάδα; "Ολα εἶναι κακά ὅταν τό τραβᾶμε στήν ὑπερβολή. Τό πολύ «κύριε ἐλέησον» κουράζει καί τούς 'Αγίους. "Ολα εἶναι σχετικά στή ζωή. "Οταν τό πηγαίνουμε στό ἀπόλυτο, παραποιοῦμε τούς θεμελιώδεις νόμους της, παραποιοῦμε τή ζωή καί φεύγουμε ἀπό τήν ὁμαλότητα.

"Εφυγε ἀπό τήν ὁμαλότητα ὁ ὑποδειγματικός ἔφηβος τῆς ἐπαρχίας. Μελαγχολικός καί κλεισμένος ἀπό τή φυσί στόν ἑαυτό του, ἐνίσχυσε τίς ἀδυναμίες του αὐτές γιά νά μή φανῆ κατώτερος ἀπό τή φήμη του. 'Η μοναξιά καί ἡ μελαγχολία τοῦ ἐγιναν πάθος. Δυστυχής στήν ἀνία του, ἀλλά καί ἀνίκανος νά βγάλη ἀπό πάνω του τό ζυγό της, νά γίνη σάν τούς ἄλλους, νά πάρη μέρος στίς διασκεδάσεις τους, νά χαρῆ ὅσα χαιρόνταν ἐκεῖνοι, ν' ἀποκτήση φίλους, συντροφιές, νά ἐνταχθῆ σέ καμμιά ὁμάδα ποῦ δημιουργεῖ ἐνδιαφέροντα γύρω της.

Τίποτα αὐτός. Μόνος, ἀσυντρόφευτος, χωρίς ἐξοικείωσι μέ τούς ἄλλους. 'Η μόνωσι τόν ἀπομάκρυνε ἀπό τόν κόσμο, τόν ἔκανε ἀδέξιο στίς σχέσεις του, ἀκοινώνητο καί τόσο συνεσταλμένο, τόσο δειλό..

– Τί καλό, τί σεμνό, τί ντροπαλό παιδί, καμάρωνε τό χωριό.

"Ολα ὅμως τά χαρίσματα αὐτά ποῦ τοῦ ἀπέδιδαν ἦταν οἱ πηγές τῆς λύπης του. "Ετσι, ἀπόφοιτος πιά τοῦ Γυμνασίου, ἤρθε στήν 'Αθήνα γιά ἀνώτερες σπουδές. "Αλλοι ἄνθρωποι, ἄλλη ἀτμόσφαιρα. 'Εκεῖ ποῦ ζοῦσε εἶχε συνηθίσει στή λύπη του. 'Εδῶ ξαφνιάστηκε. («...Εγώ τό χαμομῆλι μπῆκα στήν 'Αθήνα, στή δυνατή ρετσίνα... Δέν ἤρθα μόνος. "Εφερα μαζί τή συστολή, τή δειλία, τήν ἐρωτική ἀπειρία. Παντοῦ ἔχανα τά νερά μου: Στή Σχολή, στό δρόμο, στά λεωφορεῖα. Δέ τολμοῦσα νά κυττάξω κατάματα ἄντρα ἤ γυναῖκα! Οὔτε, τό συνομιλητή μου...»)

Νά τά χάνη ὅταν ἔβλεπε πόση ἐντύπωσι ἔκανε ἡ πρώτη του ἐμφάνισι! Μιά ὁμορφιά, ποῦ προκαλοῦσε τήν προσοχή. Δέν ἦταν ἱκανός νά ἐπωφεληθῆ ἀπό τήν ἔλξι ποῦ ἀσκοῦσε ἡ μορφή καί τό παρουσιαστικό του. "Ηταν βέβαιος ὅτι μόλις προχωροῦσε ἡ γνωριμία θ' ἀπογοήτευε. Κάτι χειρότερο: θά προκαλοῦσε τά γέλια. («"Ηξερα ὅτι ἀπό γοητευτικός, θά γινόμουν γελοῖος. 'Αδύνατο ν' ἀποφύγω τό τράκ. "Εχανα τόν ἑαυτό μου...»)

Ποῦ νά στραφῆ σέ κοπέλλα; "Ολες του οἱ κινήσεις γίνονταν ἀφύσικες. Νόμιζε πώς εἶχε καταντήσει ἕνα νευρόσπαστο, ποῦ τό θλέπαν τά κορίτσια καί χαχάνιζαν.

"Αν μποροῦσε ν' ἀποβάλη αὐτό τό σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητας, ν' ἀποκτήση τή ζωηρότητα, τό θάρρος, τήν ἐμπιστοσύνη, ποῦ ἔχουν τ' ἄλλα παιδιά στόν ἑαυτό τους.

'Αλλά ἦταν πιά – ἡ ἐντύπωσί του – ἀργά. Περνοῦσαν οἱ μῆνες. Καλοκαίρια, φθινόπωρα, χειμῶνες, ἀνοιξες. 'Ασυντρόφευτος αὐτός. Πλούσια ἐρωτικά γεύματα ἀπολάμβαναν οἱ ὁμήλικοί του. Καί ἦταν τύποι συνηθισμένοι. Μερικοί ἔντονα ἀσχημοι. 'Εν τούτοις ἡ ἀσχήμια δέν τούς ἐμποδίζε ν' ἀναπτύσσουν τήν ἐρωτική δραστηριότητά τους. Νά χαίρωνται τή ζωή ὅσοι δέν εὐνοήθηκαν ἀπό τή φύσι τους καί νά εἶναι ὁ ἀραῖος καταδικασμένος νά περνᾶ μόνος τίς μέρες του! Δέ τό κρυβει. Τόν κυρίεψε ἡ ζήλεια. Μεγάλο τό μαρτύριό του. Τόρριξε στά τσιγάρα καί στούς καφέδες. Δέν εἶναι ὅμως φάρμακο τά διεγερτικά. Χειροτέρεψε ἡ κατάστασί του. Αὐξησι τῆς πλήξεως καί τῆς μελαγχολίας. Προσθέστε σ' αὐτά καί τήν ἐρωτική πεῖνα. Τοῦ εἶχε γίνει βασανιστική. 'Ο ἐρωτικός καρπός ἀπορροφοῦσε τή σκέψι του. Ποῦ μυαλό γιά μελέτη; Σκυμένος στό βιβλίο, ὁ νοῦς του ὅμως ἀλλοῦ. Σέ κίνδυνο οἱ σπουδές. («...Κάποτε–δειλινό Κυριακῆς – ξέσπασα σέ λυγμούς. Εἶχα δῆ προηγουμένως ζευγάρια τῆς ἡλικίας μου νά περνοῦν κάτω ἀπό τό δωμάτιό μου. Μοῦ πρθαν μαῦρες σκέψεις...»)

'Ακόμη καί ἡ αὐτοκτονία. Κατέφυγε σέ ψυχίατρο. Περίπτωσι προχωρημένης μελαγχολίας, ἦταν ἡ διάγνωσι τοῦ γιατροῦ. Τοῦ ἔδωσε κάτι χάπια. Mi'town λέγεται τό φάρμακο. Πῆρε, ξαναπῆρε, δέν εἶδε διαφορά. Νά προχωρήση στά ἠλεκτροσόκ; Τά σκέπτεται καί θυμᾶται ψυχιατρεῖο. Βρίσκει πολύ κοντά τό ἕνα μέ τ' ἄλλο. («Θά τρελλαινόμουν πρίν ἀπό τή θεραπεία»). Θά βάδιζε στό θάνατο ἄν δέ λυπόταν τούς δικούς του, ποῦ θά πονοῦσαν γιά ἕνα ἀδικο χαμό. "Εχει τήν ἐντύπωσι ὅτι ἀτόνησαν τά εὐγενῆ του αἰσθήματα. Δάκρυζε στή θέα τοῦ τυφλοῦ, ὑπέφερε περνώντας ἐμπρός ἀπ' τόν ἐπαίτη. 'Αγκάλιαζε τόν κόσμο μέ τήν ἀγάπη του. Δέν τόν ἀγκαλιάζει πιά. 'Αδιάφορος τώρα, τά βάζει μέ τή φύσι, ποῦ ἄλλους τούς προικίζει μέ θάρρος κι' ἄλλους τούς φτιάχνει τόσο δειλούς ὥστε νά μή εἶναι ἱκανοί νά δρέπουν οὔτ' ἕνα καρπό ἀπό τό δέντρο τῆς ζωῆς.

'Υπάρχει θεραπεία; 'Υπάρχει τρόπος ν' ἀνατραποῦν οἱ βουλές τῆς φύσεως; («Δῶστε μου μιά παρηγοριά. "Ο,τι φρονεῖτε θά πράξω»). Μακάρι, παιδί μου, νά διέθετα τό βοτάνι τῆς χαρᾶς, τῆς τόλμης, τῆς ξεγνοιασιᾶς. Δέν εἶσαι ὁ μόνος ἀπό τόν ὁποῖο λείπουν. Πολύ περισσότεροι ἀπό ὅσο φαντάζεσαι αὐτοί ποῦ σταματοῦν μέ δειλία ἐμπρός στή ζωή. "Αλλοι μέ ὁμορφιά, ἄλλοι μέ ἱκανότητες γιά νά σταδιοδρομήσουν, ἄλλοι καί μέ τά δυό. Καί ὅμως τίποτα ἀπ' ὅλα δέν ἀξιοποιοῦν.

'Ακολουθώντας ὅμως τίς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης, τό βασικό φάρμακο θά τό ἀναζητήσης σ' ἐσένα τόν ἴδιο, στή δύναμι τῆς θελήσεώς σου, στήν ἀπόφασι ν' ἀναγεννηθῆς. Δέν πετοῦνε τά εἰκοσιδύο χρόνια στόν ντενεκέ τῶν σκουπιδιῶν. Τά καίρονται. 'Η φύσι ποῦ καταριέσαι, ἡ ἴδια φύσι σ' εὐλόγησε μέ τήν ὁμορφιά. Μικρό τόχεις; Κάτι ποῦ δέ μπορεῖς νά τό ἀποκτήσης, ἂν δέν σοῦ τό δώση ὁ Πλάστης. Γενναιόδωρος ὁ Πλάστης σου σ' ἔκανε ὡραῖο. Τ' ἄλλα θά τά βρῆς μέσα σ' ἐσένα. Δέν ἐκεις παρά νά σκύψης καί νά τό πάρης. Θέλησέ το, νά γίνης κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου καί θά ὑποταχθοῦν στή θέλησί σου.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Δέν χωράει ἀμφιβολία, εἶναι ἀληθινά!...

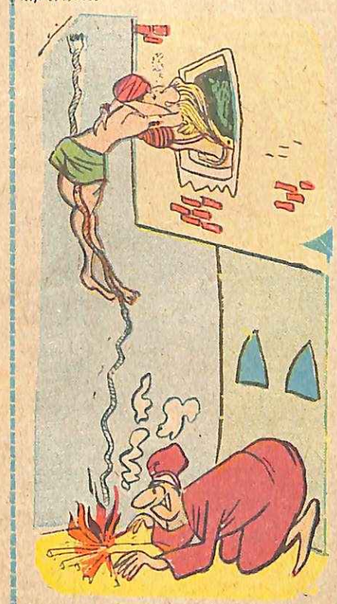

Ἔρως στίς Ἰνδίες.

— Κι' ἐδῶ κινηματογράφησα τή γυναῖκα μου στήν πλάζ, ἀλλά, δυστυχῶς, σέ πρῶτο πλάνο ἤρθε, κατά λάθος, μιά ἄλλη. Δέν πειράζει, ὅμως, φαίνεται ἡ 'Ασπασούλα μου!...

Η εὐθυμη αὐτή στήλη, ὡς γνωστόν, δέν πολιτεύεται; ἐξ οὗ καί δέν ἀσχολεῖται μέ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν. 'Ενδιαφέρεται, ὅμως, – καί ἀσμένως μάλιστα, – γιά τίς ἴδιες τίς ἐκλογές, ποῦ συνεκλόνισαν γιά μιά φορά ἀκόμα τούς "Ελληνες καί ἔβαλαν σέ δεινή δοκιμασία τά φρονήματά τους. 'Η συρροή στίς κάλπες δέν ἔδωσε μονάχα τήν εὐκαιρία νά σφυγμομετρηθῆ τό κοινό αἴσθημα, ἀλλά καί νά ἐκδηλωθῆ γιά μιά φορά ἀκόμα ὁ χαρακτήρας τῶν συμμετασχόντων στόν ἐκλογικόν ἀγῶνα ἡρωικῶν 'Ελλήνων – ὑποψηφίων καί ψηφοφόρων – σέ σειρά χα-

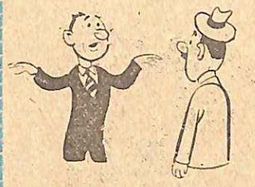

μακτηριστικῶν καί σπαρταριστῶν ἐπεισοδίων.

"Ετσι εἴδαμε καί πάλι νά παρελαύνουν ἀπό τήν κάλπη ὅλη τήν ἀνεξάντλητη ποικιλία τῶν τύπων, ἀνάμεσα, στούς ὁποίους, ὁ αἰώνιος ταλαντευόμενος ἦλθε... γκανιάν.

– Τί θά ψηφίσης;

– Σέρω γώ; Τί νά σοῦ πῶ.

– Δέν ἀποφάσισες;

– Μᾶλλον ὄχι. Ταλαντεύομαι!

– 'Ακόμα;

– 'Ακόμα, ποὺ νά παρ' ὁ διάβολος.

Τόν εἴδαμε ταλαντεύομενο σ' ὅλη τήν προεκλογική περίοδο, ταλαντεύόμενο ἀνήμερα τῶν ἐκλογῶν, ταλαντευόμενο στήν ὥρα ταλαντευόμενο ἀκόμα καί μπροστά στήν κάλπη. Κι' ἐν τέλει, κατάφερε νά ψηφίση τελευταῖος... λίγο πρίν ἀπό τή δύσι τοῦ ἡλίου! Τί ψήφισε τελικά; "Ενας Θεός ξέρει! Διότι καί σ' αὐτό ἀκόμα.. ταλαντεύεται, ἂν πρέπει νά σοῦ πῆ ἤ ὄχι!

*

Δ Ε μπορεῖ νά πῆ κανείς – ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια οἱ ἐκλογές στήν 'Ελλάδα διεξάγονται κατά τρόπον ἰδεῶδη. Πάνε πιά οἱ ἐποχές ποὺ χαλοῦσε ὁ κόσμος μέ τίς κουμποῦρες, τίς μαχαῖρες, τίς ἀνατροπές καλπῶν καί τίς τόσες καί τόσες ἄλλες φασαρίες. Σήμερα τό

χαρακτηριστικό στοιχεῖο τῶν ἐκλογῶν εἶναι ἡ καθιερωμένη πιά... μουγγαμάρα.

– Τί βλέπεις;

– Μουγγαμάρα!

– Τί λέει ὁ κόσμος;

– Μουγγαμάρα!

Μέ μουγγαμάρα ὡδεύαν στίς κάλπες οἱ ψηφοφόροι, μέ μουγγαμάρα περιμέναν στίς οὐρές καί μέ μουγγαμάρα – πρό πάντων – τήν ἀμολύσαν.

– Μωρὲ φανταζόσουν ποτὲ ὅτι τόση μουγγαμάρα θά εἶχε γι' ἀποτέλεσμα αὐτά... τ' ἀποτελέσματα;

'Αλλά εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ μουγγαμάρα πάντα εἶναι πρόλογος ἐκπλήξεων.

*

ΠΟΣΟΙ καί πόσοι καυγάδες ἀναμεσα στ' ἀνρογυνα ἀπ' τόν καιρό ποὺ ἀποκτήσαν ψῆφο οἱ γυναῖκες! "Ενα τέτοιο ἀντρόγυνο τρωγόταν ἐπί μέρες.

– Παπανδρέου! ἔλεγε ὁ σύζυγος.

– Καραμανλῆ! ἔλεγε ἡ σύζυγος.

– Παπανδρέου! ἐπέμενε ὁ σύζυγος.

– Καραμανλῆ! ἐπέμενε ἡ σύζυγος.

'Η διαφωνία ὁδηγοῦσε σέ λογομαχία καί ἡ λογομαχία σέ καυγᾶ:

– Μά τί βρίσκεις στόν Καραμανλῆ; ἔλεγε ὁ σύζυγος. Τί τοῦ θαυμάζεις; Τά φρύδια του;

Κι' ἡ σύζυγος:

– Κι' ἐσύ τί βρίσκεις στό Παπανδρέου; Τί τοῦ θαυμάζεις; Τήν... μύτη του;

'Εν τέλει, τό ζεῦγος χώριζε τό πρωΐ τῆς ἐκλογῆς μαλλωμένο καί πῆρε ὁ ἄντρας τήν ὁδεύουσαν στό τμῆμα του καί ἡ γυναῖκα ἐπίσης. "Αν συνεφιλιώθησαν ἀκόμα ἡ ὄχι παραμένει ἀγνωστον.

ΕΤΟΣ Κ — ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΜΑΪΟΥ 1958 — ΑΡΙΘ. 1016

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Στή σκιβα της εποχης

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

ΝΑΤΟΣ καί ὁ... κοψοχέρης! Φανατικός, φωναχλᾶς, ἐκδηλωτικός, ζωηρός, συζητητικός – κάθε φορά ποὺ πάει νά ψηφίση δηλωνει ρητῶς καί κατηγορηματικῶς τό κόμμα καί τόν ἀρχηγό τῆς προτιμήσεώς του, ψηφίζει, ἐκφράζει θορυβωδῶς τήν πεποίθησί του ὅτι τοὐτη τή φορά πέτυχε τόν κατάλληλο ἀρχηγό, ποὺ θά σώση τήν 'Ελλάδα κι' ὕστερα ἀπό λίγο καιρό ἀρχίζει νά χτυπιέται:

– Δέν ἔκοβα τό χέρι μου;

"Εναν τέτοιο βλέπει κάποιος φίλος του στόν οὐρά ἑνός τμήματος τῆς Κυψέλης καί τόν ζυγώνει:

– Τί γίνεται;

– "Εν τάξει!

– Τί ψηφίζεις;

– Τόν καλύτερο!

– Καί ποιος εἶναι ὁ καλύτερος;

– Δέ σοῦ εἶπα;

Κι' ὁ κοφοχέρης ἀναφέρει, μέ ὑπερηφάνεια καί μέ ζωηρή φωνή τόν ἀρχηγό τῆς προτιμήσεώς του, εἰς ἐπήκοον τῶν ἄλλων ψηφοφόρων ποὺ περίμεναν στήν οὐρά ἠσυχοι καί σιωπηλοί.

– Αὐτόν ψηφίζω κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. 'Ο Θεός νά δώση, ὅμως, νά

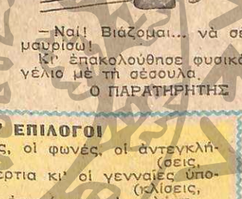

μήν μετανοιώσω κι' ἐγώ ὁπως μετανοιώσες τόσες φορές ἐσύ κι' εὐχόσουν νά εἶχες κόψει τό χέρι σου!

Κι' ἕνας ἀπ' τήν οὐρά, σιωπηλός μέχρι τήν ὥρα ἐκείνη, κουνᾶ τό κεφάλι καί μουρμουρίζει:

– Ἄμ θά τό κόψετε κι' οἱ δυό σας τούτη τή φορά!

Καί μειδίασε μειδίαμα σαρδώνειον...

*

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ἀπ' τήν τελευταία προεκλογική ἡμέρα. 'Υποψήφιος μιλᾶ σ' ἕνα πολιτικό κέντρο πρός τούς μπαφιασμένους ψηφοφόρους μέ τρόπο ἀπεραντολογικό καί τρομερά κουραστικό:

– 'Αγαπητοί μου συμπολίτες! Αὔριο εἶναι Κυριακή! Πρωΐ-πρωΐ θά ξυπνήσετε... θά πλυθῆτε... θά ξυρισθῆτε... θά ντυθῆτε... θά πάρετε τό καφεδάκι σας καί ἀκολούθως θά βγῆτε ἀπό τό σπίτι σας... Ὕστερα θά πάρετε ἕνα δρόμο... Θά πάτε στό ἐκλογικό σας τμῆμα καί θά καθίσετε στήν οὐρά...

Κάποιος ἀπό τό μπαφιασμένο ἀκροατήριο, ὅμως, ἔχασε τήν ὑπομονή του.

– Στάσε, ἐπί τέλους, στήν κάλπη!

Κι' ὁ ὑποψήφιος μέ μειδίαμα:

– Βιάζεστε ἀγαπητέ μου;

– Ναί! Βιάζομαι... νά σέ μαγειρέψω!

Κι' ἐπακολούθησε φυσικά γέλιο μέ τή σέσουλα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΙ' ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Πῆραν τέλος, ἐπί τέλους, οἱ φωνές, οἱ ἀντεγκλήσεις,
τοῦ σταυρώματος τά ντέρτια κι' οἱ γενναῖες ὑπο-(χλίσεις,
ξαναβρῆκε ἡ θυελλώδης ἐποχή μας τή γαλήνη
καί μοιραίως ξαναμπῆκαν πλέστα «κλάκ» στή... να-(φαλίνη!

'Η περίοδος τουτέστιν ἦρθε ἡ μετεκλογική
κι' ὁ πολύπαθος ὁ κόσμος περιμένει ἐδῶ καί πέρα,
νά φροντίσουν, τέλος πάντων, ὅσοι βγήκανε «λευ-(κοί»
νά ποσκόψουν αὐτόν ὁ τόπος καί νά δῆ μιάν...ἀσπρη (μέρα!

Γ. Θ–ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τὸ μεγαλοπρεπέστατο αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο. Ὁ Βαρῶνος ντὶ Καμάρα, ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, κατέβηκε ἀπ' αὐτό, λίγο σκυφτός, καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Στὸ χώλ τὸν ὑποδέχτηκε ὁ καμαριέρης του καὶ τοῦ εἶπε, μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι:

— Ἐξοχώτατε, σᾶς περιμένει κόσμος πολύς...

Ὁ Βαρῶνος πῆρε τὰ μπιλιέτα τῶν ἐπισκεπτῶν του, τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ διάβασε μερικὰ ὀνόματα, στὴν τύχη. Ἦταν ὅλοι προσωπικότητες τῆς ἀριστοκρατίας, τοῦ πλούτου, τῶν γραμμάτων, τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Βαρῶνος συγκράτησε μὲ κόπο μιὰ νευριασμένη χειρονομία. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ὑποστῆ αὐτὴ τὴν ἀνιαρὴ ἀγγαρεία. Τὸ ἀξίωμά του τοῦ δημιουργοῦσε ὑποχρεώσεις.

Μά, καθὼς ἑτοιμαζότανε νὰ μπῆ στὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ φάνηκε μιὰ μικρὴ κοπελλίτσα. Ἔτρεξε κοντά του, ἀνάλαφρη σὰν πεταλούδα, φωνάζοντάς τον χαρούμενα:

— Μπαμπᾶ! Μπαμπᾶ!..

Γιατί ἀργήσες;...

Τὰ μάτια τοῦ Βαρώνου λάμψανε ἀπὸ εὐτυχία. Ξέχασε μονομιᾶς ἐπισκέπτες κι' ὑποχρεώσεις κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν κορούλα του.

—Ἐβελίνα μου. Πῶς ἤξερες ὅτι ἤρθα, χρυσό μου; τὴ ρώτησε μὲ συγκίνησι.

— Εἶδα τ' αὐτοκίνητο, ἀπ' τὸ παράθυρο... Ξέφυγα ἀπ' τὴ φρυλλάϊν κι' ἔτρεξα κοντά σου...

Μὰ ἡ μικρούλα σταμάτησε ἀπότομα, γιατὶ εἶχε δῆ νὰ μπαίνῃ ἡ γκουβερνάντα της, ποὺ ζήτησε συγγνώμη ἀπ' τὸ βαρῶνο καὶ ξεκόλλησε ὕστερα ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ του τὴν Ἐβελίνα, μὲ τὴ δικαιολογία πὼς ἤταν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ της.

Ὁ πατέρας κύτταξε θλιμμένος τὴν κουκλίτσα του, ποὺ ἔφευγε, στέλνοντάς του φιλιὰ μὲ τὰ χεράκια της. Ὕστερα τράβηξε ἄκεφα γιὰ τὸ γραφεῖο του...

★

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Βαρῶνος γύρισε στὸ σπίτι του ἀργὰ τὴ νύχτα, κατακουρασμένος. Μπῆκε πρῶτα στὴν κάμαρα τῆς Ἐβελίνας του, πατῶντας στὰ νύχια. Μά, μόλις πλησίασε στὸ κρεβατάκι της, ἡ καρδιά του σφίχτηκε. Ἄκουγε τὴ μικρούλα του ν' ἀνασαίνῃ μὲ κόπο... Ἔσκυψε πάνω της, τρομαγμένος, καὶ τὴν εἶδε κατακόκκινη ἀπ' τὴν ἔξαψι τοῦ πυρετοῦ... Τὴν εἶχε ἁρπάξει στὰ ἀμείλικτα νύχια της μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια: ἡ διφθερίτις!

Ὁλόκληρη ἡ Ρώμη συγκινήθηκε ἀπ' τὸ δυστύχημα αὐτό, ποὺ βρῆκε τὸ Βαρῶνο. Ὅλες οἱ ἰατρικὲς ἐξοχότητες ἔσκυβαν πάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τῆς μικρῆς ἄρρωστης, προσπαθῶντας νὰ τὴν ἀποσπάσουν ἀπ' τὴν κρύα ἀγκαλιὰ τοῦ Χάρου.

Ὁ πατέρας πήγαινε νὰ τρελλαθῆ. Εἶχε γίνει ἐρείπιο σωστὸ ἀπ' τὶς ἀγρύπνιες καὶ παραμελοῦσε τελείως τὴν πολιτικὴ καὶ τὶς ἐπίσημες ὑποχρεώσεις του.

Δὲν τὸν ἔνοιαζε γιὰ τίποτ' ἄλλο, ὅσο ἔβλεπε τὴν κορούλα του νὰ λυώνῃ σὰν κερί... Οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπελπιστῆ πιά...

Ἔξαλλος ἀπ' τὸν πόνο, μιὰ βραδυά, ὁ Βαρῶνος πῆρε τοὺς πιὸ ἀπόκεντρους δρόμους τῆς Ρώμης, γιὰ νὰ μὴ δῆ μὲ τὰ μάτια του τὸ ξεψύχισμα τῆς Ἐβελίνας του. Γιατὶ ὅλοι περίμεναν πιὰ τὸ θάνατό της, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Μονάχα ὁ οἰκογενειακὸς γιατρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ κοντά της, ἀπὸ καθήκον.

Ὁ Βαρῶνος περπατοῦσε μηχανικά, ὥρες πολλές. Ἡ ψυχή του εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ κορμί του καὶ πετοῦσε γύρω ἀπὸ ἕνα κρεβατάκι, ὅπου ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του...

Δὲν κατάλαβε οὔτε κι' ὁ ἴδιος πῶς βρέθηκε κάποια στιγμὴ γονατισμένος πάνω στὶς κρύες πλάκες μιᾶς μικρῆς κι' ἀπόκεντρης ἐκκλησίας. Ποιὸς εἶχε σπρώξει ὡς ἐκεῖ τὰ βήματά του; Ποιὸς τὸν ἀνάγκασε νὰ μπῆ στὴν ἐρημη καὶ μισοσκότεινη ἐκκλησία;... Καὶ ποιὸς λύγισε τὴν ψυχή του καὶ ἄπιστη ὡς τότε ψυχή του, σὲ σημεῖο ὥστε αὐτὸς — ὁ ἀπορροφημένος ἀπ' τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνες, ὁ τσαχὺς πολεμιστὴς — νὰ μείνῃ ὧρες γονατισμένος μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, χύνοντας δάκρυα πικρὰ καὶ παρακαλῶντας τὴν νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ παιδί του;

Ποιός ἄλλος ἀπ' τὸν πόνο τοῦ πατέρα!...

Ξημέρωνε πιά, ὅταν σηκώθηκε ἀπ' τὸ ἐυλαβικὸ γονάτισμά του. Τὰ γόνατά του τρέμανε, πληγιασμένα ἀπ' τὶς πλάκες, κι' ἡ κούρασι τὸν εἶχε κουρελιάσει. Μέσ' στὴν ψυχή του ὅμως ἄνθιζε τώρα μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα...

Τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του, μ' ἀνάλαφρο βῆμα, κι' ἀφοῦ ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια μὲ νεανικὴ εὐκινησία, ὥρμησε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης, πλημμυρισμένος ἀπὸ μιὰ μυστικὴ χαρά.

Εἶδε τότε σ' ὅλα τὰ πρόσωπα τὸν ἥλιο τῆς ψυχικῆς ἀνακουφίσεως. Εἶδε στὴν ἔκφρασι τοῦ γιατροῦ τὴν ἀπορία γιὰ τὸ ἀνεξήγητο ἐκεῖνο θαῦμα. Εἶδε ἀκόμα τὰ γαλανὰ καὶ κουρασμένα ματάκια τῆς Ἐβελίνας του νὰ καρφώνωνται μὲ στοργὴ στὰ δικά του...

Ἔβγαλε μιὰ κραυνὴ θριάμβου — κάτι σὰν ὕμνο ἀπείρου εὐγνωμοσύνης στὸ Θεὸ — καὶ λιποθύμησε ἀπ' τὴν εὐτυχία του...

Τὸ ἀπόγεμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἡ Βουλὴ καταψήφισε κι' ἔριξε τὴν Κυβέρνησι.

Μὰ ὅταν, ἔπειτα ἀπ' τὴ δραματικὴ καὶ σύντομη ἐκείνη συνεδρίασι, ὁ Βαρῶνος γύρισε στὸ μέγαρό του, τὰ ἔξεχασε ὅλα στὴ στιγμή. Ἔτρεξε στὸ προσκέφαλο τῆς Ἐβελίνας του, ἀκούμπησε ἀπαλὰ τὸ μάγουλό του στὰ ξανθὰ μαλλάκια της, τὰ μουσκεψένα ἀπ' τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀδυναμίας. Κι' ἐνῶ ἐκείνη τὸν κύτταζε μὲ στοργή, μὴ μπορώντας ἀπ' τὴν ἐξάντλησι νὰ τοῦ μιλήσῃ, ὁ πονεμένος πατέρας ξέσπασε σὲ δάκρυα θερμὰ — τὰ πρῶτα ποὺ ἔχυνε, ἀπ' τὴν παιδική του ἡλικία...

Ἦταν δάκρυα βαθειᾶς συγκινήσεως, ἱερῆς χαρᾶς, ὁλόψυχης εὐγνωμοσύνης στὸ Θεὸ κι' ἀπεράντης λαχτάρας καὶ στοργῆς...

ΠΙΕΡ ΜΟΡΒΑΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εἰς τὸν κύβον

Παρ' ὅλον ὅτι Δὸν Ζουὰν τυχνάνω καὶ ἱππότης
καὶ δρᾶσιν ἔχω συναφῆ κι' οὐκὶ βεβαίως ἀγονον
ἐσκέφθην πρὸς ἐπαύξησιν τῆς αἴγλης μου ἐν πρώτοις
νὰ καταστῶ Καζανόεὺς καὶ δὴ εἰς τὸ τετράγωνον.
Ἐφ' ᾧ τὴ ρενδικότταν μου βαλὼν τὴν καινουργῆ
κι' ἔχων σαγήνην ἐξαλλον καὶ μάλλον συμπαγῆ
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς μὲ γόητος τὸν ζῆλον
διὰ νὰ «κόψω» τὰς γυνὰς δίκην... μαρουλοφύλλων.
Τουτέστιν ἔχων τὸν σκοπὸν τὸν λαῦρον καὶ θαυμάσιον
ν' αὐξήσω τὴν σαγήνην μου κατὰ τὸ τετραπλάσιον
καὶ πένδε δίδας στρομβουλὰς ἰδὼν εἰς λεωφόρον
εὐθὺς τὰς ἐσαγήνευσον, ὦ παίδες, κατὰ κόρον.
Ἤκουν τὰς προσεκάλεσον πρὸς κέρασμα πρωτίστως
κακείναι προθυμότατα κι' εἰποῦσαι: «Εὐχαρίστως!»
ἐν τάχει ἐσαβούρωσαν ἐντὸς ὀλίγης ὥρας
ὀκτὼ μβουγάτσας, πένδε κώκ καὶ δέκα πάντα-φλώρας.
Ἐν συνεχείᾳ ἔφαγον καὶ πένδε μπα-
(κλαβάδας
καὶ ἀφοῦ ἔπιον καὶ βερμοὺτ καθὼς καὶ
(βυσινάδας,
ἐν τέλει ἀπεχώρησον κι' αἱ πένδε ἀγ-
(κοζὲ
πρὶν λάθω τὸν ἐλάχιστον ἐκ μέρους
(των... μεζέ.
Καὶ διακοσίας ἔδωσον εἰς δρᾶσιν πλή-
(ρως ἄγονον
καὶ μόνος φεῦ! ἀπέμεινον τὸν βίον
(διατρίβων
κι' ἀντὶ νὰ γίνω Δὸν Ζουάν, ὦ Ζεῦ,
(εἰς τὸ τετράγωνον
ἀνεκηρύχθην παμψηφεὶ κορίτσον εἰς
(τὸν.., κύβον!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

★ Ἡ («Ἀνδρομάκη») τοῦ Εὐριπίδου, ποὺ παίζεται ἀπόψε ἀπὸ τὸν Θυμελικὸ Θίασο στὸ θέατρο Ἡρῴδου τοῦ Ἀττικοῦ περιλαμβάνει καὶ ἕνα διότυπο σκηνικὸ τέχνασμα: Ἡ θεὰ Θέτις θὰ ἐμφανίζεται στὸ ὕψος τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ της ἀπὸ... ἀέρος.

— Ἡ («Ἀνδρομάκη») περιλαμβάνει ἕνα τραγουδιστικὸ θρῖνο μὲ μουσικὴ τοῦ Καζάζογλου, ποὺ θὰ ἀποδώσῃ ἡ γνωστὴ ἀπὸ τὸ μουσικὸ θέατρο Φρόσω Θεοδώρου.

— Σπευστέον ὅτι ἡ («Ἀνδρομάκη»), ὅπως ὅλες οἱ τραγῳδίες, παίζεται χωρὶς ὑποβολεῖο γιὰ νὰ μὴ διασπᾶται ἡ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου.

— Τὸ ρεκὸρ ἀποδόσεως στὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ θεάτρου ἔχουν ὁ ἀδόποιός Μαρίνος, ποὺ κατέφερε πρὶν μερικὰ χρόνια στὸ "Αογος, ὅταν ἐπαίζετο ὁ «Προμηθέας», νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀσθενήσαντα Μᾶνο Κατράκη στὸν κύριο ρόλο, «πρίμα βίστα», χωρὶς κεμμία δοκιμή, καὶ ἡ Λιάνα Μιχαήλ, ποὺ κατόρθωσε νὰ μάθῃ ἀπ' ἔξω ὅλους τοὺς στίχους τοῦ ρόλου της στὸ «Λυσιστράτη».

★ Γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα ἀναγγέλλεται ἡ ἔναρξι τοῦ πρώτου θερινοῦ θεάτρου («Σαμαρτζῆ»), ὅπου ὁ θίασος τοῦ Μίμη Φωτόπουλου θὰ παρουσιάσῃ τὸ νέο ἔργο τῶν κ. κ. Τσιφόρου καὶ Π. Βασιλειάδη («Ὁ καλὸς μας ἄγγελος»).

★ Στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ («Περροκέ»), ἐξ ἄλλου, ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἡ Καλὴ Καλὸ σ' ἕνα πρωτότυπο σκέτο θὰ ἐμφανίζεται ὡς κυρία γνωστοῦ βιομηχάνου, ὁ δὲ νέος ἠθοποιὸς τῆς Θεσσαλονίκης Βουτσᾶς ὡς Ὀ. νέσης. Τὸ σκέτο θ' ἀρχίζῃ σ' ἕνα κοσμικὸ σαλόνι καὶ θὰ καταλήγῃ σ' ἕνα λαϊκὸ κέντρο, ὅπου ὁ ἄσσος τοῦ μπουζουκιοῦ Γιῶργος Μητσάκης, θὰ ἐκτελῆ τὸ συγκρότημά του δύο νέα λαϊκὰ τραγούδια, ποὺ ἔγραψε ὁ μαέστρος Μεν. Θεοφανίδης, τὰ «Ρίξε ἀκόμα δυὸ πεννιὲς γιὰ μένα» καὶ «Ὁ δρόμος».

★ Τὸ εἰδυλλιακὸ ἔργο «Ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ» τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη, θὰ παρουσιαστῆ στὸν Ἑλληνικὸ Κῆπο, μέσα σ' ἕνα μόνιμο σκηνικό, ποὺ θὰ ἀναπαριστᾶ τὰ στενὰ τῆς Πλάκας.

★ Ἡ μεγάλη στὰρ τοῦ κινηματογράφου Κάθριν Χέπμπορν ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κτές στὴν Ἀθήνα, μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὰ ἑλληνικὰ νησιά, θεωρεῖται ὡς φανατικὴ σπορτσουόμαν κι' ἦταν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν στὴν πολιτεία τοῦ Κεν. τάκυ πρωταθλήτρια τοῦ γκόλφ, τιμηθεῖσα μὲ πολλὰ μετάλλια.

★ Ἡ κινηματογραφικὴ ἑταιρεία («Ἀν. Ζερβὸς») θὰ γυρίσῃ τὴν «Κασσιανή» μὲ σενάριο τοῦ κ. Μελετοπούλου ἐν συνεργασίᾳ μὲ Γιουγκοσλάβους παραγωγούς.

— Τὸ φίλμ θὰ εἶναι ἔγχρωμο, θὰ γυριστῆ δὲ στὰ στενὰ δρομάκια τῆς Κασοριάς.

— Γιὰ τὸ ρόλο τῆς Κασσιανῆς, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὡραιοτάτη, ἀναζητεῖται ἠδὴ τὸ κατάλληλο πρόσωπο.

★ Στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς δίδεται, τὴν Πέμπτη 15 τρέχοντος καὶ ὥρα 8 μ. μ., ἡ πρεμιέρα τοῦ τμήματος Παιδικοῦ Θεάτρου τοῦ «Κέντρου Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου», (Καρόλου 8α), μπροστὰ σὲ ἐκλεκτὸ πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ κοινό.

— Θὰ παιχθῆ τὸ ἔργο «Οἱ Γλάροι» τοῦ καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Χρ. Δοξαρᾶ. Οἱ παραστάσεις θὰ ἐπαναληφθοῦν στὶς 17, 20 καὶ 23 τρέχοντος. Οἱ προβλέψεις γιὰ τὴν ἐπιτυχία εἶναι πολὺ αἰσιόδοξες, μολονότι οἱ ἠθοποιοὶ θὰ εἶναι ὅλοι μαθηταὶ 7—13 ἐτῶν.

★ Ἡ 'Ιωάννα 'Αλβα, ποὺ πρόκειται τὸ καλοκαίρι νὰ κάμῃ τὴν ἐπανεμφάνισί της θὰ λανσάρῃ ἕνα νέο τραγοῦδι, ποὺ ἔγραψε ἡ ἴδια μὲ μουσικὴ τοῦ Τάκη Μωράκη καὶ μὲ τὸν τίτλο «Ποθῶ».

★ Ἡ βεντέττα τῆς τηλεοράσεως Κίτσα Καζῆκου, στὴ Νέα Ὑόρκη ὅπου βρίσκεται τὸν τελευταῖο καιρό, σημειώνει ἐπιτυχία μὲ ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια.

★ Τὸ ἰδιόκτητο κέντρο τοῦ Νίκου Γούναρη, ποὺ εἶχε κτισθῆ πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, θὰ λειτουργήσῃ μόλις ἐπιστρέψῃ ὁ ἰδιος ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

"Οταν ἡ Ἑλλὰς εἶχε δύο μόνο κόμματα: Τὴν ἐλπὶ καὶ τὸ κορδόνι

Οἱ ΕΚΛΟΓΕΣ στὰ χρόνια μας γίνονται μὲ ἡσυχία καὶ σοβαρότητα. Οἱ ψηφοφόροι καὶ τῶν δύο φύλων, μπαίνουν στὴ γραμμὴ γιὰ νὰ ψηφίσουν τοὺς «συνδυασμοὺς» τῆς προτιμήσεώς των. Γιατὶ μὲ τὴν ἀναλογικὴ καὶ τὸ ψηφοδέλτιο δὲ γίνεται ἐπιλογὴ προσώπων, ἀλλὰ ἐπιλογὴ κομμάτων. Καὶ μονο μέσα στὸ κόμμα μπορεῖ νὰ δείξη κανεὶς τὴν προτίμησί του «σταυρώνοντας» ἕναν ἢ περισσότερους ὑποψηφίους.

Ἐντελῶς διαφορετικὰ γινόταν ἡ ἐκλογὴ σὲ παλαιότερα χρόνια, ὅταν ἡ κάλπη καὶ τὸ σφαιρίδιο ἦταν τὸ καθιερωμένο, ἐπὶ μιὰ ἐξηκονταετία, ἐκλογικὸ σύστημα. Ὁ ψηφοφόρος «μαύριζε» ἢ «ἄσπριζε» ἐκλεκτικά, τὰ πρόσωπα καὶ ὄχι τοὺς συνδυασμούς. Ἴσως τὸ θορυβῶδες ἐκεῖνο σφαιρίδιο, ποὺ ἔπεφτε στὴν κάλπη — κάποτε μετὰ μανίας «δαγκωτὸ» καὶ ἄλλοτε «χρυσό», σὲ ἐνδειξι βαθυτάτης ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν ψηφιζόμενο — νὰ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ οἱ παλαιότερες ἐκλογὲς γίνονταν μὲ κέφι, μὲ φασαρία, μὲ σάτιρα, καὶ κάποτε μὲ συμπλοκὲς καὶ... ἀνοιγμα κεφαλιῶν. Γιατὶ συνέβαινε κι' αὐτὸ ὅταν ὁ ἐκλογικὸς ἀγώνας ἔφθανε στὴ διαπασῶν καὶ ἀναβαν τὰ αἵματα.

Ἡ ἔλλειψι, μάλιστα, θεαμάτων καὶ ψυχαγωγίας, γιὰ τὸν περισσότερο κόσμο τῆς μικρῆς Ἑλλάδος τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ περασμένου αἰῶνα, συντελοῦσε ὥστε οἱ ἐκλογὲς νὰ εἶναι πανηγῦρι καὶ γλέντι. Καὶ μάλιστα γλέντι, ποὺ ἔφθανε καὶ στὰ πιὸ ἀπομακρυσμένα χωριά, ὅπου οἱ μόνοι ξένοι ποὺ ἔβλεπαν, ἦταν οἱ... ὑποψήφιοι τὶς παραμονὲς τῶν ἐκλογῶν.

Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια, ὁ τόπος μας εἶχε τὸ προνόμιο νὰ βλέπῃ δύο μόνο κόμματα νὰ ἐναλλάσσωνται στὴν ἐξουσία. Καὶ οἱ ἐκλογικὲς μάχες δίδονταν τότε ἐκ παρατάξεως μεταξὺ τῶν δύο κομμάτων. Δὲν ὑπῆρχαν, πλαγιοφυλακές, οὔτε τριμέτωποι καὶ πολυμέτωποι ἀγῶνες, οὔτε συνδυασμοὶ καμουφλαρισμένοι. Οἱ ψηφοφόροι ἔπρεπε νὰ διαλέξουν ἕνα ἀπὸ τὰ δύο: Ἢ τὴν «ἐλιὰ» ἢ τὸ «κορδόνι».

— Ἐλιά! ἐλιά! φώναζαν οἱ φίλοι τοῦ Τρικούπη.

— Κορδόναρος! ἦταν ἡ ἀπάντησι τῶν δηλιγιαννικῶν.

Καὶ στὶς διαδηλώσεις, ποὺ συχνὰπυκνὰ γίνονταν ὅλη τὴν προεκλογικὴ περίοδο ἀκούγονταν οἱ τρικουπικοὶ νὰ φωνάζουν:

«Γιὰ δὲς πῶς μᾶς κατάντησε
τὸ ἄθλιο κορδόνι.
Πενῆντα πέντε τὸ ψωμὶ
καὶ δέκα τὸ λεμόνι».

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ψωμὶ εἶχε 50 λεπτὰ τὴν ὀκὰ καὶ τὰ λεμόνια μιὰ πεντάρα δύο.

Καὶ ἀπαντοῦσαν οἱ δηλιγιαννικοί, ποὺ ἦταν καὶ μαέστροι στὸ σκάρωμα διαδηλώσεων καὶ στὴν προεκλογικὴ φασαρία:

«Τὸ κορδόνι, τὸ κορδόνι
τὴν ἐλιὰ τὴν ξερριζώνει».

Καὶ τὴν εἶχε ξερριζώσει πολλὲς φορές, μὲ τὰ προεκλογικὰ τερτίτια τὶς μικροκαλπονοθεύσεις καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδινε ὁ μέγας Κορδονάρχης καὶ οἱ ὑποψήφιοι βουλευτές του, τὶς παραμονὲς τῶν ἐκλογῶν. Ὁ Δηλιγιάννης καὶ οἱ ὀπαδοί του ὑπόσχονταν τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα, χωρὶς καὶ νὰ τηροῦν — σὰν ἔπαιρναν τὴν ἐξουσία — τίποτε ἀπ' ὅσα εἶχαν ὑποσχεθῆ.

— Ἀτυχῶς αἱ περιστάσεις τῆς πατρίδος, ἔλεγε στερεότυπα ὁ Δηλιγιάννης στοὺς φίλους του, δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν, πρὸς τὸ παρόν, νὰ ὁλοκληρώσωμεν τὰς ὑποσχέσεις μας...

Καὶ οἱ φίλοι του περίμεναν τὶς καινούργιες ἐκλογὲς γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ πάλι νὰ δίνῃ τὶς ἴδιες ὑποσχέσεις. Τοὺς ἔφθανε ν' ἀκοῦνε τὸ «Γέρο» καὶ ἀδιαφοροῦσαν ἂν τοὺς κορόιδευε...

Κάποτε ὅμως εἶχαν ἐλθει μερικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Δηλιγιάννη ἐξαγριωμένοι στὸ σπίτι του, γιατὶ ἦταν πρωθυπουργὸς καὶ δὲν εἶχε τηρήσει καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ τοὺς εἶχε δώσει.

Ὁ Δηλιγιάννης βγῆκε στὸν προθάλαμο καὶ τοὺς μίλησε καὶ σὲ λίγο ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ φωνασκοῦσαν καὶ διαμαρτύρονταν, ἄρχισαν νὰ τὸν χειροκροτοῦν...

Καί, ὅταν ὁ πρωθυπουργὸς γύρισε στὸ γραφεῖο του, τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του:

— Πῶς τὰ καταφέρατε, κ. Πρόεδρε, νὰ τοὺς καθησυχάσετε καὶ νὰ σᾶς χειροκροτήσουν στὸ τέλος;

— Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τοὺς εἶπε ὁ Δηλιγιάννης, προφέρετε μερικὰς ἀσαφεῖς φράσεις, τὰς ὁποίας ἕκαστος ἐκλαμβάνει ὅπως συμφέρει εἰς αὐτὸν καὶ ἀναχωροῦν ὅλοι εὐχαριστημένοι...

Ὁ Δηλιγιάννης δὲν τὰ ἔχανε ποτέ. Εἶχε πάντα ἕτοιμη τὴν ἀπάντησι. Σὲ κάποια ἐκλογὴ ἦταν δῶρο δηλιγιαννικοὶ ὑποψήφιοι στὴν ἴδια ἐπαρχία, ποὺ ἔβγαζε ἕνα μόνο βουλευτή. Ὁ Δηλιγιάννης ὑποστήριζε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο κι' ἔγραψε σ' ἕνα ἰσχυρὸ κομματάρχη νὰ φροντίσῃ νὰ τὸν ψηφίσουν καὶ ν' ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὸν ἄλλο. Στὶς ἐκλογὲς ὅμως πέτυχε ὄχι ὁ εὐνοούμενος, ἀλλὰ ὁ ἄλλος. Καί, ὅταν ἄρχισε ἡ καινοὺργια Βουλὴ καὶ τὸν εἶδε ὁ Δηλιγιάννης, ἔσπευσε νὰ τὸν συγχαρῇ:

— Χαίρω ἰδιαιτέρως, τοῦ λέει, βλέπων καὶ πάλιν ὑμᾶς εἰς τὴν Βουλήν, μεταξὺ τῶν φίλων μας...

— Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κόμματος τοῦ ἀπαντᾶ ὁ βουλευτής.

— Πῶς αὐτό; ἐρωτᾶ, μὲ ὕφος κάποιας ἐκπλήξεως, ὁ Δηλιγιάννης.

— Ἰδού, κ. Πρόεδρε... τοῦ λέει ὁ βουλευτής, καὶ τοῦ δείχνει τὸ γράμμα του, ποὺ εἶχε στείλει στὸν κομματάρχη.

Ὁ Δηλιγιάννης δὲν τὰ ἔχασε. Πῆρε τὸ γράμμα κι' ἔκανε πὼς τὸ διάβαζε καί, μετὰ ἕνα λεπτό:

— Ὄντως, ἡ γραφὴ ἐμὴ ἐστί, ρυχὶ ὅμως καὶ τὸ πνεῦμα!...

Ὁ Τρικούπης ἔκανε σοβαρὲς ἐκλογές. Ὁ ἴδιος δὲν ἀνακατεύονταν σὲ λεπτομέρειες. Ἦταν ξένος στὴ μικροπολιτικὴ τῆς συναλλαγῆς καὶ τῶν συμβιβασμῶν. Τὸν ἐκλογικὸ ἀγῶνα τὸν διηύθυνε ἡ ἀδελφή του Σοφία Τρικούπη καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ πολιτικοῦ του γραφείου Ζηλιώτης. Τὰ πολιτικὰ κέντρα ἦταν τότε στὰ σπίτια τῶν ὑποψηφίων, ὅπου προσφέρονταν τσιγαράκι, καφὲς καὶ κάποτε καὶ κανένα κρασάκι. Τὸ τσιγαράκι ὅμως ἦταν ἀπαραίτητο. Καὶ οἱ φίλοι, ποὺ μπαινόβγαιναν, δὲν ἠρκοῦντο στὸ ἕνα. Προτιμοῦσαν τὴν προμήθεια σιγαρέττων γιὰ νὰ ἔχουν καί... ἔπειτα. Ὑπῆρχαν ὑποψήφιοι, ποὺ πούλησαν χωράφια καὶ σπίτια, γιὰ νὰ πληρώσουν τοὺς καπνεμπόρους, τὶς παραμονὲς τῶν ἐκλογῶν. Ὁ Τρικούπης σπανίως ἔβλεπε τοὺς ψηφοφόρους, πὸ ἀνεβοκατέβαιναν. Χαιρετοῦσαν τὴν ἀδελφή του κι' ἔπαιρναν ὁδηγίες ἀπὸ τὸ Ζηλιώτη. Μιὰ μέρα, μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου ἦταν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κομματάρχες. Τοὺς χαιρέτησε ὁ Τρικούπης καὶ λέει σ' ἕναν ἀπὸ αὐτούς:

— Καὶ ὑμᾶς, κάπου σᾶς γνωρίζω...

— Ἤμεθα μαζὶ εἰς τὰς φυλακὰς Τριγγέτα, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος.

— Ὥστε ἐδιώχθητε καὶ ὑμεῖς διὰ τὰς πολιτικάς σας πεποιθήσεις; τὸν ἐρωτᾶ ὁ Τρικούπης.

— Ὄχι, γιὰ λαθρεμπόριο καὶ διάρρηξι, κ. Πρόεδρε!..

Καθὼς εἶναι γνωστό, ὁ Χαρ. Τρικούπης μετὰ τὸ ἄρθρο του «Τίς πταίει;», εἶνε προφυλακιστὴ στὶς φυλακὲς τοῦ Τριγγέτα.

Καὶ ὄχι μόνο τὸ πνεῦμα τὸ κέφι καὶ ἡ φασαρία, παρακολουθοῦσαν τὶς παλαιότερες ἐκλογές, ἀλλὰ συνηθως καὶ οἱ φάρσες ποὺ σκαρώνονταν σὲ ὑποψήφιους ἢ σὲ ἄλλους, ποὺ παθαίνονταν γιὰ τὴν πολιτική. Θ' ἀναφέρουμε μία, ποὺ ἔχει μείνει ἱστορικὴ στὰ κοινοβουλευτικὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς τῆς «ἐλιᾶς» καὶ τοῦ «κορδονιοῦ»:

Παλαιὸς πολιτευόμενος, ὁ Ἀναστάσιος Γενναδίος, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους καὶ ἀγαπητικοὺς ρήτορες τῆς ἐποχῆς του. Ἐνθουσίαζε τὰ πλήθη μὲ τὴ ρητορεία του καὶ ἦταν οὔτατες οἱ πολιτικὲς του μάχες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κοινοβουλίου καὶ οἱ ἀγῶνες του ἐναντίον ἰδίως τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος.

Σὲ κάποια ὅμως βουλευτικὴ ἐκλογή, ὁ Γενναδίος, βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, περιορίστηκε νὰ βγάζῃ λόγους μόνο στὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιὰ καὶ τὸ Λαύριο καὶ θεώρησε περιττὸ νὰ γυρίσῃ καὶ τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς.

Τὸ πρᾶγμα τὸ μυρίστηκε ἕνας δάσκαλος φασέρ, ὁ Ἀγγελῆς Μιχαλόπουλος ἢ Βίτος — ὅπως ἦταν περισσότερο γνωστός — κι' ἀποφάσισε νὰ κάνῃ μιὰ φάρσα εἰς βάρος τοῦ ὑποψηφίου Γενναδίου. Μεταμφιέστηκε σὲ Ἀναστάση Γενναδίο κι' ἀρχισε νὰ κάνῃ αὐτὸς περιοδεία στὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς, ποὺ στὰ περισσότερα ὁ Γενναδίος ἦταν γνωστὸς μόνο «ἐξ ἀκοῆς». Καὶ ὁ διάσημος αὐτὸς φασαρὸς δὲν ἄφησε χωριὸ γιὰ χωριὸ στὰ Μεσόγεια, ποὺ νὰ μὴ βγάλῃ τὸ στερεότυπο λόγο του:

— Ἐγὼ δὲν ἤθελα γιὰ νὰ ζητήσω τὴν παλιοψῆφο σας. Μὲ φτάνει ἡ Ἀθήνα καὶ ὁ Πειραιὰς γιὰ νὰ βγῶ Βουλευτής. Ἤθελα μόνο νὰ σᾶς πῶ πὼς πρέπει νὰ ντρέπεστε ποὺ τόσα χρόνια ψηφίζετε τοὺς μασκαράδες αὐτούς, τοὺς κουμπάρους σας, ποὺ σᾶς ἔχουν κάνει παιχνιδάκι στὰ χέρια τους καὶ σᾶς κοροϊδεύουν!...

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς

Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα τῆς Δανίας

Ἡ πιὸ δημοκρατικὴ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ χαριτωμένη Μαργαρίτα τῆς Δανίας, ποὺ ἀναγορεύτηκε, μὲ τὴν ἐνηλικίωσί της, σὲ διάδοχο τοῦ θρόνου

Ἐδῶ καὶ μερικὲς βδομάδες, στὶς 16 τοῦ περασμένου Ἀπριλίου, ἕνα κατάξανθο κοριτσόπουλο δεκαοχτὼ χρονῶν, ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα τῆς Δανίας, ὠνομάστηκε ἐπίσημα διάδοχος τοῦ θρόνου. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔφερε μερικὲς σημαντικὲς μεταβολὲς στὴ ζωή της: Ἡ Μαργαρίτα ἐγκατέλειψε τὸ δημόσιο σχολεῖο, ὅπου φοιτοῦσε μαζὶ μὲ κορίτσια ἀστικῶν οἰκογενειῶν, ὑποχρεώθηκε νὰ πάψη... ν' ἀλητεύη στοὺς δρόμους τῆς Κοπεγχάγης καὶ ἄρχισε νὰ παρίσταται, στὸ πλευρὸ τοῦ πατέρα της, στὰ Συμβούλια τοῦ Στέμματος.

Χωρὶς ἀμφιβολία, γιὰ τὴν ἴδια, ἀπ' ὅσα δῶρα εἶχε δεχτῆ ὡς τώρα γιὰ τὰ γενέθλιά της, τὸ φετεινὸ ἦταν τὸ λιγώτερο καλόδεχτο. Γιατὶ καμμιὰ πριγκήπισσα στὸν κόσμο, δὲ μπορεῖ νὰ τὴ συναγωνιστῆ σὲ ἁπλότητα καὶ δημοκρατικότητα καὶ καμμιὰ δέν. ..ἐνοχλεῖται τόσο πολύ, ὅταν τὴν προσφωνοῦν 'Ὑψηλοτάτη καὶ τῆς μιλοῦν στὸ τρίτο πρόσωπο!

Θεωρητικά, τὰ βάσανα τῆς Μαργαρίτας ἄρχισαν ἀπὸ τὸ 1953, ποὺ ἔγινε στὴ Δανία ἕνα δημοψήφισμα καὶ ἡ πλειοψηφία τοῦ δανικοῦ λαοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα ναὶ! στὸ ἐρώτημα, ἂν θάπρεπε, ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἄρρενες ἀπόγονοι, τὸ δικαίωμα τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου νὰ περιέρχεται στὴν πρωτότοκη κόρη τοῦ Βασιλιᾶ. Τὸ δημοψήφισμα αὐτό, ποὺ ἔλυνε ἕνα σοβαρώτατο πρόβλημα —γιατὶ τὸ βασιλικὸ ζεῦγος τῆς Δανίας ἔχει τέσσερα κορίτσια καὶ κανένα ἀγόρι— ἐξασφάλιζε στὴ Μαργαρίτα πὼς θὰ γινόταν βασίλισσα, ἡ πρώτη στὴν Ἱστορία τῆς χώρας της!

Εὐτυχῶς, στὴν ποδιά, ἡ συνταγματικὴ αὐτὴ μεταβολὴ δὲν εἶνε ἄμεσες συνέπειες στὴ ζωὴ τῆς μικρῆς πριγκήπισσας. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ βασιλιᾶ Φρειδερίκου Θ', ποὺ δὲν ἤθελε νὰ χάση τόσο πρόωρα ἡ κόρη του τὴν ξενοιασιὰ της καὶ τὴν ἐλευθερία της, ὁ τίτλος τῆς διαδόχου, δὲ θὰ δινόταν «ἐπίσημα» στὴ Μαργαρίτα, παρὰ τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ ἔκλεινε ἐξακολουθητικὰ νὰ ζῆ ὅπως κι' οἱ ἄλλες δεσποινίδες τῆς ἡλικίας της, χωρὶς νὰ τῆς γίνεται καμμιὰ ἰδιαίτερη διάκριση.

Στοὺς ξένους, ποὺ ἐπισκέπτονταν τὴν Κοπεγχάγη, αὐτὸς ὁ «τρόπος ζωῆς» προβαλλόταν καταπιαστικὰ γιὰ τὶς ὑπερδημοκρατικὲς ἀντιλήψεις τοῦ βασιλιᾶ Φρειδερίκου καὶ τὴν ἐξαιρετικὰ ἐλεύθερη ἀνατροφή, ποὺ ἔδινε στὶς κόρες του.

Χαρακτηριστικὸ —εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ δημιούργησε ἕνας Ἕλβετὸς δημοσιογράφος, ὅταν βρέθηκε, πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, σὲ μιὰ ἔκθεσι λουλουδιῶν, ποὺ γινόταν στὴ δανικὴ πρωτεύουσα. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ μάτι του πῆρε μιὰ ξανθὴ κοπέλα, ποὺ ἀνόραζε ἕναν λαχνό. Τὴν κοπέλα αὐτὴ ξαναεῖδε σὰν κόσμο κάποτε νὰ τὴν εἶχε ξαναδῆ. Πιστεύοντας πὼς τελικὰ θὰ κατάφερνε νὰ θυμηθῆ καὶ ποιὰ ἦταν, ἐξακολούθησε νὰ τὴν κυττάζη. Τὴν εἶδε νὰ παρακολουθῆ ἀνυπόμονα τὴν κλήρωσι τῶν λαχνῶν, νὰ παίρνη, γεμάτη χαρά, μιὰ γλάστρα μὲ κυκλάμινα, ποὺ εἶχε κερδίσει, νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ ν' ἀνεβαίνη στὸ τράμ. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς μαζί της.

Στὸ τράμ, ἡ ξανθὴ νέα ἀγωνιζόταν νὰ σώση τὰ κυκλάμινά της ἀπὸ τὶς συνέπειες τοῦ συνωστισμοῦ.

— Προσέχετε, σᾶς παρακαλῶ — ἔλεγε σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἔσπρωχναν — γιατὶ θὰ μοῦ χαλάσετε τὰ λουλούδια μου!...

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἕλβετὸς δημοσιογράφος ἔστιβε μάτια τὸ μυαλό του, χωρὶς νὰ καταφέρη νὰ θυμηθῆ ποιὰ ἦταν ἡ κοπέλλα μὲ τὰ κυκλάμινα.

Ἡ ἀπορία του λύθηκε μονάχα, ὅταν ἐκείνη κατέβηκε στὴ στάσι τοῦ 'Αμαλιενμποργκ — τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων — καὶ τράβηξε ἴσια, μὲ τὴ γλάστρα πάντα στὴν ἀγκαλιά της, γιὰ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ. Ξαφνικά, ἔγινε φῶς στὸ μυαλὸ τοῦ δημοσιογράφου: Τὴν ἄγνωστη νέα τὴν εἶχε δῆ σὲ φωτογραφίες, δημοσιευμένες στὶς ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου. Ἦταν ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα, ἡ διάδοχος τοῦ δανικοῦ θρόνου!

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, σ' ἕνα γεῦμα, ποὺ εἶχε παρατεθῆ στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀριστερά της ἕναν ξένο πολιτικό. Ὁ ξένος πολιτικός, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ αὐλικοῦ πρωτοκόλλου, τῆς ἀπευθυνόταν σὲ τρίτο πρόσωπο καὶ τὴν ἀποκαλοῦσε 'Υψηλοτάτη. 'Αλλὰ ἐκείνη δὲν αἰσθανόταν ἔτσι καθόλου ἄνετη τὴ συζήτησι μεταξύ τους.

— Ξέρετε κάτι; ἔγειρε καὶ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί. Προτιμῶ νὰ μοῦ μιλᾶτε στὸν ἑνικό! Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα μικρὸ κορίτσι!

Φυσικά, μετὰ τὴν «ἐνηλικίωσί» της καὶ τὶς συνέπειες, πού, καθὼς ἐξηγήσαμε, πρόκειται νὰ ἔχη, ἡ Μαργαρίτα δὲ θὰ μπορῆ οὔτε μὲ τὸ τράμ νὰ κυκλοφορῆ στὴν Κοπεγχάγη οὔτε ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους ὁμοτραπέζους της νὰ ζητάη νὰ τῆς μιλᾶνε στὸν ἑνικό. Αὐτό, ὅμως, δὲ σημαίνει καὶ ὅτι θὰ γίνη μιὰ σοβαρὴ καὶ «ἀτσαλάκωτη» πριγκήπισσα, ἀπλησίαστη στὸν πολὺ κόσμο.

Ὁ βασιλιᾶς Φρειδερίκος ἔχει δημιουργήσει ἕνα ἰδιότυπο καθεστὼς στὶς σχέσεις τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μὲ τὸ λαὸ τῆς χώρας του, ποὺ δὲν ἐπιδέχεται πολλὲς «τυπικότητες». Ὁ ἴδιος εἶναι, ὅπως τὸν χαρακτήρισε κάποιος, «ἕνας ἀστὸς μὲ στέμμα στὰ χαρτοφακελλά του», ἐραστέχνης πιανίστας καὶ διευθυντὴς ὀρχήστρας, πρώην ἀθλητής, ἱκανώτατος ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας καὶ αὐτοκινήτου. Ἄλλοτε ναυτικός, μὲ κεντημένα στὸ στῆθος του τριαντάφυλλα, γοργόνες καὶ δράκους, μαινιόδης λάτρης τοῦ καλοῦ καπνοῦ καὶ τῆς καλῆς μπύρας, χωρὶς, μ' ὅλα αὐτά, νὰ παύη νἄναι ἕνα ὑποδειγματικὸς κι' ἀπόλυτα ἀξιοσέβαστος μονάρχης, ποὺ τὸν λατρεύουν ὅλοι στὴ χώρα του ἀπὸ τοὺς σοσιαλδημοκράτες ὑπουργούς του ὡς τὸν τελευταῖο ἐργάτη.

Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ σκέπτεται εἶναι πὼς, σὲ μιὰ ἐπίσημη δεξίωσι, δὲ δίστασε νὰ πῆ, σκανδαλίζοντας κάμπους τοὺς ξένους συνομιλητές του:

— Βοίσκω πὼς τὸ «ὠτὸ-στόπ» εἶναι μιὰ ἀληθινὰ θαυμάσια ἐφεύρεσι. Γνωρίζεται κανεὶς μὲ ἄνθρώπους, ποὺ διαφορετικὰ δὲ θὰ τοὺς συναντοῦσε ποτέ!

Ὅπως καταλαβαίνει καθένας, ἕνας τέτοιος βασιλιᾶς, μὲ τέτοιες ἀντιλήψεις γιὰ τὸν τρόπο ἀσκήσεως τῶν βασιλικῶν καθηκόντων καὶ γιὰ τὴ ζωὴ γενικώτερα, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κλείση τὴ μέλλουσα διάδοχο σ' ἕνα χρυσὸ κλουβί ὅσο κι' ἂν βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ τῆς στερήση μερικὲς ἀπὸ τὶς ὑπερβολικὰ... ὑποφλίκιες ἀπολαύσεις της.

Τὴ Μαργαρίτα, δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ φέρεται στοὺς αὐριανοὺς ὑπηκόους της σὰν ἴση ποὸς ἴσους καὶ δὲν τὴν ἐμποδίζει, ἐπίσης, οὔτε... νὰ φλερτάρη. Στὸ τελευταῖο της ταξίδι στὴν 'Αγγλία, ἡ Δανέζα πριγκήπισσα, πού, ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, ἀρχίζει πιὰ νὰ νοιώθη πὼς.. ἐνηλικιώθηκε, φλερτάρισε μὲ ἀρκετοὺς νέους τῆς βρεταννικῆς ἀριστοκρατίας, φροντίζαντας, ὅμως, νὰ τοὺς κατακτήση μόνο, χωρὶς νὰ κατακτηθῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ ἐκείνους!

Γιὰ τὴν ὥρα, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ φλέρτ, τὴν ἐνδιαφέρουν τὰ σπόρ, ὁ χορός, ἡ τζάζ, ἡ ἀρχαιολογία καὶ ἡ... ζωολογία. Ἡ ζωολογία, μάλιστα, εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἐνδιαφέρη ἀπὸ τὶς πρῶτες τάξεις τοῦ σχολείου καὶ, σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν μόλις, ζήτησε κι' ἔγινε μέλος τῆς 'Ορνιθολογικῆς 'Εταιρείας. Τόσο, ὅπως ἀποκάλυψε ἔπειτα ἡ ἴδια, ἀπὸ ἀγάπη στὶς κότες, ὅσο καὶ γιὰ νὰ βρίσκη τὴν εὐκαιρία νὰ παίρνη μέρος στὶς κυριακάτικες ἐκδρομές, ποὺ ὀργάνωνε ἡ 'Εταιρεία!

Τὴν τζάζ, τὴν ἀνακάλυψε πολὺ ἀργότερα. Στὴν ἀρχή, ὅταν ἔμαθε πιάνο, ἔπαιζε Σοπέν, Μπετόβεν καὶ Ντεμπυσσύ. Σήμερα, παίζει ἀποκλειστικὰ σχεδὸν τὶς ἀγαπημένες της μουτέρνες μελωδίες τοῦ 'Ιρβιγκ Μπέρλιν καὶ τοῦ Κόλ Πόρτερ, χωρὶς νὰ σκανδαλίζωνται οὔτε οἱ τοῖνοι, οὔτε οἱ ἔνοικοι τοῦ παλατιοῦ

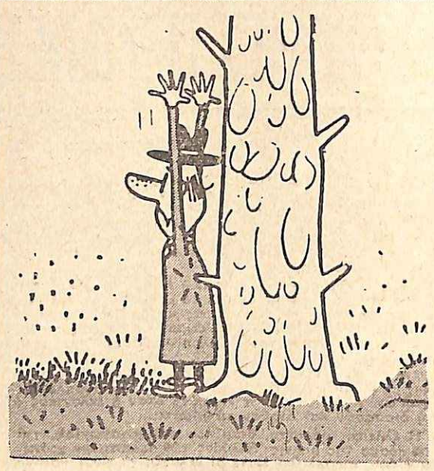

Μιὰ μικρὴ παρεξήγησι...

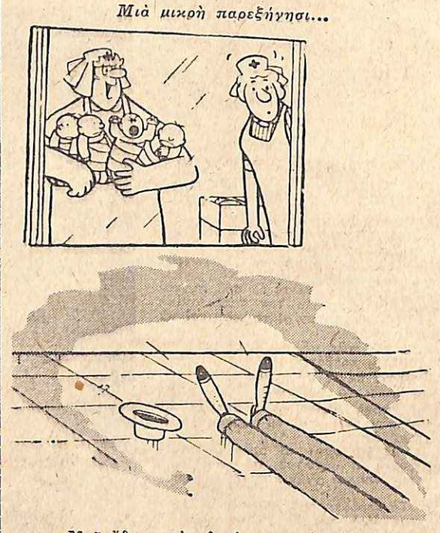

— Μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι, πὼς δὲν ξέρει νὰ μετρήση ὡς τὰ τέσσερα!...

Τὸ διαβατήριο τοῦ γενειοφόρου.

ΤΑ ΜΩΡΑ ἀπὸ ὁ ὕπνος τους

Ὁ διάσημος Ἕλβετὸς παιδίατρος Πὼλ Ζαβιὲ ἀπαντᾶ στὶς μητέρες

Ὁ ὕπνος τῶν νηπίων παρουσιάζει ἕνα σωρὸ προβλήματα γιὰ τὶς μητέρες. Σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ προβλήματα πολλὲς μητέρες δὲ δίνουν τὴ σωστὴ λύσι. Δὲν ξέρουν νὰ τὰ ἀν.. μετωπίσουν ὅπως πρέπει, ἀλλὰ κάνουν σφάλματα, ποὺ τὰ πληρώνουν τόσο τὰ μωρὰ ὅσο κι' οἱ ἴδιες. Κάποιο, λοιπόν, ξένο γυναικεῖο περιοδικὸ κάλεσε τὸ διάσημο Ἕλβετὸ παιδίατρο δόκτορα Πὼλ Ζαβιὲ ν' ἀπαντήση ἀπὸ τὶς στῆλες του σὲ διάφορα ἐρωτήματα μαμάδων σχετικὰ μὲ τὸν ὕπνο τοῦ μωροῦ. Νά αὐτὲς οἱ ἐρωταποκρίσεις, ποὺ ἀσφαλῶς θἄναι διαφωτιστικὲς καὶ γιὰ σᾶς:

'Ερώτησι: Τὸ παιδί μου ξυπνᾶ καὶ κλαίει, γιατὶ θέλει νὰ τὸ ἀλλάξω. Τὸ ἀφήνω νὰ κλαίη. Πρέπει νὰ συνηθίση. Δὲ μπορῶ νὰ σηκώνωμαι τέσσερις φορὲς τὴ νύχτα.

'Απάντησι: Κάνετε ἄσχημα. Ἂν τὸ παιδάκι σας ζητάη νὰ τὸ ἀλλάξετε, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἐνοχλεῖται πολύ. Θέλετε, λοιπόν, νὰ τοῦ μάθετε μιὰ κακὴ συνήθεια.

'Ερώτησι: Τὸ δικό μου ξυπνᾶ κλαίγοντας πάντα τὴν ἴδια ὥρα. Τοῦ δίνω λίγο χαμομήλι καὶ κοιμᾶται κατόπιν ἥσυχο ὡς τὸ πρωΐ.

'Απάντησι: Κάνετε πολὺ καλά. Συχνὰ τὰ νήπια κλαῖνε, γιατὶ θέλουν νὰ πιοῦν κι' ὄχι νὰ φᾶνε. Ἂν τὸ μωρὸ ἀναπτύσσεται κανονικὰ καὶ τρέφεται ἐπίσης κανονικά, τὸ νὰ τοῦ δίνετε κάτι ὑγρὸ μὲ τὸ μπιμπερὸν τὴ νύχτα, εἶναι σωστό. Σᾶς συμβουλεύω, ὡστόσο, ν' ἀντικαταστήσετε τὸ χαμομήλι μὲ πολὺ ἁραιὸ τσάϊ ἢ μὲ βρασμένο νερὸ σὲ χλιαρὴ θερμοκρασία. Καλύτερα νὰ λείπη ἡ ζάχαρι.

'Ερώτησι: Τὸ μωρό μου φαίνεται νευρικὸ κι' ἀνήσυχο. Τὸ κρατῶ, λοιπόν, νὰ κοιμᾶται μαζί μου. Ἔτσι μπορῶ νὰ τὸ προσέχω καλύτερα καὶ νἆμαι ἕτοιμη κάθε φορὰ ποὺ μὲ ζητᾶ. Ἐξ ἄλλου φοβᾶμαι μήπως, ξυπνῶντας τὸ πρωΐ, πέση ἀπὸ τὸ κρεβατάκι του.

'Απάντησι: Θαυμάσια. Τὰ νήπια δέχονται ἀπὸ πολὺ νωρὶς —ἀπὸ τὸν τρίτο μὲ τέταρτο μῆνα,— τὶς ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος, μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦν. Ἰδίως μετὰ τὸ τελευταῖο γεῦμα του, πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τοὺς ἐρεθισμοὺς τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ κουβέντες, χάδια καὶ παιγνίδια τῶν μεγάλων. Δὲ χρειάζεται πολύ, στοὺς πρώτους μῆνες, γιὰ νὰ χαλάσουν οἱ συνήθειες τοῦ παιδιοῦ.

'Ερώτησι: Τὸ παιδάκι μου, ἡλικίας ἑνὸς μηνός, δὲ θηλάζει εὐκολα στὶς καθωρισμένες ὧρες. Ἐπίσης, ζητᾶ ἕνα ἐπὶ πλέον νυχτερινὸ θήλασμα καὶ κλαίει ἀπὸ πεῖνα πρὶν ἀπὸ τὴν καθωρισμένη ὥρα.

'Απάντησι: Ἂν βεβαιωθῆτε, ὅτι τὸ κλάμμα προέρχεται ἀπὸ πεῖνα, πρέπει ν' ἀλλάξετε τὸ πρόγραμμα τοῦ θηλάσματος. Ἀλλὰ ὄχι μόνη σας. Συμβουλευτῆτε τὸν παιδίατρο, ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξη ἕνα ἄλλο πρόγραμμα, πάντα μὲ κανονικὰ διαστήματα ἀνάμεσα στὶς ὧρες τοῦ θηλάσματος, ἀλλὰ πιὸ προσαρμοσμένο στὶς ἀνάγκες τοῦ μωροῦ. Καμμιὰ φορὰ εἶναι περιττὸ τὸ ἐπὶ πλέον γεῦμα. Ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστήσετε τὸ παιδί, δίνοντάς του νὰ θηλάση ἕνα τέταρτο πρὶν ἀπὸ τὴν καθωρισμένη ὥρα.

Στὰ καταστήματα παιδικῶν εἰδῶν θὰ βρῆτε πυτζάμες ἢ πουκαμίσες, ποὺ εἶναι κατάλληλες γιὰ τὰ μωρά, ποὺ ξεσκεπάζονται τὴ νύχτα.

'Ερώτησι: Τὸ παιδί μου, ἡλικίας ἑνὸς χρόνου, βρέχει τὸ κρεβατάκι του. Πῶς θὰ τοῦ φύγη αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ὥστε νὰ μὴ σηκώνωμαι τὴ νύχτα νὰ τὸ ἀλλάζω;

'Απάντησι: Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ θὰ φύγη μὲ τὸν καιρό. Πότε ἀκριβῶς, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ. Γενικά, ἀνάμεσα στὰ δύο καὶ στὰ τρία χρόνια του, ἕνα παιδὶ ποὺ κοιμᾶται ἥσυχα ὅλη τὴ νύχτα, παύει νὰ βρέχη τὸ κρεβατάκι του. Εἶναι, ὅμως, ἀπαραίτητο, μόλις τὸ παιδὶ ξυπνήση τὸ πρωΐ, νὰ τρέξη ἡ μητέρα του καὶ νὰ τὸ βάλη στὸ «δοχεῖο». Ἀποφεύγετε νὰ τὸ μαλώνετε, ἐπειδὴ δὲν τὰ καταφέρνει νὰ συγκρατῆται. Ἀπεναντίας, μόλις ἀντιληφθῆτε κάποια πρόοδο στὸ ζήτημα αὐτό, δῶστε στὸ νήπιο νὰ καταλάβη πόσο εἶστε ἱκανοποιημένη μαζί του. Σὲ περίπτωσι, ποὺ τὸ παιδὶ βρέχει διαρκῶς τὸ κρεβατάκι του μετὰ τὸν τρίτο χρόνο, πρέπει νὰ ἀποτασθῆτε στὸ γιατρό, γιατὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ δείχνει κάποια ἀνωμαλία.

'Ερώτησι: Τὸ κοριτσάκι μου, πέντε μηνῶν, τὰ καταφέρνει κάθε νύχτα καὶ ξεσκεπάζεται ὁλότελα. Πῶς θ' ἀντιμετωπίσω αὐτὴ τὴν κατάστασι;

'Απάντησι: 'Αγοράστε ἀπὸ ἕνα μεγάλο φαρμακεῖο τὰ εἰδικὰ μανταλάκια, ποὺ συγκρατοῦν τὰ σκεπάσματα. Ζητῆστε ἀπὸ ἕνα κατάστημα παιδικῶν εἰδῶν ὁμορφες φαρδειὲς πουκαμίσες ἢ πυτζάμες, ποὺ εἶναι καλωμένες ἀκριβῶς γιὰ παιδάκια σὰν τὸ δικό σας.

'Ερώτησι: Τὸ ἀγοράκι μου, ποὺ εἶναι δυόμισυ χρόνων, ξυπνᾶ τὴ νύχτα τρομαγμένο ἀπὸ ἐφιαλτικὰ ὄνειρα. Φοβᾶται πολὺ καὶ δὲ θέλει νὰ ξανακοιμηθῆ μόνο του. Ζητῶντας μου νὰ τὸ πάρω στὸ κρεβάτι μου.

'Απάντησι: Πολλὰ παιδάκια, στὴν περίοδο ἀνάμεσα στὰ δύο καὶ τὰ τέσσερα χρόνια τους, βλέπουν ἐφιαλτικὰ ὄνειρα. Οἱ εἰδικοὶ ψυχολόγοι, μάλιστα, ἔχουν ἐξακριβώσει μιὰ «τυπικὴ σειρὰ» τέτοιων κακῶν ὀνείρων, ποὺ βλέπουν τὰ παιδιὰ στὰ πρῶτα χρόνια τους, ὅπως ἀκούσατε ποὺ πάνε νὰ τὰ καταβροχθίσουν, τὴ μητέρα τους νὰ τὰ ἐγκαταλείπη κλπ. Μετὰ ἀπὸ τὰ πέντε χρόνια, ἔρχονται οἱ σκελετοί, τὰ φαντάσματα κι' οἱ κακοὶ βαθμοὶ στὸ σχολεῖο.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, ν' ἀνησυχῆτε γιὰ τὰ ἄσχημα ὄνειρα τοῦ παιδιοῦ σας. Δὲν δείχνουν καθόλου ψυχικὲς ἀνωμαλίες. Ἴσα-ἴσα, ἡ ἐπιστήμη λέει πὼς τὰ ὀνειρα αὐτὰ εἶναι ἕνα φυσικὸ μέσο, γιὰ ν' ἀπαλλάσσεται τὸ παιδάκι ἀπὸ τοὺς φόβους, ἕνας τρόπος γιὰ νὰ «ξεφορτώνεται» ἡ ψυχή του ἀπὸ τάσεις, ποὺ σωρεύτηκαν μέσα της κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

'Αριστερά: Πολλὰ παιδάκια ξυπνοῦν τὴ νύχτα τρομαγμένα ἀπὸ ἄσχημα ὄνειρα. Μὴν ἀνησυχῆτε. Τὰ ὀνειρα αὐτὰ εἶναι φυσιολογικὰ φαινόμενα καὶ δὲν σημαίνουν καθόλου ψυχικὴ ἀνωμαλία καὶ διαταραχή. Δεξιά: Ζωὴ ἀσφάλειας, ποὺ ἐμποδίζει τὸ πεσίμο ἀπὸ τὸ κρεβατάκι.

Η ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΗΝΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ: Τιμηματάρχης α' τάξεως ποὺ περιμένει νὰ γίνῃ διευθυντὴς β' τάξεως καὶ σιγὰ-σιγὰ ν' ἀνεβῇ μὲ τὴ σκάλα τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐργασίας ὡς τὸν τελευταῖον ὄροφο τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας. 39 χρόνων. ΡΕΝΑ: Γυναῖκα του. Ἀστικούλα, ἐξυπνούλα, νοστιμούλα, μοιτερογύλα. 28 χρόνων. ΛΟΥΚΗΣ ΜΑΥΡΟΜΟΥΡΗΣ: Πολίτευτής. ΣΤΡΑΤΗΣ ΛΕΒΕΝΤΑΡΑΣ: Πολιτευτής. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1956. Ἐνῶ βρίσκεται στὸν πυρετὸ τοῦ ὁ προεκλογικὸς ἀγώνας).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (παίνει χαμογελαστὸς στὸ γραφεῖο τοῦ Μηνᾶ κι' ἐνῶ Βγάζει μὲ σεμνὸ ὕφος τὸ καπέλλο του. τοῦ δίνει μὲ δειλὴ κίνησι ἕνα γράμμα): Τὰ σέβη μου κύριε τιμηματάρχα. Ἀπὸ τὸν κύριο Λουκὰ Μαυρομούρη.

ΜΗΝΑΣ (ἀνοίγει τὸ φάκελλο καὶ διαβάζει ἀπὸ μέσα του): «Λουκᾶς Μαυρομούρης. ὑποψήφιος βουλευτὴς Ἀθηνῶν. ὁδὸς Κοραῆ 80. — Ἀγαπητέ μου κύριε Ἀποστολίδη. Γνωρίζων τὰ πρὸς ἐμὲ πάντοτε φιλικά σας αἰσθήματα σᾶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ ρυθμίσετε τὴν δικαίαν ὑπόθεσιν τοῦ φέροντος κ. Χρήστου Παπαχρηστοσέρα καὶ θέλετε προσωπικῶς μὲ ὑποχρεώσῃ. Εἰλικρινὰς ὑμέτερος. Λουκᾶς Μαυρομούρης» (Στὸν κύριο) Περί τινος πρόκειται;

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Πρόκειται γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς «Ἑταιρείας πολλῶν καὶ ποικίλων ἐπιχειρήσεων».

ΜΗΝΑΣ (πηδάει ἀπ' τὴν καρέκλα του): Μὰ αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε δὲ μπορῶ νὰ τὸ εἰσηγηθῶ. Εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο.

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (χαμογελαστά): Μά... ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι δύσκολο σᾶς παρακαλεῖ ὁ κ. Μαυρομούρης. Καὶ... μοῦ εἶπε νὰ σᾶς πῶ καὶ προφορικῶς ὅτι δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. ποὺ λησμονεῖ. καὶ αὔριο. ποὺ τέλος πάντων ὅλοι περιμένουνε νὰ τὸν ἰδοῦμε στὴν Κυβέρνησι. θὰ σᾶς ἀνταποδώσῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ χάρι.

ΜΗΝΑΣ (στενοχωρημένος): Καλά... Ἀφῆστε νὰ τὸ μελετήσω καὶ περάστε αὔριο τέτοια ὥρα.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι).

ΜΗΝΑΣ (ἐνῶ τρώει καὶ τελειώνει τὴν ἀφήγησι): Ἐσὺ τί λὲς νὰ κάνω;

ΡΕΝΑ (μὲ ἀγανάκτησι): Μὰ αἰωνίως ἠλίθιος θὰ εἶσαι. Βρὲ χοιστιανέ μου; Ἔτσι ποὺ πᾶς. ποτὲ βέ θὰ γίνῃς διευθυντής! Θὰ σὲ περάσῃ κι' ὁ κλητήρας σου ἀκόμα!... Κοτζὰμ Μαυρομούρης. ποὺ θὰ εἶναι, αὔριο σίγουρος ὑπουργός, σοῦ ζητάει ρουσφέτια καὶ τὸ σκέπτεσαι; Αὐτὸ εἶναι σὰν νὰ σοῦ πέσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου καὶ νὰ ρωτᾶς ἂν πρέπει νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃς!

ΜΗΝΑΣ (διστακτικά): Νὰ τὸ κάνω. δηλαδή; Εἶναι παράνομο.

ΡΕΝΑ: Δὲν πᾶ' νὰ εἶναι;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ἕνα μῆνα στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ).

ΜΗΝΑΣ (μπαίνει ταραγμένος. κουμπωμένος καὶ κόκκινος ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν): Μὲ συγχωρεῖτε κύριε ὑπουργέ...

ΜΑΥΡΟΜΟΥΡΗΣ (ὑπουργός): Ὁρίστε!

ΜΗΝΑΣ: Κύριε ὑπουργὲ μὲ κατάπληξί μου ἔμαθα ὅτι δὲν μὲ θεωρεῖτε ἄξιον οὔτε προαγωγῆς. οὔτε θέσεως ἐμπιστευτικῆς.

ΜΑΥΡΟΜΟΥΡΗΣ: Βεβαίως!

ΜΗΝΑΣ (ἀποτόμως πράσινος): Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐρωτήσω γιατί, κ. ὑπουργέ;

ΜΑΥΡΟΜΟΥΡΗΣ: Διότι κομματίζεστε καὶ ρουσφετολογεῖτε σὲ βάρος τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου! Καὶ ἔχω συγκεκριμένη ἀπόδειξι τὴν ὑπόθεσι τῆς «Ἑταιρείας πολλῶν καὶ ποικίλων ἐπιχειρήσεων»!

ΜΗΝΑΣ: Μὰ... ἐσεῖς μοῦ τὸ ζητήσατε κ. ὑπουργέ!

ΜΑΥΡΟΜΟΥΡΗΣ: Τί σημασία ἔχει; Ἐγὼ πολιτεύομαι! Ἀλλοιῶς σκέπτομαι, ὡς ὑποψήφιος καὶ ἀλλοιῶς σκέπτομαι ὡς ὑπουργός! Πηγαίνετε! Καὶ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ἐμφανιστῆτε ἐνώπιόν μου γιὰ προσωπικὸν ζήτημα, γιατὶ θὰ σᾶς καλέσω εἰς ἀπολογίαν!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1958).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (μπαίνει σεμνὰ καὶ δειλὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Μηνᾶ καὶ τοῦ δίνει ἕνα γράμμα): Ἀπὸ τὸν κ. Στρατὴ Λεβεντάρεα.

ΜΗΝΑΣ (ἀπότομα): Δὲν δέχομαι γράμματα πολιτικῶν, κύριε! Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος.

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Μά... διαβάστε κ. τιμηματάρχα. Εἶναι νόμιμος ὑπόθεσις.

ΜΗΝΑΣ (ἐξαλλος): Ἂν εἶναι νόμιμος. θὰ γίνῃ! Μπιλιετάκια δὲ χρειάζονται! (Σκίζει τὸ γράμμα). Πηγαίνετε. κύριε! Ἔξω, γρήγορα!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μετὰ ἕνα μῆνα στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ).

ΜΗΝΑΣ (ἀξιοδάκρυτος): ...καὶ μοῦ εἶπαν κ. ὑπουργὲ ὅτι μὲ στέλνετε στὸ Καρπενήσι.

ΛΕΒΕΝΤΑΡΕΑΣ (ὑπουργός): Βεβαίως! Νὰ πᾶτε ἐκεῖ ποὺ... χρειάζομαι ἀδέκαστους καὶ αὐστηροὺς ὑπαλλήλους ποὺ... (τονίζει) νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ σκίζουν γράμματα πολιτικῶν ἀνδρῶν! Καὶ θὰ σᾶς ἀφήσω καὶ στάσιμο, γιατὶ στὸ βαθμό σας ἔχετε... περισσότερες ἁρμοδιότητες!

ΣΚΗΝΗ 6

(Στὸ σπίτι).

ΜΗΝΑΣ (γράφει): «Πηγαίνω νὰ πνιγῶ στὸ Φάληρο καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσουν οἱ κ.κ. Μαυρομούρης καὶ Λεβεντάρεας».

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

★ Ἡ ἐρωτικὴ διάθεσι πολλῶν πουλιῶν ἐκδηλώνεται μὲ τὸ χορό. στὴν περίπτωσι δὲ αὐτὴ σπουδαίος χορευτὴς εἶναι ὁ τσαλαπετεινός.

Τὸ πουλὶ αὐτό, ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ διαλέξῃ τὴν σύντροφό του, πηγαίνει καὶ στέκει σ' ἕνα βράχο ἢ σ' ἕνα ἀνάχωμα, παίρνει μιὰ σοβαρὴ πόζα καὶ μὲ στριγγὰ κραξίματα καλεῖ τοὺς ἄλλους τσαλαπετεινούς.

Μόλις συγκεντρωθῇ γύρω του ἀρκετὸς ἀριθμὸς φτερωτῶν θεατῶν, ἀρχίζει τὸ χορό ὥσπου νὰ τὸν πλησιάσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ θηλυκὰ πουλιὰ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ χορός του τὸ γοήτευσε καὶ ὅτι δέχεται νὰ κάμουν νοικοκυριό.

★ Σ' ἕνα φορτηγὸ πλοῖο ποὺ μετέφερε διάφορα τρόφιμα στὴν 'Ισπανία, συνέβη μιὰ περίεργη διπλὴ δηλητηρίασι: Δυὸ ναῦτες ζαλίστηκαν ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ τοῦ τυριοῦ ποὺ ἦταν ἀποθηκευμένο σὲ μεγάλες ποσότητες στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου καὶ πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξία.

Τὸ περίεργο αὐτὸ δυστύχημα θυμίζει ἕνα ἄλλο ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι πρὶν λίγα χρόνια καὶ κατὰ τὸ ὁποῖο δηλητηριάστηκαν ἀπὸ τὴ δυνατὴ μυρουδιὰ ἀποθηκευμένων μπανανῶν δυὸ ἀχθοφόροι τοῦ τελωνείου.

★ Στὸ Ντουλούϋτς τῆς Οὐάλλιας, ὁ Χένρυ Τζών, ἕνα παιδάκι ἡλικίας 10 ἐτῶν, ἔκαμε τὸ ἑξῆς ἡρωϊκὸ κατόρθωμα: Ὥρμησε μέσα σ' ἕνα γειτονικό του σπίτι, ποὺ καιγόταν κι' ἔσωσε τὴ μικρότερη ἀδελφή του. Τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ τὰ ροῦχα εἶχαν ἁρπάξει φωτιὰ κι' ὁ Χένρυ, στὴν προσπάθειά του νὰ τὰ σβύσῃ, ἔκαψε τὰ χέρια του ἀρκετὰ σοβαρά. Ὡστόσο, μόλις πληροφορήθηκε πὼς στὸ καιόμενο σπίτι βρίσκονταν δυὸ ἀκόμη παιδιά. ὥρμησε ξανὰ μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ τὶς φλόγες καὶ σὲ λίγο τὰ ἔσωσε κι' ἐκεῖνα.

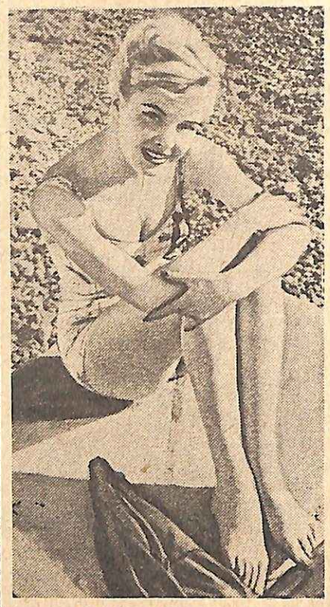

ΚΑΤΕΘΕΣΕ ΤΑ ΟΠΛΑ

Ἐπὶ ἕξη μῆνες ἡ ὡραία Ὀλλανδέζα Κορίνα Ροτσέφερ, ἡλικίας 19 χρόνων, ἔζησε μέσα σ' ἕνα ὄνειρο. Ἡ νέα αὐτή, ποὺ ἐξελέγη πέρυσι «μὶς Εὐρώπη» διέτρεξε μέσα σ' ἕξη μῆνες ὅλες τὶς χῶρες τοῦ πλανήτου μας καὶ παρουσιάστηκε σ' ὅλες σχεδὸν τὶς μεγάλες πρωτεύουσες σὰν τὸ 8ο θαῦμα τοῦ κόσμου. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως ἡ Κορίνα βαρέθηκε τὴν κουραστικὴ αὐτὴ ζωὴ κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ τελευταία ἐξαντλητικὴ δεξίωσι, ἐγκατέλειψε τοὺς πάντας καὶ ἐξαφανίστηκε, ἀφίνοντας στὸ μάντζέρ της τὸ ἀκόλουθο σημείωμα: «Δὲν ἀντέχω περισσότερο. Γι' αὐτὸ γυρίζω στὴ μητέρα μου».

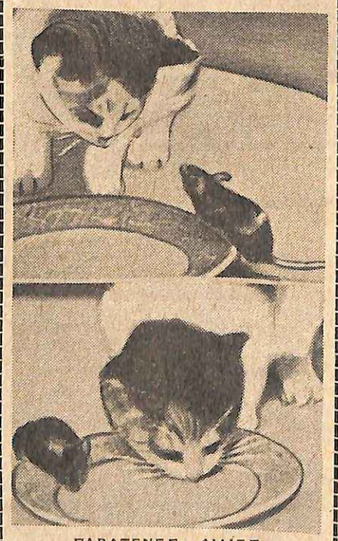

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΦΙΛΙΕΣ

Μετὰ τὶς περίεργες φιλίες γατιῶν μὲ σκύλους, παρουσιάστηκε τελευταία τὸ ἀκόμη πιὸ περίεργο φαινόμενο φιλίας γάτας μὲ ποντικό. Ἡ γάτα αὐτή, ἡ Κάλικο, ποὺ ἀνῆκει σὲ μιὰ γερμανικὴ οἰκογένεια, προτιμάει, ἀντὶ νὰ καταβροχθίσῃ τὸν φίλο της ποντικό, γὰ μοιράζεται μαζὶ του τὸ πιατάκι μὲ τὸ φαγητό της!

Γιὰ νὰ ψωνίζετε
ΦΡΕΣΚΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

Τί πρέπει νὰ ξέρῃ ἡ νοικοκυρὰ γιὰ τὰ ψάρια, τὸ κρέας, τὸ τυρὶ καὶ τ' αὐγά

Μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρές, ὅσο καὶ καθημερινὲς ἔννοιες τῆς νοικοκυρᾶς, εἶναι τὸ ψώνισμα γιὰ τὸ φαγητό. Δὲν πρόκειται, ὅμως, μόνο γιὰ τὸ τί εἴδους τρόφιμα θ' ἀγοράσῃ ἡ οἰκοδέσποινα, γιὰ νὰ παρουσιάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἐλκυστικὸ τὸ τραπέζι. Πρέπει, παράλληλα, νὰ διαλέξῃ στὸ μπακάλη ἢ στὸν κρεοπώλη καὶ στοὺς ἄλλους ἐμπόρους τροφίμων, τὰ πιὸ καλὰ καὶ πρὸ παντὸς τὰ πιὸ φρέσκα εἴδη τους. Γενικά, πρέπει νὰ εἶναι βεβαίᾳ, ὅτι ὡρισμένα φαγώσιμα ποὺ ἀγόρασε, ὅπως κρέας, ψάρια, τυρὶ κλπ. εἶναι φρέσκα, ἢ καλύτερα, ὅτι δὲν εἶναι μπαγιάτικα καὶ πολλὲς φορὲς ἀκατάλληλα γιὰ φάγωμα. Τώρα μάλιστα μὲ τὶς καλοκαιρινὲς ζέστες, εἶναι μεγαλύτερος ὁ κίνδυνος δηλητηριάσεων ἀπὸ χαλασμένα τρόφιμα.

Ἡ οἰκοδέσποινα, πολλὲς φορές. νοιώθει τὴν ἀμφιβολία ἢ καὶ τὴν ἀγωνία στὶς ἀγορές της. Ἕνας γυρολόγος, π. χ., διαλαλεῖ. ὅτι πουλάει αὐγὰ τῆς «ἡμέρας». Πῶς νὰ βεβαιωθῇ ἡ νοικοκυρὰ ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετῶν ἡμερῶν;

Ὑπάρχει, ὅπως εἶναι γνωστό, δυνατότης νὰ καταλάβουμε γιὰ ὡρισμένες τροφές. Ἂν εἶναι ἢ ὄχι χαλασμένες. Γιὰ νὰ ἔχουμε, ὅμως, μιά, ἂς ποῦμε, αὐθεντική, σίγουρη πηγὴ πληροφοριῶν σ' αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ζήτημα τῆς νοικοκυρᾶς, ρωτήσαμε σχετικὰ τὴν ἁρμόδια ὑπηρεσία ἐλέγχου τροφίμων ζωϊκῆς προελεύσεως καὶ συγκεκριμένα γιὰ τὰ ἑξῆς βασικὰ εἴδη τροφίμων: Ψάρια. κρέας, αὐγὰ καὶ τυρί, ποὺ κάθε φορὰ ζημιουργοῦν ἀμφιβολίες.

Ἂς δοῦμε, πῶς θὰ τὰ διαλέξουμε καὶ πῶς θὰ καταλάβουμε περίπου ἂν εἶναι φρέσκα ἢ τοὐλάχιστο «βρώσιμα», δηλαδή, ὅτι τρώγονται χωρὶς νὰ ἔχουμε ἀνάγκη τὸ Σταθμό... Πρώτων Βοηθειῶν.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὰ ψάρια, ποὺ δὲν εἶναι πάντα εὔκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἂν εἶναι ἐντελῶς φρέσκα.

Τὰ πολὺ φρέσκα ψάρια, λοιπόν, ἔχουν:

1) Καθαρὰ καὶ λαμπερὰ μάτια, ποὺ ἐξέχουν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὶς κοιλότητές τους.

2) Κόκκινα καὶ χωρὶς καμμιὰ μυρουδιὰ βράγχια (σπάραχνα).

3) Καθαρὸ καὶ λαμπρὸ δέρμα καὶ στερεὴ σάρκα ποὺ ἀντέχει στὴν πίεσι τῶν δακτύλων. Τὰ τοιχώματα τῆς κοιλιᾶς καὶ ὁ τράχηλός τους νὰ εἶναι στερεός, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλαστικότητα, χωρὶς καμμιὰ ὑποπτη σκιὰ στὸν ἐξωτερικὸ χρωματισμό τους.

4) Τὸ αἷμα τους νὰ εἶναι κατακόκκινο, λαμπρὸ καὶ χωρὶς καμμιὰ μυρωδιά.

Τέλος, τὰ φρέσκα ψάρια. ἂν τὰ βουτήξωμε στὸ νερό, πηγαίνουν στὸ βυθὸ τοῦ δοχείου, ἐνῶ τὰ μπαγιάτικα ἐπιπλέουν.

Τὰ κατεψυγμένα καλὰ ψάρια πρέπει νὰ εἶναι σκληρὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός τους τελείως φυσικό. χωρὶς νὰ ἔχῃ κιτρινίσει. Ἂν κόψωμε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ δέρμα τους καὶ τὸ βουτήξωμε σὲ ζεστὸ νερό, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ καμμιὰ μυρωδιά.

Ἐρχόμαστε τώρα στὰ αὐγά.

Κάτι ποὺ ἔχει σημασία γιὰ τὸ γάλαμα τῶν αὐγῶν σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα εἶναι τὸ πῶς καὶ πότε τὰ μαζεύει ὁ πτηνοτρόφος ἀπὸ τὴ φωλιά. Πρέπει τὸ κοτέτσι νὰ διατηρῆται καθαρὸ καὶ τὸ μάζεμα τῶν αὐγῶν νὰ γίνεται 4 φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴ φωλιά, γιὰ νὰ μὴ λερώνεται τὸ τσόφλι καὶ γιὰ νὰ μὴ προσβάλλουν τὰ μικρόβια, ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐγοῦ. Καλὸ εἶναι τὰ αὐγὰ νὰ πλένωνται μόλις μαζευτοῦν καὶ στὸ νερὸ νὰ ρίχνωνται φάουσκα ἀντισηπτικά. Τὰ αὐγὰ ποὺ ἔχουν τὸ τσόφλι τους βρώμικο ἢ κάπως ἀλλοιωμένο ἢ μὲ ραγίσματα, πρέπει νὰ τρώνωνται ἀμέσως.

Ἀκατάλληλα τελείως γιὰ φάγωμα εἶναι τὰ αὐγὰ ἐκεῖνα, ποὺ παρουσιάζουν αἱματηροὺς δακτυλίους στὸ ἐσωτερικό τους, ὅσα ἔχουν τὸν «κροκό» τους κολλημένο πάνω στὸ τσόφλι καὶ ὅσα βέβαια εἶναι φανερό, ὅτι ἔχουν ἀποσυντεθῇ πιά.

Γενικά, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ γνωρίσωμε τὸ φρέσκο αὐγὸ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό του. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ ἐξετάσωμε πρῶτα-πρῶτα τὸ κέλυφος, μήπως ἔχει ραγίσματα. Ἐπίσης νὰ κυττάξωμε μὲ ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα ἀπ' ἔξω τὸν «κροκό» ἢ ὅπως λέγεται ἐπιστημονικά, τὴ λέκιθο. Ὅσο καλύτερα φαίνεται τὸ σχῆμα της, τόσο ὕποπτο εἶναι τὸ αὐγό, καθὼς καὶ ὅταν ἔχῃ μέσα δακτυλίους ἀπὸ αἷμα. Ἐπίσης, ἂν μετακινῆται κάπως ὁ κροκός. σημαίνει, ὅτι τὸ αὐγὸ δὲν εἶναι φρέσκο.

Ὅταν ὅμως σπάσουμε τὸ αὐγό, μποροῦμε νὰ καταλάβωμε εὐκολώτερα ἂν εἶναι φρέσκο. Ὁ κροκὸς στὰ φρέσκα αὐγὰ εἶναι σφαιρικός, ἐνῶ στὰ χαλασμένα πλαταίνει. Τὸ ἀσπράδι εἶναι συγκεντρωμένο γύρω ἀπὸ τὸν κροκό. Δὲν ἔχει μυρωδιὰ τὸ αὐγὸ καὶ τὸ χρῶμα του εἶναι λαμπρὸ καὶ ὄχι κάπως θολωμένο.

Ὅσο γιὰ τὸ κρέας, δὲν πρέπει νὰ τρώγεται ἀμέσως μετὰ τὸ σφάξιμο τοῦ ζώου, γιατὶ εἶναι σκληρὸ γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα. Γενικὰ τὸ κρέας εἶναι πολὺ εὐαίσθητο, καὶ χαλάει ἂν δὲν τοποθετηθῇ γρήγορα στὸ ψυγεῖο. Κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ χαλασμένου κρέατος εἶναι ἡ κακὴ μυρωδιά του, πρᾶγμα ποὺ δείχνει, ὅτι ἄρχισε ἡ σῆψι καὶ ἡ ἀποσύνθεσι καὶ ὅτι τὰ διάφορα μικρόβια καὶ οἱ μύκητες ἄρχισαν τὴ δουλειά τους.

Τὸ φρέσκο κρέας φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικά:

Τὰ κομμάτια τοῦ σφαχτοῦ καὶ πρὸ παντὸς τὰ μπούτια πρέπει νὰ εἶναι μεστωμένα ἀπὸ κρέας. Τὸ ἐξωτερικὸ τῆς σάρκας πρέπει νὰ ἔχῃ καγονικὸ στρῶμα λίπους. Οἱ πλευρὲς ἰδίως πρέπει νὰ ἔχουν ἄφθονο λίπος, πρὶν νὰ εἰσχωρῇ μέσα στὴ σάρκα. Ἡ σάρκα, καθὼς εἶναι κομμένη μὲ τὸ μαχαίρι, πρέπει νὰ ἔχῃ βελουδένια ἐμφάνισι, μὲ φωτεινὴ ἀνταύγεια. Τὸ λίπος νὰ μοιάζῃ σὰ φλούδα ἀπὸ κερὶ καὶ νὰ σπάζῃ εὔκολα, ὅταν τὸ πιέσωμε μὲ τὸ δάκτυλο. Νὰ εἶναι διασκορπισμένο στὴ σάρκα, ὅπως τὰ νερὰ τοῦ μαρμάρου. Τὸ χρῶμα τοῦ μαχνοῦ νὰ εἶναι ἀπὸ ἀνοιχτὸ ἕως βαθὺ κόκκινο καὶ λαμπρό. Οἱ ἄκρες τῶν σπονδύλων μαλακὲς καὶ κόκκινες καὶ νὰ κατπλήγουν σὲ ἐλαστικοὺς ἄσπρους χόνδρους.

Καὶ τώρα τὰ τυρί:

Μιὰ συνηθισμένη ἀλλοίωσι τοῦ τυριοῦ εἶναι τὸ «φούσκωμά» του καὶ μάλιστα στὸ κεφαλοτύρι, στὴ γραβιέρα κλπ. Ὅταν τὸ τυρὶ ἔχῃ φουσκώσῃ, παρουσιάζει ρωγμές. Καὶ ὅταν χτυπήσωμε μὲ τὸ χέρι ἕνα κεφαλοτύρι. ὁ ἦχος του εἶναι κούφιος. Τὸ ἐσωτερικό του γίνεται σὰ σφουγγάρι. Ἔχει ἄσχημη γεῦσι καὶ μυρωδιά. Τὸ τυρί. ὅμως, ὅταν παρουσιάζῃ στρογγυλὲς ρωγμὲς καὶ τρύπες. δὲν ἔπεται, ὅτι εἶναι πάντοτε χαλασμένο.

Ἄλλη ἀλλοίωσι εἶναι τὸ «ἀνάμμα» τῶν σκληρῶν ἰδίως τυριῶν. Τότε τὸ χρῶμα τους γίνεται κάπως πορτοκαλὶ καὶ καίνε στὴ γεῦσι. Τὰ τυριὰ ἐπίσης μουχλιάζουν, ὅταν φυλαχωνται σὲ ἀποθῆκες. ποὺ δὲν ἀερίζονται καλά. Τὸ μλυδδόφαιο χρῶμα τοῦ τυριοῦ, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ κακὴ μυρωδιά, σημαίνει, ὅτι εἶναι χαλασμένο. Κοκκινοπράσινο χρῶμα σημαίνει, ὅτι διατηρήθηκε σὲ χάλκινα δοχεῖα.

Οἱ τρόποι αὐτοὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ φρέσκου καὶ καλοῦ γιὰ φάγωμα κρέατος, ψαριοῦ, αὐγοῦ καὶ τυριοῦ, εἶναι οἱ πιὸ σωστοὶ γιὰ νὰ τοὺς ἐνημερώνῃ ἡ κάθε νοικοκυρὰ καὶ νὰ διευκολύνεται στὸ καθημερινό ψώνισμά της γιὰ τὴν ἀκίνδυνη διατροφὴ τῆς οἰκογενείας της.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

✪✪

Κέϊκ - κολοσσὸς

Γιὰ τὸ κέϊκ, ποὺ φτιάχθηκε γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Βρετανικῆς Κολομβίας (Καναδᾶς), καταναλώθηκαν 600 ντουζίνες αὐγά, 400 κιλὰ βούτυρο καὶ 500 κιλὰ σταφίδες. Τὸ βάρος του ἑφτανε τοὺς 5 τόννους καὶ εἶχε ὕψος 5 μέτρων καὶ ἐπιφάνεια 3 τετραγωνικῶν μέτρων περίπου.

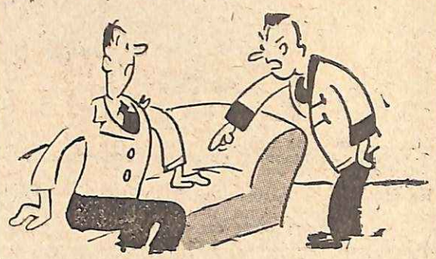

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

— Τράβα ἀμέσως τὸ χέρι σου ἀπὸ κεῖ ποὺ κατθόταν ἡ γυναῖκα μου!...

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΝ

Ἀπ' τὴ μιὰ τὴν ἀπεργία πέφτουν πάντοτε στὴν (ἄλλη,
ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος οἱ ταλαίπωροι δασκάλοι
κι' ἂν στὸ πεῖσμα πέσουν πάλι
καὶ στὴν ἀδιαλλαξία,
τότε πιὰ θὰ κάνουν πάλη
ἐντονώτερη κι' ... ὀξεία!

★

Δηλαδὴ ὁ «δούλεμά τους» ἂν δὲ μπῆ... τελεία (ἢ... κόμμα,
ἐντονώτερο θὰ κάνουν τὸν ἀγώνα τους ἀκόμα,
γιατὶ δὲ μποροῦν τὰ «φῶτα» στὰ παιδιά μας νὰ (σκοροπᾶνε
κι' οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ νὰ ρεύουν καὶ νὰ «φέγγουν» (ὅσο πᾶνε!

ΤΙΤΛΟΙ ΤΙΜΗΣ

Τῆς Ἑλλάδος οἱ ὀπῶρες,
μὰ καὶ τὰ λαχανικὰ
κατακτοῦν ὅλες τὶς χῶρες
τῆς Εὐρώπης γενικά...
Κι' ἔχει, λέει, ἡ ζήτησί τους κατακτήσει τέτοια ἐ- (δάφη,
ποὺ θ' ἀρχίσουν νὰ πουλιοῦνται στὴν Εὐρώπη γιά... (χουσάφι!

★

Ἀποκτοῦν μιὰ τέτοια φήμη καὶ τιμὴ ἐν κατακλεῖδι
τὰ φτηνότατα ἐκεῖνα καὶ κοινότατά μας εἴδη,
ὥστε εὐλόγως θὰ καυχιέσαι κι' ἐν δικαίῳ ἀπολύτω,
ἂν τυχὸν σὲ βρίσουν «μάπα» καὶ σ' ἀποκαλέσουν («βλῆτο»!

ΖΩΗ ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΗ

Συνελήφθη, ἀμοδίως, βαθυστόχαστος ἰδέα
γιὰ νὰ γίνουν ἐν Ἑλλάδι ἐργοστάσια σπουδαῖα,
τὰ ὁποῖα σὲ λιγάκι καὶ χωρὶς περιστροφές,
θὰ παράγουν νύχτα-μέρα τεχνητὲς... ζωοτροφές!

★

Ἔτσι γιὰ τὴ φουκαριάρα τὴν ρωμιὲχη τὴ χώρα
τρισευδαίμονες ἡμέρες ἀνατέλλουν ἀπὸ τώρα,
ἀφοῦ γιά... ζωοτροφίες μετὰ ζήλου μεριμνᾶ
καὶ δὲ θὰ παραπονιέται ὁ Ρωμηὸς ὅτι... πεινᾶ!

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ...

Μὲ τὸ δίκιο του, προσφάτως, ἐξεπλάγη τὸ κοινόν,
γιατὶ κάποιος Ἠπειρώτης... ἑκατὸν ὀχτὼ χρονῶν
ἐκαθάρισε ἐν τῷ ἅμα, τῆς καρδιᾶς του τὴν γοητά,
ἐπειδὴ ὁ γωρισμός της τόν... ἐπλήγωσε βαρειά!

★

Ἂν καὶ ἦταν δηλαδὴ
αἰωνόβιος ὁ γέρος
τὸν τραβοῦσε σὰν παιδὶ
μὰς μπαπούγρηνας ὁ ἔρως...
Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία συλλογίσαι τὶ θὰ γίνῃ,
ἂν οἱ γέροι καρδαμώσουν ἀπὸ τὴν... νοβοκαΐνη!

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κάποιος ρέκτης τοῦ καιροῦ μας, τολμηρὸς καὶ πο- (νηρός,
ἀλλὰ καὶ λουλουδολάτρης ὑπεράγαν φλογερός,
μέσα στό... νεκροταφεῖο κάθε τόσο εἰσχωροῦσε
καὶ στεφάνια κι' ἀνθοδέσμες ἀπ' τοὺς τάφους ἀ- (φαιροῦσε!

★

Μάτσα ἔκλεβε, συνήθως, ἀπὸ κρῖνα κι' ἀπὸ βιόλες
καὶ τὰ πούλαγε κατόπιν σ' ὡρισμένους ἀνθοπῶλες,
γιατὶ βλέπεις, δὲ μποροῦσε, ἕνας ρέκτης ὅπως (πρέπει,
τὸ ἐμπόριον ἀνθέων νεκρωμένο νὰ τὸ βλέπῃ!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο λογαριασμός ΜΙΑΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΙΑΣ

('Εκείνος κι' 'Εκείνη γιορτάζουνε τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων τους. Πρωῒ-πρωῒ ἀνασκουμπώθηκε 'Εκείνη, βούτηξε τὰ χέρια της σὲ φαρίνες, αὐγά, ζάχαρες, καὶ τώρα τὸ γλυκὸ ψήνεται στὸ φοῦρνο καὶ σκορπίζει ὀρεκτικὲς εὐωδιὲς σὲ ὅλο τὸ σπίτι).

ΕΚΕΙΝΗ (ἔτσι ἁλευρωμένη, ὅπως εἶναι ἀκόμα, πάει καὶ χώνεται στὴν ἀγκαλιά του): Τὸ περίμενες ὅμως ὅτι θὰ περνούσανε τόσα γρήγορα εἴκοσι χρόνια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μάλλον ψύχραιμος): Τὰ χρόνια περνάνε.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ἀλλὰ ἕνας γάμος ποὺ βαστάει εἴκοσι χρόνια, εἶναι κάτι ἀξιοθαύμαστα ὄμορφο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτᾶς; Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Εἴκοσι χρόνια εἶναι—δύο οἱ δώδεκα εἰκοσιτέσσερις...— διακόσοι σαράντα μῆνες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ μέρες;

ΕΚΕΙΝΗ: Στάσου νὰ πάρω χαρτὶ καὶ μολύβι... Τρισκόσια ἑξηνταπέντε ἐπὶ εἴκοσι. (Παίρνει χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ πολλαπλασιάζει). 'Εφτὰ χιλιάδες τρακόσες μέρες!

ΕΚΕΙΝΟΣ· "Ιλιγγος!

ΕΚΕΙΝΗ: Θαῦμα θὲς νὰ πῆς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί· θαῦμα ὑπομονῆς καὶ ἀντοχῆς...

ΕΚΕΙΝΗ (ξαναχώνεται στὴν ἀγκαλιά του): Δικῆς σου, ἢ δικῆς μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δικῆς μας—γιὰ νὰ μὴν εἶναι κανένας μας δυσαρεστημένος...

ΕΚΕΙΝΗ (σὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ πιστέψῃ): 'Εφτὰ χιλιάδες τρακόσες μέρες!.. Καὶ βάλε τώρα πόσες ὧρες — ἂν πολλαπλασιάσουμε ἐπὶ εἰκοσιτέσσερα — πόσα λεπτὰ — ἂν πολλαπλασιάσουμε ἐπὶ ἑξήντα— πόσα δευτερόλεπτα—ἂν πολλαπλασιάσουμε πάλι ἐπὶ ἑξήντα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ βροῦμε ἀστρονομικὸ ἀριθμό!... Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πονοκεφαλιάζ λοιπόν, κι' ἄσε τὸ συμπέρασμα νὰ βγῇ μόνο του: Περάσαμε εἴκοσι χρόνων συμπληγάδες μαζί—καὶ μείναμε μαζί! Μὰς χτυπήσανε γιὰ διακόσους σαράντα μῆνες ὅλες οἱ φουρτοῦνες—καὶ δὲν πνιγήκαμε! Γκρινιάσαμε, μαλλώσαμε, πικραθήκαμε ἐφτὰ χιλιάδες τρακόσες μέρες.— κι' ὅμως νά, γιορτάζουμε τὴν εἰκοσαετία μας ἑνωμένοι!

ΕΚΕΙΝΗ: Κατόρθωμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κοροϊδεύῃς. γιατὶ εἶναι πραγματικά! Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ καταφέρνουνε νὰ βλέπουν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ βαριοῦνται, ποὺ περνᾶνε ἕνα τέταρτο αἰῶνας χωρὶς ἡ τόσο δικαιολογημένη ἀπὸ τὴ συνεχῆ καὶ καταστρεπτικὴ ἐπαφὴ ἀνανάκτησί τους νὰ τοὺς φέρῃ ἀναπότρεπτα στὸ χωρισμό, μποροῦν ἀδίστακτα νὰ καταταθοῦν στὴ συνωμοτεία τῶν ἡρώων!...

ΕΚΕΙΝΗ: Λὲς νὰ εἴμαστε ἥρωες, λοιπόν;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι δυνατὸ νὰ ἀμφιβάλλουσαμε ἕνα εἰκοσιτετράωρό μας καὶ νὰ βάζαμε τώρα νὰ ἀκούσουμε τὴν καρδιά λα, θὰ διαπιστώναμε τὸν ἀναμφίβολο ἡρωϊσμό μας...

ΕΚΕΙΝΗ (αἰσθάνεται τὴ διάθεσι νὰ τοῦ ρίξῃ μερικὲς εὐθύνες): Κυρίως θὰ διαπιστώναμε τὰ νεῦρα σου καὶ τὶς ἐκρηκτικὲς ἐκδηλώσεις τους!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Α... Ἔτσι;... Καὶ τὴ δική σου τὴν ποθητὴ ὑπομονή!..

ΕΚΕΙΝΗ: Τί νὰ κάνω κι' ἐγώ;... Ἄνθρωπος εἶμαι... Μοῦ μιλᾶς. ἀπαντῶ... Φωνάζεις. φωνάζω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Ἀπό... ἀντικατοπτρισμό!

ΕΚΕΙΝΗ: "Η ἔστω κι' ἀπὸ δικαιολογημένη ψυχικὴ ἀδυναμία... Τὰ νεῦρα εἶναι

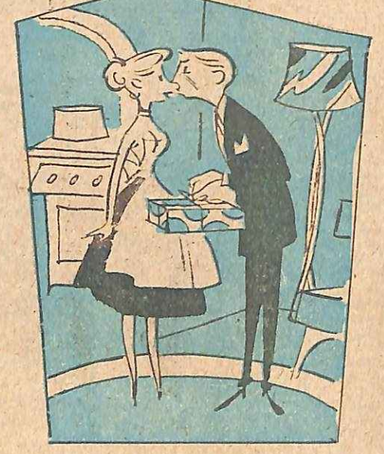

κολλητικά... Τόσα χρόνια κοντά σου, κόλλησα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ ἀρχίζει νὰ συγκινῆται): Περίμενες. δηλαδή, νὰ κολλήσῃς νεῦρα ἀπὸ μένα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ παραδέχεσαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεστάζει): Καὶ. δὲ μοῦ λές. αὐτὰ τὰ νεῦρα τὰ δικά μου δὲν εἶχανε καμμιὰ ἀφορμὴ ποὺ νὰ ὀφείλεται σὲ σένα;... Πάλι ἐγὼ σοῦ φταίω;...

ΕΚΕΙΝΗ (κατακόκκινη): Σὲ μένα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιὸς θὲς νὰ μοῦ φταίξῃ; 'Ο... πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας;!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ παράπονο): 'Εγώ, βέβαια... 'Ο αἰώνιος ἔνοχος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιὸ συμβιβαστικός): Δὲν παραδέχεσαι, δηλαδή, ὅτι προκαλεῖς τὰ νεῦρα μου—αὐτὰ ποὺ κατηγορεῖς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς τὰ προκαλῶ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους—μὲ τὴ γκρίνια σου, μὲ τὴ ζήλεια σου, μὲ τὶς ἀδικαιολόγητες οἰκονομίες σου, μὲ τὶς ἀκόμα πιὸ ἀδικαιολόγητες σπατάλες σου!..

ΕΚΕΙΝΗ: 'Επὶ τέλους, τί εἶμαι ἀπὸ τὰ δύο; Οἰκονόμα, ἢ σπαταλῆ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ τὰ δυό! Οἰκονόμα ὅταν πρόκειται νὰ μοῦ στερήσῃς καμμιὰ μικροευχαρίστησι— καμμιὰ ταβερνοῦλα. νὰ ποῦμε... Σπάταλη ὅταν πρόκειται νὰ κάνῃς κανένα δεύτερο φόρεμα, κανένα τρίτο παλτό, κανένα ἕκτο ζευγάρι παπούτσια!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ σφιγμένα χείλια): 'Επρεπε, λοιπόν, νὰ μένω κουρελοῦ γιὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω! 'Η εὐτυχία σου θὰ ἤτανε νὰ μὲ βλέπῃς νὰ γυρίζω μὲ ἕνα τσουβάλι, ὅπως οἱ ἀσκηταὶ στὴν ἔρημο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Από τὸ τσουβάλι ὣς τὸ πλῆθος τῶν φορεμάτων ποὺ ξεχειλίζουνε τὴ ντουλάπα μας καὶ κάνουν ἀπαραίτητο τὸ ἀγόρασμα μιᾶς καινούργιας. ὑπάρχει διαφορά...

ΕΚΕΙΝΗ: Μίλησες γιὰ δική μου τσιγγουνιά... Γιὰ δική σου δὲ μιλᾶς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶμαι τσιγγούνης;! 'Εγώ;!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀμέ; Ποιός; 'Ο... ἀρχηγὸς τοῦ ΝΑΤΟ;!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγώ, ποὺ δὲν κάνω ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σοῦ τὰ καταθέτω ὅλα, ὡς τὴν τελευταία δεκάρα, γιὰ νὰ κρατάω τίποτα γιὰ μένα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶμαι, δηλαδή, μιὰ μέγαιρα, ποὺ στὰ παίρνω ὅλα καὶ σ' ἀφίνω γυμνό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ λέω ὅτι μοῦ τὰ παίονεις μὲ τὸ πιστόλι ἢ μὲ τὸ μαχαίρι· μὲ ἀναγκάζεις ὅμως νὰ στὰ δώσω, ποὺ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶναι διόλου τὸ ἴδιο... 'Εφ' ὅσον μοῦ τὰ δίνεις μὲ τὴ θέλησί σου..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, δὲν πέφτω γονατιστὸς γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὰ πάρῃς!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Επὶ τέλους, τί θὲς νὰ πῆς; "Οτι εἶμαι μιὰ γυναίκα ἐγωΐστρια κι' ἄπονη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμα βλέπεις ὅτι ὁ ἄντρας σου στερεῖται τὰ πιὸ ἀπαραίτητα γιὰ νὰ κάνῃς ἐσὺ τὰ πιὸ περιττά;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀφίνει τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν): Αὐτὰ ἀκούω εἴκοσι χρόνια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐγὼ αὐτὰ τσαβάω εἴκοσι χρόνια!

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί δὲ χωρίζουμε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρω κι' ἐγώ;...

ΕΚΕΙΝΗ (ὕστερα ἀπὸ σκέψι): Νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ: Γιατί συνηθίσαμε, ἐσὺ νὰ φωνάζῃς, ἐγὼ νὰ ἀκούω—κι' ὕστερα νὰ νευριάζουμε καὶ οἱ δυὸ νὰ τὰ φτιάνουμε. νὰ τὰ χαλᾶμε, νὰ τὰ ξαναφτιάνουμε, νὰ τὰ ξαναχαλᾶμε! 'Απάνω σὲ, ὅλες αὐτὲς τὶς καθημερινὲς ἀνωμαλίες στηρίζεται ἡ ζωή μας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λές;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦνε μαζὶ δὲν περνοῦνε τὴ ζωή τους. ὁ ἕνας κάνοντας καντάδες, ὁ ἄλλος ἀκούγοντας... Εἶναι φυσικὸ καὶ νὰ μαλλώσουνε, καὶ νὰ φωνάξουνε, καὶ νὰ βριστοῦνε, καὶ νὰ φιληθοῦνε!... Μιὰ ζωὴ δὲν κυλάει μόνο ἀπάνω στὴν ἀσφαλτο· θὰ περάσῃ καὶ κακοτοπιές.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολὺ ὡραῖα... (Μυρίζει τὸν ἀέρα). Νομίζω ὅμως ὅτι κάτι καίγεται...

ΕΚΕΙΝΗ (πετάγεται ἐξάλλη): Τὸ γλυκό! (Τρέχει στὸ φοῦρνο, τὸν ἀνοίγει καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα κάρβουνο τὸ γλυκό!) Κρίμα στὸν κόπο μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρίμα στὰ ἔξοδα...

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπεις, μ' ἔμπλεξες μὲ τὴ φλυαρία σου. καὶ ἔξασα νὰ χαμηλώσω τὸ φοῦρνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγὼ πάλι φταίω;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αμὲ ποιός; 'Ο πρόεδρος τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας ποῦμε ὅτι φταίω ἐγώ, λοιπόν! Καὶ. γιὰ νὰ ἐξιλεωθῶ, ἂς... ξηλωθῶ πάλι: "Ας πάω νὰ πάρω πάστες ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο... (Πάει καὶ κουβαλάει πάστες. Τὴ φιλάει ἀνεξίκακος). Χρόνια πολλά... Νὰ τὰ ἑκατοστήσουμε παντρεμένοι...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μιὰ νέα δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε

Χωρὶς νὰ πεινάσετε ἢ νὰ πάθῃ ἡ ὑγεία σας

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἕνα σωρὸ δίαιτες γι' αὐτοὺς ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ὅμως εἶναι ἐπικίνδυνες στὴν ὑγεία. ἢ ἐλαττώνουν τὴ δραστηριότητα καὶ τὴν ἱκανότητα γιὰ ἐργασία. "Αλλες δὲ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα κι' ἄλλες συνοδεύονται ἀπ' τὸ βασανιστήριο τῆς πείνας.

Τώρα λοιπὸν ὁ 'Αμερικανὸς καθηγητὴς Τζὼν Γιοὺντκιν, εἰδικὸς διαιτολόγος, ἔπειτα ἀπὸ συστηματικὲς μελέτες, κατάρτισε ἕνα καινούργιο, δικό του διαιτολόγιο, ποὺ ρίχνει τὸ περιττὸ βάρος, χωρὶς νὰ φέρνῃ πεῖνα, καὶ συγχρόνως ὠφελεῖ στὴν ὑγεία καὶ δίνει δυνάμεις καὶ ζωτικότητα. "Ολ' αὐτά, γιατὶ στηρίζεται σὲ μιὰ ἐντελῶς νέα βάσι: Περιορίζει τοὺς ὑδατάνθρακες, ἀφίνει ὅμως ἐντελῶς ἐλεύθερες τὶς πρωτεῖνες καὶ τὰ λίπη.

"Οπως ἔχουμε γράψει πολλὲς φορές, οἱ θρεπτικὲς οὐσίες κατατάσσονται σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς μεγάλες κατηγορίες: πρωτεῖνες, λίπη καὶ ὑδατάνθρακες. Οἱ πρωτεῖνες περιέχονται ἰδίως στὸ κρέας. στὰ ψάρια. στὸ τυρί. στ' αὐγά. στὸ γάλα καὶ στὰ φασολικά. Τὰ λίπη στὸ λάδι. στὸ βούτυρο. στὸ μαγειρικὸ λίπος. στὸ ἔὐγκι. στὸ γάλα καὶ στὸ τυρί. Οἱ ὑδατάνθρακες στὴ ζάχαρη, στὸ ψωμί, στὶς πατάτες καὶ στὰ ζυμαρικά.

Οἱ πρωτεῖνες πασέχουν ἐνέργεια στὸ σῶμα καὶ ἀναπληρώνουν τὶς φθορὲς τῶν κυττάρων. Τὰ λίπη δίνουν ἐνέργεια. Οἱ ὑδατάνθρακες. ἔχουν τὴ μικρότερη ἀξία ὡς θρεπτικὲς οὐσίες, καὶ συνεπῶς μποροῦν νὰ περιοριστοῦν στὸ ἐλάχιστο. χωρὶς νὰ ὑποστῇ καμμιὰ ζημιὰ ὁ ὀργανισμός.

'Εξ ἄλλου, εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ λίπη μένουν μέσα στὸ στομάχι ἐπὶ μεγαλύτερο χρονικὸ διάστημα ἀπ' τὶς ἄλλες τροφές, κι' ἔτσι δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ πεινάσουμε. Συγχρόνως ὅμως, οἱ πρωτεῖνες ἔχουν τὴν πασάξενη ἰδιότητα νὰ ἐπιταχύνουν γενικὰ τὴν καῦσι τῶν τροφῶν στὸν ὀργανισμό. Συνεπῶς, ὅσο πολλὲς κι' ἂν φᾶμε. δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παχύνουμε. "Οσο γιὰ τὰ λίπη, ὁ περιορισμὸς τῶν ἀμυλωδῶν φέρνει αὐτομάτως καὶ τὸν περιορισμὸ τῶν λιπαρῶν τροφῶν (χωρὶς ψωμὶ ἢ μακαρόνια π.χ. πῶς νὰ φᾶμε πολὺ βούτυρο;)

Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς γενικὲς γραμμὲς βασίζεται ἡ ἁπλὴ δίαιτα τοῦ καθηγητοῦ Γιοὺντκιν.

Στὸν παρακάτω πίνακα θὰ βροῦτε τὶς τροφὲς ἐκεῖνες. ποὺ πρέπει νὰ περιορίσετε τὴν ποσότητά τους, γιατὶ περιέχουν ὑδατάνθρακες. 'Ο ἀριθμὸς ποὺ ἀκολουθεῖ καθεμιά, ἐκφράζει τὶς «μονάδες ὑδατανθράκων» της. Χρησιμεύει δὲ γιὰ μιὰ εὔκολη μέθοδο ὑπολογισμοῦ. ποὺ ἐπινόησε ὁ καθηγητὴς Γιοὺντκιν.

Κανονικά, γιὰ νὰ χάσετε τὸ περιττὸ βάρος. ἡ τροφή σας σὲ μιὰ μέρα πρέπει νὰ περιέχῃ μόνο 15 τέτοιες «μονάδες». Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ διαλέξετε ὅποια θέλετε ἀπ' τὰ τροφίμα τοῦ καταλόγου, στὶς ἀναλογες ποσότητες, ὥστε νὰ συμπληρώνεται αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς 15. Μπορεῖτε π.χ. νὰ φᾶτε 5 φέτες ψωμὶ (καὶ τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸν πίνακα). Τὸ σωστότερο ὅμως εἶναι νὰ τρῶτε λιγώτερο ψωμὶ καὶ νὰ χρησιμοποιῆτε τὶς «μονάδες». ποὺ σᾶς περισσεύουν γιὰ μιὰ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ποικιλία τροφῶν τοῦ πίνακος.

Πάντως, αὐτὸ εἶναι ζήτημα ἀτομικοῦ γούστου σας. 'Αρκεῖ μόνο νὰ μὴν ὑπερβῆτε συνολικὰ τὶς 15 «μονάδες». "Οπως βλέπετε. ὁ τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ εἶναι ἁπλούστατος.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν ἰσχύει γιὰ ὅλα τὰ ἄτομα. 'Υπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

"Αν λοιπόν, παίρνοντας ἐπὶ μιὰ βδομάδα 15 «μονάδες» τὴν ἡμέρα. δὲν παρατηρήσετε ἐλάττωσι βάρους. πρέπει νὰ τὶς λιγοστέψετε σὲ 12. ἢ καὶ σὲ 10 μόνο. "Αν ἀπεναντίας χάσετε πάρα πολὺ βάρος καὶ ἀπότομα. πρέπει νὰ τὶς αὐξήσετε σὲ 18 ἢ 20 τὴν ἡμέρα.

ΠΙΝΑΞ ΤΡΟΦΩΝ ΜΕ ΥΔΑΤΑΝΘΡΑΚΕΣ

'Αγκινάρες (1) : 1. 'Αλεύρι (3 κοφτὲς κουταλιὲς σούπας) · 4. 'Αχλάδια. φρέσκα (1) : 2. κομπόστα (2 μισά) : 4½. Βερύκοκα, φρέσκα (50 δράμ.) : 2, ξερὰ (25 δράμ.) : 5. κονσέρβα (μισὸ μικρὸ κουτί) : 5. Γάλα, νωπὸ (ἕνα μεγάλο ποτήρι) : 3. ἐβαπορὲ (2 κοφτὲς κουταλιὲς σούπας) : ½. συμπυκνωμένο μὲ ζάχαρη (2 κοφτὲς κουταλιὲς σούπας) : 3. Γλυκὰ κουταλιοῦ (1 κοφτὴ κουταλιὰ γλυκοῦ)) 3. Δαμάσκηνα (50 δράμ.) : 3. Ζάχαρη (1 κοφτὴ κουταλιὰ σούπας) : 3. Ζυμαρικὰ (25 δράμια ἀβράστα) : 15. Κακάο, σκόνη (1 κοφτὴ κουταλιὰ γλυκοῦ) : ½, βρασμένο μὲ μισὸ γάλα (1 φλυτζάνι) : 2. Καρότα (1 μεγάλο) : ½. Κάστανα (6) : 3. Κέϊκ (1 φέτα) : 7. Κεράσια (50 δράμ.) : 4. Κοκκινογούλια (1 μερὶς) : 1. Κοκταὶλ (1 μέτριο ποτῆρι) : 4. Κορνφλάουρ (1½ κοφτὴ κουταλιὰ σούπας) : 2. Κουάκερ (1 κουταλιὰ σούπας) : 3½. Κρασί, ξηρὸ (1 ποτῆρι) : 3. γλυκὸ (1 ποτῆρι) : 4. Κρεμμύδια (1 μέτριο) : ½. Λουκάνικα, βωδινὰ (1) : 1½. χοιρινὰ (1) : 1½. Φραγκοφούρτης (4) : ½. Μανταρίνια (1½) : 1. Μαρμελάδα (1 κοφτὴ κουταλιὰ γλυκοῦ) : 3. Μέλι (2 κοφτὲς κουταλιὲς σούπας) : 7. Μπανάνες (1) : 5. Μπιζέλια. φρέσκα (2 κουταλιὲς σούπας) : 2, ξερὰ (2 κουταλιὲς σούπας) : 3½. Μπισκότα (2) : 3. Μπλεμάνζ (1 μερίδα) : 2. Μπύρα (1 ποτῆρι) : 5. Ντομάτες. ὁλόκληρες (1 μεγάλη) : 1. χυμὸς (½ ποτῆρι) : 1. Ντόνατς (λουκουμάδες) (1) : 5. Οἰνοπνευματώδη (κονιὰκ, οὐΐσκυ, τζὶν) (1 μικρὸ ποτῆρι) : 4. Παγωτὸ κρέμα (1) : 3. Παξιμάδια (ζαχάρεως) (1) : 3. Πεπόνι (1 φέτα) : 2. Ποστοκάλια (1 μέτριο) : 2. Πουτίγκα (1 μερίδα) : 8. Πρασα (1 μέτριο) : ½. Ρύζι (1 κουταλιὰ σούπας) : 3. Ροδάκινα, νωπὰ (1 μέτριο) : 2, κομπόστα (2 μισὰ) : 5. Σιμιγδάλι (1 κουταλιὰ σούπας) : 2. Σοκολάτα. στερεὴ (10 δράμ.)) 2½. Βρασμένη μὲ μισὸ γάλα (1 φλυτζάνι) : 2. Σταφίδα ξερὴ (2 γεμάτες κουταλιὲς σούπας) : 3. Σταφύλια (50 δράμ.) : 4. Σύκα. ξερὰ (25 δράμ.) : 7. Τυρόπιττα (1 μερίδα) : 3. Φακὲς (50 δράμ.) : 1½. Φασόλια (25 δράμ.) : 3. Φιδὲς (40 δράμ. Βρασμένος) : 8. Φουντούκια (20) ½. Φράουλες (1 μερίδα) : 1½. Φρουτοσαλάτα (1 μερίδα) : 3. Φρούτων χυμὸς (1 μικρὸ ποτῆρι) : 2. Φυστίκια (25 δράμ.) : 1½. Χουμάδες (4) : 2. Ψωμὶ (1 φέτα) : 3.

Νὰ τώρα ἕνας ἀλφαβητικὸς κατάλογος τῶν τροφῶν. ποὺ μπορεῖτε νὰ καταναλίσκετε ἀπεριόριστα. γιατὶ δὲν περιέχουν ὑδατάνθρακες — ἢ περιέχουν πολὺ μικρὴ ποτότητα: 'Αγγούρια. 'Αμύγδαλα. 'Αντζούγες. 'Αντίδια. 'Αστακός. Αὐγά. Βούτυρο. Γάλος. Γαρίδες. Γιαοῦρτι (δίχως ζάχαρη). Γλῶσσα. "Ελιές. 'Εντοσθια. Ζελατίνα. Θαλασσινά. Καπάκι. Καρύδια. Καφές. Κοτόπουλο. Κουνέλι. Κουνουπίδι. Κρέας (ὁτιδήποτε). Λαγός. Λάδι. Λαρδί. Λάχανο. Λίπος. Μαγιονέζα. Μαϊντανός. Μανιτάρια. Μαργαρίνη Μαρούλι. Μελιτζάνες. Μουστάρδα. Μπακαλιάρος. Μπέϊκον. Μυαλά. Ξύδι. 'Ομελέτα. Πάπια. Πιπέρι. Ραδίκια. Ραταγκάκια. Ρέγγες. Σαλαμίκια. Σέλινο. Σκόρδο. Σπανάκι. Ταραμάς. Τσάϊ (χωρὶς ζάχαρη ἢ γάλα). Τυρί. Χέλι. Χήνα. Χοιρομέρι. Ψάρια.

'Ο καθηγητὴς Γιοὺντκιν δίνει συμπληρωματικὰ τὶς ἑξῆς ὁδηγίες:

Φροντίστε νὰ ὑπάρχῃ καθημερινῶς στὴ διατροφή σας μιὰ μερίδα ἀπὸ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερες «βασικὲς ὁμάδες» τροφῶν: 1) Γάλα καὶ τυρί. 2) Κρέας. ψάρι. αὐγά. 3) Φροῦτα καὶ χορτοκικά. 4) Βούτυρο καὶ λάδι.

"Ολ' αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν καλὴ ὑγεία.

Κάμετε λοιπὸν τοὺς ὑπολογισμούς σας ἔτσι ὥστε ν' ἀντιπροσωπεύονται καὶ οἱ τέσσερες αὐτὲς ὁμάδες στὴν καθημερινὴ σας δίαιτα. Εἰδικὰ τὸ γάλα δὲν πρέπει νὰ σὰς λείπῃ. σὲ ποσότητα ἑνὸς ποτηριοῦ τὴν ἡμέρα.

Θὰ διαθέσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὶς 3 ἀπὸ τὶς 15 ἡμερήσιες «μονάδες ὑδατανθράκων» σας. θὰ σᾶς περισσέψουν ὅμως ἀρκετὲς γιὰ ἄλλα τροφίμα τῆς ἀρεσκείας σας.

Πρέπει νὰ προσθέσωμε ἀκόμη ὅτι ἡ δίαιτα αὐτὴ τοῦ καθηγητοῦ Γιοὺντκιν προορίζεται γιὰ ἀνθρώπους τελείως ὑγιεῖς.

Μόνον αὐτοὶ μποροῦν νὰ τὴν ἐφαρμόζουν ἐντελῶς ἐλεύθερα καὶ χωρὶς κανένα φόβο.

Ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ κάποια πάθησι, συμβουλευθῆτε ἀπαραιτήτως τὸ γιατρό σας. πρὶν τὴν ἀκολουθήσετε.

Μὲ τὸ καινούργιο διαιτολόγιο τοῦ καθηγητοῦ Τζὼν Γιοὺντκιν οἱ 'Αμερικανίδες κατάφέρνουν ν' ἀδυνατίσουν δίχως κανένα κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία τους.

'Αθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιωάννας 'Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

Η ΕΥΤΥΧΙΑ δεν άρεσε!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ γυναικολογικὴ κλινικὴ τῆς 'Αθήνας ἡ Μαριλένα Βάντη φέρνει στὸν κόσμο τὸ πρῶτο της παιδί. 'Ο ἄντρας της, ὁ 'Αλέξανδρος Βάντης, ἕνας πάρα πολὺ ὁμορφος νέος εἰκοσιέξη χρόνων, ὁ πατέρας του, οἱ θεῖοι του, οἱ θεῖες του — πλούσια ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια — καθὼς κι' ὁ πατέρας τῆς Μαριλένας, ἐνθουσιασμένοι ὅλοι προσφέρουν πολύτιμα δῶρα στὴ νέα μητέρα καὶ προορίζουν γιὰ γενικὸ κληρονόμο τους τὸ μωρό. Μὰ τὸ παιδάκι γεννήθηκε πολὺ ἀδύνατο καὶ πεθαίνει στὰ χέρια τοῦ γιατροῦ. "Ολοι μένουν σὰν κεραυνοχτυπημένοι καὶ ἡ μόνη τους παρηγοριὰ εἶναι ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο θ' ἀποκτήσουν ἄλλο γενικὸ κληρονόμο. 'Ο μόνος ἀπαρηγόρητος εἶναι ὁ 'Αλέξανδρος Βάντης, ποὺ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῆ τὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς του, τὴ φανούλα, τὴν ὁμορφη ἀδελφὴ τοῦ μοναδικοῦ φίλου του Γιώργου Πρεντίδη. 'Η φανούλα ἦταν πιανίστα κι' ὁ 'Αλέξανδρος, ὅταν γνώρισε ὅλους τοὺς δικούς της ἄρχισε νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι της, στὴ Γλυφάδα γιὰ νὰ παίρνη ἀπὸ τὴν ὁμορφη νέα μαθήματα πιάνου. "Ετσι ἄρχισε μεταξύ τους ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο κι' ὁ 'Αλέξανδρος ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῆ μὲ τὴ φανούλα. Μὰ βρῆκε κατηγορηματικὴ ἄρνησι ἀπὸ μέρους τους. "Ηταν ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τους κι' ἤθελαν νύφη ἀπὸ σόι καὶ μὲ πολλὰ λεφτά. 'Ο Γιῶργος Πρεντίδης εἶπε τότε στὸν 'Αλέξανδρο πὼς δὲν θὰ ξανάθλεπε τὴ φανούλα. 'Εκεῖνος ὅμως τὴ βρῆκε τυχαία, ὕστερ' ἀπὸ λίγο κι' ἄρχισαν νὰ συναντιῶνται κρυφά. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μάλιστα ὁ 'Αλέξανδρος ἔκανε γυναῖκα του τὴ φανούλα. Γυρίζοντας κατόπιν στὸ σπίτι του, ἄκουσε τὸν πατέρα του νὰ συζητάη ζωηρὰ μὲ ἕναν ἔμπορο, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε λεπτὰ καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ μὴν τὸν καταστρέψη, ἀλλὰ νὰ τοῦ δώση ἀκόμη μιὰ προθεσμία... 'Ο Βάντης ὅμως ἦταν ἀνένδοτος. 'Ο 'Αλέξανδρος ζήτησε πάλι ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῆ μὲ τὴ φανούλα, μὰ καὶ πάλι συνάντησε τὴν ἄρνησί του. 'Αποφάσισε τότε νὰ κάνη τὸ γάμο δίκως τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων του καὶ ζήτησε τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του ἀπὸ τοὺς δικούς της. "Ηθελε νὰ γίνη ὁ γάμος ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Μιὰ εἴδησι ὅμως ποὺ διάβασε στὴν ἐφημερίδα τὸν ἀναστάτωσε: 'Ο ἔμπορος ποὺ χρωστοῦσε στὸν πατέρα του εἶχε αὐτοκτονήσει. 'Ο 'Αλέξανδρος ἔτρεξε ἀναστατωμένος ἀπὸ σπίτι του καὶ βρῆκε τὸν πατέρα του...

6ον

— Πολὺ ἄσχημα κάνεις, πατέρα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ πικρία. Ὑπάρχουν εἰδήσεις ποὺ πρέπει νὰ τὶς μαθαίνης πολὺ νωρίς, μόλις ἀνοίξης τὰ μάτια σου...

— Γιατί; εἶπε μὲ τὸ συνηθισμένο, ἀδιάφορό του ὕφος ὁ Φίλιππος.

'Η 'Ερμίνα ἀνησύχησε κι' ἔρριξε στὸ γυιό της μιὰ διαπεραστικὴ γρήγορη ματιά:

— Γιατί; Τί συμβαίνει; Μήπως εἶναι γραμμένη ἡ ἀγγελία τῶν ἀρραβώνων σου; Γέλασε ὁ νέος πικρά:

— "Οχι ἀκόμα, μητέρα. Σήμερα ἡ ἡμέρα εἶναι πένθιμη. Δὲν ταιριάζει νὰ μιλᾶμε γιὰ ἀρραβῶνες...

— Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, εἶπε ἡ μάνα. Καμμιὰ ἡμέρα δὲν εἶναι πένθιμη ὅταν εἴμαστε ζωντανοὶ ἐμεῖς...

— Καὶ τ' ἀδέρφια μου! συμπλήρωσε ὁ Φίλιππος.

— Φυσικὰ καὶ τὰ ἀδέρφια μας, συμφώνησε ἡ 'Ερμίνα. Γιατί ὅμως πέταξες, αὐτὴ τὴν κουβέντα, 'Αλέξανδρε;

Στήλωσε τὰ μάτια του ὁ νέος, μεγάλα, φλογερά, στὸν πατέρα του:

— Δὲν ἔχεις κανένα προαίσθημα πατέρα; Δὲν εἶδες κανένα ὄνειρο; Δὲν αἰσθάνθηκες κανένα χέρι παγωμένο νὰ σ' ἁρπάζη ἀπὸ τὸ λαιμό, νὰ σ' ἐμποδίζη νὰ ἀναπνεύσης;

— Θὰ τελειώσης μὲ τοὺς γρίφους; φώναξε θυμωμένος ὁ Φίλιππος Βάντης. Τί ὕφος εἶναι αὐτό, καὶ τί λόγια ἀσυνάρτητα;..

— Ἀσυνάρτητος εἶναι κι' ὁ θάνατος,πατέρα, πρόφερε ὁ 'Αλέξανδρος.

Κι' ἐνοιωσε μέσα του ἕνα κενό, στὴ σκέψι πὼς θὰ εἶχε ν' ἀναγγείλη τὸ τρομερὸ περιστατικὸ στὸν πατέρα του

— Θὰ μιλήσης ἢ δὲ θὰ μιλήσης; φώναξε αὐτὸς ἔξω φρενῶν. Τρελλάθηκες;

— "Ισως, πατέρα, ἀπεκρίθηκε ὁ νέος. 'Εγὼ τόνοιωσα τὸ παγωμένο χέρι του στὸ λαιμό μου!...

— Γιὰ ποιὸ χέρι μιλᾶς;

— Γιὰ τὸ χέρι κάποιου νεκροῦ, πατέρα. Γιὰ τὸ χέρι τοῦ Μηνᾶ Γεωργίου...

'Ο Φίλιππος πήδησε. Τὰ μάτια του κόντεψαν νὰ πεταχτοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Καλὰ λέω ἐγὼ πὼς τρελλάθηκες. 'Ο Μηνᾶς Γεωργίου εἶναι ζωντανός...

— "Ηταν ζωντανὸς χτές, πατέρα.Καὶ σοῦ μιλοῦσε καὶ σ' ἐκλιπαροῦσε... Τώρα ὅμως, ἔννοια σου, δὲν πρόκειται νὰ σὲ παρακαλέση πιά, ποτὲ πιά...

"Ενας λυγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος τοῦ νέου. "Ηταν τόση ἡ φρίκη του ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ προφέρη τὰ φοβερὰ τὰ λόγια.

Τὸν ἁπήλλαξε ἀπὸ τὸν κόπο μιὰ ἤρεμη φωνή, βαρειά:

— Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ περὶ τίνος πρόκειται, Φίλιππε. 'Ο Μηνᾶς Γεωργίου αὐτοκτόνησε.

'Απονιὰ

'Ο Στέφανος Βάντης προχώρησε στὸ δωμάτιο. Βαρύς. πελώριος, κρατώντας τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι του, κι' ἔχοντας ἕνα πούρο στὰ χείλη του.

"Εσκυψε ὁ Φίλιππος, διάβασε τὴν εἴδησι καὶ στήλωσε τοὺς ὤμους του:

— Εἶναι τραγικὸ βέβαια, εἶπε, ἀλλά, γιατί παίρνεις αὐτὸ τὸ μακάβριο ὕφος, 'Αλέξανδρε; Τί θέλεις νὰ μᾶς ὑποδείξης μὲ τὸ ὕφος σου;

— "Οτι τὸν σκοτώσατε, ἀποκρίθηκε ἀδίστακτα ὁ νέος.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια κυττάχτηκαν.

— Κι' ἄλλοτε σοῦ εἶπα νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι μεγάλα λόγια, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του. 'Εγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ εὐθύνη. "Αν τὸ σκεφθῆς βαθειά, θὰ τὸ καταλάβης. "Ας ὑποθέσουμε πὼς ἀντὶ νὰ μοῦ τὰ χρωστάη ἐμένα τὰ χρήματα αὐτά, τὰ χρωστοῦσε στὸ δημόσιο ἢ σὲ καμμιὰ Τράπεζα. Θὰ τοὔκαναν χάρι;

— Οἱ ὀργανισμοὶ δὲ μποροῦνε, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάνουν χάρες, πατέρα. 'Εμεῖς ὅμως τὰ ἄτομα... "Αχ, πατέρα, πατέρα!...

Τὸ στῆθος τοῦ νέου φούσκωσε, καὶ μὲ κόπο ἔπνιξε ἕνα ἀναφυλλητό.

— Νάτα μας! φώναξε θυμωμένος ὁ Στέφανος. 'Απὸ πότε ἔγινες τόσο ὑπερευαίσθητος ἀνηψιέ;... "Ετσι δὲ θὰ τὰ πᾶμε καλά...

— 'Απὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶναι ἐρωτευμένος, εἶπε μὲ θυμὸ ὁ πατέρας. "Ολο καὶ μοῦ ξεφουρνίζει: κάτι παράξενες ἰδέες. Φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ μουσίτσα τὸν ἐπηρεάζει μὲ τὴν ἀστική της νοοτροπία.

— "Ετσι φαίνεται, συμφώνησε ὁ Στέφανος. "Ετσι φαίνεται...

Τοὺς ἄκουγε ὁ νέος μὲ φρίκη.

— 'Εσὺ δὲν αἰσθάνεσαι καμμιὰ ἀπολύτως τύψι; ρώτησε ὁ 'Αλέξανδρος τὸν πατέρα του.

Κούνησε αὐτὸς ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— "Οχι, παιδί μου. "Οσο τὸ συλλογίζομαι, δὲ μπορῶ νάχω τύψεις. Δὲν τὸν ἀδίκησα τὸ συχωρεμένο. "Ισα-ἴσα τοῦ φέρθηκα μὲ ἐπιείκεια. 'Αλλὰ ὅσο ὑποχωροῦσα ἐγώ, τόσο τὸ παραξύλωνε αὐτός.

— Οὔτε κι' ὁ θάνατός του δὲ σοῦ ἀπέδειξε πὼς πεινοῦσε πραγματικά: Τὰ μάγουλά του τὰ σκαμένα, τὰ μάτια του ποὺ γυάλιζαν ἀπὸ τὴν πεῖνα, δὲν τάλαβες ὑπ' ὄψι σου. Κι' ὁ θάνατός του; Δὲ σοῦ λέει τίποτε ὁ θάνατός του;

— Πῶς δὲ μᾶς λέει; ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος. Μᾶς λέει ὅτι ἦταν νευρασθενικός, κι' ἄχρηστος ἄνθρωπος. Καλὰ τὸ λέει ὁ ἴδιος στὸ γράμμα ποὺ βρέθηκε ἀπάνω του. "Αχρηστος. Τέτοιοι ἄνθρωποι δὲ Βλέπω τὸ λόγο γιατὶ νὰ ζοῦνε.

— Καὶ τώρα, τί θὰ γίνη; ρώτησε ὁ 'Αλέξανδρος πελιδιός.

— Τί θέλεις νὰ γίνη;

— Τί θὰ γίνουν τὰ παιδιά του, θέλω νὰ πῶ.

— Ὑπάρχουν ἱδρύματα...

— "Ασε τὰ ἱδρύματα, πατέρα. "Εχομε περιουσία, καὶ καμαρώνεις κι' ἐσὺ κι' ὁ θεῖος Στέφανος, κι' ὁ θεῖος Μίνως ὅτι ἔχετε τεράστια περιουσία. Δὲ νομίζετε ὅτι μπορεῖτε κάτι νὰ κάνετε γιὰ τὰ ὀρφανά;

— Κάτι θὰ κάνουμε,πρόφερε ὁ Φίλιππος στεναχωρημένος.

'Ο Στέφανος ὅμως τὸν διέκοψε:

— Δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα,Φίλιππε! 'Η χήρα θὰ τὸ πάρη γιὰ εἰρωνεία, κι' ἴσως νὰ ἐξαγριωθῆ.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ βροῦμε κάποιον τρόπο νὰ φανοῦμε ἄνθρωποι, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος μὲ πόνο.

— Τί θέλεις νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ πατέρας.

— N' ἀναλάβουμε τὰ παιδιά του, ἀποκρίθηκε μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος ὁ νέος.

'Ο Φίλιππος κι' ὁ Στέφανος κυττάχτηκαν μὲ μάτια ἐκπληκτα.

— Εἶναι τρελλός! εἶπε ὁ Στέφανος.

— Ναί, τρελλός, συμφώνησε ὁ Φίλιππος.

— Τὸ Μηνᾶ τὸν σκοτώσατε! πρόφερε ὁ νέος μὲ φωνὴ παλλόμενη. Σᾶς πάει ἡ καρδιὰ ν' ἀφήσετε τώρα καὶ τὰ παιδιά του νὰ πεθάνουν;

— "Ακου παιδί μου, ἔκανε μὲ ὕφος βαρύ, σοβαρὸ ὁ Στέφανος. Βέβαια, δὲ θὰ ἦταν τίποτα γιὰ μᾶς νὰ δώσουμε κάποια βοήθεια, ἕνα ποσό, ποὺ νὰ τοὺς γλυκάνη κάπως τὸν πόνο, ἂν καὶ δὲν εἴμεθα ὑπεύθυνοι. Αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ξεχνᾶς. Δὲν εἴμεθα ὑπεύθυνοι. Κι' ὅμως δὲ θὰ τὸ κάνουμε.

— Γιατί;

— Γιὰ κάποιο λόγο, ποὺ θὰ τὸν καταλάβαινες ἂν εἶχες κάποια πεῖρα τῆς ζωῆς κι' ἐσύ. Εἶναι ἁπλούστατος αὐτὸς ὁ λόγος: "Αν ἀρχίσουμε νὰ μοιράζωμε χριστιανικὰ τὴν περιουσία μας, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ σταματήσουμε. Θὰ παρουσιαστοῦν κι' ἄλλοι ποὺ θὰ κάνουν ἀπονενομένα διαβήματα, καὶ θὰ περιμένουν ν' ἀναλάβουμε τὶς οἰκογένειές τους, καὶ τὸ ἐργοστάσιό μας θὰ γίνη σὰν οἰκοτροφεῖο. Τὸ κατάλαβες αὐτὸ καλά;

— Κατάλαβα ὅτι καταδικάζεις καὶ τὴ χήρα καὶ τὰ ὀρφανά, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἔροιξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπέχθεια καὶ στὸν πατέρα του καὶ στὸ θεῖο του.

— Τὸν ἐπηρέασε αὐτὴ ἡ μικρὴ πρόφερε ὁ Φίλιππος, τρέμοντας σύγκορμος. Πότε πρόφθασε καὶ τὸν ἐπηρέασε; Τί τὶς θέλουμε τὶς περιουσίες ἂν δὲν ἔχουμε διάθεσι νὰ τὶς χαρούμε;

Τοὺς κύτταξε καὶ τοὺς δυὸ ὁ νέος σὰν νὰ τοὺς ἔβλεπε πρώτη φορά, ἔπειτα φώναξε μὲ ξαφνικὸ πάθος, μὲ φωνὴ παλλόμενη:

— Πατέρα, θ' ἀναλάβης αὐτὴ τὴν οἰκογένεια! "Αν δὲν τὴν ἀναλάβης, τὸ ξέρω, τὸ αἰσθάνομαι, θὰ πάθουμε καμμιὰ μεγάλη συμφορά.

— Φοβᾶται ὁ γυιός σου, εἶπε ὁ Στέφανος, κι' ἔκλεισε τὸ μάτι στὸν ἀδελφό του μ' ἕνα ὕφος εὐτράπελο. Νὰ σοῦ πῶ, ἀνηψιέ, σὰν νάχης δίκηο νὰ φοβᾶσαι λιγάκι... Αὐτοὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, τυχαίνει νὰ γίνωνται ἐπικίνδυνοι καμμιὰ φορά. 'Αλλά, ποιὸν νὰ φοβηθῆς; Τὴ γυναῖκα του, ἢ τὰ μωρά του; Δὲ διατρέχομε κίνδυνο. "Εννοια σου, ἔννοια σου...

— Πατέρα, ἱκέτευσε ὁ νέος. Προσπάθησε νὰ καταλάβης τὶς ἀπόψεις μου ἐσύ. Δὲ θέλω νὰ μείνω πιὰ κοντά σου, ἂν ἐξακολουθήση αὐτὴ ἡ κατάστασι.

— Ποιὰ κατάστασι; ρώτησε νευρικὸς ὁ Φίλιππος.

— Ποιὰ κατάστασι; ἐπανέλαβε κι' ὁ Στέφανος.

— Νὰ μὴν εἴμαστε ἄνθρωποι, πρόφερε κοφτὰ τὸ παλληκάρι.

'Ο 'Αλέξανδρος φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι

Πάλεψε πολλὴ ὥρα ὁ 'Αλέξανδρος νὰ πείση τὸν πατέρα του καὶ τὸ θεῖο του τὸ Στέφανο γιὰ τὰ δυὸ ζητήματα ποὺ τὸν ἔκαιγαν: Πρῶτα - πρῶτα γιὰ νὰ στείλουν ἀμέσως μιὰ βοήθεια στὴ χήρα τοῦ Γεωργίου καὶ νὰ τὴ διαβεβαιώσουν ὅτι θ' ἀνελάμβαναν τὰ βασικὰ ἔξοδα τῆς οἰκογενείας της. (Καὶ φυσικὰ ὅτι παραιτοῦντο ἀπὸ τὴν κατάσχεσι τοῦ καταστήματος). Καὶ δεύτερο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Φανούλας. Στάθηκαν καὶ στὰ δυὸ ἀνένδοτοι, ὁ πατέρας κι' ὁ ἀδελφός του. Κι' ἐπὶ τέλους ὁ 'Αλέξανδρος δὲ βάσταξε. Μὲ χείλη πελιδνὰ καὶ τρεμουλιαστά, τοὺς φώναξε:

— Πολὺ καλά! 'Εγὼ ἀρνοῦμαι πιὰ νὰ γίνωμαι συνένοχός σας. Φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι, πατέρα!...

'Ο Φίλιππος τοὔριξε μιὰ ματιὰ ἀπελπισμένη, δύστιστη.

— Εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὸ κάνῃς αὐτό, παιδί μου;

— Εἶμαι ἱκανός, τὸ κάνω κιόλας πατέρα! Δὲ μοῦ εἶναι πιὰ δυνατὸ νὰ χαίρωμαι τ' ἀγαθὰ ποὺ κόστισαν αἷμα.. Καὶ δὲ μοῦ εἶναι δυνατὸ νὰ φερθῶ ἄτιμα μὲ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ.

'Απὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ συγκινητικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα τοῦ Γάλλου συγγραφέως

Α. ΝΤΕ ΜΠΡΕΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Πρόκειται γιὰ τὶς συναρπαστικὲς περιπέτειες τῆς ζωῆς ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, γυιοῦ ἑνὸς φτωχοῦ ψαρᾶ, ποὺ γίνεται ναυτόπουλο καὶ ποὺ γυρίζει τὸν κόσμο μὲ τὸ κεράβι του βοηθώντας μὲ τὰ χρήματα, ποὺ κερδίζει, τὴ μητέρα του καὶ τ' ἀδέλφια του.

Οἱ παραξενες χῶρες, ποὺ βλέπει, οἱ κίνδυνοι ποὺ ἀντιμετωπίζει μὲ τόλμη καὶ θάρρος καὶ τ' ἀπρόοπτα κι' ἀλλεπάλληλα ἐπεισόδια τῆς ναυτικῆς ζωῆς του, δίνουν στὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα ἕνα ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παραμένει ἀμείωτο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος καὶ ποὺ συγκινεῖ μικροὺς καὶ μεγάλους.

—"Ωστε ἔτσι, πρόφερε παγερὰ ὁ Φίλιππος. "Εφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ εἶχες νὰ διαλέξης ἀνάμεσα σὲ μιὰ ξένη καὶ στὸν πατέρα σου. Καὶ διάλεξες τὴν ξένη. Περίφημα! 'Αφοῦ εἶναι ἔτσι, δὲν ἔχω τίποτα νὰ προσθέσω...

— "Αφησέ τον νὰ φύγη εἶπε τότε κι' ὁ Στέφανος. "Εννοια σου, θὰ πεινάση καὶ θὰ γυρίση ταπεινωμένος. "Οσῳ γιὰ τὴν ὁμορφονιὰ του, βάζω στοίχημα ὅτι θὰ πέση ὁ ἐνθουσιασμός της ὅταν ἀκούση ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τὸ βαθύπλουτο νέο ποὺ ξεμυάλισε ἀλλὰ γιὰ ἕνα νεαρὸ ἀποκληρωμένο ἀπὸ τὸ σπίτι του, ποὺ θ' ἀναγκαστῆ νὰ κερδίση μὲ τὸν ἱδρῶτα του τὴ ζωή του.

Δίχως ἄλλη λέξι τοὺς ἄφησε ὁ 'Αλέξανδρος. πῆγε στὸ δωμάτιό του καὶ μάζεψε σὲ μιὰ βαλίτσα μόνον τ' ἀπαραίτητα πράγματά του καὶ τὸ ρουχισμό του. Μετὰ λίγη ὥρα στάθηκε ἕτοιμος μπροστὰ στὸν πατέρα του. Αὐτὸς τὸν κύτταξε χλωμός, μὲ μιὰ θανάσιμη θλῖψι ζωγραφισμένη στὴ φυσιογνωμία του. 'Ο Στέφανος εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του στὸ στῆθος του, καὶ τὸν κύτταζε παγερά.

— Πατέρα, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος, μὲ συγχωρεῖς γι' αὐτὸ ποὺ κάνω. Νὰ πῆς καὶ τῆς μητέρας νὰ μὲ συγχωρήση. 'Αλλά, εἶναι κάτι ποὺ δὲ μπορῶ νὰ μὴ τὸ κάνω.

»Κουράστηκα νὰ ζῶ, παρὰ τὴ συνείδησί μου. Κουράστηκα... Ἐως τώρα δὲν εἶχα σκεφθῆ τὰ πράγματα βαθύτερα. "Ως τώρα ὅλα μοῦ φαίνονταν φυσικά. "Ηρθαν ὅμως τὰ περιστατικὰ ποὺ μοῦ ἄνοιξαν τὰ μάτια: 'Ο θάνατος καὶ μιὰ ἀγάπη. 'Ο θάνατος τοῦ Μηνᾶ Γεωργίου μ' ἔκανε νὰ ντρέπωμαι γιὰ τὰ πλούτη μας. Κι' ἡ ἀγάπη τῆς Φανούλας μ' ἔκανε νὰ ἰδῶ ἀλλοιώτικα τὴ ζωή. Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω ἄλλο ὅπως ἔζησα ἕως τώρα...

—'Η πόρτα εἶναι ἀνοιχτή, εἶπε ὁ Φίλιππος. Σκέφθηκες ὅμως πῶς θὰ ζήσης;

— Τί σ' ἐνδιαφέρει ; τὸν διέκοψε ὁ Στέφανος. "Εννοια σου, πρῶτα - πρῶτα, θάχη τὸ κομπόδεμά του.

— Δὲν πῆρα χρήματα μαζί μου. παρὰ ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ τὶς πρῶτες τρεῖς ἡμέρες, εἶπε ὁ νέος μὲ ὑπερηφάνεια.

— Καὶ μετά, σάρκασε ὁ Στέφανος, μετά, θάχης βρῆ μιὰ περίφημη ἐργασία, δὲν εἶναι ἔτσι; Καὶ καθὼς ἔχεις συνηθίσει νὰ σκοτώνεσαι στὴ δουλειά...

—"Εχω συνηθίσει νὰ εἶμαι τεμπέλης κι' ἄχρηστος παραδέχηκε ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία, θὰ διορθωθῶ. Καὶ θάχω βρῆ ἐργασία, σὲ τρεῖς ἡμέρες, ναί, εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό.

— Μακάρι, σάρκασε ὁ Στέφανος, ἐπειδὴ θὰ ἦταν πολὺ σόλοικο νὰ μᾶς χτυπήσης τόσο γρήγορα τὴν πόρτα... Πάντως, 'Αλέξανδρε, ἔχω δυὸ λόγια ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ... Θέλω νὰ πῶ γιὰ τὴν κληρονομιὰ τῆς γυναίκας μου... Ξέρεις ὅτι ἔχει σκοπὸ νὰ σοῦ ἀφήση τὴν περιουσία της, ποὺ εἶναι πολὺ μεγάλη, μόνο καὶ μόνο ὅταν παντρευτῆς κι' ἀποκτήσης γυιό. "Ετσι τὶς ἔχει κολλήσει, αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐγκρίνη κι' αὐτὸ τὸ γάμο σου. Μὴν τὸ ξεχάσης αὐτό. "Αν κάνης τὴν τρέλλα νὰ παντρευτῆς μ' αὐτή... πῶς τὴ λένε... τὴ Φανούλα... Τί λαϊκὸ ὄνομα! Χάλασε ὁ κόσμος νὰ τὴ φωνάζουν Φανή; "Ας εἶναι... ἂν τὴν παντρευτῆς αὐτήν, τὴν ἄλλη ὥρα, τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ 'Υπατία θὰ κάνη διαθήκη καὶ θὰ τ' ἀφήνη ὅλα στὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Σοῦ μίλησα πολὺ καθαρά, φαντάζομαι.

Δίχως ἄλλη λέξι, τοὺς ἄφησε ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικό του σπίτι.

'Η μητέρα του ποὺ εἶχε λείψει σ' ὅλη τὴ συζήτησι (ἦταν ἀπησχολημένη μὲ τὴν κομωτριά της, στὸ δωμάτιό της). τὸν εἶδε στὸ χώλ μὲ τὴ βαλίτσα του.

— Ποῦ πᾶς; τοῦ φώναξε ἀνήσυχη.

Δὲν γύρισε νὰ τὴν κυττάξη ὁ 'Αλέξανδρος. Φοβόταν τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό. μήπως στὰ πρῶτα δάκρυα τῆς μητέρας του λυγίση ἡ καρδιά του.

Κι' εἶχε πάρει ὁριστικὴ τὴν ἀπόφασι. Τράβηξε ἴσια μπροστά του, κι' ἄνοιξε γρήγορα τὴν πόρτα. Πρόλαβε ὅμως ν' ἀποξη τὸ αὐτί του δυὸ γρήγορες φράσεις

— Ποῦ πάει; ρώτησε μὲ φωνὴ ἔξαλλη

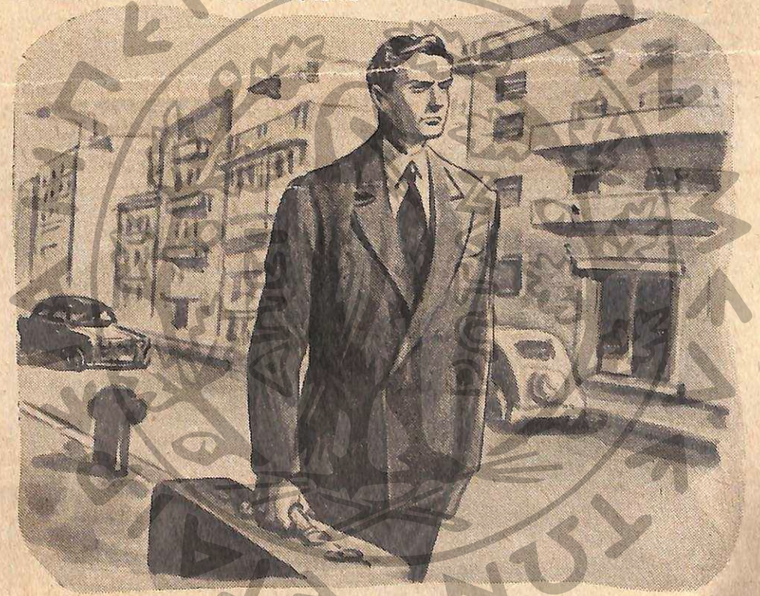

Κάμποση ὥρα ὁ 'Αλέξανδρος στάθηκε στὸ πεζοδρόμιο ἀναποφάσιστος...

ἡ μητέρα. Τί συμβαίνει; Πῶς τὸν ἀφίνετε;

— Μὴ κινηθῆ κανείς, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος. Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω αὔριο θὰ εἶναι πάλι ἐδῶ!...

Δὲν ἄκουσε τίποτ' ἄλλο ὁ νέος. Μὲ χέρι σταθερὸ ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἄφησε τὸ πατρικό του σπίτι.

Μιὰ μέρα γεμάτη δυσκολίες κι'ἐλπίδες

Κάμποση ὥρα στάθηκε στὸ πεζοδρόμιο ἀναποφάσιστος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ πάρη τὸ αὐτοκίνητό του καὶ νὰ φύγη. Ἦταν μιὰ αὐθόρμητη σκέψις.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τὸ μετάνοιωσε:

— Τὸ αὐτοκίνητο δὲ μοῦ ἀνήκει, συλλογίστηκε. Τίποτα δὲ μοῦ ἀνήκει, οὔτε καὶ θέλω νὰ μοῦ ἀνήκη. Θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή...

Φώναξε ἕνα ταξὶ κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσι ἑνὸς ξενοδοχείου.

Ἦταν ἕνα μέτριο ξενοδοχεῖο, ποὺ τὸ εἶχε δῆ κάποτε τυχαῖα στὸ δρόμο του. Ἐκεῖ κλείδωσε τὴν πόρτα του καὶ προσπάθησε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του.

— Ἔπρεπε νὰ γίνη αὐτό, ἔπρεπε... Ὅσο δὲν εἶχα καταλάβει ποῦ ζῶ, δὲν εἶχε σημασία, τώρα ὅμως ξέρω. Τώρα εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Μηνᾶ Γεωργίου, ποὺ φωνάζει. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι πλούσιος τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μηνᾶς Γεωργίου πέθανε κι' ἄφησε πέντε παιδιὰ στοὺς δρόμους.

Κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του καὶ ξεφνικὰ τοῦ ἦρθε ἡ διάθεσι νὰ κλάψη. Εἶχε νὰ κλάψη ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ἔκλαιγε ἀρκετὰ στὴν παιδική του ἡλικία. Ὅταν τὸν μάλωναν, ἔκλαιγε, ἔπειτα ὅμως ντρεπόταν, τὸν ἔκαναν νὰ ντρέπεται γιὰ τὴν ἀδυναμία του, κι' εἶχε ξεμάθει τὸ κλάμμα. Τὸ κλάμμα του ἦταν στεγνό, δίχως δάκρυα. Ἕνας λυγμὸς πνιγμένος μάλλον... Κι' ὅμως θἄθελε ἕνα γυναικεῖο χέρι ν' ἀκουμπήση στὸ κεφάλι του καὶ θὰ ἤθελε ν' ἀκούση μιὰ γυναικεία φωνὴ δίπλα του νὰ τοῦ ψιθυρίζη:

— Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, κοντά σου...

Αἰσθάνθηκε πὼς ἦταν ἀφάνταστα δυστυχισμένος γιὰ κάμποση ὥρα. Ἔπειτα, ὅσο γινόταν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του ἔδιωχνε αὐτὸ τὸ συναίσθημα:

— Γιατί νὰ εἶμαι δυστυχισμένος; Εἶμαι νέος, εἶμαι γερός, μπορῶ ν' ἀρχίσω τὴ ζωή. Κι' ἔχω χρέος νὰ κάνω εὐτυχισμένη τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ.

Λίγο, λίγο, τὸ θάρρος του νικοῦσε τὴ δυσθυμία του.

— Θὰ δημιουργήσω ἐγὼ τ' ὄνομά μου, σκέφθηκε. Δὲ θὰ εἶμαι ὁ γυιὸς τοῦ πλούσιου Φιλίππου Βάντη. Θὰ εἶμαι ἁπλῶς ὁ Ἀλέξανδρος Βάντης.

Σκέφθηκε νὰ τρέξη στὴ Φανούλα νὰ τῆς ἀναγγείλη τὰ νέα. Ἔπειτα ὅμως ἄλλαξε γνώμη:

— Καλύτερα νὰ μὴ πάω σήμερα. Θὰ τὴν ἀναστατώσω, ἴσως νὰ στενοχωρηθῆ. Τὸ μόνο ποὺ θὰ τῆς δώση χαρὰ θὰ εἶναι νὰ τῆς ἀναγγείλω συγχρόνως ὅτι πῦρα δουλειά. ὅτι εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὴ ζήσω. Τὸ πρῶτο μου καθῆκον λοιπὸν εἶναι νὰ πάω νὰ ἐξασφαλίσω μιὰ ὁποιαδήποτε ἐργασία.

Δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίση. Ἀποφάσισε πάντως ν' ἀποταθῆ σὲ δυὸ-τρεῖς οἰκογενειακοὺς φίλους, ποὺ εἶχαν ἀκμάζουσες ἐπιχειρήσεις.

— Κάποιος θἄχη κάποια ἐργασία νὰ μοῦ ἀναθέση.

Βγῆκε αἰσιόδοξος ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του, καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ἀριστου Πετουνιᾶ, ποὺ εἶχε ἐργοστάσιο ὑφασμάτων κι' ἦταν ὁ πιὸ ἔμπιστος φίλος τοῦ Φιλίππου.

Αὐτὸς ὑποδέχθηκε τὸ γυιὸ τοῦ φίλου του μ' ἐνθουσιασμό:

— Πῶς αὐτὸ τὸ καλό. Ἀλέξανδρε; Πῶς μᾶς θυμήθηκες;

Ὅταν ἄκουσε ὅμως τὰ νέα, σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Ἔκανες πολὺ ἄσχημα τοῦ εἶπε. Μὰ πάρα πολὺ ἄσχημα. Ἀλλοίμονο ἂν ὅλα τὰ παιδιὰ ἐπαναστατοῦσαν ἔτσι. Θὰ διαλύαμε τὴν οἰκογένεια. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω γιατὶ θὰ ἦταν σὰ νὰ πρόδιδα τὸν πατέρα σου...

Ἔφυγε ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι, ντροπιασμένος ὁ Ἀλέξανδρος, κι' οὔτε τόλμησε νὰ ἐπιμείνη.

Γύρισε μὲ ἀπογοήτευσι στὸ δωμάτιό του.

— «Ἀλλοίμονον ἂν σκοντάψω αὐτοῦ στὴν πρώτη προσπάθεια», συλλογίστηκε.

Σκέφθηκε νὰ πάη σὲ μιὰ ἑταιρία ποὺ ἐργαζόταν κάποιος μακρυνὸς συγγενὴς τῆς μητέρας του.

— Δὲ θὰ τοῦ πῶ λεπτομέρειες. Ἂν θέλη ἂς μὲ ὑποστηρίξη ἔτσι.

Ὁ Θέμης Τρίκλινος καθόταν στὸ γραφεῖο του, ποὺ ἦταν μεγάλο, φωτεινό, κι' εἶχε θέα σὲ ὅλη τὴν Ἀθήνα. Τὴν ὥρα ποὺ ἔφτασε ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Τρίκλινος τηλεφωνοῦσε. Μόλις ἀντίκρυσε τὸ νεαρὸ Βάντη, ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ πετάχτηκε.

Παραξενεύτηκε ὁ νέος μὲ αὐτὴ τὴν τόσο ἐπίσημη ὑποδοχή.

— Καλημέρα κύριε Τρίκλινε, εἶπε ὁ νέος μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησι.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ νέα.

Ὁ Θέμης Τρίκλινος τὸν ἄκουγε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὅταν τέλειωσε ὁ νέος, τὸν ρώτησε ὁ διευθυντής:

— Δὲ μοῦ λές, Ἀλέξανδρε. Ἀπὸ πότε ἔχεις νὰ δῆς τὸν πατέρα σου;

— Σήμερα τὸν εἶδα ἀποκρίθηκε ὁ νέος ἀνήσυχος.

— Τότε γιατί ἔσπασαν τὰ τηλέφωνα;... Σάστισε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἔσπασαν τὰ τηλέφωνα; Γιατί; Δὲν καταλαβαίνω.

Τὸν κύτταξε ὁ ἄντρας στὰ μάτια:

— Παιδί μου, σὲ ζητοῦσαν!

— Ἐμένα;

— Ναί, παραξενεύτηκα κι' ἐγώ, μοῦ φαίνεται ὅμως, δὲν ξέρω, ἴσως νὰ γελιέμαι: Κι' ὅμως νόμιζα πὼς ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς μητέρας σου γεμάτη ἀγωνία.

— Κύριε Τρίκλινε δὲν καταλαβαίνω τίποτε, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐξηγῆστε μου

— Ἡ μητέρα σου, φαινόταν τρομερὰ ταραγμένη στὸ τηλέφωνο. Τίποτ' ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ...

— Δὲν τὴν ρωτήσατε, ἂν συμβαίνη τίποτα;

— Δὲν πρόφτασα. Μόλις τῆς εἶπα ὅτι δὲ σὲ εἶδα διόλου, ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

— Θ' ἀνησύχησαν γιὰ μένα, εἶπε ὁ νέος.

— Φυσικά, θὰ πῆραν στὸ τηλέφωνο ὅλους τοὺς γνωστούς.

— Σάμπως εἶμαι κανένα ἀνήλικο κοριτσάκι, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ θυμό. Ἐγὼ ἂν ἤρθα σὲ σᾶς, ἦρθα ἐπειδὴ θέλω νὰ ἐργαστῶ...

Ἐξέθεσε καὶ στὸν κύριο Τρίκλινο τὴν κατάστασι. Αὐτὸς τὸν ἄκουσε μ' ἐνδιαφέρον.

— Θὰ φροντίσω, εἶπε. Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲ θὰ γυρίσης στὸ σπίτι σου σὲ μιά, δυὸ ἡμέρες; Ὁπότε δὲ θἄχης καμμιὰ ἀνάγκη πάλι νὰ ἐργαστῆς...

— Δὲν πρόκειται νὰ γυρίσω σπίτι μου, εἶπε σοβαρὰ ὁ νέος.

— Τότε καλά, δὲν εἶναι τόσο δύσκολο νὰ σοῦ βρῶ μιὰ ἀξιοπρεπῆ ἐργασία. Πῆρες τὸ δίπλωμά σου, στὰ νομικά;

— Χρωστάω δυὸ μαθήματα ἀκόμα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του λυπήθηκε ποὺ εἶχε ἀναβάλει τόσο τὶς ἐξετάσεις του. Ὡς τώρα τὸ θεωροῦσε ἐπουσιῶδες νὰ πάρη σοβαρὰ μιὰ ἐπιστήμη, ποὺ τοῦ εἶχαν ἐπιβάλει.

— Νὰ ριχτῆς νὰ τελειώσης, εἶπε ὁ κύριος Τρίκλινος.

— Ὁπωσδήποτε θὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου τὸ καλοκαίρι, δὲ συζητεῖται.

— Στὸ μεταξὺ θὰ κυττάξω νὰ σὲ χώσω ἐδῶ στὴν ἑταιρία. Ὁ μισθός σου θὰ εἶναι μικρὸς στὴν ἀρχή. Ὅταν πάρης τὸ δίπλωμά σου, θὰ τὸν αὐξήσουμε.

— Σύμφωνος, κύριε Τρίκλινε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε μὲ εὐγνωμοσύνη ὁ νέος.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας γέλασε:

— Μοῦ φαίνεται τόσο παράξενο ἕνας Βάντης νὰ γυρεύη δουλειά. Ἀλήθεια, πάρα πολὺ παράξενο!

— Τὸ βρίσκετε ἄσχημο; ρώτησε πειραγμένος ὁ νέος.

— Κάθε ἄλλο, παιδί μου! Ἴσα, ἴσα σὲ θαυμάζω. Σοῦ εὔχομαι μόνο νὰ μὴ χάσης τὸ θάρρος σου.

— Τὸ λέτε σὰ νὰ προδικάζετε ὅτι θὰ τὸ χάσω.

Τὸν κύτταξε ὁ Θέμης Τρίκλινος σοβαρὸ στὰ μάτια.

— Συνήθως αὐτὸ συμβαίνει μὲ τοὺς γόνους τῶν πλουσίων οἰκογενειῶν. Ὅταν τοὺς ἐναντιωθοῦνε στὸ σπίτι τους γιὰ κάποια ἐρωτική τους ὑπόθεσι ἐπαναστατοῦνε, κι' ἔπειτα μόλις ἀρθῆ ἡ παρεξήγησι τὸ βρίσκουν πολὺ φυσικὸ νὰ ζοῦνε γιὰ νὰ χαίρωνται τὴν πατροκὴ περιουσία.

Μιλοῦσε μὲ πικρία ὁ ἄντρας αὐτός, κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἔνοιωσε τὰ λόγια του σὰν προσβολή. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά του.

— Ἴσως νἄχετε δίκηο, πρόφερε σοβαρά. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἐργαστῶ σὰν ὅλο τὸν κόσμο, κι' ἐλπίζω νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

— Ἐν τοιαύτη περιπτώσει, θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγὼ σοβαρά, γέλασε ὁ ἄλλος.

Κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἔφυγε.

Ψυχικὴ πάλη

Ἦταν ἀργὰ ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του. Εἶχε περιπλανηθῆ ἄσκοπα στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας κάμποσες ὧρες. Κάθε τόσο ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασι νὰ πάη στὴ Γλυφάδα νὰ δῆ τὴν Φανούλα, καὶ πάλι τὸ μετάνοιωνε. Φοβόταν μήπως τὴν ἀπογοήτευε λέγοντάς της πὼς εἶναι πολὺ φτωχὸς τώρα, πὼς ὅλες του οἱ ἐλπίδες κρέμονταν στὴν καλὴ θέλησι τοῦ Θέμη Τρίκλινου.

Μιὰ σκέψι βασάνιζε τὸ μυαλό του:

— «Καλά, νὰ γίνη ὁ γάμος. Κι' ἔπειτα; Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, πρέπει νὰ δώσω κάτι στὴν πεθερά μου γιὰ τὴ διατροφή μας. Τί θὰ δώσω, ἂν δὲν ἔχω βρῆ δουλειά;»

Συνηθισμένος νὰ πετάη τὸ χρῆμα, προσγειωνόταν μὲ κόπο. Τοῦ ἐρχόταν δύσκολο νὰ βρῆ μὲ τὴ φαντασία του ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ μποροῦνε νὰ παρουσιαστοῦνε σ' ἕνα καινούργιο ἀντρόγυνο ὅταν ὁ ἄντρας δὲν ἔχη δεκάρα στὴ τσέπη. Λίγο λίγο ὅμως, μὲ τὴ σκέψι, ἐρχόταν κοντὰ στὴν πραγματικότητα, λίγο, λίγο μὲ τὴ σκέψι ἐβλεπε ζωντανὲς μπροστά του εἰκόνες γεμάτες ταπείνωσι καὶ ἀπελπισία.

— Κι' ὅμως, τί μποροῦσα νὰ κάνω; Τί μποροῦσα νὰ κάνω;

Καθόταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὸ ταβάνι καὶ ἔνοιωθε μιὰ μαύρη ἀπελπισία νὰ τὸν τυλίγη. Κι' ἄξαφνα, μιὰ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Μιὰ σκέψι ποὺ τοῦφερε ἀνησυχία, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως κάποια ἐλπίδα:

— Τί νὰ ἤθελε ἡ μητέρα μου ποὺ τηλεφώνησε στὸν Τρίκλινο; Τάχα νὰ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία της γιὰ μένα; Τότε γιατί μ' ἄφησαν νὰ φύγω; Ἂν ἤθελε νὰ μὴ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι, μποροῦσε ἐκείνη νὰ ἐπαναστατήση, νὰ πάρη τὸ μέρος μου. Γιὰ νὰ μὴ τὸ κάνη ἐκείνην τὴν ὥρα, θὰ πῆ ὅτι ἦταν σύμφωνη μὲ τὸν πατέρα. Πῶς μετάνοιωσε ἔπειτα;

— Τὸ σπίτι θὰ τῆς φάνηκε ἄδειο χωρὶς ἐσένα, ἀποκρίθηκε μέσα του κάποια φωνή.

Ἡ καρδιά του ζεστάθηκε,ἡ σιγουριὰ τοῦ μοναχοῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν γονέων του ἦταν βαθειὰ ριζωμένη μέσα του.

— Δὲ μοῦ δείχνουν τρυφερότητα, δὲν ξέρουν τὶ θὰ πῆ χάδι, ἀλλά, μέσα τους μ' ἀγαπᾶνε, εἶμαι ὁ μοναδικός τους θησαυρός. Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπᾶνε τὸ χρῆμα τους πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα. Ὁ θεῖος ὁ Στέφανος, μὲ βλέπει ὡς τὸ μόνο μέσον γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν κληρονομιὰ τῆς γυναίκας του. Οἱ γονεῖς μου ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶνε...

Τὸ μυαλό του ἄρχισε νὰ φωτίζεται:

— Ἔτσι θὰ εἶναι τὰ πράγματα. Ἡ μητέρα μου τρελλάθηκε μόλις ἀντελήφθη τὴν πραγματικότητα. Ἴσως νὰ ἔβαλε κακὸ στὸ νοῦ της γιὰ μένα. Καὶ πῆρε τὰ τηλέφωνα. Τώρα, τί μοῦ πέφτει ἐμένα νὰ κάνω; Ἐδῶ πάντως δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὲ βροῦνε, ἐκτὸς ἂν ἀναστατώσουν τὴν ἀστυνομία. Μήπως θἄπρεπε νὰ τηλεφωνήσω;

Πέρασε πολλὴ ὥρα μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἡ καρδιά του τὸν ἔσπρωχνε νὰ πάρη τὸ τηλέφωνο.

—«Εἶναι σκληρὸ ἐκ μέρους μου νὰ βασανίσω ἔτσι τὴ μητέρα μου», συλλογίζόταν. Θὰ τῆς πῶ τουλάχιστον ποῦ βρίσκομαι, ὅτι εἶμαι καλά... κι' αὐτή, σίγουρα θὰ μὲ διατάξη νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Θὰ τῆς ἀπαντήσω ὅτι μόνον ἂν δεχθῆ τοὺς ὅρους μου θὰ γυρίσω: Νὰ παντρευτῶ τὴ Φανούλα, καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν οἰκογένεια τοῦ Μηνᾶ Γεωργίου. Σίγουρα θὰ τὰ δεχθοῦνε ὅλα.. Θὰ φοβοῦνται καὶ τὸ σκάνδαλο... Καλύτερα νὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως κιόλας, πρὶν κουραστῆ ὁ κύριος Τρίκλινος νὰ μοῦ βρῆ ἐργασία, καὶ πρὶν γίνη σούσουρο στὴν κοινωνία.

Ἔκανε νὰ σηκωθῆ νὰ πάη νὰ τηλεφωνήση, κάποια φωνὴ ὅμως μέσα του τὸν συγκράτησε:

— Γιατί δὲν ὁμολογεῖς τὴν ἀλήθεια στὸν ἑαυτό σου; Ἐκεῖνο ποὺ σὲ σπρώχνει νὰ δώσης σημεῖο ζωῆς στὴ μητέρα σου δὲν εἶναι κυρίως ἡ ἔγνοια γιὰ τὴν ἀνησυχία της. Εἶναι ἡ ἐλπίδα ὅτι θ' ἀποφύγης τὴ σκληρὴ ζωὴ ποὺ διάλεξες μονάχος σου. Ἔως ἐδῶ ἦταν τὸ θάρρος σου; Τώρα διψᾶς νὰ ξαναγυρίσης στὴ μαλθακὴ φωλιά σου; Νὰ νοιώσης γύρω σου τὸ ἐνδιαφέρον μιᾶς ὁλόκληρης οἰκογένειας. Νὰ καταλάβης ὅτι εἶσαι ἕνας μικρὸς θεὸς ἀνάμεσα στοὺς ἠλικιωμένους αὐτοὺς πλούσιους ἀνθρώπους νὰ ἰδῆς γύρω σου τὸ ὡραῖο σου σπίτι, τὴν πολυτελῆ σου κάμαρα, τὰ γνώριμα ὡραῖα κομψοτεχνήματα, ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλούσιου σπιτιοῦ σου. Ναί, τὰ πόθησες κιόλας ὅλα αὐτά. Κι' ἀρχίζεις νὰ μὴ βρίσκης φοβερὸ τὸ ὅτι ὁ Μηνᾶς Γεωργίου πέθανε ἐξ αἰτίας σας... πέθανε ἐπειδὴ δὲ μπορούσατε νὰ στερηθῆτε σεῖς οὔτε μιὰ καρφίτσα ἀπὸ ὅλα σας τ' ἀγαθά...

Ἔνοιωσε τὰ μάγουλά του νὰ κοκκινίζουν σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, καὶ ξαναπλάγιασε στὸ κρεβάτι του.

— Ὄχι, ἀπόψε τουλάχιστον δὲ θὰ τηλεφωνήσω...

Πῆρε τὴν ἀπόφασι, κι' αἰσθάνθηκε κάποια αὐτοϊκανοποίησι γι' αὐτό.

— Ἂν νικήσω τὸν ἑαυτό μου μιὰ μέρα, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ τὸν νικήσω κι' αὔριο καὶ μεθαύριο. Ἀπόψε δὲ θὰ τηλεφωνήσω...

Ἀπόπειρα δολοφονίας

Νύχτωσε κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του νὰ πάη σὲ κανένα φθηνὸ ἐστιατόριο, ὅταν τοῦ χτύπησαν τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! ἀποκρίθηκε βαρυεστημένος.

Ἕνας καμαριέρης παρουσιάστηκε, ἀνήσυχος:

— Κύριε Βάντη, σᾶς ζητεῖ ἕνας ἀστυνομικός.

Πίσω ἀπὸ τὸν καμαριέρη, στεκόταν ἕνας ἀστυνομικός.

— Λέγεστε Ἀλέξανδρος Βάντης; ρώτησε.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, κι' ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπάη μὲ φόβο.

— Νὰ πᾶτε ἀμέσως στὸ σπίτι σας!

— Γιὰ ποιὸ λόγο ; ἀποκρίθηκε ὁ νέος συουφρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Εἶναι ἀνάγκη... Συνέβη κάτι... Ὁ πατέρας σας...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀλέξανδρου σταμάτησε. Ἀστραπιαῖα παρουσιάστηκε μπροστά του μιὰ εἰκόνα. Εἶδε τὸν πατέρα του νεκρό. Κι' ἦταν σίγουρος πὼς εἶχε αὐτοκτονήσει. Κι' ἦταν ἀκόμα σίγουρος πὼς αὐτός, ὁ γυιός του, ἦταν ὑπαίτιος τῆς αὐτοκτονίας του.

— Τί ἔχει ὁ πατέρας; φώναξε βραχνά.

— Ἔγινε ἀπόπειρα φόνου ἐναντίον του, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνομικός.

— Ἀπόπειρα φόνου;

Ἔτρεμε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλέξανδρου καθὼς ρωτοῦσε, κι' ὅμως μέσα του ἔνοιωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν κάποια ἀνακούφισι. Φόνος δὲν εἶναι αὐτοκτονία. Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ προτιμοῦσε ὅποιο ἄλλο δυστύχημα ἐκτὸς αὐτοκτονία.

— Εἶστε σίγουρος; Μήπως σκοτώθηκε μόνος του;

— Ὄχι... Κάποια γυναίκα...

— Γυναίκα;

— Κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνομικὸς ἀνυπόμονα... Ἐγὼ εἶχα χρέος νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Τώρα ποὺ σᾶς πῆρα θὰ τηλεφωνήσω τὴ διεύθυνσί σας στὴ μητέρα σας. καὶ σεῖς κάνετε ὅπως ξέρετε. Εἶναι οἰκογενειακά σας ζητήματα αὐτά.

Χωρὶς ἄλλη λέξι, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἔφυγε. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του νὰ κυττάζη γύρω του σὰν νὰ ὀνειρευόταν.

Ἡ φωνὴ τοῦ καμαριέρη τὸν ξύπνησε:

— Τί θὰ κάνετε, κύριε; Θὰ μείνετε; Θὰ φύγετε; Ὁρίστε κι' ὁ λογαριασμός...

Χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τί κάνει, πλήρωσε μηχανικὰ ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ μάζεψε ὅπως, ὅπως, τὰ πράγματά του στὴ βαλίτσα του. Στὸ μεταξὺ ἔφεραν ἕνα ταξί, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ βρισκόταν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Μὲ κομμένη ἀναπνοὴ μπῆκε στὸ ἀσανσέρ, ἔφτασε στὸ διαμέρισμά του. Ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του Τὸ χώλλ ἦταν γεμάτο κόσμο.

Πρόσωπα πένθιμα, κρατημένες ἀνάσες. Μόλις τὸν εἶδαν ἔγινε ἕνα σούσουρο, ἀνάμεσα στὸν κόσμο (ἦταν ὅλοι συγγενεῖς καὶ στενοὶ φίλοι).

Δίχως νὰ ρωτήση τίποτα προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του. Στὴν πόρτα ὅμως τὸν σταμάτησε ὁ θεῖος του ὁ Μίνως. Τὰ μάτια του ἦταν βουρκωμένα, καὶ τὸ μονὸκλ ἔλειπε.

— Τί ἤρθες; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ κομμένη.

— Πῶς εἶναι ὁ πατέρας; ρώτησε βραχνὰ ὁ νέος.

Κούνησε ὁ Μίνως τὸ κεφάλι του.

— Οἱ γιατροὶ εἶναι ἀπελπισμένοι, ψιθύρισε.

— Μὰ τί συμβαίνει;

Πάλι κούνησε τὸ κεφάλι του ὁ Μίνως καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

— Θέλω νὰ τὸν δῶ, ψιθύρισε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Στάσου, νὰ σὲ ἀναγγείλω. Νὰ μὴ τὸν ἰδῆς ἔτσι ἀπότομα... Ὑπέφερε πολὺ ἐξ αἰτίας σου... καὶ τώρα... Στάσου, νὰ μὴ τὸν ξαφνιάσης... σὲ ζητοῦσε, ὧρες ὁλόκληρες σὲ ζητᾶει...

Ἄνοιξε σιγά, σιγά, τὴν πόρτα ὁ Μίνως καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο. Μετὰ λίγα δευτερόλεπτα ἄνοιξε μιὰ χαραμάδα τὸ ἑκατοστόμετρο καὶ μπῆ μέσα.

Πατῶντας στὶς μύτες προχώρησε ὁ νέος. Τὸ δωμάτιο ἦταν μισοσκότεινο. Ἕνα χαμηλὸ φωτάκι φώτιζε μόλις, καὶ μέσα στὸ μισοσκόταδο αὐτό, εἶδε ὁ Ἀλέξανδρος, ἕνα πρόσωπο τόσο χλωμό, τόσο ἀκίνητο ἀπάνω στὰ χιονόλευκα μαξιλάρια, ποὺ τοῦ φάνηκε νεκρός. Στάθηκε παγωμένος ἀπὸ τὴ φρίκη στὸ κατώφλι. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἦταν ὁ πατέρας του. Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψη πὼς ὁ κερένιος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του, ποὺ τὸ ἴδιο πρωῒ τοῦ εἶχε μιλήσει τόσο αὐστηρά, τόσο ἀποφασιστικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

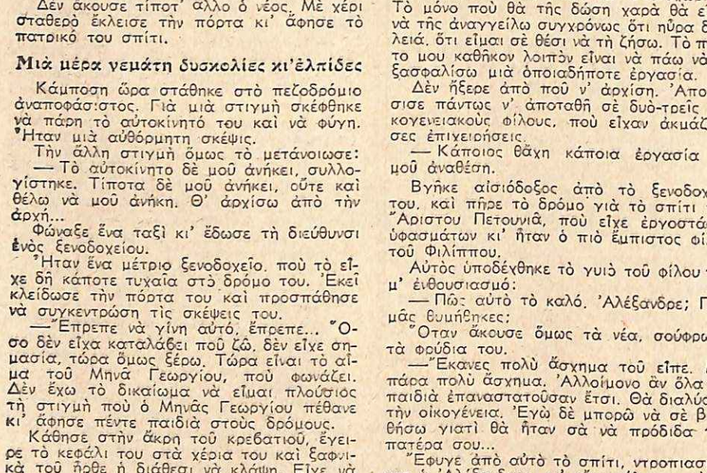

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΚΑΡΧΑΡΙΑ

Στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτές, ξεβράστηκε τὸ πτῶμα ἑνὸς καρχαρία, ποὺ ψόφησε μὲ ἐξαιρετικὰ περίεργες συνθῆκες. Ἀπὸ ἀπρονοησία, πέρασε τὸ κεφάλι του σ' ἕνα λάστιχο ρόδας αὐτοκινήτου, ποὺ ἐπέπλεε στὴ θάλασσα, καὶ τὸ λάστιχο σφηνώθηκε γύρω ἀπὸ τὸ στομάχι του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ μπορῆ πιὰ νὰ χωνέψη! Ἔτσι, βρέθηκε νεκρὸς ἀπὸ ἀσιτία, ἐνῶ τὸ στόμα του ἦταν γεμάτο ἀπὸ ψάρια!

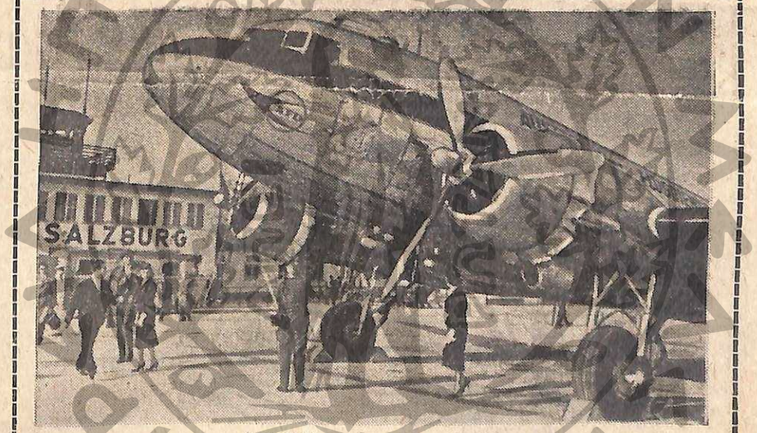

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ... ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ τῆς αὐστριακῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας AFD δὲν ἐκτελεῖ κανένα δρομολόγιο. Ἐνοικιάζεται γιὰ ἐκδρομές, ὅπως τὰ πούλμαν καὶ τὰ ἀγοραῖα αὐτοκίνητα! Κάθε παρέα, ἀποτελουμένη ἀπὸ 28 ἄτομα —ὅσες εἶναι οἱ θέσεις τοῦ ἀεροπλάνου— μπορεῖ νὰ τὸ ἐνοικιάση, γιὰ νὰ κάνη ἕνα ταξιδάκι ἀναψυχῆς ἢ νὰ παρακολουθήση... ἕνα διεθνὲς μάτς ποδοσφαίρου καὶ νὰ ἐπιστρέψη αὐθημερόν. Φυσικά, σὲ λίγα πορτοφόλια εἶναι προσιτὸ αὐτὸ τὸ ἐνοικιαζόμενο ἀεροπλάνο...

Η χολέρα του 1854

Ἐφιαλτικὲς ἡμέρες στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ

ΠΕΡΑΣΑΝ ἀπὸ τότε πάρα πολλὰ χρόνια, ἕνας αἰώνας καὶ παραπάνω, ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησι μένει ζωηρὴ σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ περασμένα καὶ ἀνασκαλίζουν — μαζὶ μὲ κάποιους ἄλλους λιγώτερο εἰδικευμένους, ἀλλὰ πάντα περίεργους καὶ πρόθυμους γιὰ μάθησι καὶ γνῶσι ἱστορική — παλιὰ κείμενα, ἐφημερίδες, περιοδικά, φυλλάδια, ἔγγραφα ἀρχειακὰ καὶ ἄλλα τέτοια, κάθε φορὰ ποὺ ὁ φόβερός ἐχθρὸς θὰ φανῇ ἀπὸ μακρυά, καθὼς τὸ ἀπαίσιο φάσμα του ξεκινᾶ ἀπὸ τὰ τελματώδη ἐνδιαιτήματά του στὸ Γάγγη τῶν Ἰνδιῶν.

Πρόκειται γιὰ τὴ χολέρα!

Πάλι, λοιπόν, σήμερα ἀπὸ τὸ ἰνδικὸ Πακιστὰν ἀπειλεῖται κατὰ τῆς Εὐρώπης ἡ φριχτὴ ἐπιδρομή της. Τὰ τηλεγραφήματα τῶν τελευταίων ἡμερῶν ὅλων τῶν εἰδησεογραφικῶν πρακτορείων ἀναφέρουν γιὰ τὴν τρομερὴ ἐπιδημία, ποὺ ἀριθμεῖ κατὰ δεκάδες χιλιάδες τὰ θύματά της κάθε βδομάδα. Καὶ τὸ κακὸ συνεχίζεται, δίχως σταματημό...

Τὴ φρίκη τῆς χολέρας, ἕναν καιρό, τὴν ἀντίκρυσε καὶ ἡ Ἑλλάδα. Καὶ μάλιστα στὴν πρωτεύουσα καὶ στὸν Πειραιᾶ. Πάνε ἀπὸ τότε 104 χρόνια καὶ ἡ Ἀθήνα ἦταν ἐκείνα τὰ χρόνια μιὰ ταπεινὴ πόλι, μαζεμένη, ἀθόρυβη. Δὲν εἶχε ἀκόμη πάρει τὴ σημερινὴ καταπληκτικὴ ἐκθαστη πολυτέλειας. ἦταν χωράφια, ποὺ τὰ αὐλάκωνε τὸ ἄροτρο.

Ὁ πληθυσμός της πρωτεύουσας, ἀπὸ 30 πάνω-κάτω χιλιάδες ψυχές, διατηροῦσε αὐστηρὰ ἤθη. Ἀκόμη τότε ὑπῆρχαν ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ἔβαζαν στὸ στόμα τους μπύρα καὶ ποὺ πίστευαν στὴν πραγματοποίησι τῆς Μεγάλης Ἰδέας.

Ὁ Πειραιὰς πάλι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, ἐκεῖνο τὸν καιρό, δέκα χιλιάδες κατοίκους. Τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου δὲν ἀκουγόταν γιατὶ καμμιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ δὲν εἶχε ἀκόμη στρωθῆ. Οἱ παράγκες ἀκμάζανε τότε, ἐπειδὴ ἡ συγκοινωνία τῆς Ἀθήνας μὲ τὸν Πειραιὰ γινόταν ἀπὸ τὴν Πειραϊκὴ ὁδό. Καὶ συχνὰ ἀκουγόταν στὸ κατάστρωμά της ἐκείνους τοὺς καιροὺς ὁ καλπασμὸς τῶν ἀλόγων τῆς ἐφιππης χωροφυλακῆς, γιατὶ οἱ τολμηρότεροι ληστὲς κατέβαιναν κάποτε ὡς τὸ δρόμο αὐτό, γιὰ νὰ γυμνώσουν τοὺς διαβάτες.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, στὰ 1854. Ἡ χολερικὴ ἐπιδημία, ποὺ μάστισε τότε τὴν Εὐρώπη, δὲ ξεκίνησε, ὅπως συνήθως, ἀπὸ τὶς Ἰνδίες. Στὴ Γαλλία παρουσιάστηκε τὸ 1854 καὶ θέρισε 9.500 ἄτομα. Ἀπὸ τὴ Γαλλία μεταδόθηκε στὴν Ἑλβετία, στὴν Ἰταλία, στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ πάρα πολλὰ λιμάνια τῆς Μεσογείου, μολυνθήκανε. Τὸ μίασμα μεταδιδότανε στὸ γαλλικὸ στρατό, ποὺ στελνόταν στὴν Κριμαία — βροντοῦσε τότε, κατὰ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο, τὸ κανόνι κοντὰ στὸ Δούναβι — καὶ πολλὰ κρούσματα σημειώνονταν στὰ ὁπλιταγωγά. Πολλοὺς στρατιῶτες, ποὺ προσβλήθηκαν ἀπὸ χολέρα, κατὰ τὸ ταξίδι καὶ ἀρρώστησαν, τοὺς ἀποβίβασανε στὸν Πειραιὰ καὶ τοὺς ἔβαλαν γιὰ θεραπεία στὸ Γαλλικὸ νοσοκομεῖο, ποὺ λειτουργοῦσε τότε ἐκεῖ.

Αὐτὸ ἦταν! Ἔτσι δημιουργήθηκε στὸν Πειραιὰ ἡ ἑστία τοῦ θανατηφόρου μολύσματος.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΣ

Ἂς ξεφυλλίσουμε τὶς ἐφημερίδες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν πορεία τῆς ἐπιδημίας καὶ νὰ σταχυολογήσουμε ἀπὸ ἐκεῖ τὶς διάφορες φάσεις καὶ τὰ πάρα πολλὰ ἐπεισόδια τοῦ φοβεροῦ δράματος.

Τὰ πρῶτα χολερικὰ συμπτώματα φάνηκαν στὸν Πειραιὰ στὶς 25 Ἰουνίου τοῦ 1854. Ἀλλὰ τὸ φούντωμα τῆς χολέρας ἔγινε στὶς 3 Ἰουλίου.

Ἡ ἀρρώστεια στὴν ἀρχὴ εἶχε περιοριστῆ μέσα στὸ γαλλικὸ καὶ τὸ ἀγγλικὸ νοσοκομεῖο. Πρώτη ἔξω ἀπὸ αὐτὸ πέθανε ἀπὸ χολέρα μιὰ ἐργάτρια τοῦ Πειραιὰ ὡς 30 ἐτῶν, κι' ἀμέσως ὕστερα ἕνα παιδὶ 16 χρόνων.

Πέθανε ἀκόμη καὶ μιὰ ἄλλη γυναίκα, ποὺ εἶχε ἀνέβει στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸν Πειραιὰ καὶ ἡ φοβερὴ ἀρρώστεια τὴν ἤῤῥε στὴν πρωτεύουσα.

"Οταν ἡ ἐπιδημία ἄρχισε νὰ ἐξαπλώνεται περισσότερο, ἀποφασίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἰατροσυνέδριο ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ Πειραιὰ μὲ στρατιωτικὴ ζώνη. Τὸ Ἰατροσυμβούλιο τὸ ἀποτελοῦσαν τότε οἱ Ι. Βοῦρος, Κωστῆς, Ρέζερ, Ἡπίτης, Τράϊμπερ, Α. Βενιζέλος καὶ Θεοφιλᾶς. Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασί του, ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς Ἀθηναίους, ἀντίθετα, τοὺς δυσαρέστησε καὶ οἱ ἐφημερίδες εἶχαν γεμίσει ἀπὸ παράπονα «διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο πόλεων». Πέρα βρέχει! Λέγανε ἀμέριμνοι οἱ Ἀθηναῖοι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τὸ μεγάλο κίνδυνο, ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε.

Δυστυχῶς γι' αὐτούς ἔβρεχε πολὺ κοντά.

Τὸ κοινὸ δὲν εἶχε γνῶσι τῆς φοβερῆς ἀῤῥώστειας, μὲ τὶς φριχτὲς συνέπειές της. Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὀνομασία τῆς ἐπιδημίας, δὲν ἦταν καλὰ-καλὰ γνωστή, ἀφοῦ στὶς ἐφημερίδες ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἄλλοτε γράφεται χολέρα, ἄλλοτε χόλερα κι' ἄλλοτε χολόρροια καὶ χολεριά.

Ἐνῶ, λοιπόν, ἀκόμη στὴν Ἀθήνα δὲν ἔχει φτάσει ἡ χολέρα, στὸν Πειραιὰ τὰ κρούσματά της πολλαπλασιάζονται. Καὶ ὅσοι προσβάλλονται ἀπὸ αὐτή, πεθαίνουν σὲ λίγες ὧρες. Οἱ Πειραιῶτες τότε ἀρχίζουν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πόλι σωρηδόν. Πηγαίνουν στὴν "Υδρα, στὴν Αἴγινα στὶς Σπέτσες, στὴ Σύρο καὶ στ' ἄλλα νησιά. Ὁ Πειραιὰς ἐρημώνεται καί, τελικὰ μένουν σ' αὐτὸν 60 οἰκογένειες, οἱ φτωχότερες.

Οἱ λίγοι γιατροί, ἀξιέπαινα καὶ μὲ αὐταπάρνησι, δίνουν τὴ βοήθειά τους στοὺς ἀῤῥώστους. Διακρίθηκε μάλιστα ἕνας γιατρός, ὁ Βουσάκης, ποὺ ἐφάρμοσε μιὰ δική του θεραπευτικὴ γιὰ τὴ χολέρα, πολὺ ἀποτελεσματική. Ὁ ἴδιος γιατρὸς ἔκανε καὶ μιὰ ἔκθεσι γιὰ τὴ θεραπευτική του μέθοδο στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν ποὺ δημοσιεύτηκε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες.

Ἡ ἔντασι τῆς ἐπιδημίας κρατάει ἀκόμη ἀσκέτες μέρες, μὲ φονικώτατα ἀποτελέσματα (στοὺς 20 χολεριασμένους οἱ 18 πέθαιναν) κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, χάρις στὴ θεραπευτικὴ Βουσάκη καὶ στὴν ἀραίωσι τοῦ πληθυσμοῦ τὰ κρούσματα λιγοστεύουν.

Ἀπὸ τὶς 20 Αὐγούστου κανένα νέο κροῦσμα δὲ σημειώθηκε. Καὶ στὰ τέλη τοῦ ἴδιου μήνα, ἡ ἐπιδημία ἐξαφανίζεται ἐντελῶς. "Οσοι εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸν Πειραιά, ξαναγυρίζουν σιγὰ-σιγά. Ἀλλά, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, ἀρχίζει ἕνας περίεργος κύκλος τῆς ἀῤῥώστειας στὸν τόπο.

Ἡ χολέρα κάνει τὴν ἐμφάνισί της στὴ Σύρο. Οἱ κάτοικοί της, πανικόβλητοι, ἀρχίζουν νὰ φεύγουν γι' ἀλλοῦ. Δέκα χιλιάδες φεύγουν ἀπὸ τὸ νησὶ γι' ἄλλα μέρη. Ἀλλὰ δὲ γινόντουσαν δεκτοί, ὅπου πήγαιναν. Αἴφνης, στὴν Αἴγινα, οἱ φυγάδες κυνηγήθηκαν μὲ πετροπόλεμο!

Στὸ μεταξύ, ἡ κυβέρνησι διέταξε γιὰ τὶς προελεύσεις ἀπὸ τὴ Σύρο κάθαρσι 5 ἡμερῶν. Φαίνεται πὼς οἱ κυβερνῶντες τότε ἦταν πολὺ φειδωλοὶ στὸν ὁρισμὸ τῆς διαρκείας τῶν καθάρσεων. Φαντασθῆτε ὅτι, πρὶν φουντώσῃ ἡ χολέρα στὸν Πειραιά, εἶχαν ὁρίσει «ἐπιτηρητικὴ κάθαρσι» τῶν πλοίων δώδεκα ὡρῶν!

Η ΧΟΛΕΡΑ ΣΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟ

Φυγάδες ἀπὸ τὴ Σύρο, ποὺ πῆγαν στὴ Μύκονο, μεταδώσανε τὸ μίασμα ἐκεῖ καὶ στὶς 10 Αὐγούστου ἔχουμε τὰ πρῶτα χολερικὰ κρούσματα. Σὲ λίγες μέρες προσβλήθηκαν 39 ἄτομα καὶ ἀπὸ αὐτὰ πέθαναν 29. Πέθανε καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ νησιοῦ.

Στὸ Ναύπλιο ἔγινε ἕνα μόνο θανατηφόρο κροῦσμα στὶς 18 Ὀκτωβρίου. Ὁ γραμματεὺς τῶν Πρωτοδικῶν Πετράκης Χατζηπέτρος, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, πέθανε τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἀφίξεώς του στὸ Ναύπλιο ἀπὸ χολέρα.

Οἱ Ναυπλιῶτες ταράχτηκαν. Τότε καὶ οἱ ἀρχὲς ἔβαλαν ἀμέσως μερικὲς ὑγειονομικὲς ὁδηγίες γιὰ τὸ κοινόν. Μεταξὺ τῶν μέτρων, τὰ πιὸ ἀξιοσημείωτα περίεργα εἶναι, ὅτι εἶχε ἀπαγορευθῆ ἡ πώλησι κάθε εἴδους λαχανικῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ντομάτες, ὅπως καὶ ἡ «βρῶσις τῶν ἰχθύων». Ἀλλὰ ἡ ἐπιδημία, εὐτυχῶς γιὰ τὸ Ναύπλιο, δὲν εἶχε καμμιὰ ἐξάπλωσι.

Ἡ Ἀθήνα ἔμενε ἀπρόσβλητη! Ἡ χολέρα εἶχε προχωρήσει ὡς τὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας, ἀλλὰ στὴν πόλι δὲν εἶχε μπῆ. Κατὰ μιὰ πληροφορία, μάλιστα, ἕνας ὑπαξιωματικὸς ἀγγελιοφόρος τοῦ ὑπουργείου Στρατιωτικῶν, ἀῤῥώστησε ξαφνικὰ καὶ πέθανε μὲ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἀσιατικῆς χολέρας, στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο.

Καὶ ὅμως, κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς νοσηλευομένους δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἡ ἐπιδημία εἶχε ἐκλείψει ἀπὸ τὸν Πειραιὰ ἀπὸ 1½ μῆνα. Ὁ κίνδυνος φαινόταν, ὅτι εἶχε ἀπομακρυνθῆ ὁριστικά. Οἱ αὐστηρὲς διαταγὲς τοῦ ἰατροσυνεδρίου εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀτονοῦν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἤσυχοι πιά, ξανάρχισαν τὴν κανονικὴ ζωή τους, μὲ συζητήσεις γιὰ τὴν ἔκβασι τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου καὶ γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως.

Πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως ἦταν τότε ὁ Ἀλ. Μαυροκορδάτος, ποὺ εἶχε καὶ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν συγχρόνως. Ὑπουργοὶ ἦταν οἱ Ῥήγας Παλαμήδης, Ἐσωτερικῶν, Δ. Καλλέργης, Στρατιωτικῶν, Γ. Ψύλλας Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, Π. Ἀργυρόπουλος, Οἰκονομικῶν, Κ. Κανάρης, Ναυτικῶν, καὶ Α. Λεύτος, Δικαιοσύνης.

Σύμπτωσι περίεργη ἦταν ἡ ἑξῆς: Ὁ πρωθυπουργὸς Μαυροκορδάτος, ποὺ τὸν κάλεσαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ὅπου ἀπουσίαζε τότε, γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν προεδρία τῆς κυβερνήσεως, ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ κάθαρσι στὴ Μάλτα, γιατί, μέσα στὸ πλοῖο ποὺ ταξίδευε, εἶχαν σημειωθῆ, κατὰ τὸν πλοῦ, μερικὰ κρούσματα χολέρας!

"Ενας ἄλλος κακὸς οἰωνὸς ἦταν οἱ πυρκαϊές. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1854, κάηκε τὸ βασιλικὸ τυπογραφεῖο καὶ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου ἔπιασε πυρκαϊὰ ἡ Βουλή. "Οταν συνεκλήθη ὕστερα ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεία, οἱ πατέρες τοῦ "Εθνους ἀναγκάστηκαν νὰ συνεδριάσουν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ εἶνε ὁριστὴ προσωρινὰ γιὰ Βουλευτήριο.

Ἀλλὰ τὸ χειρότερο προγνωστικὸ ἦταν οἱ διαθέσεις τοῦ καιροῦ. Τὸ καλοκαίρι εἶχε περάσει πολὺ μεταλλητὸ καὶ ἀκατάστατο. Συχνά, ἔπνεαν νοτιάδες καὶ ὑγροὶ ἄνεμοι. Τὸ φθινόπωρο εἶχε μπῆ βροχερὸ καὶ θυελλῶδες. Ἡ νοσηρὴ ὑγρασία ἑτοίμαζε γόνιμο ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι κάθε ἐπιδημίας. Οἱ ἁπλοϊκὲς ἐφημερίδες προβλέπανε ἐσοδεία καλή. Δυστυχῶς, ὅμως, μόνο στὸ Χάρο ἐφερε ἄφθονη ἐσοδεία ἡ ἀπαισία ἐκείνη χρονιά.

ΠΩΣ ΜΕΤΑΔΟΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸ πῶς ἡ χολέρα μεταδόθηκε στὴν Ἀθήνα. Οἱ περισσότεροι ἔχουν τὴ γνώμη, ὅτι τὸ μίασμά της ἦρθε ἀπὸ τὴ Σύρο, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἑξῆς περιστατικοῦ: Ἀπὸ τὰ νησὶ αὐτὸ στάλθηκε ἕνα κιβώτιο — ποὺ εἶνε μέσα τὰ ροῦχα κάποιου ποὺ πέθανε ἀπὸ χολέρα — στὴν οἰκογένειά του, ποὺ ἔμενε στὴν πρωτεύουσα.

Ἡ οἰκογένεια ἔβδομε τὰ ροῦχα αὐτὰ νὰ τὰ πλύνη κάποια πλύστρα. Αὐτὴ κάλεσε καὶ μιὰ ἄλλη ὁμότεχνό της νὰ τὴ βοηθήσῃ. Οἱ πρῶτες ποὺ ἐπαθαν χολέρα, ἦταν ἀκριβῶς αὐτὲς οἱ δυὸ γυναίκες.

"Υστερα, κάποια ὑποπτα κρούσματα κατὰ τὶς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου, σημειωθήκανε καὶ ἀπὸ νεκροψία ποὺ ἔγινε σὲ 4 νεκρούς, οἱ γιατροὶ ηὗραν σημεῖα ἐπίφοβα. Σὲ λίγες μέρες, ἔπαθε χολέρα μιὰ γυναίκα, ποὺ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Λυσικράτους (Πλάκα), ἀλλὰ ἡ ἀῤῥωστη σώθηκε. Ἡ ἐπιδημία ἐμεινε σὲ κατάστασι «ἐφιάλτου» γιὰ μερικὲς μέρες καὶ στὶς 12 Ὀκτωβρίου (μιλᾶμε πάντοτε γιὰ τὸ ἔτος 1854) προσβάλλεται καὶ πεθαίνει ἀπὸ τὴ χολέρα μιὰ ἄλλη γυναίκα, ποὺ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Νίκης. Δυὸ ἄλλα κρούσματα σημειώνονται στὶς παρόδους τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς. "Ως τὶς 15 τοῦ μηνός, ἀριθμοῦνται 10 κρούσματα.

Καί, στὶς 16 Ὀκτωβρίου, ἡ χολέρα ἐσπάει μὲ ὁρμή.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Ρ. Παλαμήδης ἐκδίδει ἐγκύκλιο μὲ ἐντολὲς πρὸς τὸ κοινό, κατὰ τῆς ἐπιδημίας, καὶ συνιστᾶ αὐστηρὴ δίαιτα. Παρόμοια προκήρυξι ἔβγαλε καὶ ὁ νομάρχης Πετσάλης. Καὶ ὁ περίφημος γιὰ τ' ἀστεῖα του γιατρὸς Σοφιανόπουλος ἔβγαλε κι' αὐτός, ἀπὸ δική του πρωτοβουλία, πολλὲς ὁδηγίες γιὰ τὸν πληθυσμό.

Ἀπερίγραπτος εἶναι ὁ τρόμος καὶ ἡ ταραχή, ποὺ ἀκολούθησαν. Ἀρχίζει γενικὴ φυγὴ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα. Σὲ τρεῖς μέρες ἡ ἀστυνομία ἔβγαλε 12.000 διαβατήρια! Οἱ περισσότερες οἰκογένειες ἔφυγαν, ἐγκαταλείποντας σπίτια καὶ ὑπάρχοντα. Παντοῦ ἔβλεπε κανεὶς φυγάδες γεμάτους τρόμο. Καὶ ὅλοι κουβαλοῦσαν στὸν ὦμο τὰ λίγα πράγματα, ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρουν μαζί, γιατὶ ἀχθοφόροι δὲ βρισκόντουσαν.

Ἀνελέητοι καὶ ἄπληστοι φάνηκαν οἱ ἁμαξάδες. Τὸ ἀγώγι ὡς τὸν Πειραιὰ ἔφθασε τὶς 200 δραχμές! Γιὰ μακρυνότερες ἀποστάσεις οἱ πολίτες πλήρωναν μέχρι 300.

Οἱ περισσότεροι πῆγαν στὰ χωριὰ τῶν Μεσογείων. Οἱ πιὸ φτωχοὶ καταφύγανε στὸν Ἐλαιῶνα, ποὺ ἦταν τότε ἀπέραντος λόγγος, καὶ καταλύσανε ἐκεῖ.

Ἡ ἐπιδημία φτάνει ὡς τὸ Μαρούσι καὶ τὴν Κηφισιά.

«ΕΛΕΛΙΣΦΑΚΟΝ!»

Τὸ ἐπίσημο δελτίο σημειώνει στὶς 19 Ὀκτωβρίου κρούσματα 18 καὶ θανάτους 7, τὴν 20ὴν κρούσματα 10 καὶ θανάτους 5. τὴν 21 κρούσματα 14, θανάτους 8. Στὶς 22 τοῦ μηνὸς σημειώνονται 3 κρούσματα καὶ 3 θάνατοι. Ἀλλὰ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι μικρότεροι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Πολλὲς ἐφημερίδες διακόπτουν τὴν ἔκδοσι. Κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐπιδημίας ἔπαθε κυρίως τὸ β' τμῆμα τῆς πόλεως. Τὰ περισσότερα κρούσματα ἔγιναν στὶς ὁδοὺς Λέκκα, Χρυσοσπηλαιωτίσσης, Καλαμιώτου, Ῥόμβης καὶ Θησέως. Σὲ μικρότερο βαθμὸ ἔπαθε τὸ α' τμῆμα τῆς Ἀθήνας.

Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ὑπέφεραν τότε ἀπὸ βορβορυγμὸ τῶν ἐντέρων, ἀπὸ ἐμέτους καὶ φοβεροὺς πόνους τοῦ ὑπογαστρίου.

Ἀπὸ τὶς 28 τοῦ μηνός, ἡ ἐπιδημία ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀκόμη φοβερώτερη. Καί, σὰ νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό ἡ θεομηνία ἐκδηλώνεται καὶ κατὰ ἕνα ἄλλο τρόπο: Μεγάλη θύελλα ἐξέσπασε στὴν πόλι τὴν 31 Ὀκτωβρίου, μὲ ραγδαιότατη βροχὴ καὶ κεραυνούς, ποὺ σκοτώνουν τρία ἄτομα.

Στὶς 3 Νοεμβρίου σημειώνονται 20 κρούσματα. Πεθαίνουν ὁ ἐπίσκοπος "Ανδρου Προκόπιος, καὶ ὁ βουλευτὴς Κυνουρίας Κοντάκης. Οἱ πολίτες ἐξακολουθοῦν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα. Ἀλλὰ μεροί, γλυτώνοντας ἀπὸ τὴ Σκύλλα, πέφτουν στὴ Χάρυβδι. Τὴν Ἀττικὴ τὴ μαστίζει ἀκόμη τότε ἡ ληστεία. Ὁ καθηγητὴς τῆς Χημείας τοῦ Πανεπιστημίου, Στροῦμπος, καὶ κάμποσοι ἄλλοι, πηγαίνοντας μὲ ἁμάξι στὰ Μέγαρα, πιάστηκαν στὸ δρόμο ἀπὸ ληστρικὴ συμμορία!

Στὶς 10 Νοεμβρίου, ἡ ἐπιδημία γίνεται ἀκόμη φοβερώτερη. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη σημειώνονται 42 κρούσματα καὶ 29 θάνατοι, γιὰ νὰ φθάσουν, μετὰ 4 ἡμέρες, σὲ 128 κρούσματα καὶ σὲ 64 θανάτους μέσα σ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο.

Ὁ κόσμος, στὴν ταραχὴ τοῦ τρόμου, δὲν ξέρει ποῦ ν' ἀποδώσῃ τὴ φρίκη τῆς ἐπιδημίας. Μερικὲς ἐφημερίδες ἀποδίδουν τὴν ἐπιδείνωσι στὴν κακὴ ποιότητα τοῦ κρασιοῦ. Καὶ συνιστοῦν στὴν ἀστυνομία νὰ ἐλέγχῃ τὰ κρασοπωλεῖα...

Πένθιμη καὶ φριχτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα, ποὺ παρουσιάζε ἡ Ἀθήνα. Οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες εἶχαν παραλύσει ἐντελῶς καὶ ἀταξία μὲ αὐχυσι μεγάλη ἐπικρατοῦσε στὰ δημόσια γραφεῖα, ἀλλὰ καὶ στοὺς στρατῶνες.

Στὶς 14 Νοεμβρίου ἡ ἐπιδημία ἔφθασε στὴν ἀνώτατη ὁρμή της. Τὸ ἐπίσημο δελτίο σημειώνει 111 θανάτους.

Ἡ ὑπηρεσία ταφῆς τῶν νεκρῶν ἀπὸ ἔλλειψι νεκροθαπτῶν, λειτουργοῦσε ἀζήλια, μὲ ἀπίστευτη φορτηγὰ ἁμάξια, γεμάτα νεκρούς, περιτρέχανε τὴν πόλι καὶ μάζευαν τοὺς πεθαμένους. Σπάνια γινόταν κηδεῖες μεμονωμένη. Ὁ παπᾶς ψιθύριζε γρήγορα-γρήγορα τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία καὶ τὰ πτώματα κατὰ στιβάδες ριχνόντουσαν μέσα σὲ λάκκους, ποὺ τοὺς σκέπαζαν μὲ ἀσβέστη.

Ἀπὸ τὶς 21 Νοεμβρίου, ἡ ἐπιδημία ἀρχίζει νὰ παρακμάζῃ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν ἐλαττώνεται, τὸ θάρρος ἀναπτερώνεται, ὁ σκληρὰ δοκιμασμένος καὶ κατεπονημένος πληθυσμὸς συνέρχεται. Ἡ Ἀθήνα ξαναπαίρνει πάλι κάποια ζωηρότητα καὶ ἐπιτέλους, οἱ διαβάτες ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν πάλι, τὰ μαγαζιὰ ἀνοίγουν καὶ κάπου-κάπου, τὶς νύχτες, ἀκούγεται ἕνα τραγούδι.

Τὸ Δεκέμβριο ἡ ἐπιδημία κοπάζει ἐντελῶς. Δὲν ἀκούγεται πιὰ πῦτε ἕνα θανατηφόρο κροῦσμα. Ἡ πόλι, ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη, ἀναπνέει καὶ στὶς ἐκκλησίες ἠχοῦν τὰ εὐχαριστήρια πρὸς τὸ Θεό.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

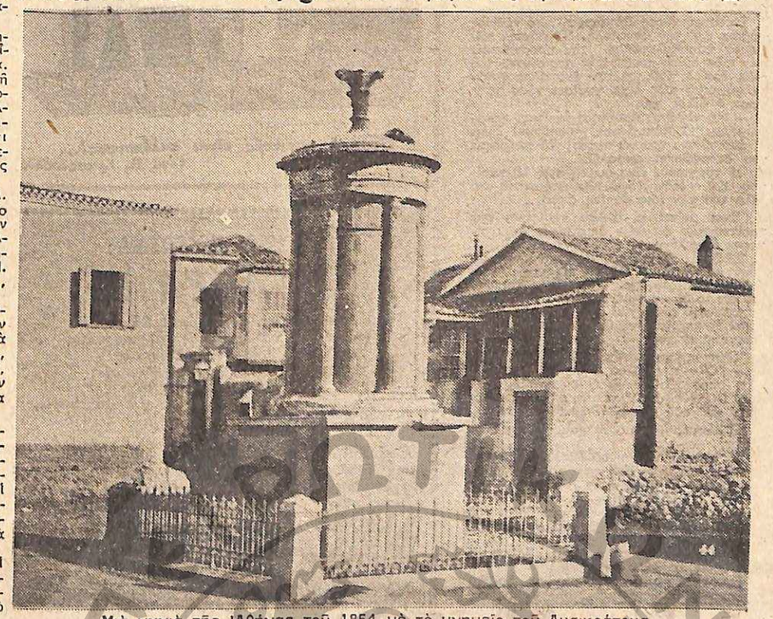

Μιὰ γωνιὰ τῆς Ἀθήνας τοῦ 1854 μὲ τὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους.

Ὁ καθηγητὴς Στροῦμπος καὶ κάμποσοι ἄλλοι, πηγαίνοντας στὰ Μέγαρα, πιάστηκαν στὸ δρόμο ἀπὸ ληστρικὴ συμμορία!...

Μηνύματα
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Τὰ πνεύματα ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς ζωντανούς

Μποροῦν οἱ νεκροὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς ζωντανούς;

Γύρω ἀπ' τὸ θέμα αὐτό, ἔχουν γίνει ζωηρὲς συζητήσεις ἀπὸ αἰῶνες. Ὑπάρχουν δὲ χιλιάδες ἐξακριβωμένες περιπτώσεις ἀνθρώπων, ποὺ πῆραν μηνύματα ἀπὸ πνεύματα. Οἱ ἐπιστήμονες δὲ μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ φυσικὴ ἐξήγησι σ' αὐτὰ τὰ περιστατικά.

Μιὰ ἀξιοσημείωτη τέτοια ἱστορία συνέβη κατὰ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Ὁ ὑποσμηναγὸς τῆς ΡΑΦ Τζέρομ Λάρκιν καθότανε μιὰ μέρα στὸ δωμάτιό του, ὅταν μπῆκε ὁ στενός του φίλος ὑποσμηναγὸς Ντέϊντ Μάκ Κόνελ, ποὺ εἶχε πάει νὰ βομβαρδίσῃ τὴ Γερμανία.

— Γύρισες κι' ὅλας; τοῦ φώναξε ὁ Λάρκιν. Μὰ ἔχεις μιὰ ὥρα μόνο ποὺ ἔφυγες!

— Ναί, γύρισα γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι περίμενα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καί, βγάζοντας τὴν κάσκα του, πέρασε στὸ δωμάτιό του. Σὲ λίγα λεπτά, ὁ Λάρκιν πῆγε νὰ τοῦ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ.

Τέσσερες ὧρες ἀργότερα, τὸ σμῆνος γύρισε ἀπ' τὴν ἀποστολή. Ὁ Λάρκιν πῆγε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν προσγείωσι. Δὲν εἶδε ὅμως πουθενὰ τ' ἀεροπλάνο τοῦ Μάκ Κόνελ. Ρώτησε τότε ἕνα ἄλλο συνάδελφό τους πῶς εἶχε γυρίσει τόσο γρήγορα ὁ φίλος του.

— Μά τί λέτε; ἀπάντησε ἐκεῖνος, κατάπληκτος. Ὁ Μάκ Κόνελ χτυπήθηκε! Εἶδα τ' ἀεροπλάνο του νὰ πέρτῃ! Τὸ πλήρωμά του σκοτώθηκε, ἀσφαλῶς..

Ἡ τραγωδία εἶχε συμβῆ στὶς 10 περίπου. Κι' ὁ Μάκ Κόνελ εἶχε ἐμφανιστῆ στὸ φίλο του τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα!...

"Ἐχει μείνει ἐξ ἄλλου περίφημη στὰ χρονικὰ τῶν ψυχικῶν ἐπιστημῶν ἡ «περίπτωσι Περελίγκιν».

Ἐδῶ καὶ 50 χρόνια, τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, ὁ Ρῶσος εὐγενὴς Ἀντόνοβιτς Ναρτζέφ, ποὺ ἔμενε στὸ Ταμπώφ, κάλεσε τὸ διακεκριμένο γιατρὸ Τουλούσεφ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του μιὰ μέρα. Εἶχε καλέσει ἐπίσης ἐκεῖ τὴ θεία του καὶ τὴ σπιτονοικοκυρά του.

Ὅταν συγκεντρώθηκαν ὅλοι, τοὺς εἶπε:

— Ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα, κάποιος ἢ κάτι προσπαθοῦσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί μου. Πιστεύω ἀπόλυτα πὼς δέχτηκα μηνύματα ἀπ' τὸν κόσμο τῶν πνευμάτων.

Ὁ δόκτωρ Τουλούσεφ χαμογέλασε δύσπιστα.

Ὡστόσο, ἡ νοικοκυρὰ ἔβαλε ἕνα μικρὸ τραπέζι στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, Κλείδωσαν ἔπειτα ὅλες τὶς πόρτες, κάθησαν γύρω, κι' ὁ καθένας τους ἀκούμπησε τ' ἀριστερό χέρι καὶ πόδι του στὸ δεξιὸ τοῦ διπλανοῦ του, ὥστε ν' ἀποτελοῦν μιὰ «ἁλυσίδα».

— Κάποιος ἄλλος ἀπὸ μᾶς βρίσκεται ἐδῶ μέσα, δήλωσε ὁ Ναρτζέφ.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στοὺς τοίχους, στὸ ταβάνι καὶ στὸ κάτω μέρος τοῦ τραπεζιοῦ. Ὁ Ναρτζέφ ρώτησε:

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀπαντᾶτε «ναί» μὲ τρία χτυπήματα καὶ «ὄχι» μὲ ἕνα;

Ἀκολούθησαν ἀμέσως τρία χτυπήματα.

— Θέλετε νὰ μεταχειριστῆτε τὸ ἀλφάβητο; ρώτησε ὁ Ναρτζέφ.

Τρία χτυπήματα καὶ πάλι.

— Πῶς λέγεστε;

Μετρώντας τὰ χτυπήματα ποὺ ἀντιστοιχοῦσαν σὲ κάθε ψηφίο, σχημάτισαν τὸ ὄνομα «Ἀναστασία Περελίγκιν».

— Πέστε μας τί ἐπιθυμεῖτε, πρόσθεσε ὁ Ναρτζέφ.

— Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσειληθῆτε γιὰ μένα. Χτές, γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί του, καὶ βρῆκα μόνο ἐσᾶς... Εἶμαι 17 ἐτῶν. Ἤμουν ὑπηρέτρια καὶ δηλητηριάστηκα μὲ σπίρτα.

Μιὰ παγωμένη σιωπὴ ἁπλώθηκε ὕστερα. Μολονότι δὲν πίστευε ἀκόμα πὼς ἦταν ἀληθινὸ τὸ μήνυμα, ὁ δόκτωρ Τουλούσεφ ὑπόγραψε ἕνα πρακτικὸ γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῆ. "Επειτα ἐπικοινώνησε μὲ τὸ μοναδικὸ νοσοκομεῖο τῆς περιφερείας.

Τὸν πληροφόρησαν λοιπὸν ἀπὸ κεῖ ὅτι, τὴν προηγουμένη μέρα, εἶχαν πεθάνει στὸ νοσοκομεῖο δυὸ ἄτομα, ποὺ εἶχαν αὐτοκτονήσει μὲ δηλητήριο. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν μιὰ ὑπηρέτρια 17 χρονῶν, ὀνόματι Ἀναστασία Περελίγκιν. Εἶχε πιῆ τὸ νερὸ ὅπου μούσκεψαν κάμποσα σπίρτα, καθὼς κι' ἕνα ποτῆρι πετρέλαιο!

Κανεὶς ὡστόσο ἀπ' τοὺς τέσσερις ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν πάρει μέρος στὴν πνευματιστικὴ συνεδρίασι, δὲ μποροῦσε νὰ ξέρῃ τὴν αὐτοκτονία της, οὔτε κἂν τὴν ὑπαρξί της.

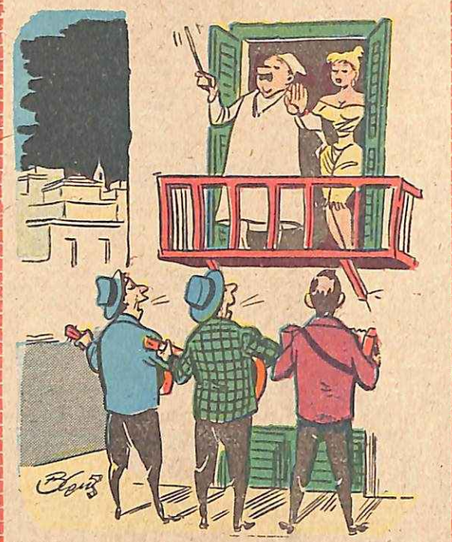

"Οταν ὁ μπαμπᾶς εἶναι φιλόμουσος!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μπῆκε πιὰ τὸ καλοκαίρι καὶ θὰ πᾶμε
στὰ παληά μας τὰ λημέρια, τὰ γνωστά...
Πότε πότε σὲ γιαλὸ θὰ κολυμπᾶμε
καὶ τὸ κῦμα θὰ μᾶς λέῃ μουρμουριστὰ
μὲ τὸν ἴδιο τῆς ἀγάπης μας σκοπό:
— Σ' ἀγαπῶ...

★

Καλοκαίρι... "Ενα ὁλόκληρο χειμώνα,
δυὸ πουλιά, εἴχανε ζήσει, χώρια τὰ,
ἦταν ἔρημα, πεντάρφανα καὶ μόνα,
ὅμως τώρα, θἄρθουν βράδυα πιὸ ζεστὰ
καὶ κελάδημα θὰ ποῦνε χαρωπό:
— Σ' ἀγαπῶ...

★

Μὴ φοβᾶσαι... Μπῆκε πιὰ τὸ καλοκαίρι
πάει ἡ θλίψι καὶ ξανάρχεται ἡ χαρὰ
θὰ βρεθοῦμε στὰ παληά, τὰ ἴδια μέρη
κι' ἴδια λόγια θ' ἀκουστοῦνε φλογερὰ
ἴδια λέξι θὰ μοῦ πῆς καὶ θὰ σοῦ πῶ:
— Σ' ἀγαπῶ...

★

Τώρα ὁ κῆπος, πάλι πρόσχαρος μᾶς γνέφει
νὰ μεθύσωμε μὲ χίλιες εὐωδιές,
τὸ χειμῶνα μᾶς ἐμπόδιζαν τὰ νέφη,
ἀλλὰ τώρα, ξανασμίγουν οἱ καρδιὲς
τραγουδῶντας μὲ τὸν ἴδιο τὸ σκοπό:
— Σ' ἀγαπῶ...

★

Τὰ πουλιά, πετοῦν κι' αὐτὰ ζευγαρωμένα
τὰ λουλούδια ζευγαρώνουνε στὴ γῆ
κι' ὅλα εἶναι ταιριασμένα, μονοιασμένα
λὲς κι' ἀκοῦνε τοῦ καιροῦ τὴν προσταγή
κι' ὅλα λένε μ' ἕνα ὕφος χαρωπό:
— Σ' ἀγαπῶ...

★

Μπῆκε πιὰ τὸ καλοκαίρι... Μᾶς προσμένει
κεὶ τὸ δάσος μας καὶ ἡ ἀκρογιαλιὰ
σὰν κεῖ πέρυσι καὶ πάλι ἀγκαλιασμένοι
τὰ παληά, νὰ ξαναδώσωμε, φιλιὰ
καὶ ν' ἀκούσω νὰ μοῦ λὲς καὶ νὰ σοῦ πῶ:
— "Ελα, μὴ μὲ βασανίζῃς... σ' ἀγαπῶ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὰ ζῶα ἔχουν
ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Πῶς «λένε» ψέμματα καὶ πῶς ἐκδικοῦνται

«"Αν τὰ ζῶα δὲν ὑπῆρχαν, ἔγραφε ὁ Μπυφφόν, ἡ φύσι τοῦ ἀνθρώπου θὰ μᾶς ἦταν πολὺ περισσότερο ἀκατανόητη ἀπὸ σήμερα». Πραγματικά, τὰ ζῶα μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μελετήσουμε πολλὲς πτυχὲς τοῦ χαρακτῆρος μας, γιατὶ οἱ ἐκδηλώσεις τους εἶναι πιὸ αὐθόρμητες καὶ λιγώτερο ἐπιτηδευμένες. Αὐτὸ δὲν τὰ ἐμποδίζει, ὡστόσο, νὰ ἔχουν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μας καὶ νὰ κυριαρχοῦνται ἀπὸ πάθη ὁμοια μὲ τὰ δικά μας.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, τὰ ζῶα ξέρουν τὸ ψέμα; Θάπρεπε ν' ἀπαντήσουμε ἀρνητικά, ἀφοῦ δὲ μιλᾶνε. Κι', ὡστόσο, πολλὰ ζῶα «λένε» ψέματα μὲ τὸ δικό τους τρόπο. Τὰ ἄλογα π.χ. κάνουν πολλὲς φορὲς πὼς κουτσαίνουν, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ δουλειά. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ γαϊδούρια. "Αλλοτε πάλι κάνουν πὼς δὲ μποροῦν νὰ λυγίσουν τὰ πόδια τους. "Αν, ὅμως, τὰ ἀφεντικό τους, ἀντὶ νὰ τὰ ζέψῃ ἢ νὰ τὰ φορτώσῃ, τὰ πάῃ στὸ λειβάδι, ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ τρέχουν, ξεχνῶντας τὸ ψέμα, ποὺ «εἶπαν» πρωτύτερα.

Τὰ σκυλιά, ἐξ ἄλλου, μ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσι ποὺ δείχνουν στὸν κύριό τους, ξέρουν νὰ ὑποκρίνωνται θαυμάσια. Νά ἕνα παράδειγμα: Δοκιμάστε ν' ἀπαγορεύσετε στὸ σκυλί σας νὰ βγῇ. Θὰ ὑποκριθῇ ἀμέσως πὼς σᾶς ὑπακούει καὶ πὼς δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ βγῇ. "Αλλὰ θὰ πάῃ νὰ σταθῇ κοντὰ στὴν πόρτα καὶ θὰ προσποιηθῇ πὼς κοιμᾶται ἢ πὼς ἀσχολεῖται μὲ κάτι. "Αν, ὅμως, τύχῃ ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, θὰ ὁρμήσῃ ἔξω σὰν βέλος κι' οἱ φωνές σας νὰ γυρίσῃ πίσω δὲ θὰ τοῦ κάμουν καμμιὰ ἐντύπωσι.

Τὰ ζῶα, ἐξ ἄλλου, τὸ «κρατάνε». Καὶ μᾶς ἀνταποδίδουν μιὰ κακὴ πρᾶξι μας ἀπέναντί τους ἑπειτα ἀπὸ μῆνες ἢ καὶ χρόνια, πράγμα ποὺ δείχνει τὴν ἐξαίρετη μνήμη τους.

Ὁ ἐλέφας ἰδίως εἶναι πολὺ μνησίκακος. Ὁ συγγραφεὺς Τένεντ, ποὺ μελέτησε μὲ προσοχὴ τὴ ζωὴ τῶν ἐλεφάντων στὶς Ἰνδίες, ἀναφέρει ὅτι ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παχύδερμα ἀναγνώρισε κάποτε ἕναν θαγενῆ, ποὺ τὸ εἶχε πληγώσει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια κι' ὅτι τὸν παρακολούθησε ἐπὶ πολλὲς ὧρες, ὥσπου κατάφερε νὰ τὸν ἀποκλείσῃ σὲ μιὰ περιοχή, ἀπὸ ὅπου δὲ μποροῦσε νὰ φύγῃ. Ὥρμησε τότε πάνω του καὶ τὸν πολτοποίησε ποδοπατῶντας τον.

Δὲν εἶναι λιγώτερο ἐκδικητικοὶ κι' οἱ ἐλέφαντες τῶν ζωολογικῶν κήπων. Μερικοὶ ἐπισκέπτες, γιὰ νὰ διασκεδάσουν μαζί τους, τοὺς κεντοῦν τὴν προβοσκίδα μὲ μιὰ καρφίτσα ἢ τοὺς βασανίζουν ἁπλώνοντας πρὸς τὸ μέρος τους μιὰ μπανάνα ἢ κάποιο ἄλλο φροῦτο, ποὺ τελικὰ δὲν τοὺς τὸ δίνουν. Οἱ ἐλέφαντες τὸ σημειώνουν μέσα στὸ χοντρό τους κεφάλι κι' ὅταν ξαναβροῦν αὐτὸ τὸν ἐπισκέπτη, ἐπειτα ἀπὸ βδομάδες ἢ μῆνες, τοῦ ρίχνουν μὲ τὴν προβοσκίδα τους νερὸ στὸ πρόσωπο ἢ τὸν χτυπάνε, ἢ τοῦ πετάνε τὸ καπέλο κλπ.

Ὁπαδοὶ τῆς «ψυχρῆς» ἐκδικήσεως εἶναι καὶ οἱ πίθηκοι. Οἱ ἐκδικήσεις τους, ὅμως, ἔχουν πάντοτε διασκεδαστικὸ χαρακτῆρα. Ἐκεῖνο ποὺ θέλουν εἶναι νὰ «γελάσουν» σὲ βάρος τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τοὺς περιέπαιξε ἢ ποὺ τοὺς ἔβλαψε. Δὲν τοῦ κάνουν, ὅμως κακό, ἔκτος σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις. Ὅλοι ὅσοι ἔχουν μελετήσει τὴ ζωὴ τῶν πιθήκων, συμφωνοῦν στὸ ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν φαντασία καὶ ἐμφυτη αἴσθησι τοῦ χιούμορ.

Τὰ ἄλογα, ἐξ ἄλλου, δὲν ἀνέχονται τὴν κακομεταχείρισι καὶ δὲ συγχωροῦν ποτὲ τὶς ἀδικίες, ποὺ κάνομε σὲ βάρος τους. Ὁ στρατιωτικὸς κτηνίατρος Ζαμπατίνι ὑποστηρίζει, μάλιστα, ὅτι, σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ τὰ ἄλογα δαγκώνουν, πρόκειται πάντοτε γιὰ «ἐκκαθάρισι λογαριασμῶν». Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δαγκώνουν, δηλαδή, εἶναι κάποιος ποὺ τὰ ἔβλαψε ἢ τὰ κακομεταχειρίστηκε.

Ὁ Ζαμπατίνι ἀναφέρει ἐπίσης τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἄλογου, ποὺ ἀναποδογύρισε ἕνα κάρρο σὲ μιὰ περιοχὴ γεμάτη ἀπὸ πέτρες. Στὴν προκειμένη περίπτωσι, συνέβαινε τὸ ἑξῆς: Ὁ ὁδηγὸς τοῦ κάρρου ἦταν ἕνας στρατιώτης, ποὺ εἶχε κακομεταχειριστῆ ἄλλοτε αὐτὸ τὸ ἄλογο καὶ τὸ χτυποῦσε βάναυσα. Αὐτὸς ὁ στρατιώτης εἶχε μεταφερθῆ κατόπιν σ' ἄλλη ὑπηρεσία. Ἀλλά, δυὸ μῆνες πρωτοῦ τελειώσῃ τὴ θητεία του, ξαναγύρισε στὸν παλιό του λόχο κι' ἡ τύχη θέλησε νὰ τοῦ δώσουν τὸ ἴδιο ἄλογο, ποὺ εἶχε καὶ πρίν. Τὸ ζῶο, ὅμως, τὸν θυμόταν. Κσί, στὴν πρώτη εὐκαιρία, ποὺ τοῦ παρουσιάστηκε, τὸν ἐκδικήθηκε. Στὸ μεταξὺ εἶχε μεσολαβήσει πάνω ἀπὸ ἑνάμισυ χρόνος.

Ιστορίες της Ζωής

Τὸ φορμάντσο ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΙΜΑΙ ἕνας ἄνθωπος ὀνειροπόλος, ὅπως κάθε λεπτὴ κι' αἰσθηματικὴ ψυχή. Καί, ὅταν θὰ μὲ δῆτε νὰ κάθωμαι κάπου καὶ νἄχω τὰ μάτια μου καρφωμένα στὸ ὑπερπέραν, σὰ νὰ βρίσκωμαι μακρὰν τοῦ κόσμου τούτου, ὀνειροπολῶ. Κάποτε-κάποτε αὐτὲς τὶς ρωμαντικὲς στιγμές, ἀνάβω καὶ κανένα τσιγαράκι καὶ ἁμολάω γαλάζια δαχτυλιδάκια, ποὺ παίρνουν φανταστικὰ σχήματα καὶ μορφές, ἀνάλογα μὲ τοὺς μύχιους πόθους μου καὶ τὶς κρυφὲς λαχτάρες μου. Καὶ τί ἄλλο ὀνειροπολῶ; Τί ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο ποὺ ὀνειροπολεῖ ὁ πάς ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν παλιόκοσμο, τί ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχία!... Καὶ τί εἶναι ἡ εὐτυχία; Τί ἄλλο παρὰ καλὴ ὑγεία καὶ νάχῃς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται γιὰ ν' ἀπολαύσῃς μιὰ σίγουρη, ἄνετη κι' εὐχάριστη ζωή.

Ἐγώ, ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ στοιχεῖα, ἔχω τὸ πρῶτο. Τὴν καλὴ ὑγεία. Μοῦ λείπει τὸ δεύτερο. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ ὀνειροπολήσεις μου παίρνουν στροφὲς γύρω ἀπὸ δαῦτο καὶ γι' αὐτὸ ἀφαιροῦμαι καὶ λέω:

— Τί χρειάζεται γιὰ μιὰ εὐχάριστη ζωή; "Ενα κομψὸ διαμέρισμα στὴν πόλι. Μιὰ βιλίτσα κοντὰ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ παίρνῃς τὰ μπάνια σου καὶ νἄχῃς κι' ἕνα μικρό, ἀλλὰ γρήγορο σκάφος γιὰ νὰ διασχίζῃς τὴ θάλασσα καὶ ν' ἀσχολῆσαι μὲ τὸ ψάρεμα. Μιὰ ἄλλη βιλλίτσα σὲ βουνό, ὅπου νὰ καταφεύγῃς γιὰ ἡσυχία καὶ γιὰ ξεκούρασι, ὅταν βαρύεσαι τὴ θάλασσα. "Ενα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ κυκλοφορῇς καὶ νὰ κάνῃς τουρισμό. "Ενα ἀξιοπρεπὲς δαχτυλίδι στὸ χέρι σου, γιὰ νὰ ρίχνῃς ἀστραπὲς στοὺς γύρω σου. Κάποιο κάπου ἕνα ταξιδάκι στὴν Εὐρώπη... Καὶ τί ἄλλο; "Α! ναί. "Ενα καλό, τακτικὸ εἰσόδημα γιὰ νὰ ζῇς χωρὶς νὰ ἐξαντλῇς τὶς δυνάμεις σου καὶ τὴ ζωτικότητά σου στὴν ταπεινὴ ἀσχολία ποὺ λέγεται ἐργασία. Νομίζω, ὅτι σαράντα χιλιάδες τὸ μῆνα, δὲν εἶναι κανένα ὑπερβολικὸ ποσόν. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Λοιπόν, ἂν εἴχαμε μιὰ κατάθεσι στὴν Τράπεζα ἕξη ἑκατομμυρίων, θὰ μᾶς ἔδινε, μὲ τόκο 8%, 480 χιλιάδες τὸ χρόνο, ἤτοι ἀκριβῶς τὶς σαράντα χιλιάδες ποὺ ἐπιθυμοῦμε μηνιαίως.

Καὶ τί ἄλλο ἀκόμα; "Ω! μὴ χαμογελᾶτε, παρακαλῶ, καὶ δὲν τὸ λησμόνησα. Ἀλλά, ἄμα ἔχῃς ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἀνάφερα, θὰ ἔχῃς ἀποδῆποτε καὶ τὴν ὁμορφη καὶ λαχταριστὴ φιλενάδα, ποὺ σοῦ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῇ ἡ εὐτυχία σου. Καὶ δὲ χρειάζεται νὰ ψάξῃς γιὰ νὰ τὴ βρῇς. Θὰ σὲ βρῇ μόνη της.

Καὶ θἄναι μιὰ κοπέλλα ἀεροδυναμική, μ' ἕνα ἐξαίσιο κι' ἔξυπνο μουτράκι, μὲ δυὸ μάτια γεμάτα μοιραιότητα, μὲ μιὰ μυτίτσα ἐλαφρῶς ἀνασηκωμένη ποὺ δείχνει χαριτωμένη ἀναίδεια σὲ στὺλ ἀμερικάνικης μαγγιᾶς, ἕνα στοματάκι μικρὸ μέν, ἀλλὰ μὲ παχουλὰ χεῖλη, καὶ ἴσως θὰ μασσάῃ καὶ τσίκλες. Θἄναι μιὰ κοπέλλα ἀκριβῶς σὰν αὐτὴ ποὺ κάθεται στὸ διπλανὸ τραπεζάκι, μόνη της σὰ νὰ περιμένῃ κάποιον ἢ κάτι, ποὺ πότε-πότε τὴν κόβω μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ἀριστεροῦ μου ματιοῦ καὶ τὴν προσθέτω σὰν ὑστερόγραφο στὶς ὀνειροπολήσεις μου.

Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα καθὼς πρέπει ζαχαροπλαστεῖο, εἶναι ἔντεκα πρωΐ, ἐκείνη ἔχει πάρει ἕνα «ἅϊς κρὴμ σόδα» ποὺ τὸ ἀπολαμβάνει μὲ ἐντελῶς ἀντιαμερικανικὴ νωχέλεια. Ἐγὼ δὲ μπῆκα τυχαίως ἐκεῖ καὶ κάθησα τυχαίως δίπλα της καί, ἔχοντας μιὰ ὥρα στὴ διάθεσί μου, ἀφοσιώθηκα στὶς ὀνειροπολήσεις μου.

Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν τὴν πρόσεξα. Μὰ καμμιὰ φιλόδοξη σκέψι δὲ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ. Μονάχα ἀναστέναξα ἀπὸ μέσα μου. Ἐλεεινολογῶντας τὴ μοῖρα μου ὡς ἀπόρου νέου. Τί ἐλπίδες μποροῦσα νἄχω ἐγὼ γιὰ νὰ φλερτάρω μιὰ τέτοια ὕπαρξι; Ἐγώ, ἕνας μικρὸς ὑπάλληλος μεγάλου γραφείου ἐμπορικῶν ἀντιπροσωπειῶν, μὲ δυὸ χιλιάρικα τὸ μῆνα μισθό; Ἐτούτη ἐδῶ τὰ δυὸ χιλιάρικα τὰ ἤθελε μονάχα γιὰ ἄϊς κρὴμ καὶ γιὰ ἀμερικάνικα τσιγάρα, ποὺ εἶδα νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὴν τσάντα της.

Λοιπόν, δὲ μοῦ ἔμεναν παρὰ οἱ ὀνειροπολήσεις. Παράγγειλα ἕναν καφὲ-ἐσπρέσσο καὶ ἀφέθηκα στοὺς μυστικούς μου διαλογισμούς.

— Τί εἶναι ἡ εὐτυχία; σκεπτόμουν. Τὸ ἀπαρτμάν, οἱ βίλλες, τὸ αὐτοκίνητο... Ζήτημα ἀριθμῶν. Ὡραῖα. Πόσο στοιχίζουν ὅλ' αὐτά; "Ας κάνουμε ἕνα λεπτομερῆ λογαριασμό, νὰ δοῦμε ἀκριβῶς τί ποσὸν ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ ὀνειροπολοῦμε. Μὰ ὄχι μὲ τὸ μυαλό, γιατὶ τὰ νούμερα δὲ συγκρατοῦνται εὔκολα. "Ας τὰ γράψουμε καλύτερα σ' ἕνα χαρτί, νὰ κάνουμε σωστὴ δουλειά.

Μέσα στὸ χαρτοφυλάκά μου, ἔχω χαρτὶ καὶ μάλιστα ἐπίσημο. Μὲ τὴ φίρμα τοῦ γραφείου: «ΕΜΠΟΡΕΣΕ» — Ἐμπορικὴ Ἑταιρεία Εἰσαγωγαὶ-Ἐξαγωγαί. Τὸ ἁπλώνω ἁπάνω στὸ τραπέζι κι' ἀρχίζω τὴν καταγραφή, τὸ κάθε τι μὲ τὸ σχετικὸ κοντύλι παραπλεύρως:

— Μάλιστα, κύριε Ἀνδροκλῆ Τσούρπη — λέω στὸν ἑαυτό μου — ἐννέα ἑκατομμύρια μόνο σοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ πῇς «δόξα σοι ὁ Θεὸς» καὶ «δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο». Δηλαδὴ μόλις τριάντα χιλιάδες λίρες. Τὶς τριάντα τὶς ἔχεις, ἀπὸ τὶς πολυετεῖς σου οἰκονομίες, σοῦ λείπουν τρία μηδενικὰ ἀκόμα... "Αν τὰ εἶχες, τί ζωὴ χαρισάμενη!...

Μά... πῶς ἀφαιρέθηκα ἔτσι; "Εχω νὰ εἰσπράξω ἐκεῖνη τὴν ἐπιταγὴ τοῦ Χλεμποστάρη ἀπὸ τὴν Τράπεζα — ἕνα ποσὸν ἑξῆντα χιλιάδες — κι' ὁ ἄνθρωπος μοῦ εἶπε, ὅταν τοῦ τηλεφώνησα τὸ πρωΐ, νὰ μὴν πάω πρὶν ἀπὸ τὶς δώδεκα, γιὰ νὰ τὸ καταθέσῃ ἐν τῷ μεταξύ. (Γι' αὐτὸ εἶχα καὶ τὴ διαθέσιμη ὥρα, γιὰ νὰ τσεμπελιάζω στὸ ζαχαροπλαστεῖο). "Ας τὸν ξαναπάρω τηλέφωνο.

Τὸ τηλέφωνο εἶναι πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, στὴν ἀντικρυνὴ γωνία τοῦ καταστήματος. Παραπάω τὰ χαρτιά μου, ὅπως ἦταν, καὶ τρέχω νὰ ἐπικοινωνήσω.

— Τώρα στέλνω τὸ ποσόν. Παρακαλῶ νὰ πᾶτε στὶς δώδεκα καὶ τέταρτο.

Ξαναγυρίζω στὴ θέσι μου, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ ἡ ἀεροδυναμικὴ ἐκείνη ὕπαρξις ξανακαθόταν μὲ νευρικὴ βιασύνη στὴ δική της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μοῦ λέει μ' ἕνα θεῖο χαμόγελο, πῆρα τὸ θάρρος νὰ χρησιμοποιήσω τὸν ἀναπτῆρα σας. Ὁ δικός μου ἀρνεῖται ὑπηρεσία.

— Σᾶς παρακαλῶ, μαμζέλ. Γιὰ μένα εἶναι ἀνέκφραστη εὐχαρίστησις νὰ δανείζωμαι τὴ φωτιά μου.

(Κάτι τέτοια ἔξυπνα τὰ πετυχαίνω).

Κάθομαι καὶ ξαναπιάνω τὰ χαρτιά μου. Μὰ τώρα ἔχω τὸ νοῦ μου καὶ δίπλα. Ἀντιλαμβάνομαι πὼς κι' ἐκείνη ἔχει στρέψει τὴν προσοχή της σὲ μένα — φανερὸ πὼς δὲν τῆς εἶμαι ἀδιάφορος πιά. Ποῦ καὶ ποῦ τὰ βλέμματά μας διασταυρώνονται. Ἡ τελευταία διασταύρωσι συνοδεύεται καὶ μ' ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο ἐκ μέρους της στὸ ὁποῖο καὶ ἀντεπικρίνομαι. Εἶναι ἡ ἐπίκαιρη στιγμή, ποὺ ἔχει ἀποσύρει καὶ ἄλλο τσιγάρο ἀπὸ τὸ πακέττο της. Σπεύδω μὲ τὸν ἀναπτῆρα μου. Ἀνάβει κι' ἀμέσως σβύνει τὴ φλόγα του μὲ τὸ πιὸ γαριτωμένο φύσημα τοῦ κόσμου.

— Περιμένετε κανένα; ρωτῶ.

— Ἴσως! ἀπαντᾶ αἰνιγματικά.

— Κάποιον ποὺ ἀργεῖ νἄρθῃ;

Μοῦ σίγνει μιὰ τούφα καπνὸ στὸ πρόσωπο. Καὶ λέει, σὲ τόνο ὑποβλητικό:

— Κάποιον ποὺ μπορεῖ νὰ ἤσαι κιόλας...

Θεέ μου! Εἶναι δυνατόν; Εἶναι δυνατόν, λέγω, αὐτὸ τὸ σκανδαλιστικὸ ἐξώφυλλο περιοδικοῦ νὰ πρόσεξε ἐμένα, νὰ ἐντυπωτιάσθηκε ἀπὸ μένα καὶ νὰ ἐσαοθῆ ἐμένα; Ἀλλὰ γιατί ὄχι; Γιατί ὄχι, λέγω. καὶ ν' ἀρχίσουν, λέει, οἱ ὀνειροπολήσεις μου νὰ πραγματοποιοῦνται ἀπὸ τὸ ὑστερόγραφο;

— Δὲν καθέσαστε;

"Εχω καθήσει κιόλας, δίπλα της. Λέμε πολλὰ καὶ νόστιμα, καθαὰ καὶ διφορούμενα — δώδεκα καὶ δέκα βγαίνουμε παρέα ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο. Κατηφορίζουμε.

— Πόπεο νὰ μπῶ γιὰ λίγο στὴν Τράπεζα τῆς λέω καθὼς περνούσαμε ἀπ' ἔξω. "Εχω νὰ κάνω μιὰ ἀνάληψι.

Μὲ συνοδεύει καὶ μέσα. Ἐξαργυρώνω τὴν ἐπιταγή — ἕνα μάτσο ἀπὸ 60 κολλαριστὰ χιλιάσικα. Τὸ ρίχνω περιφρονητικὰ στὸ χαρτοφύλακα. Συνεχίζουμε τὸ δρόμο μας.

— Ἐδῶ θὰ νωρίσουμε. Πόπει νὰ πάω στὸ γραφεῖο μου. Θὰ σᾶς ξαναδῶ;

Τὸ ἐνδιαφέρον μας ἀρχίζεται γιὰ τὸ ἐπόμενο βράδυ σ' ἕνα κοσμικὸ μπάρ.

Θεέ μου εἶναι δυνατόν; Ναί, εἶναι!

★

Δυὸ οὐΐσκυ σὲ ψηλὸ σκαμνί! ("Εχω ξεσηκώσει πόζες κοσμικῶν τύπων ἀπὸ τὸ σινεμά). Πικάντικη κουβεντούλα. Ματιὲς γεμάτες πάθος.

— Ποῦ θὰ ἤθελες νὰ φᾶμε; ρωτῶ.

— Γλυφάδα.

— Ταξί!

— Δὲν ἔχεις δικό σου αὐτοκίνητο;

— "Οχι ακόμα...

— Ναί, ξέρω... λέει καὶ χαμογελάει μὲ νόημα, ποὺ δὲν καταλαβαίνω.

'Απὸ χρηματικὴ ἄποψι, εἶμαι ἐξωπλισμένος. "Εχω σηκώσει ἕνα μισθό. Γεῦμα στὴ Γλυφάδα, μὲ ὀρχήστρα πάνω ἀπὸ τὰ ἐρωτευμένα κεφάλια μας. Κρασί, χορός, κέφι, ζαλάδα... Ταξί!... Ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σου; "Εξω ἀπὸ τὴν πόρτα της — μιὰ πολυκατοικία, σχεδὸν τέσσερα Πατησίων — μὲ ἀγκαλιάζει κινηματογραφικά.

— Φοβᾶμαι πὼς θὰ σ' ἀγαπήσω πολύ, Νεοκλῆ.

— 'Εγὼ σ' ἀγαπῶ κιόλας, Λιάνα.

Τὸ πρωῒ ἕνα καλάθι λουλούδια στὸ σπίτι της, νάχη ἀνθισμένο ξύπνημα. "Ολα ὁμοῦ, πάει ὁ μισθός. Χαλάω πέντε λίρες γιὰ τὸ ἑπόμενο βράδυ καὶ φεύγουν κι' αὐτές. Νὰ φύγουν! "Αλλο κινηματογραφικὸ ἀγκάλιασμα καί:

— Θαρρῶ πὼς εἶσαι ὁ ἄνθρωπός μου, Νεοκλῆ. 'Ο ἄνθρωπος ποὺ γύρευα στὶς ὀνειροπολήσεις μου.

— 'Αδελφὴ ψυχή. Γι' αὐτὸ ἀγαπηθήκαμε τόσο!

— Νὰ σοῦ τηλεφωνήσω αὔριο στὸ γραφεῖο;

— "Οχι. Τηλεφωνήματα στὸ γραφεῖο δὲ θέλω.

— Σέβομαι τὴν ἐπιθυμία σου...

"Αλλες πέντε λίρες. Νὰ φύγουν. "Ερχεται Σαββατοκύριακο.

— Θὰ ἤθελα νὰ τὸ περάσουμε στὴ Χαλκίδα.

— Νὰ τὸ περάσουμε.

Νοικιάζω ταξί. Φεύγουν ἄλλες δέκα λίρες. Καλῶς νὰ φύγουν Μένουν ἄλλες δέκα. Φεύγουν κι' αὐτές. Φεύγουν, ἀλλὰ ζῶ ἕνα ὄνειρο, ποὺ ἀξίζει ἀκριβώτερα. Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ — μιὰ βδομάδα ἀργότερα — εἶμαι μὲ τὰ τελευταῖα τρία πενηντάρια. Καὶ θέλει Βάρκιζα.

— Δὲν πᾶμε μὲ τὸ λεωφορεῖο; προτείνω.

— "Εχει κι' αὐτὸ τὸ γοῦστο του.

...Κι' ἔχουμε φάει κι' ἔχουμε πιῆ καὶ μοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιὰ μὲ ἀλαφράδα λαγοπόδαρου καὶ μὲ κυττάει στὰ μάτια καὶ μοῦ λέει:

— Νεοκλῆ, μοῦ χρειάζονται ἀπαραιτήτως πενῆντα χιλιάδες.

— Κι' ἐμένα ἑννέα ἑκατομμύρια, Λιάνα!

Κάνει σὰ νὰ μὴν ἄκουσε:

— Μπορῶ νὰ τὶς ἔχω αὔριο, ἀγόρι μου;

— 'Απὸ ποιόνε;

— 'Απὸ σένα.

— "Αν εἶχα, θὰ τὶς εἶχες. 'Αλλὰ ἐμένα ὅλη μου ἡ περιουσία εἶναι αὐτὰ τὰ τρία πενηντάρια, ποὺ καταθέτω πρὸ τῶν ποδῶν σου.

— Μὲ δουλεύεις, Νεοκλῆ;

— Σοῦ μιλῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθεια, Λιάνα.

Μὲ κύτταξε σὰ νὰ μὴν πίστευε.

— Καλὰ καὶ ἡ ΕΣΣΕΞ; Δὲν εἶναι δική σου;

— 'Υπάλληλος εἶμαι.

— Καὶ γιατί δὲ μοῦ τὄλεγες;

— Δὲ μὲ ρώτησες.

— Καὶ τὸ μάτσο, ποὺ πῆρες ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἀπὸ τὴν Τράπεζα;

— Τῆς 'Εσσέξ...

Πάγωσε. Μά, σὰν κάποια σκέψι νὰ τῆς ἦρθε στὸ νοῦ καὶ τῆς ἔδωσε καινούργιες ἐλπίδες.

— Ν-νκλῆ, μὲ δουλεύεις.

— Μὰ πῶς σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς εἶμαι πλούσιος;

'Εσθύσε νευρικὰ τὸ τσιγάρο της.

— Καλὰ κι' ἐκεῖνος ὁ κατάλογος; Διαμέρισμα 600, βίλλα στὸ Σούνιο 500, κατάθεσι στὴν Τράπεζα...

Τότε φωτίσθηκε ὁ νοῦς μου. Καὶ βάζω κάτι γέλια ποὺ τρικύμισε ἡ θάλασσα:

— Οὖ χού, χού, χού, χού, χού... Τὸν εἶχες διαβάσει βρὲ Λιάνα;... Τότε... μὲ τὸν ἀναπτῆρα δηθεν... Οὖ, χού, νού, χού, χού, χού..

— Μὴ γελᾶς ἔτσι, γιατί μ' ἐκνευρίζεις. Τί ἦταν αὐτὸς ὁ κατάλογος;

— 'Ονειροπολοῦσα, Λιάνα... Γιατὶ ἐγώ...

Τῆς ἐξηγῶ ὅλη τὴν Ιστορία. Καὶ ξεσπάει κι' ἐκείνη σ' ἕνα γέλιο — ἄλλο πρᾶμα.

— "Ωστε γι' αὐτὸ εἶχες ἔρθει στὸ ζαχαροπλαστεῖο; μὲ ρωτάει.

— Γι' αὐτό. 'Εσύ;

— Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ ἴδιο, Νεοκλῆ. Κι' ἐγὼ ὀνειροπολοῦσα ἐκεῖνον ποὺ τάχει ὅλα αὐτά, ποὺ εἶχες στὸν κατάλογο. "Λειντε, σήκω νὰ πηγαίνουμε, γιατὶ ἔπιασε ψύχρα... Αἰσθάνομαι κρυάδες.

Δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν ψύχρα, Λιάνα...

★

Μιὰ ὥρα πιὸ ὕστερα, χώριζαμε πάλι μπρὸς στὸ σπίτι της, μὰ γιὰ πάντα αὐτὴ τὴ φορά. Κοντοστάθηκε στὸ σκαλοπάτι.

— Νὰ σὲ ρωτήσω κάτι; 'Η μεγάλη ζωή, ποὺ κάναμε αὐτὲς τὶς μέρες; 'Απὸ ποῦ;

— Εἶναι τριάντα λίρες οἰκονομίες καὶ τὶς ξόδεψα, Λιάνα. Μακάρι νἄχα κι' ἄλλες.

Μοῦπιασε τὸ χέρι.

— Τούλάχιστον ξέρεις νὰ τὰ τρῶς, Νεοκλῆ.

"Ετσι εἶναι, Λιάνα μου. 'Εκεῖνοι ποὺ τάχουν, δὲν ξέρουν νὰ τὰ τρῶνε. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν, δὲν ἔχουν...

— 'Εγὼ μιὰ φορὰ θὰ τὸν πετύχω, νὰ ξέρῃς. Κι' ἅμα τὸν πετύχω, δὲ θὰ σὲ ξεχάσω. Γειὰ σου, ὀνειροπόλε!...

★

'Απάνω στὸ μῆνα, τὴ βλέπω μέσα σὲ μιὰ κουρσάρα Ι. Χ. Καὶ νὰ εἶναι ἡ κούρσα τοῦ κ. Τζιτζίκογλου, γενικοῦ διευθυντῆ τῆς ΕΣΣΕΞ!

'Η Λιάνα μὲ χαιρετάει μ' ἕνα κούνημα τοῦ χεριοῦ κι' ἕνα χαμόγελο. Καὶ τὸ πρωῒ μὲ καλεῖ ὁ γενικὸς διευθυντής. Ξεροβήχει πίσω ἀπὸ τὸ πούρο του καὶ μοῦ λέει:

— Κύριε Τσούρπη, λόγῳ τῆς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας σας, ἀποφάσισα νὰ σᾶς δώσω προαγωγή. Καὶ ἀπὸ σήμερα ὁ μισθός σας γίνεται τρεῖς γιλιάδες.

— Εὐχαριστῶ, κύριε διευθυντά μου.

Κι' εὐχαριστῶ, Λιάνα. Μὰ τί νὰ μοῦ κάνουν οἱ τρεῖς χιλιάδες; 'Εμένα μοῦ χρειάζονται ἐννέα ἑκατομμύρια. "Ωστε, ἂς βγάλουμε χαρτὶ καὶ μολύβι... Λοιπόν, ἔχουμε καὶ λέμε...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Για Τον Έρωτα

★ 'Η μόνη ἐξομολόγησι ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς σὲ μιὰ γυναίκα, χωρὶς νὰ κινδυνέψῃ, εἶναι νὰ τῆς πῇ ὅτι τὴ βρίσκει ὁμορφη.

Σ. Λεμὲλ

★ "Οταν ἔχετε ἐξαντλήσει ὅλα τὰ κοπλιμένα, ποὺ ὑπάρχουν, προσπαθῶντας νὰ κατακτήσετε μιὰ γυναίκα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀρχίσετε νὰ τῆς κατηγορῆτε τὶς στενότερες φιλενάδες της.

«Παρισινὴ ζωὴ»

★ 'Η γυναίκα δὲ συγχωρεῖ ποτὲ στὸν ἄντρα ἕνα πρᾶγμα: Τὴ διακρίνη τὶς σκέψεις της κάτω ἀπὸ τὰ λόγια της.

Σ. Λεμπὰν

★ Δὲν εἶναι οἱ ἀπιστίες τῆς γυναίκας ποὺ κάνουν τὸν ἄνδρα νὰ μὴν τῆς ἔχῃ ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ οἱ δικές του ἀπιστίες.

Πὼλ Μπουρζὲ

★ Στοὺς συζυγικοὺς καυγάδες ἡ γυναίκα ἔχει πάντα μιὰ τεράστια ὑπεροχή: 'Η πρώτη της λέξι εἶναι ἡ τελευταία τοῦ συζύγου της.

«Παρισινὴ ζωὴ»

★ "Οταν μεταξὺ δυὸ ἐρωτευμένων ὁ ἕνας ἀρχίσῃ νὰ ζητάῃ τὴν ἐλευθερία του, σημαίνει ὅτι ἀποφάσισε νὰ τὴ σκλαβώσῃ σὲ ἄλλα χέρια.

Μωρὶς Ντονναὶ

★ "Οταν μιὰ γυναίκα συγχωρῇ ἕναν ἄντρα, εἶναι γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Ετιὲν Ρεϊ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 693

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Γεωμετρικὸ σχῆμα. — Τετράτροχη ἅμαξα τῶν ἀρχαίων. — Δὲ λείπουν ἀπὸ καμμιὰ κουζίνα.

2 Περίφημος Ρωμαῖος ποιητής. — Χώρα τῆς Ν. 'Αμερικῆς.

3 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Πρόσωπα μὲ διαγωγὴ κάθε ἄλλο παρὰ ὑποδειγματική. — Συμβαδίζουν μὲ τὴν εὐτυχία. — Σύνδεσμος (μπροστὰ ἀπὸ φωνῆεν).

4 'Αρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας. — Τελικὸς σύνδεσμος. — Γόης τῆς μυθολογίας μας. — Χαρτοπαικτικὸς δρος.

5 Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Τίτλος ἀλλὰ καὶ ποταμός. — 'Ηθικὴ διαφθορὰ (μεταφ.).

6 "Ενας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. — Χώρα τῆς Ν. Δ. Μικρᾶς 'Ασίας. — Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ.

7 "Οσπριο. — Μουσικὴ σύνθεσι. — Πολυμαθή.

8 Παράπτωμα. — Δεικτικὴ ἀντωνυμία. — Νευρικὸς κλονισμός.

9 Τελικὸς σύνδεσμος. — 'Υπόνομος. — Ταξίδι πλοίου. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

10 'Αδιακρίτως ἀριθμοῦ. — "Ομοια σὲ μέγεθος. — Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τοῦ νομοῦ Λαρίσης.

11 Θὰ τὸ βρῆτε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο. — Μεγάλη ὁροσειρὰ τοῦ πλανήτου μας. — 'Ελληνικὸ προϊόν.

12 Κατάρες. — "Αξια. — Ληθαργικὴ κατάστασι.

13 Τὸ πιὸ πυκνοκατοικημένο κομμάτι τῆς χώρας μας. — Χρονικὸ διάστημα (πληθ.). — "Οπλο.

14 Νεκρικὴ σπονδὴ τῶν ἀρχαίων. — Ζῶο ποὺ θὰ συναντήσετε μόνο μέσα στὰ δάση. — Πολεμικὸ παράγγελμα. — 'Η Φλαβιούπολις τῶν Βυζαντινῶν.

15 'Ακάθαρτο ζῶο. — "Αμεμπτα. — Χέντυ .... : γόησσα τῆς θόνης. — 'Επώνυμο μεγάλου συγγραφέως.

16 'Ανόμοια. — 'Ανισόρροπος.

17 "Ελλην κομφερανσιέ. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα χορό. — 'Απαραίτητα στὸ καῖκι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 'Αρχαῖος λαὸς τῆς Μικρᾶς 'Ασίας. — Θὰ σᾶς θυμίση τὸ Διογένη. — Ζωοτροφὴ (πληθ.).

2 'Ανάξια προσοχῆς. — 'Ο χαρακτήρας του εἶναι εὐμετάβλητος.

3 "Αρνησι (ξεν.) — Κακὴ συνήθεια τῶν σελέμηδων. — 'Αρτηρία τοῦ σώματός μας. — "Αρθρο.

4 Παραπέμπει. — Χωρὶς ζωὴ καὶ κίνησι. — Παλαιὸ νόμισμα τῆς Πορτογαλίας. — Πρόθεσι.

5 Δὲν ἀφίνει τίποτα ἀπείραχτο. — Γάλλος φίλος. — Χρειάζεται μυαλό.

6 Μερικά. — 'Εκλεκτὸ ἑλληνικὸ προϊόν. — Τὸ κεφάλι του προορίζεται γιὰ δυνατὰ χτυπήματα.

7 'Η κυκλοφορία του ἐξασφαλίζει ζωή. — Σύμβολο μαυρίλας. — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα τῶν ἀρχαίων.

8 Χλόη. — Εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Δὲν ἔχουν ὄρεξι γιὰ διασκέδασι.

9 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία (γεν.). — Κάθε δωμάτιο ἔχει τοὐλάχιστον μιά. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα φαγητό. — Βυζαντινὴ νότα.

10 Πρωτεύουσα ἑλληνικοῦ νησιοῦ. — 'Εργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ. — 'Αγγλίδα λογία, τὴν ὁποίαν ἀγάπησε ὁ λόρδος Βύρων.

11 "Ενα ἀπὸ τὰ σπλάγνα μας. — Δειλία. — Τουρκικὸ σπαθί.

12 'Αρχαία θεά. — Πόλις τῆς 'Αβησσυνίας. — Σχηματίζεται στὴ θάλασσα.

13 Πιεστήριο (γεν.). — Λίμνη τῆς Αὐστραλίας, ποὺ ὀφείλει τὸ ὄνομά της σὲ "Αγγλο ἐξερευνητή. — Πλοῖο.

14 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — 'Ο καθένας. — 'Ιστορικὸς νομοθέτης. — "Αγγλος θαλασσοπόρος.

15 Δίφθογγος. — Καπέλο. — Μεγάλο ἑλληνικὸ νησί. — 'Αριθμὸς μὲ γράμματα.

16 Ράπισμα. — 'Η κάτοικος μιᾶς εὐρωπαϊκῆς χώρας.

17 'Ασφαλῶς θὰ πεινοῦν (οὐδ.). — Λέγεται καὶ τσιμπούρι. — 'Ομαλὴ ἔκταση.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

'Η λύσις τοῦ 692 στὴ σελ. 98

Αὐτοψίαι

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Κύριε Μουτζουρόπουλε, σταθῆτε. "Εχετε καὶ δευτέρα κατανομή!...

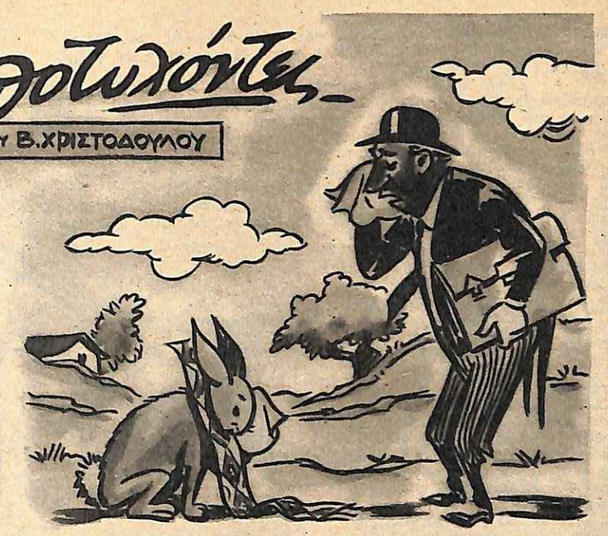

'Ενώπιος... ἐνωπίῳ!...

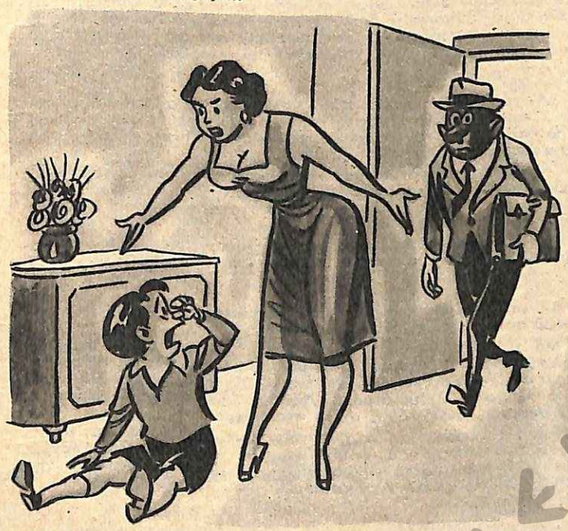

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, πουλάκι μου. 'Ο μπαμπᾶς εἶναι!...

— Μπράβο στὴ Φιφή!... Παρ' ὅλο ποὺ ὁ φίλος της ἐπέτυχε στὶς ἐκλογές, δὲν τὸν ἐγκατέλειψε!...

— Μαμᾶ, φέρε τὸ σφουγγαρόπανο... Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε!...

— Τί κυττᾶτε, σὰ χαζοί;...

Ο Καθρέφτης, φίλος τῆς ὁμορφιᾶς σας

ΥΠΑΡΧΕΙ ἕνας «φίλος» τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς, ποὺ δὲ χρησιμοποιεῖται ὅσο τοῦ ἀξίζει, γιατὶ οἱ περισσότερες γυναῖκες τὸν ἀγνοοῦν.

Πρόκειται γιὰ ἕνα καθρέφτη στρογγυλὸ καὶ κοῖλο, μὲ καμπύλη ἐπιφάνεια, σὰν ἐκείνους ποὺ χρησιμοποιοῦν κάποτε οἱ ἄντρες γιὰ τὸ ξύρισμα. Ἕνας τέτοιος καθρέφτης, χάρις στὸ σχῆμα του, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μεγεθύνη τὰ κοντινὰ ἀντικείμενα. Ἐξετάζοντας λοιπὸν μ' αὐτὸν ἀπὸ κοντὰ τὸ πρόσωπό σας, θ' ἀνακαλύψετε εὐκολώτερα ὅλα τὰ ἐλαττώματά του, ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ τὸ διορθώσετε. Ὅταν κυτταχτῆτε γιὰ πρώτη φορὰ μέσα σ' ἕνα κοῖλο καθρέφτη καὶ δῆτε μεγαλωμένους τοὺς πόρους τοῦ δέρματος, μὴ ξεφωνίσετε ἀπὸ τρόμο. Δὲ σᾶς βλέπουν ἔτσι οἱ ἄλλοι — ὅπως καὶ σεῖς ἡ ἴδια δὲ βλέπετε ἔτσι τὸν ἑαυτό σας σ' ἕνα κοινὸ καθρέφτη. Τὸ μάτι δὲ μπορεῖ νὰ διακρίνη τὶς μικροατέλειες τοῦ δέρματος, ἂν δὲν τὶς μεγεθύνη ὁ κοῖλος καθρέφτης. Αὐτὸς μονάχα σᾶς μιλάει μὲ τὴ σκληρὴ γλῶσσα τῆς εἰλικρινείας, ἀλλ' ἀπὸ καλωσύνη, γιὰ νὰ σᾶς ὑποδείξη ὅ,τι χρειάζεται διόρθωμα στὸ πρόσωπό σας.

Ὁ ἴδιος θὰ σᾶς πληροφορήση τί εἴδους δέρμα ἔχετε. Θὰ σᾶς βοηθήση νὰ διαλέξετε τὰ καταλληλα καλλυντικά. Θὰ σᾶς δώση νὰ καταλάβετε πῶς πρέπει ν' ἀλλάξετε τὴ δίαιτά σας καὶ νὰ περιποιηθῆτε περισσότερο τὸ δέρμα σας...

★

Πᾶρτε στὸ χέρι σας ἕνα κοῖλο καθρέφτη κι' ἀναζητῆστε τοὺς διεσταλμένους πόρους τοῦ δέρματός σας, γύρω ἀπ' τὶς γωνιὲς τῆς μύτης, στὸ πηγούνι, στὰ μάγουλα κάποτε. Πρέπει νὰ τοὺς διατηρῆτε πάντα καθαρούς, γιὰ νὰ μὴ τοὺς φράζουν οἱ σκόνες καὶ οἱ ἄλλες ξένες οὐσίες ποὺ κάθονται πάνω στὸ πρόσωπο.

Πρωΐ καὶ βράδυ λοιπόν, πλένετε τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ προσώπου σας μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ μὲ ἰατρικὸ σαπούνι. Φτιάνετε παχειὰ σαπουνάδα, μ' ἕνα πινέλο τοῦ ξυρίσματος μὲ μαλακὲς τρίχες. Ἀφοῦ καθαρίσετε μ' αὐτὴν τὸ πρόσωπό σας, τὸ ξεπλένετε ὕστερα μὲ χλιαρὸ νερό, τὸ βρέχετε μὲ κρῦο καὶ τὸ σκουπίζετε μὲ μιὰ μαλακὴ πετσέτα.

1

Ἔπειτα, γιὰ νὰ σφίξουν οἱ πόροι, περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ στυπτικὴ ἢ τονωτικὴ λοσιόν, πρὶν ἀρχίσετε τὸ μακιγιάζ.

★

Μὲ τὸν ἴδιο καθρέφτη θ' ἀνακαλύψετε καὶ τὰ μπιμπίκια μὲ τὸ μαῦρο κεφαλάκι, ποὺ ἀσχημίζουν τόσο τὸ πρόσωπο. Ἀφοῦ ἐπισημάνετε τὶς θέσεις τους, τὰ μαλακώνετε μὲ ἀτμό. Σκύβετε δηλαδὴ πάνω ἀπὸ μιὰ κατσαρόλα μὲ ἀναβραστὸ νερό, σκεπάζοντας τὸ κεφάλι σας καὶ τὴν κατσαρόλα μὲ μιὰ μεγάλη καὶ χοντρὴ πετσέτα γιὰ νὰ μὴ ξεφεύγουν οἱ ἀτμοί.

2

Ἔπειτα, ἀφοῦ σκουπίσετε τὸ πρόσωπό σας τυλίγετε τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων σας μὲ καθαρὰ τσιγαρόχαρτα, πιάνετε τὰ μπιμπίκια καὶ τὰ πιέζετε μαλακά. Ἀφοῦ τ' ἀφαιρέσετε ἔτσι, ἕνα-ἕνα, βρέχετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ μιὰ ἀντισηπτικὴ διάλυσι.

Ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα μικρὰ σπειράκια

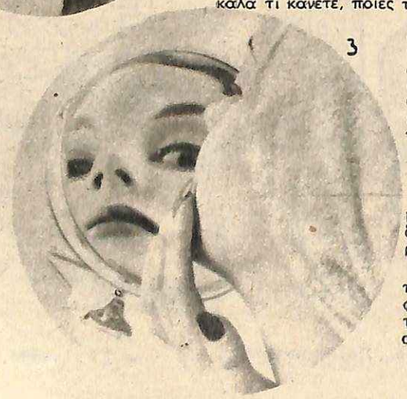

3

τοῦ προσώπου διακρίνονται θαυμάσια μὲ τὸν κοῖλο καθρέφτη. Τὰ βρέχετε μὲ ἀντισηπτικὴ διάλυσι, λιγοστεύετε γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα τὶς λιπαρὲς τροφές σας, βασίζετε τὴ δίαιτά σας στὰ πράσινα χορταρικὰ καὶ στὰ γαλατερά, πίνετε ἄφθονο νερό.

★

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι πάρα πολὺ ξηρό, θὰ σᾶς τὸ πῆ κι' αὐτὸ ὁ κοῖλος καθρέφτης σας. Τὰ ξηρὰ δέρματα θέλουν λιγώτερο νερὸ καὶ σαπούνι καὶ περισσότερες θρεπτικὲς κρέμες ἢ λοσιὸν ποὺ συγκρατοῦν τὴν ὑγρασία τοῦ δέρματος.

Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν κρέμα καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ ἐπιδράση ὅση ὥρα παίρνετε τὸ μπάνιο σας. Στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, μεταχειρίζεσθε μιὰ εἰδικὴ προστατευτικὴ κρέμα ἢ λοσιὸν κάτω ἀπ' τὸ μακιγιάζ σας.

Ἂν πλησιάζετε τὰ 40, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε μιὰ κρέμα μὲ ὁρμόνες ἀλλὰ μόνο ἀφοῦ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

★

Τὸ μακιγιάζ σας γίνεται πολὺ ὡραιότερο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ καλοῦ σας φίλου: τοῦ καλοῦ καθρέφτη.

Μὴ τὸν μεταχειρισθῆτε ὡστόσο γιὰ ν' ἀναζητήσετε περιττὲς τρίχες στὸ πρόσωπό σας. Εἶναι μᾶλλον βέβαιο πῶς θὰ τὶς βρῆτε, γιατὶ σχεδὸν κάθε γυναῖκα ἔχει ἕνα χνοῦδι στὸ ἀπάνω χεῖλος, ποὺ δὲ διακρίνεται μὲ γυμνὸ μάτι. Ἀκριβῶς ὅμως ἐπειδὴ δὲ φαίνεται, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ τὸ πειράξετε.

Γιὰ τὶς μεγάλες καὶ χοντρὲς τρίχες—ποὺ δὲ χρειάζεται μεγεθυντικὸς καθρέφτης γιὰ νὰ τὶς δῆτε—θὰ μεταχειρισθῆτε ἀποτριχωτικό, ἢ ἕνα ἀπὸ τὰ μίγματα ἐκεῖνα ποὺ ἀποχρωματίζουν τὶς τρίχες καὶ τὶς κάνουν δυσδιάκριτες.

★

Ἰδίως στὸ μακιγιάρισμα τῶν ματιῶν προσφέρει πολύτιμες ὑπηρεσίες ὁ κοῖλος καθρέφτης. Μ' αὐτόν, θὰ ἐπιτύχετε ἕνα ἀποτέλεσμα ἀπίστευτο.

Σᾶς συνιστοῦμε νὰ σκιάσετε τὴν ἄκρη τοῦ ἀπάνω βλεφάρου, ὅπως κάνουν τὰ μανεκέν. Ὑγραίνετε δηλαδὴ ἕνα συνηθισμένο μαῦρο πινελλάκι μὲ λίγο χλιαρὸ νερό, τὸ ἀλείφετε μὲ «μασκαρὰ» καὶ τραβᾶτε μ' αὐτὸ μιὰ γραμμὴ σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ βλεφάρου, πίσω ἀκριβῶς ἀπ' τὰ τσίνορα. Βάζετε ἔπειτα δυὸ στρώματα «μασκαρά», μὲ τὸ συνηθισμένο τρόπο. Μὴ ξεχάσετε στὸ τέλος νὰ περάσετε μ' ἕνα στεγνὸ βουρτσάκι τὰ τσίνορά σας, γιὰ νὰ ξεχωρίσετε τὶς τρίχες ποὺ ἔχουν τυχὸν κολλήσει μεταξύ τους.

Θὰ διαπιστώσετε ἐξ ἄλλου ὅτι, μὲ τὸ μεγεθυντικὸ καθρέφτη, γίνεται πολὺ εὐκολώτερα τὸ μάδημα τῶν φρυδιῶν, γιατὶ βλέπετε καλὰ τί κάνετε, ποιὲς τρίχες βγάζετε καὶ ποιὲς ἀφίνετε. Προηγουμένως, περνᾶτε τὰ φρύδια σας μὲ χλιαρὸ νερό, τὰ σκουπίζετε καὶ τ' ἀλείφετε μὲ λίγη κρέμα. Ὕστερα ξερριζώνετε μιὰ - μιὰ μὲ τὸ τσιμπιδάκι τὶς περιττὲς τρίχες, τραβῶντας τις πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ φυτρώνουν. Ὅταν τελειώσετε, ἀλείφετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ μιὰ δροσιστικὴ λοσιόν, γιὰ νὰ περάση ὁ ἐρεθισμός.

★

Βάψετε τὰ χείλη σας μ' ἐμπιστοσύνη, μπροστὰ στὸν κοῖλο καθρέφτη, δίνοντας ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ σχῆμα τῆς περιφερείας τους καὶ στὶς γωνιές τους.

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπ' τὶς ὑπηρεσίες ποὺ σᾶς προσφέρει ὁ μεγεθυντικὸς καθρέφτης στὴν τουαλέτα σας, μεγαλώνοντας τὴν ὁμορφιά σας — καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί σας μαζί!

Πῶς θ' ἀνακαλύψετε ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ προσώπου σας

1) Ἂν ἔχετε πάντα μέσα στὴ τσάντα σας, ἀντὶ γιὰ τὸ συνηθισμένο καθρεφτάκι, ἕνα μεγεθυντικό, θὰ κάνετε εὐκολώτερα καὶ πολὺ καλύτερα τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν σας. 2) Τὸ μάδημα τῶν φρυδιῶν γίνεται λιγώτερο ὀδυνηρό, ὅταν βλέπετε καλὰ τὶς τρίχες ποὺ πιάνετε μὲ τὸ τσιμπιδάκι. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ μεταχειρισθῆτε ἕνα κάπως μεγαλύτερο μεγεθυντικὸ καθρέφτη. 3) Ἀκόμα μεγαλύτερος θἄναι ὁ μεγεθυντικὸς καθρέφτης ποὺ θὰ ἔχετε στὸ λουτρό σας, καὶ ποὺ θὰ τὸν χρησιμοποιῆτε γιὰ μιὰ προσεκτικὴ ἐξέτασι τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου σας ἕπειτα ἀπ' τὸ μπάνιο.

Καλοκαιράκι

Καλοκαιράκι! Ἐποχὴ εὐλογημένη,
βλέπεις ζευγάρια καὶ διαβάτες μοναχοὺς
ν' ἀπολαμβάνουνε τὴ Φύσι εὐτυχισμένοι—
Καλοκαιράκι, ἐποχὴ γιὰ τοὺς φτωχούς!

★

Εἶν' ὁ χειμώνας ἐποχὴ γιὰ παραλῆδες
θέλει παλτά, φαγιά, ποτὰ καὶ ζεστασιὰ
κι' ὄχι στὴν πλάτη νὰ «φορᾶς»... ἑφημερίδες
καὶ «νὰ τὴ βγάζης» μὲ κουκιὰ καὶ δυὸ κρασιά.

★

Ἐνῶ ἀὰν ἔρθη τὸ γλυκὸ καλοκαιράκι
καὶ πάψη ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ὁ σκυθρωπιός,
μόλις φυσήξη τὸ θερμὸ τὸ ἀεράκι,
μὲ τρεῖς κι' ἑξῆντα εἶσαι ντυμένος εὐπρεπῶς.

★

Ἕνα πουκάμισο ἀνοιχτὸ «κι' ὄξω ἀπ' τὴν πόρτα»
καὶ πᾶς τρεχάλα φρέσκος - φρέσκος στὴ μικρή,
μὲ λίγα κέρματα ξαπλωνεσαι στὰ χόρτα
κι' ἔτσι γλυκαίνεις τὴ ζωή σου τὴν πικρή.

★

Ἀπολαμβάνεις ἀὰ «λεφτᾶς» καὶ σὺ τὴ Φύσι
μὲ τὴν ψευδαίσθησι πὼς ἔχεις ξεννοιασιὰ
κι' ἂν σ' ἔχουν κάπως οἱ ναῦμαι ἀπορροφήσει
πίνεις ντ' εὐθὺς σὲ μιᾶς μπυρίτσας τὴ δροσιά.

★

Μὰ κι' ἂν ἡ ταίπη δὲν ἀντέχη οὔτε γιὰ μπύρα,
λὲς τῆς μικρῆς ὅτι «δὲ βγαίνουν τὰ ψιλὰ»
καὶ... «δὲ σὲ ξέρουν νὰ σοῦ χάλαγαν μιὰ λίρα»,
καὶ μὲ γναζόζες τὰ βολεύεις ὁμαλά!

★

Ὅλα δικά σου εἶναι τριγύρω κι' ὅλα τζάμια,
γιὰ τὸ κοστοῦμι σου δὲν ἔχεις νὰ ντραπῆς
κι' ἀπ' τῆς μικρῆς τὴ μεταξένια της τὴ γάμπα
δὲ φεύγουν «πόντοι» καὶ δὲν τρέμεις μὴν «κοπῆς».

★

Καὶ πᾶς περίπατο, τὸ σούρουπο, τὸ βράδυ
μιλᾶς γιὰ τ' ἄστρα, τὰ λουλούδια, τὰ πουλιὰ
καὶ εἶν' ἐλεύθερο κι' ἀνέξοδο τὸ χάδι
μέσ' τὴν ὑπαίθρια ἐρωτικὴ φωλιά.

★

Κανένας μάγκας ἴσως λίγο σὲ προγκάρη,
ἀλλὰ συνήθως προσπερνᾶ καὶ δὲ μιλεῖ
καὶ δὲ σὲ βλέπει παρὰ μόνο τὸ φεγγάρι
ποὺ σὲ φωτίζει κι' εἶν' ἐγεμυθο πολύ.

★

Καλοκαιράκι! Νοιώθεις λόρδος, νοιώθεις δούκας,
σὰν ξαπλαρώνεις στὸ φτηνὸ τὸ σινεμά,
δυὸ τσιγαράκια καὶ ὁλίγος «τσάκα - τσούκας»
ποὺ καὶ ἡ «νταμα» σου βεβαίως τὸν τιμᾶ.
κι' ἔτσι περνᾶς «πολυτελέστατα» τὸ βράδυ,
«ρωμαντικὰ» καὶ ποδαράδρομο γυρνᾶς,
τσιμπᾶς κλεφτὰ καὶ δυὸ φιλάκια στὸ σκοτάδι
καὶ σὰν σοφὸς τὸ μπατιρλίκι σου ξεχνᾶς.

★

Καλοκαιράκι! Οὔτε ζήλεια, οὔτε φθόνος,
γιατὶ δὲν εἶσαι παραλῆς, ἐφοπλιστής,
«τζαμπὲ» θεάματα τὰ γαίρεσαι ἀφθόνως
σὰν ἐγκαθίστασαι στὰ μπάνια, μπανιστής.

★

Δὲ θέλεις «κότερο» καὶ οὔτε «προναζιέρα»,
μεζέ, κρασάκι νὰ περάσης τὴ βραδυά!
Καὶ εἶν' ἡ θάλασσα δικη σου πέρα ὡς πέρα
καὶ μετοχὲς ἔχεις καὶ σὺ στὴν ἀμμουδιά.

★

Ἀεωφορεῖο! Καὶ «μασσᾶς» γιλιάδες λεῦγες
«ρωμαντικὰ» μὲ τὰ κορίτσια τὰ κουτὰ—
κι' ἕνα δεκάρικο, στοιχίζει μὲ δυὸ «Ἔβγες»,
ὅλο «τὸ γλέντι» καὶ μαζὶ τὰ παγωτά.

★

Καλοκαιράκι! Ἐποχὴ εὐλογημένη
βλέπεις ζευγάρια καὶ διαβάτες μοναχοὺς
ν' ἀπολαμβάνουνε τὴ Φύσι εὐτυχισμένοι—
Καλοκαιράκι, ἐποχὴ γιὰ τοὺς φτωχούς!

Ο συνεργάτης σας

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Ὁ μητροπολίτης Κερκύρας και Παξῶν

ΣΤΙΣ 17 Σεπτεμβρίου 1942 ἐξελέγη μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν, ὁ Μεθόδιος Κοντοστάνος. Στὴ χειροτονία του, ποὺ ἔγινε τρεῖς μέρες ἀργότερα, παρευρέθηκαν ἀρκετοὶ Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοὶ ἀξιωματικοί. Ὁ νέος ἱεράρχης ἔβγαλε, κατὰ τὰ καθιερωμένα, λόγο. Στὴν ὁμιλία του δὲν ἔβαλε συγκεκριμένα τὴν ἐχθρικὴ κατοχή. Ἀλλ' οἱ παρευρισκόμενοι κατάλαβαν: Κάτω ἀπὸ κάθε φράση ὑπ„ρχε καὶ μιὰ σπίθα, ἕτοιμη νὰ δώσῃ φωτιὰ καὶ ν' ἁπλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ κεραυνός. Ὡστόσο ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ἦταν ἀμφίβολο ἂν θὰ τοῦ ἔδιναν τὴν ἄδεια νὰ πάῃ στὴν ἕδρα του, στὴν Κέρκυρα. Γιατί, ἐκτὸς τοῦ προαναφερομένου περιστατικοῦ, ἡ Ἰταλικὴ πρεσβεία δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι.

Ἀλλὰ συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. «Μοὶ ἐστάλη —ἀναφέρει στὶς προσωπικές του ἀναμνήσεις ὁ τολμηρὸς μητροπολίτης —διὰ τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας τηλεγράφημα ἐκ Κερκύρας, ὅτι ὁ ἐν αὐτῇ πολιτικὸς ἀρχηγὸς κ. Πιέρο Παρίνι, ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ πότε θὰ ἔλθω εἰς Κέρκυραν, ἵνα μοὶ ἀποδώσῃ τιμάς. Τὸ τηλεγράφημα ἦτο γραμμένον ἐπὶ χάρτου μὲ τίτλον τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας, εἰς Ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ μετέφρασιν εἰς τὴν Ἑλληνικήν. Ἕνεκα τοῦ τηλεγραφήματος ἐσημείωσαν μετριασμὸν καὶ ἀναχαίτισιν αἱ πρὸς ἐμὲ διαθέσεις τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας καὶ ἤρχισαν νὰ στέλλουν καὶ μὲ ἐρωτοῦν, πότε θὰ ἀναχωρήσω. Ἐζήτησαν δὲ καὶ νὰ μὲ ἴδοῦν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθην καὶ διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἀπήντησα τηλεφωνικῶς νὰ ὁρίσουν ἡμέραν καὶ ὥραν ἀναχωρήσεώς μου...».

Παρ' ὅλη τὴ φασιστική... ἀφορότητα, τίποτε δὲν πραγματοποιήθηκε. Γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια ἀναχωρήσεως, μεσολάβησαν ἕνα σωρὸ δυσκολίες. Τελικὰ τὴν πῆρα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς μέρες. Ἔφτασε στὴν Κέρκυρα στὶς 22 Νοεμβρίου. Τὸν ὑποδέχτηκαν ὁ νομάρχης Ι. Καποδίστριας, ὁ δήμαρχος Γ. Τριβώλης, ὁ πρωτοσύγγελος ἀρχιμανδρίτης Πολίτης, οἱ δυὸ - τρεῖς γραμματεῖς τῆς Μητροπόλεως καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Ἀπὸ τοὺς φασίστες οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασι. Καλύτερα βέβαια. Μονάχα τὴ μεθεπομένη ὁ Πιέρο Παρίνι, τὸν προσκάλεσε σὲ δεῖπνο στὴ βασιλικὴ ἐπαυλι τοῦ «Μὰν Ρεπὸ», ὅπου διέμενε. Στὸ δεῖπνο αὐτό, ποὺ παρευρίσκονταν ὅλες οἱ ἐπίσημες ἀρχὲς τοῦ τόπου, Ἕλληνες καὶ Ἰταλοί, ὁ Παρίνι ἔκανε πρόποση γιὰ τὸ νέο ἱεράρχη:

—"Ας εὐχηθοῦμε, εἶπε, στὸ σεβασμιώτατο ἀρχιεπίσκοπο, ὑγεία καὶ εὐόδωση στὴ νέα ὑπηρεσία του.

Ὁ μητροπολίτης ἀποκρίθηκε:

—"Ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸν Θεόν, ἐξοχώτατε, ὅτι αἱ προσπάθειαί μου θὰ εὐοδωθοῦν, διότι ἀποβλέπουν εἰς τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον. Ἐλπίζω δὲ ὅτι πρὸς τοῦτο θὰ ἔχω βοήθειαν καὶ παρ' ὑμῶν. Ἐγείρω καὶ ἐγὼ τὸ ποτήριον καὶ προπίνω ὑπὲρ τῆς ὑγείας σὰς καὶ τῆς οἰκογενείας σας.

Ἡ πρόποση βέβαια ξύνισε κάπως τοὺς παρευρισκομένους φασίστες, ἐπειδὴ ὅλοι περίμεναν κάτι περισσότερο. Νὰ εὐχηθῇ δηλαδὴ γιὰ τὸν Ντοὺτσε καὶ τὴν αὐτοκρατορία του. Αὐτὸ ὅμως ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τοῦ κηρύξουν ἀνοιχτὰ τὸν πόλεμο. Γιατὶ μονομιᾶς κατάλαβαν πὼς ὁ τολμηρὸς ἱεράρχης, δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ θὰ τἄβαζε εὔκολα κάτω. Ἀπὸ τὶς πρῶτες κιόλας μέρες τῆς ἀφίξεώς του, ὁ Μεθόδιος ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὰ διάφορα ἱδρύματα τοῦ νησιοῦ, κυρίως τὰ σχολεῖα. Μ' ὅλο ποὺ δίδασκαν ἐκεῖ φασίστες καθηγητὲς —οἱ περισσότεροι Ἕλληνες εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὶς θέσεις τους μὲ τὴ βία— ὁ μητροπολίτης δὲν ἔβρισε κανένα συγκρατημό. Μιλοῦσε ἐλεύθερα σχεδὸν γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς ἀγῶνες της. Στὸ Α' Γυμνάσιο ὅμως, ὅπου ὑποδέχτηκε ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ἐκπαιδεύσεως Κάρολος Μπριζέντι, "Ηταν ἑλληνομαθής, ἀλλὰ καὶ μισέλληνας. "Οταν ἄκουσε πὼς ἤθελε νὰ μιλήσῃ στοὺς μαθητές, ἔγινε ἔξω φρενῶν. "Αρχισε νὰ φέρνῃ ἕνα σωρὸ ἀντιρρήσεις, θέλοντας ἴσως νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἀφεθῇ καὶ νὰ φύγῃ.

Ὁ μητροπολίτης δὲν τὰ σάστισε. Σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ κύτταξε τὸ φασίστα στὰ μάτια.

—Ἀκοῦστε με, τοῦ εἶπε, χάνετε ἄδικα τὰ λόγια σας. "Ηρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσω στὰ παιδιά καὶ θὰ μιλήσω.

—Εἴσαστε βέβαιος γι' αὐτό;

—Ἀπολύτως.

—Τότε θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι κάνετε λάθος. Δὲν πρόκειται νὰ πῆτε λέξι ἐδῶ μέσα.

—"Ωστε θὰ ἐναντιωθῆτε στὴν ἐπιθυμία τοῦ κ. Παρίνι; Πολὺ καλά. Φεύγω καὶ ἐξηγηθῆτε μαζί του.

Ὁ φασίστας, δειλὸς κατὰ βάθος, τράμαξε, Ἀμέσως πῆρε μελιστάλαχτο ὕφος.

—Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἴπατε αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχή; ρώτησε. Ἐφόσον ἔχετε ἄδεια ἀπὸ τὸν κ. Παρίνι, τότε ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ ἐπέμβω. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη.

—Καὶ νὰ μὴν εἶχα ἄδεια, πάλι θὰ μιλοῦσα, ἀπάντησε ὁ μητροπολίτης. Πάντως σᾶς... συγχωρῶ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ τολμηρὸς ρασοφόρος κατάλαβε πὼς ἀπόκτησε ἕνα θανάσιμο ἐχθρό. Καὶ δὲν ἔκανε λάθος. Δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα, ὁ Μπριζέντι ἔστειλε ἕνα σημείωμα στὴν Τσή "Εσσε, ποὺ ἔγραφε: «Ὁ νέος μητροπολίτης εἶναι ὕποπτος συνεργασίας μὲ τὸν ἐχθρό. Ἐνεργήσατε τὸ δέον». Τὸ σημείωμα τὸ ὑπέγραφε φορδειὰ πιστεπάρ, ὁ ἴδιος, ποὺ ἔκανε τὴ μυστικὴ ὑπηρεσία νὰ τὸν καλέσῃ γιὰ περισσότερες ἐξηγήσεις. Κι' ὁ καθηγητὴς τὶς ἔδωσε: Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, κατηγόρησε τὸν Κανταστάνο ὅτι εἶχε ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀνταρτες ποὺ βροῦσαν ἀπέναντι, στὴν "Ηπειρο, ὅτι ἔκανε ἀντιϊταλικὴ προπαγάνδα κι' ὅτι ἀπαγόρευε σὲ ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους νὰ χαιρετοῦν φασιστικά. Τὸ τελευταῖο αὐτό, εἶχε καθιερωθῇ ὑποχρεωτικὰ στοὺς κατοίκους τῆς Κερκύρας ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς. Παντοῦ, στοὺς δρόμους καὶ στὰ δημόσια καταστήματα, ὅπῆρχαν μεγάλες πινακίδες ποὺ ἔγραφαν: «Χαιρετᾶτε φασιστικά». Ἐλάχιστοι ὅμως ἦταν οἱ Κερκυραῖοι, ποὺ σήκωναν τὸ χέρι τους. Φυσικὰ οἱ ὅλοι ἐξακολουθοῦσαν τὸν παλιό, ἐγκάρδιο, ἑλληνικὸ χαιρετισμό.

Ἡ Τσή "Εσσε βοχότσαν κάθε κατηγγελία, χωρὶς νὰ ζητᾶ ἀποδείξεις, ἂν δὲν ὑπῆρχαν. Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἔγινε καὶ μὲ τὸν Μπριζέντι. Αὐτὸς μάτια του νὰ κυβεντιάζῃ κὼπόπτωφ μὲ δυὸ ἀγνώστους, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τοὺς ξανάδε στὸ νησί. "Ηταν βέβαιο ὅτι, ρὶ δυὸ αὐτοί, εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν... ἀπέναντι στεριὰ κι' ὅτι ἦταν σύνέδσμοι τῶν ἀντορ-ἦταν κι' ἔτσι. Πάντως ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ὁ μητροπολίτης θὰ εἶχε λάβει τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ. Ἑπομένως ὁ Μπριζέντι ἔλεγε ψέμματα.

Ὁ δεσπότης ἄλλωστε, εἶχε κι' αὐτὸς τοὺς μυστικοὺς πράκτορές του. Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς καλύτερα τὴν ὑπόθεσι, παραθέτουμε ἐδῶ τὸ παρακάτω γράμμα:

«Ἐν Κερκύρα τῇ 28 Νοεμβρίου 1942

»Σεβασμιώτατε,

»Κατόπιν τῆς συνομιλίας Σας εἰς τὸ «Μὸν Ρεπὸ» μετὰ τοῦ κ. Παρίνι, ἔγινε σύσκεψις τῶν ἐνταῦθα φασιστῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἠσχολήθησαν ἀποκλειστικῶς μὲ Σᾶς. Κατεστρώθη δὲ τελικῶς, ἡ σκέψις αὐτή: Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι προσωπικότης μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν καὶ ἡ θὰ μᾶς δημιουργήσῃ πράγματα ἢ θὰ τοῦ δημιουργήσωμεν ἡμεῖς. Αὐτὴ ἡ φάσις μομίζω ὅτι σημαίνει «ἂν δὲν δὲν μᾶς δημιουργήσῃ πραγματα, πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν ἡμεῖς». Μὲ συγχωρεῖτε, Σεβασμιώτατε, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ εἰς αὐτό.

Σᾶς φιλῶ τὸ χέρι μὲ πολὺν σεβασμόν — Η».

Λίγες μέρες ἀργότερα ἔλαβε δεύτερο γράμμα ἀπὸ τὸν ἴδιο... ἐθελοπιπῆ, ποὺ ὑπέγραφε ὁλοκάθαρα αὐτὴ τὴ φορά. Νὰ τί ἔγραφε:

«Σεβασμιώτατε,

»Σᾶς πληροφορῶ ὅτι, ὡς ἤκουσα, ἔχετε τεθῇ ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν. Ἡ Καραβινιέρια καὶ ἡ μυστικὴ Φασιστικὴ Ἀστυνομία καὶ πράκτορες Ἰταλοκερκυραῖοι. Σᾶς παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα. Ἀκόμη καὶ ἐξῶ ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν δὲν λείπουν οἱ κατάσκοποι. Θὰ τοὺς ἰδῆτε, ἐὰν θέλετε, ὅτι εἶναι ἀκουμπισμένοι εἰς τὰ συδερένια κάγκελα τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν, βλέποντες πρὸς τὴν Μητρόπολιν καὶ παρακολουθοῦντες τοὺς εἰσερχομένους, τάχατες χαζεύοντες ἀδιάφορα. Προσέχετε, Σεβασμιώτατε. Σᾶς παρακολουθεῖ μὲ πεῖσμα ἕνας Ἰταλὸς φασίστας, ψηλόλιγνος, ὀνομαζόμενος Βιτσεντίνης καὶ ἐπιλεγόμενος, δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς ἐδῶ, Χριστός, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὸν λέγουν Ἀντίχριστον, μὲ πολλοὺς πράκτορας. Ἀπὸ δὲ τοὺς ἐδῶ Σᾶς παρακολουθεῖ ὁ μισθωτὸς Ἰταλοκερκυραῖος Γεράσιμος Σίφερας καὶ μιὰ γυναῖκα ὡς 60 χρόνων, ποὺ λέγεται "Αν. ἡ Γκ. Ὁ Σίφερας Σᾶς παρακολουθεῖ ταχτικὰ στὴν ἐκκλησία καὶ μεταφέρει τοὺς λόγους σας. Εἶναι λιγνὸς μὲ μαῦρο ἐπανωφόρι καὶ ἡμπορεῖτε νὰ τὸν καταλάβετε ποιὸς εἶναι. Πρὸς Θεοῦ, Σεβασμιώτατε, προσέχετε.

»Σᾶς φιλῶ τὸ χέρι —Ἡλίας Μεταλληνός»

Ὁ δεσπότης δὲν ἀμφέβαλε γι' αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔγραφε ὁ καλὸς ἐκεῖνος πατριώτης. "Ηθελε ὅμως νὰ διαπιστώσῃ ὡς ποῦ ἔφτανε ἡ πραγματικότητα. Καὶ τὸ διαπίστωσε. Τὴν ἑπομένη κιόλας παρατήρησε, ὅτι μόλις πήγαινε στὴν ἐκκλησία καὶ ἀνέβαινε στὸν ἀρχιερατικὸ θρόνο, ἐρχόντουσαν δυὸ καραμπινιέροι ὁπλοφόροι καὶ στεκόντουσαν ἀπέναντί του, ὅση ὥρα ἱερουργοῦσε. Τὸ ἴδιο κι' ὁ λιγνὸς Γεράσιμος Σίφερας μὲ τὸ μαῦρο παγωφόρι καὶ ἄλλοι πράκτορες. Δὲν ἔλειπαν αὐτὲ κἂν οἱ δήθεν ἐχαζεύοντες σιμὰ στὴ Μητρόπολι. Ἀ,ουμπισμένοι στὰ συδερένια πρὸς τὴ θάλασσα κάγκελα, ἔκαναν πὼς.., ρεμβάζουν κυττάζοντας τὸ πέλαγος. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶχαν γίνει ἡ σκιὰ τοῦ ἱεράρχη.

Μόλις μπῆκε ὁ Δεκέμβριος, δημιουργήθηκε ἡ Ε.Ο.Κ. (Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Κερκύρας) ἐξπὶ προβλέψει, παρακολουθήσει τῆς ἐξελίξεως καὶ κατευθύνσεως τῶν ἐθνικῶν μας πραγμάτων. Τὰ ἀπαρτίσαντα τὴν ὀργάνωσι μέλη ἦσαν: Ὁ Μητροπολίτης Μεθόδιος, ὁ Ἔφετης κ. Ἰωάννης Κομνηνός, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος κ. Ἄγγελος Στρούζας, ὁ ἰατρὸς κ. Ἐρωτόκριτος Κουρῆς καὶ ὁ Χριστόδουλος Μούχας. Ἡ σύμπηξι τῆς ὀργανώσεως ταύτης ὡς ἀνωτέρας Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἔγινε δι' ὅρκου. Ὁμοίως δι' ὅρκου ἐγίνετο καὶ ἡ μύησις ἄλλων μελῶν, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζαν μόνον τὸν μυοῦντα. Ἡ ὀργάνωσι ἔκανε κοιλὰ τὴ δουλειά της. Στὴν ἀρχὴ ὁ σκοπός της ἦταν νὰ βοηθῇ ὅσους ὑπέφεραν κι' ὅσους εἶχαν ἀνάγκη περιθάλψεως. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετό. Τὰ μέλη της ζητοῦσαν δρᾶσι. Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο; Ὁ ἴδιος ὁ μητροπολίτης ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ διευκολύνῃ, μέσον τοῦ Πιέρο Περίνι, ὅσους συνελάμβανε ὁ Καραμπινιερία καὶ ἡ Τσὲ "Εσσε. Μὲ τὴν ἀποτελεσματική του βοήθεια, γλύτωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ἑκατοντάδες ἀγωνιστές. Εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαριθμήσουμε ἐδῶ τὰ ὀνόματά τους.

—Εἶναι εὐγενικὸ τὸ ἔργο ποὺ ἀναλάβαμε, εἶπε ἕνα βράδυ στὸ δεσπότη ὁ "Αγγελος Στρούζας. Ἀλλὰ χρειάζεται κάτι ἄλλο, πιὸ ἀποτελεσματικό.

—Ἔχεις δίκηο, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Κι' ἐγὼ τὸ σκέφτηκα αὐτὸ πολλὲς φορές. Δυστυχῶς ὅμως, δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε πρὸς τὸ παρόν. "Ισως ἀργότερα μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ βροῦμε ἐπαφὴ μὲ καμμιὰ συμμαχικὴ ἀποστολή. Τότε τὰ πράγματα θὰ εἶναι διαφορετικὰ γιὰ μᾶς.

Φαίνεται πὼς ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησί τους. "Ενα ἀπόγεμα καθὼς ὁ ἀκάματος ρασοφόρος ἐπέστρεφε στὴ Μητρόπολι, τὸν σταμάτησε ἕνας νεαρὸς κουρέας, ὁ Σπῦρος Τσαγκαράς.

—Σεβασμιώτατε, τοῦ εἶπε. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω. Πότε μπορῶ νὰ σᾶς ἐπισκεφτῶ;

—"Οποτε θές, παιδί μου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ρωτᾶς.

—Τότε θάρβω αὔριο τέτοια ὥρα, Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ συνάντησι ἐκείνη, δὲν ἔκανε ἐντύπωσι στὸ μητροπολίτη. "Ολοι λίγο πολὺ τὸν ἐπισκέπτονταν γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὴ συμβουλή του. Γιὰ τὸν Τσαγκαρᾶ ἤξερε ὅτι ἦταν κατεστραμένος ἀπὸ τοὺς Ἰταλικοὺς βομβαρδισμούς. "Εμενε μαζὶ μὲ τὴ γρηᾶ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του, μέσα στὸ μικρὸ κουρεῖο του —στὸν ἀδὸ Νικηφόρου Θεοτόκη— ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ νοικιάσῃ ἕστω κι' ἕνα δωμάτιο. Τίποτ" ἄλλο δὲ γνώριζε γι' αὐτὸν ὁ Μεθόδιος καὶ ξαφνιάστηκε ὅταν, μὲ τὴν ἐπίσκεψί του, τοῦ ζήτησε... πληροφορίες.

—Πληροφορίες; τὸν ρώτησε ὁ ρασοφόρος. Δὲν καταλαβαίνω, παιδί μου.

—"Εχετε δίκηο, σεβασμιώτατε, νὰ μὴν καταλαβαίνετε, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. "Επρεπε νὰ σᾶς ἐξηγήσω πρῶτα τί δουλειὰ κάνω. Ἀνήκω σὲ μυστικὴ Ἀγγλοαμερικανικὴ ὑπηρεσία καὶ χειρίζομαι ἀσύρματο. "Εχω δυὸ πομπούς. Ὁ ἕνας βρίσκεται μέσα στὴν πόλι, ὁ ἄλλος ἔξω ἀπ' αὐτή. Ἐσεῖς θὰ μπορούσατε νὰ διευκολύνετε τὸ ἔργο μας. Κινεῖστε πάντα. Οἱ Ἰταλοὶ σᾶς ὑπολογίζουν. Ἀσφαλῶς θὰ πέφτουν συχνὰ στὴν ἀντιλήψι σας πράγματα, κατάλληλα νὰ τὰ μάθουν οἱ σύμμαχοι.

—Παιδί μου, ψιθύρισε συγκινημένος ὁ δεσπότης, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἂς εἶναι μαζί σου. Κάτι τέτοιο παρακαλοῦσα τόσον καιρό. "Εννοια σου, θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου, γιὰ νὰ προσφέρουμε τὶς ὑπηρεσίες μας στὴν πατρίδα.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ κατάστασι ἄλλαξε μονομιᾶς. Παλιότερες πληροφορίες ἄρχισαν νὰ φεύγουν, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, πρὸς τὶς συμμαχικὲς βάσεις. Θέλοντας νὰ ἐνισχύσῃ μὲ τὴν παρουσία του τοὺς κατοίκους, ὁ Μεθόδιος ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, μὲ βροχὲς καὶ λιοπύρια. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε, ἄναβε τὴ φλόγα τῆς λευτεριᾶς. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ ἐρέτης Γιάννης Κομιανός, τὸν εἰδοποίησε ὅτι οἱ Ἰταλοκερκυραῖοι πράκτορες τὸν παρακολουθοῦσαν ἀδιάκοπα. "Επρεπε νὰ προσέχῃ.

—Νὰ προσέχω τί; ρώτησε ὁ μητροπολίτης. Ἁπλῶς κάνω τὸ καθῆκον μου ἀπέναντι στὸ Θεὸ καὶ τὴν πατρίδα. Δὲ μπορῶ νὰ πολιτεύω στὴ μέση τὸ ἔργο μου καὶ νὰ κλειστῶ στὸ καυκί μου. "Η εἶσαι χριστιανὸς ἢ καὶ ἀγνωιστής ἢ δὲν εἶσαι. Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει.

Αὐτὸς ἦταν ὁ Μεθόδιος Κοντοστάνος, μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν. Ἀκούραστος, τολμηρός, ὑπέροχος. "Ενα πρωῒ τὸν ἐπισκέφτηκε ὁ ἰδιαίτερος τοῦ Παρίνι, Ἰταλοκερκυραῖος Σπῦρος Φαμπρίνης. Τοῦ ἔδειξε κάτι χαρτιὰ ποὺ κρατοῦσε.

—"Ερχομαι ἐκ μέρους τοῦ κ. Παρίνι, τοῦ εἶπε. "Ολ' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ ποὺ βλέπετε, ἀναφέρουν περικοπὲς ἀπὸ τὶς ὁμιλίες ποὺ κάνετε τόσο στὴ Μητρόπολι, ὅσο καὶ στὰ διάφορα χωριὰ ποὺ πηγαίνετε. Ἡ Α. Ἐξοχότης ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς καὶ μ' ἔστειλε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, νὰ μὴν ἐκτίθεστε. Κινδυνεύετε νὰ σᾶς συλλάβουν, γιατὶ ἡ Βασιλικὴ Καραμπινιερία καὶ ἡ Στρατιωτικὴ Διοίκησι, εἶναι ἀρχὲς ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο. Ἑπομένως δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς... νὰ σᾶς ὑπερασπίσῃ, ἂν σᾶς συνέβαινε κανένα δυσάρεστο.

—Εὐχαριστῶ τὸν κ. Παρίνι γιὰ τὴν εἰδοποίησι, ἀποκρίθηκε ὁ δεσπότης. Ἀλλὰ τὰ σημειώματα αὐτὰ περιέχουν πληροφορίες διαστρεμμένες. Κι' αὐτό, ἐπειδὴ οἱ πράκτορές σας δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸ νόημα τῶν λόγων μου καὶ τὰ διαστρέφουν.

Ὁ Φαμπρίνης χτύπησε θυμωμένος τὸ χέρι του σ' ἕνα τραπέζι.

—Πράκτορες; φώναξε. Ποιοὺς ἐννοεῖτε πράκτορες, σεβασμιώτατε; Οἱ ἄνθρωποι, αὐτοὶ εἶναι πληροφοριοδότες κι' ἐκτελοῦν ὑπηρεσία. Τίποτε περισσότερο.

—Πράκτορες ἢ πληροφοριοδότες, γιὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο. Ἐφόσον ἐνδιαφέρονται νὰ στέλνουν σημειώματα τῶν λόγων μου στὸν κ. Παρίνι, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ δουλειά τους δὲν εἶναι δύσλυο ἔντιμη. Καὶ, γιὰ νὰ τελειώνουμε, σᾶς παρακαλῶ νὰ χαμηλώσετε τὸν τόνο τῆς φωνῆς σας. Οἱ ἀπειλὲς δὲ μὲ τρομάζουν. "Αλλ' ἐξακολουθήσετε νὰ φωνάζετε, θὰ μείνετε μόνος.

Ὁ Φαμπρίνης ἀποστομώθηκε. "Αλλαξε ἀμέσως ὕφος, ζήτησε συγγνώμη κι' ἔφυγε. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὁ μητροπολίτης εἶχε ἕνα σωρὸ ἐπισκέψεις καὶ... ὑποδείξεις «φίλων», γιὰ στασιαστὴν τῆς πατριωτικῆς του ὁμιλίες. Τὸ ἀπόγεμα τῆς 20 Φεβρουαρίου 1943, ἔλαβε τὸ παρακάτω σημείωμα:

«Σεβασμιώτατε,

»Ὅλη ἡ Καραμπινιερία ἔχει τεθῇ ἐπὶ ποδὸς καὶ σᾶς παρακολουθεῖ, ὅπου καὶ ἂν πᾶτε, ἀκόμη καὶ στὰ χωριά. Καὶ πρὶν πᾶτε στὸ λεωφορεῖο τὸ γνωρίζουν. "Αν προσέξετε, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶναι περικυκλωμένον ἀπὸ καταδότες. Προσέχετε, Σεβασμιώτατε.

»Σᾶς φιλῶ τὸ χέρι, Ἡλίας Μεταλληνός».

Ὁ δεσπότης δὲν εἶχε δικό του ἀμάξι. Ταξίδευε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στὸ λεωφορεῖο. "Ετσι ἦταν εὔκολη ἡ παρακολούθησί του. Τίποτε ὅμως δὲν τὸν τρόμαζε καὶ ἐξακολουθοῦσε τὴν τολμηρὴ τακτική του: Ἐνέργειες καὶ διαβήματα γιὰ τοὺς φυλακισμένους, ἐπισκέψεις στὰ χωριά, ὁμιλίες σὲ μαθητὲς κι' ἐκκλησιαζομένους. Τὸ βράδυ τῆς 16 Ἰουνίου, τὸν ἐπισκέφτηκε ὁ Σπῦρος Τσαγκαρᾶς, ὁ ἀσυρματιστής. Φαινόταν ἀνήσυχος. Πρὶν δυὸ μέρες ἄκριβῶς, τὸν εἶχε συλλάβει ὁ φασίστας ἀστυνομικὸς Βιτσεντίνης καὶ τὸν ὑπέβαλε σὲ αὐστηρὴ ἀνάκρισι.

—Κάποιος μὲ πρόδωσε ὅτι ἔχω ἐπαφὴ μὲ πατριῶτες. Ὁ Βιτσεντίνης ἐπέμενε νὰ τοῦ πῶ τὰ ὀνόματά τους. Φυσικὰ δὲν ἄνοιξα τὸ στόμα μου. "Ετσι, ἀναγκάστηκε νὰ μ' ἀφήσῃ ἐλεύθερο. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ προδότης δὲν ἤξερε γιὰ τοὺς ἀσυρμάτους. Διαφορετικά, θὰ τὴν εἶχα πολὺ ἄσχημα.

—Πρόσεχε, παιδί μου, τὸν συμβούλευε ὁ δεσπότης. Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ ξανασυλληφθῇς. Σκέψου ὅτι εἶσαι ὁ μοναδικὸς ποὺ διατηρεῖ ποιμπὸ στὸ νησί. Χωρὶς ἐσένα, χάνεται τὸ πᾶν.

Τὸ πρωῒ τῆς 17 Ἰουνίου, στὸ λιμάνι τῆς Κέρκυρας μπῆκε μιὰ ἰταλικὴ νηοπομπὴ ἀπὸ ἕξη μεγάλα πλοῖα. Ὁ Μεθόδιος τὰ παρακολουθοῦσε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς μητροπόλεως καὶ σκεφτόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Τσαγκαρᾶ. Δὲ χρειάστηκε ὅμως. Ἐντελῶς τυχαῖα, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ νεαρὸς "Ελληνας.

—Ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε, τοῦ εἶπε ὁ μητροπολίτης. Κύτταξε...

Ὁ Σπῦρος ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ λιμάνι. Εἶδε τὰ καράβια, κατάλαβε κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ὁ δεσπότης τὸν σταμάτησε.

—Μὴ βγαίνῃς τρέχοντας ἀπὸ τὴ μητρόπολι, τοῦ εἶπε χαμογελώντας. Πάρε τὸ ἀδιάφορο ὕφος σου καὶ πήγαινε ἥσυχα νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου. Μὴν ἐχχνᾶς πὼς οἱ πράκτορες ἐξακολουθοῦν νὰ στριφογυρίζουν ἀπ' ἔξω. "Αν σὲ δοῦν νὰ φεύγῃς σάν... βολίδα, θὰ τοὺς βάλῃς ψύλλους στ' αὐτιά.

Χαμογέλασε τὸ παλληκάρι κι' ἀποκαρύνθηκε μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, σφυρίζοντας. Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα ἐφυγαν τὰ πλοῖα. Καὶ τὴν ἑπομένη ἔφτασαν τὰ νέα: Ἡ νηοπομπὴ καταυθιστήκε ὅλη ἀπὸ συμμαχικὰ ὑποβρύχια, στὸ βίαυλο τῆς Πρέβεζας. Ὁ Τσαγκαρᾶς εἶχε κάνει θαυμάσια τὴ δουλειά του. "Ενα μῆνα ἀργότερα, στὶς 17 Ἰουλίου, μιὰ δεύτερη νηοπομπὴ ἀπὸ τέσσερα μεταγωγικὰ κι' ἕνα ἀντιτορπιλλικὸ μὲ γερμανικὴ σημαία, πῆγαν στὸ φοῦντο, ἔπειτα ἀπὸ εἰδοποίησι πάλι τοῦ Τσαγκαρᾶ. Ἡ δεύτερη αὐτὴ καταστροφὴ, ἔκανε τὴν Τσὴ "Εσσε νὰ τὰ χρειαστῇ. Εἶχε μπῆ πιὰ στὸ νόημα ὅτι κάτι σοβαρὸ γινόταν στὸ νησί. Κάπου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μυστικὸς ἀσύρματος. Ποῦ ὅμως; Στὴν Κέρκυρα δὲν ὑπῆρχαν ραδιογωνιόμετρα, γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ παραγγείλουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τοὺς ἔστειλαν ἕνα φορητό, ποὺ τὸ ἔβαλαν νὰ λειτουργήσῃ ἀμέσως. "Ηταν ὅλοι τους βέβαιοι ὅτι ὁ ἀσύρματος δούλευε μέσα στὴ μητρόπολι ἢ στὴν περιφέρειά της. Ξαφνιάστηκαν ὅμως, ὅταν τὰ σήματα δὲθηκαν ἀπὸ τὸ προάστειο Μαντοῦκι.

Οἱ φασίστες ἔσπευσαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. "Ωσπου νὰ φτάσουν ὅμως ἐπὶ τόπου, ἡ ἐκπομπὴ σταμάτησε κι' ἔτσι χάθηκαν πάλι τὰ ἴχνη της. Γιὰ νὰ βρίσκωνται ὡστόσο στὴν περιοχή

Η ΣΙΣΣΥ Είναι φρόνιμη

Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξι μὲ τὴ μητέρα της

Ἀφοῦ ἀπὸ τὸ 1953 μέχρι σήμερα, μὲ 12 ταινίες στὸ ἐνεργητικό της, ποὺ ἔγιναν αἰτία νὰ γίνῃ τὸ ὄνομά της διάσημο καὶ ἡ Ἰδια συμπαθέστατη, ἐπισκέφθη ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη, τὸ «πιὸ γοητευτικὸ παιδὶ» τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, ἡ ἀξιαγάπητη Ρόμυ Σνάϊντερ ἢ ἁπλῶς «Σίσσυ», ὅπως τὴν ξέρει ὁ περισσότερος κόσμος, ἀπεφάσισε νὰ κατακτήσῃ καὶ τὸ Χόλλυγουντ.

Πράγματι, μὲ τὴν ἀπαραίτητη συνοδεία τῆς μητέρας της Μάγδας Σνάϊντερ, ἡ ὁποία χάρις στὴν κόρη της ξαναθυμήθηκε τὶς παλιές της δόξες στὸν κινηματογράφο, ἡ Ρόμυ ἔφτασε πρὸ μερικῶν ἑβδομάδων στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ χωρὶς πρόγραμμα καὶ χωρὶς καμμιὰ εἰδικὴ πρόσκλησι γιὰ τὸ γύρισμα ταινίων. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι κοπίασαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀποσπάσουν μερικὲς «δηλώσεις» ἀπὸ τὴ μητέρα Σνάϊντερ, γιατὶ ἡ κόρη ἀρνήθηκε νὰ μιλήσῃ χωρὶς τὴν ἔγκρισι τῆς μαμᾶς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ «μαμᾶ» Σνάϊντερ εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

—Εἶναι ἀλήθεια, ἐδήλωσε ἡ πολύπειρη Μάγδα, ὅτι τὸ κινηματογραφικὸ ἄστρο τῆς Ρόμυ, ποὺ μεσουρανεῖ σήμερα στὸν κινηματογραφικὸ ὁρίζοντα τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἀποκλειστικὸ δημιούργημά μου. Ἐγὼ τῆς ἔδωσα τὰ πρῶτα μαθήματα κι' ἐγὼ φρόντισα νὰ τὴν ἀναδείξω σὲ «στάρ». Φυσικὸ εἶναι, λοιπόν, νὰ τὴν παρακολουθῶ καὶ σήμερα στενά, νὰ διαβάζω τὰ κινηματογραφικὰ σενάρια, ποὺ τῆς προτείνουν καὶ ἡ νὰ τὰ ἐγκρίνω ἢ νὰ τὰ ἀπορρίπτω, νὰ παρίσταμαι κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τῶν συμβολαίων της, νὰ τὴν συμβουλεύω γιὰ τὸ τί θὰ ἀπαντήσῃ στοὺς πάντα περίεργους δημοσιογράφους, νὰ τῆς ὑποδεικνύω τὶς «πόζες», ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ ὅταν ζητοῦν νὰ τὴν φωτογραφήσουν καὶ ἄλλα πολλὰ καθήκοντα, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει ἡ εὐθύνη μου ἀπέναντι τοῦ «παιδιοῦ» αὐτοῦ, ποὺ γνώρισε τὴ δόξα καὶ τὸν πλοῦτο τόσο πολὺ πρόωρα...

Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι δὲν ἔμειναν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὶς «γενικοῦ ἐνδιαφέροντος» δηλώσεις αὐτὲς τῆς Μάγδας καὶ συνέχισαν τὴν «ἐπίθεσή» μὲ ἐρωτήσεις περισσότερο «τολμηρές»:

—Μέσα στὴ γενικὴ τάσι τῆς ἐποχῆς ποὺ ζοῦμε καὶ στὴ ζωτικὴ ἐπιθυμία τοῦ ὁ.εθνοῦς κοινοῦ τοῦ κινηματογράφου, τῆς εἶπαν, ἡ κόρη σας δὲν θὰ «γυρίσῃ» καμμιὰ ταινία μὲ θέμα τολμηρὰ ἐρωτικό, ὅπως κάνουν ὅλες οἱ νέες Εὐρωπαῖες στάρ;

—Μὲ λύπη σᾶς πληροφορῶ, ἀπάντησε ἡ μαμὰ Σνάϊντερ, ὅτι ἡ Ρόμυ παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις μου «ἐγύρισε» ἤδη τέτοια ταινία. Εἶναι, ἡ ἐνδεκάτη κατὰ σειρά, ἔχει τὸ τίτλο «Τὸ μωρό μου» καὶ παίζει δίπλα της ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ἠθοποιὸς Χὸρστ Μπυχολτζ. Εἶμαι πολὺ στεναχωρημένη, γιατὶ τὸ φίλμ περιέχει ἀρκετὲς «ρεαλιστικὲς» σκηνές, ποὺ δὲ νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ ἀκόμη ἡ Ρόμυ. Δὲν ξέρω τί κάνουν γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν πιὸ γρήγορα οἱ ἄλλες νέες Εὐρωπαῖες στάρ, ἀλλὰ ἡ Ρόμυ, πάντως, θὰ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴ λαμπρὴ καρριέρα της καὶ χωρὶς ταινίες τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Πρέπει νὰ σᾶς προσθέσω καὶ τοῦτο: Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο θὰ συμπληρώσῃ τὰ 20 χρόνια της, δὲν τῆς ἔχω ἐπιτρέψει ἀκόμη νὰ παρακολουθήσῃ εὐρωπαϊκὲς ἢ ἀμερικανικὲς ταινίες μὲ τολμηρὸ περιεχόμενο. Φυσικά, αὐτὸ ἰσχύει περισσότερο γιὰ ταινίες τοῦ εἴδους αὐτοῦ γαλλικῆς παραγωγῆς. Ὑπάρχουν τόσες ἄλλες καλὲς ταινίες νὰ δῇ ὥστε περιττεύουν πρὸς τὸ παρὸν οἱ πρῶτες...

—Κι' ὅμως, οἱ φῆμες ἐπιμένουν νὰ θέλουν τὴ Ρόμυ ἐρωτευμένη μὲ ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς συμπρωταγωνιστὰς τῶν ταινιῶν της καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὸν συμπαθέστατο Καρλχάϊντς Μπέμ, παρετήρησαν ἀμέσως ἄλλοι ρεπόρτερς.

—Αὐτὰ τὰ διαδίδουν ἀνεύθυνοι κύκλοι — οὔτε κὰν οἱ διαφημισταί της, παρατηρεῖ στενοχωρημένα ἡ μητέρα Σνάϊντερ. Μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς συμπρωταγωνιστάς της δὲν πρέπει καὶ δὲν εἶναι ἐρωτευμένη ἡ κόρη μου.

»Πολὺ περισσότερο μὲ τὸν Μπέμ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἤδη παντρεμένος κι' ἔχει δυὸ παιδιά. Πιθανὸν στὶς ταινίες της νὰ φαίνεται κορίτσι μὲ πεῖρα στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι διόλου.

»Νομίζω πὼς δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη νὰ ἐρωτευθῇ καὶ νὰ παντρευτῇ. Ἀλλὰ ἂν τυχὸν συμβῇ κάτι τέτοιο, ὁ μέλλων σύζυγός της ἀποκλείεται νὰ εἶναι ἠθοποιός. Οἱ γάμοι μεταξὺ καλλιτεχνῶν διαρκοῦν, δυστυχῶς, τόσο λίγο...

»Μὲ λίγα λόγια, εἶμαι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν κόρη μου, γιατὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πολὺ φρόνιμη κοπέλλα...

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀποκαλύψετε, μὶς Σνάϊντερ, πόσα κερδίζει σήμερα ἀπὸ κάθε ταινία ποὺ πρωταγωνιστεῖ ἡ κόρη σας;

—Ἂν καὶ ἐμεῖς στὴν Εὐρώπη δὲν εἴμαστε συνηθισμένοι σὲ ἐρωτήσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ὡστόσο θὰ προσπαθήσω νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά σας.

»Ἡ Ρόμυ, λοιπόν, ἄρχισε τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα της τὸ 1953 καὶ εἰσέπραξε γιὰ τὴν πρώτη ταινία της ἕνα ποσὸν μάρκων ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ 10.000 δολλάρια. Ἀπὸ τότε αὐξάνει σταθερὰ τὶς ἀπαιτήσεις της, ἀφοῦ καὶ οἱ ταινίες της γνωρίζουν σταθερὰ ἐμπορικὴ ἐπιτυχία παντοῦ, καὶ σήμερα ἔχει συμβόλαια μὲ γερμανικὰ στούντιο, ποὺ τῆς ἐξασφαλίζουν ἀμοιβὴ ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ 150.000 δολλάρια γιὰ κάθε φίλμ...

—Ἂν ἐπιτρέπεται, τί τὰ κάνει τόσα χρήματα ἡ μικρὴ Ρόμυ;

—Σ' αὐτὸ δὲ μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαντήσω. Εἶναι καθαρῶς ἰδιωτικὸ ζήτημα ποὺ δὲ νομίζω νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸ κοινόν.

—Θὰ ἔχη σκηματίσει, πάντως, «γερὴ» προῖκα, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Αὐτὸ εἶναι σωστό. Ἔχει ἤδη συγκεντρώσει μιὰ σημαντικὴ προσωπικὴ περιουσία, ποὺ θὰ ἀναλάβῃ τὴν διαχείρισί της ἀμέσως μόλις γίνῃ 23 ἐτῶν. Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἔχουμε καὶ μεγάλα ἔξοδα, ἀλλὰ πάντως οὔτε τόσο πολλά, οὔτε τόσο ἐξωφρενικά, ὅσο ἔχουν οἱ Ἀμερικανίδες στάρ...

—Ἂν τὸ Χόλλυγουντ σᾶς πρόσφερε αὐτὴ τὴ στιγμή, — ἂν πρόσφερε τῆς Ρόμυ δηλαδή, — 300.000 δολλάρια γιὰ κάθε ταινία, θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ μονίμως στὰ ἀμερικανικὰ στούντιο;

—Δὲν ἀντιμετωπίζουμε τέτοιο ἐνδεχόμενο, ἔστω κι' ἂν μᾶς πρόσφεραν 500.000 δολλάρια. Οὔτε ἐγὼ τὸ θέλω, οὔτε ὁ πατέρας της καὶ νομίζω οὔτε καὶ ἡ Ἰδια.

»Ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι τὸ Χόλλυγουντ γενικὰ δὲν ξέρει καὶ δὲ θὰ μάθῃ ποτὲ πῶς ἀκριβῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὶς Εὐρωπαίες στάρ. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ἔχουμε καὶ τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο στὴ διάθεσί μας.

»Στὰ στούντιο τῆς Γερμανίας, στὸ Βερολῖνο καὶ στὸ Μόναχο, μᾶς περιμένουν δυὸ συμβόλαια, που προβλέπουν ἀπὸ δυὸ ταινίες τὸ καθένα. Ἂν μᾶς προτείνουν πάντως, κάτι τὸ ἐνδιαφέρον τόσο ἀπὸ πλευρᾶς ποιότητος ταινίας ὅσο καὶ ἀπὸ ποσοῦ ἀμοιβῆς, μποροῦμε νὰ συζητήσουμε μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι μόνον ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο θὰ εἶναι ἐλεύθερη ἡ Ρόμυ ἀπὸ ἀνειλημμένες ἤδη ὑποχρεώσεις...

Στὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ σημεῖο διεκόπη ἡ συνομιλία μας μὲ τὴ μητέρα Σνάϊντερ.

Θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε ἀκόμη πολλὰ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὶς φιλοδοξίες τῆς «Σίσσυ», ἀλλὰ ἡ μητέρα της βιαζόταν πολὺ νὰ πάῃ στὴν «Ντίσνεϋλαντ», τὴ μαγικὴ μικρὴ πόλι, ποὺ ἔχει στήσει ὁ Γουὼλτ Ντίσνεϋ, γιὰ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὴ Ρόμυ, ἡ ὁποία ἀπὸ ὥρα καὶ πλέον, ἔπαιζε μὲ τὰ διάφορα ἐκθέματα καὶ θαύμαζε τὴ μαγικὴ φαντασία τοῦ ἐφευρέτου τοῦ Ντόναλντ Ντάκ.

Ἐπιφυλασσόμαστε ὅμως γιὰ ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀμερική.

ΡΟΤΖ ΣΜΙΘ

Ἡ Ρόμυ μὲ τὴ μητέρα της Μάγδα Σνάϊντερ.

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Ρόμυ Σνάϊντερ

ΟΟ

Κινηματογραφικὲς πεννιές

★ Ὁ Ρομπέρτ Χοσεὶν, σύζυγος τῆς Μαρίνα Βλαντὺ βρῆκε τὸν τίτλο ποὺ θὰ δώσῃ στὸ πρῶτο αἰσιόδοξο φίλμ, ποὺ θὰ γυρίσῃ: «Νεκροταφεῖο χωρὶς σταυρούς».

★ Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἀποφάσισε ν' ἀγοράσῃ μιὰ «Ρόλς Ρόϋς».

★ Οἱ διάφορες γυναικεῖες ὀργανώσεις τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ θεωροῦν τὸν Ἔλβις Πρίσλεϋ ὡς τὸν ὑπ' ἀρ. 1 δημόσιο κίνδυνο, εἶναι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένες ποὺ ὁ βασιλιᾶς τοῦ ροκ εἶναι τώρα κλεισμένος ρ' ἕνα στρατώνα καὶ ἐλπίζουν πὼς ἔτσι θὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτὸν γιὰ δυὸ χρόνια. Σχεδιάζουν μάλιστα νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς ἀρχὲς νὰ μὴ ἐπιτρέψουν στὸν Ἔλβις νὰ γυρίσῃ νέους δίσκους κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θητείας τους καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ καταργηθοῦν γι' αὐτὸν οἱ ἄδειες!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ πάθησι τῶν ματιῶν καὶ ἡ κατάστασί της χειροτέρεψε τελευταία. Οἱ γιατροί ποὺ τὴν παρακολουθοῦν δήλωσαν πὼς, ἂν ἡ θεραπεία στὴν ὁποία τὴν ὑποβάλλουν δὲν φέρει ἀποτελέσματα, θὰ ὑποχρεωθοῦν σύντομα νὰ τὴν χειρουργήσουν.

★ Ἡ ἀστυνομία τοῦ Μπέβερλυ Χίλλς συνέλαβε πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐκκεντρικὴ στὰρ Ρόντα Φλέμινγκ, ἐπειδὴ κυκλοφοροῦσε κατὰ τὶς πρῶτες μεταμεσονύκτιες ὧρες στοὺς δρόμους τοῦ ἀριστοκρατικοῦ προαστείου φορῶντας μόνο μιὰ διαφανῆ νυχτικιὰ ἀπὸ νάϋλον.

★ Ὁ Ντάνυ Καὶη εἰσήχθη ἐπειγόντως σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ

Ἡ Τζέην Ράσσελ

Λὸς Ἄντζελες γιὰ νὰ ὑποβληθῇ σὲ μιὰ σοβαρὴ καὶ πολὺ λεπτὴ ἐγχείρησι. Οἱ φίλοι τοῦ διασήμου κωμικοῦ ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ὑγεία του.

★ Μιὰ σοβαρὴ πάθησι τῆς καρδιᾶς κρατάει μῆνες τώρα στὸ κρεβάτι καὶ ἕναν ἄλλο κωμικό, τὸν Ρέντ Σκέλτον. Ὁ Ρέντ πιστεύει πὼς γρήγορα θὰ γίνῃ καλὰ καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναπαίξῃ στὸν κινηματογράφο καὶ στὴν τηλεόρασι. Οἱ γιατροί ὅμως φοβοῦνται πὼς ἡ καρδιὰ του δὲ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ξανακάνῃ τὸν κόσμο νὰ γελάσῃ. Στὸ μεταξύ, ἡ γυναῖκα τοῦ Ρέντ τὸν ἐπισκέπτεται καθημερινῶς στὴν κλινικὴ καὶ τοῦ φέρνει κάθε φορὰ ἑκατοντάδες γράμματα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του καὶ εἶναι γεμᾶτα ἐκδηλώσεις συμπαθείας καὶ εὐχὲς νὰ γίνῃ γρήγορα καλά. Τὸν Ρέντ Σκέλτον ἀγάπησε πολὺ ἡ ἀρχόντισσα τοῦ γυιοῦ του, ποὺ ὡς γνωστὸν πάσχει ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Τὸν κούρασε δὲ τὸ μεγάλο ταξίδι, ποὺ ἔκανε ζητώντας: μάταια σ' ὅλο τὸν κόσμο ἕνα γιατρό, ποὺ θὰ γιάτρευε τὸ παιδί του.

★ Ἡ νεαρὰ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ Ντιάνα Βάρζι, τὴν ὁποίαν εἴδαμε προσφάτως στὸ φίλμ «Ὁμορφιὰ τῆς κολάσεως», παρὰ τὸ πλευρὸ τῆς Λάνα Τάρνερ, εἶναι μόλις 19 χρόνων κι' ὅμως εἶναι παντρεμένη, μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ καὶ χωρισμένη, λόγῳ ἀσυμφωνίας χαρακτήρων. Τώρα ἡ Ντιάνα ἀποφάσισε, χάριν τῆς κορούλας της, τὴν ὁποία λατρεύει, νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν πρώην σύζυγό της.

★ Ἡ Τζέννιφερ Τζὼνς καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ παραγωγὸς Ντέϊβιντ Σέλζνικ, εἶχαν μιὰ φοβερὴ σκηνὴ ζηλειας κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς δεξιώσεως, ποὺ δόθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς φιλικοῦ ζεύγους. Αἰτία ἦταν οἱ ὑπερβολικὲς διαχύσεις ἑνὸς νεαροῦ κομψευομένου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ πολιορκῇ τὴ γοητευτικὴ στάρ. Ὁ ζηλιάρης Ντέϊβιντ κατηγόρησε, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς καλεσμένους, τὴ γυναῖκα του πὼς κολακεύτηκε ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τῶν θαυμαστῶν της καὶ δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ τὶς σταματήσῃ.

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ Μπέττυ Χάττον, ἡ Ἑβρῦτα στάρ, τὴν ὁποία εἴδαμε σὲ πολλὲς μουσικὲς κωμῳδίες καὶ τελευταία στὸ φίλμ «Τὸ δον θαύμα», ἔγινε χριστιανή. Ἀσπάστηκε τὸν καθολικισμὸ καὶ βαφτίστηκε σὲ μιὰ ἐκκλησία τοῦ Μπέβερλυ Χίλλς.

★ Ὁ Τάμπ Χάντερ ἐγκατέλειψε γιὰ λίγο τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὴν κινηματογραφικὴ δρᾶσι καὶ ὑπελήφθη στὸ Χόλλυγουντ σὲ μιὰ ἐγχείρησι, ποὺ σημείωσε ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Ὁ ἠθοποιὸς εἶναι τώρα στὴν ἀνάρρωσι καὶ θὰ μπορέσῃ σύντομα νὰ ἐπανέλθῃ στὸ στούντιο.

★ Οἱ συζυγικὲς σχέσεις τοῦ ζεύγους Πὼλ Νιούμαν καὶ Τζόαν Γούντγουαρντ δὲν εἶναι καθόλου ἁρμονικὲς τὸν τελευταῖο καιρό. Αἰτία τοῦ κακοῦ φαίνεται πὼς εἶναι τὸ «Ὄσκαρ» ποὺ κέρδισε πρὸ ὀλίγου ἡ τελευταία, χάρις στὴν ἐρμηνεία της στὸ φίλμ «Ἡ Εὔα δίχως πέπλο», ὅπου ἔπαιξε ἕναν ἐξαιρετικὰ δύσκολο τριπλὸ ρόλο. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της αὐτὴ ἡ Τζόαν εἶναι περιζήτητη, ἐνῶ ὁ Πὼλ Νιούμαν ἔχει λησμονηθῇ ἀπὸ τοὺς παραγωγούς. Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀντιζηλία ἔχει ἐπηρεάσει δυσμενῶς τὶς συζυγικὲς σχέσεις τοῦ ζεύγους.

★ Ὅταν στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλὺ (Παρίσι), ὁ τελωνιακὸς ὑπάλληλος ρώτησε τὴν Ζυλιὲτ Γκρεκό:

—Ἔχετε τίποτὰ νὰ δηλώσετε;

Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο:

—Καὶ βέβαια: ἕναν ἐλέφαντα!

Αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἦταν τὸ μόνο ποὺ ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλη τῆς στάρ ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ 7 ἑβδομάδων γύρισμα στὴ «Τζάννουκ Βίλλ» — ἔτσι βαφτίστηκε τὸ χωριὸ κοντὰ στὴ Μπραζαβίλλ ὅπου ὁ παραγωγὸς Ντάρριλ Τζάννουκ γύρισε ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ «Οἱ ρίζες τοῦ οὐρανοῦ» — ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι ἐξαντλημένη γιὰ νὰ ξεκουραστῇ.

—Ἐπτὰ βδομάδες ἐντατικῆς ἐργασίας σ' ἕνα ἀπαίσιο κλίμα μὲ ἐξάντλησαν! εἶπε ἡ στὰρ στοὺς δημοσιογράφους. Τώρα τὸ γύρισμα τῶν ἐξωτερικῶν τελείωσε καὶ ὅλοι θὰ συγκεντρωθοῦν σὲ λίγο στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ γυριστοῦν καὶ οἱ σκηνὲς τοῦ στούντιο. Ἔχομε δουλειὰ γιὰ ἄλλες πέντε βδομάδες, ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως θὰ προλάβω νὰ ξεκουραστῶ.

Κατὰ τὸ γύρισμα τῶν τελευταίων σκηνῶν ἡ Γκρεκὸ ἀδιαθέτησε, κατέβαλε ὅμως ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ρόλο της καὶ νὰ μὴ διακοπῇ ἐξ αἰτίας της τὸ γύρισμα.

★ Ἐνῶ συνεχίζεται στὶς Κάνες τὸ φεστιβὰλ, οἱ Γάλλοι ἐτοίμασαν τὰ φίλμ, ποὺ θὰ ἐπιδείξουν στὸ μενάλο κινηματογραφικὸ φεστιβὰλ τῶν Βρυξελλῶν. Θὰ εἶναι τὰ ἑξῆς τρία: «Μονπαρνὰς 19», «Χωρὶς οἰκογένεια» καὶ «Ὁ ὡραῖος Σέργιος».

★ Μιὰ καὶ ὁ λόγος γιὰ φεστιβάλ, ἀξίζει νὰ μάθετε τὰ πιὸ σημαντικὰ ἀπὸ αὐτά, ποὺ πρόκειται νὰ διοργανωθοῦν ἐφέτος:

2—18 Μαΐου, Κάννες: XI διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

12—17 Μαΐου, Μανχάϊμ: VII. ἑβδομὰς τοῦ μορφωτικοῦ φίλμ καὶ τοῦ ντοκυμανταίρ.

25 Μαΐου—2 Ἰουνίου, Κόρκ: Ἑβδομάδα διεθνοῦς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς.

26 Μαΐου—15 Ἰουνίου, Μελβούρνη: Διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

30 Μαΐου — 13 Ἰουνίου, Βρυξέλλες: Παγκόσμιο κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

27 Ἰουνίου—8 Ἰουλίου, Βερολῖνο: VIII διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

5—20 Ἰουλίου, Καρλόβυ Βάρυ: XI διεθνὲς φεστιβὰλ τοῦ φίλμ.

19—26 Ἰουλίου, Μορντιγκέρα: IV διεθνὴς διαγωνισμὸς τοῦ χιουμοριστικοῦ φίλμ.

19—28 Ἰουλίου, Σὰν Σεμπαστιάνο: Διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

19—29 Ἰουλίου, Βενετία: XI διεθνὴς ἔκθεσι παιδικοῦ φίλμ καὶ IX διεθνὴς ἔκθεσι τοῦ ντοκυμανταίρ.

26 Ἰουλίου—10 Αὐγούστου, Λοκάρνο: XI διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

15 Αὐγούστου—15 Σεπτεμβρίου, Βενετία: IV διεθνὴς ἔκθεσι κινηματογραφικῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν.

22 Αὐγούστου — Βενετία: Ἡμέρα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ φίλμ.

23 Αὐγούστου, Βενετία: II ἔκθεσι τοῦ κινηματογραφικοῦ ζουρνάλ.

24 Αὐγούστου — 7 Σεπτεμβρίου, Βενετία: 19η διεθνὴς κινηματογραφικὴ ἔκθεσι.

25 Αὐγούστου — 8 Σεπτεμβρίου: Εἰδικὸς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

19—26 Σεπτεμβρίου, Βενετία: Διεθνὲς φεστιβὰλ τοῦ διαφημιστικοῦ φίλμ.

25 Σεπτεμβρίου — 5 Ὀκτωβρίου, Τυρίνο: Διεθνὲς κινηματογραφικὸ συνέδριο.

6—12 Ὀκτωβρίου, Τρέντο: VII διεθνὲς φεστιβὰλ ἐξερευνητικοῦ φίλμ.

29 Ὀκτωβρίου, Ἅγιος Φραγκίσκος: II διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

30 Ὀκτωβρίου—4 Νοεμβρίου, Πάδουα: III διεθνὲς φεστιβὰλ τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ διδακτικοῦ φίλμ.

Δεκέμβριος — Μόσχα: II διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ.

★ Στὴν Πολωνία ἀπαγορεύτηκε ἡ προβολὴ τοῦ φίλμ «Ἡ ὀγδόη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος», ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Πολωνία στὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν. Ἡ ἀπαγόρευσι ἔγινε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ γραμματέα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Πολωνίας κ. Γκομούλκα, ὁ ὁποῖος χαρακτήρισε τὸ φίλμ «ἄχι ἀρκετὰ αἰσιόδοξο».

Ὑπάρχει μιὰ πιθανότης νὰ προβληθῇ τὸ ἔργο στὶς Κάννες, γιατὶ ὀφείλεται σὲ κοινὴ παραγωγὴ Πολωνίας καὶ Ἀνατολικῆς Γερμανίας, ὁ δὲ σκηνοθέτης Ἀλεξάντερ Φόρτ ἔχει μιὰ κόπια στὰ χέρια του, εἶναι ὅμως ἀμφίβολο ἂν θὰ θελήσῃ νὰ τὴν προβάλῃ παρὰ τὴ θέλησι τοῦ κ. Γκομούλκα.

★ Ἡ Τζὼν Σῆμπεργκ, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Ζὰν Ντ' Ἄρκ» γιὰ τὴν ὁποία πολλοὶ πίστευαν πὼς θὰ παντρευόταν τὸν Πρέμινγκερ, ποὺ τὴν ἀνακάλυψε καὶ τὴν λανσάρισε, ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν Παρισιάνο δικηγόρο Φρανσουὰ Μορέϋ. Οἱ δυὸ νέοι γνωρίστηκαν στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Καλημέρα θλίψη» καὶ σκοπεύουν, ὅπως δήλωσαν, νὰ παντρευτοῦν τὸν Ἰούλιο. Ἐκείνη εἶναι 19 χρόνων καὶ ἐκεῖνος 24. Ἡ μόνη διαφωνία τοῦ ζεύγους εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ κουμπάρου. Ἡ Τζὼν θέλει τὸν Ὄττο Πρεμίνγκερ, ἐνῶ ὁ Φρανσουὰ προτιμᾶ τὸν Τσάρλυ Τσαπλίν.

★ Ὁ Τάϋρον Πάουερ θὰ εἶναι ὁ παστεναλὶ τῆς Τζίνα Λολομπριτζίντα στὸ φίλμ «Βασιλίσσα τοῦ Σαβᾶ» τὸ γύρισμα τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίσῃ τὸ Σεπτέμβριο ὁ σκηνοθέτης Κίνγκ Βίντορ. Τὰ ἐξωτερικὰ θὰ γυριστοῦν στὴν Ἱσπανία καὶ στὸ Ἰσραήλ, ὅπου θὰ ἀνοικοδομηθῇ, χάριν τοῦ ἔργου ὁ θρυλικὸς ναὸς τοῦ Σολομῶντος.

★ Ἡ Ἀλιντα Βάλλι παραπονιέται πὼς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀνεμίχθη στὴν ὑπόθεσι Μοντέζι δὲν τῆς ἔγινε καμμιὰ ἀξιόλογη κινηματογραφικὴ πρότασι. Στὸ δὲ φίλμ τοῦ Ρενὲ Κλαιμὰν «Τὸ φράγμα τοῦ Εἰρηνικοῦ», στὸ ὁποῖο ὁ ρόλος της περιωρίστηκε στὸ ἐλάχιστο τὸ ὄνομά της ἀναφέρεται τελευταῖο καὶ μὲ τὰ πιὸ μικρὰ γράμματα.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ἡ Ἀλιντα Βάλλι

"Ἀνοιξε!..."

(Τοῦ Β. Χοιστοδούλου)

Ἑλληνικὸ Ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΗ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ δούκισσα Ἑλένη, σὲ μιὰ δραματικὴ συνομιλία, ποὺ εἶχε μὲ τὸ Λάσκαρι, τὸν συμβουλεύει νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ κάθε ἐνέργειά του ἐναντίον τῶν Φράγκων καὶ νὰ προσπαθήση νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὸ Βρυέννιο. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐξασκήση ὅλη τὴν ἐπιρροή του στὸ δούκα, γιὰ νὰ τὸν πείση νὰ συγκατατεθῆ στὸ γάμο του μὲ τὴ Ματθίλδη. Ἀλλ' ὁ Λάσκαρις τῆς ἀπαντάει περήφανα ὅτι δὲ θὰ κάμη ποτὲ κανένα συμβιβασμὸ μὲ τοὺς Φράγκους. Ἐνῶ ὁ Λάσκαρις συζητεῖ μὲ τὴ δούκισσα, ὁ φιλανθρωπινός, ποὺ ἔχει πάει μαζί του στὸ σπίτι τοῦ Θεοφύλακτου, κατορθώνει νὰ δῆ τὴν ἀγαπημένη του Ἀθηνᾶ. Τὸ εἰδύλλιό τους εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν Αἴγινα, ὅπου παραθέριζε ἡ οἰκογένεια τοῦ Θεοφύλακτου. Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχή, ὁ φιλανθρωπινός, ποὺ εἶχε τραυματιστῆ σὲ μιὰ σύγκρουσι μὲ δύο πλοῖα τῆς Καρύστου στ' ἀνοιχτὰ τῆς Τζιᾶς, νοσηλευόταν ἐκεῖ στὸ σπίτι ἑνὸς ἐμπίστου του, τοῦ Νικόλα Μπαρούση κι' ἐμφανιζόταν σὰν ἀνηψιός του. Ὁ φιλανθρωπινὸς ἦταν γυιὸς τοῦ διοικητοῦ τοῦ θέματος τῆς Λυδίας Ἀλεξίου φιλανθρωπινοῦ, ποὺ, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἄτυχη ἐξέγερσι του ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἀνδρονίκου Β', εἶχε καταδικαστῆ σὲ τύφλωσι καὶ βρισκόταν τώρα φυλακισμένος σ' ἕνα φρούριο. Ὁ Λέων, ὅταν μενγάλωσε, ἀπαρνήθηκε τὴν πολυτελῆ ζωὴ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ, στὴν ὁποίαν τὸν προώριζε ἡ καταγωγή του κι' ἔγινε πειρατής. Τὰ ἀνδραγαθήματά του τὸν εἶχαν κάμει τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο τοῦ Αἰγαίου. Οἱ Φράγκοι δυνάστες εἶχαν προκηρύξει γιὰ σημαντικὰ ποσὰ τὸ κεφάλι του. Ἀλλ' ὁ φιλανθρωπινὸς συνέχιζε πάντοτε τὸν ἀνείλικτο ἀγῶνα του ἐναντίον τους. Ἡ Ἀθηνᾶ μαθαίνει ἀργότερα τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της.

Τοὺς 12 μῆνες ἀπεικόνιζαν ἄνδρες, ποὺ ἦταν ντυμένοι ἄλλοι ἐλαφοὶ κι' ἄλλοι βαρειὰ ἀνάλογα μὲ τὸ κρύο ἢ τὴ ζέστη. Συμπληρωματικὲς παραστάσεις ποὺ οἱ περισσότερες ἦταν παρμένες ἀπὸ τὴν ἀρχαία μυθολογία (ἡ Ἄρτεμις, ποὺ πιάνει ἀπὸ τὰ κέρατα μιὰ ἐλαφίνα, ὁ Ἡρακλῆς, ποὺ κόβει τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων κλπ.) παρουσίαζαν τὶς κυριώτερες ἀσχολίες τοῦ μηνός. Τὰ ζῶδια, ἐξ ἄλλου, παριστάνονταν μὲ τὰ γνωστὰ συμβολικὰ ζῶα (κριό, ταῦρο, καρκίνο, λέοντα, σκορπιό, αἰγόκερω, ἰχθεῖς). Τὴν Περσεφόνη, ποὺ κρατοῦσε στάχυ (Παρθένος), ἕνα παιδάκι, ποὺ ἄδειαζε τὸ νερὸ μιᾶς ὑδρίας σὲ ἄλλη, (Ὑδροχόος), ἕναν τοξεύοντα Κένταυρο (Τοξότης), μιὰ ζυγαριὰ (Ζυγὸς) καὶ δυὸ ἀγκαλιασμένα παιδάκια (Δίδυμοι). Ἡ πλάκα αὐτή, ποὺ ἐντειχίσθηκε στὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία, προερχόταν ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἑνὸς παλιοῦ ναοῦ τῆς Σεράπιδος καὶ τῆς Ἴσιδος, ποὺ φαίνεται, ὅτι εἶχε χτισθῆ κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴ ἐποχὴ καὶ πού, ὅπως ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ Πρυτανεῖον (Ἱερὸν τοῦ Σεράπιδος).

Στὴ μικρὴ αὐτὴ ἐκκλησία εἶχε συναντήσει ἐλάχιστες φορὲς ὁ Φιλανθρωπινὸς τὴν ἀγαπημένη του δῆ. Καὶ σ' αὐτὴν τῆς ζήτησε νὰ τὴν ξαναδῆ τὴν ἑπομένη τῆς ἡμέρας, ποὺ ἡ δούκισσα Ἑλένη εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ Θεοφύλακτου γιὰ νὰ μιλήση μὲ τὸ Λάσκαρι.

Ἂν ὁ Μιχαὴλ εἶχε δεχτῆ πρόθυμα τὸ προτεινόμενο βράδυ τὴν πρόταση τοῦ Φιλανθρωπινοῦ νὰ τὸν συνοδεύση στὸ σπίτι τοῦ Θεοφύλακτου, ἐναντιώθηκε, ὅμως, μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις, ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη νὰ ἀπογευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὅτι θὰ θἄβγαινε μόνος του στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

— Ἄφησέ με τοὐλάχιστο νὰ σὲ συνοδεύσω τοῦ εἶπε, βλέποντας τὴν ἐπιμονή του.

— Ἡ προσφορά σου εἶναι εὐγενική, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ τὴ δεχτῶ, ἀπάντησε ὁ Φιλανθρωπινός.

— Ἂν νομίζης, ὅτι ἐγὼ δὲν πρέπει νἀρθῶ, πάρε μαζί σου μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου, τοῦ πρότεινε ὁ Λάσκαρις.

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι, ἀπάντησε ὁ Φιλανθρωπινός. Ἀλλὰ δὲ μοῦ χρειάζεται κανένας... Ἐκεῖ ποὺ θέλω νὰ πάω πρέπει νὰ εἶμαι μόνος μου.

— Ἀλλὰ τοῦ σκοπεύεις νὰ πᾶς;

Ὁ Φιλανθρωπινὸς γέλασε.

— Μήπως ξέρω; ἀπάντησε. Θέλω νὰ κάμω ἕναν περίπατο, νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς συνοικίες τῆς Ἀθήνας νὰ δῶ κόσμο... Σεῖς, οἱ ἄνθρωποι τῆς στεριᾶς δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν εὐχαρίστησι ποὺ αἰσθάνεται ἕνας θαλασσινός, νοιώθοντας πὼς πατάει σὲ στερεὸ ἔδαφος καὶ τὸν πόθο του νὰ δῆ καινούργιες φυσιογνωμίες καὶ καινούργια πράγματα.

— Ἀλλὰ δὲ φοβᾶσαι μήπως σ' ἀναγνωρίσουν;

— Ἂν φοβόμουνα, θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μ' ἀναγνωρίσουν. Ἀλλ' ὅπως δὲ φοβᾶμαι, κανένας δὲ μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῆ πώς, κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα αὐτὰ τοῦ φιλήσυχου ὑπηρέτη, κρύβεται ἕνας πειρατής, διψασμένος γιὰ φράγκικο αἷμα.

Καί, λέγοντας αὐτά, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

Ὁ Λάσκαρις εἶδε, στὸ τέλος, πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὸν κάμη ν' ἀλλάξη γνώμη καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγη. Ἀλλ' ὅταν ὁ Φιλανθρωπινὸς ἀπομακρύνθηκε λίγο, εἶπε σὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν παρακολουθήσουν, γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸν βοηθήσουν, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἄρχισαν, λοιπόν, νὰ προνωροῦν πίσω ἀπὸ τ' ἀχνάρια του κι' ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, τὸν εἶδαν νὰ μπαίνη στὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Γοργοεπηκόου. Κρύφτηκαν τότε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα καὶ τὸν περίμεναν νὰ βγῆ.

Ἀλλ' ὁ Φιλανθρωπινὸς ἀργοῦσε νὰ φανῆ.

— Ἔχει καιρὸ νὰ πάη σ' ἐκκλησία καὶ θἄχη πολλὲς προσευχὲς νὰ κάμη, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο.

— Τί νὰ τὶς κάνη τὶς προσευχές; ἀπάντησε χωρατεύοντας ὁ ἄλλος. Μὲ τοὺς καταραμένους τοὺς Φράγκους, ποὺ ἔχει στείλει ὡς τώρα στὸν ἄλλο κόσμο, σίγουρα θὰ πάη στὸν παράδεισο!

Ἡ μικρὴ ἐκκλησία ἦταν ἔρημη ἐκείνη τὴν ὥρα. Δυὸ-τρεῖς γρίες, ποὺ εἶχαν μπῆ ὕστερα ἀπὸ τὸ Φιλανθρωπινό, ἐφυγαν ἀφοῦ ἔκαμαν τὰ πατερημά τους.

Στὸ τέλος, οἱ δυὸ ἔμπιστοι τοῦ Λάσκαρι ἔχασαν τὴν ὑπομονή τους κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προχώρησε ὡς τὴν πόρτα κι' ἔχωσε μέσα τὸ κεφάλι του. Ἀλλ' ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸ σύντροφό του, ποὺ τὸν περίμενε λίγο πιὸ πέρα.

— Σὲ εἶδε; τὸν ρώτησε αὐτός, βλέποντας τὴν ἀλλόκοτη ἔκφρασι ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό του.

Ὁ ἄλλος χρειάστηκε κάμποσες στιγμὲς γιὰ νὰ συνέλθη.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Τὸν εἶδα, ὅμως, ἐγώ.

— Γονατιστὸν σίγουρα μπροστὰ στὶς ἅγιες εἰκόνες.

— Ὅσο γιὰ γονατιστός ἦταν, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Ἀλλ' ὄχι μπροστὰ στὶς ἅγιες εἰκόνες.

— Μπροστὰ σὲ ποιὸν λοιπόν;

— Μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα.

Ὁ σύντροφός του τὸν κύτταξε ὅπως θἄκανε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε χάσει ξαφνικά, τὰ λογικά του.

— Δὲν εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, τοῦ εἶπε. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς γριές, δὲ μπῆκε κανένας ἄλλος, οὔτε ἄντρας, οὔτε γυναῖκα στὴν ἐκκλησία.

— Ἡ γυναῖκα, ποὺ ὁ Φιλανθρωπινὸς τῆς μιλάει γονατιστὸς εἶναι νέα, καί, μ' ὅλο ποὺ ἔχει μισοκρυμμένο τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ καλύπτρα, φαίνεται πολὺ ὄμορφη.

— Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ μπῆκε;

— Φαίνεται πὼς θὰ τὸν περίμενε ἀπὸ πρὶν μέσα στὴν ἐκκλησία.

— Τὴ γνώρισες;

— Πῶς νὰ τὴ γνωρίσω μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς ἐκκλησίας;... Κι' ἄλλωστε, ὅπως σοῦ εἶπα, ἔχει κρυμμένο τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ καλύπτρα, σὰν αὐτὲς ποὺ φοροῦνε οἱ ἀρχόντισσες.

Ὁ ἄλλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Τὸ κάτω-κάτω, εἶπε, ὁ ἀφέντης δὲ μᾶς εἶπε νὰ μάθωμε μὲ ποιὸν ἢ μὲ ποιὰν θὰ κουβεντιάση ὁ Φιλανθρωπινός, ἀλλὰ ν' ἀγρυπνοῦμε πάνω του, γιὰ νὰ μὴν πάθη κακό.

— Ἔχεις δίκιο, συμφώνησε ὁ σύντροφός του. Ἂς τὸν περιμένωμε, λοιπόν, νὰ τελειώση.

Ξαναγύρισαν κατόπιν στὴ θέσι, ὅπου βρίσκονταν πρίν. Ἀπὸ κεῖ μποροῦσαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, χωρὶς νὰ φαίνωνται.

★

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἔμπιστους τοῦ Λάσκαρι ἔχωνε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, ὁ Φιλανθρωπινός, γονατιστὸς μπροστὰ στὴν κόρη τοῦ Θεοφύλακτου, τῆς ἔλεγε:

— Δὲν ξέρω γιὰ πόσο καιρὸ θὰ λείψω καὶ πάλι, ἀγαπημένη μου Ἀθηνᾶ. Ἀλλ' ὁρκίζομαι μπροστὰ στὶς ἅγιες εἰκόνες ποὺ μ' ἀκοῦνε, ὅτι, ὅταν θὰ ξαναγυρίσω, θὰ εἶναι γιὰ νὰ σὲ κάμω γιὰ πάντα δική μου.

Ἡ νέα ἀναστέναξε.

— Φοβᾶμαι πὼς ὁ πατέρας μου θ' ἀρνηθῆ, ψιθύρισε.

— Ἀλλ' ὡς τότε θἄχουν γίνει πολλὰ πράγματα, τῆς ἀπάντησε. Οἱ Φράγκοι μπορεῖ νἄχουν φύγει κι' ὁ Λέων Φιλανθρωπινὸς δὲ θὰ κάνη πιὰ τὸν πειρατή, ὅπως τώρα.

— Ἄμποτε! εἶπε ἡ νέα.

Τὸ φῶς λιγόστευε μέσα στὴν ἐκκλησία. Ὁ Φιλανθρωπινὸς σηκώθηκε ἀργά.

— Ὁρκίσου μου καὶ σὺ πὼς θὰ μὲ περιμένης καὶ πὼς δὲ θὰ δεχτῆς κανένα ἄλλο γιὰ σύζυγό σου, τῆς εἶπε.

Ἡ νέα ἔγειρε πάνω στὸ στῆθος του τὸ κεφάλι της. Ἔπειτα τὰ χείλη της ἀγαδεύτηκαν κι' ἡ φωνή της, ποὺ βγῆκε μέρ' ἀπὸ τὰ κατάθαθα τῆς ψυχῆς της, ἦταν τόσο σιγανή, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ θρόϊσμα τῶν πέταλων ἑνὸς τριαντάφυλλου, κάτω ἀπὸ μιὰν ἀνάλαφρη πνοή.

— Ὅ,τι κι' ἂν γίνη, θὰ σ' ἀκολουθήσω, ἀγαπημένε μου, εἴτε μὲ τὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου εἴτε καὶ γωὶς αὐτήν, εἶπε. Νὰ ποιὸς εἶναι ὁ δικός μου ὅρκος.

Ὁ Φιλανθρωπινὸς τὴν ἔσφιξε μὲ συγκίνησι πάνω του καὶ τὰ γέρια του παραμέρισαν ἁπαλὰ τὴν καλύπτρα ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο... Ἔσκυψε ἔπειτα καὶ τὰ χείλη του ἔσμιξαν μὲ τὰ δικά της.

★

Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ σουρουπώνη, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λάσκαρι εἶδαν μιὰ γυναῖκα μὲ λυγερὸ κορμὶ κι' ἀρχοντικὸ ντύσιμο νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ ν' ἀπομακρύνεται μὲ γρήγορα βήματα. Σὲ λίγο, τὴν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, βγῆκε κι' ὁ Φιλανθρωπινός. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα καί, μὴ βλέποντας κανένα, ἄρχισε νὰ περπατάη ἀργά, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε λόγο νὰ βιαστῆ. Ἔφτασε ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, στὸ σπίτι τοῦ Λάσκαρι, ποὺ τὸν περίμενε μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία καὶ ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸν σφίξη στὴν ἀγαλιά του, μόλις τὸν εἶδε.

— Ἦρθες ἐπὶ τέλους! τοῦ εἶπε. Εἶχα ἀρχίσει ν' ἀνησυχῶ.

Οἱ δυὸ φίλοι ἔφαγαν μαζὶ κι' ἀφοῦ κουβέντιασαν λίγο, ἀνέβηκαν σὲ δυὸ ἄλογα καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ.

Εἶχε νυχτώσει πιὰ γιὰ καλά.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λάσκαρι τοὺς ἀκολούθησαν ἀπὸ κάποια ἀπόστασι. Δυὸ ἄλλοι, ὁ Χρῆστος Λούκαρις κι' ὁ Κοσμᾶς Καρδαβέλος, εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ πρωτύτερα καὶ προχωροῦσαν μπροστά.

Τὸ «Δελφίνι», πιστὸ στὸ σύνθημα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ καπετάνιος του, πηγαινοερχόταν μπροστὰ στὸ μικρὸ ὅρμο κι' ὅταν εἶδε τὶς τρεῖς φωτιές, ἔστειλε μιὰ βάρκα γιὰ νὰ τὸν πάρη.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸ πειρατικὸ γάϊθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ νέα ποὺ ἔφυνε πρὸς τὸ Κυσέγιο

Ὅταν ὁ Λάσκαρις γύρισε ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ σπίτι του, φώναξε τοὺς δυὸ ἀνθρώπους του, ποὺ τοὺς εἶχε ἀναθέσει νὰ παρακολουθήσουν τὸ Φιλανθρωπινὸ καὶ τοὺς ρώτησε ποῦ εἶχε πάει τὸ ἀπόγεμα καὶ πὼς εἶχε περάσει τὸν καιρό του.

Αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις τὶς ἔκανε ὄχι ἀπὸ περιέργεια, ἀλλ' ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ φίλο του, ποὺ τὸν ἤξερε πόσο ριψοκίνδυνος ἦταν.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι δίστασαν. Ἔπειτα, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ συμβουλεύθηκε μὲ τὸ βλέμμα καὶ τὸ σύντροφό του, ἀπάντησε:

— Ὁ ἄρχοντας Φιλανθρωπινός, φεύγοντας ἀπὸ δῶ, πῆγε στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Γρηγορούσας.

— Κι' ἔπειτα;

— Ἔπειτα ἦρθε ἐδῶ.

Ὁ Λάσκαρις ἀπόρησε.

— Καὶ τί ἔκανε τόση ὥρα στὴν ἐκκλησία; ρώτησε.

— Τί ἔκανε;... Δὲν εἴδαμε. Σταθήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ὁ Λάσκαρις κύτταξε δύσπιστα τοὺς δυὸ ἀνθρώπους του. Τὸ ὕφος τους τοῦ ἔλεγε πὼς κάτι τοῦ ἔκρυβαν.

— Ἦταν μόνος του; ρώτησε.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ στέκονταν μπροστά του, κυττάχθηκαν καὶ πάλι σὰ νὰ ἤθελαν νὰ πάρουν θάρρος ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἔπειτα, ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μιλήσει καὶ πρίν, ἀπάντησε δειλά:

— Ὄχι, ἀφέντη.

— Ἄ! ἔκαμε ὁ Λάσκαρις. Μὲ ποιόν, λοιπόν, ἦταν;

— Μὲ μιά... γυναῖκα

— Μὲ μιὰ γυναῖκα;

— Εἶχε πάει ἀπὸ πρὶν στὴν ἐκκλησία καὶ τὸν περίμενε.

Ὁ ἄλλος, ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ στόμα του, συμπλήρωσε:

— Ἀφέντη, ὁ ἄρχοντας Φιλανθρωπινὸς ἀργοῦσε νὰ βγῆ... Πῆρα τότε τὸ θάρρος νὰ κυττάξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τὸν εἶδα νὰ μιλάη μὲ μιὰ γυναῖκα... Ἦταν γονατιστὸς μπροστά της.

Ὁ Λάσκαρις εἶχε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη τοὺς ἀνθρώπους του. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ σκέφτηκε πὼς ἤξεραν περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔπρεπε.

— Τὴ γνώρισες αὐτὴ τὴ γυναῖκα; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀφέντη... Τὸ φῶς ἦταν λιγοστὸ μέσα στὴν ἐκκλησία. Κι' ἔπειτα, εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της. Μοῦ φάνηκε, ὅμως νέα κι' ὄμορφη.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι ἠρέμησε τὸ Λάσκαρι.

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια πὼς δὲν τὴ γνώρισες;

Ὁ συνομιλητής του πῆρε παραπονεμένο ὕφος.

— Δὲ σοῦ εἶπα ποτὲ ψέμματα, ἀφέντη, ἀπάντησε.

Ὁ Λάσκαρις τοῦ χαμογέλασε, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ζητήση νὰ τὸν συνωρέση γιὰ τὴ στιγμιαία ἀμφιβολία του.

— Ἔχεις δίκιο, εἶπε. Καὶ τί ἔγινε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Ἔφυγε μόλις ἄρχισε νὰ σουρουπώνη.

— Μαζὶ μὲ τὸ Φιλανθρωπινό;

— Ὄχι, μόνη της... Ὁ ἄρχοντας Φιλανθρωπινὸς ἔφυγε ἐπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα.

— Καὶ πρὸς τὰ ποῦ πῆγε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Ἔφυγε κατὰ τὸ Κουσέγιο.

— Κι' ἔπειτα;

— Τὴ χάσαμε ἀπὸ τὰ μάτια μας.

Τὸ Κουσέγιο ἦταν ἕνα μεγάλο διώροφο κτίριο, κοντὰ στὴν Ἀδριάνειο Βιβλιοθήκη, ποὺ εἶχε μετατραπῆ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ σὲ χριστιανικὴ ἐκκλησία, μὲ τὸ ὄνομα τῆς Μεγάλης Παναγιᾶς. Στὸ κτίριο αὐτὸ συνεδρίαζαν οἱ διορισμένοι ἀπὸ τοὺς Φράγκους «βεκιάντι» (δημογέροντες), ποὺ φρόντιζαν γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καὶ τὸν ἐκπροσωποῦσαν κοντὰ στοὺς κυριάρχους. Ὁ δρόμος, ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴ Μεγάλη Παναγιὰ καὶ τὸ Κουσέγιο καὶ ποὺ ἀντιστοίχοὺσε περίπου στὴ σημερινὴ ὁδὸ Ἀδριανοῦ (παλαιότερα τῆς Κρυσταλλιώτισσας) τερματιζόταν στὴ βορειοανατολικὴ πλευρὰ τῆς Ἀκροπόλεως ὅπου βρισκόταν τὸ σπίτι τοῦ Θεοφύλακτου.

Ὁ Λάσκαρις ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένος.

— Ὁρκισθῆτε μου κι' οἱ δύο πὼς θὰ ξεχάσετε ἀμέσως ὅ,τι εἴδατε, τοὺς εἶπε ἔπειτα.

— Τὸ ξεχάσαμε κιόλας, ἀφέντη, τοῦ ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνή.

— Ποῦ εἴσαστε τ' ἀπομεσήμερο;

— Γυρίζαμε στοὺς δρόμους, ἀφέντη.

— Σταματήσατε πουθενά;

— Πουθενά, ἀφέντη.

— Εἴδατε κανένα;

— Κανένα, ἀφέντη.

Ὁ Λάσκαρις τοὺς καληνύχτισε κατόπιν καὶ τοὺς ἔδιωξε.

Ὅταν ἔμειναν μόνος του, συλλογίστηκε τὰ λόγια, ποὺ τοῦ εἶχαν πῆ καὶ τὰ συνδύασε μὲ τὴν ἐπιμονή, ποὺ ὁ Φιλανθρωπινὸς εἶχε δείξει τὸ περασμένο βράδυ νὰ τὸν πάρη μαζί του στὸ σπίτι τοῦ Θεοφύλακτου.

— Δὲ χωράει ἀμφιβολία ψιθύρισε. Ὁ Λέων ἀγαπάει τὴν ἐξαδέλφη μου τὴν Ἀθηνᾶ καὶ μ' αὐτὴν συναντήθηκε ἀπόψε στὴν Παναγία τὴ Γρηγορούσα... Ὅμορφο ζευγάρι, στ' ἀλήθεια!

Ἀλλά, ξαφνικά, σκυθρώπασε.

— Δυστυχισμένε Λέων! ξαναεῖπε. Εἶσαι καὶ σὺ τὸ ἴδιο ἄτυχος σὰν καὶ μένα στὴν ἀγάπη σου... Ὁ Θεοφύλακτος δὲ θὰ δώση ποτὲ τὴν κόρη του σ' ἕναν πειρατή. Ἐκτὸς ἂν... τοῦ τὴν πάρης μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Αὐτὴ ἡ σκέψι τοῦ ἔφερε μιὰ ἄλλη στὸ μυαλό. «Ἂν ὁ Θεοφύλακτος ἀρνιόταν νὰ τοῦ δώση τὴν κόρη του, ὁ Φιλανθρωπινός, τολμηρὸς κι' ἀδίστακτος ὅπως ἦταν, θὰ τοῦ τὴν ἔκλεβε σίγουρα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Γιατί τάχα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάμη κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο γιὰ τὴ Ματθίλδη;

Ἀλλὰ κατάλαβε ἀμέσως πόσο παράλογη ἦταν ἡ σκέψι του.

— Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη, ψιθύρισε. Ὁ Φιλανθρωπινὸς ἔχει τὴ θάλασσα καὶ μπορεῖ νὰ πάη ὅπου θελήση. Ἐγώ, ὅμως, δὲ μπορῶ νὰ πάω πουθενά.. Τὴ Ματθίλδη πρέπει νὰ τὴν κερδίσω ἐδῶ, μέσα στὴν ἴδια τὴν Ἀθήνα! Νά, λοιπόν, ποὺ ἡ ἀγάπη μου κι' ὁ πόθος μου νὰ ἐλευθερώσω τὴν πατρίδα μου περπατάνε στὸν ἴδιο δρόμο.

Ὁ ἱππότης Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ

Ἡ Θαμὰρ δὲν ἔλπιζε πιά. Ὁ Λάσκαρις εἶχε περιφρονήσει τὴν ἀγάπη της κι' ἡ ὁμορφιά της δὲν τὸν εἶχε συγκινήσει.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶχε γίνει τώρα ἕνα τρομερὸ μίσος, ποὺ τὴ φλόγιζε ὁλόκληρη κι' ἔδιωχνε κάθε ἄλλη σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό της. Τὸ μόνο ποὺ ποθοῦσε, ἦταν νὰ ἐκδικηθῆ. Κι' ὀνειρευόταν μιὰ ἐκδίκησι τρομερὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴν εἶχε ταπεινώσει, καὶ τὴ μικρὴ δούκισσα ποὺ ἀγαποῦσε. Τὸ εἰδύλλιό τους ἔπρεπε νὰ μαθευτῆ ἀπὸ ὅλους, νὰ γίνη ἕνα σκάνδαλο ποὺ νὰ τὸ φωνάζουν ἀκόμη κι' οἱ πέτρες, ἔτσι ποὺ καμμιὰ δύναμι νὰ μὴ μπορῆ νὰ σώση οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο.

Ἀλλά, γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό της, τῆς χρειαζόταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ θὰ τῆς ἦταν τυφλὰ ἀφοσιωμένος καὶ ποὺ θὰ ἐκτελοῦσε κάθε ἐπιθυμία της. Αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο θὰ τὸν ἔβαζε ἡ παρακολούθη ἡμέρα καὶ νύχτα τὸ Λάσκαρι καὶ τὴ μικρὴ δούκισσα, ὥσπου ν' ἀνακαλύψη ποῦ καὶ πότε συναντιόνταν. Γιατὶ ἡ Θαμὰρ ἤξερε βέβαιη τώρα γι' αὐτό. Θἄφτανε ἔτσι στὴ διαπόπευσι, ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε κατόπιν ἡ τιμωρία.

Ἡ κόμησσα τῶν Σαλώνων εἶχε μελετήσει καλὰ τὴν ἐκδίκησί της. Ὁ Βρυέννιος δὲ συμπαθοῦσε τὴ Ματθίλδη καὶ μισοῦσε τὸ Λάσκαρι, ποὺ τὸν ἔβλεπε σὰν ἐχθρό του. Μποροῦσε, ὅμως, νὰ δειχνόταν ἐπιεικὴς στὴν πρώτη καὶ νὰ μὴν τιμωροῦσε, τοὐλάχιστο φανερά, τὸ δεύτερο, γιὰ νὰ σώση τὰ προσχήματα καὶ νὰ μὴν ἐκθέση τὴν ὑπόληψι τῆς μικρῆς δούκισσας. Ἐνῶ, ἂν ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ σκάνδαλο, θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποχωρήση.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἡ Θαμὰρ ἔψαξε ὁλόγυρά της κι' ἡ ἐκλογή της ἔπεσε στὸν Φοὺλκ ντὲ Μεζέλ, ποὺ ἡ δούκισσα Ἑ-

—Ὁρκισθῆτε μου κι' οἱ δυὸ πὼς θὰ ξεχάσετε ἀμέσως ὅ,τι εἴδατε, τοὺς εἶπε ὁ Λάσκαρις.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἀλλαγὴ χρωμάτων

Πᾶνε κι' αὐτὲς οἱ ἐκλογὲς
μὲ τὶς πολλὲς τὶς ἀγωνίες
κι' ἔπαψαν οἱ ζητωκραυγὲς
νὰ προκαλοῦν ἡμικρανίες!
Σβύσανε γκρίνιες, ἀπειλὲς
κόπασε κάθε καπηλεία,
κι' ὅλα τὰ... κόμματα, ποὺ λές,
ἔβαλαν σ' ὅλα τους... τελεία!

★

Μὰ κι' ἂν εὑρίσκαμε ὅλοι ἐμεῖς
τὴν ἡσυχία τὴ χαμένη,
κάλμα καμμιά, μέχρι στιγμῆς,
δὲν ἔχουν βρῆ κι' οἱ «μαυρισμένοι»...
Ἄγρυπνοι ἀκόμα καὶ θολοί
εἶναι γιὰ τὴν ἀποτυχία
καὶ θὰ κοπιάσουνε πολὺ
γιὰ νὰ ξαναύρουν... ἡσυχία!

★

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοὺς συνιστῶ
πρὸς τὴν ταβέρνα νὰ βαδίσουν
καὶ μὲ κρασὶ λαχταριστὸ
κάθε... λαχτάρα τους νὰ σβύσουν!
Γιατ' ἡ ρετσίνα ἡ χρυσαφιά,
εἶναι, ἀνέκαθεν, ἡ μόνη
ποὺ διώχνει κάθε (συννεφιὰ
καὶ κάθε πόνο... (βαλσαμώνει!

★

Μπᾶτε, λοιπόν, στὰ (ταβερνειά,
ὅσοι ἐκάσατε τὴν (ἔδρα,
ἔνθα... ἐδρεύη λη- (σμονιὰ
κι' ἔνθα ἡ πᾶσα ὁ- (δύνη... ἀπέδρα!
Ἤγουν ἐκεῖ ποὺ (κοπανᾶς
τὸ χρυσαφένι

λένη τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴ φρούρησι τοῦ Κάστρου.

Ὁ Φούλκ ἦταν νέος καί, μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, εἶχε κερδίσει τὰ χρυσᾶ σπηρούνια τοῦ ἱππότη. Φλεγόταν τώρα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ διακριθῆ, καί, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς ἡλικίας του, ἔβλεπε κιόλας τὸν ἑαυτό του κυρίαρχο κάποιου σημαντικοῦ φέουδου, ποὺ θὰ τὸ εἶχε κερδίσει μὲ τὸ ξίφος του, ποὺ θὰ ἦταν ἀποκλειστικὰ δικό του καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμη ὅ,τι ἤθελε.

Ἀλλ' εἶχε γελαστῆ στὶς προσδοκίες του. Ὁ δούκας Βρυέννιος, φεύγοντας γιὰ τὴ Θήβα, δὲν τὸν εἶχε πάρει μαζί του, ἴσως γιατὶ τὸν εὕρισκε ἄπειρο ἀκόμη.

Ὁ Φούλκ εἶχε πειραχτῆ στὴ φιλοτιμία του. Ἀλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ἀργότερα ἡ δούκισσα Ἑλένη, ξεχωρίζοντάς τον ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους του κι' ἀναθέτοντας σ' αὐτὸν τὴ φρούρησι τοῦ Κάστρου, εἶχε μετριάσει τὴ λύπη του. Προσπαθοῦσε τώρα, μὲ τὴν ἀφοσίωσί του, ποὺ γινόταν δουλικὴ, καὶ τὴν προθυμία του, ποὺ καταντοῦσε δουκουραστική, νὰ δείξη πὼς ἦταν ἄξιος γι' αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη.

Αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ἡ Θαμὰρ σκέφτηκε νὰ κάνη ὄργανό της.

Τὸ νὰ προκαλέση τὴν προσοχή του ἦταν ἕνα παιχνιδάκι. Δὲ χρειάστηκε κατόπιν παρὰ νὰ τοῦ γαμογελάση γιὰ νὰ τὸν γοητεύση. Κι' ὅταν στήλωσε τὰ μεγάλα μάτια της μέσα στὰ δικά του, καταλάβε πὼς ἦταν σκλάβος της καὶ πὼς θὰ μποροῦσε σ' ἕνα της νεῦμα νὰ πέση ἀκόμη καὶ στὴ φωτιά.

Ὁ νεαρὸς Φούλκ ζοῦσε σὰ σὲ ὄνειρο. Ἡ ψυχή του ἦταν ἀκόμη ἀνέραστη κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπη, δὲν ἤξερε τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν τροβαδούρων, ποὺ ἔφταναν στ' αὐτιά του... Κάποτε, τὶς νύχτες, ὅταν ὁ ὕπνος δὲν ἔκλεινε τὰ μάτια του, ἔφτιανε μὲ τὴ φαντασία του τὸ γοητευτικὸ πορτραῖτο κάποιας γυναίκας, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε γλυκὰ καὶ τοῦ χάϊδευε τὰ μαλλιά. Ἀλλ' ἡ ὀπτασία ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ καὶ ξαναβοισκόταν τότε ὁλομόναχος μὲ τὸ σκοτάδι ὁλόγυρά του γιὰ συντροφιά. Αὐτὴ ἡ ἔκστασι ποὺ τὸν ξεσήκωνε πάνω ἀπὸ τὴν πεζὴ ζωὴ του καὶ ποὺ ἔκανε τὸ στῆθος του νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ χαρὰ κι' εὐτυνία, ἀλλοίμονο, κρατοῦσε τόσο λίγο! Ὅταν συνερχόταν, τὸ μέτωπό του ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα, τὸ αἷμα σφυροκοποῦσε ἀλήπτα τὰ μηλίγγια του καὶ τ' αὐτιά του βούιζαν.

Κάποτε, ἡ ὑπέροχη ὀπτασία ξαναγύριζε στὸν ὕπνο του. Ἄλλοτε πάλι ὀνειρευόταν πὼς, μὲ τὴν ἀνδρεία καὶ τὰ κατορθώματά του, εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπη τῆς κόρης κάποιου μεγάλου ἄρχοντα, ποὺ τὸν περίμενε στὴν πόρτα τοῦ πατρικοῦ πύργου γιὰ νὰ τὸν στεφανώση ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἀγῶνα ὅπου εἶχε νικήσει ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του.

Ἀλλ' ὅτι τὰ πλάσματα αὐτὰ τῆς φαντασίας του θάπαιρναν σάρκα καὶ ὀστά, δὲν εἶχε τολμήσει ποτὲ νὰ τὸ σκεφτῆ.

Κι' ὡστόσο, αὐτὸ εἶχε γίνει. Δὲν εἶχε νὰ κάνη τώρα μὲ καμμιὰ ὀπτασία, ἀλλὰ μ' ἕνα πλάσμα ζωντανό, μὲ μιὰ γυναίκα ποὺ ἡ ὁμορφιά της τὸν ζάλιζε κι' ἡ λάψυ της τὸν μαγεύε κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ χύση τὸ αἷμα του καὶ νὰ θυσιάση τὴ ζωή του μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὴ βλέπη... Μέσα στὴ νεανικὴ ψυχή του ἡ ἀγάπη φάνταζε δυνατὴ σὰν τὴ θύελλα, φλογερὴ σὰν τὸν ἥλιο, τρισδεμένη σὰν τοὺς οὐρανούς. Παραμιλοῦσε ὅταν ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του κι' ἔτρεμε ὅταν βρισκόταν μπροστά της.

Ἡ Θαμὰρ εἶχε σκεφτῆ νὰ τὸν χρησιμοποίηση γιὰ ὄργανό της. Ἀλλὰ πιάστηκε στὸ ἴδιο τὸ παιχνίδι της. Ἡ ἀγάπη του τὴν κολάκευσε πρῶτα καὶ τὴ συγκίνησε ἔπειτα.

Τὸ αἴσθημα ποὺ ἔνοιωσε γι' αὐτὸν δὲν ἦταν τὸ φλογερὸ πάθος, ποὺ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει ὁ Λάσκαρις, ἀλλ' ἕνα παιχνίδι τοῦ μυαλοῦ της, ποὺ τὴν ἔθελγε μὲ τὴν πρωτοτυπία καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε μὲ τὸ ἀπρόοπτό του κι' ἕνα καπρίτσιο τοῦ νεανικοῦ κορμιοῦ της, ποὺ διψοῦσε γιὰ γάδια καὶ φιλιά... Δὲν εἶχε ζητήσει τίποτα. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ ἐκεῖνο ποὺ τῆς πρόσφεραν. Καὶ κάποτε, ξέροντας πὼς ὁ Φούλκ πλανιόταν τὶς νύχτες σὰ φάντασμα γύρω στὸ δωμάτιό της, μὲ τὸ παράσχημα πὼς ἀγρυπνοῦσε τάχα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Κάστρου, ἄφησε μισάνοιχτη τὴν πόρτα της... Ὁ νεαρὸς Ἱππότης γλύστρησε ἀθόρυβα ἀπ' αὐτὴν κι' ἔπεσε στὰ πόδια της, τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο. Ἡ Θαμὰρ τὸν σήκωσε τότε καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της...

Γιὰ κάμποσο καιρό, αὐτὴ ἡ ἀναπάντεχη περιπέτεια, τὴν ἀπορρόφησε κι' ἀπόδιωξε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τὰ ἐκδικητικὰ της σχέδια. Ἡ φλογερὴ ἀγάπη τοῦ νεαροῦ Φούλκ, ἄλλωστε, τὴν ἐνθουσίαζε καὶ τὴ γοήτευε.

Τὸν προσκαλοῦσε τώρα νὰ τὴ συνοδεύη, κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ πάη περίπατο μὲ τὸ ἄλογο ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Βρυέννιος. Καὶ κάποτε ξεχνιόταν κι' οἱ δυὸ τόσο πολύ, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπινοοῦν κατόπιν ἕνα σωρὸ ψέμματα, γιὰ νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἀργοπορία τους.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, εἶχαν πάρει τὸ δρόμο τῆς Καισαριανῆς. Τὰ δυὸ ἄλογα προχωροῦσαν τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο... Ἡ Θαμὰρ ἐνοιωθε κάθε τόσο τὸ πόδι τοῦ Φούλκ ν' ἀκουμπάη πάνω στὰ δικά της. Μαστίγωνε τότε τὸ ἄλογό της κι' ἔτρεχε μπροστά. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Ἱππότης τὴν ξανάφθανε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

Αὐτὸ τὸ παιχνίδι τοὺς διασκέδαζε... Γύρω τους, τὸ ἀττικὸ τοπίο ἅπλωνε τὴ λιτὴ ὁμορφιά του. Οἱ σιγανὲς πνοὲς ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ βουνό, ἔφερναν στὰ ρουθούνια τους μιὰ ὀσμὴ θυμαριοῦ καὶ πεύκου. Ἡ Θαμὰρ ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ πηδήση ἀπὸ τ' ἄλογό της, νὰ κυλιστῆ στὸ μαλακὸ χορτάρι, νὰ σκαρφαλώση στὰ δέντρα, νὰ τρέξη στὰ μονοπάτια καὶ τὶς γιδόστρατες, ποὺ χάνονταν δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰ νάθελαν νὰ κρύψουν κάποιο μυστικὸ ἀπὸ τοὺς διαβάτες τοῦ δρόμου, νὰ κολυμπήση μέσα στὸ φῶς καὶ νὰ ραψῳδήξη ἄπληστα τὸν ἀέρα.

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούστηκε, ξαφνικά, ὁ καλπασμὸς κάποιου ἀλόγου. Ὁ θόρυβος, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πολιτείας, ἔμοιαζε σὰν παραφωνία στὴν ἡρεμία ποὺ ἁπλωνόταν ὁλόγυρα.

Κι' ἄλλοτε, στρὸς περιπάτους ποὺ ἔκαναν στὴν ἐξοχή, εἶχαν διασταυρωθῆ μὲ καβαλλάρηδες, κτηματίες τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὰ χωράφια τους ἢ πήγαιναν στὶς δουλειές τους.

Ἡ Θαμὰρ δὲν εἶχε λόγο ν' ἀνησυχήση. Τὸ ὅτι συνοδευόταν στοὺς περιπάτους της ἀπὸ τὸ νεαρὸ Φούλκ, ὅλοι τὸ ἤξεραν στὸ Κάστρο. Ἀλλ' ἀπὸ κανενὸς τὸ μυαλὸ δὲ θὰ περνοῦσε ποτὲ ἡ ὑποψία, ὅτι ὁ νεαρὸς Ἱππότης θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν κάτι ἄλλο ἀπὸ ἁπλὸς σύντροφος τῆς περήφανης κόμησσας τῶν Σαλώνων.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅμως, ὁ θόρυβος τῆς φάνηκε ἀλλοιώτικος.

Τέντωσε τ' αὐτιά της κι' ἀφουγκράστηκε κάμποσες στιγμές. Καί, ξαφνικά, μιὰ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της, μὲ τὴ γοργοράδα τῆς ἀστραπῆς.

— Δὲ σοῦ φαίνεται πὼς εἶναι γυναίκα αὐτὴ ποὺ καβαλλικεύει τὸ ἄλογο, ποὺ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ; ρώτησε τὸ σύνοδό της.

Ὁ Φούλκ ντὲ Μεζὲλ ἀπόρησε.

— Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἀνακατεύομαι μὲ τὰ ἄλογα, δέσποινα, ἀπάντησε. Ἀλλὰ δὲ μπόρεσα ποτὲ νὰ ξεχωρίσω ἂν ἐκεῖνος ποὺ καβαλλικεύει ἕνα ἄλογο εἶναι ἄντρας ἢ γυναίκα.

— Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι βέβαιη πὼς εἶναι γυναίκα, εἶπε ὁ Θαμάρ.

Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ τί τῆς ἔδινε αὐτὴ τὴ βεβαιότητα. "Ἴσως κάποιο κρυφὸ προαίσθημα... Στὸ μέρος αὐτὸ εἶχε συναντήσει ἄλλοτε τὸ Λάσκαρι κι' ἔπειτα τὸν εἶχε χάσει ἀπὸ τὰ μάτια της, κι' ὡστόσο, εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν ἴδιο δρόμο, μαζὶ μὲ τὴν "Αννα ντὲ Σαϊντ-Ομέρ. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχαν δῆ πουθενά... Ποῦ εἶχε πάει, λοιπόν; Μήπως ἡ βία του νὰ φύγη, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τῆς δώση τὸν καιρὸ νὰ τὸν εὐχαριστήση, ποὺ τῆς εἶχε σώσει τὴ ζωή, ἦταν γιὰ νὰ τρέξη νὰ βρῆ τὴν ἀγαπημένη του Ματθίλδη, ποὺ τὸν περίμενε κάπου ἐκεῖ κοντά;... "Ολες αὐτὲς οἱ σκέψεις πέρασαν μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἀπὸ τὸ μυαλό της.

— Ἂς φύγωμε ἀπὸ τὸ δρόμο, εἶπε.

Ἀκολούθησαν ἕνα μικρὸ μονοπάτι, ποὺ τοὺς ἔφερε σ' ἕνα γειτονικὸ ἀλσύλιο. Κρύφτηκαν ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ περίμεναν.

Ἡ Θαμὰρ δὲν εἶχε κάμει λάθος.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, μιὰ ἁμαζόνα πέρασε, καλπάζοντας, ἀπὸ τὸ δρόμο, μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης. Μ' ὅλο ποὺ δὲν τὴν εἶδαν παρὰ μόνο μιὰ στιγμή, τὴν ἀναγνώρισαν κι' οἱ δυὸ ἀμέσως.

— Ἡ δούκισσα Ματθίλδη! εἶπε ὁ Φούλκ ντὲ Μεζέλ.

Ἕνα σατανικὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ γείλη τῆς Θαμάρ.

— Φίλε μου, εἶπε στὸν Ἱππότη, νομίζω πὼς πρόκειται νὰ μάθης ἕνα μεγάλο μυστικό... Αὐτὸ ποὺ θὰ μάθης εἶναι τόσο τρομερό, πού, μόνον ἂν τὸ δῆς μὲ τὰ μάτια σου, θὰ τὸ πιστέψης.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Ἀγαπητέ μου Φούλκ, φοβᾶμαι πὼς θὰ σὲ χάσω γιὰ λίγες ἡμέρες...

— Γιὰ ποιὸ λόγο, δέσποινα; ρώτησε ὁ νεαρὸς Ἱππότης, μὲ κάποια ἀνησυχία στὴ φωνή.

— Νομίζω πὼς θὰ χρειαστῆ νὰ φύγης αὔριο γιὰ τὴ Θήβα... Εἶπα αὔριο;... Ὄχι, ἀπόψε... Μόνο ἐνῶ μποεῖς νὰ μεταφέρης αὐτὸ τὸ μήνυμα στὸ δούκα...

— Δὲν καταλαβαίνω, δέσποινα.

— Θὰ καταλάβης σὲ λίγο.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἀκούστηκε ἕναις καινούργιος καλπασμός.

— Νάτος! φιθύρισε ἡ Θαμάρ, ἀνάμεσα στὸ δρόμο τους.

Καὶ πρόσθεσε δυνατά:

— Αὐτὴ τὴ φορά, εἶναι ἄντρας!

Δὲν εἶχε κάμει καὶ πάλι λάθος. Ἕνας καβαλλάρης φάνηκε σὲ λίγο.

— Ὁ Μιχαὴλ Λάσκαρις! εἶπε ὁ Φούλκ.

— Ξέρεις τώρα περισσότερα ἀπὸ πρίν, ἀπάντησε ἡ Θαμάρ, μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Ἂς τὸν ἀκολουθήσωμε.

Ὁ Λάσκαρις εἶνε ἀφίσει τώρα τὸ μεγάλο δρόμο κι' εἶχε χωθῆ σ' ἕνα μονοπάτι ποὺ προχωροῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα.

— Τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ μονοπάτι, εἶπε ἡ Θαμάρ. Πᾶμε νὰ τὸν περιμένωμε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος.

Ἔτρεξαν γιὰ λίγο πάνω στὸ μεγάλο δρόμο, χώθηκαν σὲ μιὰ ρεμματιὰ κι' ἀνηφόρισαν κατόπιν σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα. Ἀπὸ κεῖ, ἔβλεπαν ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ γύρω.

Ἡ Θαμὰρ σταμάτησε τὸ ἄλογό της πίσω ἀπὸ τὰ χαλάσματα ἑνὸς γκρεμισμένου σπιτιοῦ.

— Ἐλπίζω, ὅτι δὲ μᾶς εἶδε, εἶπε. Ἐμεῖς, ὅμως, ὅπου κι' ἂν πάη θὰ τὸν δοῦμε.

Ὁ Λάσκαρις βγῆκε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ ἄλσος, πέρασε κάτω ἀπὸ τὸ ὕψωμα, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ ξεπέζεψε μπροστὰ στὸ σπιτάκι μὲ τὰ κυπαρίσσια, ὅπου τὸν εἴδαμε κι' ἄλλοτε νὰ πηγαίνη γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἀγαπημένη του Ματθίλδη.

Ἡ Θαμὰρ κι' ὁ Φούλκ τὸν εἶδαν ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό τους νὰ μπαίνη στὴν αὐλή, τραβῶντας ἀπὸ τὰ χαλινάρια καὶ τ' ἄλογό του. Ἔκλεισε ἔπειτα τὴν πόρτα πίσω του.

— Ποιὸς νομίζεις, ὅτι τὸν περιμένει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; ρώτησε ἡ Θαμὰρ μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος τὸ σύντροφό της.

— Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω, δέσποινα, τραύλισε ὁ Φούλκ.

— Τὸ ξέρεις, ἀλλὰ φοβᾶσαι νὰ τὸ πῆς, τοῦ φώναξε ἡ Θαμάρ. Θὰ σοῦ τὸ πῶ, ὅμως, ἐγώ... Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὸν περιμένει ἡ ἀγαπημένη του Ματθίλδη...

— Ἡ δούκισσα ἀγαπάει ἕναν "Ελληνα;

— Τὸ εἶδες καὶ μόνος σου. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικό, ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ μάθαινες.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τὴ δούκισσα Ἑλένη.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Αὐτὴ μόνο μπορεῖ ν' ἀποφασίση...

— Ἡ δούκισσα Ἑλένη θὰ προσπαθήση νὰ σώση τὴ Ματθίλδη ποὺ τὴν ἀγαπάει, ὅπως ἔκαμε καὶ τὴν ἄλλη φορά... Δὲ μάντεψες, λοιπόν, ἀκόμη ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόλμησε ν' ἀνεβῆ στὸ Κάστρο;

— Δέσποινα...

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Λάσκαρις... Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου κι' ἐγὼ φώναξα στοὺς φρουροὺς νὰ τρέξουν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν.

— Γιατί τότε δὲ φανέρωσες τ' ὄνομά του;

— "Ηθελα νὰ προστατεύσω τὴν ὑπόληψι τῆς μικρῆς δούκισσας καὶ τὴν τιμὴ τοῦ Βρυεννίου... Καταλαβαίνω τώρα, ὅτι αὐτὸ ἦταν μεγάλο λάθος μου...

— Θὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴ Θήβα, εἶπε ὁ Φούλκ.

— Ὁ δούκας μπορεῖ νὰ μὴ σὲ πιστέψη.

— Ἀλλ' ὅταν τοῦ ἀφηγηθῶ ἐκεῖνο ποὺ εἶδα;

— Δὲν εἶδες τίποτα ἀκόμη... Εἶδες μόνο τὴ μικρὴ δούκισσα νὰ τρέχη μπροστὰ καὶ νὰ τὴν ἀκολουθῆ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ὁ Λάσκαρις. Αὐτὸ δὲ σημαίνει τίποτα.

— Ἀλλὰ δὲ μοῦ εἶπες, δέσποινα, ὅτι ἡ δούκισσα Ματθίλδη τὸν περιμένει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Πρέπει νὰ βεβαιωθῆς μὲ τὰ μάτια σου γι' αὐτό... Καὶ πρέπει, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, νὰ βεβαιωθοῦν κι' ἄλλοι...

— Ποιοὶ ἄλλοι;

Ἡ Θαμὰρ ἔμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές.

— Νομίζω, ὅτι τὸ βρῆκα, εἶπε ἔπειτα. Ἄκουσε, Φούλκ... Θ' ἀφίσης ἐδῶ τὸ ἄλογό σου, θὰ κατεβῆς στὸ σπίτι μὲ τὰ κυπαρίσσια, θὰ πηδήσης ἀθόρυβα μέσα στὴν αὐλὴ καὶ θὰ εἶσαι ἕτοιμος ν' ἀνοίξης τὴν πόρτα, ὅταν θὰ ξαναγυρίσω.

— Ἡ δέσποινά μου θὰ φύγη;

— Ναί. Θὰ τρέξω νὰ φέρω μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Κάστρου. Ἔτσι, φεύγοντας γιὰ τὴ Θήβα, θὰ πάω στὸ δούκα τὴν ἀπόδειξι ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ σὲ πιστέψη... Κατάλαβες τώρα ποιὸ εἶναι τὸ σχέδιό μου;

— Κι' ἂν φύγουν προτοῦ γυρίς ἡ δέσποινά μου;

Ἡ Θαμὰρ τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα της.

— Νομίζω πὼς ἔχεις τὸ ξίφος σου, ἀπάντησε.

Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Ὦ, θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἂν μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ χώσω μέσα στὸ στῆθος αὐτοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ Λάσκαρι. εἶπε μ' ἐνθουσιασμό.

— Μάθε ἀκόμη πὼς αὐτὸς ὁ ἀναιδὴς Ἕλληνας δὲν ἀτιμάζει μόνο τὸ δούκα Βρυέννιο. Συνωμοτεῖ ἀκόμη εἰς βάρος τῶν Φράγκων καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεσηκώση τοὺς συμπατριῶτες του ἐναντίον μας.

— Κι' ἡ δούκισσα Ματθίλδη;

— Ἡ μικρὴ δούκισσα συνεργάζεται μὲ τοὺς ἐχθρούς μας καὶ προδίδει τὰ μυστικὰ μας... Ἀλλὰ θὰ ἔχη τὴν τιμωρία ποὺ τῆς ἀξίζει.

Τοῦ ἔδωσε ἀκόμη μερικὲς ὁδηγίες κι' ἔπειτα κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὕψωμα κι' ἔφυγε καλπάζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀθήνας.

Τὸ σπίτι μὲ τὰ κυπαρίσσια

Ὁ δρόμος ἦταν ἐλεεινὸς κι' ἕνας καβαλλάρης, προχωρῶντας ἥρεμα, θὰ χρειαζόταν τοὐλάχιστο μισὴ ὥρα, γιὰ νὰ φτάση στὴν Ἀκρόπολι. Ἀλλ' ἡ Θαμὰρ δὲ χρειάστηκε παραπάνω ἀπὸ δέκα λεπτά. Ὅταν ζύγωσε, ὅμως, στὴν πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ συγκράτησε τὸ ἄλογό της κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται.

Τί θὰ πήγαινε νὰ κάμη;

Καί, βέβαια, δὲ θάλεγε τίποτα στὴ δούκισσα Ἑλένη, οὔτε σὲ κανένα ἄλλο. Θὰ συγκέντρωνε μόνο μερικοὺς στρατιῶτες καὶ θὰ τοὺς πρόσταζε νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Αὐτὸ θὰ ἦταν καλύτερο... Ἔτσι, ἡ ἔκπληξι ποὺ θὰ δοκίμαζαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ γινόταν ὁρμὴ κι' ἀγανάκτησι, ὅταν θάβλεπαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια τὸ Λάσκαρι καὶ τὴ μικρὴ δούκισσα μέσα στὸ σπιτάκι μὲ τὰ κυπαρίσσια.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, συνέχισε τὸ δρόμο της πρὸς τὸ Κάστρο.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, προσπάθησε νὰ κάμη ὅσο μποροῦσε λιγώτερο θόρυβο. Φώναξε κατόπιν μερικοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε κοντὰ στὸν ἀρχηγό τους. Τὸν Φούλκ ντὲ Μεζέλ, ποὺ δῆ, λοιπόν, τὸ Λάσκαρι νὰ μπαίνη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; Καὶ δὲν εἶχε δῆ τὴ Ματθίλδη νὰ τρέχη πρόστα ἀπ' αὐτόν; Ἀλλ' ἂν ὁ Λάσκαρις κι' ἡ μικρὴ δούκισσα εἶχαν ἐξαφανιστῆ, τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Φούλκ ντὲ Μεζέλ; Κι' ἂν ἀκόμη τοῦ εἶχαν φύγει οἱ δύο ἐνοχοι, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ βρισκόταν ἐκεῖ.

— Δὲ μπορεῖ ν' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν κατάπιε, ψιθύρισε.

Οἱ στρατιῶτες τὴν κύτταζαν ἀπορῶντας. Δὲ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν γιατί ἡ κόμησσα τῶν Σαλώνων τοὺς εἶχε φέρει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ γιατὶ τοὺς εἶχε διατάξει νὰ σπάσουν τὶς πόρτες του, ἀφοῦ δὲ βρισκόταν κανένας μέσα.

Ἡ Θαμὰρ διάβασε στὰ μάτια τους τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ δυσφορία τους... Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὴν περνοῦσαν γιὰ τρελλή. "Ἔπρεπε νὰ τοὺς δώση μιὰ ἐξήγησι. Ἀλλὰ τί θὰ τοὺς ἔλεγε; "Αν τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸ Λάσκαρι καὶ τὴ Ματθίλδη, δὲ θὰ τὴν πίστευαν. "Οχι, ἔπρεπε νὰ βρῆ κάτι ἄλλο.

— Ὁ ἀρχηγός σας ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ, ἄρχισε.

— Καὶ τί ἀπόγινε; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες.

— Αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, ἀπάντησε ἡ Θαμάρ. Ὁ Ἱππότης Φούλκ ντὲ Μεζὲλ εἶχε δῆ μερικοὺς "Ελληνες, ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς μετέφεραν ὅπλα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἡ Θαμὰρ σκέφτηκε πὼς αὐτὴ ἡ ἐξήγησι ἦταν καλή. Θὰ ἐνοχοποιοῦσε ἔτσι τὸ Λάσκαρι καὶ ταὐτόχρονα θὰ δικαιολογοῦσε τὴ διαταγὴ ποὺ εἶχε δώσει στοὺς στρατιῶτες νὰ σπάσουν τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ.

— Μὲ παρακάλεσε τότε νὰ τρέξω στὸ Κάστρο γιὰ νὰ φέρω μερικοὺς ἀπὸ σᾶς, συνέχισε. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ ἔκανε λάθος...

Οἱ στρατιῶτες δὲν τῆς ζήτησαν ἄλλες ἐξηγήσεις.

Σὲ λίγο, ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ ἔκλεισαν τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ ὅσο καλύτερα μποροῦσαν.

Ἡ Θαμὰρ προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ὀργή της. Τὸ σχέδιό της εἶχε ἀποτύχει. Ὁ Λάσκαρις κι' ἡ μικρὴ δούκισσα τῆς εἶχαν ξεφύγει. Ἀλλὰ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Φούλκ ντὲ Μεζέλ; Νά τί δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη.

«Πρέπει, νὰ περιμένω, σκέφτηκε. Γιὰ τὴ στιγμή, δὲ μπορῶ νὰ κάμω τίποτα ἄλλο, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ ἐκτεθῶ».

Ὅταν γύρισε στὸ Κάστρο εἶδε, ὄχι χωρὶς ἔκπληξι, πὼς ἡ Ματθίλδη βρισκόταν κιόλας ἐκεῖ. Εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸν περίπατό της καὶ φαινόταν ἥρεμη. Τοῦ κάκου, ἡ Θαμὰρ προσπάθησε νὰ διαβάση κάποια ἀνησυχία ἢ κάποια ταραχὴ στὸ πρόσωπό της.

Ὁ Φούλκ ντὲ Μεζὲλ δὲ φάνηκε ὡς τὸ βράδυ. Ἡ ἀπουσία του εἶχε ἀργίσει νὰ γίνεται αἰσθητή. Οἱ στρατιῶτες κουβεντιαζαν γι' αὐτήν, Ἡ ἀπογευματινὴ ἀσκοπη «ἐξορτατεία» εἶχε κυκλοφορήσει ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

— Μαμά, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπες, ἐγὼ κι' ὁ μπαμπᾶς παίξαμε τὶς καβάλλες στὰ κάγκελλα τῆς σκάλας...

ταν μόνο μερικοὶ πάγκοι.

Ἡ Θαμὰρ ἐπισκέφθηκε ἕνα-ἕνα αὐτὰ τὰ δωμάτια, ἔφαξε κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, κύτταξε ἀριστερά, δεξιά, πανταοῦ... Τίποτα δὲ μαρτυροῦσε, ὅτι εἶχαν περάσει ἄνθρωποι ἀπὸ κεῖ. "Ἐφερε τότε τὸ χέρι στὸ κεφάλι της καὶ ἀναρωτήθηκε μήπως ὀνειρευόταν... Δὲν εἶχε δῆ, λοιπόν, τὸ Λάσκαρι νὰ μπαίνη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; Καὶ δὲν εἶχε δῆ τὴ Ματθίλδη νὰ τρέχη πρόστα ἀπ' αὐτόν; Ἀλλ' ἂν ὁ Λάσκαρις κι' ἡ μικρὴ δούκισσα εἶχαν ἐξαφανιστῆ, τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Φούλκ ντὲ Μεζέλ; Κι' ἂν ἀκόμη τοῦ εἶχαν φύγει οἱ δύο ἐνοχοι, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ βρισκόταν ἐκεῖ.

— Δὲ μπορεῖ ν' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν κατάπιε, ψιθύρισε.

Οἱ στρατιῶτες τὴν κύτταζαν ἀπορῶντας. Δὲ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν γιατί ἡ κόμησσα τῶν Σαλώνων τοὺς εἶχε φέρει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ γιατὶ τοὺς εἶχε διατάξει νὰ σπάσουν τὶς πόρτες του, ἀφοῦ δὲ βρισκόταν κανένας μέσα.

Ἡ Θαμὰρ διάβασε στὰ μάτια τους τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ δυσφορία τους... Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὴν περνοῦσαν γιὰ τρελλή. "Ἔπρεπε νὰ τοὺς δώση μιὰ ἐξήγησι. Ἀλλὰ τί θὰ τοὺς ἔλεγε; "Αν τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸ Λάσκαρι καὶ τὴ Ματθίλδη, δὲ θὰ τὴν πίστευαν. "Οχι, ἔπρεπε νὰ βρῆ κάτι ἄλλο.

— Ὁ ἀρχηγός σας ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ, ἄρχισε.

— Καὶ τί ἀπόγινε; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες.

— Αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, ἀπάντησε ἡ Θαμάρ. Ὁ Ἱππότης Φούλκ ντὲ Μεζὲλ εἶχε δῆ μερικοὺς "Ελληνες, ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς μετέφεραν ὅπλα σ' α

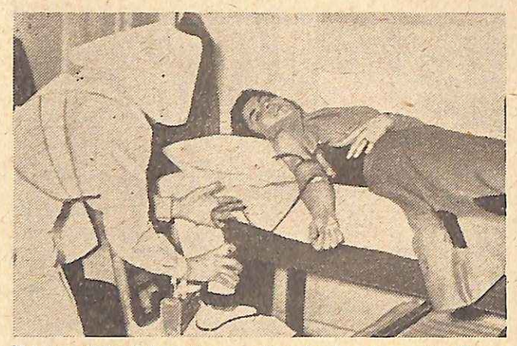

Μιὰ φοιτήτρια δίνει ἐθελοντικῶς τὸ αἷμα της στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό.

Πόσο αἷμα χρειάζεται ἡ Ἀθήνα ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ;

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ Τμήματος Αἱμοδοσίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ

Εἰκοσιπέντε χιλιάδες διακόσια κιλὰ αἷμα χρειάζεται κάθε χρόνο ἡ Ἀθήνα. Μ' αὐτὸ τὸ αἷμα, οἱ γιατροὶ κι' οἱ χειρουργοὶ στὰ νοσοκομεῖα ἀγωνίζονται νὰ σώσουν τοὺς τραυματίες ἀπὸ διάφορα ἀτυχήματα. Ἡ ποσότης ὅμως δὲν πρέπει νὰ φανῆ ὑπερβολική. Εἶναι ἡ μικρότερη ποσότης αἵματος, ποὺ χρειάζεται γιὰ μεταγγίσεις ἡ Ἀθήνα. Γιατί, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, ἔρχονται μέρες ποὺ τὰ ἀτυχήματα εἶναι πολλὰ καὶ τότε δὲν καλύπτονται μ' αὐτὸ τὸ αἷμα οἱ ἀνάγκες τῶν νοσοκομείων. Ἔρχονται, μάλιστα, ὧρες ποὺ κινδυνεύει πραγματικὰ ἡ ζωὴ τῶν τραυματιῶν ἀπὸ ἔλλειψι αἵματος!...

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα εἴχαμε μιὰ μακρὰ συνομιλία μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ Τμήματος Αἱμοδοσίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Θάδα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ εἰδικὲς σπουδὲς καὶ μελέτες, ἔχει ἀγωνιστῆ νὰ ὀργανώση ὑποδειγματικὰ αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία στὴν Ἑλλάδα.

— Ἔχετε τὸ αἷμα, ποὺ χρειάζεται κάθε μέρα ἡ Ἀθήνα, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσετε τὸ σεβαστὸ ἀριθμὸ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἄλλων ἀναγκῶν τῶν νοσοκομείων; τὸν ρωτήσαμε.

— Δυστυχῶς, πάντα ὑπάρχει ἔλλειψι αἵματος, ἀπάντησε ὁ κ. Θέδας. Θὰ σᾶς μιλήσω μὲ τὴ γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν. Κάθε μέρα ἡ Ἀθήνα χρειάζεται ἑβδομήντα κιλὰ αἷμα. Μόνο ἔτσι καλύπτονται οἱ συνήθεις ἀνάγκες τῶν νοσοκομείων μας, δηλαδὴ τὰ διάφορα δυστυχήματα καὶ οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις. Σὲ μέρες ὅμως μεγάλης κινήσεως, σὲ μέρες τραγικῶν θεομηνιῶν καὶ πολυαρίθμων ἀτυχημάτων, ἡ ζήτησι τοῦ αἵματος εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ ἀντιμετωπίζεται πρόβλημα ζωῆς! Φυσικά, ἀγωνιζόμαστε νὰ μὴν πεθάνουν οἱ τραυματίες ἀπὸ ἔλλειψι αἵματος. Κάνουμε ἕνα πλῆθος συνδυασμῶν. Προσπαθοῦμε νὰ πείσουμε τοὺς συγγενεῖς τῶν τραυματιῶν νὰ δώσουν αὐτοὶ τὸ αἷμα τους, γιὰ νὰ τοὺς σώσουν. Μὰ ὁ θάνατος δὲν περιμένει... Κι' ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ τὴ σημασία αὐτῆς τῆς προσφορᾶς. Φοβᾶται νὰ δώση λίγο ἀπὸ τὸ αἷμα του, γιατὶ νομίζει ὅτι θὰ κλονιστῆ ἡ ὑγεία του ἢ θὰ χάση τὴ ζωτικότητά του. Ὡστόσο, δὲν παθαίνει τίποτα, ἂν δώση λίγο αἷμα.

»Πάνω σ' αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ζήτημα καὶ ἐφέτος τὸ «Ἑλληνικὸν Φῶς» θ' ἀρχίση μιὰ μεγάλη σταυροφορία. Πρέπει νὰ καταλάβη ὁ κόσμος ὅτι εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου τὸ νὰ ὑπάρχη ἄφθονο αἷμα, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ τὸ διαθέση κανεὶς στὴν κρίσιμη στιγμή. Κάθε καθυστέρησι βάζει σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ τραυματία ἢ τοῦ ἀρρώστου. Κι' ἔχομε ἕνα πλῆθος δραματικὲς περιπτώσεις τραυματιῶν, ποὺ ἀντιμετώπισαν τὸ θάνατο καὶ ποὺ σώθηκαν τὴν τελευταία στιγμὴ χάρις στὴν αὐταπάρνησι τῶν ἴδιων τῶν γιατρῶν ἢ τῶν συγγενῶν τους.

»Κάθε μέρα χρειαζόμαστε ἑκατὸν ἑβδομήντα μπουκάλια αἷμα κι' ἔχομε νὰ διαθέσουμε μόνο ἑκατὸν εἴκοσι ἢ τὸ πολὺ ἑκατὸν πενήντα! Δηλαδὴ ἔχουμε μιὰ μόνιμη ἔλλειψι αἵματος...

— Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ κατάστασι;

— Στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ ἀκόμη ὅτι πρέπει νὰ δώση τὸ αἷμα του, γιὰ νὰ εἶναι ἥσυχος ὅτι ἂν κάποτε χρειαστῆ κι' αὐτὸς ἢ ἕνας δικός του, θὰ ὑπάρχη ἡ ἀπαραίτητη ποσότης τοῦ αἵματος. Βέβαια, πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ προσέφεραν ἐθελοντικῶς τὸ αἷμα τους, μὰ θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι περισσότεροι καὶ νὰ καλυφθοῦν ἔτσι οἱ ἀνάγκες τῶν νοσοκομείων. Ἕνα καιρὸ εἴχαμε μόνο διακόσιους αἱμοδότες. Τώρα ὁ ἀριθμός τους εἶναι πολὺ μεγαλύτερος. Μὰ ἡ Ἀθήνα χρειάζεται πέντε χιλιάδες αἱμοδότες, γιὰ νὰ καλύψη τὶς ἀνάγκες της!...

— Οἱ ἑορταὶ αἵματος, ποὺ ἔγιναν στὸ παρελθὸν ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὴ ποσότητα αἵματος;

— Παρουσιάστηκαν δύο χιλιάδες διακόσιοι αἱμοδότες καὶ τὴν τελευταία φορὰ τρεῖς χιλιάδες. Ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ὀργανωθῆ μιὰ μόνιμη καὶ σταθερὰ προσφορὰ αἵματος. Σήμερα οἱ αἱμοδότες φτάνουν τοὺς χίλιους, μὰ χρειάζεται ὁ ἀριθμός τους νὰ ξεπεράση τὶς πέντε χιλιάδες.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐπιτακτικὴ ἔκκλησι γιὰ τὴ διάσωσι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, πιστὴ ἔδωσε τὸ παρὼν ἡ βασίλισσα. Ὅταν ἄρχισε ἡ σταυροφορία στὶς 4 Ἀπριλίου 1954, ἔδωσε ἐθελοντικῶς τὸ αἷμα της στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν. Πρὶν λίγους μῆνες ἐπίσης ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος μὲ τοὺς συμμαθητές του τῆς Σχολῆς Ἰκάρων ἔδωσε τὸ αἷμα του, γιὰ νὰ σωθῆ ἕνα παιδὶ ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα πρέπει ν' ἀντιμετωπιστῆ πιὰ μὲ ριζικὰ μέτρα. Τὸ αἷμα προσφέρεται δωρεὰν καὶ δωρεὰν ἐπίσης θὰ πρέπει ἴσως νὰ παρέχεται σ' ὅλα τὰ νοσοκομεῖα σὲ πλούσιους καὶ φτωχούς. Ἡ ἐθελοντικὴ προσφορὰ θὰ εἶναι τότε μεγαλύτερη.

Σήμερα δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι, ποὺ διστάζουν νὰ δώσουν τὸ αἷμα τους, γιατὶ κάνουν, ὅπως μοῦ ἀνεφέρθη, τὴν ἀκόλουθη σκέψι:

— Γιατί νὰ δώσω τὸ αἷμα μου δωρεάν, ἀφοῦ αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ δοθῆ δωρεὰν στὸν ἄρρωστο ἢ τὸν τραυματία, ποὺ κινδυνεύει; Ὅταν πουλιέται τὸ αἷμα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει νὰ τὸ ἀγοράση, ὁ ἄπορος, δὲ θὰ βρίσκη δωρεὰν τὸ αἷμα ποὺ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ σωθῆ.

Ἐδῶ, λοιπόν, βρίσκεται τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς αἱμοδοσίας. Γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς συγκεντρώσεως καὶ τῆς διατηρήσεως αὐτοῦ τοῦ αἵματος, γιὰ τοὺς μισθοὺς τῶν διαφόρων συνεργείων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν, θὰ μποροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ δίνουν τὴν εἰσφορά τους. Μιὰ δεκάρα στὸν καπνό, στὸ δημόσιο θέαμα, στὰ ποτά, στὰ εἴδη πολυτελείας, γιὰ τὸ αἷμα τῶν ἀπόρων. Ἔτσι τὸ αἷμα θὰ μποροῦσε νὰ χορηγῆται δωρεάν.

Ἡ Ἀθήνα χρειάζεται 25.200 κιλὰ αἷμα τὸ χρόνο. Οἱ Ἀθηναῖοι πρόθυμα θὰ τὸ δώσουν κι' ἐφέτος, γιὰ νὰ σώσουν τοὺς συνανθρώπους τους ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρός, πιστὸς στὴν ἱερὴ ἀποστολή του, ἐκτελεῖ πάντα ἀκρύραστος τὸ καθῆκον του. Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε.

Θ. Δ.

Περίεργο μέτρο

Τὸ πανεπιστήμιο τῆς Νοτίου Ροδεσίας δέχεται κατὰ τὶς τελευταῖες βδομάδες ἀναρίθμητες αἰτήσεις ἀπὸ μαύρους πάσης ἡλικίας, ποὺ ζητοῦν νὰ φοιτήσουν σ' αὐτό. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι, σύμφωνα μ' ἕνα νόμο, ποὺ ψηφίστηκε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ χρῆσι οἱονδήποτε πνευματωδῶν ποτῶν στὰ κέντρα, ἐπιτρέπεται μόνον στοὺς μαύρους ποὺ εἶναι κάτοχοι διπλώματος ἢ φοιτοῦν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σχολὲς τοῦ πανεπιστημίου.

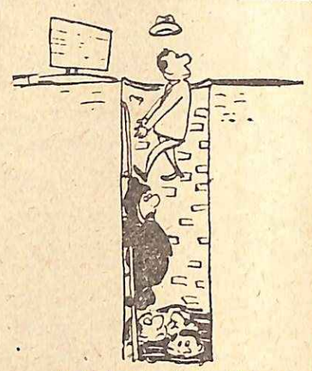

— Βρὲ νὰ πάρη ἡ εὐχή! Καὶ τέταρτος!... Αὐτὴ τὴ γυναῖκα πρέπει νὰ τὴ δῶ κι' ἐγώ!...

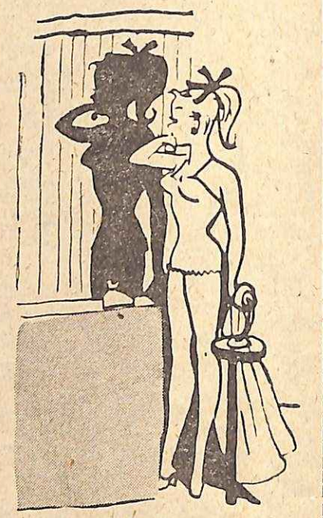

— Πάλι ἐσεῖς, ὁ κύριος τοῦ ἀπέναντι διαμερίσματος;... Μὰ τί θέλετε τέλος πάντων καὶ μὲ καλεῖτε κάθε πέντε λεπτά;

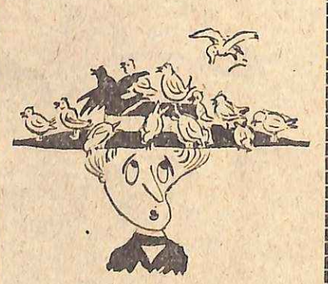

"Ανοιξις!...

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ

Τὰ ἀγλουσήματα ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ο ΝΑΟΣ τῆς Ἁγίας Σοφίας εἶναι τὸ μεγαλούργημα τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς τέχνης. Ἡ τολμηρὴ σύλληψί του κι' ἡ πρωτοτυπία τοῦ σχεδίου του προκαλοῦν πάντοτε τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θαυμασμό.

Ἡ ἱστορία μιλάει γιὰ τρεῖς ναοὺς ποὺ κτίστηκαν μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα.

Τὸν πρῶτο ἀπ' αὐτοὺς τὸν θεμελίωσε ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, ποὺ δὲν εὐτύχησε, ὅμως, νὰ τὸν δῆ ἀποπερατωμένο. Τὰ ἐγκαίνιά του ἔγιναν μετὰ τὸ θάνατό του ἀπὸ τὸ γυιό του Κωνσταντῖνο, στὶς 15 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 360 μ. Χ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Ἐκκλησία βρισκόταν σὲ σφοδρὸ πόλεμο ἐναντίον τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου, ἡ δὲ πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ποὺ συνῆλθε στὴ Νίκαια τὸ ἔτος 325 μ. Χ. εἶχε ἀνακηρύξει τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ «ἀληθῆ Λόγον καὶ Σοφίαν τοῦ Θεοῦ».

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλει τὸ ὄνομά του ὁ ναός, ποὺ κτίστηκε ἀπὸ τὸ Μεγάλο Κωνσταντῖνο. Στὰ μάτια τοῦ λαοῦ, συμβόλιζε τὸ θρίαμβο τῆς ὀρθοδοξίας ἐναντίον τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων, ποὺ εἶχαν ἐμφανιστῆ κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς καινούργιας θρησκείας.

Ὁ πρῶτος ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας εἶχε ζωὴ μόνο σαράντα ἐτῶν. Ἀλλά, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, συνδέθηκε ἀναπόσπαστα μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ βυζαντινοῦ κράτους. Μέσα σ' αὐτὸν ἐπικυρώθηκαν τὰ πρακτικὰ τῆς 2ας Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381 ἐπὶ Μ. Θεοδοσίου) καὶ ἀπὸ τὸν ἄμβωνά του ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκφενδόνισε τοὺς μύδρους του ἐναντίον τῆς ἀκόλαστης αὐτοκρατείρας Εὐδοξίας, συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου.

Γιὰ τὴ σθεναρὰ αὐτὴ πολεμική του ὁ Χρυσόστομος ἐξωρίστηκε. Ἀλλὰ μαζί του ἐξαφανίστηκε κι' ὁ ναός τῆς Ἁγίας Σοφίας. Πῶς ξετυλίχτηκαν τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστό. Τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶναι ὅτι, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συχνὲς στάσεις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ὁ λαὸς ἐπυρπόλησε τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας (404).

Ἀλλ' ὁ Θεοδόσιος ὁ Β' ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἀνοικοδόμησί του. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἔγιναν ἑπειτα ἀπὸ ἑντεκα χρόνια, τὸ 415. Ὁ δεύτερος αὐτὸς ναός, ποὺ ἦταν μεγαλοπρεπέστερος καὶ πολυτελέστερος ἀπὸ τὸν πρῶτο, εἶχε ζωὴ ἑκατὸ δέκα ἑπτὰ ἐτῶν.

Κατὰ τὴ φοβερὴ στάσι τοῦ Νίκα, ὅμως, (532) ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, ὅπως ἀφηγεῖται ὁ Προκόπιος, «ἀνεστάν τὸ πλῆθος καὶ εἰς κακοδαίμονα συνταχθὲν ὁμόνοιαν πᾶσαν ἐνύγιος τὴν πόλιν ἐνέπρησεν». Ἔτσι καὶ ὁ δεύτερος αὐτὸς ναὸς ἔγινε παραγάλωμα τοῦ πυρός, ὅπως καὶ ὁ πρῶτος.

Ἀλλ' ὁ Ἰουστινιανός, ἀφοῦ κατέστειλε τὴ στάσι μὲ τὸν ἔνδοξο στρατηγό του Βελισσάριο, ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ καταστραφέντος ναοῦ. Σαράντα μόλις ἡμέρες ἀπὸ τὴν πυρπόλησί του, δηλαδὴ στὶς 23 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 532, ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ τοποθετοῦσε τὸ θεμέλιο λίθο.

Ὁ Ἰουστινιανός, ὅμως, ἤθελε νὰ φτιάξη ἕνα ναό, ποὺ νὰ ἦταν πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ ποὺ ν' ἀποτελέση τὴν ἀποθέωσι τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς τέχνης. Τὰ ὀνειρά του μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ ἐκεῖνα τοῦ Περικλῆ προκειμένου γιὰ τὸν Παρθενῶνα. Τοῦ χρειαζόταν, λοιπόν, χῶρος πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ πρίν. Κι' ὁ χῶρος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ βρεθῆ παρὰ μόνο μὲ ἐξαγορὰ τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν καὶ οἰκοπέδων. Ἀλλὰ στὸ ζήτημα αὐτὸ συνάντησε πολλὲς δυσκολίες. Οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς μιλᾶνε γιὰ κάποια κόρα, ποὺ λεγόταν Ἄννα καὶ ποὺ ζητοῦσε γιὰ τὸ σπίτι της 500 λίτρες χρυσοῦ (δηλαδὴ πάρα πάνω ἀπὸ μισὸ ἑκατομμύριο προπολεμικῶν δραχμῶν), ἐνῶ οἱ βασιλικοὶ ἐκτιμητὲς εἶχαν ὑπολογίσει τὴν ἀξία του μόνο σὲ 85 λίτρες.

Ὁ Ἰουστινιανὸς ἔστειλε τοὺς μεγιστᾶνες του, τὸν ἕνα ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσουν νὰ φανῆ συγκαταβατική, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον τῆς ζητοῦσαν τὸ σπίτι της ἦταν ἱερός. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔνιωθε ὑποχώρηση.

Τὴν ἐπισκέφθηκε, τέλος, ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ. «Μόλις τὸν εἶδε, ἀρνήθηκε ὁ ἀνώνυμος χρονογράφος, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἤθελε καμμιὰ πληρωμὴ γιὰ τὰ σπίτια της κι' ὅτι τὸν παρακαλοῦσε μόνο νὰ τῆς ὑποσχεθῆ ὅτι μετὰ τὸ θάνατό της, θὰ τὴν ἔθαβαν στὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ποὺ θὰ ὑψωνόταν ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχαν πρὶν τὰ σπίτια της». Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς τὸ ὑποσχέθηκε.

Τὸ ἴδιο δύστροπος ἦταν καὶ κάποιος Ἀντίοχος, ποὺ ἐπαγγελλόταν τὸν ὀστιάριο (θυρωρό). Τὸ σπίτι του εἶχε ἐκτιμηθῆ γιὰ 38 λίτρες χρυσοῦ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ δώση.

Αὐτὸς ὁ Ἀντίοχος ἦταν «σφόδρα φιλιππόδρομος», τρελλαινόταν, μ' ἁπλούστερα λόγια, γιὰ τὸν Ἱππόδρομο. Ὁ Ἰουστινιανός, γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάση, λοιπόν, νὰ πουλήση τὸ σπίτι του, κατέφυγε στὸ ἑξῆς τέχνασμα: Διέταξε νὰ τὸν πιάσουν τὴν παραμονὴ τῶν ἱπποδρομιῶν γιὰ κάποια ἀσήμαντη ἀφορμὴ καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακή. Τὸν ἔβαλαν τότε μπροστὰ στὸ δίλημμα: Γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο καὶ νὰ μπορέση ἔτσι νὰ πάη στὸν Ἱππόδρομο ἔπρεπε νὰ συγκατατεθῆ στὴν πώλησι τοῦ σπιτιοῦ του. Κι' ὁ «σφόδρα φιλιππόδρομος» ὀστιάριος δέχτηκε!

Κάποιος ἄλλος βασιλισκάριος (ράπτης ἡγεμονικῶν ἐνδυμάτων), Ξενοφῶν ὀνόματι, δέχτηκε νὰ κατεδαφιστῆ τὸ ἐργαστήριό του μὲ τὸν ὅρο ὁτι θὰ τὸν προσκυνοῦσαν οἱ ἡνίοχοι τοῦ Ἱπποδρόμου!...

Τὰ σχέδια καὶ τὸ κτίσιμο τοῦ ναοῦ εἶχαν ἀνατεθῆ στοὺς διάσημους ἀρχιτέκτονες Ἀνθέμιο καὶ Ἰσίδωρο, ποὺ οἱ χρονογράφοι μᾶς πληροφοροῦν ὅτι εἶχαν στὶς διαταγές τους ἑκατὸ μαΐστορας (ἀρχιτεχνίτες). Καθένας ἀπ' αὐτοὺς πάλι εἶχε ὑπὸ τὶς διαταγές του ἑκατὸ οἰκοδόμους ἢ λατόμους ἢ λιθοξόους, ἢ τεκτονικοὺς (ξυλουργοὺς κτλ.). Οἱ ἐργάτες ἀνέρχονταν συνολικὰ σὲ 10.000.

Γιὰ νὰ ὑπάρχη ἁμιλλα μεταξὺ τῶν ἐργατῶν, οἱ δύο ἀρχιτέκτονες ἔκαμαν τὸ ἑξῆς: Χώρισαν τοὺς ἐργάτες σὲ δύο ὁμάδες. («Πεντήκοντα μαΐστορες μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτῶν (δηλαδὴ τῶν ἐργατῶν) οἰκοδόμουν τὴν δεξιὰν πλευράν, οἱ δὲ ἄλλοι πεντήκοντα τὴν ἀριστερὰν, διὰ τὸ πρὸς ἔριδα καὶ σπουδὴν κτίζεσθαι ταχέως τὸ ἔργον»).

Ὁ Ἰουστινιανός, ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ ἐπισπεύση τὶς ἐργασίες, τὶς παρακολουθοῦσε ὁ ἴδιος καὶ διέθεσε κάθε μέρα, 2.000 μιλιαρίσια (καθένα ἀπ' αὐτὰ ἴσον μὲ ἀξία μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν παλιὰ ἀσημένια ἑλληνικὴ δραχμή) γιὰ ν' ἀντιμετώπιση τὸ ζῦλο τῶν ἐργατῶν. Αὐτὰ τὰ μιλιαρίσια τὰ ἔκρυβε σ' ἕνα μέρος τοῦ ναοῦ, ἔτσι ποὺ οἱ ἐργάτες νὰ τὰ βροῦν σκάβοντας.

Γιὰ τὸ κτίσιμο καὶ τὴν πολυτελῆ διακόσμησι τοῦ ναοῦ χρειάστηκαν πέντε χρόνια, δέκα μῆνες καὶ τέσσερις ἡμέρες. Οἱ σύγχρονοι ἐρευνητὲς ὑπολογίζουν ὅτι ἡ κατασκευή του στοίχισε συνολικὰ πάνω ἀπὸ 300 ἑκατομμύρια παλαιῶν ἑλληνικῶν δραχμῶν.

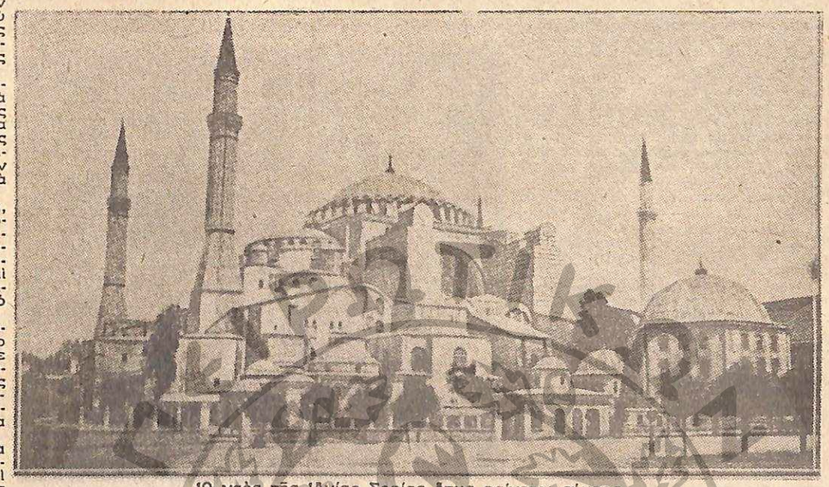

Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ὅπως φαίνεται σήμερα.

Τὰ ἐγκαίνια ἔγιναν μὲ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια στὶς 27 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 537. Ὁ Ἰουστινιανός, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ ἔργο του, ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ, σπιώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια του, φώναξε: «Δόξα τῷ Θεῷ τῷ καταξιώσαντί με τοιοῦτον ἔργον ἐπιτελέσαι. Νενίκηκά σε, Σολομών».

Κατὰ τὰ ἐγκαίνια, ὅπως ἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς, θυσιάστηκαν χιλιάδες βώδια, πρόβατα, ἐλάφια καὶ ὄρνιθες. Μενάλες ποσότητες σίτου μοιράστηκαν, ἐξ ἄλλου, στοὺς φτωχούς, οἱ δὲ εὐωχίες «γιὰ τὰ ἀνοίξια» τοῦ ναοῦ κράτησαν δεκαπέντε ἡμέρες.

Γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας ὁ Ἰουστινιανὸς ὥριζε 60 ἱερεῖς, 10 διάκους, 40 διακόνισσες, 90 βοηθούς, 110 ἀναγνώστες, 25 ψάλτες καὶ 100 θυρωρούς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἁγιοσοφιτῶν, ὅπως ὠνομάστηκαν, αὐξήθηκε ἐπὶ Ἡρακλείου σὲ 600, φαίνεται δὲ ὅτι ἀργότερα ἔφτασαν τοὺς 1000.

Ἡ λαϊκὴ μούσα, ἐξ ἄλλου, περιγράφει τὴν Ἁγία Σοφία σὰν «μεγα μοναστῆρι, μὲ τετρακόσια σημάντρα κι' ἑξήντα δυὸ καμπάνες, κάθε καμπάνα καὶ παπᾶς, κάθε παπᾶς καὶ διάκος».

Πῆρε τὰ χρωστούμενα

Ὁ Ζοζὲ Μιγκουὲλ Μπέλη κι' ἡ γυναίκα του Ἰσαβέλλα ἔκλεψαν ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία τῆς πόλεως τοῦ Μεξικοῦ τὰ χρήματα, ποὺ προορίζονταν γιὰ τοὺς φτωχούς. (Προκαλῶ ὁποιον δήποτε, εἶπε ὁ Μπέλη, ὅταν συνελήφθη, ν' ἀποδείξη ὅτι εἶναι πιὸ φτωχὸς ἀπὸ μένα. Δὲν ἔκαμα, λοιπόν, καμμιὰ κλοπή. Πῆρα μόνο ἐκεῖνο ποὺ ἡ κοινωνία μοῦ χρωστοῦσε).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΔΟΛΟΦΩΝΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΖΑΝ ΝΤΥΠΡΕ πῆρε τὴν ἀπόφασί του ἁπλᾶ, ὅπως πολὺ ἁπλᾶ παίρνονται στὴ ζωὴ ὅλες οἱ μεγάλες ἀποφάσεις. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθόταν μὲ τὴν Ντενίζ Μορνὰν σ' ἕνα κοσμικὸ μπὰρ κι' ἔπαιρναν τὸ ὁρεκτικό τους, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάστηκε μπροστά τους ἡ ἀντιπαθητικὴ μορφὴ τοῦ Πὼλ Μαροζέ, ἑνὸς πλουσίου μηχανικοῦ. Ὁ Ντυπρὲ ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ τὴν Ντενίζ, σχεδιάστρια σ' ἕνα μεγάλο οἶκο διαφημίσεων, καὶ σκόπευε νὰ τὴν παντρευτῆ, μόλις θὰ τακτοποιοῦσε ὡρισμένες κληρονομικὲς ὑποθέσεις του. Στὸ μεταξὺ βρισκότανε χωρὶς δουλειὰ κι' ἔκανε ζωὴ μάλλον περιωρισμένη.

Ἡ Ντενίζ τοῦ ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπη του μὲ τὴν ἴδια πίστη καὶ ἀφοσίωσι. Χωρὶς νὰ εἶναι πλούσια, εἶχε τὰ μέσα νὰ κρατᾶ μιὰ μοναχικὴ βίλλα στὸ Συρὲν – ποὺ τὴν ἤξερε πολὺ καλὰ ὁ Ζὰν – καὶ νὰ μπορῆ σὲ μιὰ συγκέντρωσι νὰ παρουσιάσῃ καὶ λίγα μπιζού. Αὐτά, ὅμως, δὲν ἔφταναν γιὰ νὰ βιαστοῦν νὰ παντρευτοῦν.

Τὸ τελευταῖο καιρό, ὁ Μαροζέ, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει στὸ γραφεῖο της, – φίλος καὶ τοῦ Ζάν, – ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκῆ ἐνοχλητικά. Δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ τὸ δεσμό της μὲ τὸ Ντυπρέ, – καὶ οὔτε τοῦ ἔδωσαν τὸ δικαίωμα νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀλήθεια, – καὶ νόμιζε πὼς ἡ Ντενίζ, ἡ γοητευτικὴ Ντενίζ μὲ τὰ χρυσαφένια μαλλιὰ καὶ τὰ γαλανὰ μάτια, ἦταν ἐλεύθερη καὶ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ φιλενάδα του.

Ἐκεῖνο, λοιπόν, τὸ βράδυ, ὅταν τοὺς εἶδε μαζί, σ' ἕνα μπάρ, κάθησε ἀπρόσκλητος στὸ τραπέζι τους μὲ τὴν ἀναίδεια, ποὺ τὸν χαρακτήριζε πάντοτε

– Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐνοχλῶ! εἶπε.

Καὶ παρήγγειλε ἕνα οὐίσκυ.

Ἡ συζήτησι συνεχίστηκε μὲ φανερὴ ἀπροθυμία τοῦ Ζὰν καὶ τῆς Ντενίζ. Ὁ Μαροζέ, ὅμως, ποὺ εἶχε φτάσει στὸ πέμπτο οὐίσκυ, γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ τολμηρὸς στὶς ἐκδηλώσεις του ἀπέναντι τῆς Ντενίζ, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὴν παρουσία τοῦ Ζάν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τοῦ εἶχε δανείσει πρὶν ἀπὸ καιρὸ ἕνα ποσόν, ποὺ δὲν τὸ εἶχε πάρει ἀκόμη πίσω.

Ὁ Ζὰν ἔβραζε ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ θυμό του μὲ τὰ φερσίματα τοῦ μεθυσμένου πιὰ μηχανικοῦ. Ἡ Ντενὶζ ἀγωνιζόταν γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὶς πλάγιες ἐπιθέσεις τοῦ Μαροζὲ καὶ νὰ κρύβῃ τὴν ἀγανάκτησί της.

Τέλος, κατὰ τὶς δέκα σηκώθηκε ὄρθια.

– Πέρασε γιὰ μένα ἡ ὥρα, εἶπε. Τρέχω νὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Συρέν. Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ καθήσετε...

– Μά, τί ἔχω νὰ πῶ μὲ τὸ Ζάν; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μαροζέ. Σὲ λίγο θὰ φύγω κι' ἐγώ.

Ἡ Ντενὶζ χαιρέτησε καὶ τοὺς δύο πολὺ τυπικὰ κι' ἔφυγε.

"Υστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Μαροζέ, ἀφοῦ ἤπιε δύο ἀκόμα οὐίσκυ, σηκώθηκε ἀπότομα ὀρθίος. Τὰ μάτια του λαμποκοπούσαν, ἴσως ὄχι τόσο ἀπὸ τὸ ἀλκοόλ, ὅσο ἀπὸ κάποια σκέψι.

– Καιρὸς εἶναι νὰ πηγαίνω κι' ἐγώ, ταράλισε. Καληνύχτα, Ζάν.

Μιὰ ὑπόνοια ἔκανε τὸ Ζὰν νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ μακρυὰ τὸ μηχανικό. Καὶ ὅταν τὸν εἶδε νὰ παίρνῃ τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Συρέν, ἐνοιωσε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι του. Κατάλαβε πὼς ὁ μεθυσμένος Μαροζὲ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν Ντενίζ, μὲ κακὸ σκοπό.

Καὶ ἀποφάσισε ἀμέσως τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Ἔτρεξε στὸ σπίτι του, πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του τὸ περίστροφό του καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκότανε μ' ἕνα ταξὶ ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα τῆς Ντενίζ.

Δὲ σκόπευε νὰ σκοτώσῃ τὸ μηχανικό. Ἤθελε μονάχα νὰ τὸν τρομοκρατήσῃ μὲ τὸ περίστροφο, νὰ τοῦ πῇ ἐπὶ τέλους τί τὸν συνέδεε μὲ τὴν Ντενίζ καὶ ν' ἀξιώσῃ ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοὺς ἀφήσῃ καὶ τοὺς δύο ἡσύχους.

Βρῆκε τὴ πόρτα τοῦ μικροῦ κήπου ἀνοιχτή. Προχώρησε στὸ σκοτάδι, σὰν νὰ ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια.

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἐπάνω πάτωμα, εἶδε φῶς κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ. Χωρὶς τὸν παραμικρὸ διαστραμμό, τράβηξε τὸ περίστροφό του ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἅρπαξε τὸ πόμολο τῆς πόρτας μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, καὶ τὴν ἄνοιξε ἀπότομα. Βρῆκε τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φανοῦ ποὺ τύφλωνε τὰ μάτια.

– Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου; εἶπε στὴ Ντενίζ ὁ Ζάν, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐξομολόγησί του.

Κατάλαβε ὅτι κάποιος – ὁ Μαροζέ, βέβαια, – ἑτοιμαζόταν νὰ χυμήξῃ ἀπάνω του. Πρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ μιά, δυὸ φορές. Ὁ ἄλλος ἔπεσε κάτω, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπ' τὸ στόμα του.

Ὁ Ζὰν συνῆρθε ξαφνικά, μὲ τὴ σκέψι ὅτι εἶχε σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο. Ἔχασε τὴ ψυχραιμία του, κατέβηκε πηδώντας τὰ σκαλιά, βγῆκε ἀπὸ τὴ βίλλα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ στοὺς ἔρημους καὶ σκοτεινοὺς δρόμους, σὰν τρελλός. Κρατοῦσε πάντα τὸ περίστροφο στὸ χέρι. Ἐνῶ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ μιὰ ὑπόνομο, τὸ πέταξε μὲ ἀηδία στὸ στόμιό της.

Οὔτε ὁ ἴδιος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ πῶς καὶ πότε βρέθηκε στὸ δωμάτιό του. Πέρασε μιὰ νύχτα ἐφιαλτική. Ὅταν ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὕστερ' ἀπὸ λιθαργικὸ ὕπνο, τρόμαξε καὶ ὁ ἴδιος ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη.

Δὲ τολμοῦσε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιό του. Νόμιζε πὼς ὅλοι στὸ δρόμο θὰ τὸν ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο, καὶ θὰ φώναζαν:

– Δολοφόνε!... Δολοφόνε!...

Ἡ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ δὲν τὸν εἶχε καταλάβει πότε γύρισε, τὸ μεσημέρι ἄφησε, ὅπως πάντα, τὴν ἐφημερίδα του, κάτω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα. Χαμογέλασε πονηρά, μὲ τὴ σκέψι ὅτι κάπου θὰ γλεντοῦσε τὴ νύχτα καὶ ἔπρεπε ν' ἀναπαυθῆ.

Ὁ Ζὰν διάβασε σὰν ὑπνωτισμένος τὰ νέα στὴν ἐφημερίδα:

«Τὴν περασμένη νύχτα, ἡ δεσποινὶς Ντενίζ Μορνάν, σκότωσε μὲ περίστροφο στὴν ἐπαυλή της, στὸ Συρέν, τὸ φίλο της Πὼλ Μαροζέ, τὸ γνωστὸ μηχανικό, καὶ ὕστερα δοκίμασε ν' αὐτοκτονήσῃ, φυτεύοντας μιὰ σφαίρα στὸ κεφάλι της. Δὲν ἔμεινε, ὅμως, στὸ τόπο καὶ τώρα χαροπαλεύει.

»Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Πικό, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι, ὑποστηρίζει τὴν ἄποψι ὅτι πρόκειται περὶ αἱσθηματικοῦ δράματος. Μολονότι ἡ ἀκατασταία ποὺ βασίλευε στὴν ἐπαυλι – ἀνοιχτὰ ντουλάπια, σκορπισμένα ἐσώρουχα, παραβιασμένα συρτάρια – θὰ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔγινε ἀπότειρα λῃστείας, ὁ Πικὸ νομίζει ὅτι τὸ δρᾶμα τὸ προκάλεσαν ἄλλες ἀφορμές.

»Ὁ Μαροζὲ πῆγε νὰ βρῇ τὴ φίλη του στὴν ἐπαυλί της, γιὰ νὰ τῆς πάρῃ πίσω τὰ γράμματα, ποὺ τῆς εἶχε στείλει. Τὰ ἤθελε ἐπειδὴ ἴσως νὰ σκόπευε νὰ κάνῃ κανένα πλούσιο γάμο καὶ φοβότανε τὸν ἐκβιασμὸ τῆς Ντενίζ.

»Ἡ δεσποινὶς Μορνάν, ποὺ τὴν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο Μπιζόν, βρίσκεται τώρα σὲ κωματώδη κατάστασι. Αὐτὴ μονάχα, ἂν συνέλθῃ, θὰ μπορέσῃ νὰ ρίξῃ φῶς στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ δρᾶμα...»

*

Ὁ Ζὰν ἀγανάκτησε διαβάζοντας τὶς ἀνακρίβειες, ποὺ ἔγραφε ἡ ἐφημερίδα, μὲ καλὴ, βέβαια, πίστι. Ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ματώνῃ ἀπὸ τὸν πόνο μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἡ ἀγαπημένη του Ντενὶζ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ.

Περίμενε νὰ νυχτώσῃ, γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ δικηγόρο Ραιμὸν Ντυμενίλ, ἕναν παιδικό του φίλο, νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Στὸ δρόμο, ἀγόρασε ἕνα παράρτημα, ποὺ ἔγραφε γιὰ τὸ δρᾶμα τῆς ἐπαύλεως τοῦ Συρέν.

Τὸ τραῦμα τῆς Ντενὶζ ἦταν ἐπιπόλαιο. Δὲ διέτρεχε πιὰ κανένα κίνδυνο. Σὲ λίγες μέρες θὰ μποροῦσε νὰ σηκωθῇ. Ἡ ἀστυνομία, ὅμως, διεπίστωσε ὅτι τὸ περίστροφο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἦταν... γεμάτο! Ποιός, λοιπόν, πυροβόλησε καὶ σκότωσε τὸ Μαροζέ; Καὶ πῶς εἶχε τραυματιστῆ ἡ Ντενίζ;

Ὁ Ζὰν τὰ ἔκασε. Θυμότανε πολὺ καλὰ ὅτι τὴν περασμένη νύχτα, εἶχε ρίξει στὸ σκοτάδι δύο σφαῖρες. Ἡ μιά, λοιπόν, βρῆκε τὸ Μαροζὲ καὶ τὸν ἄφησε στὸ τόπο. Καὶ ἡ ἄλλη, τραυμάτισε θανάσιμα τὴν ἀγαπημένη του Ντενίζ...

Ἔφτασε, ράκος, στὸ σπίτι τοῦ φίλου του τοῦ Ραιμόν. Ἐκεῖνος τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ κατάπληξι, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Ὅταν ὁ Ζὰν τελείωσε τὴν τραγικὴ του ἐξομολόγησι, τὸν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε:

– Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ μοῦ φαίνεται πολὺ σκοτεινὴ καὶ μπερδεμένη... Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔγινε τὴν περασμένη νύχτα στὸ Συρέν... Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες, ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ ἡ Ντενίζ, θὰ μάθουμε ἐπὶ τέλους τί συνέβη. Θὰ σοῦ ἑτοιμάσω τώρα ἕνα κρεβάτι, νὰ πέσῃς νὰ κοιμηθῇς... Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία. Ὁπωσδήποτε, θ' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσί σου...

Ὁ Ζὰν ἔμεινε κρυμένος δυὸ μερόνυχτα στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ δικηγόρου, χωρὶς νὰ βγῇ διόλου ἔξω. Τὴν τρίτη μέρα, οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν νεώτερα γιὰ τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσι. Ἡ Ντενὶζ συνῆρθε ἀπὸ τὸ ἐπιπόλαιο τραῦμα της, καὶ νὰ τί κατέθεσε στὸν Π.κό:

34

Βρῆκε τὸ δωμάτιο σκοτεινό, ἐνῶ τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φανοῦ τοῦ τύφλωνε τὰ μάτια...

«Ὁ Μαροζέ, ποὺ τὴν πολιορκοῦσε ἀπὸ πολὺν καιρό, χωρὶς νὰ τὴν συγκινῇ τὸ αἴσθημά του, ἐπειδὴ εἶχε χαρίσει σ' ἄλλον τὴν καρδιά της, πῆγε καὶ τὴ βρῆκε τὴ μοιραία νύχτα καὶ προσπάθησε νὰ τὴν κάνῃ διὰ τῆς βίας δική του.

»Ἡ Ντενίζ, τρελλὴ ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ ἀηδία, ἅρπαξε ἕνα περίστροφο ἀπὸ ἕνα συρτάρι καὶ ἀπείλησε τὸ Μαροζὲ ὅτι θὰ τὸν σκοτώσῃ, ἂν δὲν ἔφευγε ἀμέσως ἀπ' τὸ σπίτι της.

»Ὕστερα, δὲ θυμότανε πιὰ τί ἔγινε. Τὸ φῶς ἔσβυσε ξαφνικά, ἕνας ξερὸς κρότος ἀκούστηκε, ἡ Ντενὶζ ἐνοίωσε δυνατὸ πόνο στὸ κεφάλι, κι' ἔπεσε ἀναίσθητη στὸ πάτωμα».

– Πρέπει νὰ πάω νὰ τὴ βρῶ, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Ζάν, νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρέσῃ γιὰ τὸ διπλὸ ἔγκλημά μου!

– Ἔρχομαι κι' ἐγὼ μαζί σου! φιθύρισε ὁ δικηγόρος, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήσῃ μόνο του τὸ φίλο του στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμές.

Μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ δικηγόρου, τοὺς ἄφησαν νὰ περάσουν ἀμέσως στὸ θάλαμο τῆς δεσποινίδος Μορνάν, ποὺ ἦταν πιὰ τελείως καλά. Βρήκανε τὴν Ντενὶζ ὁλομόναχη, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὸ πληγωμένο κεφάλι της ἦταν δεμένο μ' ἕνα μεταξωτὸ φουλάρι.

"Ἀκουσε μὲ κατάπληξι τὴν ἀπίστευτη ἱστορία ποὺ τῆς εἶπε ὁ Ζάν.

– Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου; φιθύρισε ἐκείνος, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐξομολόγησί του. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω, ὅτι δὲν πυροβόλησα ἐπάνω σου. Μὰ οὔτε καὶ τὸ Μαροζὲ θὰ τὸν σκότωνα... Λογάριαζα ἁπλῶς νὰ τὸν τρομοκρατήσω μὲ τὸ περίστροφο, γιὰ νὰ σ' ἀφήσῃ ἡσυχη.

– Τί νὰ σοῦ συγχωρέσω, Ζάν; φιθύρισε ἡ Ντενίζ, ἀγκαλιάζοντάς τον. Ὅ,τι ἔκανες τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ προστατεύσῃς ἀπὸ ἕνα μεθυσμένο. Τί θὰ γίνῃ τώρα;

– Πρέπει νὰ πάω νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Ζάν. Δὲν ξέρω τί θὰ ἀπογίνῃ μὲ μένα... Μά, ὅ,τι καὶ ἂν πάθω, δὲ θὰ μὲ νοιάζῃ καθόλου, ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι ζωντανή.

Καὶ σηκώθηκε. Σηκώθηκε καὶ ἡ Ντενίζ, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι κατέβαλε κόπο.

– Εἶπες ὅτι θὰ πᾶς νὰ παραδοθῇς στὸν Πικό; τὸν ρώτησε. Θἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σου.. Εἶμαι καλά, μπορῶ νὰ περπατήσω... Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῇ, σὲ θεωρῶ μνηστήρα μου... Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μόνο στὴ σκληρὴ αὐτὴ δοκιμασία...

Ὁ Ραιμόν, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀμίλητος τὴ συζήτησι αὐτὴ ἀπὸ μιὰ γωνιά, φιθύρισε τότε ἀναστενάζοντας:

– Καὶ φυσικά, θἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σας.

*

"Υστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόντανε στὸ γραφεῖο τοῦ Πικό, στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ δικηγόρου καὶ ὕστερα εἶπε χαρούμενος στὴν Ντενίζ:

– Εἶστε, βλέπω, πολὺ καλά. Ἄ! μπορεῖτε νὰ δοξάζετε τὸ Θεό, ποὺ τὴ γλυτώσατε φτηνά. Μὲ θέλετε τίποτα; Γιατί σηκωθήκατε ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας;

– Ἤρθα, κύριε ἀστυνόμε, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κ. Ζὰν Ντυπρέ... τὸ μνηστῆρα μου, εἶπε ἡ Ντενὶζ κομπιάζοντας.

– Χάρηκα πολύ, κύριε Ντυπρέ. Μὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ τόσο γρήγορα ἡ γνωριμία μας αὐτή; Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω εὐχάριστα νέα: Σήμερα τὸ ἀπόγευμα πιάσαμε τὸ δολοφόνο...

– Πιάσατε τὸ δολοφόνο; φώναξε ὁ Ζάν, ἐνῶ ὁ Ραιμὸν πλησίαζε τὴ Ντενὶζ γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

– Ναί. Γιατί σᾶς κάνει ἐντύπωσι; Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν κοπιάσαμε καὶ πολὺ νὰ τὸν βροῦμε. Ἔπεσε μόνος του στὰ χέρια μας, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ φυσικά. Ὁπωσδήποτε, τὸν πιάσαμε καὶ ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημά του.

Ὁ Ζάν, ἡ Ντενίζ καὶ ὁ δικηγόρος κύτταζαν τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι.

– Δὲ μὲ πιστεύετε μήπως; ρώτησε ἐκεῖνος, γελώντας. Ἀκοῦστε, λοιπόν, τί ἔγινε. Ὁ δολοφόνος, κάποιος Ρενὲ ὁ Κατσαρομάλλης – μιὰ παλιὰ γνωριμία μας... – μπῆκε ἐκείνη τὴ νύχτα στὴ βίλλα, νομίζοντας πὼς δὲ θὰ εὕρισκε κανένα ἐκεῖ.

»Μὰ ὅταν ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα, ἔπεσε ἀπάνω στὸ Μαροζὲ καὶ στὴ Ντενίζ, ποὺ εἶχαν ζωηρὴ συζήτησι. "Εχασε τὴν ψυχραιμία του, τράβηξε τὸ περίστροφό του καὶ πυροβόλησε δύο φορές. Ἡ πρώτη σφαῖρα ἐστειλε τὸ Μαροζὲ στὸν ἄλλον κόσμο. Ἡ δεύτερη... Μὰ εἶναι περιττό, δεσποινὶς Ντενίζ, νὰ σᾶς θυμίζω τὰ θλιβερὰ αὐτὰ περιστατικά.

»"Υστερα, ὁ Ρενὲ μάζεψε ὅσα μπιζοὺ καὶ χρήματα βρῆκε πρόχειρα κι' ἑτοιμαζότανε νὰ φύγῃ. Ξαφνικά, ἄκουσε βήματα στὴ σκάλα. Κάποιος ἀνέβαινε. Ὁ δολοφόνος ἔσβυσε τὸ φῶς, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ κάποιον ἄγνωστο. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔπεσαν δυὸ πιστολιὲς καὶ ὁ Ρενὲ ζαπλώθηκε κάτω βαρειὰ τραυματισμένος, ἐνῶ ὁ ἄγνωστος χαντάνε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ὅταν ὁ Ρενὲ συνῆρθε κάπως, σηκώθηκε μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ σύρθηκε μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα, καὶ μὲ δύο τραύματα στὸ στῆθος ὡς τὸ σπίτι κάποιων φίλων του. Ἡ κατάστασί του, ὅμως, ἦταν τόσο σοβαρή, ὥστε ἀναγκάστηκαν αὐτοὶ νὰ καλέσουν ἕνα γιατρό, ποὺ διέταξε νὰ μεταφερθῇ ἀμέσως σὲ νοσοκομεῖο.

Ἐκεῖ, ὁ Ρενέ, ποὺ εἶχε χάσει πιὰ τὴν ψυχραιμία του καὶ νόμιζε πὼς ἔφτασαν τὰ τελευταῖά του, ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημά του. Ζήτησε, μάλιστα, καὶ ἱερέα νὰ τὸν μεταλάβῃ..

Ὁ Ζὰν δὲν τολμοῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του. Ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ Ντενίζ. Τὸ πρόσωπο τους ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἔκπληξι. Ἡ καρδιὰ ὅλων χτυποῦσε δυνατὰ στὰ στήθη τους, λυτρωμένη πιὰ ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ἐφιάλτη.

– Ὡτόδο, πρόσθεσε ὁ Πικό, ὕστερ' ἀπὸ σύντομη παῦσι, σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία μένει ἕνα ἀκόμα σκοτεινὸ σημεῖο: Ποιός ἦταν ὁ ἄγνωστος ποὺ μπῆκε ἐκείνη τὴ νύχτα στὴν ἐπαυλὴ καὶ τραυμάτισε τὸ δολοφόνο;

– Ἐγώ! εἶπε ὁ Ζὰν Ντυπρὲ μὲ σταθερὴ φωνή.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια τί εἶχε γίνει.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τὸν ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ ὕστερα κύτταξε τὸ δικηγόρο καὶ τὴ Ντενίζ, σὰν νὰ τοὺς ρωτοῦσε ἂν ἔπρεπε νὰ πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὴν ὁμολογία... ἑνὸς ἄλλου δολοφόνου. Ἐκεῖνοι κούνησαν καταφατικὰ τὸ κεφάλι τους.

"Εκανε μερικὰ βήματα στὸ γραφεῖο του, μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες. Τέλος, στάθηκε μπροστὰ στὸ Ζάν.

– Λυποῦμαι πολύ, κύριε Ντυπρέ, βρυχήθηκε, μὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε... Μὲ καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ... Μὴν ἀνησυχῆτε, ὅμως. Θὰ πλεφωνήσω τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ διατάξῃ νὰ σᾶς ἀφήσουν προσωρινῶς ἐλεύθερο... ἀφοῦ οὔτως ἢ ἄλλως θ' ἀθωωθῆτε στὸ δικαστήριο.

Μαλάκωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του γιὰ νὰ προσθέσῃ:

– Ἡ ἐλευθερία σας, ὅμως, θὰ εἶναι προσωρινή... Σᾶς περιμένουν ἄλλα δεσμά.. Συγχωρητήρια γιὰ τοὺς ἁρραβῶνες σας μὲ τὴ δεσποινίδα Ντενίζ – καὶ καλὰ στέφανα!

ZAN PENQ

35

Ἡ Γκαμπριὲλ Σανὲλ συνομιλεῖ μὲ τὴ νεαρὴ κι' ὄμορφη Σούζυ Πάρκερ, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀνομαστὰ μανεκὲν τῆς Ἀμερικῆς.

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΗΣ «ΚΟΚΟ»

Ἡ ἀρχιμάγισσα τῆς μόδας, ποὺ ξαναβγαίνει στὸ προσκήνιο ὕστερα ἀπὸ ἀφάνεια εἴκοσι χρόνων...

Τὸ Παρίσι διευθύνει ἀνέκαθεν τὴν παγκόσμια γυναικεία μόδα. "Αν αὐτὸ τώρα γίνεται μὲ τοὺς μεγάλους οἴκους Ντιόρ, Ντεσσὲ καὶ Φάθ, ἀπ' ὅπου ἐκπορεύονται κάθε χρόνο οἱ γραμμὲς τοῦ γυναικείου ντυσίματος, ὑπῆρχε ἐποχή, ποὺ τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἦταν ἀκόμα ἄγνωστα. Τὸ Παρίσι τότε μιλοῦσε μέσ' ἀπὸ ἕνα ἄλλο οἶκο, ποὺ ἦταν μοναδικὸς καὶ χωρὶς κανένα ἀντίπαλο. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν οἶκο τῆς Γκαμπριὲλ Σανέλ, τῆς «ἀρχιμάγισσας τῆς μόδας», τῆς περίφημης «Κοκό», ὅπως ἦταν χαϊδευτικὰ γνωστὴ σὲ ὅλη τὴν ὑφήλιο.

Ἡ γυναίκα, λοιπόν, αὐτή, ποὺ ἀπὸ τὸ 1938 ὡς σήμερα εἶχε ἀποσυρθῆ στὴν ἀφάνεια, ξαναβγαίνει τώρα στὸ προσκήνιο σὲ ἡλικία ἑξηνταπέντε χρόνων, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναπάρη στὰ χέρια της τὰ ἡνία τῆς διεθνοῦς μόδας. Ἀνοιξε ἕνα μεγάλο ἀτελιὲ στὸ Παρίσι κι' ἄλλο ἕνα στὴ Ρώμη, δήλωσε δέ, ὅτι ἔχει σκοπό της νὰ ξαναφέρη, τὴ μόδα στὸ καλὸ γοῦστο, ἀπ' ὅπου — κατὰ τὰ λεγόμενά της πάντα — τὴν ἐξεστράτισαν οἱ νεώτεροι μάγοι τοῦ ψαλλιδιοῦ.

Ἡ Γκαμπριὲλ Σανὲλ γεννήθηκε σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Γαλλίας κι' ἔμεινε ὀρφανὴ στὰ ἕξη της χρόνια. Τὴν παρέλαβαν τότε δυὸ «στριμένες» θεῖες της, ποὺ τῆς ἔκαναν τὴ ζωὴ ἐφιαλτικὴ μὲ τοὺς περιορισμούς καὶ τὴ στενοκεφαλιά τους. Μὴ μπορῶντας νὰ βαστάξη γιὰ πολὺ καιρὸ αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἡ μικρούλα Γκαμπριὲλ τὸ ἔσκασε μιὰ ὡραία μέρα ἀπὸ τὶς «προστάτριές» της κι' ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν ἀλήτισσα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. "Οταν ἔγινε δεκαπέντε χορεύτρια σ' ἕνα περιοδεύοντα θίασο τοίτης κατηγορίας, ποὺ γύριζε στὶς ἐπαρχιακὲς πόλεις.

Τέλος, ἡ τύχη τῆς χαμογέλασε γιὰ πρώτη φορά. "Ἐνας ἱμπρεσσάριος τὴν πρόσεξε τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ὀμορφιά της καὶ τὸ διαβολεύτικο μπόϊ της καὶ τὴν πῆγε στὸ Παρίσι. Ἡ Γκαμπριὲλ σπείωσε ξαιρετικὴ ἐπιτυχία σὲ διάφορα μεγάλα θέατρα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας μάζεψε ἀρκετὰ λεφτὰ καὶ ξαφνικὰ ἕνα ἄλλο... ταλέντο: ἐκεῖνο τῆς σνεδιάστριας γυναικείων φορεμάτων.

Παράτησε, λοιπόν, τὸ παλκοσένικο κι' ἄνοιξε ἕνα ἀτελιὲ στὴν ὁδὸ Καμπόν, κοντὰ στὴν Ὄπερα. Μέσα σὲ λίγο καιρό, ἡ διαίσθησί της ἀποδείχτηκε ὁλότελα σωστή. Οἱ ἐπαναστατικὲς ἰδέες, ποὺ κατέβαζε τὸ κεφαλάκι τῆς πρώην χορεύτριας σχετικὰ μὲ τὴ μόδα, τράβηξαν τὴ γενικὴ προσοχή. Σιγὰ-σιγὰ ἡ πελατεία της πληθύνθηκε κι' οἱ ἀριστοκράτισσες τοῦ Παρισιοῦ θεωροῦσαν καύχημά τους νὰ ράβωνται στὴς «Κοκό», ὅπως ἐπικράτησε νὰ ὀνομάζεται ἡ Γκαμπριὲλ Σανέλ.

Μέσα σὲ λίγα χρόνια, ἡ «Κοκὸ» ἦταν ἡ «αὐτοκράτειρα» τῆς μόδας, ποὺ τὸ ἄστρο της μεσουρανοῦσε στὸ διεθνὲς στερέωμα. Οἱ ἀνεξάτλητες ἐμπνεύσεις της, πάντα διαφορετικὲς κάθε χρόνο, γίνονταν νόμος γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν κομψῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Τὸ στὺλ «Κοκό», σὲ κάθε ἔκδοσί του, ἦταν κάτι στὸ ὁποῖο δὲ χωροῦσε συζήτησι, γιατὶ ἀνταποκρινόταν πάντα στοὺς βασικοὺς κανόνες τοῦ καλοῦ κι' εὐγενικοῦ γούστου, χωρὶς νὰ τοῦ λείπη ποτὲ ἡ μεγάλη πρωτοτυπία. Γεννήθηκαν ἔτσι, μέσα σὲ λίγα χρόνια, ὡρισμένες μορφὲς μόδας, ποὺ δὲν καταργήθηκαν ὡς σήμερα, παρ' ὅλο, ὅτι πέρασαν ἀπὸ τότε ἀρκετὲς δεκαετίες: οἱ φοῦστες μὲ πιέτες, οἱ φοῦστες ἁ λὰ τσιγγάνα, τὸ γυναικεῖο «πουλόβερ», τὰ καπέλλα μὲ βέλο, κλπ.

Ἀλλὰ ἡ Γκαμπριὲλ Σανὲλ δὲν περιωρίστηκε μόνο στὰ ζητήματα ποὺ ἀφορᾶσαν τὸ ντύσιμο. Δὲν ἦταν ἁπλῶς μιὰ μεγαλοφυὴς ράφτρα, ἀλλὰ καὶ μιὰ καλλονή, ποὺ ἤξερε νὰ δείχνη καὶ νὰ ὑπογραμμίζη τὴν προσωπικὴ ὁμορφιά της μὲ δικές της ἐπινοήσεις, σχετικὲς μὲ τὸ μακιγιάζ, τὴν κόμωσι κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες λεπτομέρειες τῆς γυναικείας καλῆς ἐμφανίσεως. Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἀρωματοποιΐα καὶ βρῆκε μόνη της τὸ περίφημο «ἄρωμα ἀρ. 5», ποὺ καταναλώθηκαν ποτάμοι τοῦ ὁλόκληροι σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη.

"Ο,τι παρουσίαζε πάνω της ἡ «Κοκό», οἱ γυναῖκες τὸ ἀντέγραφαν ἀστραπιαῖα σὲ ὅλες τὶς πολιτισμένες χῶρες τῆς οἰκουμένης. "Ο,τι ἔκανε, γινόταν ἀμέσως κανόνας παντοῦ κι' εὖρισκε μίμησι σ' ὅλο τὸν ὡραιόκοσμο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἐπίπεδα τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ αἵματος καὶ τοῦ χρήματος καὶ φτάνοντας ὡς τὶς λαϊκὲς μάζες.

Μιὰ μέρα, π. χ., ἐνῶ ἡ «Κοκὸ» μακιγιαριζόταν, ἔπαθε ἔκρηξι ἡ συσκευὴ θερμάνσεως, ποὺ λειτουργοῦσε μὲ γκάζι. Ἡ φλόγα τῆς ἔκαψε τὰ μισὰ μαλλιά. Ἡ «Κοκὸ» στενοχωρήθηκε, γιατὶ εἶχε πλούσια κι' ὑπέροχα μαλλιά. Ἀλλά, ὕστερα σκέφτηκε λιγάκι καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Μ' ἕνα ψαλλίδι ἔκοψε ὁλόγυρα τὰ μαλλιά της, ἀφίνοντας μπροστὰ δυὸ τρεῖς ἀφέλειες. Μετὰ ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ εἶχαν κοντὰ μαλλιά. Καί, μετὰ ἀπὸ ἕξη μῆνες, ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης!...

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἡ Γκαμπριὲλ Σανὲλ πῆρε μέρος σὲ μιὰ κρουαζιέρα μεγιστάνων τοῦ πλούτου, στὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου. Μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα, γύρισε στὸ Παρίσι μὲ μπρούτζινο δέρμα. Αὐτὴ τὴ φορά, ὡστόσο, ἡ μίμησι δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνη ἀμέσως, γιατὶ εἶχε μπῆ κόλλας τὸ φθινόπωρο. Ἀλλὰ τὸ ἑπόμενο καλοκαίρι, οἱ Γαλλίδες ἀνακάλυψαν ἀπρόοπτα τὰ προτερήματα τῆς ἡλιοθεραπείας κι' ἔτσι καθιερώθηκε ἡ μόδα τοῦ ἡλιοψημένου δέρματος.

Σχεδὸν ὁλότελα ξαφνικά, τὸ 1938, ἡ Γκαμπριὲλ Σανὲλ ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ τῆς διεθνοῦς μόδας. "Εκλεισε τὸν οἶκο της καὶ πῆγε νὰ ζήση σὲ μιὰ πολυτελῆ βίλλα της, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Αὐτό, φυσικά, δὲν ἔγινε ἐπειδὴ τὰ οἰκονομικά της δὲν πήγαιναν καλά. Ἀπεναντίας, ἡ «Κοκὸ» ἦταν ζάμπλουτη πιά κι' οἱ δουλειές της πήγαιναν περίφημα. Ὁ λόγος αὐτοῦ τοῦ ἀποτραβήγματος φαίνεται πὼς ἦταν κάποιος μεγάλος ἄτυχος ἔρωτας. Ἀλλὰ ποτὲ δὲ μαθεύτηκε γιὰ τί ἀκριβῶς ἐπρόκειτο.

Ἡ Γκαμπριὲλ Σανέλ, ἐξ ἄλλου, εἶχε ἀτέλειωτες αἰσθηματικὲς περιπέτειες, ἀλλὰ ποτὲ δὲ θέλησε νὰ δώση ὁριστικὰ τὴν καοδιά της σὲ κανένα ἄντρα.

Ἡ τελευταία φορά, ποὺ τὰ διεθνῆ κοσμικὰ χρονικὰ ἀσχολήθηκαν μαζί της γιὰ τέτοιο ζήτημα, ἦταν στὰ 1922. Γράφτηκε τότε κατὰ κόρον, πὼς θὰ γινόταν σύζυγος τοῦ δούκα τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ἀλλά, στὸ τέλος, ὁ κόσμος πληροφορήθηκε, ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος δὲ θὰ γινόταν ποτέ. "Οταν ὁ δούκας τοῦ Οὐεστμίνστερ τῆς ζήτησε νὰ γίνη γυναίκα του, θυμίζοντάς της, ὅτι ἡ οἰκογένειά του εἶχε βασιλικὸ αἷμα ἀπὸ αἰῶνες ὁλόκληρους, ἡ «Κοκὸ» τοῦ ἀπεκρίθηκε:

— Ἡ Ἀγγλία, ἀγαπητὲ δούκα, εἶναι γεμάτη ἀπὸ οἰκογένειες ὀνομαστές, σὰν τὴ δική σου. Ἀλλὰ Γκαμπριὲλ Σανὲλ ὑπάρχει μονάχα μιὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο!...

Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα, ποὺ ξαναμπαίνει τώρα στὸ κέντρο τοῦ διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ξαναπάρη στὰ χέρια της τὰ σκῆπτρα τῆς μόδας, χωρὶς νὰ λογαριάζη καθόλου τὴ λεπτομέρεια, ὅτι εἶναι πιὰ γριά.

✪ ✪

Ἡ ρωσικὴ γλῶσσα στὴν Ἀμερικὴ

Τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας ἀπεφάσισε ὅτι ἡ ρωσικὴ γλῶσσα θὰ διδάσκεται ἐφεξῆς σ' ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ κολλέγια. Τὸ μέτρο αὐτὸ ἐλήφθη κατὰ τὴν ἐπίσημη ἀνακοίνωσι, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ μέλλοντες τεχνικοὶ νὰ μελετοῦν τὰ σοβιετικὰ ἐπιστημονικὰ δημοσιεύματα καὶ νὰ κατατοπίζωνται στὶς ἐπιστημονικὲς καὶ τεχνικὲς προόδους τῶν Ρώσων.

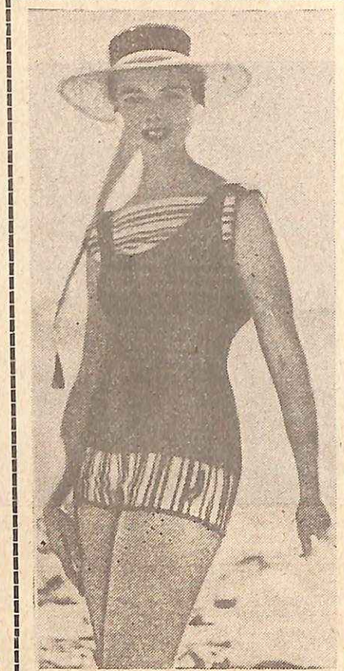

ΤΑ ΜΑΓΙΩ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΙΟ ΣΕΜΝΑ

Οἱ παράξενες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας ἐπιβάλλουν νὰ γίνωνται τὰ μαγιὸ διαρκῶς πιὸ κλειστὰ καὶ πιὸ μακρυά. «Δὲν ἀποκλείεται —προβλέπει ἕνας ἀπὸ τοὺς εἰδικούς— νὰ δοῦμε σύντομα μαγιὸ... ὡς τὰ γόνατα!»

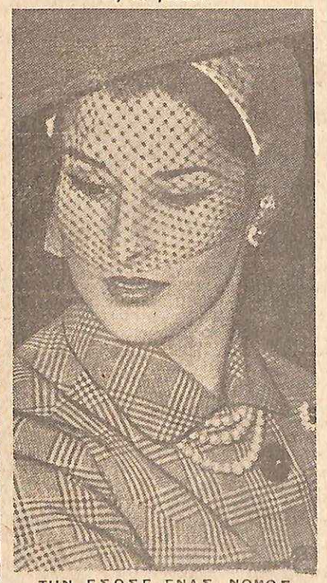

ΤΗΝ ΕΣΩΣΕ ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ... 1541

Μιὰ ὡραιότατη Ἀγγλίδα ἀριστοκράτισσα, ἡ κ. Ἄσπιναλς, δικάστηκε μὲ τὴν κατηγορία πὼς εἶχε μεταβάλει τὸ σπίτι της σὲ χαρτοπαικτικὴ λέσχη. Ὁ συνήγορός της, ὅμως, ἐπικαλέστηκε ἕνα νόμο, ποὺ εἶχε ἐκδώσει ὁ Ἑρρίκος Η',, τὸ 1541, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει καθένας τὸ δικαίωμα νὰ παίζη τυχερὰ παιχνίδια στὸ σπίτι του. Οἱ δικασταί, ποὺ εἶχαν τελείως λησμονήσει τὸν παναρχαῖο αὐτὸ νόμο, ἀλλ' ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν θυμηθοῦν, ἀθῴωσαν τὴν κατηγορουμένη!

Ἡ ἀνατροφὴ ΠΟΥ ΔΙΝΕΤΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ

"Ενα τὲστ μὲ 15 ἐρωτήσεις, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ἐξακριβώσετε ἂν εἶναι σωστὴ

Ἀναρωτηθήκατε ποτέ, ἂν εἴσαστε καλοὶ γονεῖς καὶ ἂν ἡ ἀνατροφή, ποὺ δίνετε στὰ παιδιά σας, καὶ ἡ στάσι, ποὺ κρατᾶτε ἀπέναντί τους, εἶναι οἱ σωστές;

Γιὰ νὰ δώσετε μιὰ θετικὴ λύσι σ' αὐτὲς τὶς ἀμφιβολίες, ποὺ τὶς ἔχουν, —ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ τὶς ἔχουν— ὅλοι σχεδὸν οἱ γονεῖς, μελετῆστε τὸ ἀκόλουθο τέστ, ποὺ ἔχει συνταχθῆ ἀπὸ μιὰ ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς ἐμπειρότερους ψυχολόγους καὶ παιδαγωγοὺς τῆς Γαλλίας, καὶ ἀποκριθῆτε μὲ εἰλικρίνεια στὰ ἐρωτήματα, ποὺ ὑποβάλλει.

"Επειτα, βαθμολογῆστε τὸν ἑαυτό σας ἀνάλογα μὲ τὴν κάθε ἀπάντησι, ποὺ θὰ ρώσετε.

1) "Αν ὁ γυιός σας δανειστῆ χρήματα ἀπὸ ἕναν φίλο του, τί θὰ κάνετε:

Α) θὰ τὸν τιμωρήσετε ἀμέσως καὶ δὲ θὰ τοῦ ξαναμιλήσετε γι' αὐτό;

Β) θὰ τὸν μαλλώσετε ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες συνεχῶς;

Γ) θὰ τοῦ δώσετε τὸ ποσό, ποὺ δανείστηκε, καὶ θὰ φροντίσετε νὰ ἐξασφαλίζη τὸ χαρτζιλίκι του μὲ τὴν προσωπική ἐργασί του;

Α = 2 βαθμοί Β = 1 βαθμός. Γ—3 βαθμοί.

2) Πιστεύετε πὼς κάθε παιδί:

Α) γεννιέται μὲ τὸ χαρακτῆρα του;

Β) ὁ χαρακτήρας του διαμορφώνεται μὲ τὴν ἀνατροφὴ καὶ τὸ περιβάλλον;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί.

3) Ἀπὸ ποιά ἡλικία κι' ἔπειτα ἀφήνετε τὸ παιδί σας σὲ φίλους ἢ συγγενεῖς, γιὰ νὰ φύγετε γιὰ τὴν ἐξοχή:

Α) ἀπὸ μερικῶν ἑβδομάδων;

Β) ἀπὸ 2 ἐτῶν;

Γ) ἀπὸ 5 ἐτῶν;

Δ) ἀπὸ 7 ἐτῶν;

Α = 1 βαθμός. Β = 1 βαθμός. Γ = 3 βαθμοί. Δ = 3 βαθμοί.

4) Πιστεύετε, ὅτι στὴν ἴδια οἰκογένεια τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν:

Α) συγχρόνως;

Β) ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τους;

Γ) ἀνάλογα μὲ τὴ διαγωγή τους;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί. Γ = 1 βαθμός.

5) "Αν ἕνα παιδὶ 3 ἐτῶν ἀτακτήση, τί θὰ κάνετε:

Α) θὰ τὸ μπατσίσετε;

Β) θὰ τὸ κλειδώσετε στὴν κάμαρά του;

Γ) θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ τὸ συμμορφώσετε μὲ τὴν πειθώ;

Δ) θὰ κάνετε πὼς δὲν προσέξατε τίποτα;

Α = 1 βαθμός. Β = 1 βαθμός. Γ = 3 βαθμοί. Δ = 3 βαθμοί.

6) Ποιά εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας, ἡ χρησιμότητα μιᾶς τιμωρίας, ὅταν ἕνα παιδὶ ἀτακτήση:

Α) νὰ τὰ ἐμποδίσετε νὰ τὸ ἐπαναλάβη;

Β) νὰ τὸ κάνετε νὰ συναισθανθῆ τὸ σφάλμα του;

Α = 3 βαθμοί. Β = 1 βαθμός.

7) "Οταν ἀποκτήσετε ἕνα δεύτερο παιδί, πῶς θὰ συμπεριφερθῆτε στὸ μεγαλύτερο:

Α) ὅπως συνήθως;

Β) μὲ περισσότερη στοργὴ ἀπὸ ἄλλοτε;

Γ) μὲ λιγώτερη στοργὴ ἀπὸ ἄλοτε;

Δ) θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ τὸ κάνετε νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὸ μωρό;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί. Γ = 0 βαθμός. Δ = 3 βαθμοί.

8) Ποιό εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη σας, τὸ σπουδαιότερο γιὰ ἕνα μικρὸ παιδί:

Α) οἱ κανονικὲς ὧρες φαγητοῦ καὶ ὕπνου;

Β) ἡ ἀδιάκοπη ἐπαγρύπνησι;

Γ) νὰ τὸ περιποιῆται πάντα τὸ ἴδιο πρόσωπο;

Α = 1 βαθμός. Β = 2 βαθμοί. Γ = 3 βαθμοί.

9) Δίνετε στὸ παιδί σας χαρτζιλίκι:

Α) ὅταν ἐκεῖνο σᾶς τὸ ζητάη;

Β) ταχτικά;

Γ) ὅταν τὸ παιδὶ κάνη ἕνα μικρὸ θέλημα;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί. Γ = 1 βαθμός.

10) "Αν τὸ παιδί σας φερθῆ ἄσχημα σ' ἕνα ρεστωράν:

Α) θὰ τὸ κατηγορήσετε, ὅτι σᾶς ἐκθέτει στὸν κόσμο;

Β) θὰ ἀποφύγετε κάθε σχόλιο;

Γ) θὰ τὰ βάλετε μὲ τὸν ἑαυτό σας ἐπειδὴ τὸ πήρατε μαζί σας;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί. Γ = 2 βαθμοί.

11) Πιστεύετε πὼς οἱ δυσκολίες τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ὀφείλονται:

Α) στὶς κακὲς συναναστροφές;

Β) στὴν ἔλλειψι αὐτοπεποιθήσεως;

Γ) στὰ ἐπαναστατικὰ συναισθήματα;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί. Γ = 1 βαθμός.

12) Πιστεύετε πὼς ἕνας ἔφηβος εἶναι ἱκανὸς νὰ διαλέξη μόνος του τὸ ἐπάγγελμα ποὺ θὰ ἀκολουθήση:

Α) ναί;

Β) ὄχι;

Α = 3 βαθμοί. Β = 1 βαθμός.

13) "Ως πότε πιστεύετε πὼς ἕνα ἀγόρι ἢ ἕνα κορίτσι πρέπει νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν μὲ τοὺς γονεῖς τους:

Α) ὥσπου νὰ κλείσουν τὰ 18;

Β) ὥσπου νὰ παντρευτοῦν;

Γ) ὥσπου ν' ἀρχίσουν νὰ ἐργάζωνται;

Δ) χωρὶς καθωρισμένο ὅριο;

Α = 2 βαθμοί. Β = 1 βαθμός. Γ = 1 βαθμός. Δ = 3 βαθμοί.

14) Πιστεύετε πὼς ἡ δική σας παιδικὴ ἡλικία, δὲν ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ὅσο τῶν παιδιῶν σας:

Α) ναί;

Β) ὄχι;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί.

15) Ποιός εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη σας, ὁ ἰδανικὸς ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν, ποὺ πρέπει νὰ ἔχετε;

Α) ἕνα;

Β) δύο ἢ τρία;

Γ) τέσσερα ἢ περισσότερα;

Α = 1 βαθμός. Β = 3 βαθμοί. Γ = 2 βαθμοί.

Στὴν περίπτωσι πού, κάνοντας τὸ ἄθροισμα, ἀνακαλύψετε πὼς συγκεντρώσατε λιγώτερους ἀπὸ 23 βαθμούς, ἔχετε πολλὰ ἀκόμη νὰ διδαχτῆτε, γιὰ νὰ σταθῆτε στὸ ὕψος τῶν καθηκόντων σας.

"Αν τὸ ἄθροισμα εἶναι ἀνάμεσα στοὺς 24 καὶ τοὺς 35 βαθμούς, εἶναι ἕνας καλὸς μέσος ὅρος, ἀλλὰ χρειάζεται μιὰ προσπάθεια, γιὰ νὰ βελτιωθῆτε.

"Αν ξεπερνάη τοὺς 36 βαθμούς, σημαίνει πὼς κάθε παιδὶ θἄπρεπε νὰ εὕγεται νὰ σᾶς ἔχη γιὰ μητέρα ἢ γιὰ πατέρα!

Γνωμικά

★ Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἑνώνει δυὸ ἀνθρώπους καὶ πρὶν ἀκόμα γνωριστοῦν. Εἶναι πολὺ καλό.

★ Εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ εἶσαι καλὸς πρὸς ὅλον τὸν κόσμο, παρὰ πρὸς ἕνα ὡρισμένο πρόσωπο.

★ Ἐξετάζοντας τοὺς ἄλλους, γνωρίζουμε τὸν ἑαυτό μας.

★ Δωρῆστε, ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴ δανείζετε ποτὲ τὰ χρήματά σας. Μὲ τὰ δῶρα θὰ ἰδῆτε ἴσως μερικοὺς ἀχαρίστους, ἀλλὰ μὲ τὰ δάνεια, θὰ κάνετε πάντοτε ἐχθρούς.

★ "Οσο νέοι κι' ἂν εἴμαστε, γερνᾶμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἰδοῦμε νεκρὴ τὴ μητέρα μας.

★ Τὸ θλιβερὸ δὲν εἶναι ὅτι γερνᾶμε, ἀλλὰ ὅτι δὲν εἴμαστε πιὰ νέοι.

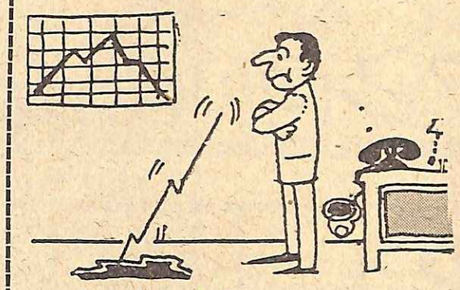

— *Οἱ δουλειὲς τῆς ἑταιρείας τοῦ κάτω πατώματος ἀρχίζουν νὰ μοῦ γίνωνται ἀνυπόφορες!...*

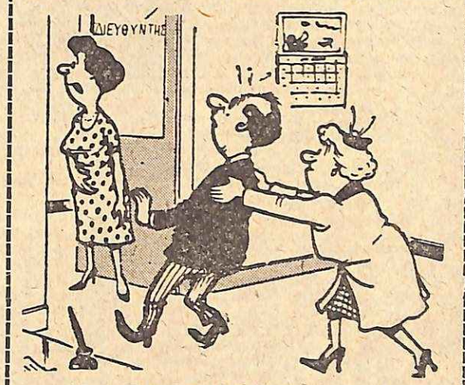

— *Ὁ κ. Παπαδόπουλος θέλει νὰ σᾶς μιλήση γιὰ τὴν αὔξησί του, κ. διευθυντά.*

— *Ἐπὶ τέλους βρῆκα τὴ σύριγγά μου!...*

Τὸ ξυπνητῆρι.

Έρωτες καλλιτεχνών

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΕ ΤΗ ΓΛΥΚΕΙΑ ΦΩΝΗ

Ο ΣΑ χρόνια κι' ἂν ἔχουν περάσει, ἡ γλυκειὰ μελῳδία τοῦ «Βάλς τοῦ παγοδρόμου» ἐξακολουθεῖ νὰ συγκινῇ τὶς καρδιὲς καὶ νὰ φτερώνῃ τὰ πόδια τῶν χορευτῶν. Κι' αὐτὸ εἶναι φυσικό, ἀφοῦ ὁ συνθέτης του θέλησε νὰ συγκεντρώσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἔργο του τὴν πεμπτουσία τῆς ἐρωτικῆς του εὐτυχίας.

Στὶς ξέγνοιαστες ἡμέρες τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας (1852—70), ἀμέτοχη ζευγάρια χόρευαν μὲ τὴ μουσικὴ τοῦ Ἐμὶλ Βαλντόϋφελ, στὶς κατάφωτες παρισινὲς σάλλες.

Ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης δὲ χόρεψε ποτὲ στὴ ζωή του. Ἀγαποῦσε ὡστόσο νὰ βλέπῃ τὰ πόδια νὰ γλυστράνε στὴ γυαλιστερὴ πίστα καὶ ν' ἀκούῃ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα, στὸ τέλος κάθε χοροῦ. Ἦταν ὁ πιὸ εὐχάριστος ἦχος γι' αὐτὸν — ἔπειτα ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του.

Δὲν ὑπῆρξε πάντα διάσημος καὶ πλούσιος ὁ Βαλντόϋφελ. Καταγόταν ἀπὸ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια τῆς Ἀλσατίας. Ἀναγκάστηκε μάλιστα νὰ διακόψῃ τὶς σπουδὲς του στὸ Κονσεοβατουάρ, γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ δίδακτρα.

Εἶδε τότε νὰ καταρρέουν ἐφιαλτικὰ τὰ ὄνειρά του. Ἀντὶ νὰ γίνῃ μιὰ ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς Γαλλίας, κατάντησε νὰ πουλάῃ ἐφημερίδες στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ ζήσῃ!

Ἡ χαρά του, λοιπόν, ἦταν ἀπεριγραπτη, ὅταν βρῆκε ἐπιτέλους μιὰ θέσι σ' ἕνα κατάστημα, ποὺ πουλοῦσε πιάνα. Τοῦ ἀναθέσανε δηλαδὴ νὰ δείχνῃ τὰ πιάνα στοὺς πελάτες. Ἦταν μιὰ εὔκολη δουλειά, ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε τὸ ψωμί του καὶ συγχρόνως τοῦ ἐπέτρεπε νὰ διαθέσῃ κρυφὰ ὁλόκληρες ὧρες γιὰ ἐξάσκησι στὴ μουσική.

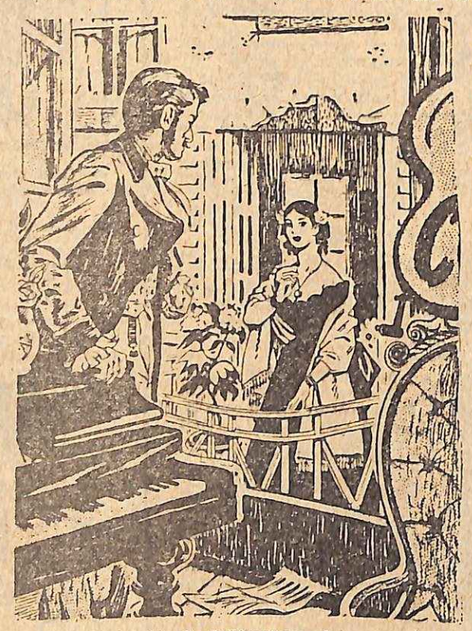

—Ἐμὶλ Βαλντόϋφελ, δοῦλος σας, εἶπε στὴν ὁμορφη τραγουδίστρια ὁ μουσικός.

Τὰ στενόχωρα οἰκονομικὰ του δὲ συγχωροῦσαν, ὡστόσο, κανένα ἔξοδο γιὰ ψυχαγωγία του. Περνοῦσε λοιπὸν τὰ βράδυα του στὸ παιράθυρο τῆς φτωχικῆς του κάμαρας, ρευβάζοντας κι' ἀμφιβάλλοντας, ἂν θὰ γνώριζε ποτὲ τὴ φήμη. Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ χάνῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί του, ὅταν ἕνα βράδυ ἄκουσε μιὰ φωνὴ —τὴ φωνὴ ἐκείνη, ποὺ θὰ γέμιζε ὅλη του τὴ ζωὴ μὲ εὐτυνία.

Ἐρχόταν ἀπὸ ἕνα ἀντικρυνὸ παράθυρο. Ἦταν γλυκειά, δροσερή, ἀσημένια, ἀγγελικὴ...

Τοῦ κάκου προσπάθησε ὁ Βαλντόϋφελ νὰ διακρίνῃ κάτι, μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς ἀντικρυνῆς κάμαρας... Ὅταν σώπασε σὲ λίγο ἡ φωνή, ἄκουσε τὸν ἦχο ἑνὸς διαπασῶν. Ὕστερα ἄρχισε ἕν' ἄλλο τραγούδι...

Ἀπὸ τότε, ὁ Ἐμὶλ φρόντισε νὰ μὴ λείπῃ ποτὲ τὰ βράδυα. αὐτὴ τὴν ὥρα, μωσε ξαφνικὰ μὲ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὴ βλακεία του!

Ἡ ἀφάρτη τραγουδίστρια, δὲν εἶχε παρὰ ἕνα διαπασών, γιὰ νὰ τὴν ἀνωρίτερα:..

Μόλις λοιπὸν ἡ ἄγνωστη ἄρχισε τὸ ἑπόμενο τραγούδι της, ὁ Βαλντόϋφελ τὴ συνώδεψε ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὸ πιάνο του. Ἐκείνη σταμάτησε ἀμέσως τὸ τραγούδι.

Κρυμένος πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα, ὁ Ἐμὶλ τὴν εἶδε νὰ προβάλλῃ στὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο καὶ νὰ κυττάζῃ ὁλόγυρα, παραξενεμένη.

Ὕστερα τραγούδησε πάλι καὶ πάλι μὲ τὴ συνοδεία τοῦ πιάνου τοῦ Ἐμὶλ. Τὸ ἴδιο ξανάγινε πολλὲς ἡμέρες. Ὁ Βαλντόϋφελ διατηροῦσε πάντα τὴν ἀνωνυμία του.

Ἕνα βράδυ ὅμως, ἡ ἄγνωστη ἔκοψε στὴ μέση τὸ τραγούδι της. Ἀπ' τὴν κάμαρά του.

— Συνεχίστε, λοιπόν! τῆς φώναξε ἀνυπόμονα ὁ Βαλντόϋφελ.

— Ὄχι, ἂν δὲ σᾶς δῶ! ἀπάντησε ἐκείνη.

Ὁ συνθέτης παρουσιάστηκε τότε στὸ παράθυρο καὶ ὑποκλίθηκε ντροπαλά.

— Ἐμὶλ Βαλντόϋφελ, δοῦλος σας! εἶπε, μόλις τολμῶντας νὰ τὴ συγκίνησι.

— Εἶσαστε πολὺ καλός, κύριε! ἀπάντησε ἡ κοπέλλα.

Κουβεντιάσανε ἔτσι, ἀπὸ μακρυά, πολλὴ ὥρα. Ὁ Ἐμὶλ ἔμαθε πὼς ἡ ὁμορφη γειτόνισσά του καταγόταν ἀπὸ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια τῆς Τουλούζης καὶ πὼς ὀνειρευότανε νὰ βγῇ στὸ θέατρο, στὴν ὁπερέτα. Μὴ ἔχοντας νὰ πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριο τοῦ τραίνου, εἶχε κάμει πεζὴ τὸ ταξίδι ὡς τὸ Παρίσι!

— Κι' ὅταν ἔφτασα ἐδῶ, μὲ περίμεναν πίκρες κι' ἀπογοητεύσεις, πρόσθεσε. Γυρίζω ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο, ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο Ἰμπρεσάριο, δίχως νὰ κατορθώσω τίποτε... Ὢ, τί ἄπονη πάλι, τὸ Παρίσι!

Ἀπ' τὴ βραδυὰ ἐκείνη, ὁ Βαλντόϋφελ κατάλαβε πὼς εἶχε χαρίσει γιὰ πάντα τὴν καρδιά του στὴν πεντάμορφη μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή. Κάθε βράδυ, τὴν περίμενε στὴν καμαρούλα του, γιὰ νὰ συνοδέψῃ μὲ τὸ πιάνο τὰ τραγούδια της.

Ὁ ἐρωτάς τους γέμιζε μ' εὐτυχία τὶς καρδιές τους. Τὶς Κυριακές, κάνανε μακρυνοὺς περιπάτους στὶς καταπράσινες ὄχθες τοῦ Σηκουάνα.

Μιὰ μέρα, ὁ Βαλντόϋφελ πρότεινε στὴν ἀγαπημένη του:

— Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ σκλάβοι τῆς μουσικῆς. Γιατί νὰ μὴν ἑνώσουμε γιὰ πάντα τὴ ζωή μας;

Παντρεύτηκαν λοιπόν, καὶ συγχρόνως τὰ ὀνειρά τους ἄρχισαν νὰ πραγματοποιοῦνται. Ὁ Βαλντόϋφελ ἔπαιζε πιάνο στὶς ἀριστοκρατικὲς δεξιώσεις. Στὰ 28 χρόνια του, εἶχε πάρει τὸν τίτλο τοῦ πιανίστα τῆς αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς.

Μὰ κι' ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα προχώρησε τώρα ὁλοταχῶς πρὸς τὴ φήμη. Ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα καὶ γιὰ τοὺς δυό τους ἦταν ὅταν τραγούδησε στὴν Ὄπερα...

Κάθε Βάλς καὶ κάθε πόλκα ποὺ ἔγραψε ἀπὸ τότε ὁ Βαλντόϋφελ, ἦταν μιὰ ἔκφρασι τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας του. Τὸ ἀριστούργημά του ὅμως ὑπῆρξε τὸ «Βάλς τοῦ παγοδρόμου».

Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν ξέρει πῶς λεγότανε ἡ γυναῖκα ποὺ ἄλλαξε ὁλότελα τὴ ζωή του! Τέλευταίως, κάποιος ἱστοριοδίφης ἔψαξε στὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας τοῦ Ἐμὶλ Βαλντόϋφελ. Τὰ βρῆκε ὅμως μισοκατεστραμμένα, ἀπ' τὴ θύελλα τοῦ πολέμου, ποὺ πέρασε ἐπανειλημμένως ἀπ' τὴν Ἀλσατία, κι' ἔτσι δὲ μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τ' ὄνομα τῆς «πεντάμορφης μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή».

ΑΠΑΓΩΓΗ ΑΠ' ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Ὅταν ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, ὁ μικρὸς Φίλιππο Λίππι, γυιὸς ἑνὸς χασάπη τῆς Φλωρεντίας τοῦ 15ου αἰώνα, λίγο ἔλειψε νὰ πάῃ τὸν κακὸ δρόμο. Ἀλήτευε, μὲ ὑποπτες συντροφιές. Κάπου-κάπου ὅμως, πήγαινε νὰ χαρῇ μονάχος τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἐξοχῆς, μέσα στὰ λουλούδια, στ' ἀμπέλια, στὶς ἐλιὲς καὶ στὰ σπαρτά. Χόρταινε τότε ἀπ' τὸ θέαμα τῆς Φύσεως—ποὺ τὸ ἀπέδωσε ἀργότερα στοὺς ζωγραφικούς του πίνακες.

Μιὰ μέρα, ὁ καλόκαρδος ἡγούμενος τῶν Καρμηλιτῶν τοῦ πρότεινε νὰ πάρῃ μείνῃ στὸ μοναστήρι. Θὰ ἐξασφάλιζε ἔτσι καλὴ τροφὴ καὶ κατοικία καὶ θὰ μάθαινε γράμματα.

Στὴν ἀρχή, ὁ Φίλιππο ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ κατάστασί του.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ βαρεθῇ τὰ μαθήματα. Τὴ γραμματική, τὴν ἀριθμητική, καὶ τὴ μονότονη πειθαρχία. Πῶς ποθοῦσε τώρα νὰ ξαναγυρίσῃ στοὺς δρόμους τῆς Φλωρεντίας, στὶς παλιὲς συντροφιές του!...

Γιὰ νὰ ξεχνάῃ κάπως τὴν πλήξι του, ἄρχισε νὰ φτιάνῃ στὰ περιθώρια τῶν βιβλίων καὶ στοὺς τοίχους καρικατοῦρες τῶν μοναχῶν. Ὅταν τόμαθε ὁ ἡγούμενος, ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ἀφοῦ ἔχει ζωγραφικὸ ταλέντο, ἂς τοῦ δώσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἀναπτύξῃ.

Καὶ τοῦ ἀνάθεσε πράγματι τὴν ἀντιγραφὴ καὶ τὴν εἰκονογράφησι τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ μοναστηριοῦ. Τώρα ὁ μικρὸς Φίλιππο ἦταν εὐτυχισμένος, κι' ἀκόμα περισσότερο ὅταν ἀνέλαβε νὰ στολίσῃ ἕνα τοῖχο μὲ μιὰ μεγάλη τοιχογραφία.

Στὰ 15 χρόνια του, ἔγινε καλόγερος. Στὰ 17 ὅμως, πέταξε τὰ ράσα, γιατὶ ἡ ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ δὲν ταίριαζε στὸν ἀνήσυχο καὶ πρόσχαρο χαρακτῆρα του.

Ὕστερα, σ' ἕνα ταξίδι του, αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ κουρσάρους, ποὺ τὸν ἀλυσόδεσαν καὶ τὸν πούλησαν σκλάβο στὴ Μπαρμπαριά. Ἐκεῖ, ὑπόφερε καὶ βασανίστηκε ἐπὶ 18 μῆνες. Μιὰ μέρα ὅμως, ζωγράφισε σ' ἕναν τοῖχο τὸν ἀφέντη του, μ' ἕνα κομμάτι κάρβουνο. Κι' ἐκεῖνος θαύμασε τόσο τὸ ταλέντο του, ὥστε τὸν ἔβαλε νὰ φτιάσῃ κι' ἄλλα πολλὰ ποστραῖτα, μὲ χρώματα, καὶ στὸ τέλος τοῦ χάρισε τὴν ἐλευθερία του.

Ὁ Λίππι γύρισε τότε στὴν ἀγαπημένη του Φλωρεντία, ὅπου στόλισε μὲ τὰ ἔργα του διάφορες ἐκκλησίες καὶ τὸ παλάτι τῆς πλούσιας καὶ ἰσχυρῆς οἰκογενειας τῶν Μεδίκων. Ἡ ἡγουμένη ἑνὸς μοναστηριοῦ τοῦ Πράτο τοῦ ἀνέθεσε νὰ ζωγραφίσῃ μιὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ὁ Φίλιππο ζήτησε νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ μοντέλο του μιὰ νέα κι' ὁμορφη μοναχή, τὴ Λουκρέτσια Μπούτι, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει βαθειὰ ἐντύπωσι. Ἡ ἡγουμένη σκανδαλίστηκε, ἔβαλε τὶς φωνές, ἀλλὰ στὸ τέλος ὑπογώρησε κι' ἔδωσε τὴν ἄδεια.

Ἔτσι, ἡ Λουκρέτσια ἄρχισε νὰ ποζάρῃ γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. ντυμένη μ' ἕνα ἁπλὲ φόρεμα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της χυμένα γύρω ἀπ' τὸ λεπτὸ πρόσωπό της.

Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ Φίλιππο τὴν ἐρωτεύτηκε παράφορα. Μιὰ μέρα ποὺ βρέθηκε μόνος μαζί της, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τῆς ἐκμυστηρεύτηκε τὸ φλογερὸ αἴσθημά του.

— Ἔλα νὰ φύγουμε, ἀγαπημένη μου! τὴν ἱκέτεψε. Δὲν ἔπρεπε νὰ θάψῃς τὴν ὁμορφιά σου στὸ μοναστήρι! Ἔλα μαζί μου. Θὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Θ' ἀποκτήσῃς δικό σου σπίτι καὶ τὴν ἐλευθερία σου!

— Μὰ πῶς μπορῶ νὰ φύγω; ρώτησε ἡ νέα, τρομαγμένη. Εἶμαι αἰχμάλωτη ἐδῶ μέσα, δεμένη ἀπ' τοὺς ὅρκους μου!

Ὁ Φίλιππο τῆς ἄπαλε τὸ νέοι καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ βρῆς εὐκαιρία, ὅταν θὰ κάνετε τὴ λιτανεία, τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τῆς Ἁγίας Ζώνης.

Πραγματικά, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, γινόταν ἡ μεγάλη γιορτὴ τῆς Ζώνης τῆς Παναγίας. Τὸ ἱερὸ αὐτὸ κειμήλιο βρισκόταν στὸ Πράτο, ἀπὸ τότε ποὺ τὸ εἶχε φέρει ἕνας Σταυροφόρος ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Μιὰ ἐπιβλητικὴ λιτανεία διέσχιζε, τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς, τοὺς στενοὺς δρόμους, πλημμυρισμένους ἀπ' τὰ πλήθη τῶν πιστῶν. Μέσα σ' αὐτή, λοιπόν, τὴν κοσμοσυρροή, ἡ μικρὴ καλόγρια δὲν δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ ξεκόψῃ ἀπ' τὶς ἄλλες καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ποὺ τὴν περίμενε ὁ ἀγαπημένος της.

Ὅταν ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀπαγωγή, τὸ μοναστῆρι ἀναστατώθηκε. Οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς κυνήγησαν ὅσο μποροῦσαν τοὺς δυὸ «ἁμαρτωλούς», ζητῶντας νὰ ἐξαναγκάσουν τὴ Λουκρέτσια νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μοναστῆρι της. Στὸ τέλος ὅμως, μὲ τὴν ἐπέμβαση τῶν Μεδίκων, ὁ Πάπας Πίος ὁ Β΄ συγκατατέθηκε νὰ λύσῃ ἀπ' τοὺς ὅρκους της τὴ νεαρὴ καλόγρια καὶ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν ἐκλεκτό της καρδιᾶς της.

Μετὰ, τὸ γάμο, τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε στὸ Πράτο. Ἀπέκτησαν ἕνα ἀγοράκι, τὸ Φιλιππίνο — ποὺ ἔγινε ἀργότερα περίφημος ζωγράφος, σὰν τὸν πατέρα του. Ὁ Φίλιππο ἀπεικόνισε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του σ' ἕνα πίνακα τῆς Παναγίας μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος.

Ἀργότερα, ἡ Λουκρέτσια ἔφερε στὸν κόσμο κι' ἕνα κοριτσάκι.

Ὁ καιρὸς κυλοῦσε ἤσυχα κι' εὐτυχισμένα, ὣς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Φίλιππο ἀνέλαβε νὰ διακοσμήσῃ μὲ τοιχογραφίες τὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Σπολέτο. Φίλησε τότε τὴ γυναῖκα του, τὴν ἀποχαιρέτησε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ γύριζε πίσω πρὶν ἀπ' τὸ φθινόπωρο.

Ἡ Λουκρέτσια στάθηκε στὴν ἐξώπορτα, κυττάζοντάς τον ποὺ ἔφευγε.

Μιὰ παράξενη, ἀνεξήγητη θλῖψι ἔσφιγγε τὴν καρδιά της...

Ἦταν ἄραγε ἡ προαίσθησι πὼς δὲ θὰ τὸν ξαναβλέπῃ ποτὲ πιά;...

Πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἕνας ἀγγελιαφόρος παρουσιάστηκε στὸ σπίτι της καὶ τῆς ἀνάγγειλε πὼς ὁ ἀγαπημένος της ἄντρας εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ στὸ Σπολέτο, μακρυά της...

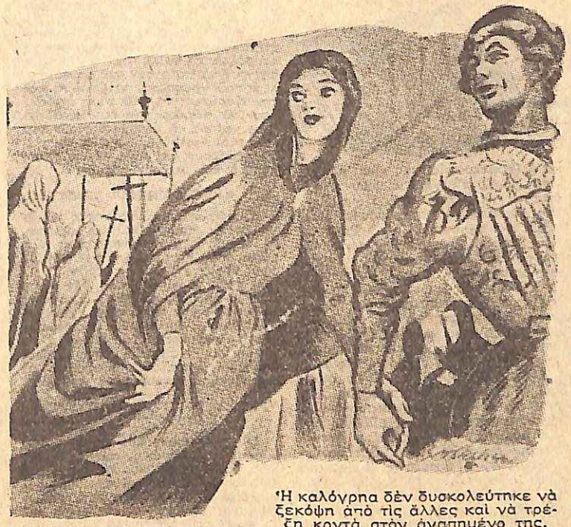

Ἡ καλόγρηα δὲν δυσκολεύτηκε νὰ ξεκόψῃ ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της.

—Ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του, ἡ μοῖρα δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἕνωσί μας. Εἶναι καλύτερο νὰ μὴ ξανασυναντηθοῦμε ποτὲ πιά.

Ἡ Ἔλιοτ κατέβασε τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ κρύψῃ δύο γοντρὰ δάκρυα, ποὺ κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε τίποτα.

Τὸ πλήγμα ἦταν γι' αὐτὴν πολὺ βαού. Δὲν εἶχε χάσει μόνο τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόληψί της μαζί. Ἡ κοινωνία τῆς ἐποχῆς ἦταν πολὺ αὐστηρή. Κι' ἡ Ἔλιοτ δὲν ἄργησε νὰ τὸ καταλάβῃ. Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ διακοπὴ τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Σπένσερ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστούς της ἔπαψαν νὰ τὴ χαιρετοῦν. Μερικοί, μάλιστα, τὴν κατηγοροῦσαν φανερὰ καὶ χρησιμοποιοῦσαν ἄσχημες ἐκφράσεις γι' αὐτήν.

Ἕνας μόνο τὴ συμπαθοῦσε καὶ προσπάθησε νὰ τῆς δείξῃ μὲ κάθε τρόπο τὰ φιλικά του αἰσθήματα ἀπέναντί της. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ «ἀσχημότερος ἄντρας τοῦ Λονδίνου».

Μὲ τὸ παρατσούκλι αὐτὸ ἦταν γνωστὸς ἕνας πολὺ καλὸς δημοσιογράφος καὶ συγγραφεύς, ὁ Τζὼρτζ Χάρου Μπόυς.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μεγάλη μόρφωσι καὶ ἦταν ἕνας ρωμαλέος καὶ δηκτικώτατος μαχητής. Στὰ ζητήματα τῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κριτικῆς, ἰδίως, οἱ ἀντίπαλοί του τὸν ἔτρεμαν. Γιατὶ ἦταν σκληρὸς καὶ ἀδυσώπητος στὶς κρίσεις του.

Ἡ Ἔλιοτ ἄρχισε νὰ τὸν ἐκτιμᾷ καὶ νὰ τὸν θαυμάζῃ. Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ θαυμασμός της ἔγιναν ἕνα ὁρμητικὸ καὶ φλογερὸ πάθος. Κι' ἡ συγγραφεὺς διάβαζε μέσα στὰ μάτια τοῦ Λιούϊς ὅτι κι' αὐτὸς ἐπίσης τὴν ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ γιατί, λοιπόν, ἀπόφευγε κάθε συζήτησι σχετικὴ μὲ τὸν ἔρωτα;

Ἕνα βράδυ, τέλος, ὁ Λιούϊς τὴν ἄνοιξε τὴν καρδιά του. Εἶχε συνάψει ἄλλοτε, τῆς εἶπε, ἕναν ἄτυχο γάμο. Ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν ἐπιπόλαιη καὶ ἐλαφρόμυαλη, τὸν ἐγκατέλειψε μιὰ μέρα, γιὰ νὰ φύγῃ μ' ἕνα φίλο της. Ἄφησε πίσω της τρία παιδιά, ποὺ ὁ ἄντρας της ἀναγκάστηκε νὰ τὰ βάλῃ σὲ οἰκοτροφεῖο, γιατὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ μεγαλώσῃ μόνος του.

—Ἂν ξέρατε πόσο εἶμαι δυστυχισμένος! εἶπε στὴν Ἔλιοτ. Χωρὶς αὐτὴ τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς μου, θὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ ἕνα σωρὸ ὁμορφα πράγματα... Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ καταλαβαίνατε...

— Σᾶς καταλαβαίνω καὶ τώρα, Τζὼρτζ, εἶπεν ἡ συγγραφεὺς κυττάζοντάς τον μέσα στὰ μάτια. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς τὸ μόνο ποὺ ποθῶ εἶναι νὰ σᾶς δῶ εὐτυχισμένο...

Ὁ Λιούϊς πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ἀλλά, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, δὲν ἔχω νὰ σᾶς προσφέρω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου.

— Μοῦ ἀρκεῖ, Τζὼρτζ.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀποφάσισαν νὰ ζήσουν μαζί, σὰν σύζυγοι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶναι. Γιατὶ ὁ πρῶτος γάμος τοῦ Λιούϊς δὲν εἶχε λυθῇ. Καὶ τὸ πιθανότερο ἦταν πὼς δὲ θὰ λυνόταν ποτέ, γιατὶ ἡ σύζυγός του, ποὺ εἶχε μετανοιώσει γιὰ τὸ σφάλμα της, ἀντιδροῦσε στὴν ἐκδοσι τοῦ διαζυγίου.

Ἡ συμβίωσι αὐτὴ κράτησε περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνια.

Στὸ μεταξύ, οἱ δυὸ σύζυγοι, εἶχαν γίνει διάσημοι καὶ βαθύπλουτοι καὶ εἶχαν ταξιδέψει σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ἀλλ' ὅταν γύρισαν στὸ Λονδίνο καὶ θέλησαν νὰ δώσουν μιὰ κοσμικὴ δεξίωσι, δώδεκα μόνον ἄνθρωποι πῆγαν στὸ σπίτι τους, ἀπὸ τοὺς ὑπερεκατὸ, στοὺς ὁποίους εἶχαν στείλει προσκλήσεις. Οἱ ὑπόλοιποι ἀπέφυγαν καὶ νὰ δικαιολογήσουν ἀκόμη τὴν ἀπουσία τους.

Ἡ κοινωνία δὲν τοὺς εἶχε συγχωρήσει. Καὶ δὲν τοὺς συγχώρησε ποτέ.

Ὡστόσο ἐξακολούθησαν καὶ οἱ δύο νὰ ἐργάζωνται μὲ ἀξιοθαύμαστο ζῆλο, χωρὶς νὰ ἐπηρεαστοῦν ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴ στάσι, ποὺ ὁ κόσμος ἔδειχνε ἀπέναντί των. Τί τοὺς ἐνδιέφερε, ἄλλωστε; Τὰ ἔργα καὶ τῶν δύο διαβάζονταν ἁπλαστα. Καὶ τὰ μυθιστορήματα τῆς Ἔλιοτ εἶχαν ἀρχίσει νὰ μεταφράζωνται σὲ πολλὲς εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες.

Νοέμβριος τοῦ 1878. Ὁ Τζὼρτζ Λιούϊς, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴ Γερμανία, ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ πέθανε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης συζύγου του.

Ἡ Ἔλιοτ ἦταν ἀπαρηγόρητη. Ὡστόσο, ἀργότερα ξαναπαντρεύτηκε μὲ τὸ Τζὼν Κρός, κατὰ 20 χρόνια μικρότερό της. Ταξείδεψαν μαζὶ στὴν Ἰταλία καὶ στὴ Γερμανία. Στὰ τέλη τοῦ 1880 γύρισαν στὸ Λονδίνο.

Ἀλλ' ἡ Ἔλιοτ κρυολόγησε σὲ μιὰ παράστασι τοῦ «Ἀγαμέμνονος», ποὺ ἔδωσαν οἱ φοιτητὲς τῆς Ὀξφόρδης καὶ ἔπαθε ἀμέσως πλευρίτιδα. Μερικὲς μέρες ἀργότερα —στὶς 22 Δεκεμβρίου— πέθανε ἤρεμα, ἀφήνοντας ἀπαρηγόητο τὸ σύζυγό της...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΜΙΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΥ

Στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ νεαροῦ ἀκόμη φιλοσόφου Ἔρμπερτ Σπένσερ μὲ τὴ μικρή, ἀλλὰ διάσημη κιόλας μυθιστοριογράφο Τζὼρτζ Ἔλιοτ (εἶχε γράψει τὸ πρῶτο της μυθιστόρημα σὲ ἡλικία μόλις ὀχτὼ χρόνων!)

Ἀλλ' οἱ σχέσεις τους δὲ μπορούσαν νὰ κρατήσουν αἰώνια. Ἔπρεπε νὰ πάουν μιὰν ἀπόφασι: θὰ παντρεύονταν ἢ ὄχι;

Αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ὁ Σπένσερ τὴν ἐμπιστεύτηκε σὲ... ἕνα χρυσὸ σελλίνι.

— Θὰ τὸ ρίξω ψηλά, εἶπε. Ἂν πέσῃ κορώνα, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ παντρευτοῦμε. Ἂν πέσῃ γράμματα, σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει!

Ἔρριξε, πραγματικά, τὸ σελλίνι στὸν ἀέρα.

— Γράμματα!

Ὁ Ἔρμπερτ Σπένσερ ταράχτηκε, γιατὶ ἀγαποῦσε μὲ εἰλικρίνεια τὴ Τζὼρτζ καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἦταν ἀπὸ τοὺς φλεγματικοὺς ἐκείνους Ἄγγλους, ποὺ δὲν ἀλλάζουν εὐκολα γνώμη.

Ἡ μεγάλη Ἀγγλίδα μυθιστοριογράφος Τζὼρτζ Ἔλιοτ.

Χαμόγελο Υγείας

«Θέλω νὰ γίνω μητέρα!»

Οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς στειρότητος

Οἱ παρακάτω ἐρωτοαποκρίσεις σχετικὰ μὲ τὴ σύλληψη, τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ τὸν τοκετό, στηρίζονται στὶς νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἐρευνες καὶ στατιστικὲς παρατηρήσεις γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα.

1) Ποιὰ εἶναι ἡ ἰδεώδης ἡλικία γιὰ τὴ μητρότητα; Ἡ καλύτερη ἡλικία εἶναι ὅταν ἔχη συμπληρωθῆ πιὰ ὁ σχηματισμὸς τῶν ὀργάνων, δηλαδὴ μετὰ τὰ 18 χρόνια πάντως. Ἀλλ' ἡ μητέρα πρέπει νὰ ἔχη καὶ κάποια ψυχικὴ ὡριμότητα, ποὺ δὲ συμβαδίζει πάντα μὲ τὴ σωματική. Καὶ οἱ εἰδικοὶ δὲ θεωροῦν φρόνιμο γιὰ μιὰ πολὺ νέα γυναίκα νὰ κάνη παιδὶ ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο. Καλύτερα νὰ περιμένη λίγο — ἀλλ' ὄχι πολύ, γιατὶ ἐκεῖ ἐξακριβώθη ἀπὸ Φινλανδοὺς γιατρούς, ὅτι ὁ πρῶτος τοκετὸς μιᾶς γυναίκας ἄνω τῶν 40 ἐτῶν, ἔχει πιθανότητες 30% νὰ τελειώση μὲ καισαρικὴ τομή.

Ἡ ἰδεώδης, λοιπόν, ἡλικία γιὰ τὴ μητέρα φαίνεται, ὅτι εἶναι 22 χρόνων. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα, δὲν παίζει σπουδαῖο ρόλο ἡ ἡλικία του. Ἄντρες 45. 50 ἢ 60 ἐτῶν, μποροῦν κάλλιστα νὰ κάνουν παιδιὰ ὑγιέστατα, ἀρκεῖ νὰ εἶναι νέα ἡ γυναίκα τους.

2) Θὰ εἶναι ἀγόρι ἢ κορίτσι; Ἡ μητέρα μπορεῖ ν' αὐξήση κάπως τὶς πιθανότητες ν' ἀποκτήση κορίτσι, ἂν κατορθώση ὥστε ἡ σύλληψη νὰ γίνη τὴ 13η ἡμέρα τοῦ ἐμμήνου κύκλου της (μὲ τὴν προϋπόθεσι πὼς ὁ κύκλος της αὐτὸς εἶναι ἀπολύτως κανονικός)· δηλαδὴ 13 ἡμέρες μετὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐμμήνου ρύσεως. Φαίνεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ εὐτυχισμένα καὶ ταιριασμένα ἀντρόγυνα κάνουν περισσότερα κορίτσια, ἐνῶ στὰ δυστυχισμένα πλεονάζουν τὰ ἀγόρια. Τέλος, διαπιστώθηκε, ὅτι, στὶς πολεμικὲς ἐποχές, γεννιοῦνται περισσότερα ἀγόρια, ἐνῶ σὲ περιόδους εἰρήνης καὶ εὐημερίας πιὸ πολλὰ κορίτσια.

3) Πόσο διάστημα πρέπει νὰ μεσολαβῆ ἀνάμεσα στὶς ἐγκυμοσύνες; Μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ ποὺ ἔγινε στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἀπέδειξε ὅτι ἡ θνησιμότης τῶν βρεφῶν εἶναι μεγαλύτερη, ὅταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ κατὰ σειρὰν ἐγκυμοσύνες μεσολαβοῦν λιγώτερο ἀπὸ 2 χρόνια. Τὸ πιὸ σωστό, λοιπόν, εἶναι νὰ μεσολαβοῦν 2—3 χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἴστοὶ τῶν γυναικείων σπλάχνων, ποὺ τεντώθηκαν ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἐγκυμοσύνη, βροῖσκουν τὸν καιρὸ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ κανονικὸ σχῆμα τους, καὶ οἱ ὑστεροι, ἐξ ἄλλου, τὸ ἐπανακτοῦν. Αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν 2 ἐτῶν εἶναι τὸ εὐνοϊκώτερο καὶ γιὰ τὴν κατάλληλη ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν.

4) Πότε εἶναι μεγαλύτερες οἱ πιθανότητες τῆς συλλήψεως; Τὴ 12η, 13η καὶ 14η μέρα, μετὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐμμήνου ρύσεως. Τότε πέτις ὠοθῆκες καὶ κατεβαίνει πρὸς τὴ μήτρα (ὡρηξία). Τὰ 80%, λοιπόν, τῶν συλλήψεων συμβαίνουν αὐτὲς τὶς μέρες τῆς μεγαλύτερης γυναικείας γονιμότητος.

5) Πῶς μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ἡμέρα τῆς ὡορηξίας; Ὁ ἁπλούστερος τρόπος εἶναι νὰ θερμομετρᾶται ἡ γυναίκα κάθε πρωΐ. Ἐνῶ κανονικὰ ἡ θερμοκρασία της εἶναι κάτω ἀπὸ 36ο8, τὴν ἡμέρα ποὺ ἀποσπᾶται τὸ ὠάριον ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες ἀνεβαίνει ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός της κατὰ 2—3 δέκατα τοῦ βαθμοῦ. Ἀρχίζει δὲ πάλι νὰ πέφτη τὴν παραμονὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐμμήνου ρύσεως. Ὑπάρχουν κι' ἄλλες μέθοδοι — ὅπως π. χ. ἡ ἐξέτασι τῶν κυττάρων τοῦ βλεννογόνου τῆς μήτρας — ἀλλ' εἶναι πολύπλοκες καὶ ἐφαρμόζονται μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις.

6) Ποιοὶ εἶναι οἱ γονιμώτεροι μῆνες; Τὸ φῶς καὶ ἡ θερμοκρασία παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν ἀναπαραγωγικὴ ἱκανότητα. Τὸ φῶς αὐξάνει τὴ γονιμότητα, καὶ μάλιστα ἀντισταθμίζει τὴν κακὴ διατροφή. Ἀντίθετα, ἡ θερμότης φαίνεται πὼς λιγοστεύει τὴ γονιμότητα. Οἱ εὐνοϊκότερες ὧρες γιὰ τὴ σύλληψι, εἶναι οἱ πρωϊνὲς, ὅταν τὸ σῶμα ἔχη χαμηλότερη θερμοκρασία.

7) Ἡ δίαιτα καὶ τὸ κάπνισμα ἐπηρεάζουν τὴ γονιμότητα; Ὡρισμένοι γιατροὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ καπνὸς εἶναι παράγων στειρότητος. Ἔτσι ἐξηγοῦν τὸ ὅτι οἱ γυναῖκες, ποὺ ἐργάζονται σὲ καπνεργοστάσια, δὲν κάνουν πολλὰ παιδιά. Φαίνεται, δηλαδή, ὅτι ὁ καπνὸς λιγοστεύει τὴν ποσότητα τῆς βιταμίνης C στὸν ὀργανισμό, καὶ ὅτι ἡ βιταμίνη αὐτὴ παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴν ἀναπαραγωγή.

Ἐξ ἄλλου, ἡ δίαιτα κάνει τὴ σύλληψι εὐκολότερη ἢ δυσκολότερη. Ὑποστηρίζεται ἀπὸ Ἀμερικανοὺς γιατροὺς ὅτι ὁ καφὲς κάνει κάποτε στείρους τοὺς ἄντρες. Ἐπίσης ἡ μπύρα δὲν εὐνοεῖ τὴ γονιμότητα. Τὴν ἀντίθετη ἐπίδρασι ἔχουν τὸ κρέας, τὸ ψάρι, κι' ὁ κροκὸς τοῦ αὐγοῦ: αὐξάνουν δηλαδὴ τὴ γονιμότητα. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ θαλασσινά, γιατὶ εἶναι πλούσια σὲ ἰώδιο. Ὅταν ἡ στειρότης ὀφείλεται σὲ παχυσαρκία, μιὰ ἀπισχναντικὴ δίαιτα μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίση τὴν πολυπόθητη ἔγκυμοσύνη, γιατὶ ἀποκαθιστᾶ τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν. Ὅσο γιὰ τὴ βιταμίνη Ε, ποὺ εἶχε τόσο διαφημισθῆ ὡς «βιταμίνη τῆς γονιμότητος», ἀποδείχτηκε, ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ τέτοια ἐνέργεια.

8) Ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς στειρότητος; Στοὺς ἄντρες: μιὰ διαταραχὴ τῆς παραγωγῆς γεννητικῶν κυττάρων (ποὺ μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ μὲ ἐγχείρησι, ἂν ὀφείλεται σὲ κυκλοφοριακὲς διαταραχές). Στὶς γυναῖκες: ὁρμονικὲς διαταραχὲς ἢ ἀπόφραξι τῶν σαλπίγγων. Στὰ 60% τῶν ἄτεκνων ἀντρόγυνων, ἡ εὐθύνη βρύνει τὴ γυναίκα, καὶ στὰ 40% τὸν ἄντρα. Ὡστόσο, ἡ γυναικεία στειρότης θεραπεύεται γενικὰ εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν ἀνδρική.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ψυχολογικοὶ παράγοντες παίζουν σπουδαῖο ρόλο. Ἕνας γυναικολόγος φρονεῖ ὅτι τὰ 30% τῶν στείρων γυναικῶν δὲν κάνουν παιδιά, ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλουν. Ἡ ἰσχυρὴ ἐπιθυμία τους νὰ τὰ ἀποφύγουν, ἐπηρεάζει τοὺς ὠοθένες τους καὶ τὴν ὁρμονικὴ λειτουργία τους καὶ ἐμποδίζει τὴ σύλληψι.

✪✪

Γιὰ νὰ μὴ νίνη καρδιακὸς ὁ ἄντρας σας

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἑταιρία Καρδιολογίας δίνει τὶς ἑξῆς συμβουλὲς στὶς παντρεμένες, ποὺ θέλουν νὰ προφυλάξουν τοὺς ἄντρες τους ἀπὸ τὶς καρδιακὲς παθήσεις: 1) Νὰ τοὺς φτιάνουν φαγητὰ ποὺ δὲν παχαίνουν. 2) Νὰ φροντίζουν ὥστε ν' ἀναπαύωνται ἀρκετά. 3) Νὰ τοὺς συνιστοῦν νὰ κάνουν ταχτικὰ γυμναστική, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κουράζωνται πολύ. 4) Νὰ μὴν τοὺς ἀφίνουν νὰ παίρνουν στὸ σπίτι δουλειὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τὰ βράδυα καὶ τὴν Κυριακή. 5) Νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν νὰ πάρουν τὴν ἐτησία ἄδειά τους καὶ νὰ τὴ μεταχειρισθοῦν γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν. 6) Νὰ τοὺς ἐξασφαλίζουν μὲ κάθε τρόπο πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἡρεμία.

Οἱ «ἀνεξήντιοι» πυρετοί

Συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ ἔχη κανεὶς πυρετὸ καὶ νὰ μὴ μπορῆ ὁ γιατρὸς ν' ἀνακαλύψη τὴν αἰτία του. Κατὰ τὴ γνώμη λοιπὸν τῶν περισσοτέρων γιατρῶν, σχεδὸν ποτὲ ἡ αἰτία αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ σπανία ἀρρώστεια. Συνήθως πρόκειται γιὰ κάτι κοινό, ποὺ ἐκδηλώθηκε ὅμως μὲ ἀσυνήθιστο τρόπο. κάνοντας ἔτσι δύσκολη τὴ διάγνωσι. Κάποτε, ἕνας ὑψηλὸς πυρετὸς μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ σωματικὴ ἢ πνευματικὴ κούρασι.

Μετὰ τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα

Οἱ νεκροψίες ποὺ ἔγιναν στὰ θύματα 131 θυμάτων αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων, στὸ Ἀμβοῦργο, ἀπέδειξαν ὅτι οἱ περισσότεροι θάνατοι προκαλοῦνται ἀπὸ κακώσεις τοῦ ἐγκεφάλου. Νὰ τώρα καὶ οἱ πρῶτες βοήθειες, ποὺ συνιστοῦν οἱ εἰδικοὶ σὲ περιπτώσεις τέτοιων ἀτυχημάτων, ὥσπου νὰ μεταφερθῆ τὸ θῦμα σ' ἕνα νοσοκομεῖο: 1) Καθαρίστε τὸ στόμα του ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ τραβῆχτε τὴ γλῶσσα του ἔξω. 2) Ξαπλώστε τον μὲ τὸ πλευρὸ ἢ μπούμτα, γιὰ νὰ μὴν πνιγῆ καταπίνοντας αἷμα. 3) Ἂν ἔχη πάθει σὸκ ἀπὸ χτυπήματα στὸ κεφάλι, τὸν σκεπάζετε καὶ τοῦ χορηγεῖτε ὀξυγόνο. 4) Στερεώνετε μ' ἕνα πρόχειρο «νάρθηκα» τὰ σπασμένα χέρια ἢ πόδια, γιὰ νὰ μὴ κινοῦνται καὶ πονᾶνε.

Παχυσαρκία ἢ δίαιτα:

Ἀφοῦ οἱ γιατροὶ τόνιζαν ἐπὶ τόσα χρόνια ὅτι ἡ παχυσαρκία συντομεύει τὴ ζωή, τώρα ἀρχίζουν νὰ τὸ ἀμφισβητοῦν. Πράγματι, ἕνας γιατρὸς τῆς Ν. Ὑόρκης συμπλήρωσε τελευταίως τὴ μελέτη 120 ἀτόμων, ἡλικίας πάνω ἀπὸ 75 ἐτῶν. Οἱ 24 ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν πολὺ παχύσαρκοι, ἀπὸ νέοι ἀκόμη.

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν τῶν παρατηρήσεών του Νεοϋορκέζου δόκτορος ἦταν ὅτι ἡ παχυσαρκία δὲν εἶνε βέβαια ἐπιθυμητή, πάντως ὅμως βλάπτει λιγώτερο ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ δίαιτα καὶ τὴ μεγάλη ἀπώλεια βάρους, ποὺ ἐπιταχύνει πραγματικὰ τὸ θάνατο.

Γιατὶ λιγοστεύουν οἱ ἄντρες

Θέλετε νὰ μάθετε γιατὶ οἱ χῆρες εἶναι πολὺ περισσότερες ἀπ' τοὺς χήρους στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ καὶ στὸν ὑπόλοιπο κόσμο; Θὰ βρῆτε τὴν ἐξήγησι στοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς ποὺ μᾶς δίνουν οἱ στατιστικὲς σχετικὰ μὲ τὶς πέντε κυριώτερες αἰτίες θανάτου: 1) Οἱ καρδιακὲς παθήσεις στέλνουν στὸν τάφο 80% περισσότερους ἄντρες παρὰ γυναῖκες. 2) Οἱ ἄντρες ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ καρκίνο, εἶναι κατὰ 20% περισσότεροι ἀπὸ τὶς γυναῖκες. 3) Ἡ ἀποπληξία σκοτώνει 15% περισσότερους ἄντρες παρὰ γυναῖκες. 4) Ἀπ' τὰ θύματα τῶν δυστυχημάτων, τὰ 75% εἶναι ἄντρες καὶ μόνο τὰ 25% γυναῖκες. 5) Ἡ πνευμονία καὶ ἡ γρίπη θανατώνουν 50% πιὸ πολλοὺς ἄντρες παρὰ γυναῖκες.

Οἱ πόνοι τῆς πλάτης

Ἕνας γιατρὸς τῆς Ἀϊόβα συνιστᾶ στοὺς συναδέλφους του, ὁσάκις ἔχουν νὰ κάνουν μὲ κάποιον ἄρρωστο ποὺ παραπονεῖται γιὰ πόνους στὴν πλάτη, νὰ ἐξετάζουν μήπως εἶναι ἀδύνατοι οἱ μῦς τοῦ στομάχου. Πράγματι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, οἱ πόνοι τῆς πλάτης ἔχουν αὐτὴ τὴν προέλευσι, καὶ ἐξαφανίζονται μὲ μιὰ σειρὰ ἀσκήσεων ποὺ τονώνουν τοὺς μῦς τοῦ στομάχου.

Βλάπτει ἡ πολλὴ βιταμίνη

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χρειάζονται μιὰ ποσότητα βιταμίνης Α. Ἂν ὅμως πάση κανεὶς μεμιᾶς πολὺ μεγάλη δόσι αὐτῆς τῆς βιταμίνης, μπορεῖ νὰ πάθη ὑπερβιταμίνωσι, μὲ ἀρκετὰ σοβαρὰ συμπτώματα: πέσιμο τῶν τριχῶν, ναυτία, γενικὴ ἀδυναμία καὶ οἰμορραγίες τοῦ δέρματος καὶ τῶν βλεννογόνων. Ὅλες αὐτὲς ὅμως οἱ ἀνωμαλίες ὑποχωροῦν, ὅταν ἡ ποσότης τῆς βιταμίνης Α ξαναγυρίση στὰ κανονικὰ ὅρια.

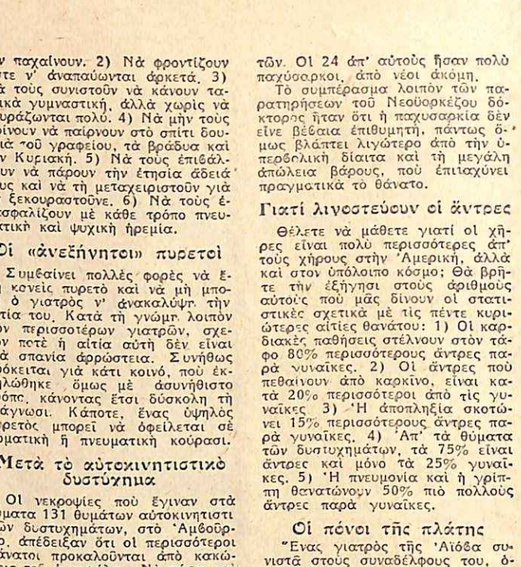

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ ΣΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τοῦ «Τεχνολογικοῦ Ἱνστιτούτου τῆς Καλιφορνίας» ἐπετεύχθη, πρὸ ἡμερῶν ἡ μεταβολὴ τῆς θερμότητος σὲ ἠλεκτρισμό. Αὐτὸ ἔγινε μέσα σ' ἕνα σωλῆνα γεμάτο μὲ εἰδικὸ ἀέριο, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται «Θερμοϊονικὸς μεταλλάκτης». Ὅταν ἡ κάθοδος τοῦ μεταλλάκτου, τὸ καθοδικὸ δηλαδὴ ἠλεκτρόδιο, θερμαίνεται, ἐκπέμπει ἠλεκτρόνια, τὰ ὁποῖα διοχετευόμενα στὴν ἄνοδο παράγουν ἠλεκτρισμό.

Οἱ ρευματικοὶ

ΠΟΝΟΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ θεραπεία τους καὶ οἱ φροντίδες τῶν νονέων

Ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς παιδιῶν ὑποφέρουν ἀπὸ μιὰ ὕπουλη καὶ ἀρκετὰ σοβαρὴ μορφὴ ρευματισμῶν. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ πεοέρχονται κατὰ γενικὸ κανόνα ἀπὸ γονεῖς, ποὺ ἔπασχαν κι' ἐκεῖνοι ἀπὸ ρευματισμούς. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι κληρονόμησαν, ὄχι τὴν ἴδια τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ μιὰ προδιάθεσι, μιὰ τάσι σ' αὐτή.

Ἡ προδιάθεσι αὐτὴ ἐνθαρρύνεται ἀπ' τοὺς συνωστισμούς, τὴ συχνὴ ἔκθεσι στὸ κρῦο καὶ στὴν ὑγρασία, τὴν παρατεταμένη κόπωσι, τὶς ψυχικὲς καταπονήσεις καὶ τὴν ἀκατάλληλη διατροφή.

Οἱ παιδικοὶ ρευματισμοὶ ὀφείλονται κυρίως σὲ μιὰ στρεπτοκοκκικὴ μόλυνσι. Παρατηροῦνται σὲ παιδιὰ 5—18 ἐτῶν, εἶναι ὅμως σοβαρώτεροι στὶς ἡλικίες τῶν 8—10 ἐτῶν.

Τὰ συμπτώματά τους ἀρχίζουν μὲ πονόλαιμο. Ἀκολουθεῖ μιὰ διακοπὴ 2—3 ἑβδομάδων, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ μικρὸς ἄρρωστος δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἐνόχλησι. Ὕστερα ἐμφανίζονται πόνοι, στὶς ἀρθρώσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυροὶ ἢ ἐπίμονοι. Πονᾶνε ἐπίσης τὰ σπλάχνα, τὰ χέρια ἢ τὰ δάχτυλα. Ὁ πόνος χειροτερεύει πάντα μὲ τὴν κίνησι μὲ τὸ κρῦο καὶ μὲ τὴν ὑγρασία.

Τὸ ρευματοπαθὲς παιδὶ παρουσιάζει μιὰ χαρακτηριστικὴ εἰκόνα: Εἶναι χλωμό, ἀνήσυχο, δίχως ζωτικότητα κι' ἐνεργητικότητα, χωρὶς τὴ χαρὰ ἐκείνη τῆς ζωῆς, ποὺ χαρακτηρίζει τὰ γερὰ παιδιά. Κουράζεται εὔκολα καὶ ἀδιακαιολόγητα. Ἔχει ἀνορεξία. Παραπονεῖται συχνὰ γιὰ ἀόριστους πόνους στὶς ἀρθρώσεις καὶ στὰ μέλη του. πονοκεφάλους ἢ πονόλαιμους.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀνοίγει συχνὰ ἡ μύτη του. Ἀλλοτε πάλι «βρέχει» τὸ κρεβάτι του.

Βέβαια οἱ πόνοι ποὺ αἰσθάνεται ἕνα παιδὶ στὰ πόδια του, μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται καὶ σ' ἄλλες αἰτίες, τελείως διαφορετικὲς —π.χ. σὲ πλατυποδία, ἢ σὲ παχυσαρκία ποὺ καταπονεῖ μὲ τὸ βάρος της τοὺς μῦς τῶν κάτω ἄκρων. Ὅταν ὅμως συνοδεύωνται ἀπὸ γενικὴ κακοδιαθεσία, χλωμάδα, ἀνορεξία, πονόλαιμο, κλπ., πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ συμβουλεύωνται οἱ γονεῖς τὸ γιατρό τους — καὶ μάλιστα δίχως καθυστέρησι. γιατὶ ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι καὶ θεραπεία μπορεῖ νὰ σώσουν τὸ παιδὶ ἀπὸ μιὰ ἰσόβια καταδίκη.

Ὅταν ὑποπτευθῆ ρευματισμούς, ὁ γιατρὸς θὰ συστήση ὡρισμένες ἐξετάσεις (ἀκτινογραφήσεις, μέτρησι ταχύτητος καθιζήσεως αἵματος. κλπ.) ποὺ θὰ ἐπιβεβαιώσουν αὐτὴ τὴ διάγνωσί του.

Ὅσο γιὰ τὴ θεραπεία. συνίσταται κυρίως σ' ἀνάπαυσι, θερμότητα, καλὴ τροφὴ καὶ καταλληλα φάρμακα ἐναντίον τῆς μολύνσεως καὶ τοῦ πόνου.

Ὅταν τὸ παιδὶ γίνη καλά, πρέπει νὰ προφυλαχθῆ στὸ ἑξῆς ἀπὸ ὑποτροπὴ τῆς παθήσεώς του. Ἂν τὸ κρίνη ἀναγκαῖο, ὁ γιατρὸς θὰ τοῦ χορηγήση πενικιλλίνη ἢ σουλφαμίδες, ὡς προληπτικὸ ἐναντίον νέας μολύνσεως. Ἂν ἀνακαλύψη μιὰ μολυσματικὴ ἑστία, π.χ. ἕνα χαλασμένο δόντι, θὰ φροντίση νὰ τὴν ἐξαλείψη. γιὰ νὰ μὴ δημιουργήση στὸ μέλλον καινούργιες περιπλοκές.

Τὰ ὑπόλοιπα ἐξαρτῶνται κυρίως ἀπ' τοὺς γονεῖς.

Πρωτίστως, θὰ καταβάλουν κάθε προσπάθεια γιὰ ν' αὐξήσουν τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ παιδιοῦ τους ἐναντίον τῶν μολύνσεων γενικά. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχουν μὲ σχετικὴ ἀνάπαυσι, ὕπνο καὶ καθαρὸ ἀέρα, μαζὶ μὲ μιὰ ἰσορροπημένη δίαιτα. ποὺ θὰ περιλαμβάνη λιγώτερο ἄμυλο καὶ περισσότερες πρωτεΐνες (κρέας, ψάρι, αὐγά, γάλα).

Θὰ φροντίσουν ἐξ ἄλλου γιὰ τὸ κατάλληλο ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ. Τὰ ροῦχα του πρέπει νὰ εἶναι ζεστά. ἀλλὰ καὶ ἐλαφρά, συγχρόνως δὲ εὐρύχωρα καὶ ἄνετα.

Τὰ στενὰ καὶ βαρυὰ ροῦχα εἶναι, ὄχι μόνο ἐνοχλητικὰ καὶ κουραστικά, ἀλλὰ καὶ βλαβερὰ στὴν ὑγεία, γιατὶ δυσκολεύουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, περιορίζουν τὴ διαστολὴ τοῦ θώρακος κατὰ τὴν ἀναπνοὴ καὶ συντελοῦν στὴν ἀναιμία, στὶς χιονίστρες καὶ στὶς παθήσεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.

Τέλος, ἡ μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ ἔχει προδιάθεσι στοὺς ρευματισμούς, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφίνη νὰ πηγαίνη στὸν κινηματογράφο ἢ σὲ ἄλλα μέρη μὲ συνωστισμό, τουλάχιστον ἐφόσον δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτη ἀνάγκη. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐλαττώνει τοὺς κινδύνους τῆς ἀναμολύνσεώς του ἀπ' τὸν παλιὸ ἐχθρό του: τὸ στρεπτόκοκκο.

✪✪

Χάνονται τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα

Μὲ μιὰ μέθοδο ποὺ ἐπινοήθηκε ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανὸ δερματολόγο, μπορεῖ νὰ ἐξαλειφτοῦν τελείως οἱ χαρακτηριστικὲς γραμμὲς τῆς ἄκρης τῶν δακτύλων. ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα γενικὰ παραδεδεγμένο «δελτίο ταυτότητος» τοῦ κάθε ἀτόμου. Μὲ μιὰ συρματόβουρτσα, ποὺ κινεῖται μὲ μεγάλη ταχύτητα, ἀφαιροῦνται ἡ ἐπιδερμὶς καὶ τὸ δεύτερο στρῶμα τοῦ δέρματος.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, τὰ δάχτυλα δὲν παρουσιάζουν πιὰ κανένα σημάδι αὐτῆς τῆς ἐπεμβάσεως (οὐδὲ τραύματος ἢ ἰδιαίτερο χρωματισμό). Ἀλλὰ τὸ καινούργιο δέρμα τους φαίνεται λεῖο μὲ τὸ μάτι. καὶ μὲ τὸ φακὸ διακρίνονται πάνω του μονάχα κάτι λεπτές. παράλληλες καὶ σταυροειδὲς γραμμές.

Ἂν οἱ κακοποιοὶ ἀοχίσουν νὰ μεταχειοίζωνται αὐτὴ τὴ μέθοδο σὲ μεγάλη κλίμακα. οἱ ἀστυνομίες ὅλου τοῦ κόσμου θὰ πελαγώσουνε κυριολεκτικά...

Ὅταν σπάζουν τὰ νύγια

Σπάζουν εὔκολα τὰ νύγια σας; Ὑπάρχει τώρα φάρμακο γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. εὔκολο, φτηνὸ καὶ δοκιμασμένης ἀποτελεσματικότητος: Ἐπὶ 3 μῆνες, νὰ τρῶτε κάθε μέρα μιὰ ποσότητα ζελατίνας.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ δοκιμάστηκε σὲ 50 ἄτομα καὶ ὠφέλησε πολὺ τὰ 45.

Γελωτοθεραπεία

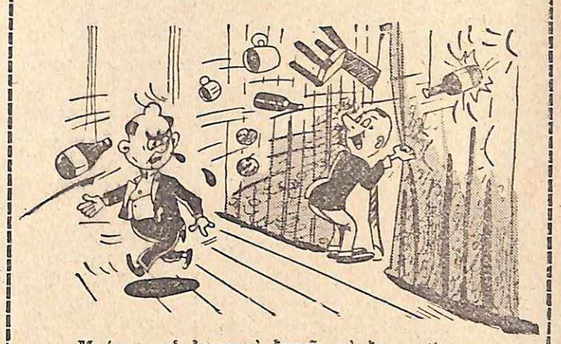

— Μαέστοο, οἱ ἀκροαταὶ ζητοῦν νὰ ξαναπαίξετε.

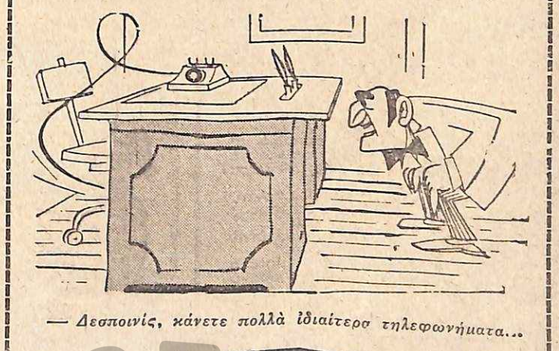

— Δεσποινίς, κάνετε πολλὰ ἰδιαίτερα τηλεφωνήματα...

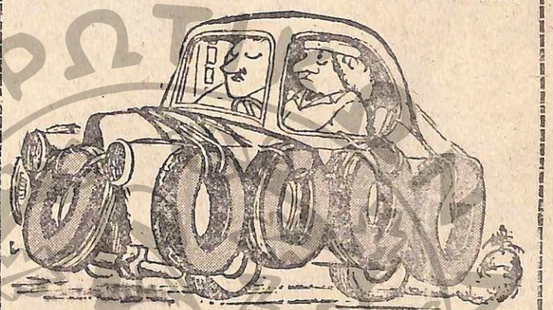

Χωρὶς λόγια.

Μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ ἀγελάδα

Σὲ μεγάλους σεβντάδες εἶχε πέσει τελευταία ὁ Ναστραδίν καὶ μὲ τὸ δίκηο του, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, μέσα σὲ μιὰ βδομάδα εἶχε χάσει τὴ γυναίκα του καὶ τὴν ἀγελάδα του.

—Ἀμάν, μεγάλε μου Προφήτη, τέτοιο χουνέρι νὰ πάθω ὁ ἔρημος, εἶναι μεγάλο πρᾶγμα! Θὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε, ὅπου κι' ἂν βρισκότανε, στὸ τζαμί, στὸν καφενέ, στὸ σπίτι του.

Ὅλο τὶς ἴδιες κουβέντες ἀναμασοῦσε κι' ἦταν σὰν χαμένος ὁ δόλιος.

—Πάει τὴν ψώνισε ὁ Χότζας! Λίγα εἶναι τὰ ψωμιά του, κρυφολέγανε οἱ συχωριανοί του καὶ κουνοῦσαν λυπημένοι τὰ κεφάλια τους.

—Μὰ δὲν εἶναι καὶ λίγο νὰ κάσης τὴ γυναίκα σου στὰ καλὰ καθούμενα... συμφωνοῦσαν. Ποτέ της δὲν εἶχε ἀρρωστήσει. Τόσο γερὴ γυναίκα καὶ ξαφνικὰ νὰ τῆς ἔρθη νταμπᾶς τὴν ὥρα ποὺ μαγείρευε...

Μὰ μὲ τὶς κουβέντες καὶ τὰ κρυφομιλήματα δὲ γινόταν τίποτα. Ἡ κατάσταση τοῦ Ναστραδὶν ὅλο καὶ χειροτέρευε.

—Μπρέ, ἀφῆστε τὰ κουτσομπολιὰ κι' ἐλᾶτε νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ σωθῆ ὁ ἄνθρωπος! τοὺς εἶπε μιὰ μέρα ὁ ἰμάμης.

—Καὶ τί θέλεις νὰ κάνουμε, ἐφέντη, ἀφοῦ δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια ὁ ἔρημος; ἀποκρίθηκαν οἱ συχωριανοί του.

—Τότε ἀφῆστε τον σὲ μένα, ὅταν θάρθη στὸ τζαμί, εἶπε ὁ ἰμάμης.

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ πῆγε ὁ Ναστραδὶν στὸ τζαμί, τὸν πλησίασε ὁ ἰμάμης καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔ! Τί χαμπάρια, τζάνουμ;

—Τί χαμπάρια θέλεις νὰχω, ἰμάμη μου; Ξέρεις τὴ συφορὰ ποὺ μὲ βρῆκε!

—Ἐ! Καλά, μὴ κάνης ἔτσι, Ναστραδίν... Ὁ Ἄλλαχ εἶναι μεγάλος! Πάρε τὴ γειτονοπούλα σου, τὴν Ἐμινέ, γιὰ γυναίκα καὶ θὰ ζήσης μιὰ χαρά... τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ ἰμάμης, σίγουρος πῶς βρῆκε τρόπο νὰ τὸν παρηγορήση.

—Μπρέ, περίεργο πρᾶγμα! εἶπε ἀναστατωμένος ὁ Χότζας. Ὅλοι μέσα στὸ χωριὸ μοῦ βρίσκουν μιὰ καινούργια χανούμη νὰ πάρω γιὰ γυναίκα μου.

—Ἐ! Δίκηο ἔχουν καὶ στὸ λένε, Χότζα. Ἁμαρτία δὲν εἶναι! Κι' ἄλλωστε, ὅλοι... τοῦ εἶπε μαλακὰ ὁ ἰμάμης.

—Καλὰ ὡς ἐδῶ... Μὰ δὲ στάθηκε οὔτε ἕνας γιὰ νὰ μοῦ βρῆ καὶ μιὰ...καὶ Καὶ συνέχισε:

—Γι' αὐτὸ περίμενα ἀπὸ σένα, τουλάχιστον, ἀντὶ γιὰ γυναίκα, νὰ μοὔβρισκες μιὰ ἀγελάδα.. Γιατί πῶς θὰ ζήσω χωρὶς τὸ ζωντανό; Ἐνῶ χωρὶς γυναίκα κάπως θὰ τὰ βολέψω.

—Δίκηο ἔχεις, Χότζα, τοῦ εἶπε ὁ ἰμάμης σκασμένος στὰ γέλια. Ὅλοι σέ λυπόντουσαν γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ ἔχανούργια, ἐνῶ τοῦ λόγου σου, ἀπὸ ἀγελάδα εἶχες περισσότερη ἀνάγκη. Μὰ γιὰ τὸ ζωντανὸ ποὺ ἔχασες, Γι' αὐτὸ δυὸ ποὺ ἔχω κι' ὅταν γεννήση μοῦ τὴν ἐπιστρέφεις...

Μόλις τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Χότζας, πέταξε ἀπ' τὴ χαρά του καὶ μόνο ποὺ δὲ φίλησε τὸν ἰμάμη.

Κι' ἔτσι εὐχαριστημένος γύρισε στὸ κονάκι του κι' ἔπαψε πιὰ νὰ παραμιλάη καὶ νὰ κατσρίζεται τὴ τύχη του.

Μὰ ἡ χαρά του ἦταν πιὸ μεγάλη, ὅταν ὁ ἰμάμης κρατώντας τὸ λόγο του, ἤρθε τὸ ἴδιο βράδυ μὲ τὴ γελάδα, ποὺ ὑποσχέθηκε κι' αὐτὸ εἶπε:

—Ἄειντε, Χότζα. Πάρε τὸ ζωντανὸ ποὺ σοῦ ἔταξα.

Ὁ Χότζας τότε, πῆρε τὴν ἀγελάδα κι' ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν ἰμάμη, γύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ εἶπε πονηρά:

—Κι' ὅσο γιὰ τὴν Ἐμινὲ-χανούμη, τώρα ποὺ βρῆκα ζωντανὸ κι' ἔχω τὸν τρόπο μου, ὁπότε θέλεις τὰ συζητᾶμε γιὰ τὸ γάμο!

— *Καλῶς τες. Ἦταν ὡραῖο τὸ φίλμ;*

Ὅμοιος ὁμοίω...

—Ἐν τέλει, τί ἔγινες; Βγῆκε στὸ παράθυρο ἡ λεγάμενη;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Στὸ ρεστωρὰν

Μιὰ ὥρα σᾶς παρακολουθῶ, ἀξιοδάκρυτος κυρία μου. Μιὰ ὥρα ἀπολαμβάνω τὸ δράμα σας καὶ σᾶς λυποῦμαι καὶ σᾶς οἰκτείρω καὶ ἀγανακτῶ καὶ μοὔρχεται τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Μιὰ ὥρα εἶναι ποὺ ἐγὼ μὲν τελείωσα τὸ λιτόν μου γεῦμα, παρέμεινα δὲ ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ καταλήξη αὐτὴ ἡ ἀξιοθρήνητη Ἱστορία. Πῶς εἴπατε; Τί ἐννοῶ; Ἐννοῶ αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸ παλιόπαιδο, ποὺ ἔχετε μαζί σας... Γιοῦς σας εἶναι; Ἄ! γυιός σας. Νὰ τὸν χαιρόσαστε καὶ νὰ σᾶς ζήση, γιὰ νὰ σᾶς βασανίση ἀκόμα περισσότερο. Αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸ παλιο... ἂς μὴ συμπληρώσω τὴ λέξι, αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι τέλος πάντων, ποὺ προσπαθεῖτε ἀπεγνωσμένα νὰ τὸ ταΐσετε, πλὴν ματαίως, διότι τὸ βρωμιάρικο ἀρνεῖται κι' ἔχει σφραγισμένο τὸ στόμα μὲ βουλοκέρι.

Κι' ἐσεῖς τί κάνετε, παρακαλῶ; Ἐσεῖς ἀγωνίζεσθε νὰ τὸ πείσετε νὰ σᾶς κάνη τὸ χατῆρι. Καὶ τοῦ παραγγέλνετε διαρκῶς φαγητὰ καὶ μήπως δὲ σ' ἀρέσει τὸ μπιφτέκι, Μπέμπη, καὶ μήπως θέλεις παϊδάκια καὶ νὰ σοῦ φτιάξη ἕνα αὐγουλάκι καὶ νὰ σοῦ φέρη μιὰ σουπίτσα καὶ φᾶε, Μπέμπη, καὶ κάνε μου τὴ χάρι, Μπέμπη, καὶ ἂν φᾶς τὸ φαγάκι σου, Μπέμπη, θὰ σοῦ πάρω ἕνα παιχνιδάκι καὶ μὴ στενοχωρῆς τὴ μαμά. Μπέμπη, καὶ μὴν τὴν κάνης νὰ κλαίη, Μπέμπη, καὶ δός του παρακάλια στὸ Μπέμπη. Καὶ ὁ Μπέμπης τί κάνει; Ὁ Μπέμπης ἀρνεῖται νὰ δεχθῆ ὅ,τιδήποτε καὶ ὄχι, ὄχι ἀπαντᾶ καὶ ὅλο σπρώχνει μὲ πεῖσμα τὸ πιάτο καὶ κλωτσάει καὶ τὰ πόδια του ἐπὶ πλέον. Γιατὶ βρῆκε καὶ κάνει τὸ ἰνάτι του.

Τί εἴπατε; Αὐτὰ τραβᾶτε κάθε μέρα μὲ τὸ Μπέμπη; Κι' αὐτὰ καὶ ἄλλα νὰ τραβήξετε, ἀξιοθρήνητος μαμά. Γιατὶ σᾶς χρειάζονται. Ἂμ τακτικὴ εἶν' αὐτή, ποὺ κρατᾶτε μὲ τὸ προκομένο τὸ βλαστάρι σας;

Τοιαύτη τακτική, τοιαῦτα καὶ χειρότερα τ' ἀποτελέσματα. Καὶ δὲν εἶσθε ἡ μόνη. Ἔχω ἰδῆ καὶ ἄλλες μαμάδες, ποὺ ὑφίστανται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἀπὸ τὸν κανακάρη τους, ποὺ τὸν κυνηγοῦν μ' ἕνα πηροῦνι στὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν καταφέρουν νὰ φαρμακώση μιὰ μπουκιά. Καὶ σᾶς ἀξίζει!

Πῶς; Τί νὰ κάνετε; Νὰ τ' ἀφίσετε νηστικό, κυρία μου. Μάλιστα. Νηστικό. Μιὰ μέρα, δύο, τρεῖς, πέντε. Νὰ τὸ κάνετε νὰ πῆ τὸ ψωμὶ ψωμάκι, ν' ἀλλοιθωρίση τὸ μάτι του ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ νὰ βλέπη τὴν κουραμάνα παντεσπάνι. Τί εἴπατε; Ἂν θ' ἀντέξη; Ἂμ θ' ἀντέξη τὸ σκασμένο. Θὰ κάνη τὸ πεῖσμα του μιὰ-δυὸ μέρες κι' ἔπειτα θὰ πέση στὸ ξεροκόμματο μὲ τὰ μοῦτρα.

Αὐτὴ τὴν πολιτικὴ ἐφαρμόζουν οἱ μαμάδες, ποὺ θέλουν ν' ἀναθρέψουν παιδιὰ καὶ νὰ τὰ κάνουν καλοὺς πολίτας. Καὶ ὄχι «μὴν κάνης τὴ μαμὰ νὰ κλαίη, Μπέμπη» καὶ ἄλλες τέτοιες σάχλες. Αὐτὴ τὴ συμβουλὴ σᾶς δίνω, ἀξιολύπητη κυρία. Καὶ ἐπὶ πλέον, δὲν βλάφτει καὶ μιὰ σφαλιάρα γιὰ φρούτο. Τὴν ὁποία, παρὰ πέντε εἶμαι νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τοῦ τὴ δώσω ἐγώ. Γιατὶ δὲ μπορῶ πλέον νὰ βλέπω αὐτὸ τὸ οἰκτρὸν θέαμα τῆς γελοιοποιήσεώς σας ἑκ μέρους ἑνὸς πενταετοῦς ἀποβράσματος.

Τί εἴπατε; Δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλάω ἔτσι γιὰ τὸ γυιάκα σας; Τότε τὸν κακό σας τὸν καιρό, θλιβερὴ καὶ ἀξιοθρήνητος μαντάμ.

Τὰ θέλετε καὶ τὰ τραβᾶτε. Καὶ ἅμα εἶναι ἔτσι, νὰ δίνετε αὐτὲς τὶς δραματικὲς παραστάσεις στὸ σπίτι σας καὶ ὄχι στὰ ρεστωράν. Γιατὶ αὐτὸ τὸ βρωμιάρικο ἔχει ἀναστατώσει ὅλο τὸ ἐστιατόριο. Καί, ἂν δὲν εἶσθε εἰς θέσιν ν' ἀναθρέψετε παιδιά, νὰ μὴν κάνετε, ἀξιοθρήνητος μαντάμ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

—Θεία, ὅσο κι' ἂν προσπαθῆτε νὰ μοῦ φερθῆτε καλά, ἔχω καταλάβει πῶς μὲ μισεῖτε!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η σπαθισμένη καρδιά

ΟΤΑΝ ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα, τὸ κορίτσι ἦταν τόσο ἀπορροφημένο ἀπ' αὐτὸ ποὺ διάβαζε, ὥστε δὲν τὴν ἄκουσε.

Ἕνα περίεργο χαμόγελο ἔκανε ἀκόμα πιὸ βαθειὲς τὶς ρυτίδες, ποὺ αὐλάκωναν τὸ μακρόστενο πρόσωπο τῆς γυναίκας.

— Ὥστε βρῆκες τὶς ἐφημερίδες, ποὺ σοῦ ἄφισα πάνω στὸ κρεβάτι σου, Μάρτσια; εἶπε εἰρωνικά.

Ἡ κοπελλίτσα πετάχτηκε, ξαφνιασμένη. Ἦταν χλωμή, μὲ μαυρὰ μαλλιά, ποὺ πλαισίωναν τὸ νοητευτικό της προσωπάκι, καὶ μὲ δυὸ τεράστια σκοτεινὰ μάτια. Μόλις εἶχε μπῆ στὰ 17, ἀλλὰ τὸ στῆθος της διαγραφόταν κι' ὅλας προκλητικὸ κάτω ἀπ' τὴ μπλούζα της.

— Ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ μάθῃς τὴν ἱστορία τῶν δικῶν σου, δήλωσε ἡ γυναῖκα. Ὁ Γουέσλεϋ Κόρνερ, τὸ θῦμα, ἦταν ἀδελφός μου καὶ πατέρας σου. Ἡ Μάγδα, αὐτὴ ποὺ τὸν σκότωσε, ἦταν ἡ μητέρα σου...

Ἡ Μάρτσια ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή. Ἀλλ' ἡ θεία της συνέχισε, ἀδυσώπητα:

— Ὁ Γουέσλεϋ ἦταν μικρότερος ἀπὸ μένα καὶ τὸν λάτρευα. Τὸν ἔχα μεγαλώσει ἐγώ, γιατὶ ἤμαστε ὀρφανοὶ καὶ δὲν παντρεύτηκα, γιὰ νὰ τὸν φροντίσω. Αὐτὸς ὅμως μοῦ φέρθηκε ἀχάριστα. Γνώρισε μιὰ μορφονιὰ καὶ ξεμυαλίστηκε μαζί της. Τὸν συμβούλεψα, τὸν προειδοποίησα πὼς τὸν ἤθελε μόνο γιὰ τὰ λεφτά του, ἀλλὰ δὲ μ' ἄκουσε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε δὲ αὐτό, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι ποὺ μέναμε καὶ νοίκιασε ἕν' ἄλλο, ἀπέναντι.

Ὅσο μιλοῦσε ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα, τόσο σκληραίνε τὸ πρόσωπό της.

— Ἡ Μάγδα ἦταν τόσο ὄμορφη ὅσο καὶ διεφθαρμένη, συνέχισε. Λίγους μῆνες μετὰ τὸ γάμο, ἔπιασε φίλο. Εἶπα στὸ Γουέσλεϋ νὰ τὴ χωρίσῃ, μὰ καὶ πάλι δὲ μ' ἄκουσε. Ἦσυχα γιὰ σένα, ποὺ μόλις εἶχες γεννηθῆ τότε...

»Ἔξη χρόνια κράτησε αὐτὴ ἡ κατάσταση. Τοὺς ἄκουγα νὰ καυγαδίζουνε κι' ἤξερα ποῦ θὰ κατέληγαν... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ ἔγινε ὁ φόνος, καθόμουν στὸ παράθυρο. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν εἶδα ἐσένα καὶ τὴ μητέρα σου νὰ φεύγετε. Σὲ τραβοῦσε ἀπ' τὸ χέρι. Ξαφνικὰ τῆς ξέφυγες κι' ἔτρεξες πίσω στὸ σπίτι...

— Σταματῆστε, θεία, πρὸς Θεοῦ! φώναξε ἡ Μάρτσια.

Πετάχτηκε ἀπάνω, ἄνοιξε τὴ ντουλάπα κι' ἔβγαλε μιὰ μεγάλη κούκλα, μὲ σπασμένο πρόσωπο. Πάνω στ' ἀπομεινάρια τοῦ κεφαλιοῦ ὑπῆρχαν κάτι σκοῦροι λεκέδες...

— Ἡ μητέρα μοῦ εἶχε πῆ πὼς φεύγουμε γιὰ πάντα ἀπ' τὸ σπίτι, εἶπε ἡ κοπελλίτσα. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ πάω νὰ φιλήσω τὸ μπαμπᾶ καὶ νὰ τοῦ ἀφίσω τὴν κούκλα μου. Ἡ μαμὰ δὲ μ' ἄφινε. Τῆς ξέφυγα, γύρισα πίσω. Μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ καί... Μοῦ ξαναδιπγήθηκες αὐτὴ τὴ σκηνή, ὅταν σὲ πῆρα κοντά μου, τὴ διέκοψε ἡ θεία της. Ἀλλὰ δὲ μοῦ εἶπες τί εἶδες στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα σου.

— Δὲ θυμᾶμαι... βόγγησε τὸ κορίτσι. Ξέρω πὼς ἦταν κάτι φοβερό.. μὰ δὲ θυμᾶμαι τί!

— Αὐτὸ ποὺ εἶδες, σοῦ προκάλεσε ἕνα δυνατὸ κλονισμὸ κι' ἔπαθες ἕνα εἶδος ἀμνησίας, τῆς ἐξήγησε ἡ θεία. Μὰ θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ὅ,τι δὲ θυμᾶσαι... Σὲ εἶδα νὰ ξαναβγαίνῃς τρέχοντας ἀπ' τὸ σπίτι καὶ νὰ φεύγῃς μὲ τὴ μητέρα σου, ποὺ σὲ περίμενε. Ἀνησύχησα τότε καὶ πῆγα νὰ δῶ τί ἔκανε ὁ Γουέσλεϋ. Τὸν βρῆκα στὸ γραφεῖο του, νεκρό, μ' ἕνα μυτερὸ χαρτοκόπτη καρφωμένο ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες!

— Αὐτὸ θὰ εἶδα κι' ἐγώ... ψιθύρισε ἡ Μάρτσια. Μὰ ἡ κούκλα μου πῶς ἔσπασε;

— Δὲν ξέρω. Ἴσως νὰ γλύστρησες καὶ νἄπεσες.... Ὅταν σὲ πῆρα ἐγώ, εἶχες ἕνα πρόσφατο σημαδάκι στὴ ρίζα τῆς μύτης σου. Ὑπάρχει ἀκόμα... Οἱ λεκέδες, ποὺ ἔμειναν πάνω στὴν κούκλα σου, Μινέτ, εἶναι ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ πατέρα σου!

»Φώναξα ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλε ὅτι εἶχε σκοτώσει ἡ Μάγδα τὸν ἀδελφό μου. Τὴν κυνηγήσανε... καὶ τὴ βρῆκαν μετὰ 5 μῆνες μέσα σ' ἕνα ποτάμι. Εἶχε αὐτοκτονήσει. Φαίνεται πὼς δὲν περνοῦσε καλὰ μὲ τὸ φίλο της, ποὺ ἦταν ἀλκοολικός.

»Ἐσένα σὲ εἶχε βάλει σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο. Ἀπὸ κεῖ σὲ πῆρα καὶ σὲ μεγάλωσα.

— Θεία, γιατί μὲ πήρατε κοντά σας; ρώτησε ζωηρὰ ἡ κοπέλλα. Ξέρω πὼς μὲ μισεῖτε! Τόχω καταλάβει, ὅσο κι' ἂν προσπαθῆτε νὰ μοῦ φερθῆτε καλά.

— Εἶσαι τὸ παιδὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀπάντησε ξερὰ ἡ γεροντοκόρη.

— Γιατί μοῦ θυμίσατε αὐτὴ τὴ φριχτὴ ἱστορία, ποὺ κόντευα νὰ τὴν ξεχάσω; ἐπέμεινε ἡ Μάρτσια.

— Σοῦ τὰ θύμισα γιατὶ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ κάνω, Μινέτ. Μοιάζεις τρομερὰ στὴ Μάγδα, ὄχι μόνο στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ στὸ βίαιο χαρακτῆρα. Πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς, αὐτό. Δὲν κάνει νὰ παντρευτῆς ποτέ, παιδί μου, γιατὶ θὰ φερθῆς σὰν τὴ μάνα σου... Ἐσαι ὑποχρεωμένη νὰ ζήσῃς μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ἂν δὲ θέλῃς νὰ σκοτώσῃς καὶ σύ! Καὶ νὰ πῆς σ' ἐκεῖνο τὸ νεαρό, ποὺ ἔρχεται κάθε τόσο καὶ σὲ παίρνει, ὅτι δὲ θὰ τὸν ξαναδῆς.

»Ἂν τὸν ἀγαπᾶς, διάλεξε τον ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός. Εἶσαι ἱκανὴ νὰ σκοτώσῃς, Μινέτ, καὶ θὰ τὸ κάνῃς μόλις βρῆς εὐκαιρία.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε μ' ἀπελπισία ἡ κοπελλίτσα.

Λυγμοὶ συγκλόνιζαν τὸ λεπτὸ κορμάκι της.

— Γιατί μὲ μισεῖς; βόγγησε. Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ ἀδελφοῦ σου!

— Ἔ λοιπόν, ὄχι! Δὲν εἶσαι κόρη τοῦ ἀδελφοῦ μου. Εἶσαι παιδὶ τοῦ φίλου τῆς Μάγδας! ξέσπασε ἡ γεροντοκόρη. Θὰ σὲ κλείσω σὲ ψυχιατρεῖο, γιατὶ εἶσαι νευρασθενική. Κι' ἂν δὲν εἶσαι, θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ γίνῃς... Θὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ Γουέλεϋ!

Τὸ κορίτσι σταμάτησε τὰ κλάματα. Ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε τὴ θεία της, μὲ μιὰ περίεργη λάμψη στὰ μάτια. Πῆρε στὰ χέρια της τὴ σπασμένη κούκλα... καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Θυμήθηκα... θυμήθηκα... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Ὤ, Θεέ μου!

— Πᾶψε! τῆς εἶπε ἡ γεροντοκόρη, ἀνήσυχη.

— Δὲν τὸν σκότωσε ἡ μητέρα μου! συνέχισε ἔξαλλη ἡ κοπελλίτσα. Ὅταν μπῆκα στὸ γραφεῖο, ὁ μπαμπᾶς ἦταν ζωντανός. Περπατοῦσε νευρικὰ πάνω-κάτω. Ἔτρεξα κοντά του καὶ τοῦδωσα τὴν κούκλα μου. Τὴν πῆρε, τὴν κράτησε ἕνα λεπτὸ κι' ὕστερα μοῦ φώναξε: «Φύγε ἀπὸ δῶ, παλιόπαιδο, καὶ πάρε μαζὶ καὶ τὸ παλιοπαιχνίδι σου!» Καὶ μοῦ πέταξε στὰ μοῦτρα τὴν κούκλα. Ἀπ' τὸ χτύπημα ἄνοιξε ἡ μύτη μου. Οἱ λεκέδες εἶναι ἀπ' τὸ δικό μου αἷμα...

»Τὸν ἀγαποῦσα πολύ, τὸν πατέρα μου, καὶ δὲ μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὴ σκέψη πὼς μοῦ φέρθηκε ἔτσι. Γι' αὐτὸ ἔπαθα τὸ νευρικὸ κλονισμό... Μὰ μόλις μοῦ εἶπες τώρα πὼς δὲν ἦταν πατέρας μου, ξαναεῖδα ὅλη τὴ σκηνή!

Ἡ κοπελλίτσα σταμάτησε λίγο, πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι. Ὕστερα προχώρησε πρὸς τὸ τηλέφωνο, λέγοντας:

— Ὅταν φύγαμε μὲ τὴ μητέρα μου, ὁ ἀδελφός σου ἦταν ἀκόμα ζωντανός. Ἐπομένως τὸν σκότωσε κάποιος ἄλλος... κάποιος ποὺ πῆγε στὸ σπίτι ἀμέσως μετά. Δηλαδὴ ἐσύ, θεία!

»Ταίνεται πὼς θὰ τοῦ μίλησες εἰρωνικὰ γιὰ τὴ γυναῖκα του, θὰ τὸν κορόϊδεψες, κι' αὐτὸς σοῦ φέρθηκε ἄσχημα. Πάνω στὸ θυμό σου λοιπόν, βρῆκες εὐκαιρία καθὼς σοῦ γύριζε τὶς πλάτες, καὶ τὸν χτύπησες μὲ τὸ χαρτοκόπτη.

»Ἀλλ' αὐτὰ θὰ τὰ βρῇ καλύτερα ἡ ἀστυνομία...

Σ. ΤΖΙΛΦΟΡΝΤ

ΔΥΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

ΘΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΑΝ ΤΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

Τὸ τολμηρὸ σχέδιο τοῦ Ἄγγλου λαθρέμπορου Τζόνσον

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ πολλὰ σχέδια ποὺ ἔγιναν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἀπὸ τὴ νῆσο τῆς Ἁγίας Ἑλένης, τὸ πιὸ παράτολμο καὶ τὸ πιὸ πρωτότυπο ἦταν ἑνὸς Ἄγγλου τυχοδιώκτη, πού, λογίριαζε νὰ χρησιμοποιήσῃ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὑποβρύχια!

Αὐτὸς ὁ Ἄγγλος ἦταν ἕνας φημισμένος ἀρχιπειρατὴς καὶ λαθρέμπορος, ποὺ λεγόταν Μπένθαμ Τζόνσον. Τὸ μοναδικὸ ἐλατήριο ποὺ τὸν εἶχε παρακινήσει σ' αὐτὴ τὴν παράτολμη ἐπιχείρησι ἦταν ὁ πόθος τοῦ χρήματος. Ὁ Ναπολέων, σκεφτόταν, ἂν κατάφερνε νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ, θὰ τὸν ἀντάμειβε μὲ ἡγεμονικὸ τρόπο.

Ὁ Τζόνσον εἶχε ἐμπνευστῆ αὐτὸ τὸ σχέδιο παρακολουθῶντας τὰ πειράματα τοῦ Φούλτωνος.

Ὁ Φούλτων δὲν ἦταν μόνο ὁ πρῶτος ποὺ σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν ἀτμὸ στὰ πλοῖα, ἀλλὰ κι' ὁ πρῶτος κατασκευαστὴς ὑποβρυχίου. Ὁ «Ναυτίλος», ὅπως τὸ εἶχε ἐπονομάσει, διέτρεξε 13 μίλια σὲ 6 ὧρες κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ δὲν ἦταν ὥριμη οὔτε γιὰ τὰ ἀτμόπλοια, οὔτε γιὰ τὰ ὑποβρύχια. Ὁ ἴδιος ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε δώσει προσοχὴ στὰ σχέδια τοῦ ἀτμοπλοίου, ποὺ τοῦ εἶχε παρουσιάσει ὁ Φούλτων. Ἂν εἶχε δείξει κάποιο ἐνδιαφέρον γι' αὐτά, θὰ ἐξασφάλιζε τὴν κυριαρχία στὴ θάλασσα καὶ θὰ συνέτριβε τὸν κυριώτερο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, τὴν Ἀγγλία.

Ὁ Τζόνσον, ὅμως, εἶχε ἐνθουσιαστῆ ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιο τοῦ Φούλτωνος καὶ σκέφτηκε πὼς ἦταν τὸ μοναδικὸ μέσο, γιὰ νὰ πλησιάσῃ στὴν Ἁγία Ἑλένη, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφτοῦν τὰ βρετανικὰ πλοῖα, ποὺ περιπολοῦσαν ὁλόγυρα.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, λοιπόν, ναυπήγησε δυὸ ὑποβρύχια, ὅμοια μ' ἐκεῖνο τοῦ Φούλτωνος. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὸ ὠ.όμασε «Ἀετό». Εἶχε δυὸ μηχανὲς μὲ ἀτμό, ποὺ ἀνέπτυσσαν ταχύτητα 20 ἵππων ἡ καθεμιά. Τὸ δεύτερο, ποὺ τὸ ὠνόμασε «Αἴτνα», ἦταν μικρότερο κι' εἶχε μιὰ μόνο μηχανή, δυνάμεως 10 ἵππων. Τὸ δεύτερο αὐτὸ ὑποβρύχιο θὰ μετέφερε εἴκοσι μικροσκοπικὰ πυρπολικά, ποὺ θὰ κρατοῦσαν σὲ ἀπόστασι τὰ ἀγγλικὰ πλοῖα, σὲ περίπτωσι συγκρούσεως.

Τὰ δύο ὑποβρύχια θὰ εἶχαν τὸ καθένα τέσσερις μηχανικοὺς καὶ εἴκοσι δοκιμασμένους στὴ φωτιὰ καὶ στὸ σίδερο παλιοὺς πειρατές. Ὁ «Ἀετὸς» θὰ σταματοῦσε στ' ἀνοιχτὰ τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ἡ «Αἴτνα», ἀντίθετα, πλέοντας ὑποβρυχίως, θὰ ἔφτανε σὲ μιὰ ἀπόκρημνη ἀκτὴ ὕψους 700 μέτρων, κοντὰ στὸ Λόνγκουοντ. Ἡ ἀκτὴ αὐτή, ποὺ κατέβαινε κάθετα σχεδὸν πρὸς τὴ θάλασσα, φαινόταν ἀπρόσιτη. Γι' αὐτό, οἱ Ἄγγλοι δὲν τὴν ἐπιτηροῦσαν.

Ὁ Τζόνσον, ὅμως, ἦταν εὐκίνητος σὰν αἴλουρος. Θἄβγαινε, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ καὶ θὰ σκαρφάλωνε ὡς τὴν κορυφή της, ἔχοντας μαζί του πολλὰ σχοινιὰ κι' ἕνα μεγάλο δίχτυ. Ὅταν ἔφτανε ἐκεῖ, ἔδαφτιανε μ' αὐτὰ τὰ σχοινιὰ καὶ τὸ δίχτυ ἕνα εἶδος ἀσανσέρ. Θἄτρεχε ἔπειτα στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε ὁ Ναπολέων καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ φτάσῃ στὸν κοιτῶνα του. Ἐκεῖ, θὰ τοῦ ἐξέθετε τὸ σχέδιό του καὶ θὰ τὸν ἔπειθε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ ἐπαγρύπνησι τῶν Ἄγγλων στὸ νῆσο δὲν ἦταν πολὺ αὐστηρή. Ὁ Ναπολέων δὲ μποροῦσε ν' ἀποδράσῃ παρὰ μόνο μὲ πλοῖα. Γι' αὐτό, ὅλη τους ἡ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῆ στὶς ἀκτές.

Ὁ Τζόνσον κι' ὁ Ναπολέων θἄφταναν στὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ κατέβαιναν μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὴν «Αἴτνα», ποὺ θὰ καταδύσταν ἀμέσως καὶ θὰ διευθυνόταν στὸ μέρος ὅπου περίμενε ὁ «Ἀετός». Μὲ τὴ σειρά του, ὁ «Ἀετὸς» θὰ καταδυόταν ἐπίσης, γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ ζώνη, ὅπου περιπολοῦσαν τὰ ἀγγλικὰ σκάφη. Ἡ «Αἴτνα», ἀντίθετα, θὰ ἔμενε στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐνδεχόμενη ἐπίθεσι μὲ τὰ πυρπολικά της.

Μόλις περνοῦσαν τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη, ὁ «Ἀετὸς» θὰ ἀναδυόταν καὶ θὰ συνέχιζε τὸ ταξίδι του.

Ἀλλὰ γιὰ ποιό; Ὁ Τζόνσον θὰ ἄφηνε αὐτὸ τὸ ζήτημα στὴν κρίσι τοῦ Ναπολέοντα. Ἡ δική του γνώμη, ὡστόσο, ἦταν ὅτι ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου πίστευε ὅτι ὁ Κορσικανὸς δὲ θὰ δυσκολευόταν ν' ἀνακηρυχθῆ αὐτοκράτωρ τοῦ Νέου Κόσμου. Ἀπὸ κεῖ, θὰ μποροῦσε κατόπιν νὰ κατακτήσῃ τὴν Εὐρώπη.

Τὰ δύο πλοῖα ἑτοιμάστηκαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1820. Κι' ὁ Τζόνσον περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ ξεκινήσῃ... Ἀλλά, ξαφνικά, ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ.

Ὁ Τζόνσον πούλησε ἀργότερα τὰ δύο ὑποβρύχιά του στοὺς... Ἄγγλους, ποὺ τὰ μετέβαλαν σὲ πλοῖα ἐπιφανείας.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ἕνα καινούργιο εἰδύλλιο ἀπασχολεῖ τελευταῖα τοὺς δημοσιογράφους ποὺ βρίσκονται στὸ Χόλλυγουντ. Πρόκειται γι' αὐτὸ ποὺ μάταια προσπάθοῦν νὰ κρύψουν οἱ δυὸ πρωταγωνίστριές του Ρὸκ Χάτσον καὶ Ντόροθυ Μαλόουν. Οἱ δυὸ καλλιτέχνες πρωτογνωρίστηκαν κι' ἀγαπήθηκαν παίζοντας μαζὶ στὸ φίλμ «Γραμμένο στὸν ἄνεμο». Τότε ὅμως ὁ Ρὸκ ἦταν παντρεμένος μὲ τὴ γραμματέα του Φύλλις Γκέητς καὶ γι' αὐτὸ φρόντισαν μὲ κάθε τρόπο νὰ κρατήσουν μυστικὰ τὰ αἰσθήματά τους. Πέρυσι οἱ δυὸ καλλιτέχνες ἔπαιξαν καὶ πάλι μαζὶ στὸ φίλμ «Γραμμένο μὲ αἷμα». Κατὰ τὸ γύρισμα ὁ Ρὸκ χώρισε καὶ τώρα εἶναι ἐλεύθεροι καὶ οἱ δυὸ νὰ παντρευτοῦν.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ποὺ ξεφορτώνεται στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι μιὰ τετρακύλινδρη «Ρενώ», ἕνα ἀπὸ τὰ λαϊκὰ αὐτοκίνητα, ποὺ γνώρισε τὴ μεγαλύτερη κυκλοφορία κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια. Ἡ ἐξαγωγὴ λαϊκῶν εὐρωπαϊκῶν αὐτοκινήτων στὴν Ἀμερικὴ αὐξάνεται κάθε χρόνο καὶ ὑπολογίζεται πὼς τ' αὐτοκίνητα ποὺ θὰ εἰσαχθοῦν στὶς Ἡν. Πολιτεῖες τὸ 1958 θἄναι κατὰ 100.000 περισσότερα ἀπ' ὅσα εἰσήχθησαν μέσα στὸ 1957. Μόνο κατὰ τὸν Ἰανουάριο ἔφτασαν στὴν Ἀμερικὴ 12.100 ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα «Μόρρις — Μάϊνορ» καὶ 12.185 «Φολκσβάγκεν». Οἱ δυὸ αὐτὲς μάρκες ἀπέκτησαν τελευταῖα ἕνα νέο ἀντίπαλο: τὴν τετρακύλινδρη «Ρενώ».

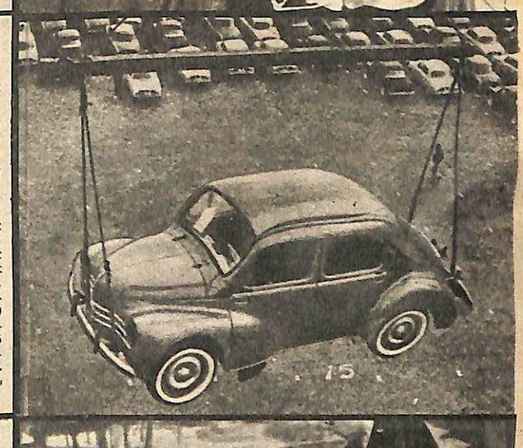

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΧΑΝΤΑΚΙ 60 ΜΕΤΡΩΝ

Τὸ μηχάνημα αὐτό, ποὺ παρουσιάσε τελευταῖα σὲ μιὰ ἔκθεσι ἕνας Ἀμερικανὸς μηχανικός, ἀνοίγει καὶ στὸ πιὸ σκληρὸ ἀκόμα ἔδαφος μικρὰ χαντάκια βάθους 60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τὰ χαντάκια αὐτὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ πολλὲς καὶ διάφορες ἐργασίες, ὅπως λ. χ. ὡς αὐλάκια ποὺ διευκολύνουν τὸ πότισμα, γιὰ τὴν τοποθέτησι σωλήνων ὑδρευτικῆς ἐγκαταστάσεως, ὑπογείων ἠλεκτρικῶν καλωδίων κλπ. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ποὺ προσφέρεται σὲ σχετικὰ χαμηλὴ τιμὴ εἶναι πετρελαιοκίνητη καὶ μπορεῖ νὰ ἀνοίξῃ ἕνα αὐλάκι ἑνὸς μέτρου μέσα σὲ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, ὅταν φυσικὰ ὁ ἐδαφικὸς της δὲν συναντήσῃ καμμιὰ ἀπρόοπτη ἀπόστασι.

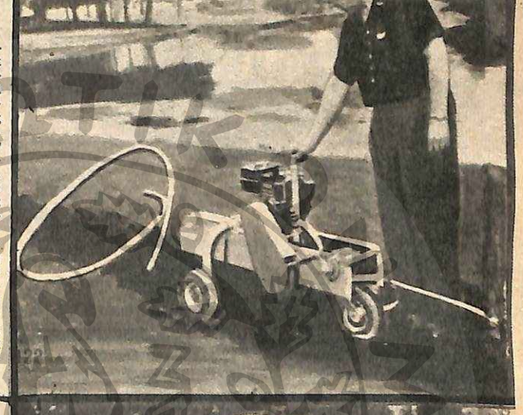

ΕΝΑΣ ΡΩΣΟΣ 122 ΧΡΟΝΩΝ

Ὁ ἡλικιωμένος αὐτὸς ἄντρας εἶναι ὁ γηραιότερος κάτοικος τῆς σημερινῆς Ρωσίας. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἰβὰν Κρεσώφ ὁ ὁποῖος γιόρτασε πρὸ ἡμερῶν τὴν 122α ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του. Ὁ Ρῶσος αὐτός, ποὺ διατηρεῖται θαυμάσια, δὲν ἔννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες καὶ πηγαίνει κατὰ μεσημεριὰ στὰ χωράφια του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γιούς του ποὺ ἐργάζονται σ' αὐτὰ καὶ νὰ τοὺς μεταδώσῃ τὴν πείρα ποὺ ἀπέκτησε κατὰ τὴ μακρόχρονη ἐργασία του. Κι' αὐτοὶ ὅμως ἔχουν φοκεῖ πείρα γιατὶ εἶναι πάνω ἀπό... 80 χρόνων. Ὁ κ. Κρεσώφ ἔχει σήμερα τρισέγγονα καὶ στὰ γενέθλιά του συγκεντρώθηκαν γύρω του τέσσερες γενεὲς ἀπογόνων.

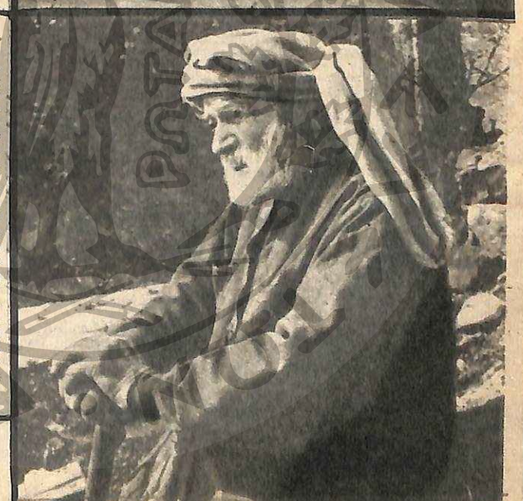

"ΑΙΩΝΙΑ..."

"Τὰ πάντα..."

"ΠΟΤΕ!"

ΗΤΑΝΕ μιὰ τρέλλα κι' ἕνα πείσμα! Ἕνα πιὸ δυνατὸ μάλωμα ἔκανε τὴ Νέλλη νὰ ἐξεγερθῆ, νὰ ἐπαναστατήση καὶ νὰ ἀποφασίση νὰ σπάση τὰ δεσμὰ ποὺ τὴν κρατοῦσαν ἑνωμένη μὲ τὸν Τέλη. Τώρα, σ' αὐτὸ ἔπαιξε κάποιο ρόλο κι' ὁ Ντίνος: Ἦταν ἕνας φανατικὸς τῆς θαυμαστῆς, ποὺ εἶχε δεχτῆ νὰ ζήση μὲ ὑποκριτικὴ μοιρολατρεία στὸ περιθώριο τῆς συζυγικῆς ζωῆς, χωρὶς φανερὲς ἀπαιτήσεις μὲ ὑποκριτικὴ ὑπομονή, τόσο, ποὺ στὸ τέλος τὴν εἶχε συγκινήσει... Κι' ἔτσι, ὅταν θυμωμένη, ἔξαλλη ἡ Νέλλη ἀποφάσισε νὰ σπάση τὶς ἁλυσίδες ποὺ τὴ δέναν μὲ τὸν ἄντρα της ξεφύτρωσε ὁ ἐπίδοξος ἐραστής:

—Τόσον καιρὸ περιμένω αὐτὴ τὴ στιγμή! τῆς εἶπε. Ἔλα μαζί μου! Πέρασε τόσον καιρό, ὑφίσταται τόσον καιρό...

Ἐμψυχωμένη ἀπὸ τὰ λόγια του, ἡ Νέλλη τράβηξε τὸ σκοινὶ μὲ τὸν Τέλη:

—Ἄκου, τοῦ εἶπε ξερά, ἀποφασιστικά, δὲ μποροῦμε πιὰ νὰ ζήσουμε μαζί! Πρέπει νὰ χωρίσουμε...

Ἐκεῖνος δὲν τὴν εἶχε ποτὲ ξαναδῆ τόσο σκληρὰ ἀποφασιστική.

—Νὰ χωρίσουμε; ψέλλισε.

—Ναί! Ἡ ζωή μας ἔγινε κόλασι! Πιὸ καλή, πιὸ ἀξιοπρεπὴς λύσι ὁ χωρισμός, ποὺ θὰ μᾶς σώση ἀπὸ τὴ γελοιοποίησι.

Δὲ θέλησε νὰ διαφωνήση ὁ Τέλης—δὲν εἶχε τὸν τρόπο νὰ τὴν πείση νὰ ἀλλάξη ἀπόφασι, κι' οὔτε ἡ περηφάνεια του τὸν ἄφηνε νὰ τὴν παρακαλέση... Κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ χωρίσουν — χωρὶς ἀκρότητες, ἁπλᾶ, πολιτισμένα... Πῆγε ἡ Νέλλη στὴ μητέρα της, μετακόμισε κι' ὁ Τέλης στὸ ξενοδοχεῖο — μιὰ καὶ τὸ σπίτι του, χωρὶς ἐκείνη, γεμάτο ἀπὸ τὰ φαντάσματα τῶν ἀναμνήσεών του καὶ τοὺς ἐφιάλτες τοῦ ἐρωτικοῦ παρελθόντος, τοῦ ἦταν ἀνυπόφορο...

Βέβαια ὅταν μείνανε μόνοι τους ἄρχισανε νὰ συλλογοῦνται ὅτι αὐτὸ ποὺ μιὰ στιγμὴ παραφορᾶς τοὺς ἔσπρωχνε νὰ κάνουν ἔμοιαζε πολὺ μὲ αἰσθηματικὴ αὐτοκτονία... Στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς καθενὸς ἡ μετάνοια ἦρθε ἀμέσως νὰ πάρη τὴ θέσι θυμοῦ. Γεμᾶτοι πανικὸ καὶ οἱ δυό τους εἴδανε—καθένας τους χωριστά, φυσικά, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογήση στὸν ἄλλον...—νὰ χαίνη μπροστά τους τὸ βάραθρο! Πῶς θὰ ζοῦσανε χωριστά, αὐτοὶ ποὺ εἶχανε συνηθίσει νὰ ζοῦμε ἑνωμένοι; Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ νοσταλγία κι' ἡ μετάνοια δημιουργοῦσανε τὸ κατάλληλο κλῖμα γιὰ τὸ ξανασμίξιμό τους, ἦρθε κάτι ἄλλο νὰ ἀνοίξη καινούργιο χάσμα ἀνάμεσά τους: Ἡ Νέλλη ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται μὲ τὸ Ντίνο — πιὸ λίγο ἀπὸ ψυχικὴ ἀνάγκη της, καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἀνάγκη νὰ πικάρη τὸν Τέλη! Κι' ὁ Τέλης τὸμαθε κι' ἔγινε ἔξω φρενῶν! Νόμισε ὅτι κατάλαβε τότε μόλις τὴν αἰτία τῆς ἀδιαλλαξίας τῆς γυναίκας του: Ἀγαποῦσε ἄλλον! Κι' ἀμέσως ἀποφάσισε κι' αὐτὸς τὰ ἐρωτικά ἀντίμετρά του: Τοποθέτησε δίπλα του μιὰ γυναῖκα, ὁμορφη ὅσο κι' ἀσήμαντη, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὸν ἄφινε νὰ ψυχολογήση ὅτι μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ δεχότανε νὰ δημιουργήση μιὰ περιπέτεια μαζί του. Τὸμαθε ἡ Νέλλη—ὁ Τέλης φρόντισε νὰ πολυδιαφημίση τὴν καινούργια του «σχέσι»...— Καὶ γεμάτη ξαναζωντανεμένη ἀγανάκτησι, διέγραψε ἐντελῶς κάθε ἰδέα γιὰ συνδιαλλαγή της μὲ τὸν «ἄπιστο» ἄνδρα.

★

Καὶ τὰ πράγματα πήρανε τὸν κανονικὸ δρόμο τους: Πολιτισμένο διαζύγιο, «μελωμένο», χωρὶς ἀκρότητες... Οἱ δύο σύζυγοι πέρασαν ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπαραίτητες διατυπώσεις γιὰ τὸ χωρισμό: Πήγανε στὴ Μητρόπολι γιὰ τὴν τυπικὴ «ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ», καὶ ἀφίσανε νὰ γίνουν ὅλα τὰ ἄλλα ἀπαραίτητα ποὺ θὰ τοὺς κάνανε δύο ξένους... Κι' ἔτσι, φτάσανε μιὰ μέρα στὸ ὁριστικό, στὸ τέλειο διαζύγιο, μὲ τὸ «διαζευκτήριο» ποὺ βγῆκε κι' ἔδωσε στὴ Νέλλη τὸ πατρικό της ὄνομα... Γεμάτη πίκρα ἐκείνη δέχτηκε τὴν ἐλευθερία της, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ τῆς χαρίση τὴν εὐτυχία.

Τότε, μιὰ ἐπαφὴ τελευταία τῶν δύο χωρισμένων χρειάστηκε: Ἔπρεπε νὰ μοιράσουνε τὰ πράγματά τους, αὐτὰ ποὺ σκονιζόντουσαν τόσους μῆνες μέσα στὸ κλειστό τους σπίτι, ὅπου δὲν εἶχε πατήσει κανένας τους ἀπὸ τότε...

Ἡ συνάντησί τους ἦτανε μιὰ ὀδυνηρὴ ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν. Πρῶτος πῆγε ὁ Τέλης. Μόλις μπῆκε μέσα στὸ κλεισμένο σπίτι μὲ τὰ σκονισμένα ἔπιπλα, νόμισε ὅτι ἔμπαινε μέσα σ' ἕνα κενοτάφιο! Μὰ καὶ μήπως δὲν εἶχε μπῆ στὸ κενοτάφιο τῶν ἐλπίδων του, τῶν ἐρωτικῶν ὀνείρων του;... Ἔμεινε ὀρθός, χλωμός, δακρυσμένος, κυττάζοντας ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶχανε κάποτε πλαισιώσει τὴν εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωή του...

Χτύπησε ἡ πόρτα. Μ' ἕνα καρδιοχτύπι ἐκεῖνος πῆγε κι ἄνοιξε στὴ Νέλλη.

Μπῆκε φαινομενικὰ ἀμέριμνη, θιασμένα χαμογελαστή.

—Καλημέρα... τοῦ εἶπε.

—Καλημέρα... τῆς ἀποκρίθηκε κι' αὐτός, μὲ τὴ φωνή του πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Δὲν εἴπανε τίποτα ἄλλο... Κι' ἀμέσως, γιὰ ἀντιπερισπασμό, ἄρχισανε τὸ μοίρασμα: Αὐτὸ δικό σου, αὐτὸ δικό μου. Τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ σκεύη δὲν ἦτανε δύσκολο νὰ μοιραστοῦν. Ὅταν φτάσανε ὅμως στὰ διάφορα «σουβενίρ» ἐκεῖ τὰ μπλέξανε! Ποιὰ ἦτανε δικό της καὶ ποιὸ δικό του; Τὰ πιὸ πολλὰ ἦτανε δικά τους—ἀδιαίρετα δικά τους!

Μὲ κόπο μεγάλο συνεχίσανε τὸ μοίρασμα: Ἕνα γράμμα ἐκείνη, μιὰ φωτογραφία ἐκεῖνος... Δὲν τολμούσανε νὰ κύτταζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ μάτια, γιατὶ τὰ νοιώθανε δακρυσμένα...

Ξαφνικά, ἀνοίγοντας ἕνα συρτάρι, ὁ Τέλης βρῆκε μιὰ φωτογραφία. Γύρισε πίσω, κάτι διάβασε καὶ ἀμέσως τῆς τὴν ἔδωσε:

—Κι' αὐτὸ δικό σου! τῆς φιθύρισε βραχνά.

Πῆρε ἡ Νέλλη τὴ φωτογραφία μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμανε. Ἦταν ἡ φωτογραφία της τὸν καιρὸ τῆς μνηστείας τους. Πόσο αἰσιόδοξο φῶς εἶχε τὸ χαμόγελό της, πόση βεβαιότητα γιὰ ἕνα ἀδιατάρακτο συζυγικὸ μέλλον ἡ ματιά της...

—Γύρισε νὰ διαβάσης καὶ πίσω... συνέχισε ὁ Τέλης.

Γύρισε ἡ Νέλλη καὶ διάβασε:

«Ὁρκίζουμαι νὰ σὲ λατρεύω αἰώνια! Νᾶμαι δική σου γιὰ πάντα! Νὰ μὴ σὲ ξεχάσω ποτέ! Νέλλη».

«Αἰώνια...» «Γιὰ πάντα...» «Ποτέ...» Πόσο τῆς φάνηκαν ὅλα αὐτὰ βαρειὲς κατηγορίες! Νόμισε ὅτι οἱ παλιές της ἐκείνες γραμμὲς ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ ζητήσουν εὐθύνες ἀπὸ τὴν ἀσυνέπεια της...

Πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Τέλη τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς μελαγχολικούς της συλλογισμούς:

—Εἶδες ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὁρκίζεσαι, καλή μου Νέλλη... Γιατί, καμμιὰ φορά, ἡ πραγματικότης ἔρχεται νὰ διαψεύση τοὺς παλιοὺς ὅρκους...

Τότε σήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε. Τὰ δακρυσμένα τους βλέμματα διασταυρώθηκαν ὀδυνηρά...

Καί, ξαφνικά, ἐκείνη ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά του:

—Δὲν ὁρκίστηκα ψέματα! τοῦ φιθύρισε μὲ τὴ φωνή της κομένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Σὲ λατρεύω αἰώνια! Εἶμαι δική σου γιὰ πάντα! Δὲ θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ! Ἔτσι εἶναι ὅπως τάγραφα τότε στὴ φωτογραφία...

Γεμᾶτος ἱκανοποιημένη ἐκπληξι τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του...

Μείναν ἔτσι γιὰ ὥρα πολλὴ σιωπηλοί, ἀγκαλιασμένοι...

Ὕστερα, σιγά, διστακτικά, ἐκείνος τὴ ρώτησε:

—Καὶ... ὁ ἀγαπημένος σου;

Τὸ ἴδιο διστακτικὰ τὸν ἐρώτησε κι' ἐκείνη:

—Καὶ... ἡ δική σου ἀγαπημένη;

Μείνανε πάλι σιωπηλοί...

—Δὲν ὑπάρχει ἀγαπημένος! τὸν βεβαίωσε πρώτη αὐτή. Ἤθελα μόνο νὰ σὲ πεισματώσω...

—Καὶ τὸ κατάφερες... τῆς ὡμολόγησε. Τόσο, ποὺ μὲ ἔκανες νὰ δημιουργήσω μιὰν «ἀγαπημένη» κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ θυμώσω...

Ξανακυττάχτηκανε καὶ ξαφνικὰ σκάσανε στὰ γέλοια!

—Κουτοὶ ποὺ εἴμαστε! εἶπε ἡ Νέλλη. Τραβήξαμε τὸ σκοινὶ χωρὶς λόγο, χωρίσαμε, καὶ τώρα...

—Τώρα θὰ ξαναπαντρευτοῦμε! τῆς ἀποκρίθηκε.

Τὰ χείλια τους ἑνωθήκανε διψασμένα...

Πρώτη ἀποσπάστηκε ἐκείνη ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του:

—Ἄσε τὰ φιλιά... τὸν μάλωσε. Ὅλα ἐδῶ μέσα θέλουνε ξεσκόνισμα... Ἄντε, βοήθησέ με νὰ συγυρίσουμε! Σὲ λίγο θὰ εἴμαστε πάλι νειόπαντροι!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η νομοθεσία τοῦ Λυκούργου ἀνέτρεψε ἀρδην τὶς βάσεις τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῆς Σπάρτης. Ὁ μεγάλος νομοθέτης θεμελίωσε τόσο γερὰ τὸ ἔργο του, ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύῃ ἀπὸ τὶς οἱεσδήποτε ἀντιξοότητες. Λίγα χρόνια ἀργότερα ἡ Λακεδαίμων ἔγινε ἡ κυριαρχοῦσα δύναμις στὴν Πελοπόννησο.

Ἡ Σπάρτη ἄρχισε νὰ δοκιμάζῃ τὶς πολεμικές της ἱκανότητες εἰς βάρος τῆς γειτονικῆς της Μεσσήνης, στὶς ὁποίας τὴν κατάκτησι ἀπέβλεπε. Ἡ Μεσσήνη ἦταν μὲν μικρότερη ἀπὸ τὴ Λακωνία, κατὰ τὶς ὁποίας δὲν ἐστρέφετο τὸ κατακτητικὸ πρόγραμμα τῶν Σπαρτιατῶν, ὅμως ἦταν ἀπείρως πλουσιώτερη καὶ εὐφορώτερη. Ἐξ ἄλλου εἶχε μεγάλη σημασία καὶ ἡ στρατηγικὴ θέσι της.

Ποιὸς ἀκριβῶς ἔδωσε τὴν πρώτη ἀφορμὴ τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων, δὲν εἶναι ἱστορικὰ ἐξακριβωμένο. Ἀξιοπρόσεκτο εἶναι ὅτι ὁ Ἡρόδοτος δὲν ἀναφέρει τίποτα σχετικὰ μὲ τοὺς πολέμους αὐτούς, τοὺς ὁποίους περιγράφει—πολὺ ἀργότερα—ὁ Παυσανίας. Ὑποσθήποτε ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα προκύπτει ὅτι μεταξὺ Μεσσήνης καὶ Σπάρτης ὑπῆρχε μακρὰ ἀντιζηλία, ἡ ὁποία ἐξέθρεψε τὶς πολεμικὲς καὶ κατακτητικὲς διαθέσεις τους. Καὶ ναί μέν, οἱ Σπαρτιᾶτες εἶχαν χαλυβδώσει τὸ χαρακτῆρα καὶ τὰ σώματά τους, χάρις στὴ νομοθεσία τοῦ Λυκούργου, ὅμως καὶ ὁ λαὸς τῆς Μεσσήνης δὲν ὑστεροῦσε σὲ πολεμικὲς ἀρετές. Φαίνεται, πάντως, πὼς πρώτη ἀφορμὴ στὴν ἔκρηξι τοῦ πολέμου ἔδωσαν οἱ Σπαρτιᾶτες καὶ τοῦτο τὸ μαρτυρεῖ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐξαπέλυσαν τὴν ἐπίθεσί τους.

Ἀφοῦ ἑτοιμάστηκαν μυστικὰ — κατὰ τὴν ἀφήγησι τοῦ Παυσανία — καὶ ὡρκίστηκαν νὰ μὴ καταθέσουν τὰ ὅπλα προτοῦ κυριεύσουν ὁλόκληρη τὴ Μεσσήνη, ἄρχισαν ξαφνικὰ τὸν πόλεμο (743 π. Χ.), χωρὶς νὰ προειδοποιήσουν τοὺς ἀντιπάλους τους, ὅπως ἦταν ἔθιμο.

Μὲ τὸν βασιλέα Ἀλκαμένη ἐπὶ κεφαλῆς, εἰσέβαλαν στὴ γειτονική τους ἐπικράτεια, κυρίευσαν τὴν πόλι Ἄμφεια — στὴν παραμεθόριο περιοχὴ — καὶ ἐξόντωσαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ της. Τὰ θύματα βρέθηκαν ἀνύποπτα στὰ κρεβάτια τους ἢ στοὺς ναούς, ὅπου ἔτρεξαν μόλις εἶδαν τὶς σπαρτιατικὲς δυνάμεις νὰ εἰσελαύνουν στὴν πόλι.

Οἱ Μεσσήνιοι δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τους ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ προσβολή. Κήρυξαν γενικὴ ἐπιστράτευσι καὶ ἄρχισαν τὴν ἀντεπίθεσι, εἰσχωρῶντας πολλὲς φορὲς μέσα στὸ ἔδαφος τῆς Λακεδαίμονος καὶ προσβαίνοντας σὲ ἀντίποινα εἰς βάρος τῶν ἀντιπάλων τους.

Κ.Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἀφοῦ τόν ἔστειλαν στὸν Ἅδη

Ὁ μεσσηνιακὸς πόλεμος

Ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα χρόνια ὁ πόλεμος συνεχιζόταν χωρὶς οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου. Στὶς μεγάλες μάχες οἱ Σπαρτιᾶτες καὶ οἱ Μεσσήνιοι ἀναδεικνύονταν ἰσόπαλοι, πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε ὅτι κατείχαν καὶ οἱ δύο ἐξ ἴσου τὴν πολεμικὴ τέχνη.

Μετὰ τὸ πέμπτο ἔτος ἡ νίκη ἄρχισε νὰ κλίνῃ πρὸς τὴ πλευρὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Οἱ Μεσσήνιοι διατηροῦσαν ἀκμαῖο τὸ θάρρος τους, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ παρατείνουν ἀπ' ἄπειρον τὸν πόλεμο. Ἔτσι, ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς πόλεις καὶ νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν ὀρεινὴ περιοχὴ τῆς Ἰθώμης, νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ νὰ ὑπερασπιστοῦν ἐκεῖ τὴν ὕπαρξί τους καὶ τὴν ἐλευθερία τους.

Γιὰ λόγους τάξεως ρώτησαν καὶ τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν σχετικὰ μὲ τὴν ἔκβασι τῆς μάχης. Ἡ ἀπάντησι ἔλεγε πὼς οἱ Μεσσήνιοι θὰ νικήσουν, ἂν θυσιαστῇ στοὺς ὑποχθονίους θεοὺς μιὰ ἄχραντη παρθένος ἀπὸ βασιλικὸ γένος. Ἕνας ἀπὸ τὴ βασιλικὴ γενιὰ τῆς Μεσσηνίας, ὁ Ἀριστόδημος, θυσίασε θεληματικὰ τὴν κόρη του. Ὕστερα ἀπὸ τὴ δραματικὴ αὐτὴ χειρονομία, οἱ Μεσσήνιοι ἀνεκήρυξαν τὸν Ἀριστόδημο βασιληᾶ τους, ἐξασφάλισαν δὲ ταυτοχρόνως τὴ βοήθεια τῶν Ἀρκάδων καὶ τῶν Ἀργείων. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐβοηθοῦσαν καὶ τοὺς Σπαρτιᾶτες οἱ Κορίνθιοι.

Ὁ Ἀριστόδημος πολέμησε τοὺς ἀντιπάλους του μὲ γενναιότητα, ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς μάχης ἀργοῦσε, ἕως ὅτου οἱ Σπαρτιᾶτες κατέφυγαν σὲ δόλια μέσα καὶ κατόρθωσαν νὰ τερματίσουν τὸν πόλεμο μὲ πλήρη ἐξευτελισμὸ τῶν Μεσσηνίων.

Νὰ πῶς ἐξηγεῖ ὁ Παυσανίας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης:

«Οἱ Μεσσήνιοι — λέγει — εἶχαν ρωτήσει πάλι τὸ Δελφικὸ μαντεῖο: «Τίς θέλει νικήσει;» Καὶ πῆραν τὴν ἀπάντησι: «Ὅστις πρῶτος στήσῃ ἑκατὸν τρίποδας εἰς τὸν ἐν Ἰθώμῃ βωμὸν τοῦ Διός».

Βέβαια οἱ Μεσσήνιοι μποροῦσαν νὰ ἐκτελέσουν πολὺ εὐκολώτερα τὸ χρησμό. Ἀλλὰ ἔδειξαν κάποια ἀμέλεια. Οἱ Σπαρτιᾶτες — οἱ ὁποῖοι, προφανῶς, ἐμαθαν ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες κατασκοπείας τους τὸν χρησμὸ — πρόλαβαν καὶ κατασκεύασαν ἑκατὸ πήλινους τρίποδες, τοὺς ὁποίους μετέφεραν κρυφὰ τὴ νύχτα καὶ ἀπέθεσαν στὸ ναό.

Ἡ δολιότης αὐτὴ ἐπέτυχε τὸ σκοπό της. Οἱ Μεσσήνιοι, μόλις τὸ διεπίστωσαν, ἀντιλήφτηκαν ὅτι ἡ καταστροφή τους ἦταν ἀναπόφευκτη. Ἔχασαν τὸ ἠθικό τους. Ὁ Ἀριστόδημος αὐτοκτόνησε ἐπάνω στὸν τάφο τῆς κόρης του, ποὺ εἶχε ἄδικα θυσιαστῇ. Ἐπίσης αὐτοκτόνησαν πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τῆς Μεσσήνης, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπεχείρησαν μάταια νὰ ἀπωθήσουν τὸν προελαύνοντα ἐχθρό. Ὅσοι σώθηκαν, κατέφυγαν στοὺς συμμάχους τους Ἀρκάδες καὶ Ἀργείους. Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ μεγάλο πλῆθος — καὶ ποὺ ἦσαν οἱ φτωχότεροι—ἀναγκάστηκαν νὰ μείνουν στὴν ὑποδουλωμένη χώρα. Ὑποχρεώθηκαν, ὅμως, νὰ ὁρκιστοῦν ὅτι δὲν θὰ ἀποστατήσουν ποτὲ ἀπὸ τοὺς Σπαρτιᾶτες, ὅτι θὰ στέλνουν στὴν Λακεδαίμονα τὴ μισὴ ἀγροτική τους παραγωγὴ καὶ ὅτι θὰ μαυροφοροῦν ὅταν θὰ πεθαίνουν οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος ἀνέδειξε τὴν παντοδυναμία τῆς Σπάρτης καὶ ἀνέτρεψε τὴν ἰσορροπία σ' ὅλη τὴν Πελοπόννησο. Ἐδέησε νὰ περάσουν τριάντα ἐννιὰ χρόνια, ὡς ὅτου ἀναλάβουν τὶς δυνάμεις τους οἱ Μεσσήνιοι καὶ ἀποφασίσουν νὰ ἀποτινάξουν τὸν σπαρτιατικὸ ζυγό. Ἔτσι κηρύχθηκε ὁ δεύτερος, ἐπίσης πολυαίμακτος, Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος

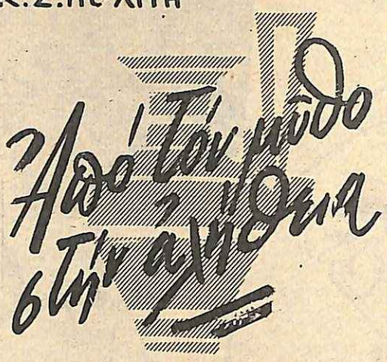

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ κατανόησι

Ποτὲ μᾶλλον ἀπὸ τώρα νὰ σᾶς ἀγαποῦν περισσότερο παρὰ νὰ σᾶς καταλαβαίνουν, ἢ νὰ σᾶς καταλαβαίνουν περισσότερο παρὰ νὰ σᾶς ἀγαποῦν;

Πόσοι ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες στιφογυρίζουν ἀδιάκοπα αὐτὴ τὴν ἐρώτησι μέσα στὸ μυαλό τους, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ βροῦν ποτὲ τὴ σωστὴ ἀπάντησι!

Τὸ κωμικὸ εἶναι ὅτι ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς ἀγαποῦν θὰ ἤθελαν νὰ τοὺς καταλαβαίνουν κι' ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς καταλαβαίνουν θὰ ἤθελαν νὰ τοὺς ἀγαποῦν.

Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὴ ἡ περίφημη κατανόησι, ποὺ τὴ θεωροῦμε σὰν ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς ἀγάπης;

Ἡ κατανόησι ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη, εὐγενέστερη καὶ ὡραιότερη ἐκφρασι τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης ποὺ δὲν εἶναι ἀκτινοβολία τῆς ἐπιδερμίδος, ἀλλὰ πηγάζει ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας.

Ἂς μὴ μπερδεύωμε, λοιπόν, τὰ πράγματα. Ἡ κατανόησι δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ μυαλό, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ψυχή, ὅπως κι' ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη. Εἶνε δυὸ ἐρωτευμένους ἕνα εἶδος μαγνητικοῦ πεδίου, ὅπου ζοῦν καὶ κινοῦνται.

Αὐτὴ ἡ κατανόησι δὲ δημιουργεῖται. Ἀναπηδᾶει μόνη της μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ βαδίζει χέρι μὲ χέρι μὲ τὴν ἀγάπη.

Σ' τὴν ἀληθινὴ καὶ βαθειὰ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, θέμα κατανοήσεως. Γιατί, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις καταντοῦν νὰ σημαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ὅταν ἀκούσῃ κανεὶς ἕναν ἄνδρα ἢ μιὰ γυναῖκα νὰ παραπονιοῦνται ὅτι δὲν τοὺς καταλαβαίνουν, τότε ἢ ἡ ἀγάπη τους δὲν εἶναι τῆς μορφῆς γιὰ τὴν ὁποίαν μιλήσαμε ἢ δίνουν στὴ λέξι «κατανόησι» μιὰ ἀλότελα διαφορετικὴ σημασία.

Αὐτὴ ἡ κατανόησι ποὺ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶναι ἕνα πρᾶγμα ἐγωϊστικό. Ἐκεῖνο ποὺ θέλομε εἶναι νὰ προσαρμόσουν τὴν προσωπικότητά τους πάνω στὰ δικά μας ἀχνάρια, ν' ἀντιγράψουν τὶς σκέψεις μας, νὰ σταθοῦν στὴν ἴδια σκοπιὰ ὅπου βρισκόμαστε καὶ νὰ γίνουν «ἐρζάτς» τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἂν δὲν τὸ καταφέρουν, ἂν, δηλαδή, δὲν ἐξαφανίσουν τὴν προσωπικότητά τους μπροστὰ στὴ δική μας, φανάζομε τότε ὅτι δὲ μᾶς καταλαβαίνουν.

Ἂν ἔχωμε τὸ θάρρος νὰ ποῦμε τὰ πράγματα μὲ τὸ ἀληθινό τους ὄνομα, θὰ ἰδοῦμε πὼς αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε κατανόησι δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μορφὴ πνευματικῆς ὑποδουλώσεως, ποὺ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἡ κατανόησι εἶναι ὅτι ἀκριβῶς ἐκφράζει τὴν ἀπουσία τῆς ἀγάπης. Εἶνε ἡ ἀπουσία τῆς ἀγάπης ποὺ μᾶς κάνει νὰ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς καταλαβαίνουν. Ἂν ἀγαπᾶμε, δὲν ἔχομε ἀνάγκη νὰ μᾶς καταλαβαίνουν. Ἀρκεῖ νὰ ἀγαποῦν.

Ἂς μὴ μπερδεύωμε, λοιπόν, τὰ πράγματα. Ἡ κατανόησι δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ μυαλό, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ψυχή, ὅπως κι' ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη. Εἶνε δυὸ ἐρωτευμένους ἕνα εἶδος μαγνητικοῦ πεδίου, ὅπου ζοῦν καὶ κινοῦνται.

Αὐτὴ ἡ κατανόησι δὲ δημιουργεῖται. Ἀναπηδᾶει μόνη της μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ βαδίζει χέρι μὲ χέρι μὲ τὴν ἀγάπη.

Σ' τὴν ἀληθινὴ καὶ βαθειὰ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, θέμα κατανοήσεως. Γιατί, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις καταντοῦν νὰ σημαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ὅταν ἀκούσῃ κανεὶς ἕναν ἄνδρα ἢ μιὰ γυναῖκα νὰ παραπονιοῦνται ὅτι δὲν τοὺς καταλαβαίνουν, τότε ἢ ἡ ἀγάπη τους δὲν εἶναι τῆς μορφῆς γιὰ τὴν ὁποίαν μιλήσαμε ἢ δίνουν στὴ λέξι «κατανόησι» μιὰ ἀλότελα διαφορετικὴ σημασία.

Αὐτὴ ἡ κατανόησι ποὺ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶναι ἕνα πρᾶγμα ἐγωϊστικό. Ἐκεῖνο ποὺ θέλομε εἶναι νὰ προσαρμόσουν τὴν προσωπικότητά τους πάνω στὰ δικά μας ἀχνάρια, ν' ἀντιγράψουν τὶς σκέψεις μας, νὰ σταθοῦν στὴν ἴδια σκοπιὰ ὅπου βρισκόμαστε καὶ νὰ γίνουν «ἐρζάτς» τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἂν δὲν τὸ καταφέρουν, ἂν, δηλαδή, δὲν ἐξαφανίσουν τὴν προσωπικότητά τους μπροστὰ στὴ δική μας, φανάζομε τότε ὅτι δὲ μᾶς καταλαβαίνουν.

Ἂν ἔχωμε τὸ θάρρος νὰ ποῦμε τὰ πράγματα μὲ τὸ ἀληθινό τους ὄνομα, θὰ ἰδοῦμε πὼς αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε κατανόησι δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μορφὴ πνευματικῆς ὑποδουλώσεως, ποὺ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀλλ' ἂς ἀντιστρέψωμε τὰ πράγματα. Ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα ποὺ παραπονιοῦνται ὅτι δὲν τοὺς καταλαβαίνουν, γιατὶ δὲν προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν αὐτοὶ τοὺς ἄλλους; Γιατὶ διεκδικοῦν αὐτὸ τὸ προνόμιο μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους; Γιατὶ ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ ὑποταχθοῦν πνευματικὰ σ' αὐτούς, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δὲν εἶναι πρόθυμοι σὲ καμμιὰ παραχώρησι;

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν ἀναρίθμητοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Κι' οἱ πρῶτοι κι' οἱ δεύτερες ἐκεινοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ τοὺς καταλάβουν. Ἐκεῖνο ποὺ δὲ σκέφτονται ποτὲ καὶ ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τὸ σκεφτοῦν, εἶναι ὅτι κι' αὐτοὶ πρέπει νὰ προσπαθήσουν νὰ καταλάβουν τοὺς ἄλλους.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη κατηγορία, ποὺ δὲν εἶναι λιγώτερο πολυάριθμη ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Πρόκειται γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ τὶς γυναῖκες ποὺ περιμένουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ν' ἀνακαλύψουν μέσα τους... ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἔχουν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μοιάζουν μὲ τοὺς κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς, ποὺ βασανίζουν τὸ γιατρό τους γιὰ νὰ τοὺς βρῇ μιὰ ἀρρώστια, ποὺ δὲν ἔχουν. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ «ἄρρωστοι γιὰ κατανόησι». Ἂν τοὺς ρωτήσῃ κανεὶς τί περιμένουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ν' ἀνακαλύψουν μέσα τους, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ ποῦν. Γιατί, συνθέτερα, δὲν ἔχουν τίποτα ποὺ ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο οὔτε καὶ νὰ τὸ προσέξῃ κανείς. Εἶναι πελοριστότερο ἄδειοι κι' ἀπὸ ἕνα ξεφούσκωτο μπαλόνι. Τὰ αἰσθήματά τους εἶναι πεζά, οἱ σκέψεις τους ταπεινές, οἱ ἐκδηλώσεις τους ἄχαρες. Οἱ ποστιμήσεις τους ρουτινιέρικες. Κι' ὡστόσο, ζητᾶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ν' ἀνακαλύψουν μέσα στὴ ψυχή τους κρυμμένους θησαυροὺς ἀνύποπτες ἐξάρσεις, μεγαλόπνοες ἐμπνεύσεις, τρικυμίες αἰσθημάτων καὶ παθῶν. Δὲν τὸ κατάφεραν; Ἔ, αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν τοὺς καταλαβαν.

Πόσες νέες δὲν καταστρέφουν τὴ ζωή τους, ζητώντας νὰ τὶς καταλάβουν! Αὐτὴ ἡ νοσηρὴ ἐπιθυμία τους τὶς βγάζει ἔξω ἀπὸ τὴ ζωή, τὶς δηλητηριάζει ἀκατάπαυστα καὶ τὶς κάνει ἀνίκανες νὰ αἰσθανθοῦν καὶ τὶς πιὸ ἁπλὲς χαρές. Ζητᾶνε πάντα νὰ βροῦν «κάτι ἄλλο», κάτι ποὺ δὲν ὑπάρχει, κάτι ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ προσδιορίσουν καὶ ποὺ γίνεται, ὡστόσο, ὁ ἐφιάλτης καὶ τὸ σαράκι τῆς ζωῆς τους.

Μάθετε, ὡστόσο, πὼς ἡ ἀγάπη, ὅπως κι' ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθήματά μας, δὲν ἔχουν παρὰ μόνο τὴν ἀξία καὶ τὸ περιεχόμενο ποὺ τοὺς δίνομε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.

Κι' ἐπειδὴ μιλήσαμε παραπάνω γιὰ μπαλόνια, ἂς συνεχίσωμε τὴν παρομοίωσι. Τὰ αἰσθήματα εἶναι, λοιπόν, μπαλόνια ποὺ τὰ γεμίζομε μὲ τὴν πνοὴ τῆς ψυχῆς μας, ποὺ τοὺς δίνομε ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχομε καὶ ποὺ μᾶς θαμπώνουν ἔπειτα κι' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους μὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ λάμψι τους.

Ἂν ἡ ψυχή μας εἶναι ἄδεια καὶ στεῖρα, τὰ μπαλλόνι τῶν αἰσθημάτων μας θὰ μείνῃ ξεφούσκωτο. Καὶ κανεὶς δὲ θὰ μᾶς φταίῃ γι' αὐτό "Αν ἡ ψυχή σας εἶνε πλούσια, τὸ μπαλλόνι τῶν αἰσθημάτων μας θὰ τιναχτῇ ψηλά, θὰ σεριανίσῃ στὸν οὐρανὸ καὶ θὰ μᾶς μεταφέρῃ μαζί του στοὺς αἰθέρες.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἡ ψυχή τους εἶναι γεμάτη δὲν παραπονιοῦνται ποτὲ πὼς δὲν τοὺς καταλαβαίνουν. Γιατὶ δημιουργοῦν μόνοι τους τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς κατανοήσεως.

Αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἡ αὔρα ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ αἰσθήματά τους καὶ ποὺ τὰ ζωογονεῖ. Ἐνῶ συγχρόνως ζωογονεῖται ἀπ' αὐτά. Οἱ ἄνθρωποι, τουναντίον, ποὺ ἡ ψυχή τους εἶναι ἄδεια, δὲ βρίσκουν κατανόησι πουθενά. Γιατὶ οὔτε οἱ ἴδιοι μποροῦν νὰ καταλάβουν κανένα. Ἡ ψυχική τους φτώχεια τοὺς κλείνει μέσα στὸν ἑαυτό τους στραγγαλίζει τὶς ἐκδηλώσεις τους, κάνει ἀδύνατη καὶ λαχανιασμένη τὴν ἀναπνοή τους καὶ παγώνει τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες τους.

Γεμίστε, λοιπόν, τὴν ψυχή σας. Κι' οἱ ἄλλοι θὰ σᾶς καταλάβουν. Ὅπως κι' ἐσεῖς ἐπίσης θὰ τοὺς καταλάβετε. Ἔτσι, δὲν θὰ βρεθῆτε στὴν ἀνάγκη ν' ἀνσοωτηθῆτε ἂν εἶναι προτιμώτερο νὰ σᾶς ἀγαποῦν ἢ νὰ σᾶς καταλαβαίνουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ὑπερηφάνεια συμβιβάζεται μὲ τὴν ἀγάπη;

Ἡ Μίκο Τάκα, χορεύοντας μὲ τὸ σύζυγο τῆς Τζίνας Λολομπρίτζιντα σὲ μιὰ δεξίωσι, ποὺ δόθηκε τελευταία στὴ Ρώμη, μετὰ τὴν πρεμιέρα τοῦ φίλμ «Σαγιονάρα».

«ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ «ΣΤΑΡ»

χωρὶς νὰ τὸ θέλω!..»

Ἡ Μίκο Τάκα, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Σαγιονάρα», διηγεῖται πῶς τὴν ἀνακάλυψε τὸ Χόλλυγουντ

«Ἔχω σχίστα μάτια, φορῶ τὸ κιμονὸ μ' ἐξαιρετικὴ γάρι, ξέρω νὰ χορεύω τὸ «ὀντόρι», τὸν ἐθνικὸ χορὸ τῆς Ἰαπωνίας καὶ μὲ λένε Μίκο Τάκα. Ἀλλὰ στὴν Ἰαπωνία πάτησα τὸ πόδι μου γιὰ πρώτη φορά, μόλις ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τώρα πὼς εἶμαι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Σαγιονάρα» καὶ μὲ θεωρεῖ σὰν χαρακτηριστικὸ δεῖγμα τῆς γιαπωνέζικης γυναικείας ὁμορφιᾶς. Ὡστόσο, ὡς πέρυσι, δηλαδὴ ὥσπου νὰ «γυριστῇ» αὐτὸ τὸ φίλμ, ἤμουν μιὰ Ἀμερικανιδούλα, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες, μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι ἁπλῶς καταγόμουν ἀπὸ Ἰαπωνικὴ οἰκογένεια. Δούλευα σ' ἕνα πρακτορεῖο ταξιδιῶν στὸ Λὸς Ἄντζελες, ὅπου γεννήθηκα ἐδῶ κι' εἰκοσιπέντε χρόνια, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ φανταζόμουν πὼς θἀχτοράν μιὰ μέρα, ποὺ θ' ἀντιπροσώπευα γιὰ ἐκατομμύρια κόσμο τὸ ἰδανικὸ θήλυ τῆς μακρυνῆς πατρίδας μου.

»Ἀλλὰ μιὰ καὶ θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν Ἱστορία μου, ἂς ἀκολουθήσω μιὰ σειρά. Ἦταν ἡ παραμονὴ μιᾶς γιαπωνέζικης γιορτῆς, ποὺ γίνεται κάθε χρόνο ἀπὸ τὴν κοινότητά μας, στὸ Λὸς Ἄντζελες. Μόλις εἶχε μπῆ τὸ 1957. Ἑτοίμαζα τὸ κιμονό, ποὺ θὰ φοροῦσα στὴ γιορτὴ καὶ σκεφτόμουν μὲ νοσταλγία τὶς ὁμορφες μέρες, ποὺ εἶχα περάσει τὴν προηγούμενη χρονιὰ στὴν Ἰαπωνία, ὅπου εἶχα κάνει τὶς διακοπές μου μὲ ἔξοδα τοῦ πρακτορείου μας. Συγκρίνοντας ἐκείνη τὴν περίοδο, ποὺ εἶχα περάσει στὴ γῆ τῶν προγόνων μου, μὲ τὴ μονότονη ζωὴ τῆς Ἀμερικανίδας, ποὺ δουλεύει γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί της, ἔνοιωθα μέσα μου ἕνα βαθὺ κενό. Τὸ κιμονό, ποὺ θὰ φοροῦσα, ἦταν ὡραῖο, ὁλομέταξο, μὲ γρυσᾶ κεντήματα, ὅπως ὅλων τῶν κοριτσιῶν τῆς κοινότητός μας. Κυτταζόμουν στὸν καθρέφτη καὶ σκεφτόμουν τί λουλούδια νὰ περάσω στὰ μαλλιά μου τὴν ἄλλη μέρα. Στὴν ὄψι μου ἦταν χυμένη ἡ μελαγχολία. "Ἤμουν πιὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια εἰ· πολλά, πάρα πολλά.

»Αὐτὰ ἦταν τὰ αἰσθήματα, ποὺ συγκινοῦσαν τὴν καρδιά μου, ὅταν τὴν ἑπομένη πῆγα μὲ μιὰ φίλη μου στὴ γιορτή. Σὲ κάποια, λοιπόν, στιγμή, μὲ πλησιάζει ἕνας κύριος καὶ μοῦ λέει:

»— Τί θὰ λέγατε, δεσποινίς, ἂς σᾶς δοκίμαζε γιὰ μιὰ ταινία της ἡ Γουῶρνερ Μπρός;

»Τοῦ ἔρριξα μιὰ θυμωμένη ματιά. Δὲ θεωροῦσα καθόλου κατάλληλη ἐκείνη τὴν ὥρα γιὰ ἀστεῖα. Δὲν τοῦ ἀπάντησα, λοιπόν, καθόλου κι' ἔκανα νὰ ἀπομακρυνθῶ. Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν τὸ ἔβαλε κάτω. Μοῦ ἔδωσε μιὰ κάρτα του, μὲ τὸ ὄνομά του — Σόλλυ Μπαγιάνο — καὶ τὸ τηλέφωνο τῆς Γουῶρνερ, καὶ μοῦ εἶπε:

»— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χάσετε τέτοια εὐκαιρία, δεσποινίς...

»Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἀνάφερα αὐτὴ τὴ συνάντησι στὸ σπίτι μου. Ἕνας οἰκογενειακός μας φίλος, ποὺ εἶχε σχέσεις μὲ τοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους, μοῦ εἶπε:

»— Ξέρεις ποιὸς εἶναι ὁ Σόλλυ Μπαγιάνο; Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνακαλύπτει ταλέντα γιὰ τὴ Γουῶρνερ. Δημιούργησε ὡς τώρα δεκάδες «στάρ»!...

»Κι' ὁ πατέρας μου ἐπίσης μ' ἐνθάρρυνε:

»— Γιατὶ δὲν κάνεις ἕνα τηλεφώνημα; μοῦ εἶπε.

»Τὴν ἄλλη μέρα, μοῦ λέει κι' ὁ διευθυντής μου:

»— Στοιχηματίζω πώς, ἂν πᾶς στὴ Γουῶρνερ, θὰ γίνῃς πρωταγωνίστρια μέσα σ' ἕνα μήνα!

»Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω πῶς, τοῦ ἀπαντῶ:

»— Ὡραῖα, ἂς στοιχηματίσουμε. Θὰ παρουσιαστῶ στὴ Γουῶρνερ. Ἂν μὲ προσλάβουν, θὰ γυρίσω καὶ θὰ σᾶς δουλέψω δωρεὰν γιὰ μιὰ βδομάδα. Ἂν, ὅμως, μοῦ δώσουν τὰ παπούτσια στὸ χέρι, τότε θὰ μοῦ κάνετε τὴν αὔξησι, ποὺ εἶχα ζητήσει. Σύμφωνοι;

»Ὁ διευθυντὴς ἔτριψε λιγάκι τὴ μύτη του, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ δευτερόλεπτα εἶχε δεχτῆ.

»— Ὑπωσδήποτε, ἐγὼ θὰ κερδίσω, μοῦ εἶπε.

»Ὁ παραγωγὸς Οὐίλλιαμ Γκέτς, ὁ σκηνοθέτης Τζόζουα Λόγκαν, κι' ὁ Σόλλυ Μπαγιάνο, μὲ ὑποδέχτηκαν μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Τὸ δοκιμαστικὸ «γύρισμα» πέτυχε στὴν ἐντέλεια.

»Ὅταν πῆγα πάλι στὴν Ἰαπωνία, γιὰ νὰ «γυρίσουμε» τὴν ταινία, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔβλεπα μιὰ διαφορετικὴ χώρα ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχα γνωρίσει τὴν προηγούμενη χρονιά, σὰν ἁπλὴ τουρίστρια. Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὁ κόσμος, στὸ δρόμο, μοῦ ζητοῦσε αὐτόγραφα, μ' ἔδειχνε κι' ἔλεγε: «Εἶναι ἡ ἀραβωνιαστικιὰ τοῦ μεγάλου ἠθοποιοῦ Μάρλον Μπράντο». Ἐξ ἄλλου, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ ταξιδέψω καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, νὰ γνωρίσω τὸν τόπο, ὅπου εἶχαν γεννηθῆ οἱ γονεῖς μου καὶ νὰ ἐπισκεφτῶ τὸ ναό, ὅπου, πρὶν μεταναστεύσουν γιὰ τὴν Ἀμερική, παντρεύτηκαν.

»Τώρα εἶμαι μιὰ «στάρ». Μετὰ τὸ «γύρισμα» τοῦ «Σαγιονάρα», τὸ ὄνομά μου ἔγινε παντοῦ γνωστό, ἔχω ἀρκετὰ λεφτὰ κι' ὁ δ

ΕΝΑ ΠΑΚΕΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τ Ο τραῖνο σταμάτησε στὸ χαριτωμένο σταθμό, ποὺ τόσο καλὰ τὸν ἤξερε ἡ Λοῦσυ.

Μάζεψε βιαστικὰ τὶς βαλίτσες της καὶ πήδησε ἔξω. Μόλις εἶχε πατήσει τὸ πόδι της στὴν πλατφόρμα, εἶδε τὸν πατέρα της, ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος της χαμογελῶντας.

— Γειά σου, Λοῦσυ. Ἔκανες καλὸ ταξεῖδι; τὴ ρώτησε, καθὼς ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ ἤρεμος τόνος τῆς φωνῆς του τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάσῃ.

— Μπαμπᾶ, ἀλήθεια ἦταν αὐτὰ ποὺ σᾶς τηλεγράφημα... ἄρχισε. Ἔφυγα πραγματικὰ ἀπ' τὸν Πῆτερ καὶ δὲ θὰ ξαναγυρίσω πιὰ κοντά του. Θὰ πάρω διαζύγιο...

— Πολὺ καλά! τὴ διέκοψε ὁ πατέρας της. Αὐτὲς εἶναι οἱ βαλίτσες σου; Ἔλα! Ἔχω ἀφίσει τ' αὐτοκίνητο στὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ Λοῦσυ τὸν ἀκολούθησε μηχανικά. Ἦταν κατάπληκτη ἀπ' τὴ στάσι του. Περίμενε πὼς θὰ τῆς ζητοῦσε ἐξηγήσεις, κι' αὐτὸς φερνόταν σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα!

— Ἡ μητέρα σου δὲ μπόρεσε νἄρθῃ, γιατὶ ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ διάλεξι, τῆς εἶπε μόλις μπῆκαν στ' αὐτοκίνητο.

— Μὰ πῶς;... Ἔχει ἕνα χρόνο νὰ μὲ δῇ!.. φώναξε ἡ Λοῦσυ.

Τί συνέβαινε λοιπόν; Γιατί τῆς φέρνονταν τόσο ἀδιάφορα οἱ δικοί της; Αὐτὴ εἶχε τόση ἀνάγκη ἀπ' τὴν ἀγάπη τους, τώρα ποὺ ξαναγύριζε στὸ σπίτι της!

Θυμήθηκε τ' ἄλλο της σπίτι: τὸ μικρὸ διαμέρισμα στὸ Λονδῖνο, ὅπου ζοῦσε μὲ τὸν Πῆτερ.

«Δὲν πρέπει νὰ τὸ σκέφτωμαι — εἶπε μὲ πεῖσμα στὸν ἑαυτό της. Τὸ σπίτι μου εἶναι αὐτὸ ποὺ πάω τώρα, ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα!»

Προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή της στοὺς δεξιόμους ποὺ περνοῦσαν. Δεκαεννιὰ ὁλόκληρα χρόνια, ὣς τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκε, εἶχε ζήσει σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πόλι. Κι' ὅμως τώρα ποὺ βρισκόταν καὶ πάλι ἐκεῖ, δὲν ἔνοιωθε τὴ συγκίνησι ποὺ περίμενε.

Μὰ κι' ὅταν τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ πατρικό της σπίτι, κατάλαβε πὼς δὲ χαιρότανε ποὺ τὸ ξανάβλεπε.

«Τί μοῦ συμβαίνει λοιπόν;» σκέφτηκε τρομαγμένη. Κι' ἔτρεξε ν' ἀνρίξῃ τὴν πόρτα.

Ὅλα ἦταν ὅπως τὰχε ἀφίσει, ὅπως τὰ θυμότανε. Τὰ μεγάλα φωτεινὰ παράθυρα βλέπανε πρὸς τὸν κῆπο, ποὺ ἦταν γεμάτος τριανταφυλλιές. Ἡ γάτα κοιμόταν πάνω στὰ φία της χαμογελοῦσε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι. κεντητὰ μαξιλάρια τοῦ καναπέ. Ἡ φωτογρα-

"Εβγαλε τὰ γάντια της καὶ μπῆκε στὴν κουζίνα νὰ φτιάξῃ λίγο καφέ.

Ἐκεῖ τὴ βρῆκε ἡ μητέρα της, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά. Φοροῦσε τὸ καλό της καπέλλο μὲ τὰ λουλούδια καὶ χαμογελοῦσε ἤρεμα.

— Πῶς εἶσαι, Λοῦσυ; Φαίνεσαι πολὺ κατλά... τῆς εἶπε, φιλῶντας την τρυφερά.

— Ναί, μαμά, εἶμαι καλά. Μόνο ποὺ... Νά! Δὲ μποροῦσα νὰ μείνω ἄλλο μὲ τὸν Πῆτερ... Δὲν ταιριάζομε...

— Ξέρω, ξέρω! Μοῦ τἄλεγες στὰ γράμματά σου... τὴν πρόλαβε ἡ μητέρα της. Ἂν θέλῃς, φτιάξε λίγο καφὲ ἀκόμα. Ἔχει ἔρθει μιὰ κυρία, κάποια γειτόνισσά μας.

Τὰ γαλανὰ μάτια τῆς Λοῦσυ ἄνοιξαν διάπλατα. Πῶς τόχε κάνει αὐτὸ ἡ μητέρα της; Εἶχε φέρει μιὰ ξένη στὸ σπίτι, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ μείνουν μόνες οἱ δυό τους καὶ νὰ συζητήσουν γιὰ τὸ μέλλον της!...

Σερβίρισε νευρικὰ τὸν καφέ, τὸν πῆγε στὸ σαλόνι καὶ δήλωσε ὕστερα θυμωμένα:

— Ἐμένα νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ εἶμαι κουρασμένη. Πάω νὰ ξαπλώσω.

Ἀνέβηκε στὴν παληά της κρεβατοκάμαρη, γδύθηκε βιαστικὰ κι' ἔπεσε στὸ ντιβάνι. Τὰ κρύα σεντόνια τὴν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσῃ. Θυμήθηκε τὸ διπλὸ κρεβάτι ποὺ κοιμόταν μὲ τὸν Πῆτερ, κι' ἀναστέναξε. Συγκράτησε μὲ κόπο τὰ δάκρυά της.

Ἦταν κουτὸ νὰ στενοχωριέται τώρα πιά. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ μὲ τὸν Πῆτερ, ἀφοῦ δὲ συμφωνοῦσαν;

Κι' ὅμως στὴν ἀρχὴ τὰ πήγαιναν τόσο καλά! Μετά, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ κουράζεται ἀπ' τὴν καθημερινὴ ρουτίνα. Ὁ ἄντρας της δὲν ἦταν πιὰ ὁ ξέγνοιαστος νεαρὸς ποὺ γελοῦσε, ἔλεγε ἀστεῖα καὶ χόρευε περίφημα. Γυρνοῦσε κάθε βράδυ ἀπ' τὸ γραφεῖο του ἄκεφος καὶ κουρασμένος. Βγαίνανε ἔξω μόνο τὴν Κυριακή.

Ἡ Λοῦσυ ἐκνευριζόταν ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῇ. Ὥσπου, τὸ περασμένο ἀπόγευμα...

Εἶχε σκεφθῇ νὰ τοῦ κάνῃ μιὰ ἔκπληξι. Εἶχε βάλει τὸ καινούργιο της φόρεμα, εἶχε χτενιστῇ προσεχτικὰ κι' εἶχε μακιγιαριστῇ.

«Μόλις μὲ δῇ ἔτσι, θὰ μοῦ πῇ νὰ πᾶμε σὲ κέντρο» σκεφτόταν.

Μὰ ὁ Πῆτερ οὔτε εἶχε προσέξει κἂν τὸ ντύσιμό της. Κι' ὅταν ἐκείνη, ἀπογοητευμένη, τοῦ εἶπε πὼς δὲ μαγείρεψε, νομίζοντας πὼς θὰ τρώγανε ἔξω, τῆς ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ξέρεις ὅτι τὰ λεφτὰ ποὺ παίρνω εἶναι λίγα. Ἴσα-ἴσα ποὺ τὰ βγάζω πέρα. Ποτέ σου δὲ μὲ ρώτησες πῶς τὰ καταφέρνω!

Ἔτσι ἄρχισε ὁ καυγᾶς τους. Πάνω στὸ θυμό της ἡ Λοῦσυ τὸν ἀπείλησε πὼς θὰ γύριζε στὴ μητέρα της. Αὐτὸς γέλασε εἰρωνικά.

Τὴ νύχτα κοιμήθηκαν χωριστά. Καὶ τὸ πρωῒ ἔφυγε χωρὶς νὰ τῆς πῇ ἀντίο. Ἐκείνη ἑτοίμασε τότε τὶς βαλίτσες της καὶ πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο.

«Τώρα θὰ εἶναι μόνος του, ὅπως κι' ἐγώ...» σκέφτηκε. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ δάκρυά της ἄρχισαν νὰ τρέχουνε.

Ἀκούγοντας τὴ μητέρα της ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα, σκούπισε βιαστικὰ τὰ μάτια της. Τώρα θὰ μποροῦσε νὰ τῆς διηγηθῇ ὅλες της τὶς στενοχώριες καὶ τὸ λόγο ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ χωρίσῃ... Μὰ ἡ μητέρα της τὴ ρώτησε ἁπλῶς ἂν τῆς ἔφταναν οἱ κουβέρτες, τὴν καληνύχτισε κι' ἔφυγε.

★

Ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τόσο μόνη της ἡ Λοῦσυ, ὅσο ἐκείνη τὴν πρώτη μέρα καὶ τὶς ἑπόμενες ποὺ ἔμεινε στὸ σπίτι. Ὅλοι τῆς φαίνονταν ξένοι. Ἀκόμη κι' οἱ παληοί της φίλοι δὲν τὴν καταλάβαιναν πιά. Καὶ πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ πὼς κανεὶς δὲν τὴν ἤξερε τόσο καλά, ὅσο ὁ Πῆτερ...

Τέλος, τὴν πέμπτη μέρα, καθὼς ξεφύλλιζε ἕνα οἰκογενειακὸ λεύκωμα, ἔπεσε ἀπὸ μέσα ἕνα πακέτο γράμματα. Ἦταν αὐτὰ ποὺ εἶχε στείλει στὴ μητέρα της ἀπ' τὸ Λονδῖνο.

Τὰ σήκωσε μηχανικὰ κι' ἄρχισε νὰ τὰ διαβάζῃ, στὴν τύχη. Ὅσο προχωροῦσε, τόσο πιὸ ἐκπληκτη ἔμενε... Τώρα μόνο κατλάβαινε πόσω ἐγωϊστικὰ εἶχε φερθῇ. Σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα δὲ μιλοῦσε παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ λέξι γιὰ τὸν ἄντρα της, γιὰ τὴ σκληρὴ δουλειά του, γιὰ τὴν προσπάθειά του νὰ τὴ ζήσῃ. Ἀντίθετα, ἀφιέρωνε ὁλόκληρες σελίδες γιὰ κάθε δικό της μικροπαράπονο.

Ἔτσι ἐξηγιόταν γιατὶ οἱ γονεῖς της δὲν εἶχαν ζητήσει νὰ μάθουν τίποτα. Τὰ ἤξεραν ἄλλα... Εἶχαν καταλάβει πὼς ἡ κόρη τους δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη σωστὴ γυναίκα, καὶ τῆς φέρονταν ὅσο μποροῦσαν πιὸ ἀδιάφορα, γιὰ νὰ τῆς δείξουν πόσο λάθος ἔκανε ν' ἀφίσῃ τὸν ἄντρα της καὶ τὸ σπίτι της, χωρὶς λόγο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ πατέρας της.

— Φαίνεται πὼς ἄρπαξα γρίππη, εἶπε κουρασμένα.

Σὲ πέντε λεπτά, ἡ μητέρα της τὸν εἶχε βάλει στὸ κρεβάτι κι' εἶχε φωνάξει γιατρό...

«Μπορεῖ νἄχη κι' ὁ Πῆτερ γρίππη. Καὶ τότε ποιὸς θὰ τὸν περιποιηθῇ;» σκέφθηκε μὲ τρόμο ἡ Λοῦσυ.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἔπαιρνε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Μπῆκε σὰ σίφουνας στὸ διαμέρισμα κι' ἔπεσε κυριολεκτικὰ πάνω στὸν Πῆτερ, ποὺ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀγάπη μου, γύρισα! Δὲ θὰ ξαναμαλώσουμε ποτέ... τοῦ μουρμούρισε ἀνάμεσα σὲ δυὸ φιλιά.

Μὰ ἤξεραν κι' οἱ δυό τους πὼς δὲν ἐννοοῦσε αὐτό. Θὰ ξαναμαλώναν, ἀμέτρητες φορές, μὰ τίποτα πιὰ δὲ θὰ χαλοῦσε τὴν ἀγάπη τους.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΤΖΩΝ

Ἡ Λοῦση μπῆκε σὰν σίφουνας στὸ διαμέρισμα κι' ἔπεσε πάνω στὸν Πῆτερ, ποὺ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του...

Γυναίκες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΕΣΘΗΡ, Η ΓΛΥΚΕΙΑ ΙΟΥΔΑΙΑ

ΕΚΕΙΝΗ τὴ νύχτα, στ' ἀνάχτορα τοῦ βασιλιᾶ 'Ασουήρου, δινόταν μιὰ περίφημη γιορτή. Ἦταν καλεσμένοι ὅλοι οἱ ἐπίσημοι τοῦ ἀπέραντου βασιλείου του. Γέροι ἀντιβασιλεῖς, πολεμιστὲς δοξασμένοι, μαθηματικοὶ κι' ἀστρολόγοι. Τέλος δ,τι εἶχε νὰ ἐπιδείξη σὲ πλοῦτο καὶ σὲ δύναμι ἡ φημισμένη πρωτεύουσα, τὰ Σοῦσα, ἦταν συγκεντρωμένο ἐκεῖ. Τ' ἀνάχτορα, χτισμένα μὲ ἀφάνταστη λαμπρότητα, κολυμποῦσαν στὸ φῶς. Καί, μέσα στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα τοῦ συμποσίου μὲ τοὺς ὁλόχρυσους στύλους, ὅμορφες παρθένες κερνοῦσαν τ' ἀφρώδη κρασιά. Οἱ αὐλητρίδες ἀνέμελπαν τὸν ὕμνο τοῦ ἔρωτα. Ὁ 'Ασουήρος γιόρταζε ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα, τὴν τρίτη ἑπτετία τῆς βασιλείας του.

Τὴν ἕβδομη μέρα, θέλοντας νὰ ἐπιδείξη σ' ὅλους τὴν ἀσύγκριτη καλλονὴ τῆς βασίλισσας 'Αστίν, τῆς μήνυσε νὰ κατεβῆ στὸ συμπόσιο. 'Εκείνη ὅμως ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ παρουσιαστῆ μπροστὰ σὲ τόσο πλῆθος. "Οχι πὼς ἦταν σεμνή, ἀλλὰ τὸ θεωροῦσε ὑποτιμητικὸ νὰ κάνη τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ συζύγου της. Θύμωσε τότε ὁ 'Ασουῆρος καὶ γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ ζηλέψη, ἐστειλε νὰ φέρουν στὸ παλάτι, τὴν Τουνί, μιὰ καταπληκτικὴ ὁμορφιά, ποὺ τὴ λάτρευαν ὅλοι οἱ ἄντρες. Ὅταν μπῆκε στὴν αἴθουσα, ὅλα τὰ χέρια ὑψώθηκαν γιὰ νὰ τὴν καλωσορίσουν. Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία. Τὰ μαλλιά της τὰ εἶχε χτενισμένα κατὰ τὴ συνήθεια τῆς 'Ανατολῆς καὶ κρύβανε λίγο τὸ μέτωπο. Καὶ τὸ νεαρό της σῶμα ἦταν ντυμένο μ' ἕνα ἔνδυμα, ποὺ τὸ ἔκανε ἀκόμη πιὸ ὁμορφο.

Ὁ 'Ασουῆρος τὴν ἔβαλε νὰ καθήση σιμά του καὶ τῆς πρόσφερε ἕνα κύπελλο γεμᾶτο κρασί, ποὺ μοσχοβολοῦσε. Τότε ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, φάνηκαν δώδεκα χορεύτριες. Ἦταν μελαχροινές. Οἱ δυὸ πρῶτες ἔπαιζαν αὐλό κι' ἡ τελευταία τύμπανο. Οἱ ὑπόλοιπες χτυποῦσαν ρυθμικὰ τὰ δάχτυλά τους. Ὁ χορὸς τους ἦταν ἐρωτικός. Πηγαινοερχότουσαν μέσα σ' ἕνα μικρὸ χῶρο κι' ἀνακατευότουσαν σὰν τὰ κύματα. Ὕστερα ἐνωθήκανε σὲ ζευγάρια καὶ χωρὶς νὰ σταματήσουν τὸ βηματισμό τους, ἔλυσαν τὶς ζῶνες τους κι' ἄφησαν νὰ πέσουν οἱ ρόδινοι χιτῶνες τους.

Ἔπειτα ὁ χορὸς σταμάτησε. Μιὰ ἀκροβάτιδα μπῆκε στὴν αἴθουσα, παίζοντας μὲ μυτερὰ μαχαίρια. Οἱ κοφτερὲς τους λεπίδες σκορποῦσαν μικρὲς πρασινες φλόγες. Τὰ κάρφωσε τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο πάνω στὸ πάτωμα κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ περπατᾶ μὲ τὰ χέρια ἀνάμεσά τους μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια. Οἱ παρευρισκόμενοι χειροκρότησαν δαιμονισμένα. Κι' ἡ ἀκροβάτιδα, κάνοντας μερικὲς τούμπες στὸν ἀέρα, ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ ἕνα σμένοι ζητοῦσαν κρασί, φαγητά, φροῦτα, 'Η ὀχλοβοὴ ὁλοένα μεγάλωνε. πόρτα ἄνοιξε στὸ βάθος καὶ μιὰ γυναίκα, ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα 'Αστίν, ντυμένη στὰ μαῦρα μεταξωτά, πρόβαλε στὸ κατῶφλι. 'Ακίνητη, κύτταζε τοὺς καλεσμένους τοῦ συζύγου της. Τοὺς κύτταξε ἔτσι, σὰ νὰ τοὺς περιφρονοῦσε καὶ σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε νὰ φύγουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Κανεὶς ἀκόμη δὲν τὴ γνώριζε. Εἶχαν ἀκουστὰ μονάχα πὼς ἡ βασίλισσα 'Αστὶν ζοῦσε δική της ζωή. "Ελεγαν πὼς ἔβινε τὸν ἔρωτά της σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν κι' ὕστερα τοὺς σκότωνε. Στρατιῶτες τὴν εἶχαν δῆ νὰ τρέχη σὲ σκοτεινὲς κι' ἄγνωστες συνοικίες, τυλιγμένη σὲ πέπλα ποὺ τῆς ἔκρυβαν τὸ ὑπέροχο πρόσωπο. Μὰ ὅλ' αὐτὰ ἴσως νὰ ἦταν καὶ ψέμματα. Ὁ 'Ασουῆρος δὲν ἦταν ἄνθρωπος, ποὺ μποροῦσε ν' ἀνεχτῆ τέτοια καμώματα ἀπὸ τὴ γυναίκα του. "Οπως κι' ἂν εἶχε ὅμως τὸ ζήτημα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ 'Αστὶν φέρθηκε ἀνόητα. Πληγωμένη στὸν ἐγωϊσμό της γιὰ τὴν ἐμφάνιση τῆς Τουνί στὸ βασιλικὸ συμπόσιο, ἔβειξε ὅλη τὴν κακία της καὶ τὴν ἐλαφρότητά της. Κρατώντας στὸ δεξί της χέρι μιὰ μικρὴ λύρα ἀπὸ ἔβενο, προχώρησε ἀνάμεσα στοὺς ξένους, ἀπαγγέλλοντας μ' ἕνα παράξενο τόνο:

— Νά, λοιπόν, ποὺ ὁ βασιλέας δὲν εἶναι πιὰ ὁ ἴδιος! Νά, λοιπόν, ποὺ δὲ θὰ ξανάρθη ὑπακούοντας στὴ φωνή μου, ὅπως ἄλλοτε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, τότε ποὺ ἔπαιζα μὲ τὴν κιθάρα μου καὶ τοῦ τραγουδοῦσα. Τώρα ὁ βασιλέας πίνει τὸ κρασί του ἀπὸ τὴν ἴδια κούπα μιᾶς γυναίκας τοῦ δρόμου. Ἰώρα ὁ βασιλέας γίνεται ἕνα μὲ τοὺς βαστάζους καὶ τοὺς χοντρέμπορους καὶ δὲ μπορεῖ νὰ ξεχωρίση τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ σωστὸ δρόμο...

Οἱ καλεσμένοι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί λέει, μαζεύονταν γύρω της. Θαμπώνονταν ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιά της. Αὐτὴ ὅμως τοὺς κύτταζε μ' ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα καί, κουνῶντας τὸ κεφάλι της, συνέχιζε τὴν ἀπαγγελία της. 'Η φωνή της δυνάμωνε, τὰ μάγουλά της κοκκινίζαν. "Υστερα πρόσθεσε, στρέφοντας τὰ μεγάλα της μάτια στὸν ἔκπληκτο βασιλέα:

— "Α, δυστυχισμένα Σοῦσα! 'Αξιολύπητη πόλι! Δὲν ἔχετε πιὰ νὰ σᾶς ὑπερασπίσουν τοὺς δυνατοὺς ἄντρες, ποὺ εἴχατε μιὰ φορά. Τώρα οἱ ὑπερασπιστές σας μεθᾶνε, τρῶνε καὶ διασκεδάζουν μὲ τιποτένια πλάσματα. Γι' αὐτὸ ἀπόψε θὰ φύγω, γιὰ νὰ μὴ δῶ τὸν ὄλεθρό σας. Νὰ μὴ δῶ ποὺ θὰ πέσετε σὲ στάχτες κι' ἐρείπια...

"Εκανε μιὰ μεγάλη στροφὴ καὶ, χτυπῶντας τὶς χορδὲς τῆς λύρας της, ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίση νὰ κυττάξη κανένα, δίχως νὰ προσθέση λέξι. Ὁ 'Ασουῆρος ἦταν ὠχρός. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν. Κι' ἄξαφνα, σὰ νὰ τὸν εἶχε ἐξαφανιστῆ κιόλας πίσω ἀπὸ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα. 'Η Τουνί ἄρχισε τότε νὰ κλαίη δυνατά. Οἱ καλεσμένοι, ποὺ εἶχαν συνέλθει στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν, χρειάστηκε νὰ ἐφεύρουν μιὰ καινούργια διασκέδασι. Δυὸ δοῦλοι ἔσυραν στὴ μέση τῆς αἴθουσας, ἕνα μεγάλο δοχεῖο, γεμᾶτο κρασὶ ὡς τὰ χείλη. Κάποιος τότε, ἀδράχνοντας ἀπὸ τὰ πόδια μιὰ μικρὴ χορεύτρια, τὴν ἔβαλε νὰ πιῆ μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἐνῶ ἐκείνη τραντάζοταν ἀπὸ χαχανητά.

— Πιές! Πιές! τῆς φώναζαν ὅλοι μαζί. "Ακουσες τί εἶπε ἡ βασίλισσα 'Αστίν; "Ισως αὔριο νὰ μὴν ὑπάρχουν τὰ Σοῦσα. "Ισως αὔριο νὰ χαθοῦνε ὅλα μέσα σ' ἕνα μαῦρο ἀφανισμό!...

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε νὰ ξαναγυρίζη ὁ βασιλέας.

— 'Η βασίλισσα ἔφυγε! ἀνάγγειλε μὲ πένθιμη φωνή. Τώρα πιὰ εἴμαι ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ θὰ μοῦ κάνετε ξεχωριστὴ χαρά, ἂν συνεχίσουμε τὴ διασκέδασί μας ἄλλα ἑφτὰ μερόνυχτα. Ἔτσι μπορεῖ νὰ ξεχάσω πὼς ἡ ἀγαπημένη μου μ' ἐγκατέλειψε γιὰ πάντα...

Πραγματικά, τὸ συμπόσιο συνεχίστηκε ἄλλη μιὰ βδομάδα. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν ὅπως τὶς πρῶτες μέρες. Γιατί, ἐκτὸς ποὺ εἶχαν κουραστῆ οἱ καλεσμένοι, ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἀδιάρατη θλῖψι. Ὁ 'Ασουῆρος δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι οὔτε νὰ χαμογελάση, οὔτε νὰ χαϊδέψη τὴν πανέμορφη Τουνί, ποὺ βρισκόταν ξαπλωμένη διαρκῶς σιμά του. "Οταν, ἐπὶ τέλους, ἔληξε τὸ συμπόσιο κι' ἔφυγαν οἱ ξένοι, ὁ βασιλέας προσπάθησε νὰ παρηγορηθῆ μὲ τὸ κυνήγι. Καί, ὅπως φαίνεται, παρηγορήθηκε γρήγορα. Γιατὶ δὲν πέρασαν οὔτε ἕξη μῆνες, ὅταν ἕνα πρωὶ κάλεσε τοὺς συμβούλους του καὶ τοὺς εἶπε:

— 'Αποφάσισα νὰ ξαναπαντρευτῶ. Τί μὲ συμβουλεύετε;

— Κανένα ζωντανὸ πλάσμα δὲ μπορεῖ νὰ μείνη χωρὶς ταῖρι, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Νὰ ξαναπαντρευτῆς.

— Καὶ ποιὰ μοῦ προτείνετε γιὰ νύφη;

— Κάλεσε στὰ Σοῦσα τὶς ὡραιότερες νέες τοῦ δοξασμένου βασιλείου σου καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ βρῆς τὴ βασίλισσα ποὺ σοῦ ταιριάζει.

Ὁ 'Ασουῆρος ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴ συμβουλή τους. "Εστειλε τότε τοὺς κήρυκές του γιὰ ν' ἀναγγείλουν παντοῦ πὼς ὅλες οἱ νέες, εἶχαν δικαίωμα νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους. 'Ανάμεσα σ' αὐτές, ποὺ ἤρθαν στὴ φημισμένη πρωτεύουσα, ἦταν καὶ μιὰ ὀρφανὴ Ἰουδαία, ἡ 'Εσθήρ. Τὴν εἶχε μεγαλώσει ἕνας θεῖος της, ὁ Μαρδοχαῖος, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος συνετός, ἐξυπνος, γεμᾶτος ἀγαθότητα καὶ καλωσύνη. 'Η 'Εσθήρ, ποὺ ἀνατράφηκε στὰ χέρια του, ἦταν ὅλα τὰ χαρίσματά του. Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν εἶχε τὴν ὁμορφιὰ τῆς τραγουδοῦ καὶ νὰ παίζη κινύρα καὶ μποροῦσε νὰ σταθῆ στὸ πλευρὸ ἑνὸς βασιλέα. "Εκρυψε ὅμως ἀπ' ὅλους πὼς ἦταν Ἰουδαία, ἀπὸ φόβο μὴ τὴν περιφρονήσουν. "Οταν ὁ 'Ασουῆρος τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορά, ἔνοιωσε πὼς τοῦ τὴν εἶχε στείλει ἡ μοῖρα γιὰ νὰ τῆς φορέση τὸ πολύτιμο στέμμα του. Θέλησε ὅμως νὰ τὴ δοκιμάση καὶ τῆς εἶπε:

— Ἰ' ἄστρα εἶναι πολὺ ψηλά. Κι' ὡστόσο τὰ βλέπω στὴ θέσι τῶν ματιῶν σου.

'Εκείνη ἀποκρίθηκε:

— Αὐτὸ συμβαίνει, ἐπειδὴ στὰ μάτια μου ἀντανακλοῦν τὰ δικά σου, ὦ βασιλέα!

Χάρηκε μὲ τὴν ἀπάντησι ὁ 'Ασουῆρος καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῆ ἀμέσως. "Οταν τὸμαθε αὐτὸ ἡ 'Αστίν, σκέφτηκε νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ. Καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, ἔστειλε ἕνα πανέρι ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι, ὅπου ὁ καὶ κανεὶς ἄλλος, ὅτι τὸ δῶρο αὐτὸ τὸ εἶχε στείλει ἡ πρώην γυναίκα του. Βλέποντας, λοιπόν, τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα μῆλα, πῆρε τὸ ἕνα κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ δαγκάση ὅπως ἦταν. Αλλ' ἡ 'Εσθήρ, ποὺ τὸν εἶδε, τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τόκοψε στὰ δύο μ' ἕνα μαχαίρι. Τότε ὅμως, ξαφνιασμένη, πρόσεξε, ὅτι ἡ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ, ποὺ πολὺ ἀπὸ λίγο ἀκόμη στραφτολέα. Σὰ νὰ πονηρεύτηκε ἐκεῖνος, ἔδωσε ἕνα κομμάτι σ' ἕνα περιστέρι. Μὲ τὸ πρῶτο τσίμπημα, τὸ δυστυχισμένο πουλὶ ἔπεσε νεκρό. Τὰ μῆλα ἦταν δηλητηριασμένα. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀνακάλυπταν, ὅτι εἶχαν σταλῆ ἀπὸ τὴν 'Αστίν.

— 'Από αὐτὴ τὴ στιγμή, πρέπει νὰ προσέχουμε καὶ τὶς σκιές μας, εἶπε ὁ 'Ασουῆρος. 'Η 'Αστὶν ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπικίνδυνη.

— Κι' ὅμως ἔφυγε μόνη της, ἀπάντησε ἡ 'Εσθήρ. "Αν τὴν ἔδιωχνες ἐσύ, τότε θὰ εἶχε κάποια δικαιολογία γιὰ τὸ κακὸ ποὺ πῆγε νὰ κάνη. 'Ωστόσο μὴ φοβᾶσαι. Κάποιος ποὺ μ' ἔχει ἀναθρέψει ἀπὸ μωρό, θ' ἀγρυπνᾶ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. 'Από τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκε ἡ 'Εσθὴρ κι' ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ βρέθηκαν τὰ δηλητηριασμένα μῆλα, ὁ Μαρδοχαῖος

τριγυρνοῦσε μέσα στὸ παλάτι, προσέχοντας τὰ πάντα. Τότε ἀκριβῶς ἔτυχε νὰ δῆ δυὸ ἀνθρώπους τῆς Αὐλῆς, νὰ κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα. Τοῦ φάνηκε πὼς συνωμοτοῦσαν. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ μὲ τρόπο τὴ συνομιλία τους. Μὲ τὰ πρῶτα λόγια ὅμως, ποὺ ἄκουσε, ἀνατρίχιασε. Γιατὶ μονομιᾶς κατάλαβε πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μαζὶ μὲ ὡρισμένους ἄλλους, σχεδιάζανε νὰ δολοφονήσουν τὸν 'Ασουῆρο. Ὁ Μαρδοχαῖος εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀνεψιά του γιὰ τὸν τρομερὸ κίνδυνο. 'Η 'Εσθήρ, εὐτυχισμένη ποὺ πρόλαβαν τὸ ἀναπάντεχο κακό, μπῆκε στὸν κοιτῶνα τοῦ συζύγου της, κάθησε σιμά του καὶ μὲ φωνὴ τρυφερή, τοῦ ἀφηγήθηκε τὰ καθέκαστα. Ὁ 'Ασουῆρος πετάχτηκε πάνω.

— Πρέπει νὰ συλληφθοῦν ἀμέσως, φώναξε. Δὲ φοβᾶμαι τόσο γιὰ τὴ δική μου ζωή, ὅσο γιὰ τὴ δική σου. Γιατὶ ὅταν οἱ κακοῦργοι δοῦν πὼς ἀπέτυχαν μὲ μένα, θὰ τὰ βάλουν μαζί σου. "Οπως δήποτε στὴ μέση εἶναι πάλι ἡ 'Αστίν. Τώρα ὅμως θὰ τὸ μετανοιώση πικρὰ γιὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ ἔγκλημα ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ κάνη.

Οἱ συνωμότες πιάστηκαν τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα. 'Επειδὴ ὅμως δὲν ἤθελαν νὰ μαρτυρήσουν ποιὸς τοὺς εἶχε βάλει, τοὺς ἔρριξαν στὰ βασανιστήρια. 'Η 'Εσθὴρ ποὺ ἦταν ἀληθινὰ πονόψυχη, δὲ μποροῦσε νὰ βλέπη νὰ βασανίζωνται οἱ ἄνθρωποι. Ζήτησε τότε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ βασιλέα νὰ τοὺς ἐπισκεφτῆ. "Ισως αὐτὴ κατόρθωνε νὰ τοὺς πείση νὰ ὁμολογήσουν.

— Πήγαινε, τῆς εἶπε ὁ 'Ασουῆρος. 'Αλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πετύχης τὸ παραμικρό.

Ὁ βασιλέας Ἔκανε λάθος. Γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὡς ποιό σημεῖο ἔφτανε ἡ πειθὼ τῆς 'Εσθήρ. 'Η νεαρὴ βασίλισσα μπῆκε στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων καὶ πρόσταξε τοὺς δημίους, νὰ λύσουν τὰ χέρια τους ἀπὸ τὶς ἁλυσίδες. Πῆρε κατόπιν νερό, κρασὶ καὶ ψωμὶ καὶ τοὺς ἔβωσε νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε. Κι' ὅταν ἐκεῖνοι συνῆρθαν κι' ἄνοιξαν κάπως τὰ μάτια τους, ἡ 'Εσθὴρ δακρυσμένη, τοὺς παρακάλεσε νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια.

— "Αν μιλήσετε θὰ σώσετε τὴ ζωή σας καὶ θ' ἀφεθῆτε ἐλεύθεροι, τοὺς εἶπε. 'Εγώ, ἡ βασίλισσά σας, θὰ σᾶς προστατέψω ὡς τὸ τέλος. Γιὰ τὴν 'Αστὶν δὲ μ' ἐνδιαφέρει. 'Εκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω εἶναι, μὲ ποιόν συνωμοτεῖ μέσα στὸ παλάτι.

'Εκεῖνοι ἔπεσαν στὰ πόδια της.

— "Ας ἔρθη ὁ βασιλέας, ἀποκρίθηκαν. Θ' ἀκούση μὲ τ' αὐτιά του ποιὸς εἶναι ὁ μεγάλος του ἐχθρὸς καὶ ποιὸν πρέπει νὰ φοβᾶται. "Υστερα ἂς μᾶς κάνη ὅ,τι θέλει.

Χαρούμενη ἡ 'Εσθὴρ ἀνέβηκε στὸ παλάτι, γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὸν 'Ασουῆρο. Τώρα θὰ μάθαιναν τὴν ἀλήθεια. 'Αλλ' ὅταν μπῆκαν στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων, βρῆκαν ὄχι μονάχα τοὺς συνωμότες μ' ἕνα μαχαίρι στὴν πλάτη, μὰ καὶ τὸ φρουρὸ ποὺ τοὺς φύλαγε. Ὁ βασιλέας ἔγινε ἔξω φρενῶν. Γιατὶ μονομιᾶς ἀντιλήφθηκε πὼς ἡ συνωμοσία εἶχε ἔκτασι πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅσο νόμιζε στὴν ἀρχή. Κάποιος ποὺ φοβήθηκε μὴ μαθευτῆ τ' ὄνομά του, εἶχε κάνει τὸ τριπλὸ αὐτὸ ἔγκλημα. 'Αλλὰ ποιός ἦταν αὐτός; Γιὰ ποιόν εἶχαν σκοπὸ νὰ μιλήσουν οἱ δυὸ κατάδικοι; Ὁ 'Ασουῆρος κάλεσε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς συμβούλους του, τὸν 'Αμάν, γιὰ νὰ τοῦ πῆ τί ἔπρεπε νὰ κάνη. Ὁ 'Αμὰν εἶχε ἀνέβει στὰ ὕπατα ἀξιώματα, χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ εὔνοια τοῦ βασιλέα του.

Περήφανος γι' αὐτό, ἔβλεπε ὅλους νὰ τὸν προσκυνᾶνε καὶ νὰ ξεσκονίζουν τὴ θέσι, ποὺ θὰ καθόταν. "Ολους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μαρδοχαῖο. Τί ἦταν λοιπὸν ὁ τιποτένιος αὐτὸς ἄνθρωπάκος, ποὺ σήκωνε κεφάλι; Μιὰ μέρα τοῦ εἶπε ἀγανακτισμένος:

— Ξέρω πὼς ἔσωσες τὴ ζωὴ τοῦ βασιλέα. Ξέρω ἀκόμη ὅτι δὲν εἶναι συμφέρον σου νὰ τὰ βάζης μαζί μου. Γι' αὐτὸ καλύτερα ν' ἀλλάξης τακτικὴ καὶ νὰ μὲ προσκυνᾶς ὅποτε μὲ βλέπεις.

Ὁ Μαρδοχαῖος χαμογέλασε.

— 'Η μέση μου ἔπαψε νὰ λυγίζη πρὸ πολλοῦ, ἀποκρίθηκε. Μὴ χάνης ἄδικα τὸν καιρό σου.

Πληγωμένος στὴν ἀλαζονεία του ὁ 'Αμάν, σκέφτηκε τότε νὰ ἐξοντώση μὲ κάθε τρόπο τὸ Μαρδοχαῖο. "Ετσι, ὅταν ὁ 'Ασουῆρος τὸν κάλεσε, ὅπως εἴπαμε, γιὰ νὰ τοῦ ζητήση τὴ γνώμη του, ὁ κακὸς σύμβουλος τοῦ εἶπε πὼς δλ' αὐτὰ τὰ ἔκαναν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ τὸν ἔπεισε νὰ διατάξη τὴν ἐξόντωσί τους. "Οταν μαθεύτηκε ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἐτδησι, οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν καὶ ποῦ νὰ κρυφτοῦν. Ὁ διωγμός τους εἶχε ἀρχίσει ἄγριος, τρομερός, ἀνελέητος. "Οχι μονάχα γκρέμιζαν τοὺς ναούς καὶ τὰ σπίτια τους, ὄχι μονάχα ἔπαιρναν τὶς περιουσίες τους, μὰ καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς ἔρριχναν στὴ φωτιὰ ἢ τοὺς κάρφωναν ὁλοζώντανους σὲ σταυρούς. Οἱ Ἰουδαῖοι ἔφευγαν πανικόβλητοι. "Εφευγαν σ' ἐρημιὲς καὶ σὲ τόπους, ποὺ πήγαιναν μονάχα οἱ λεπροί κι' οἱ χολεριασμένοι, γιὰ νὰ πεθάνουν. Μὰ ἔτρεχαν πίσω τους καβαλλάρηδες καὶ τοὺς σκότωναν μὲ μιὰ τσεκουριὰ στὸ κεφάλι. Ὁ 'Αμὰν ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ ἱκανοποίησι. Γιατὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, περίμενε νὰ φτάση καὶ τὸ τέλος τοῦ Μαρδοχαίου.

"Ολες οἱ ἐλπίδες τώρα τῶν Ἰουδαίων, στηρίζονταν στὴν 'Εσθήρ. 'Η τραγικὴ βασίλισσα, ποὺ ἔβλεπε τοὺς δικούς της νὰ χάνωνται, τοὺς παράγγειλε νὰ νηστέψουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν ἐπὶ τρεῖς μέρες. Κι' ὅταν ἡ νηστεία κι' οἱ προσευχὲς ἐλήξαν, ντύθηκε τὴν πιὸ ἐπίσημη στολή της καὶ παρουσιάστηκε στὸν 'Ασουῆρο. Μαγεύτηκε ὁ βασιλέας ἀπὸ τὴν εὐγενική της ὁμορφιὰ καὶ καταλαβαίνοντας πὼς ἡ ἐπίσκεψί της εἶχε κάποιο εἰδικὸ λόγο, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Εἶσαι πάντα ἡ μεγάλη ἀγαπημένη, τῆς εἶπε. Εἶσαι τὸ αἰώνιο ρόδο, ποὺ ἀνθίζει στὴν κοιλάδα τοῦ 'Αλαγάδ. Πές μου τί θέλεις κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ προσφέρω τὸ βασίλειό μου!

'Η 'Εσθὴρ ἀπόθεσε τὰ χεῖλη της στὸ μέτωπο τοῦ συζύγου της.

— Θέλω νὰ ἔρθης στὸ γεῦμα, ποὺ ἔχω ἑτοιμάσει πρὸς τιμή σου. 'Η ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ φέρης μαζί σου καὶ τὸν 'Αμάν.

Ὁ βασιλέας ξαφνιάστηκε, ἀλλὰ δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόσκλησι τῆς γυναίκας του. Ὁ 'Αμὰν ἔπλεσε σὲ πελάγη εὐτυχίας. Γιατὶ νόμιζε πὼς κάποια καινούργια εὔνοια προετοιμαζόταν. "Οταν ἔφαγαν, ἤπιαν καὶ γόρτασαν, ὁ 'Ασουῆρος ρώτησε τὴν 'Εσθὴρ τί ἄλλο ζητοῦσε ἀπ' αὐτόν. Γιατὶ ἔξερε διαισθανθῆ πὼς κάτι σοβαρὸ τὴν ἀπασχολοῦσε. 'Εκείνη τότε τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν τιμήση καὶ πάλι στὸ αὔριανό γεῦμα της μαζὶ μὲ τὸν 'Αμὰν καὶ τὸ διαθεβαίωσε ὅτι θὰ τοῦ ἔλεγε τί τὴν ἀπασχολοῦσε. Ὁ 'Ασουῆρος στενοχωρέθηκε μ' ὅλα αὐτά, ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν πικράνη σὲ τίποτε, δὲν τὴν πίεσε ἄλλο κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν κακὸ σύμβουλό του. Ὁ τελευταῖος, ποὺ τὸν εἶχε τυφλώσει ἡ ἀλαζονεία του καὶ δὲν ἔβλεπε πέρα ἀπὸ τὸ δάχτυλό του, ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύη πὼς τόσο ὁ βασιλέας, ὅσο κι' ἡ βασίλισσα τὸν εἶχαν ἀνάγκη καὶ τὸν προετοιμάζανε, γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσουν, ποιός ξέρει ποιὰ μεγάλα καθήκοντα.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ὁ 'Αμὰν εἶδε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τὸ Μαρδοχαῖο. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι αὐτό, γιατὶ ἤξερε πὼς ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, κρυβόντουσαν στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν ἀφανισμό. Τότε ἀποφάσισε νὰ τὸν βγάλη μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ μέση. Γυρίζοντας στὸ παλάτι, πρόσταξε τοὺς δούλους νὰ πάνε νὰ στήσουν στὴν πλατεία ἕνα μεγάλο στύλο. 'Εκεῖ εἶχε σκοπὸ νὰ κρεμάση τὸ Μαρδοχαῖο. "Οταν ὅμως ἔστειλε νὰ τὸν βροῦν καὶ νὰ τὸν φέρουν μπροστά του, ἐκεῖνος εἶχε ἐξαφανιστῆ. Ὁ 'Αμὰν ἄφρισε ἀπὸ τὸ κακό του. Καὶ διέταξε νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν τὶς ἔρευνές τους. "Επρεπε νὰ βρεθῆ ὁπωσδήποτε καὶ νὰ κρεμαστῆ γιὰ παραδειγματισμό. Γιατὶ δὲν ἦταν μόνο Ἰουδαῖος. Ἦταν κι' ἐχθρὸς τοῦ βασιλέα!

Ὡστόσο τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ 'Ασουῆρος θυμήθηκε τὸ Μαρδοχαῖο, ποὺ τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ βέβαιο χαμὸ καὶ ντράπηκε, ποὺ δὲν τοῦ εἶχε δώσει καμμιὰ ἀμοιβή. 'Αμέσως κάλεσε τὸν 'Αμὰν καὶ χωρὶς περιστροφὲς τὸν ρώτησε, τί πρέπει νὰ κάνη ἕνας βασιλέας στὸν ἄνθρωπο, ποὺ θέλει νὰ τιμήση. Ὁ πονηρὸς σύμβουλος τὴν ἔπαθε. Νομίζοντας ὅτι ὁ 'Ασουῆρος τοῦ μιλοῦσε γι' αὐτόν, σηκώθηκε συγκινημένος ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ τὸν ντύσουν μὲ βασιλικὴ πορφύρα καὶ νὰ τοῦ φορέσουν χρυσὸ στέμμα. Νὰ τὸν καθίσουν ἔπειτα στὸ βασιλικὸ ἄλογο καὶ νὰ τὸν περιφέρουν σ' ὅλα τὰ Σοῦσα. Ὁ λαὸς πρέπει νὰ μάθη τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ γίνεται!...

— Ὡραῖα, ἀποκρίθηκε ὁ 'Ασουῆρος. Αὐτὸ θὰ κάνω κι' ἐγὼ στὸ Μαρδοχαῖο, ποὺ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή.

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὰ πόδια τοῦ 'Αμάν, δὲ θὰ τρόμαζε ἔτσι. Θέλοντας καὶ μὴ ὅμως, ἀναγκάστηκε ν' ἀποδώση ὁ ἴδιος στὸ Μαρδοχαῖο τὶς τιμές του, γιὰ νὰ σκεφτῆ τί ἔπρεπε νὰ κάνη. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ καθήση οὔτ' ἕνα λεπτό, ὅταν εἰδοποιήθηκε γιὰ τὸ γεῦμα τῆς 'Εσθήρ. Ὁ 'Αμὰν ἔσπευσε νὰ πάη ἀμέσως, ἐλπίζοντας σὲ κανένα θαῦμα. Αλλὰ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴ βασίλισσα, ποὺ ἄρχισε νὰ καταγγέλλη στὸν 'Ασουῆρο ὅλες του τὶς δολοπλοκίες.

— Αὐτὸς θέλησε νὰ σὲ δολοφονήση, γιὰ νὰ πάρη τὴ θέσι σου κι' αὐτὸς σκότωσε τοὺς δυὸ φιλτατισμένους, γιὰ νὰ μὴν ποῦν τ' ὄνομά του, συνέχισε ἐκεῖνη. Ὁ 'Αμὰν

Η παιδιά της Λιζον

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ὁ Μισὲλ Νταβερνὰκ ἔφτασε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του, ἀποφασισμένος νὰ κατακτήσῃ τὴ δόξα μὲ τὸ ταλέντο του καὶ τοὺς πίνακές του, εἶχε μαζί του μόνα ὅσα τοῦ χρειάζονταν, γιὰ νὰ ζήσῃ τρεῖς μῆνες — καὶ μὲ μεγάλη, μάλιστα, οἰκονομία.

Ἐγκατεστάθηκε στὴ σοφίτα ἑνὸς φτωχικοῦ σπιτιοῦ, καὶ στρώθηκε ἀμέσως στὴ δουλειά.

Ζοῦσε μόνος. Δὲν ἤξερε κανένα στὸ Παρίσι. Συντροφιὰ τοῦ ἔκανε μονάχα ἡ Λιζόν, ἡ κόρη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, μιὰ ξανθομαλλοῦσα λεπτοκαμωμένη κοπέλλα.

Ἐργαζότανε δακτυλογράφος σὲ μιὰ ἑταιρεία. Ὅταν τῆς ἔμενε καιρός, ἀνέβαινε στὸ «ἀτελιὲ» νὰ παρακολουθήσῃ τὸ Μισέλ, ποὺ τὸν εὗρισκε πάντοτε μπροστὰ στὸ καβαλέττο του.

Ὁ Μισὲλ δὲν ἄργησε νὰ προσέξῃ πὼς ὅ,τι τῆς ἔλειπε τῆς Λιζὸν σ' ἐνα τυπωσιακὴ ὁμορφιά, τὸ εἶχε σὲ καλωσύνη. Ἦταν γλυκειὰ κι' εὐαίσθητη, μήση ἕνα ταμπλὼ ἢ ἕνα καλὸ βιβλίο.

Μεταξὺ τῶν δύο νέων, δὲν ἄργησε ν' ἀναπτυχθῇ μεγάλη οἰκειότης. Ἡ τέχνη τοῦ Μισὲλ ἔκανε τὴ Λιζὸν νὰ ἐνθουσιάζεται.

— Δὲν εἶσαι ἀπὸ τοὺς ζωγράφους ποὺ ἱκανοποιοῦν τὰ εὔκολα γοῦστα τοῦ κοινοῦ, τοῦ ἔλεγε. Μά, εἶμαι βεβαία ὅτι, πολὺ σύντομα, θ' ἀναγνωριστῇ ἡ ἀξία σου καὶ θὰ ἐπιβληθῇς....

— Στὸ μεταξύ, κινδυνεύω νὰ πεθάνω τῆς πείνας! ψιθύριζε μελαγχολικὰ ὁ Μισέλ.

Ἐκεῖνη ἔμεινε λίγο σκεπτικὴ καί, τέλος, τοῦ εἶπε:

— Θυμήθηκα τώρα πὼς ἔρχεται τακτικὰ στὰ γραφεῖα μας ἕνας φίλος τοῦ προϊσταμένου μου, φιλότεχνος. Τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ πὼς ἔχει σπίτι του μεγάλη πινακοθήκη ἀπὸ ἔργα νέων πρὸ παντὸς ζωγράφων. Αὔριο θὰ πάρω μαζί μου ἕνα ταμπλώ σου, ἀπὸ τὰ πιὰ μικρά, καὶ θὰ τοῦ τὸ δείξω.

Τὴν ἑπομένη τὸ μεσημέρι, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἔδωσε τοῦ Μισέλ, σ' ἕνα φάκελλο, εἴκοσι χιλιάδες φράγκα. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρά.

— Ἡ καλὴ ἀρχὴ ἔγινε! τοῦ εἶπε γελῶντας. Τὸ ἔργο σου ἄρεσε στὸ φιλότεχνο. Δὲν ἔδωσε, βέβαια, πολλά. Μὰ καὶ αὐτὰ τὰ λίγα, κάτι εἶναι γιὰ ἕνα ταμπλὸ ἀγνώστου ζωγράφου.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ μέρα, ὁ Μισὲλ ἐξασφάλισε, χάρις στὸ φιλικὸ ἐνδιαφέρον τῆς Λιζόν, μιὰ σχετικὴ οἰκονομικὴ ἄνεσι. Ὁ φιλότεχνος εἶχε ἀγοράσει, κατὰ διαστήματα, καὶ ἄλλα ἔργα του. Δὲν τὰ καλοπλήρωνε βέβαια. Μὰ ὅσα ἔδινε, ἐπέτρεπαν στὸ Μισὲλ ν' ἀφοσιωθῇ ὁλόκληρος, χωρὶς περισπασμούς, σ' ἕνα μεγάλο ταμπλό. Στὸ ἔργο αὐτὸ στρίζε ὅλες του τὶς ἐλπίδες. Ἀπὸ αὐτὸ περίμενε νὰ δοξαστῇ.

★

Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Μισὲλ ἔπληττε μόνος του στὸ ἀτελιέ του. Εἶχε κουραστῇ νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τὸ πρωΐ. Ἐκεῖνη τὴ μέρα, εἶχε τελειώσει πιὰ τὸ μεγάλο του πίνακα. Ἡ Λιζὸν δὲν ἦταν σπίτι, νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔκανε ὑπερωρίες στὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας, ἐγιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὰ λοῦσα της», ὅπως ἔλεγε γελῶντας, μολονότι ντυνόταν πολὺ ἁπλᾶ.

Καὶ ὁ Μισὲλ πῆγε νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο σ' ἕνα πάρκο. Ἐκεῖ, γνωρίστηκε μὲ τὴ Μαρύζ, ποὺ πετοῦσε ψίχουλα στὰ πουλιά. Ἄνοιξαν συζήτησι μὲ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή. Σὲ λίγο, καθόντανε μαζὶ σ' ἕναν πάγκο.

Γιὰ τὸ Μισέλ, ἡ γνωριμία μὲ τὴ Μαρὺζ ἦταν ἡ ἀποκάλυψι ἑνὸς παραδεισιακοῦ κόσμου. Ὅλα σ' αὐτήν, — τὸ ἀγαλματένιο σῶμα της, τὰ πυρόξανθα μαλλιά της, τὰ μαῦρα της μάτια, τὸ κομψό της ντύσιμο, ὁ «ἀέρας» της γενικά, — τὸν ἔκαναν νὰ μείνῃ ἐκστατικὸς μπροστά της.

Φαίνεται, ὅτι καὶ ἡ Μαρὺζ δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὴν ἀρρενωπὴ ὁμορφιὰ τοῦ ζωγράφου, ποὺ τὴν ἔκανε πιὸ ἐπιθλητικὴ μιὰ λάμψι ἰδιοφυΐας, χυμένη στὸ πρόσωπό του.

Ἔδωσαν ραντεβοὺ γιὰ τὴν ἑπομένη, στὸ ἴδιο μέρος. Στὴν τρίτη συνάντησί τους, ἡ Μαρὺζ δὲν ἀρνήθηκε τὰ χείλη της στὸ Μισέλ.

Ὁ ζωγράφος, τὴ ρώτησε τότε δειλά, ἂν θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

— Θὰ τὸ ἤθελα κι' ἐγώ, φιθύρισε ἐκείνη μὲ παράξενο μορφασμό, ἀλλ' ὁ πατέρας μου, ποὺ ἔχει δικό του ἐργοστάσιο, φιλοδοξεῖ νὰ μὲ παντρέψῃ μὲ κανένα πολὺ πλούσιο...

— Μὰ κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι σὲ λίγο διάσημος! φώναξε ὁ Μισὲλ μὲ πάθος. Ἔχω τελειώσει ἕνα ταμπλώ, ποὺ θὰ τὸ ἐκθέσω στὸ φθινοπωρινὸ Σαλόν. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κάνῃ μεγάλη ἐντύπωσι... πὼς θὰ μὲ δοξάσῃ!

— Τὸ εὔχομαι! εἶπε ἡ Μαρύζ, ὄχι καὶ μὲ πολὺ μεγάλη πεποίθησι. Εἶμαι περίεργη νὰ δῶ τὸ ἀριστούργημά σου.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ «ἀτελιέ», ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκεῖ καὶ ἡ Λιζόν, ποὺ σιγύριζε. Μόλις εἶδε τὸ Μισὲλ μὲ μιὰ κομψὴ καὶ ὄμορφη κοπέλλα, δάγκωσε ἐλαφρὰ τὰ χείλη της. Ὁ ζωγράφος τὴν χαιρέτησε ἀφηρημένος καὶ ξεσκέπασε τὸ ταμπλὸ του. Περίμενε νὰ δῇ τὴ Μαρὺζ νὰ μένῃ ἐκστατικὴ μπροστὰ στὸ ἔργο του. Ἐκείνη, ὅμως, δὲν ἔδειξε τὸν παραμικρὸ ἐνθουσιασμό.

— Πολὺ καλό, εἶπε μὲ δισταγμό, μά... δὲν ξέρω ἂν θ' ἀρέσῃ στὸν κόσμο..

Ὁ Μισὲλ ἔμεινε ἀποσβολωμένος μὲ τὴν ἀποκαρδιωτικὴ αὐτὴ πρόβλεψι. Μὰ ἡ Λιζόν, ποὺ ἔνοιωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀντιπάθεια γιὰ τὰν ἄγνωστη, δὲν κρατήθηκε καὶ φώναξε:

— Εἶναι πραγματικὸ ἀριστούργημα!

Καὶ ἀμέσως τοὺς ἄφησε.

Πέρασαν δύο μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Μισὲλ ἔβλεπε τακτικὰ τὴ Μαρύζ, ὅπως ἐπίσης παρακαλοῦσε συχνὰ τὴ Λιζὸν νὰ διαθέτῃ πίνακές του γιὰ τὸν ἄγνωστο φιλότεχνο. Κι' ἐκείνη, χωρὶς νὰ τοῦ κάνῃ ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἀδιάκριτη ἐρώτησι γιὰ τὴν κομψοντυμένη δεσποινίδα, τὸν ἐξυπηρετοῦσε ὅσο μποροῦσε. Μὰ τώρα, ἦταν πιὸ μελαγχολικὴ ἀπὸ ἄλλοτε.

Τέλος, ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ φθινοπωρινοῦ Σαλόν. Καὶ ὁ Μισὲλ βρέθηκε ξαφνικὰ διάσημος — ὅπως τὸ εἶχαν προβλέψει καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Λιζόν. Οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἔγραψαν μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ «νέο μεγάλο ζωγράφο». Ἕνας συλλέκτης μάλιστα, ἀγόρασε τὸ ταμπλὼ του γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα.

Ἕνα ἀπόγευμα, — δύο μέρες μετὰ τὸ θρίαμβό του, — ἡ Μαρὺζ ἀνεκοίνωσε χαρούμενη στὸ Μισὲλ ὅτι ἔκανε λόγο στὸν πατέρα της γι' αὐτόν, καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἔδωσε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί του. Τὴν ἑπομένη, τὸν περίμενε νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Ὁ Μισέλ, μόλις γύρισε στὸ σπίτι, εἶπε λαχανιασμένος στὴ Λιζὸν τὴ μεγάλη εἴδησι, δίχως νὰ προσέξῃ ὅτι τὰ μάτια της δάκρυσαν ξαφνικά.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, Μισὲλ ψιθύρισε ἐκείνη. Πάντοτε πίστευα στὴ μεγαλοφυΐα σου... Καὶ τώρα, χαίρομαι ἀκόμα πιὸ πολύ, ἐπειδὴ θὰ ζήσῃς εὐτυχισμένος... μ' ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾶς.

Τὴν ἑπομένη, ἐνῶ περπατοῦσε ἀφηρημένος στὸ δρόμο, πηγαίνοντας στὸ σπίτι τῆς Μαρύζ, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν πεθερό του, ἔπεσε ἀπάνω σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο.

Ὅταν συνῆλθε στὸ νοσοκομεῖο, κατάλαβε πὼς εἶχε ἕνα μονάχα χέρι, τὸ ἀριστερό. Τὸ δεξὶ τοῦ τὸ εἶχε σπάσει τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸν ὦμο. Τὴν ἀπελπισία του γιὰ τὴν ἀνεπανόρθωτη αὐτὴ συμφορὰ τὴν ἔκανε ἀόκαμα πιὸ μεγάλη ἕνα λιγόλογο γραμματάκι τῆς Μαρύζ:

«Ἡ λύπη μου γι' αὐτὸ ποὺ ἔπαθες εἶναι ἀπερίγραπτη. Καταλαβαίνω πὼς δὲ θὰ ἔχω τὴ δύναμι νὰ σὲ δῶ, στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεσαι τώρα... Καὶ λυποῦμαι ἀκόμα πιὸ πολύ, ἐπειδή, ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη, τ' ὄνειρο τῆς εὐτυχίας μας διελύθη ὁριστικά. Δὲ θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ!»

Ὁ Μισὲλ κρατοῦσε ἀκόμα —στὸ ἀριστερό του χέρι— τὸ γράμμα αὐτό, ὅταν παρουσιάστηκε στὸ θάλαμό του ἡ Λιζόν. Θέλησε νὰ ξεσπάσῃ σ' αὐτήν.

— Ἦρθες νὰ δῇς τὸ ζωγράφο ποὺ τὸν θεωροῦσες μεγαλοφυΐα; φώναξε, γελῶντας σαρκαστικά. Μὰ ὁ Μισὲλ Νταβερνὰκ δὲν ὑπάρχει πιά!

Ἡ Λιζὸν ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ τοῦ χάϊδεψε τὸ ἱδρωμένο μέτωπο.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι! τὸν παρηγόρησε. Μόλις σηκωθῇς ἀπὸ τὸ κρεβάτι, θὰ μάθῃς σιγὰ-σιγὰ νὰ ζωγραφίζῃς μὲ τὸ ἀριστερό χέρι. Δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν ὅλες τὶς δουλειές μὲ τὸ ἀριστερό. Χρειάζεται μόνο κάποια ἐξάσκησι...

— Μά... πῶς θὰ ζήσω, ὥσπου νὰ μπορῶ νὰ ἐργάζωμαι καὶ πάλι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι;

— Μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτό! τὸν διέκοψε ἡ Λιζόν, χαμογελῶντας.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της δυὸ γράμματα καὶ τοῦ τὰ ἔδειξε.

— Τὰ ἔφεραν σήμερα τὸ πρωΐ, συνέχισε. Εἶναι ἀπὸ δύο οἴκους ἐκθέσεως, ποὺ ζητοῦν ταμπλὼ σου. Ἀναλαμβάνουν νὰ τὰ πουλήσουν σὲ καλὴ τιμή...

— Μά, δὲν μοῦ ἔμεινε πιὰ κανένα ἔργο μου! Ἐσὺ δὲν τὰ διέθεσες ὅλα σ' ἐκεῖνον τὸ φιλότεχνο:

— Δὲν ὑπάρχει κανένας φιλότεχνος! ψιθύρισε ἡ Λιζὸν χαμηλώνοντας τὰ μάτια, μὲ κατακόκκινα μάγουλα. Τὰ πῆγα σὲ πολλούς, μὰ δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ τ' ἀγοράσῃ. Καὶ τότε... σκέφτηκα νὰ τὰ κρατήσω ἐγώ... Μοῦ περίσσευαν λίγα λεπτὰ ἀπὸ τὶς ὑπερωρίες ποὺ ἔκανα... Μοῦ ἄρεσαν πολὺ τὰ ταμπλὰ σου... πίστευα ὅτι μιὰ μέρα θ' ἀποκτήσουν μεγάλη ἀξία. Καὶ δὲ βγῆκα γελασμένη... Τὰ ἔχω σ' ἕνα καμαράκι. Εἶναι στὴ διάθεσί σου...

Ὁ Μισὲλ τὴν κύτταξε μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ κατάπληξι καὶ θαυμασμό. Τότε μονάχα ἡ Λιζὸν τοῦ φάνηκε ὡραία, — ἡ πιὸ ὄμορφη κοπέλλα ποὺ γνώρισε στὴ ζωή του.

— Κάτι θὰ σοῦ ἔλεγα, μὰ δὲν τολμῶ! τραύλισε.

— Τί; ρώτησε ἡ Λιζόν, μὲ μιὰ λάμψι ἐλπίδας στὰ μάτια.

— Νά... θὰ σοῦ ἔλεγα ὅτι θὰ δεχόμουν νὰ πάρω πίσω τὰ ταμπλὰ αὐτά... ἀλλὰ μονάχα μαζὶ μὲ σένα... γιὰ νὰ σὲ κρατήσω γιὰ πάντα κοντά μου... Τί θὰ τὸν κάνῃς, ὅμως, ἕναν ἀνάπηρο, ἕνα δυστυχισμένο;...

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Ἡ Λιζὸν ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φλογερὸ φιλί.

ΖΟΖΕΦ ΛΕΜΑΡΕΝ

Οἱ ἀδύνατες τῶν μαλλιῶν

Πῶς μπορεῖτε νὰ τὶς καταπολεμήσετε

Τὰ μαλλιά, ὅπως καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, παθαίνουν διάφορες ἀρρώστιες, πού, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ὀφείλονται ἢ στὸ ὅτι δὲν τὰ περιποιούμεθα ὅπως πρέπει ἢ στὸ ὅτι τὰ περιποιούμεθα περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει.

Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀσθένειες εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Ἡ «ψαλλίδα». Οἱ τρίχες χωρίζονται στὶς ἄκρες σὲ δύο ἢ τρία κλωνάρια. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μάλιστα, φτιάνουν θυσάνους, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ πάθησι αὐτὴ ὀφείλεται συνηθέστερα στὶς ὑπερβολικὲς περιποιήσεις ποὺ κάνομε στὰ μαλλιά μας: πολὺ συχνὰ πλυσίματα, χρῆσις ἀλκαλικῶν σαπουνιῶν, ποὺ στεροῦν τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὸ προστατευτικὸ λιπαρὸ περικάλυμμά τους, γρήγορο στέγνωμα μὲ μηχανικὰ μέσα, βούρτσισμα μὲ πολὺ σκληρὴ βούρτσα, θερμὲς περμανάντ, χτένισμα μὲ πολὺ σφιχτὰ χτένια κτλ.

Τὸ ἀμυγδαλέλαιο καὶ τὸ ἔλαιο τοῦ κάδου ὠφελοῦν πολὺ στὴν «ψαλλίδα». Θὰ πρέπει, φυσικά, νὰ σταματήσετε τὰ συχνὰ πλυσίματα καὶ ὅλες τὶς ἄλλες αἰτίες ποὺ προκαλοῦν αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

2) Ἡ «μαργαριταρένια ἀσθένεια». Οἱ τρίχες «ζαρώνουν» καὶ σχηματίζουν μικρὰ γκρίζα κομπάκια στὶς ἄκρες. Οἱ αἰτίες ποὺ τὴν προκαλοῦν εἶναι οἱ ἴδιες μὲ τὴν «ψαλλίδα». Θὰ τὴν καταπολεμήσωμε μὲ τὰ ἴδια μέσα.

3) Ἡ πιτυρίασι. Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ συχνὴ πάθησι τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κεφαλιοῦ. Ἡ πιτυρίασι μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ τρεῖς αἰτίες:

α) Ἀπὸ τὴ συχνὴ χρῆσι οὐσιῶν ποὺ ἀποξηραίνουν τὸ δέρμα, ὅπως εἶναι τὸ βάμμα τοῦ ἰωδίου καὶ τὸ οἰνόπνευμα. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἡ ψυχρὴ περμανάντ.

β) Ἡ πιτυρίασι μπορεῖ νὰ εἶναι συνέπεια μιᾶς ἐκζεματώδους δερματίτιδος τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κεφαλιοῦ.

γ) Μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἔχῃ μικροβιακὴ προέλευσι.

Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, ὑπάρχει διαταραχὴ τοῦ μεταβολισμοῦ, δηλαδὴ ἀνεπάρκεια ἢ ὑπερέκκρισι λιπαρῶν ὀξέων, ποὺ ὀφείλεται στὴν κακὴ λειτουργία τῶν σμηγματορροϊκῶν ἀδένων. Γι' αὐτό, ἡ πιτυρίασι παρατηρεῖται τόσο στὰ λιπαρὰ ὅσο καὶ στὰ ξερὰ μαλλιά. Ἡ πιτυρίδα τῶν λιπαρῶν μαλλιῶν εἶναι λιπαρή, ἐνῶ τῶν μὴ λιπαρῶν εἶναι ξερή.

Ἡ πιτυρίασι ἐμφανίζεται συχνότερα μεταξὺ 11 καὶ 12 χρόνων.

Ἡ προσεχτικὴ καθαριότης τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ τὴν καταπολεμήσωμε.

Ἂν πρόκειται γιὰ ξερὴ πιτυρίδα, κάνουν καλὸ τὰ βουρτσίσματα μὲ πολὺ ἁπαλὴ βούρτσα καὶ οἱ ἐλαφρὲς ἐντριβὲς μὲ ἀναζωογονητικὲς οὐσίες, ὅπως εἶναι τὸ μυαλὸ τοῦ βοδιοῦ, τὸ λεκιθίνη, ἡ βιταμίνη F, τὸ παντοθενικὸ ὀξὺ (ποὺ ἀνήκει στὸ σύμπλεγμα τῶν βιταμινῶν Β), ἡ γλυκερίνη, τὸ γλυκερινοῦχο σαλυσιλάτ, κτλ. Ἂν πρόκειται γιὰ λιπαρὴ πιτυρίδα, θὰ σᾶς ὠφελήσουν τὰ ξηρὰ σαμπουὰν καὶ οἱ ἐντριβὲς μὲ οἰνοπνευματοῦχα παρασκευάσματα.

Μιὰ καλὴ ποµμάδα ἐναντίον τῆς πιτυριάσεως εἶναι ἡ ἑξῆς:

Κίτρινο ὀξείδιο τοῦ ὑδραργύρου	1 γραμ.
Κατράμι	1 »
Θεῖο (πρεσιπιτὲ)	1 »
Ἔλαιο κάδου	5 »
Ἀμυγδαλέλαιο	30 »
Ἔλαιο κακάου	10 »

Τομὴ τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κεφαλιοῦ. 1) Ἡ τρίχα δὲ βρίσκει τὴν τροφὴ ποὺ τῆς χρειάζεται, ξηραίνεται καὶ πέφτει. 2) Λόγω διαταραχῆς τῆς λειτουργίας τῶν σμηγματορροϊκῶν ἀδένων, ἡ τρίχα δὲν τρέφεται κανονικά. Ἔχομε τότε τὸ φαινόμενο τῆς «φαλλίδας» ἢ τῆς καλουμένης «μαργαριταρένιας ἀσθενείας». 3) Ἡ τρίχα τρέφεται κανονικὰ καὶ εἶναι ὑγιὴς καὶ στερεή. α) Ἐπιδερμίς. β) Δέρμα. γ) Λιπαρὸ σμῆγμα. δ) Σμηγματόρροια. ε) Κανονικὸ σμῆγμα. ζ) Σμηγματορροϊκὸς ἀδήν.

Τὸ τακτικὸ βούρτσισμα τῶν μαλλιῶν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴν καλὴ διατήρησί τους.

Πολὺ καλὸ κάνει ἐπίσης τὸ σαπούνισμα μὲ σαποῦνι ποὺ νὰ περιέχῃ στὴ βάσι του ἔλαιον κάδου ἢ κατράμι (γκουντρόν). Στὴν ἀρχή, θὰ κάνετε αὐτὸ τὸ σαπούνισμα μιὰ φορὰ στὶς τρεῖς ἡμέρες καὶ ὕστερα μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ὅταν ἡ πιτυρίδα ἐλαττωθῇ (πρᾶγμα ποὺ γίνεται συνήθως μετὰ 15 ἡμέρες) θὰ κάνετε συχνὲς ἐντριβὲς στὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ μὲ ἀμυγδαλέλαιο ἢ μὲ τὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

Μεθυλικὸ οἰνόπνευμα	15 γραμ.
Μαῦρο σαποῦνι	25 »

Ἂν κάνετε περμανάντ, θὰ χρησιμοποιήσετε μόνο τὸ ἀμυγδαλέλαιο. Θὰ ἀποφύγετε τὸ στέγνωμα τῶν μαλλιῶν μὲ θερμὸ ἀέρα.

4) Ἡ τριχόπτωσι ἢ ἀλωπεκία. Πολὺ συχνὴ στὶς σύγχρονες γυναῖκες. Ὀφείλεται συνηθέστερα σὲ διαταραχὴ τῶν σμηγματορροϊκῶν ἀδένων. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐνδείκνυται ἡ ὁρμονοθεραπεία.

Μιὰ καλὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή, ποὺ συνιστᾶται ἀπὸ πολλοὺς συγχρόνους γιατρούς, εἶναι ἡ ἀκόλουθη.

1ο δεκαήμερο. Ἐπαλείψεις μὲ ρεσορκίνη, στὴν ὁποίαν ὁ φαρμακοποιὸς σας θὰ προσθέσῃ καὶ σαλικυλικὸν ὀξὺ σὲ ἀναλογία 2%.

2ον δεκαήμερο. Ἐπαλείψεις μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Αἰθὴρ	25 γραμ.
Οἰνόπνευμα	50 »
Ἀνεθόλ	50 »
Καμφορὰ	3 »
Βορικὸν ὀξὺ	2 »
Βάμμα βενζόης	15 σταγόνες
Ἐσσὰνς λαβάντας	8 »

3ο δεκαήμερο. Ἐπάλειψι μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Θειάφι	10 γραμ.
Θειοῦχος ἄνθραξ	40 »
Τετραχλωριοῦχος ἄνθραξ	100 »

Ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ πρέπει νὰ συνεχισθῇ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες (κάποτε, ἐπάνω ἀπὸ χρόνο). Χρειάζεται λοιπὸν ὑπομονή, γιὰ νὰ ἐχετε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογή της.

Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις κάνουν καλὸ ἐναντίον τῆς τριχοπτώσεως οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες καὶ οἱ ἠλεκτρικὲς βεντοῦζες.

5) Ἡ πολιότης (λεύκανσι τῶν τριχῶν). Ἡ λεύκανσι τῶν τριχῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ κληρονομικοὺς λόγους, ἀπὸ τὴν ἡλικία, ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς κτλ.

Ὡρισμένες νευρικὲς ἀσθένειες μποροῦν ἐπίσης νὰ ἐπιφέρουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Σὲ περιπτώσεις προώρου πολιότητος δίνουν ἐπίσης ἀρκετὰ καλὰ ἀποτελέσματα οἱ ἐνέσεις μὲ παρασαμινοβενζοϊκὸν ὀξὺ καὶ ὁ ὀρθοδιωτικὸς ὁρὸς τοῦ Μπαραντάν.

Μπορεῖτε, ἐξ ἄλλου, νὰ καταφύγετε στὸ βάψιμο. Τὰ σημερινὰ προϊόντα βαφῆς εἶναι ἠλεγμένα καὶ οἱ κίνδυνοι δηλητηριάσεως ἀπίστοιχοῦν μόλις σὲ 1: 100.000. Καλὸ εἶναι πάντως νὰ ἀπαιτήσετε ἀπὸ τὸν κομμωτή σας νὰ σᾶς κάμῃ προηγουμένως μιὰ μικρὴ δοκιμή.

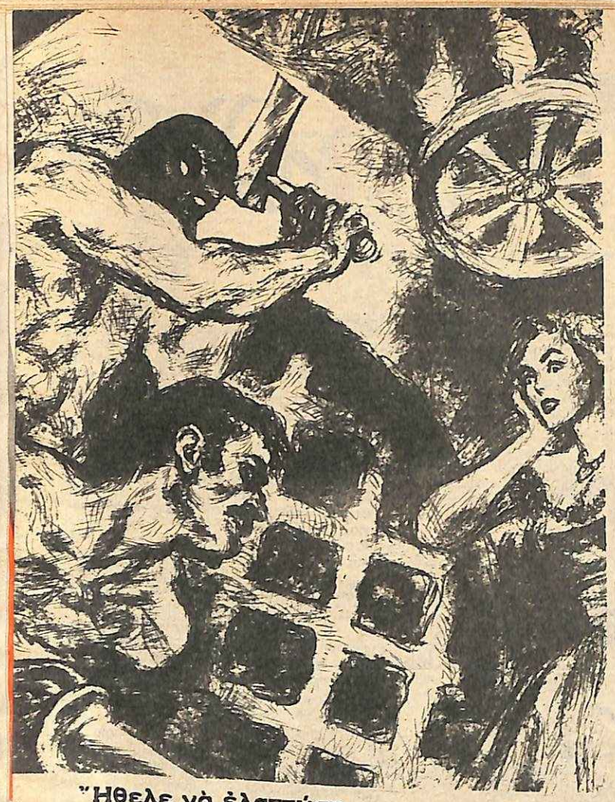

"Ήθελε νὰ ἐλαττώση τὸν πληθυσμὸ τῆς Γῆς

Δυάρης ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

ΕΔΩ καὶ 125 χρόνια περίπου, ἕνας αἱμοβόρος ἀνάπηρος τρομοκράτησε ὁλόκληρες περιοχὲς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας.

Ὁ κακοῦργος αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ διεκδικήση τὸ βραβεῖο τῆς πρωτοτυπίας, τόσο γιὰ τὸ ἐλατήριο τῶν ἐγκλημάτων του ὅσο καὶ γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεώς τους. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀποτελοῦσε μιὰ περίπτωσι μοναδικὴ στὰ ἐγκληματικὰ χρονικὰ ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Στὸ διάστημα τοῦ ἐγκληματικοῦ σταδίου του, ἔστειλε στὸν ἄλλο κόσμο 40 ἀνθρώπους — ἴσως καὶ περισσότερους ἀκόμα, γιατὶ δὲν ἐξακριβώθηκαν ὅλες οἱ δολοφονίες του. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι δὲν εἶχε νὰ κερδίση τίποτε ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα. Τὰ ἔκανε μόνο καὶ μόνο γιατὶ τοῦ εἶχε ριζωθῆ ἡ πεποίθησι ὅτι... ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου περίσσευε ἀνησυχαστικὰ κι' ὅτι ἡ ἀποστολή του στὴ ζωὴ ἦταν ν' ἀναχαιτίση αὐτὸ τὸ κῦμα τῆς αὐξήσεως καὶ νὰ σώση τὴν ἀνθρωπότητα, σκοτώνοντας ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερους ἀνθρώπους!

Ὁ ἐπικίνδυνος αὐτὸς μανιακὸς λεγότανε Ραοὺλ Κρόκ. Ἦταν μικροκαμωμένος, νάνος σχεδόν, καὶ εἶχε τὸ ἕνα του πόδι ξύλινο. Τὸ πόδι, αὐτό, ἦταν κούφιο καὶ τρυπημένο στὸ κάτω μέρος του. Στὸ ἐσωτερικό του, ὁ σατανικὸς νάνος ἔκρυβε ἕνα πιστόλι. Ἕνα σύρμα, δεμένο στὴ σκανδάλη του, ἀνέβαινε κατὰ μῆκος τοῦ ποδιοῦ του καὶ κατέληγε μέσα στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, ἔτσι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ διακρίνη κανείς.

Ὅταν λοιπὸν ἤθελε νὰ σκοτώση κάποιον, ὁ Κρὰκ δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀκουμπήση τὸ ξύλινο πόδι του σὲ κάποιο ἄλλο, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ δῆθεν. Ἡ τρύπα ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ θῦμα του. Ὁ νάνος ἔβαζε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, τραβοῦσε τὸ σύρμα, τὸ ὅπλο ἐκπυροσκροτοῦσε κι' ἡ σφαῖρα εὕρισκε μὲ ἀσφάλεια τὸ στόχο της...

Ἂν τυχὸν ἄκουγε κάποιος τὴν πιστολιὰ κι' ἔτρεχε νὰ δῆ τί συνέβη, ὁ Κρὸκ τοῦ ἐξηγοῦσε μὲ τὸν πειστικώτερο τόνο, ὅτι εἶχε δῆ τὸ δολοφόνο νὰ πυροβολῆ ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἢ πίσω ἀπὸ κάποιο κοντινὸ ἀντικείμενο, ἀλλὰ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸν κυνηγήση, ἐξ αἰτίας τῆς ἀναπηρίας του.

Συνήθως τὸν πίστευαν ὅλοι. Δὲν εἶχαν ἄλλωστε κανένα λόγο ν' ἀμφιβάλουν γιὰ τὰ λόγια του. Μὰ κι' ἂν ἀκόμα βρισκόταν κανεὶς δύσπιστος καὶ φιλύποπτος, ὁ Κρὸκ παρουσίαζε πιστοποιητικά, ποὺ βεβαίωναν ὅτι εἶχε χάσει τὸ ἕνα του πόδι στὸν πόλεμο, κι' ὅτι γιὰ τὸν ἡρωϊσμό του αὐτὸ εἶχε ἀνταμειφτῆ μὲ μιὰ ἰσοβία σύνταξι.

Στὴν πραγματικότητα, ὑπῆρξε ἄλλοτε αὐτὸς ὁ γενναῖος στρατιώτης... ἀλλ' ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα τοῦ νάνου! Ὁ Κρὸκ τὸν εἶχε σκοτώσει καὶ τοῦ εἶχε πάρει τὰ χαρτιά του καὶ τ' ὄνομά του: Ἀπὸ τότε, τὸν ξέρανε ὅλοι ὡς Ἀρμάνδο Ζερώ.

'Ο δήμιος μπῆκε στὸ κελλί του κι' ετοιμάστηκε νὰ τοῦ κόψη τὸ κεφάλι..

"Επειτα ἀπ' τὸ πρῶτο αὐτὸ ἔγκλημά του, ἀκολούθησαν κι' ἄλλα. 'Επὶ πολλὰ χρόνια, διάφορα μικρὰ χωριὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς δυτικῆς Γερμανίας τρομοκρατήθηκαν ἀπὸ ἀλλεπάλληλες καὶ μυστηριώδεις δολοφονίες. Τὰ θύματα εἶχαν σκοτωθῆ μὲ μιὰ σφαῖρα, ἐνῶ ἐργάζονταν στὰ χωράφια τους ἢ ἀναπαύονταν στὸ σπίτι τους.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, θεωρήθηκε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐγκλήματα ἀπὸ ἀγνώστους δράστες. Μερικὲς φορὲς ὅμως, ἡ ὀργὴ καὶ ὁ πανικὸς ἔκαναν τοὺς χωρικοὺς νὰ κατηγορήσουν ἕνα ἄθῶο, βασιζόμενοι σὲ τυχαῖες ἐνδείξεις, νὰ τὸν δικάσουν μόνοι τους, νὰ τὸν καταδικάσουν καὶ νὰ τὸν κρεμάσουν.

Μολονότι σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις βρισκόταν ἀνακατεμένος κατὰ κάποιον τρόπο ὁ ψευτο-Ζερώ, κανεὶς δὲν τὸν ὑποπτεύτηκε ποτέ. Κι' ἡ ἀτιμωρησία τὸν ἀποθράσυνε καὶ τὸν ἔκανε νὰ συνεχίζη τὶς δολοφονίες του.

"Ενας ἀπ' τοὺς δυστυχισμένους ποὺ πλήρωσαν γι' αὐτόν, ἦταν κάποιος ὑπηρέτης, ποὺ ἔμενε στὴ γερμανικὴ κωμόπολι Γκόντεσμπεργκ. Εἶχε ἐρωτευθῆ μιὰ ἀπὸ τὶς ὁμορφότερες κοπέλλες τοῦ τόπου: κάποια Τζέϊν Σίμψον, ὑπηρέτρια μιᾶς 'Αγγλίδος. 'Η κοπέλλα λοιπὸν αὐτὴ βρέθηκε σκοτωμένη μὲ μιὰ σφαῖρα, σ' ἕνα μοναχικὸ χωράφι.

'Ο ὑπηρέτης διηγήθηκε μιὰ ἱστορία, ποὺ φαινόταν ἀπίστευτη: ὅτι εἶχε ἀπομακρυνθῆ μερικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὴ Τζέϊν, εἶχε ἀκούσει μιὰ πιστολιά, εἶχε ξαναγυρίσει ἀμέσως καὶ τὴν εἶχε δῆ νὰ πέφτη νεκρή. Γιὰ κακή του τύχη, βρέθηκε στὴν κάμαρά του ἕνα ὅπλο ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ δολοφόνος. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἦταν ἀρκετό, γιὰ νὰ θεωρηθῆ ἔνοχος καὶ νὰ λυντσαριστῆ ἀπ' τὸν ὄχλο.

'Ο διαβολικὸς καμπούρης ὡμολόγησε κι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα, ὅταν τὸν πιάσανε ἐπιτέλους.

'Η ἀνακάλυψι κι' ἡ σύλληψί του ἔγινε στὴ νότιο Γερμανία, ὅταν κάποιοι διαβάτες ἔτυχε νὰ βροῦνε ἕνα θῦμα του πληγωμένο θανάσιμα, ἀλλὰ ζωντανὸ ἀκόμα. Πρὶν ξεψυχήση, αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος μίλησε γιὰ τὸ πιστόλι, τὸ κρυμμένο μέσα στὸ ξύλινο πόδι... Μὲ τὸ στοιχεῖο αὐτό, ἡ ἀστυνομία μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ διαφωτίση τὸ μυστήριο καὶ νὰ πιάση τὸν κακοῦργο.

Ὡστόσο δὲν ἐχε κλείσει ἀκόμα τὸ ἐγκληματικὸ στάδιο τοῦ ἀνθρωπόμορφου ἐκείνου τέρατος.

'Αφοῦ δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, ὁ Κρὸκ κλείστηκε σ' ἕνα κελλὶ τῆς φυλακῆς τοῦ Βίτενμπεργκ, γιὰ νὰ περάση τὶς τελευταῖες του ἡμέρες. 'Η ἐκτέλεσί του θὰ γινότανε μὲ ἀποκεφαλισμὸ μὲ τσεκούρι μέσα στὸ κελλί του — ὅπως συνηθιζόταν τότε σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Σὰν τελευταία χάρι λοιπόν, ὁ Ραοὺλ Κρὸκ ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτραπῆ νὰ φάη μαζὶ μὲ μιὰ καλὴ γυναίκα τοῦ τόπου ποὺ τοῦ εἶχε δείξει συμπόνια καὶ τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ στὴ φυλακή του. Μὲ τὴν παιδουργία του, κατάφερε νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη της καὶ τὴν ἔπεισε νὰ τοῦ φέρη κρυφὰ ἕνα καινούργια πιστόλι καὶ μπαροῦτι. Τῆς εἶχε πῆ πὼς τὰ ἤθελε γιὰ ν' αὐτοκτονήση καὶ ν' ἀποφύγη ἔτσι τὸ ἐξευτελιστικὸ μαρτύριο τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ.

"Οταν λοιπὸν ὁ δήμιος μπῆκε στὸ κελλί του καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ τοῦ κόψη τὸ κεφάλι, ὁ νάνος ἔστρεψε μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνησι τὸ ξύλινο πόδι του — ποὺ τοῦ τὸ εἶχαν δώση πίσω — πρὸς τὴν καλόκαρδη γυναίκα, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει! 'Η ἐκπυρσοκρότησι, ποὺ ἀκολούθησε εὐθὺς ἀμέσως, ξεκούφανε τὸ δήμιο καὶ τὴ γυναίκα, τοὺς ζάλισε, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔκανε κανένα κακό. Εἶχαν σωθῆ, ὡς ἐκ θαύματος.

Τὸ θῦμα αὐτῆς τῆς τελευταίας δολοφονικῆς ἀποπείρας ἦταν ὁ ἴδιος ὁ νάνος. Γιατὶ ἐξέ βάλει τόσο πολὺ μπαροῦτι στὸ πιστόλι του, ὥστε ἔσκασε τὸ ὅπλο καὶ τὸ ξύλινο πόδι του καὶ τὸν ἄφισε στὸν τόπο!

Δίχως νὰ τὸ θέλη βέβαια, ὁ Κρὸκ εἶχε «αὐτοκτονήσει» πραγματικὰ μὲ τὸ ὅπλο καὶ τὸ μπαροῦτι, ποὺ τοῦ προμήθεψε ἡ γυναίκα! "Επεσε ὁ ἴδιος θῦμα τῆς σατανικῆς ἐφευρετικότητός του.

✪✪

Παράξενες διαθῆκες

Στὰ 1922 πέθανε στὸ 'Εδιμβοῦργο ὁ Τζαίημς Κάμπελλ Κρίστι, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἐπιστήμονες τῆς Σκωτίας, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε περιουσία 3.440 λιρῶν στερλινῶν.

Στὴ διαθήκη του, ὁ Τζαίημς Κάμπελλ Κρίστι ὥριζε νὰ καῆ τὸ σῶμα του καὶ ἡ τέφρα του νὰ σκορπιστῆ ὡς λίπασμα στὶς πατάτες, ποὺ ἔπρεπε φυτευμένες στὸ περιβόλι του.

'Επίσης ὥριζε νὰ μοιραστῆ ὅλη ἡ περιουσία του σὲ ἀνθρώπους ἐργατικούς, προτιμωμένων πρῶτα ἐκείνων, ποὺ δὲν πιστεύουν σὲ καμμιὰ θρησκεία, δεύτερο ἐκείνων, ποὺ δὲν πίνουν πιστά, καὶ τέλος ἐκείνων, ποὺ δὲν καπνίζουν. «Οἱ ἄνθρωποι ποὺ σπαταλοῦν λεφτὰ σὲ πιστὰ καὶ σὲ καπνὸ —ἔγραφε στὴν διαθήκη του— δὲν ἀξίζουν νὰ τοὺς βοηθᾶη κανείς!»

★

Κάποιος Τζὼν "Εϊντς ἀπὸ τὴν Μασσαχουσσέτη τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ὁ ὁποῖος ἦταν μανιώδης χαρτοπαίχτης, ὅταν πέθανε στὶς 13 'Ιανουαρίου 1900, ἐκληροδότησε ἕνα ἀρκετὰ σεβαστὸ ἐτήσιο εἰσόδημα σὲ τέσσερις ἀπὸ τοὺς φίλους του, ὑπὸ τὸν ὅρο κάθε χρόνο, τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου του, νὰ πηγαίνουν ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ νὰ παίζουν χαρτιά!...

Περίεργα ἔθιμα
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ

Ἡ ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς

ΣΤΟΥΣ ἀρχαίους Φράγκους, ἕνας ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ κάνη ὅσους φόνους ἤθελε. 'Αρκεῖ νὰ εἶχε τὰ ἀπαραίτητα χρήματα, γιὰ νὰ τοὺς ἐξαγοράζη. Τὸ σύστημα τῆς ἐξαγορᾶς ἀποτελοῦσε κανόνα. 'Η δικαιοσύνη ἱκανοποιόταν εἰσπράττοντας τὸ ἀνάλογο μὲ τὴ θέσι καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ σκοτωμένου πρόστιμο. 'Ο ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς ἢ ὁ βασιλιᾶς μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ παραχωρήση ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὸ τὸ πρόστιμο στοὺς οἰκείους τοῦ σκοτωμένου. Τὰ πρόστιμα ὑπολογίζονταν σὲ χρυσὲς δεκάρες. 'Αλλὰ πρέπει νὰ λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι μὲ τρεῖς παρόμοιες δεκάρες ἀγόραζε κανεὶς μιὰ ἀγελάδα ἢ μιὰ φοράδα.

'Η τιμὴ ἐποικίλλε ἀνάλογα μὲ τὴ θέσι καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ σκοτωμένου. "Ετσι, ἕνας Φράγκος στοίχιζε διπλάσια ἀπὸ ἕνα μὴ Φράγκο. Γιὰ ἕναν ἰδιοκτήτη, ὁ φονιᾶς πλήρωνε ἐπίσης διπλάσια ἀπὸ ὅ,τι γιὰ τὸν ἐπιστάτη του. Γιὰ ἕναν χοιροβοσκὸ ἡ τιμὴ ἦταν 30 δεκάρες. 'Αλλὰ γιὰ ἕναν γερὸ καὶ καλὸ σκλάβο, τὸ πρόστιμο γινόταν 60 δεκάρες.

"Οσο γιὰ τὰ περίσσωπα περιωπῆς, ἔπρεπε νὰ διαθέση κανεὶς ὁλόκληρη περιουσία, γιὰ νὰ τὰ στείλη στὸν ἄλλο κόσμο. "Ενας ἀρχιεπίσκοπος π.χ. στοίχιζε 1000 δεκάρες κι' ἕνας σύντροφος τοῦ Βασιλιᾶ 1800 δεκάρες.

'Η ἐξαγορὰ ἦταν ἀδύνατη σὲ περιπτώσεις βιασμοῦ, ἀπαγωγῆς ἢ βεβηλώσεως τάφου. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἀδικηθέντος μποροῦσαν τότε νὰ καταδιώξουν τὸ φονιᾶ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν, χωρὶς νὰ πληρώσουν πρόστιμο.

"Αν ἕνας Φράγκος ἔκλεβε μιὰ ἔγγαμη γυναῖκα μὲ τὴ συγκατάθεσί της, ἔπρεπε ν' ἀποζημιώση τὸν ἄντρα της μὲ τόσα χρήματα, ὅσα θὰ πλήρωνε γιὰ πρόστιμο ἂν τὸν σκότωνε. "Αν ἡ ἀπαγωγὴ γινόταν χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τῆς γυναίκας, ὁ σύζυγος μποροῦσε νὰ σκοτώση ἀτιμωρητὶ τὸν ἀπαγωγέα.

'Εκεῖνος ποὺ ἁγγίζε ἔστω καὶ τὸ χέρι μιᾶς γυναίκας, χωρὶς αὐτὴ νὰ θέλη, ὑπεχρεοῦτο νὰ πληρώση πρόστιμο 15—25 χρυσὲς δεκάρες.

Τὰ πρόστιμα τριπλασιάζονταν, ἂν τὸ θῦμα ἦταν ἕνα παιδάκι ἢ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχε δώσει δείγματα γονιμότητος, καὶ τετραπλασιάζονταν, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἔγγαμη γυναῖκα.

'Η ἐξαιρετικὴ αὐτὴ προστασία ποὺ παρείχετο στὴ γυναῖκα τῆς δημιουργοῦσε καὶ ἀντίστοιχες ὑποχρεώσεις. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀλλοιώση τὴν καθαρότητα τῆς φυλῆς. "Αν συνδεόταν μ' ἕναν ξένο, ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο. Κι' ἂν παντρευόταν ἕνα σκλάβο, οἱ συγγενεῖς της ἢ οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς της εἶχαν ὄχι μόνο τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὴ σκοτώσουν. 'Ο σκλάβος, ἐξ ἄλλου, πέθαινε πάνω στὸν τοῖχο.

'Ιδιαίτερη τιμὴ προβλεπόταν γιὰ τὰ τραύματα, ποὺ δὲν εἶχαν ὡς συνέπεια τὸ θάνατο. Νά τί ἀναφέρει σχετικὰ ἕνας νόμος τῶν Φράγκων: «"Αν ἕνας ἄνθρωπος κόψη ἀπὸ ἕναν ἄλλον τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι του ἢ τὴ μύτη του ἢ τὸ αὐτί του ἢ ἀν τοῦ βγάλη τὸ ἕνα μάτι, θὰ πληρώση 100 χρυσὲς δεκάρες. "Αν τὸ χέρι δὲν κόπηκε τελείως, ἀλλὰ κρέμεται ἀπὸ τὸν ἀγκώνα, θὰ πληρώση 45 χρυσὲς δεκάρες. "Αν τοῦ τὸ ἔστριψε καὶ τοῦ τὸ ἀχρήστεψε, 62 δεκάρες. "Αν τοῦ κόψη τὸν ἀντίχειρα ἢ τὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ ποδιοῦ, θὰ πληρώση 45 δεκάρες. "Αν τοῦ κόψη τὸ δεύτερο δάκτυλο, ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον κανονίζει κανεὶς τὸ βέλος πάνω στὴ χορδὴ τοῦ τόξου, 35 δεκάρες. Γιὰ τὸ τρίτο δάκτυλο, θὰ πληρώση 15 δεκάρες καὶ γιὰ τὸ τέταρτο 9 δεκάρες. "Αν πρόκειται, ὅμως, γιὰ τὸ μικρὸ δάκτυλο, θὰ πληρώση 15 δεκάρες. "Αν κάποιος κόψη ἀπὸ ἕναν ἄλλον τὴ γλῶσσα, σὲ τρόπο ποὺ αὐτὸς νὰ μὴ μπορῆ νὰ μιλήση, θὰ πληρώση 100 δεκάρες».

Εἰδικὴ τιμὴ ἴσχυε ἐπίσης γιὰ τὶς βρισιές. 'Εκεῖνος ποὺ ἀποκαλοῦσε ἕναν ἐλεύθερο ἄνθρωπο λαγὸ (δηλ. δειλὸ) ἢ ἀλεποῦ (δηλ. δόλιο) πλήρωνε πρόστιμο ὁ δεκάρες. "Αν τὸν κατηγοροῦσε ὅτι πέταξε στὴ μάχη τὴν ἀσπίδα του, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸ ἀποδείξη, ὑποχρεωνόταν νὰ πληρώση 200 δεκάρες.

'Ο σημερινὸς ἄνθρωπος ἔχει συνηθίσει στὴν ἰδέα τῆς φυλακῆς καὶ γι' αὐτὸ οἱ τιμωρίες τῶν Φράγκων μᾶς φαίνονται παράλογες καὶ ἀντίθετες μὲ τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης. Κι' ὡστόσο, ἦταν περισότερο ἀποτελεσματικὲς ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσαμε νὰ φανταστοῦμε. Οἱ ἀρχαῖοι Φράγκοι ἐγκληματοῦσαν πολὺ σπάνια, γιατὶ τὸ ἔγκλημά τους τοὺς «πονοῦσε», ἀφοῦ θἄπρεπε νὰ πληρώσουν γι' αὐτὸ ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσόν. "Αν ὑπολογίσωμε τὴν τιμὴ ἑνὸς μέσου ἀνθρώπου σὲ 300 χρυσὲς δεκάρες, ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἤθελε νὰ τὸν στείλη στὸν ἄλλο κόσμο θἄπρεπε νὰ διαθέση 100 ἀγελάδες ἢ 100 ἄλογα. 'Η θυσία αὐτὴ ἦταν, ὅμως, πολὺ μεγάλη κι' ἔτσι ὁ ὑποψήφιος δολοφόνος προτιμοῦσε νὰ μὴν κάμη τίποτα.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

Μικρότερη κατὰ πέντε χρόνια ἀπὸ τὴ διάσημη ἀδελφή της, ἡ Μιζανοῦ Μπαρντὸ κάνει τώρα τὸ ντεμποῦτο της στὸν κινηματογράφο παίζοντας τὸν κύριο γυναικεῖο ρόλο στὸ φιλμ «Ραμοῦντσο». 'Η Μιζανοῦ, ποὺ ἦταν μέχρι πρὸ ὀλίγου πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν, ὑπέγραψε τὸ πρῶτο κινηματογραφικό συμβόλαιό της βάσει τοῦ ὁποίου θὰ πρωταγωνιστήση σὲ τέσσερα φίλμ. 'Η Μπριζὶτ Μπαρντὸ ὄχι μόνο δὲν ζηλεύει γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀδελφῆς της, ποὺ ἐνδέχεται ἔτσι νὰ γίνη καὶ ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀντίπαλός της, ἀλλὰ ἡ ἴδια τὴν βοήθησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἀφάνεια, παίρνοντάς την μαζί της πρὸ ἑβδομάδων στὴν Κορτίνα ντ' 'Αμπέτσο.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Στὴν 'Αμερικὴ κατασκευάστηκε ὁ πρῶτος πολύγραφος, ποὺ θὰ ἐπιτρέπη τὴν ἐκτύπωσι πολυαρίθμων καὶ φτηνῶν ἀντιγράφων μὲ τὴ γραφὴ Μπράϊγ, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοὺς τυφλούς. 'Αντὶ γιὰ στοιχεῖα ὁ νέος πολύγραφος τυπώνει πάνω στὸ χαρτὶ ἀνάγλυφες κουκκίδες, ποὺ ἐπιτρέπουν στοὺς τυφλοὺς νὰ διαβάζουν ἕνα κείμενο μὲ τὴν ἀφή τους. "Ως τώρα τὰ διάφορα βιβλία καὶ ἀντίτυπα μὲ γραφὴ Μπράϊγ ἦταν πανάκριβα, λόγω τῶν μεγάλων δυσχερειῶν, ποὺ συναντοῦσε ἡ ἐκτύπωσί τους. Τώρα, χάρις στὸ νέο πολύγραφο, οἱ τυφλοὶ θὰ μποροῦν νὰ ἔχουν καθημερινὰ τὴν ἐφημερίδούλα τους καὶ μάλιστα σὲ ἀφκετὰ προσιτὴ τιμή.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΙΚΗ ΣΧΕΔΙΑ

Οἱ τέσσερες ἄνδρες ποὺ βλέπετε μέσα στὴ σχεδίαν αὐτὴ δὲν εἶναι ναυαγοί ἀλλὰ εἶναι καὶ διασκεδάζουν. 'Ανήκουν σὲ μιὰ μονάδα τοῦ ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ποὺ ἔχει τὴ βάσι της στὴ Χαϊδάη, καὶ ἡ ἀποστολή τους εἶναι νὰ δοκιμάζουν διάφορες ναυαγοσωστικὲς σχεδίες. 'Η σχεδία τῆς φωτογραφίας μιᾶς εἶναι ὁλόκληρη ἀπὸ ἐλαστικὸ καὶ ἔχει δυὸ μεγάλους ἀεροθαλάμους ποὺ γεμίζουν αὐτομάτως μὲ ἀέρα. Εἶναι ἐφοδιασμένη μὲ μιὰ τέντα ποὺ προστατεύει ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχὴ καὶ ἔχει ἕνα πομπὸ ἀσυρμάτου μὲ μεγάλη κεραία, ποὺ ἐπιτρέπει στοὺς ναυαγοὺς νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὰ πλοῖα, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὴν περιοχή, διευκολύνοντας ἔτσι τὴ διάσωσί τους.

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ... ΣΑΛΛΥ

Ἡ Σάλλυ, τὸ θαυμάσιο αὐτὸ σκυλὶ ποὺ ἀνήκει σ' ἕνα πλούσιο Λονδρέζο, δὲν φαίνεται νὰ ἔκτιμᾶ ὅσο πρέπει τὸ πορτραῖτο ποὺ τῆς ἔκανε ἡ διάσημη 'Αγγλίδα ζωγράφος Τρούντα Πάνετ. Ὁ πίνακας ἐκτίθεται σὲ μιὰ μεγάλη ἔκθεσι ζωγραφικῆς, ποὺ ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα καὶ ἡ Σάλλυ τὴν ἐπισκέφθηκε μαζὶ μὲ τὸν κύριό της. "Ενας φωτογράφος δὲ ποὺ θέλησε νὰ φωτογραφήση τὴ Σάλλυ μπροστὰ στὸ πορτραῖτο της πῆρε τὸ παράξενο αὐτὸ ἐντύπωμα. Τόσο ὁ ζωγράφος ὅσο καὶ ὁ ἀφεντικός τῆς Σάλλυ ὁμολογοῦν πὼς ἡ τελευταία ἔδειξε μιὰ ἀπίστευτη ὑπομονὴ καὶ ὑπακοὴ κατὰ τὶς πόζες ποὺ ἔκανε χάριν τοῦ πορτραίτου της.

Η γυναίκα του Φλωμαρσαί

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—ΛΥΠΟΥΜΑΙ πολύ, άγαπητέ μου φίλε, μὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ σ' εὐχαριστήσω... Σοῦ ἐξήγησα γιὰ ποιὸ λόγο δὲ δανείζω τὴν ἄρπα μου. Ἡ προστατευομένη σου μπορεῖ νἄρχεται ἐδῶ, στὸ σπίτι μου, καὶ νὰ κάθεται νὰ παίζη ὅσες ὧρες θέλει...

Αὐτὴ τὴν ἀπάντησι ἔδωσε ὁ Πιὲρ ντὲ Μπωμαρσαὶ στὸν κ. Γκυντέν, πλούσιο εἰσοδηματία καὶ ἀφοσιωμένο θαυμαστή του, ὅταν ἐκεῖνος τὸν παρακάλεσε μιὰ μέρα νὰ δανείση τὴν ἄρπα του σὲ μιὰ γνωστή του κοπέλλα, γιὰ νὰ ἐξασκηθῆ στὸ μουσικὸ αὐτὸ ὄργανο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σὲ ἡλικία σαράντα ἐτῶν ὁ Μπωμαρσαὶ ἦταν διάσημος ὡς συγγραφεὺς τοῦ «Κουρέα τῆς Σεβίλλης». Ὅσο γιὰ τὴν ἄρπα ποὺ τοῦ ζητοῦσε ὁ Γκυντέν, δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀποχωριστῆ οὔτε μιὰ στιγμή, ἐπειδὴ τὴν εἶχε γιὰ γούρι.

Πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ὁ Πιὲρ Καρὸν — αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Μπωμαρσαὶ — ἄλλη τὴ μέρα δούλευε στὸ ρολογάδικο τοῦ πατέρα του, καὶ τὰ βράδυα του τὰ περνοῦσε παίζοντας ἄρπα. Μιὰ μέρα, τὸν κάλεσαν στ' ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν νὰ ἐπισκευάση κάτι ρολόγια. Γιὰ καλὴ του τύχη, ὁ βασιλιᾶς — ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' — ἔδειξε ἐνδιαφέρο γι' αὐτόν, καὶ ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ νεαρὸς ρολογᾶς εἶχε τελειοποιήσει τὸ σύστημα τῶν ἐπεντόλω τῆς ἄρπας, ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐκτελέση μπροστά του μερικὰ κομμάτια.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Πιὲρ Καρὸν παρουσιαζότανε καὶ πάλι στ' ἀνάκτορα μὲ τὴν ἄρπα του. Κι' ὁ βασιλιᾶς ἐνθουσιάστηκε τόσο ἀπὸ τὸ παίξιμό του, ὥστε τοῦ ἀνέθεσε νὰ τελειοποιήση στ' ὄργανο αὐτὸ καὶ τὶς κόρες του, Χάρις, λοιπόν, στὴν ἄρπα του ὁ ρολογᾶς κατώρθωσε νὰ γίνη «παλατιανός», γ' ἀναμιχθῆ σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ τὸν ἔκαναν ποτεύουσας, ν' ἀγοράση θεατρικὰ ἔργα ποὺ τὸν ἔκαναν ἀθάνατο.

Νὰ γιατί αὐτὸς ὁ ἐπαναστάτης, γιὰ τὴν ἐποχή του, διανοούμενος — ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ τόλμησε νὰ σατυρίση τὴν ἀριστοκρατία — εἶχε γίνει προληπτικὸς μὲ τὴν ἄρπα του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴ δώση σὲ ξένα χέρια, ἔστω καὶ ἂν τοῦ τὸ ζητοῦσε ἕνας καλὸς του φίλος.

Ὁ Γκυντὲν δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Τὴν ἑπομένη, ὁ Μπωμαρσαὶ καθότανε στὸ γραφεῖο του καὶ διάβαζε, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψη κάποιας δεσποινίδος Τερέζας Βιλερμάουλιατζ, ἐκ μέρους τοῦ κ. Γκυντέν. Τὴ δέχτηκε, σὰν μιὰ ἀγγελία γειρεία. Ἦταν προστατευομένη ἑνὸς φίλου, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δυσαρεστήση.

Μιὰ ὅταν ἐκείνη παρουσιάστηκε μπροστά του, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη ὁ Μπωμαρσαὶ σηκώθηκε αὐθόρμητα ἀπὸ τὸ κάθισμά του, καὶ τὴν κάτεξε μὲ θαυμασμὸ καὶ ταραχή — σὰν νὰ εἶχε προαισθανθῆ, ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ζωή του ἔμπαινε σὲ καινούργιο δρόμο.

—Μὲ συγχωρῆτε ποὺ παρουσιάζομαι μόνη! ἄκουσε μιὰ μελωδικὴ φωνή. Ὁ κ. Γκυντέν, ποὺ γνώρισε κάποτε τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα μου στὴν Ἐλβετία κι' ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα, δὲ μπόρεσε σήμερα νὰ μὲ συνοδέψη γιατὶ εἶναι ἀδιάθετος...

Ἦταν ὡς εἴκοσι ἐτῶν, μὲ γαλανὰ μάτια καὶ κατάξανθα μαλλιά.

—... Καὶ ἀπεφάσισα νἄρθω μόνη μου, ἂν καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ μὴν εἶναι σωστό. Μὰ βιάζομαι τόσο πολὺ νὰ μάθω ἄρπα μὲ τὸ δικό σας ὄργανο, ποὺ συνεκλίνησε καὶ τὸ βασιλιᾶ μας!...

Ὁ Μπωμαρσαὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζη μὲ ἄφωνο θαυμασμό. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἔνοιωσε παράξενη τρυφερότητα γιὰ τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ πλάσμα. Καὶ ὅμως, εἶχε ἀγαπήσει πολλὲς φορὲς στὴ ζωή του, χωρὶς νὰ λογοφιάσουμε πὼς πανηρεύτηκε δυὸ φορὲς ὡς τότε, γιὰ νὰ μείνη πολὺ σύντομα χήρος.

Τέλος, συνήφθε ἀπὸ τὴ γλυκειὰ γοητεία του. Ἔπιασε τὴν Τερέζα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ γραφείου του, ὅπου ἦταν τοποθετημένη ἡ ἄρπα του. Ἡ μικρὴ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ θαυμάσιο μαγικὸ ὄργανο, ἄπλωσε δειλὰ τὰ χέρια της κι' ἔκανε τὶς χορδές του νὰ σκορπίσουν μελωδικοὺς ἦχους.

—Μπορῶ νὰ ἔρχωμαι κύριε ντὲ Μπωμαρσαί, ρώτησε δειλά, καὶ νὰ σᾶς ἑνοχλῶ;

—Ὅποτε θέλεις καὶ ὅσες ὧρες θέλεις! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος ζωηρά.

★

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε. Μιὰ τρομερὴ ἐπανάστασι εἶχε γκρεμίσει ὁλόκληρο κόσμο.

Μιὰ νύχτα, οἱ ἀφαιοὶ διαβάτες ἔβλεπαν ἀπὸ τὸ δρόμο δυὸ σκιὲς νὰ κινοῦνται πίσω ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παράθυρο, στὸ μέγαρο τοῦ κ. Πιὲρ ντὲ Μπωμαρσαί. Ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς, — γέρος πιά, ἀλλὰ καλοστεκούμενος, — ποὺ πηγαινοερχόταν ἀνήσυχος στὸ γραφεῖο του. Δὲν ἔνοιωθε τὸ κεφάλι του νὰ στέκεται καλὰ στοὺς ὤμους του. Οἱ νέοι κύριοι τῆς Γαλλίας δὲν τὸν συμπαθοῦσαν, δὲν τὸν συγχωροῦσαν γιὰ τὴν τεραστία περιουσία ποὺ εἶχε κάνει...

Σὲ μιὰ στιγμή, γύρισε σὲ μιὰ γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε ἀπότομα:

—Πῆρα ξαφνικά, Τερέζα, μιὰ μεγάλη ἀπόφασι...

Τερέζα:... Μάλιστα, ἦταν ἡ Τερέζα, ἡ μικρὴ Ἐλβετίδα! Λίγες μέρες μετὰ τὴν πρώτη της συνάντησι μὲ τὸν Μπωμαρσαί, ἐγκαταστάθηκε στὸ μεγάρο του. Πρὶν περάση πολὺς καιρός, ἔκαναν ἕνα κοριτσάκι. "Ολοι οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ φίλοι τὴ θεωροῦσαν πιὰ σύζυγό του. Ἐκεῖνος μονάχα λησμονοῦσε νὰ τῆς δώση κι' ἐπισήμως τ' ὄνομά του.

—Λύριο τὸ βράδυ φεύγω γιὰ τὴν Ὁλλανδία, συνέχισε ὁ Μπωμαρσαί. Ἔμαθα ὅτι κάποιος πουλᾶ ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ποσότητα ὅπλων. Θὰ τ' ἀγοράσω, θὰ τὰ μεταφέρω στὴ Γαλλία καὶ θὰ τὰ χαρίσω στὴν Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπή, γιὰ νὰ πειστοῦν ὅτι εἶμαι καλὸς δημοκρατικὸς πολίτης...

Πλησίασε τὴν Τερέζα, τὴν ἀγκάλιασε καὶ πρόσθεσε:

—Ἤθελα, ὅμως καὶ μιὰν ἄλλη ἀπόφασι. Πρὶν φύγω γιὰ τὴν Ὁλλανδία, κι' ἐπειδὴ δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ μοῦ τύχη στὸ δρόμο, αὔριο τὸ πρωῒ θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας!

★

Πέρασαν πολλὲς μέρες. Ἡ Τερέζα —ἡ εὐτυχισμένη ἰτιὰ κυρία ντὲ Μπωμαρσαί— περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ λατρευτοῦ της. Ἕνα πρωῒ ὅμως παρουσιάστηκε στὸ μέγαρο κάποιος μὲ τρίχρωμη ἐσάρπα γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώση μιὰ τρομερὴ εἴδησι: Ὁ σύζυγός της χαρακτηρίστηκε φυγάς.

—Μά, ὁ ἄντρας μου δὲν εἶχε λόγο νὰ δραπετεύση! διαμαρτυρήθηκε ἡ Τερέζα. Πῆγε στὴν Ὁλλανδία, ν' ἀγοράση μὲ δικά του χρήματα ὅπλα γιὰ τὸ δημοκρατικὸ στρατό...

—Λόγια τοῦ ἀέρος! Νὰ περάσης σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς τοπικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἡ Τερέζα πῆγε μὲ τὸ θάνατο στὴ ψυχή. Κι' ἐκεῖ, ἕνας ἐπίτροπος τοῦ λαοῦ τὴν πληροφόρησε ὅτι, ἀφοῦ ὁ σύζυγός της βρασπέτευσε, αὐτὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ζητήση διαζύγιο...

—Ποτέ! φώναξε ἡ Τερέζα.

—Δὲν εἶναι στὸ χέρι σου ν' ἀρνηθῆς! βρυχήθηκε ὁ Ἐπίτροπος. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τὸ διαζύγιο βγαίνει μόνο του!

Ἡ Τερέζα κατάλαβε τότε ὅτι κάθε ἀντίστασι ἦταν μάταιη. Μά, ἐπειδὴ εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ ἄνθρας μου θὰ ἐπιστρέψη, σᾶς λέω πὼς θὰ ἔχω πολὺ σύντομα τὴν εὐχαρίστησι νὰ παντρευτῶ γιὰ δεύτερη φορὰ μαζί του!

—Ἤθελε νὰ σώση μὲ κάθε τρόπο τὸν Μπωμαρσαί.

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη ἀπὸ τὸ ἕνα γραφεῖο στ' ἄλλο νὰ ζητᾶ, νὰ παρακαλῆ, ν' ἀπαιτῆ ν' ἀποσύρουν ἀπὸ τὸ σύζυγό της τὸ βαρὺ χαρακτηρισμὸ τοῦ φυγάδος. Στὸ μεταξύ, τὰ κεφάλια ἔπεφταν στὴν πλατεῖα τῆς Δημοκρατίας...

★

Στὶς 5 Ἰουλίου 1796, ἀπὸ ἕνα ἀμάξι ποὺ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Μπωμαρσαί, κατέβηκε κάποιος μὲ κατασπρα μαλλιά. Μιὰ γυναῖκα τοῦ ἄνοιξε.

—Πιέρ!... φώναξε, μόλις τὸν εἶδε.

—Τερέζα... ἀγκαλιασμένη μου Τερέζα! ψιθύρισε ἐκεῖνος, ἀγκαλιάζοντας τὴ γυναῖκα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέρασε ὁλόκληρη τὴ ζωή του μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ποὺ τρύγησε τὸν ἔρωτα ὅπως μιὰ μέλισσα πετᾶ ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι, ἔκλαιγε τώρα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς γυναίκας...

Ἡ Τερέζα κατώρθωσε, μὲ τὴν ἀδάμαστη ἐπιμονή της, νὰ πείση τὴν ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπή, ὅτι ὁ ἄντρας της δὲν ἦταν ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας. Καὶ ἡ νέα Γαλλία ἐπέτρεψε τὸν ἐπαναπατρισμὸ ἐκείνου ποὺ τόλμησε στὰ 1784, στὸ περίφημο μονόλογο τοῦ «Γάμου τοῦ Φιγκαρό», νὰ σατυρίση ἀλύπητα τὴν ἀριστοκρατία.

Ἡ μακρὰ πεῖρα καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς εἶχαν βάλει μυαλὸ στὸ Μπωμαρσαί. Κατάλαβε ποὺ βρισκόταν ἡ πραγματικὴ εὐτυχία. Πανιρεύτηκε τὴ γυναῖκα του — γιὰ δεύτερη φορά, ἀφοῦ ὁ πρῶτος γάμος τους ἐθεωρήθη ἄκυρος. Καὶ ὡς τὴ μέρα ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια του,—τρία χρόνια ἀργότερα,— ἔμεινε πιστὸς στὴν ἀνεκτίμητη σύντροφο τῆς ζωῆς του.

Α. ΛΕΝΟΥΑΡ

Ἡ μικρὴ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν ἄρπα κι' ἔκανε τὶς χορδές της νὰ σκορπίσουν μελωδικοὺς ἦχους.

Συγκινητικό, κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἀγάπη ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

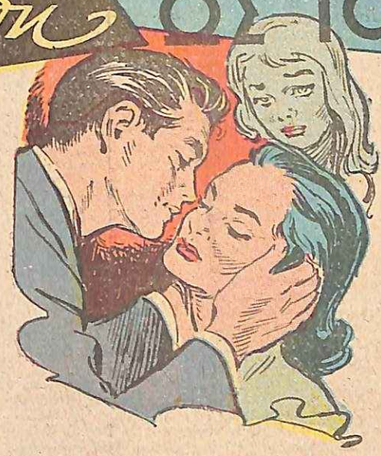

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Ραϋμόντ ἀναθέτει στὸ συμβολαιογράφο της νὰ ρευστοποίηση ὅλη της τὴν περιουσία καὶ νὰ βγάλη σὲ πλειστηριασμὸ τὸ ἐνυπόθηκο κτῆμα τοῦ Ραμπέρ. Εἶναι ἀποφασισμένη νὰ φανῆ ἀμείλικτη ἀπέναντί του. Στὸ μεταξύ, ἡ Ἀντρὲ ὑφίσταται συνεχῶς πιέσεις τοῦ Ραμπέρ, γιὰ νὰ γίνη φιλενάδα του. Θέλει νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικὸ της στὸν ἄντρα της, ἀλλὰ δὲν τολμάει. Μιὰ μέρα, τὴν ἐπισκέπτεται ἡ Ραϋμόντ. Τὴν πληροφορεῖ γιὰ τὸ δεσμό της μὲ τὸ Ραμπέρ, τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι τὰ γράμματά της βρίσκονται στὰ χέρια της καὶ τῆς ζητάει 200 χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψη, ἀλλοιῶς θὰ τὰ στείλη στὸν ἄντρα της. Ἡ Ἀντρὲ ἔρχεται σ' ἀπόγνωσι. Ποῦ νὰ βρῆ τέτοιο τεράστιο ποσόν; Ἐξ ἄλλου, ἡ Ρόζα παίρνει ἕνα τηλεγράφημα τοῦ πατέρα τοῦ Ζάκ, ποὺ τῆς ἀναγγέλλει τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ του καὶ τὴν καταριέται. Ἡ Ἀντρὲ ζητάει τὴ βοήθεια τῶν δικῶν της, ἀλλ' ἡ μητέρα της τὴν πληροφορεῖ ὅτι ὁ πατέρας της ἔχει μείνει ἀπένταρος, ὅπως συνήθως.

13ον

—Κι' ἔτσι δὲν πληρώθηκε ὁ προμηθευτής;

Ἡ μαρκησία χαμήλωσε τὴ φωνή της κι' ἀπάντησε μὲ κάποια ντροπή:

—"Εδωσε τὰ λεφτὰ ὁ ὑπηρέτης μας, ἀπ' τὴν τσέπη του.

—Ἐκεῖ ἔχετε καταντήσει;... μουρμούρισε ἡ Ἀντρέ.

—Ἐγὼ δὲ χρειάζομαι τίποτα, κόρη μου, καὶ δὲν παραπονιέμαι... Εἶχα ὀνειρευτῆ ὡστόσο νὰ ζήσω ἀλλοιῶς... σὰν τοὺς γονεῖς μου. Αὐτοὶ δὲν ἦταν πλούσιοι. Εἶχαν ἕνα μικρὸ εἰσόδημα κι' ἕνα σπιτάκι κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Μὰ κυλοῦσε τόσο ἤρεμα ἡ ζωή τους!... Καὶ πόσες καλωσύνες κάνανε γύρω τους μ' αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ εἶχαν!...

»Ζήσανε εὐτυχισμένοι κι' ἀγαπημένοι στὸ χωριό τους. Γεράσανε καὶ πέθαναν δίχως βάσανα... ἐκτὸς ἀπ' τὴ στενοχώρια τους γιὰ τὸ μέλλον μου καὶ γιὰ τὸ δικό σου... γιατὶ ξέρανε πὼς βαδίζαμε πρὸς τὴν καταστροφή... Ὁ ἄντρας σου μᾶς γλύτωσε ἀπ' τὸ βάσανο! Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς, κόρη μου... Πρέπει νὰ προσπαθῆς νὰ τὸν εὐχαριστήσης.

"Υστερα ἡ μαρκησία ρώτησε γιὰ τὸν ἐγγονό της, κι' ἡ συζήτησι ἄλλαξε δρόμο.

Ἡ Ἀντρὲ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ ζητήση ἕνα στήριγμα, μιὰ παρηγοριά. "Ηθελε μιὰ καρδιὰ ποὺ νὰ τὴ νοιώθη καὶ νὰ συμμεριστῆ τὸ μυστικὸ ποὺ τὴν ἔπνιγε.

Στὸν πατέρα της θὰ τολμοῦσε νὰ μιλήση ἐλεύθερα. Μὲ τὴ μητέρα της ὅμως — τὴν ἀγνὴ κι' ἀγγελικὴ ἐκείνη γυναῖκα, τὸ ὑποταγμένο θῦμα—δὲ μποροῦσε ν' ἀρχίση τὴν ἐκμυστήρευσι ποὺ θὰ τὴν ἀνακούφιζε, νὰ ζητήση τὴ βοήθεια ἢ τὴ συμβουλή της. Δὲ θάταν σὲ θέσι νὰ τῆς τὴ δώση ἡ μαρκησία, γιατὶ ἔμενε ξένη στὰ σφάλματα καὶ τὰ πάθη τοῦ κόσμου. Κι' ἡ Ἀντρὲ δὲ θέλησε νὰ τὴ στενοχωρήση ἀκόμη πιὸ πολύ, δίχως λόγο. Ἀρκετὲς πίκρες κατάπινε, ἡ δυστυχισμένη...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε. φίλησε τὴ μητέρα της κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη, πιὸ λυπημένη κι' ἀνήσυχη ἀπ' ὅπως εἶχε ἔρθει... Μὰ ἡ μαρκησία τὴν κράτησε, τὴν τελευταία στιγμή, καὶ τὴ ρώτησε μ' ἀγωνία:

—Πρόκειται γιὰ τὸ Ροζέ. Ἔ:

—Ναί.

—Καλὰ τὸ κατάλαβα... Μὰ δὲ βρίσκεται πιὰ στὸ Παρίσι ὁ ἀδελφός σου.

—Πῶς! φώναξε ἡ Ἀντρέ. Ποῦ πῆγε;

—"Εφυγε γιὰ τὸ Αἶξ-λὲ-Μπαίν, νομίζω.

—Πότε;

—Χτές, μὲ τὸ βραδυνὸ τραῖνο.

Κι' ἡ μαρκησία ψιθύρισε μ' ἀπελπισία:

—Τὸ πάθος του θὰ τὸν καταστρέψη... ὅπως καὶ τὸ Ραμπέρ.

—Ποιὰ πάθος; ρώτησε μηχανικὰ ἡ Ἀντρέ, ποὺ εἶχε κεραυνοβοληθῆ ἀπ' τὴν εἴδησι ἐκείνη.

—Τὸ χαρτοπαίγνιο... "Ολοι τους ἴδιοι εἶναι... κι' ὁ πατέρας κι' ὁ γυιός... Δὲν τόξερα, ἀλλὰ τώρα τὸ μάθα τώρα...

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἀπάντησε.

Ξαναφίλησε τὴ μητέρα της καὶ κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ τὴ μεγάλη σκάλα, μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν ψυχή. Βέβαιη πὼς δὲν εἶχε πιὰ νὰ περιμένη τίποτε ἀπὸ κανένα.

Ὁ πατέρας της ἦταν σχεδὸν ἀπένταρος. Ὁ ἀδελφός της τόχε σκάσει, ἀφίνοντάς την νὰ τὰ βγάλη πέρα μόνη της μὲ τὸ μπλέξιμο ποὺ τῆς εἶχε δημιουργήσει.

Σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῆ; Τί θὰ γινότανε; Ποιὲς ταπεινώσεις θὰ δοκίμαζε ἀκόμη;...

Ξανανέβηκε στ' αὐτοκίνητό της κι' ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Κρανσέ. Μάλις ὅμως εἶχαν προχωρήσει λίγο, σκέφθηκε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε γι' αὐτὴν ἡ φιλενάδα της, ἡ ὑποκόμησσα. Γιατὶ λοιπὸν νὰ τῆς ἀνακοινωθῆ τὴ ντροπή της:

Ἂν ἤμουνα γυναίκα

Ζήλεια

"Αντρα, ἐκτίμησι δὲν σοῦχω,
γιατὶ τὸ προνομιοῦχο
δημιούργημα τῆς γῆς
ἦταν πάντοτε τὸ ὅπλο
καὶ, γι' αὐτό, ἄντρα ρεζίλη,
ἀμολύσου νὰ πνιγῆς.

"Αχ! πῶς θέλω ἐσπευσμένης
φῦλο ν' ἀλλάζω καὶ γένος,
σὰν Ρομπέρτο δηλαδὴ
ποὺ ὅλα ταπιάτσε, φέρτε
κι' ἔχει γίνε, μὶς Ρομπέρτα
ντελικάτη κι' εὐειδής.

★

Ποιὸς τὴ χαρὰ του πιὰ τώρα,
μὲ κοὺς-κοὺς περνᾶ τὴν ὥρα,
μὲ πινάκλ καὶ μανικοὺρ,
στὰ σαλόνια πόστο πιάνει
καὶ ποζάτος παριστάνει
τὴ μανταμ ντὲ Πομπαντοὺρ.

★

Τυχερὸς ν' ἀλλάξη φῦλο
καὶ τῆς ἐρίδος τὸ μῆλο
αἰφνιδίως νὰ γενῆ,
ὅλοι νὰ τὸν συζητάνε
καὶ νὰ τὸν γλυκοκυττάνε
Ἄγγλοι, Γάλλοι κι' Ἱσπανοί!

★

Τὸν ζηλεύω, δὲν τὸ κρύβω,
κι' ὥρες τὸ μυαλό μου στρίβω
γιὰ νὰ βρῶ ὥρε παιδιά,
μὲ ποιὰ δύναμι καὶ γνῶμι
μπόρεσε στροφὴ νὰ δώση
στὸν τροχό, σὲ μιὰ βραδιά.

★

Μοῦχεις κόψει κάθε κέφι,
μιὰ ἐλπίδα, ὅμως, μὲ τρέφει
κι' ἕνα ὄνειρο γλυκὸ
πῶς, μὲ λίγα δούρτα-φέρτα,
θὰ σὲ ψήσω, βρὲ Ρομπέρτα,
νὰ μοῦ πῆς τὸ μυστικό!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

"Αλλαξε γνώμη καὶ φώναξε στὸ σωφὲρ νὰ τὴν πάη στὴν ὁδὸ Ρουαγιάλ. Ἀναζητοῦσε τὴν πιὸ ἐμπιστη φίλη της, τὴν ἀδελφή της.

—Εἶν' ἐδῶ ἡ Ρόζα; ρώτησε, μπαίνοντας στὸ ἀνθοπωλεῖο.

—"Οχι, κυρία, ἀπάντησε μιὰ ὑπάλληλος. Εἰδοποίησε πὼς εἶναι ἄρρωστη.

—Θὰ τὴ βροῦ λοιπὸν στὸ σπίτι της;

—Ἀσφαλῶς.

Σὲ δυὸ λεπτά, ἡ Ἀντρὲ ἔφτασε στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ἡ Ρόζα.

Ὁ θυρωρὸς τῆς ἔδωσε μερικὲς λεπτομέρειες.

Ἡ κοπέλλα εἶχε μάθει τὸ προηγούμενο βράδυ μιὰ ἄσχημη εἴδησι: τὸ θάνατο κάποιου πολὺ ἀγαπητοῦ της προσώπου. Ἡ συγκίνησι τὴν εἶχε ρίξει στὸ κρεβάτι. Μὰ ὁ γιατρὸς βεβαίωνε πὼς δὲν ἦταν τίποτα καὶ πὼς σὲ μερικὲς ὧρες θὰ συνερχότανε τελείως.

Ἡ Ἀντρὲ σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε πιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι της γιὰ φαγητό.

—Θὰ ξανάρθω τ' ἀπόγευμα, εἶπε. Εἰδοποιῆστε τὴ Ρόζα, σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ξανανέβηκε στ' αὐτοκίνητό της.

Στὸ δρόμο, χίλιες σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ νοῦ της, ἡ μιὰ σκοτεινότερη ἀπ' τὴν ἄλλη. "Οσο πιὸ πολὺ τὸ συλλογιζότανε, τόσο καταλάβαινε ὅτι οἱ ἐλπίδες της ἦταν μάταιες. Δὲν εἶχε ἄλλο καταφύγιο ἀπ' τὸν ἄντρα της.

"Οσο δύσκολη κι' ἂν τῆς φαινόταν ἡ ἐξομολόγησι, ὅσο ταπεινωτικὴ ἡ ὁμολογία τοῦ παρελθόντος της, ἦταν πάντως προτιμότερη ἀπ' τὰ ἐξευτελιστικὰ ἐκεῖνα διαβήματα σὲ ξένα πρόσωπα καὶ τὰ παρακάλια γιὰ μιὰ ἀδύνατη βοήθεια.

Ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποφασίση κάποτε, γιατὶ νὰ μὴ τελειώση τώρα ἀμέσως;

Ὁ Μπερνὰρ τὴν ἀγαποῦσε. "Ηταν βέβαιη γι' αὐτό. Τῆς εἶχε δώσει τόσες ἀποδείξεις. Θὰ ἐξαγόραζε τὸ σφάλμα της — καὶ τὰ λάθη τῶν ἄλλων—μὲ τόση ἀφοσίωσι καὶ ὑποταγή, ὥστε θὰ τὴ συγχωροῦσε ἀκόμη μιὰ φορά, τὴν τελευταία.

"Ηταν εἰλικρινής, ὅταν ἐπαιρνε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι.

Μπαίνοντας στὸ σπίτι της, εἶδε τὴ γκουβερνάντα τοῦ γυιοῦ της, ποὺ γύριζε ἀπ' τὸ πάρκο Μονσώ, ὅπου εἶχε πάει περίπατο τὸ παιδί.

Της φάνηκε δὲ πὼς διέκρινε μιὰ κάποια δυσπιστία στὸ πρόσωπό της, κάτι σὰν κρυμμένη ἀντιπάθεια...

Χαμογέλασε στὸ γυιό της στενοχωρημένα, κι' ὕστερα ἀνέβηκε γρήγορα στὴν κάμαρά της.

Ἡ καμαριέρα της, ἡ Σουζάν, βρισκόταν ἐκεῖ. Σ' αὐτὴν μποροῦσε τουλάχιστον νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικό της. Ποτὲ δὲν εἶχε λόγο νὰ παραπονεθῆ ἐναντίον της. "Ηταν ἀφοσιωμένη στὴν οἰκογένειά της — ὅπως ἡ γκουβερνάντα στοὺς Σαμπαί—καὶ ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὴν κυρία της. Αὐτὸ ἦταν ἴσως τὸ μόνο αἴσθημα ποὺ εὑρίσκε θέσι στὴ στενὴ καρδιά της, τὴν πετρωμένη ἀπ' τὶς ἀπογοητεύσεις ποὺ εἶχε περάσει.

Ἡ ταραχὴ τῆς Ἀντρὲ τῆς ἔκαμε ἐντύπωσι. Παρεξήγησε ὅμως τὴν αἰτία της.

—Εἴδατε τὴ δεσποινίδα Ρόζα, κυρία; τὴ ρώτησε.

Ἡ Ἀντρὲ πέταξε ἀπότομα τὸ καπέλλο της καὶ τὴ ζακέτα της πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἀπάντησε:

—"Οχι, δὲν τὴν εἶδα, ἀλλὰ ξέρω πὼς εἶναι ἀδιάθετη... "Εμαθε κάποια ἄσχημη εἴδησι. Δὲν πῆγε σήμερα στὴ δουλειά της.

—Εἶναι πολὺ φυσικό...

—Γιατί;

—Δὲν τὰ ξέρετε λοιπόν, κυρία;

—Τί νὰ ξέρω;

Ἡ Σουζὰν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα γράμμα καὶ τόδωσε στὴν κυρία της.

—Διαβάστε καὶ θὰ καταλάβετε, τῆς εἶπε.

Ἡ Ἀντρὲ πῆρε τὸ γράμμα καὶ τσαλακω-

μένο ἐκεῖνο χαρτὶ καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς, γραμμένα ἀπὸ ἀδέξιο χέρι:

«Ἀγαπητὴ δεσποινίς.

»Σᾶς γράφω νέα ἀπ' τὸν τόπο μας. Οἱ Μπαγιὲλ εἶναι ἀπελπισμένοι. Ὁ γιιός τους σκοτώθηκε στὸ Τονκίνο. Τοὺς εἰδοποίησαν ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο.

»Ὅπως καταλαβαίνετε, ὅλοι τὰ βάζουνε μὲ τὴ Ρόζα Μπρινόν. Τὴ θεωροῦν ὑπεύθυνη γιὰ ὅλα.

»Ξέρετε πῶς χωρίσανε ἀπ' τὸ Ζὰκ Μπαγιέλ, ἔπειτα ἀπ' τὸν «αἱφνιδιασμὸ» ποὺ τῆς ἔκανε στὸ σπίτι της, ἐκεῖνη τὴ νύχτα .. Ὁ Ζὰκ ἔφυγε ὕστερα γιὰ νὰ βρῇ τὸ θάνατο. Καὶ νὰ ποὺ ἔγινε ἡ ἐπιθυμία του!

»Εἶναι κρίμα ὡστόσο ν' ἀφίνη κανεὶς τὰ κόκκαλά του στὰ ξένα γιὰ μιὰ τιποτένια, μιὰ κοπέλλα τοῦ δρόμου! . . . Ὁ Λουῒ Μπρεσὰρ, ἀπ' τὸ Κολόνζ, ὁρκίζεται πὼς τὴν εἶδε μέσα στ' αὐτοκίνητο τοῦ βαρώνου Φερνέ, στὰ Παρίσι. Ἔχει μπόλικα λεφτὰ ὁ βαρῶνος, κι' ἔτσι τὸχει ἐξασφαλισμένο πὼς ἀρέσει στὶς γυναῖκες—τουλάχιστον σὲ μερικές.

»Ὁ Λουῒ Μπρεσὰρ εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ εἶπε σ' ὅλους αὐτὰ ποὺ εἶδε, γιατὶ εἶχε τσιμπηθῇ ἄλλοτε μὲ τὴ Ρόζα, κι' ἐκείνη δὲν τὸν ἤθελε. Προτιμοῦσε, βλέπετε, τοὺς ἀφεντάδες ἀπ' τὸ Παρίσι!

»Αὔριο θὰ γίνη μνημόσυνο γιὰ τὸ μακαρίτη, στὴν ἐκκλησία μας. Δὲ θὰ συμβοῦλευα τὴ Ρόζα νἀρθῇ, γιατὶ θἄβρισκε πολὺ ἄσχημη ὑποδοχή... Ἀκόμη κι' ὁ φίλος της ὁ Πιδάρ, ποὺ τὴν ὑποστήριζε, τώρα δὲν τολμάει νὰ πῇ λέξι.

»Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα της δὲ φαίνεται πιὰ πουθενά. Μένει χωμένος στὸ δάσος, σὰν ἀγρίμι.

»Αὐτὰ εἶναι τὰ νέα. Δὲν εἶναι καλά, ὅπως βλέπετε.

»Στὸ Ροσὲρ καὶ στὸν πύργο τοῦ Ταβερναὶ δὲ μένει ἀκόμη κανείς. Στὸ χωριὸ λένε ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τοὺς Μελὰν καὶ τοὺς Σαμπαΐ. Θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅταν σᾶς δῶ. Εἶναι πολλὰ καὶ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς τὰ γράψω.

»Σᾶς χαιρετῶ.

Νικὸλ Ραμπού»

Ἡ Ἀντρὲ ἔμεινε ἀκίνητη κι' ἀμίλητη, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

— Σᾶς ἔδωσα αὐτὸ τὸ γράμμα, κυρία, γιατὶ εἶναι καλλίτερα νὰ τὰ ξέρετε ὅλα, πρόσθεσε ἡ Σουζάν. Αὐτὴ ἡ Νικὸλ εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. Νὰ φυλάγεσθε ἀπ' τὴ γλῶσσα της!

Ὕστερα συνέχισε, σὰν νἄχε θυμηθῇ ξαφνικὰ κάτι:

— Ἔφεραν κι' ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν κύριο... Κι' ἕνα ἄλλο σήμερα τὸ πρωΐ, μόλις φύγατε. Αὐτὸ εἶναι, νομίζω, ἀπ' τὸν κ. Ροζέ. Τᾶχω βάλει καὶ τὰ δυὸ στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου σας.

Ἡ Ἀντρὲ τὰ πῆρε ἀμέσως κι' ἄνοιξε ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε πρῶτο στὰ χέρια της. Ἦταν πραγματικὰ ἀπ' τὸν ἀδελφό της, ποὺ τῆς ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητή μου ἀδελφή. Σ' ἀφίνω σὲ δύσκολη θέσι. Μὰ δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Βασίζομαι στὴν ἀγάπη σου. Πὲς ὅ,τι θέλεις, κατηγόρησέ με. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ, ἀφοῦ φταίω ἐγώ.

»Φεύγω μὲ δυὸ-τρία γιλιάσικα ποὺ μοῦ δάνεισε κάποιος φίλος. Θὰ ξαναγυρίσω ὅταν θἄχουν τελειώσει ὅλα. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀκούσω τὶς γκρίνιες ὅλων σας. Συχώρεσέ με.

»Ὁ ἀδελφός σου Ροζέ.

»Υ. Γ. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὴ διεύθυνσί μου. Δὲν ξέρω ἀκόμη ποῦ θὰ πάω. Ἄλλωστε, καλλίτερα νὰ μὴ τὸ μάθῃς καὶ σύ... Πρόσεξε αὐτὸ τὸ φριχτὸ Σαμουέλ. Εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα, προκειμένου νὰ πάρῃ πίσω τὰ λεφτά του. Τὸν ξέρουν ὅλοι γιὰ τὴ σκληρότητά του».

Ἡ Ἀντρὲ πέταξε μὲ θυμὸ τὸ γράμμα αὐτὸ μέσα στὸ συρτάρι καὶ πῆρε τ' ἄλλο. Ἦταν ἀπ' τὸν ἄντρα της:

«Ἀγαπητή μου Ἀντρέ. Μιὰ ἀπρόοπτη δουλειὰ μ' ἀναγκάζει νὰ πάρω ἀμέσως τὸ τραῖνο τῆς Λυών. Δὲν προφτάνω νὰ περάσω ἀπ' τὸ σπίτι, πρὶν φύγω. Δὲ θὰ λείψω περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες. Μὴν ἀνησυχήσῃς γιὰ μένα.

»Σᾶς φιλῶ τρυφερά, ἐσένα καὶ τὸ ἀγοράκι μας.

»Μπερνὰρ Σαμπαΐ» ,

Τὸ γράμμα δὲν ἀνέφερε καμμιὰ διεύθυνσι. Ποῦ βρισκόταν ὁ ἄντρας της; Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ...

Ἦταν λοιπὸν ἐγκαταλελειμμένη στὴν τύχη της καὶ δὲν εἶχε οὔτε 24 ὧρες στὴ διάθεσί της...

Βλέποντάς την χλωμὴ κι' ἀναστατωμένη, ἡ Σουζὰν τὴ ρώτησε:

— Μήπως ἔπαθε τίποτα ὁ κύριος;

— Ὄχι, ὄχι...

Ἡ Ἀντρὲ ἔμεινε γιὰ λίγο σὰν παραζαλισμένη. Ὕστερα σκέφθηκε λογικὰ κι' ἔνοιωσε λιγώτερο τρομαγμένο τὸν ἑαυτό της. Ἡ ἀπουσία αὐτὴ τοῦ συζύγου της τῆς φάνηκε σὰν μιὰ ἀναστολὴ ποὺ τῆς πρόσφερε ἡ Τύχη. Θὰ μποροῦσε ἔτσι νὰ ψάξη, νὰ βρῇ ἴσως κάτι...

Κατέβηκε στὴν τραπεζαρία. Δὲν ἄγγιξε τίποτα. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνία της ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες ποὺ τὴ σερβίρανε.

Ξέχασε γιὰ ἕνα λεπτὸ τὶς δικές της ἀγωνίες. γιὰ νὰ σκεφθῇ μόνο τὸν πόνο τῆς Ρόζας.

Ὁ θάνατος εἶχε ἀργήσει λίγο, μὰ στὸ τέλος εἶχε πάρει τὸν ἀγαπημένο της... Κι' ἡ αἰτία ἦταν αὐτή, ἡ Ἀντρέ!

Αὐτὴ ἄξιζε τὶς προσβολὲς ποὺ κάνανε στὴ Ρόζα, τὶς κατάρες ποὺ τῆς δίνανε...

Ἀντιμετώπιζε μὲ τρόμο τὸ μέλλον. Ὁ θάνατος αὐτὸς τῆς φαινότανε σὰν μιὰ ἀκόμη ἀπειλή. Τὸ αἷμα τοῦ Ζὰκ Μπαγιὲλ ζητοῦσε ἐκδίκησι... Ὅλ' αὐτὰ ποὺ τῆς συνέβαιναν, ἦταν ἡ τιμωρία!

Ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ μοναχὴ στὴ μεγάλη τραπεζαρία, κι' ὕστερα ξανανέβηκε στὴν κάμαρά της. Ἔμεινε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα πολλὴ ὥρα, χαμένη στὶς σκέψεις της. μὴ τολμῶντας ν' ἀντικρύσῃ τὸν κίνδυνο καὶ μὴ ξέροντας πῶς νὰ τὸν ἀποφύγη.

Κατὰ τὶς 2, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ εἶπε στὴν καμαριέρα της:

— Θέλω τ' αὐτοκίνητό μου ἀμέσως.

— Θὰ βγῆτε μονάχη, κυρία; τὴ ρώτησε ἐκείνη.

— Ναί.

Ἡ Ἀντρὲ φόρεσε γοῦνα καὶ βγῆκε.

— Βουλεβάρτο Μαντελέν, 17, διέταξε τὸ σωφέρ της.

ΙΣΤ΄.

Ἡ Ρόζα εἶχε μείνει στὸ σπίτι της, συντριμμένη, μισοπεθαμένη ἀπ' τὸ χτύπημα ποὺ τὴν εἶχε βρῇ. Μὰ ὁ νοῦς της ὑπόφερε περισσότερο ἀπ' τὴν ὑγεία της. Τῆς φαινότανε πὼς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ σκεφθῇ, οὔτε νὰ ζήσῃ...

Ἡ ψυχή της εἶχε φύγει, εἶχε πετάξει, ἀφίνοντας τὸ σῶμα της τσακισμένο, σὰν μιὰ φυλακὴ μὲ σπασμένα κάγκελλα...

Εἶχε σηκωθῇ τὴ συνηθισμένη ὥρα της, γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά της. ἀλλ' ἔπειτα δὲ βρῆκε τὴ δύναμι. Κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο, καὶ τὸ βλέμμα της πλανήθηκε στὸν ἀπέραντο οὐρανό, σὰν ν' ἀναζητοῦσε τὴν εἰκόνα τοῦ παιδικοῦ της φίλου. τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ εἶχε καθῇ γιὰ πάντα...

Ξεχνοῦσε τὸ κάθε τι: τὸ πολυθόρυβο Παρίσι, τὸ μαγαζὶ ποὺ τὴν περίμενε, τὴ φίλη της Τερέζα ποὺ συναντοῦσε κάθε πρωΐ, ὅταν πήγαιναν μαζὶ στὴ δουλειά τους...

Χρειάστηκε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα της ὁ γείτονάς της, ὁ καμπούρης, γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἕνα λεπτὸ ἀπ' τὶς ὀδυνηρὲς ὀνειροπολήσεις της.

Ὁ κουρδιστὴς δὲν προσπάθησε κἂν νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἤξερε πὼς τὰ λόγια του θὰ μεγάλωναν ἀκόμη περισσότερο τὸν πόνο της... Καταλάβαινε πὼς ὁ καιρὸς μονάχα θὰ μποροῦσε νὰ γιατρέψῃ τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς της.

— Πῶς πᾶμε λοιπὸν σήμερα; τὴ ρώτησε μονάχα.

— Εὐχαριστῶ. Καλλίτερα...

— Δὲ θὰ βγῆτε;

— Ὄχι.

— Κι' ὅμως θὰ ξεσκάζατε

— Δὲ μπορῶ.

Ἡ κοπέλλα παρακάλεσε τὸ γείτονά της νὰ εἰδοποιήσῃ στὸ κατάστημα γιὰ τὴν ἀδιαθεσία της.

— Θέλετε νὰ ξανάρθω; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος, πρὶν φύγῃ.

— Γιατὶ νὰ κάμετε τὸν κόπο;

— Μὰ πρέπει νὰ φᾶτε κάτι... δὲ μπορεῖ νὰ μείνετε ἔτσι, νηστική!

— Θὰ κατεβῶ σὲ λίγο...

Ἀλλὰ δὲν κατέβηκε ἡ Ρόζα. Ἔμεινε ὧρες ὁλόκληρες στὴν ἴδια θέσι, ἀδιάφορη γιὰ ὅλα... Ἂν τὴ σκοτώνανε τότε, θὰ εὐχαριστοῦσε τὸ δήμιό της μ' ἕνα χαμόγελο. Βρισκόταν σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε ἔβλεπε τὸ θάνατο σὰν ἀπολύτρωσι!

Κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό της γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῇ—γιατὶ δὲν εἶχε κάνει ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της πὼς ἂν εἶχε διαβῇ τὶς θάλασσες, γιὰ νὰ τρέξῃ κοντά του, ὁ Ζὰκ θὰ ζοῦσε ἀκόμη... Τὸν ἔφερνε στὴ φαντασία της, ἑτοιμοθάνατο, βουτημένο στὸ αἷμα, μέσα σ' ἕνα χαντάκι νὰ τὴν καταριέται ὅπως κι' ὁ πατέρας του...

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ γερο-Μπαγιέλ,ποὺ βρισκόταν ἀκόμη ἀνοιχτὸ πάνω στὸ τραπέζι, φλόγιζε τὰ μάτια της, τὰ στεγνὰ καὶ κοκκινισμένα ἀπ' τὸν πυρετό. Τὰ χείλη της ψελλίζανε τρέμοντας τὶς τρομερὲς λέξεις του...

Ὅταν ἡ Ἀντρὲ χτύπησε τὴν πόρτα της, δὲν τὴν ἄκουσε στὴν ἀρχή... Ὕστερα κατάλαβε ἐπιτέλους πὼς κάποιος τὴ ζητοῦσε, σηκώθηκε τρεκλίζοντας καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ.

— Ἐσύ!.. φώναξε, ἀγκαλιάζοντας τὴν ἀδελφή της.

— Ἔμαθα τὴ δυστυχία σου καὶ ἦρθα ἀμέσως, ἀπάντησε ἡ Ἀντρέ.

Κλείστηκαν μέσα κι' οἱ δυό. Ἡ Ἀντρὲ ἔπιασε τὰ χέρια τῆς ἀδελφῆς της. ποὺ εἶχε καθήσει ἀντίκρυ της, καὶ τὴν κύτταξε μὲ προσοχή.

— Πότε ἔμαθες αὐτὴ τὴν εἴδησι; τὴ ρώτησε.

— Χτὲς τὸ βράδυ

— Πῶς;

Ἡ Ρόζα ἔδειξε τὸ τηλεγράφημα. Ἡ Ἀντρὲ τὸ διάβασε, μὲ μιὰ ματιά.

— Θὰ πέθαινα. ἂν τὸ λάβαινα ζαφνικά, πρόσθεσε ἡ Ρόζα. Μὰ ἤμουν προειδοποιημένη.

— Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ κεῖνο τὸ γείτονα ποὺ σοῦ ἔχω πῆ... Εἶχε διαβάσει τὶς ἐφημερίδες...

— Ἄ, ἐννοεῖς τὸν καμπούρη κουρδιστή;

— Ναί. Μᾶς εἶχε τραπέζι χτὲς τὸ βράδυ ὁ ξάδερφός του... ξέρεις ὁ ζαχαροπλάστης τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν...

— Ναί, μοῦ ἔχεις πῆ πὼς εἶναι φίλοι σου.

— Πολὺ καλοί ἄνθρωποι... Στὸ γυρισμό μου λοιπόν, βρῆκα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Εἶναι τρομερό! . . .

— Ἔχεις δίκηο... εἶπε ἡ Ἀντρέ. Ἐφόσον μάλιστα δὲν εἶσαι ἔνοχη, ἀλλὰ πληρώνεις γιὰ ἄλλους..

— Γιὰ ποιούς;

— Ἔλα τώρα! Κάνεις πὼς δὲν ξέρεις;

— Σοῦ ὁρκίζομαι...

— Γιατὶ νὰ λὲς ψέμματα. ἀπὸ ἀφοσίωσι;

Ἡ Ρόζα ἔμεινε σιωπηλή. Κύτταξε κι' αὐτὴ τὴν ἀδελφή της καὶ παρατηροῦσε μιὰ τελεία μεταβολὴ πάνω της.

Ἡ τόσο περήφανη συνήθως κι' ἀγέρωχη Ἀντρέ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἤρεμη σὲ κάθε περίπτωσι, σὰν νἄταν ἀνώτερη ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀθλιότητες, τώρα ἔδειχνε τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν τυραννοῦσε.

— Μὰ τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ἡ Ρόζα, ἔκπληκτη.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ. γιατὶ μὲ πνίγει τὸ μυστικό μου... Ἀπὸ καιρὸ τώρα, σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρῃς γιὰ μένα... Ἂν εἶχα στὴν ἀρχὴ κάποιες ἀμφιβολίες γιὰ τὴν αἰτία ποὺ τὰ χάλασες μὲ τὸ Ζὰκ Μπαγιέλ, τώρα ξέρω πὼς εἶμαι ἐγὼ ἡ ἔνοχη καὶ σὺ τὸ θῦμα. Δὲ μπορῶ νὰ συχωρέσω τὸν ἑαυτό μου... ἐφόσον ἄλλωστε τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα εἶναι πιὰ ἀνεπανόρθωτο!

Ἡ Ρόζα δὲ βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῇ.

— Ἔ λοιπόν, ναί, εἶν' ἀλήθεια, εἶπε. Μὰ δὲν πρόκειται ν' ἀκούσῃς ποτὲ τὸ παραμικρὸ παράπονο ἀπ' τὰ χείλη μου!

— Τάξερες ὅλα... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι. Μάντεψα μόνο πὼς σοῦ συνέβη ἐκεῖ κάτω, στὸ σπίτι μὲ τοὺς κισσούς, κάποια δυσάρεστη σκηνή... Μὰ δὲν τὸ εἶπα σὲ κανένα. Δὲ μποροῦσα νὰ τὸ πῶ...

Ἡ Ρόζα σηκώθηκε καὶ πῆρε μέσα ἀπὸ ἕνα κουτάκι ἕνα κομμάτι ἀπὸ σπασμένο βραχιόλι.

— Ὅταν γύρισα σπίτι μου. ἐκείνη τὴ μοιραία νύχτα. πρόσθεσε, βρῆκα αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι... Ὁ Ζὰκ Μπαγιὲλ βρισκόταν ἐκεῖ... μὰ δὲ μὲ εἶδε ποὺ πῆρα κρυφὰ αὐτὸ τὸ ματωμένο βραχιόλι... Τὴν ἄλλη μέρα. εἶδα στὸ χέρι σου τὴν πρόσφατη ἀκόμη πληγή...

»Ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆς τότε, γιὰ νὰ σώσῃς τὴν οἰκογένειά σου. Τί μποροῦσα νὰ κάνω; Θὰ ἦταν ἔγκλημα νὰ σὲ προδώσω. ἀφοῦ σᾶς χρωστάω τόσο πολλά!... Μὰ κι' ἡ φιλία μου γιὰ σένα μοῦ τὸ ἀπαγόρευε...

— Κι' ἔτσι θυσιάσθηκες!

— Ναί, ἀλλὰ ἐλπιζα πάντα... ἐλπιζα πὼς ὁ Θεὸς θὰ μᾶς λυπότανε, πὼς ὁ Ζὰκ θ' ἀναγνώριζε τὸ λάθος του καὶ θὰ ξαναγύριζε κοντά μου... Μὰ τώρα τελείωσαν ὅλα..

— Ναί, δέχθηκες καὶ τὸ τελευταῖο χτύπημα, εἶπε ἡ Ἀντρέ. Ὑποφέρεις, χωρὶς νἄχῃς φταίξει σὲ τίποτα... Μὰ τώρα ἀρχίζει καὶ γιὰ μένα ὁ ἐξιλασμός... Εἶμαι δυστυχισμένη κι' ἐγὼ σὰν καὶ σένα...

— Τί λές; . . .

— Τὸ σφάλμα μου πέφτει βαρὺ στὸ κεφάλι μου... Πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα! Ἀγαποῦσα τὸν Ὀλιβιέ, ὅπως ἐσὺ τὸν ἀρραβωνιαστικό σου... Γιατί; Δὲν τὸ ξέρω... Ἡ καρδιὰ ἔχει τὰ μυστήριά της... Βρισκόταν κοντὰ μου κάθε μέρα. Μοῦ ἐπαναλάβαινε κάθε στιγμὴ πὼς μὲ λάτρευε... κι' ἔκανα τὸ λάθος νὰ τὸ πιστέψω... Δὲν ἔβλεπα παρὰ τὰ χαρίσματά του. Ἀγνοοῦσα τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη του... καὶ σκεπτόμουνα μ' εὐχαρίστησι πὼς θὰ γινόμουν γυναῖκα του. Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό μου...

»Θὰ σοῦ ὁμολογήσω τώρα κάτι ποὺ μὲ κάνει νὰ κοκκινίζω!

Καὶ ἡ Ἀντρὲ χαμηλώνοντας τὴ φωνή της, διηγήθηκε στὴ Ρόζα πὼς εἶχε φανῇ ἀδύνατη. μιὰ νύχτα, καὶ τὶς τρομερὲς συνέπειες τοῦ σφάλματός της.

— Ὅταν ὁ Ὀλιβιὲ ἔφυγε τὰ ξημερώματα ἀπ' τὴν κάμαρά μου, ὅπου εἶχε μπῆ σὰν κλέφτης, συνέχισε, εἶχα χάσει πιὰ τὴν τιμή μου! Ἤμουν ἀνάξια νὰ γίνω γυναῖκα ἑνὸς ἔντιμου ἀνθρώπου.

»Τουλάχιστον ὅμως πίστευα στὴν εἰλικρίνεια τοῦ κόμητος, ποὺ μοῦ εἶχε ὁρκιστῇ πὼς θὰ μὲ παντρευότανε. Ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια του, διατήρησα μιὰ κρυφὴ ἀλληλογραφία μαζί του. Στὰ γράμματά μου μιλοῦσα μόνο γιὰ τὸν ἔρωτά μας... Δὲν τοῦ ἔκανα παράπονα. Εὕρισκα ἄλλωστε πιὸ ἔνοχο τὸν ἑαυτό μου. γιατὶ δὲν εἶχα ἀμυνθῇ.

»Περίμενα μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὴν ἐπανόρθωσι. Μὰ ὁ Ὀλιβιὲ ἔμενε βουβός... Ὅταν ὁ πατέρας μου μοῦ φανέρωσε τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ μας καὶ μοῦ εἶπε πὼς ὁ Μπερνὰρ Σαμπαΐ θὰ μᾶς ἔσωζε ἂν δεχόμουν νὰ τὸν παντρευτῶ, κατατρόμαξα. Ἡ καρδιά μου δὲν ἦταν πιὰ ἐλεύθερη. Δὲ μποροῦσα νὰ τὸν ἀγαπήσω! Ζήτησα μιὰς ἡμέρας προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῶ. Καί. τὸ βράδυ ἐκεῖνο, θέλησα νὰ ρωτήσω τὸν κόμητα.

»Ἤρθε στὸ ραντεβοὺ ποὺ τοῦ ἔδωσα στὸ σπίτι σου. Πίστευα πὼς θἄπεφτε στὰ πόδια μου καὶ θὰ μοῦ φώναζε ὅτι δὲν θ' ἄφινε νὰ μὲ πάρῃ ἄλλος ἄντρας. Μὰ δὲν ἔγινε τίποτα τέτοιο... Μοῦ μίλησε μ' ἀμηχανία γιὰ κάποια ἀλυσίδα ποὺ τὸν κρατοῦσε δεμένο. γιὰ τὸ οἰκονομικό του ἀδιέξοδο. γιὰ τὴν ἀδυναμία του νὰ κρατήσῃ τὶς ὑποσχέσεις του.

»Συγχρόνως ὅμως μοῦ περιέγραψε τὸν ἔρωτά του μὲ τὰ φλογερώτερα λόγια... καὶ τόλμησε νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ μείνω φιλενάδα του ἀφοῦ παντρευτῶ μὲ ἄλλον! Μαντεύεις τὴ συνέχεια.. Ἀγανάκτησα καὶ τοῦ δήλωσα πὼς δὲ μποροῦσα νὰ δεχθῶ τὸν αἰσχρὸ αὐτὸ συμβιβασμὸ ποὺ ζητοῦσε νὰ μοῦ ἐπιβάλῃ μὲ ἀπειλές.

»Εἶχε ἀκόμη στὰ χέρια του τὰ γράμματά μου. Τοῦ τὰ ζήτησα. Ἕνας ἄντρας μὲ τιμὴ δὲ θὰ δίσταζε νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ. Μὰ ὁ Ὀλιβιὲ τὰ κράτησε... Γιὰ ποιὸ σκοπό; Δὲν ἄργησα νὰ τὸ καταλάβω!...

»Τὸ βράδυ ἐκεῖνο λοιπόν, ἤμαστε μόνοι οἱ δυό μας, στὸ σπίτι μὲ τοὺς κισσούς. Φαινόταν ἐξερεθισμένος γιὰ τὸ σχέδιο τοῦ γάμου μου. Μὲ ἱκέτεψε στὴν ἀρχὴ ν' ἀλλάξω γνώμη. Ὕστερα μὲ φοβέρισε, κι' ἐπειδὴ ἀντιστεκόμουν θέλησε νὰ μεταχειρισθῇ βία ..

»Μὰ τὸν τρόμαξε ἕνας θόρυβος ποὺ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω... κι' ἐγὼ βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ φύγω... Μετὰ λίγες στιγμές,βγῆκε κι' ἐκεῖνος. Δὲ διέκρινε τίποτα, στὸ σκοτάδι... Μὰ τὸ κακὸ εἶχε γίνει!

»Δὲν ἔκανα, παρὰ μόνο ἕνα σφάλμα... σοῦ τ' ὁρκίζομαι! Κι' ὅμως βάρυνε τόσο πολὺ στὴ ζωή σου! . . .

— Ἀλλοίμονο. ναί!

— Τὸ ἴδιο καὶ στὴ δική μου.. Δὲν ξέρω δὲ ποιὰ ἀπ' τὶς δυό μας εἶναι ἡ πιὸ δυστυχισμένη.

— Γιατὶ τὸ λές αὐτό;

— Γιατὶ καταστράφηκα! Τίποτα πιὰ δὲ μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ...

Ἁπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο.

Ἡ Ἀντρὲ εἶχε ἀκουμπήσει τοὺς ἀγκῶνες της στὸ τραπεζάκι καί. μὲ τὸ πηγούνι της στηριγμένο στ' ἀριστερό της χέρι, δάγκανε τὰ χείλη της, σκυθρωπὴ κι' ἀναποφάσιστη. Ἡ Ρόζα πῆγε κοντά της καὶ τῆς ἄγγιξε ἐλαφρὰ τὸ μπράτσο.

— Μίλησέ μου μὲ εἰλικρίνεια, πές μου τὰ ὅλα! τῆς σύστησε. Γιατί λὲς πὼς καταστράφηκες:

— Τὸ μυστήριο ποὺ μοῦλεγε ὁ κόμης, ἡ ἀλυσίδα ποὺ μοῦ ἀνάφερε. ἦταν ἕνας δεσμός του μὲ μιὰ ἀνάξια γυναῖκα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φιλενάδα του ἔμαθε τὸ μυστικό μου, τὸ σφάλμα μου!

»Δὲν ξέρω πῶς... οὔτε κι' ἔχει σημασία. Πάντως, πέσανε στὰ χέρια της τὰ γράμματα ποὺ εἶχε ἀρνηθῇ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ ὁ κόμης... Ξέρεις τὴ ζωὴ ποὺ κάνει ὁ Ραμπέρ. Εἶναι ἀπένταρος καὶ γεμάτος χρέη... Τὰ πιὸ πολλά, τὰ χρωστάει σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τοῦ τὰ δάνεισε... γιατὶ ἔχει μιὰ περιουσία ὕποπτης προελεύσεως. Ἔχει φτάσει ἐξ ἄλλου σὲ μιὰ ἡλικία, ποὺ οἱ τέτοιου εἴδους δεσμοὶ κρατιοῦνται μόνο ἀπὸ μιὰ κλωστή... Μὲ θεωρεῖ λοιπὸν σὰν ἐπικίνδυνη ἀντίζηλό της καὶ μὲ κυνηγάει μὲ τὸ μῖσος. της. Μοῦ τὸ εἶπε.

— Ἄ. τὴν εἶδες;

— Ναί, χτές. Εἶχε τὸ θράσος νἀρθῇ στὸ σπίτι μου . καὶ μοῦ ἔβαλε τοὺς ὅρους της!

— Ποιοὺς ὅρους;

— Θὰ στείλῃ αὔριο στὸν ἄντρα μου τὶς ἀποδείξεις τοῦ σφάλματός μου. ἂν δὲν τῆς

ΜΙΑ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΤΟ ΠΟΡΤ ΜΠΑΓΚΑΖ

Μιὰ ἀγγλικὴ ἑταιρεία παρουσίασε ἕνα καινούργιο πολυτελὲς μοντέλο αὐτοκινήτου, ὅπου στὴ θέσι τοῦ «πόρτ-μπαγκάζ», ὑπάρχει μιὰ πλήρης κουζίνα. Ὁ νεωτερισμὸς προβλέπεται πὼς θὰ παρουσιάσῃ ἐπιτυχία, γιατὶ θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ χρήσιμος στὶς μακρυνὲς ἐκδρομὲς καὶ τὰ ταξίδια.

Ο ΧΙΛΤΟΝ ΣΤΗ ΧΑΒΑΝΑ

Πέντε μέρες καὶ πέντε νύχτες κράτησε τὸ πάρτυ, ποὺ ἔδωσε ὁ «βασιλιὰς τῶν ξενοδοχείων» Κόνραντ Χίλτον, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ στάρ Ντόροθυ Τζόνσον (δεξιά), γιὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ 32ου ξενοδοχείου του, τοῦ «Χαβάνα Χίλτον», στὴν πρωτεύουσα τῆς Κούβας. Ἀλλὰ τὸ μνημειῶδες αὐτὸ πάρτυ δὲν ἔφερε γοῦρι: Τὰ τελευταῖα αἱματηρὰ γεγονότα ἀναγκασαν τοὺς τουρίστες νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Κούβα καὶ τὸ πελώριο ξενοδοχεῖο εἶναι σχεδὸν ἄδειο.

πληρώσω ἕνα ποσὸν ποὺ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ βρῶ!

— Πόσα ζητάει;

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Μὰ δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ πραγματοποίηση αὐτὴν τὴν ἀπειλή της!

Ἡ Ἀντρὲ κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ἂν τὴν εἶχες ἀκούσει, ὅπως ἐγώ, δὲ θἄχες καμμιὰ ἀμφιβολία!

— Αὔριο; ψιθύρισε ἡ Ρόζα.

— Ναί, αὔριο.

— Ὁ κ. ντὲ Ραμπὲρ μπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίση. Ἀλλοιῶς, δὲ θ' ἀξίζη περισσότερο ἀπ' αὐτήν!

Ἡ Ἰδέα ἐκείνη τῆς Ρόζας ἔκαμε ἐντύπωσι στὴν Ἀντρέ. Μὰ δὲν τὸδειξε. Ἀμφέβαλλε κατὰ βάθος γιὰ τὸν κόμητα, ὅπως καὶ γιὰ ὅλα... Ἔτσι ποὺ πάλευε ἀπελπισμένα, πιασμένη στὸ δίχτυ τῆς ἀτιμίας, δὲν πίστευε πιὰ σὲ τίποτα.

Ποιὰ ἐμπιστοσύνη μποροῦσε νἄχη στὸ Ραμπέρ; Πῶς νάναι βέβαιη ὅτι δὲν ἦταν συνεννοημένος μὲ τὴν παληὰ φιλενάδα του;

Πῶς μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ ἀλλοιῶς τὸ ὅτι βρίσκονταν στὴν κατοχή της ἐκεῖνα τὰ γράμματα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τἄχη κρύψει ἀπ' ὅλα τὰ μάτια, νὰ τὰ καταστρέψη, ἢ καλλίτερα νὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψη γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση; Πῶς ἐξηγεῖτο ἀκόμη τὸ ὅτι εἶχε διαβάσει ἡ φιλενάδα του τὸ γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε στείλει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Ἀντρέ, προσπαθῶντας νὰ διαλύση τὶς ἐλπίδες του καὶ νὰ τὸν πείση νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ ἀνώφελες προσπάθειες;

Μήπως τὴν εἶχε ἐξαπατήσει αἰσχρά;...

Εἶχε ὑποπτευθῆ ἐπανειλημμένως πὼς ὁ Ραμπὲρ κι' ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦσαν συνένοχοι κι' ἐπιδιώκανε κοινὰ συμφέροντα. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψη τέτοια προστυχιὰ ἐκ μέρους του...

Τώρα οἱ τελευταῖες λέξεις τῆς ἀδελφῆς της τῆς ὑποδείξανε ἕνα τρόπο νὰ ἐξακριβώση τὶς προθέσεις τοῦ Ραμπέρ. Θὰ τὸν ἔβλεπε, θὰ τοῦ μιλοῦσε, θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε σὲ ποιὰ ἀπελπιστικὴ θέσι βρισκόταν ἐξ αἰτίας του...

Προσπάθησε νὰ βάλη τάξι στὶς ἰδέες της. Ἡ Ρόζα φαινόταν βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ξεχνοῦσε τοὺς δικούς της πόνους κι' ἐνδιαφερότανε μόνο γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀδελφῆς της.

— Δὲ μπορεῖς ν' ἀποταθῆς σὲ καμμιὰ φίλη σου; τῆς εἶπε ἐπιτέλους.

Χιούμορ

Ἀντικαταστάτης!

Στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου κάθεται ἕνας τυφλὸς μουσικὸς καὶ παίζει τὸ ἀκορντεόν του. Μιὰ εὐγενικὴ κυρία τὸν πλησιάζει καὶ προσπαθεῖ νὰ ρίξη ἕνα νόμισμα στὸ καπέλλο του. Ὁ τυφλὸς ὅμως τὸ ἁρπάζει στὸν ἀέρα.

— Νόμιζα πὼς εἶσαι τυφλός! λέει ἐκπληκτη ἡ κυρία.

— Ὄχι κυρία μου, τῆς ἀπαντάει ὁ μουσικός. Ἀντικαθιστῶ ἁπλῶς ἕναν τυφλὸ συνάδελφο, ποὺ πῆγε στὸν κινηματογράφο!

*

Χαμογελώντας ἀπὸ εὐχαρίστησι μιὰ γηραιὰ κυρία στέκεται σ' ἕνα ἀπόμερο δρομάκι στὴν ἐξοχὴ καὶ παρακολουθεῖ ἕνα φουκαρᾶ, ποὺ ταΐζει μερικὲς κῆνες.

— Βλέπω μὲ χαρά, ὅτι ἀγαπᾶς τὰ ζῶα, τοῦ λέει ἡ κυρία

— Τὰ ἀγαπάω, ἀπαντάει ἐκεῖνος, ἀλλὰ δὲ βλέπεις πὼς δὲν πλησιάζει κανένα γιὰ νὰ τὸ πιάσω;

*

Τὸ κουδοῦνι τοῦ ἐπιστάτη τῆς Νομικῆς Σχολῆς εἶναι χρόνια ὁλόκληρα τώρα ὁ στόχος τῶν νεαρῶν φοιτητῶν, ποὺ ἤθελαν νὰ πειράξουν τὸ γηραιὸ καὶ εὐερέθιστο ἐπιστάτη. Τέλος μιὰ μέρα ὁ ἐπιστάτης πιάνει ἕναν ἀπὸ τοὺς φοιτητάς, ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσαν, χτυπῶντας τὸ κουδοῦνι του, καὶ τὸν πάει στὸν πρύτανι.

— Γιὰ πές μου, τοῦ λέει ἐκεῖνος, πῶς ἔγινε τὸ πρᾶμα;

Ὁ ἐπιστάτης τὸν κύτταζε περίεργος:

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος. Ἀκριβῶς ὅπως εἶχε γίνει, πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, ὅταν εἶχα πιάσει ἐσένα!

*

Ὁ Γιαννάκης ἀφηγεῖται στὸν μπαμπᾶ του, πὼς ὁ δάσκαλος τοὺς εἶπε, ὅτι στὴν Ἀφρικὴ ζοῦν πολλὲς φυλὲς μαῦρων, στὶς ὁποῖες ὁ ἄνδρας γνωρίζει τὴ γυναῖκα του μόνο μετὰ τὸ γάμο.

Ὁ μπαμπᾶς κουνάει μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι καὶ λέει:

— Ὄχι μόνο στὴν Ἀφρική, παιδί μου. Αὐτὸ συμβαίνει παντοῦ!

— Ποιὰ ἔχει νὰ μοῦ δώση τέτοιο τεράστια ποσόν;

— Παίρνεις ὡστόσο πολλὰ λεφτὰ ἀπ' τὸν ἄντρα σου...

— Ναί, μὰ τὰ σπατάλησα ἐντελῶς ἀνόητα!

— Ὁ πατέρας σου;...

— Δὲν ἔχει παρὰ χρέη... ὅπως πάντα!

— Τὰ κοσμήματα τῆς μητέρας σου;...

— Ἡ δυστυχισμένη τάχει θυσιάσει πρὸ πολλοῦ.

— Τὰ δικά σου;

— Τὸ σκέφθηκα... μὰ ὁ ἄντρας μου θὰ τὸ προσέξη!...

Χαμήλωσε τὴ φωνή της καὶ πρόσθεσε:

— Ἔχει ὑποψίες. Καταλαβαίνω πὼς μ' ἐπιβλέπει... Κι' ἄλλωστε, δὲ θὰ μοῦ φτάνανε καθόλου τὰ λεφτὰ ποὺ θἄπαιρνα ἀπ' τὰ κοσμήματά μου... Δὲν εἶναι δὲ αὐτὰ μονάχα...

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Σοῦ εἶπα πὼς σπατάλησα τὰ λεφτὰ ποὺ μοὔδωσε ὁ ἄντρας μου. Ὄχι ὅμως γιὰ τὸν ἑαυτό μου... ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀδελφό μου κυρίως, ποὺ κάνει τρελλὰ ἔξοδα... Τώρα λοιπὸν ὁ Ροζὲ κινδυνεύει, περισσότερο κι' ἀπὸ μένα!

— Γιατί;

— Δὲν τολμῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ... Ντρέπομαι!

— Ντρέπεσαι; Ἐμένα;...

Ἡ Ἀντρὲ πλησίασε πιὸ πολὺ τὴν ἀδελφή της, τόσο ποὺ ἄγγιξαν τὰ κεφάλια τους.

— Ναί, πρέπει νὰ τὰ μάθης ὅλα, ψιθύρισε. Μοῦ ἔχεις δώσει τόσες ἀποδείξεις τῆς ἀφοσιώσεώς σου, ὥστε θἄμουν ἀσυγχώρητη ἂν εἶχα ἕνα μυστικὸ ἀπὸ σένα...

Τῆς εἶπε μερικὲς λεξεις σιγὰ στ' αὐτί, ποὺ τὴν ἔκαναν ν' ἀνασκιρτήση καὶ νὰ χλωμιάση. Τῆς ἔδωσε ὕστερα τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Διάβασε! πρόσθεσε.

Ἡ Ρόζα ὑπάκουσε.

— Ὥστε λοιπὸν τόσκασε; εἶπε ὕστερα.

— Ναί, ὅπως βλέπεις.

— Καὶ σ' ἀφίνει νὰ τὰ βγάλης πέρα μονάχη σου;

— Ναί.

— Τί θὰ κάνης τώρα;

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω!

— Μὴ χάνης τὶς ἐλπίδες σου!

— Μὰ ἀπὸ ποῦ νὰ ἐλπίσω σωτηρία; Εἶμαι σὰν τρελλή!... Ξαγρύπνησα ὅλη τὴ νύχτα... σκέφθηκα, ἀλλὰ δὲ βρῆκα τίποτα...

— Λείπει ὁ ἄντρας σου;

— Ναί, γιὰ δυὸ μέρες.

— Ἔχεις λοιπὸν μιὰ μικρὴ προθεσμία...

— Τί νὰ τὴν κάνω;

— Μὴ χάνης τὶς ἐλπίδες σου, ξαναεῖπε ἡ Ρόζα μὲ παράξενο τόνο.

Ἡ Ἀντρὲ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Ποιὸς νὰ μὲ σώση;... Ψύχρανα ἀπέναντί μου τὸ μόνο ἄνθρωπο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήση καὶ νὰ μὲ ὑπερασπιστῆ...

— Τὸ μόνο;... Ἴσως ὄχι! μουρμούρισε ἡ Ρόζα.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ἕνα μικρὸ ρολόϊ ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τζάκι.

— Τέσσερις ἡ ὥρα! εἶπε.

— Θὰ βγῆς ἔξω; τὴ ρώτησε ἡ Ἀντρέ.

— Ναί.

— Θὰ πᾶς στὴ δουλειά σου;

— Ναί.

— Μὰ εἶσαι πολὺ ἀδύνατη!

— Πρέπει νἄχη κανεὶς θάρρος στὴ ζωή. Τὸ βλέπεις καὶ μόνη σου.

Εἶχαν σηκωθῆ κι' οἱ δυό. Ἡ Ρόζα ἀκούμπησε τὰ δυό της χέρια στοὺς ὤμους τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἔχε ἐμπιστοσύνη! τῆς εἶπε. Ἂν ἔπαιρνες πίσω τὰ γράμματά σου, ἂν πλήρωνονταν τὰ χρέη τοῦ ἀδελφοῦ σου, δὲ θἄχες πιὰ νὰ φοβηθῆς τίποτα... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, βέβαια! Ἀλλά...

— Τί θἄκανες ὕστερα;

— Ἄ, σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲ θὰ ξανάκανα πιὰ καμμιὰ τρέλλα!... ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο σκληρὸ μάθημα!... Διψάω γιὰ ἡσυχία, γιὰ γαλήνη...

— Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ;

— Ὅταν θέλης... Αὔριο...

Ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ διάχυσι. Κι' ἡ Ἀντρὲ ψιθύρισε στ' αὐτὶ τῆς ἀδελφῆς της:

— Σ' ἕκανα πολὺ δυστυχισμένη... συχώρεσέ με!...

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
Α/ΝΣΙΣ Γ. καὶ Τ. ΒΑΛΛΗΝΔΑ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 96 (ΠΛΑΤ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ), Β' καὶ Γ' ΟΡΟΦΟΣ, ΤΗΛ. 20.612-23.249
ΠΛΗΡΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ - ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ

● ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ ● ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ
● ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΙΣ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΩΝ ● ΕΠΕΝΔΥΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΙ

Α' ΠΕΡΑΤΩΘΕΙΣΑΙ
1 - Πολέμη 3 ('Επωλήθησαν)
2 - 'Αρματωλῶν & Νικοτσάρα (ἐπωλ.)

Β' ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ
1 - Φωκιανοῦ 6 (ἐπωλήθησαν)
2 - Μουστοξύδη & Μομφεράτου »
3 - Λιοσίων 150
4 - 'Αγίας Λαύρας (ἐπωλήθησαν)
5 - Λακωνίας 3 ('Αμπελόκηποι)
6 - Χολαργὸς 2α στάσις
7 - Χολαργὸς 5η στάσις
8 - 'Αριστάρχου & Στράβωνος Παγκρ.

Γ' ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ
1 - Χαλεπᾶ-Καρκαβίτσα (Κυπριάδου)
2 - Καρκαβίτσα & Βιζυηνοῦ »
3 - Χαλκίδος 11 (τέρμα Πατησίων)
4 - 'Ασκληπιοῦ & Καλλιδρομίου
5 - Μιχ. Νομικοῦ 28 (Λυσιατρεῖον)
6 - Εὐβοίας - Καυκάσου (Κυψέλη)
7 - Σεβαστουπόλεως - Φρύζης 'Ερ. Στ.
8 - Μαυρομιχάλη & Λασκάρεως

— Μὰ σ' ἔχω συχωρέσει ἀπὸ πολὺν καιρό, ἀπάντησε ἡ Ρόζα. Σ' ἀγαπῶ!

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ βγῆ ἔξω. Ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη κούρασι. Τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατοῦσανε... Δὲν εἶχε φάει τίποτε ἀπὸ χτές.

Ἔβαλε νὰ φτιάση ἕνα τσαί. Ὡς που νὰ βράση τὸ νερό, χτενίστηκε, ἔπλυνε τὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ τὸ δροσίση, κι' ἔβαλε λίγο ἄρωμα ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Βαρῶνος Φερνέ.

Κατέβηκε ὕστερα καί, ποὶν πάη στὸ ἀνθοπωλεῖο, πέρασε ἀπ', τὸ κοντινότερο ταχυδρομικὸ γραφεῖο κι' ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὸ Βαρῶνο:

«Θὰ ἤθελα νὰ σας δῶ ἀπόψε. Ρόζα».

Ἔπειτα τράθηξε πάλι τὸ δρόμο της, περπατῶντας μηχανικά, ἀδιάφορη στὶς ματιὲς ποὺ τῆς ρίχνανε. Δὲν εἶχε μέσα στὴν ψυχή της, παρὰ τὴ θέλησι νὰ σώση τὴν ἀδελφή της, νὰ τῆς ξαναδώση τὴ γαλήνη— τώρα ποὺ δὲν εἶχε πιὰ νὰ ἐλπίση τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Εἶχε πάρει μαζί της τὸ τηλεγράφημα ποὺ τῆς ἀνάγγελλε τὸ θάνατο τοῦ Ζάκ.

Ἔφτασε κατὰ τὶς 5 στὸ κατάστημα τῆς Γκαμπριέλ. Βλέποντάς την, ἡ τελευταία φώναξε:

— Θεέ μου, τί χλωμὴ ποὺ εἶσαστε!...

Ἡ κοπέλλα βρῆκε τὴ δύναμι νὰ χαμογελάση κι' ἀπάντησε:

— Ναί, ὑπόφερα πολὺ χτὲς τὴ νύχτα. Μὰ πέρασε πιά...

Οἱ πελάτες τὴν περικύκλωσαν ἀμέσως. Σχολιάζανε ὅλοι τὴ χλωμάδα της. Δὲν παύανε ὅμως νὰ τὴ βρίσκουν ὁμορφη.

Σήμερα μάλιστα θἄλεγε κανεὶς πὼς κάποια μυστικὴ φλόγα φώτιζε τὸ γλυκὸ πρόσωπό της. Εἶχε πάρει τὴν ἔκφρασι τῶν Χριστιανῶν παρθένων, ποὺ βάδιζαν ἥρεμα πρὸς τὸ μαρτύριο...

Στὶς 6 ἔφτασε ὁ Βαρῶνος Φερνέ, λάμποντας ἀπὸ χαρά.

Ἐνὼ ἡ Ρόζα περνοῦσε ἕνα γαρυφαλάκι στὴ μπουτονιέρα του, ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι... Ποὺ μποροῦμε νὰ συναντηθοῦμε;

— Στὶς 9, στὸ ἴδιο μέρος, ἀπάντησε σιγανὰ ὁ Βαρῶνος.

— Σύμφωνοι!

ΙΖ'.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ ἔβγαινε ἀπ' τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, τὸν πλησίασε ἕνας ἄγνωστος καὶ τὸν ρώτησε:

— Ὁ κ. Σαμπαί;...

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Τί θέλετε;

— Ἔχω αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ σᾶς.

Ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχε τίποτα τὸ ξεχωριστὸ στὴν ἐμφάνισί του. Ἦταν ὡς 40 χρονῶν καὶ φαινόταν ὑπηρέτης καλοῦ σπιτιοῦ.

Ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἀποστολή του, ἔφυγε ἀμέσως.

Ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ ἄνοιξε τὸ γράμμα, ἀνύποπτος. Μά, μόλις τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, ἄλλαξε χρῶμα.

Ἔτρεξε ἔξω, στὸ πεζοδρόμιο, ἀναζητῶντας τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ τὸ εἶχε φέρει. Ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχε ἀνακατευτῆ μὲ τὸ πλῆθος. Κι' ἄλλωστε ὁ Μπερνὰρ τὸν εἶχε δῆ τόσο λίγο, ὥστε θὰ δυσκολευότανε πολὺ νὰ τὸν ἀναγνωρίση.

Ξαναδιάβασε μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα:

«Μιὰ γυναῖκα, ποὺ σᾶς ξέρει ἐλάχιστα, ἀλλὰ δὲν κρύβει τὴν ἔχθρα της κατὰ τῆς Ἀντρὲ ντὲ Μελάν, τῆς συζύγου σας, σᾶς δίνει μὲ μεγάλη εὐχαρίστησί της μερικὲς πληροφορίες, σπουδαιότατες καθὼς θὰ δῆτε.

»Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ γυναῖκα σας ὑπῆρξε τρυφερὴ φίλη τοῦ κ. Ὀλιβιὲ ντὲ Ραμπέρ. Τὸ ξέρουν ὅλοι, στὸ Ταβερναί, καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς γράφει ἔχει στὴν κατοχή του τὶς θετικώτερες ἀποδείξεις.

»Οἱ σχέσεις τους συνεχίζονται καὶ δὲν ἔπαψαν ποτέ. Ἂν ἀπουσιάσετε 24 ὥρες, μὲ τὴν πρόφασι ἑνὸς ταξειδιοῦ καὶ φροντίσετε νὰ βρίσκεσθε αὔριο στὶς 10 τὸ πρωΐ, στὸ γραφεῖο σας, θὰ βεβαιωθῆτε ἀπόλυτα γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου.

»Μιὰ ἐχθρὰ τῆς Ἀντρὲ ντὲ Μελάν».

Στὴν ἀρχή, ὁ Μπερνὰρ ἐνοιωσε κάτι σὰν ζάλη, σὰν τὸν ἔμπορο ποὺ ἔχει ρίξει ὅλη του τὴν περιουσία σ' ἕνα πλοῖο καὶ μαθαίνει ξαφνικὰ τὸ ναυάγιό του.

Ὕστερα προσπάθησε νὰ συγκεντρώση τὶς ἰδέες του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα εἶναι, κατὰ τοὺς περισσότερους Γερμανούς, ὁ «καλύτερος» τρόπος ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Ἕνα δημοψήφισμα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

Τὰ 84% τῶν Γερμανῶν ζητοῦν τὴν ἐπαναφορά της!...

Ὅπως ξέρομε, ἕνα ἀπὸ τὰ προβλήματα, ποὺ ἀπασχόλησαν ἐπίμονα τὰ τελευταῖα χρόνια τοὺς πολιτικούς, τοὺς νομομαθεῖς, τοὺς θεολόγους, τοὺς φιλοσόφους, ἀλλὰ καὶ συγκίνησαν, ἐπίσης, ζωηρότατα ἕνα μεγάλο μέρος τῆς παγκόσμιας κοινῆς γνώμης, εἶναι, ἂν ἡ θανατικὴ ποινὴ πρέπει νὰ καταργηθῆ ἢ ὄχι.

Οἱ ἀντίθετες ἀπόψεις διασταυρώθηκαν μὲ ὁξύτητα καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές.

Τὸ κυριώτερο ἐπιχείρημα τῶν ὀπαδῶν τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς — ἐπιχείρημα, ποὺ προκλήθηκε, ἀρχικά, ἀπὸ τοὺς θεολόγους — ἦταν πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸ ἠθικὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρῆ ὁ,τι μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ δώση.

Ἕνα σημαντικὸ βαρύτητας, ἐπίσης, ἐπιχείρημα ἦταν πὼς, σὲ περίπτωσι δικαστικῆς πλάνης, ἕνας ἀθῶος, καταδικασμένος σὲ ἰσόβια, μπορεῖ, ἔστω καὶ ἀργά, νὰ ἀποφυλακιστῆ, ἐνῶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς εἶναι ἀνεπανόρθωτη.

Ἀντίθετα, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ προβλήθηκε κυρίως, τὸ ἐπιχείρημα ὅτι μόνο ὁ φόβος τῆς «ἐσχάτης» τῶν ποινῶν μπορεῖ νὰ συγκρατήση τὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου καὶ πὼς, διαφορετικά, οἱ δολοφόνοι δὲ θὰ ἀναχαιτίζωνται ἀπὸ κανέναν ἐνδοιασμό.

Στὴν πεισματικὴ αὐτὴ μάχη, ποὺ διεξάγεται ἀνάμεσα στοὺς θιασώτες τῆς θανατικῆς ποινῆς καὶ τοὺς ἀντιπάλους της, οἱ δεύτεροι δὲν ἔχουν πάψει νὰ κερδίζουν ὁλοένα ἐδάφος. Σήμερα, 36 χῶρες ἔχουν καταργήσει ἐντελῶς τὴ ποινὴ τοῦ θανάτου καὶ ἔχουν ὑποχρεώσει ὅσους ἀσκοῦσαν τὸ θλιβερὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημίου νὰ βροῦν ἄλλη δουλειά. Καὶ σ' ἐκεῖνες, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τὴ διατηροῦν, ἀγκώνεται συνεχῶς τὸ ρεῦμα, ποὺ εὐνοεῖ τὴν κατάργησί της.

Φαίνεται, ὅπως σπαδείξανε ἀρκετὲς σφυγμομετρήσεις τῆς κοινῆς γνώμης στὶς διάφορες χῶρες, τὸ φρεῦμα αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὰ μεγάλα στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ μιὰ μειοψηφία μορφωμένων, ποὺ κατέχουν ἐπίκαιρες θέσεις. Στὴ μεγάλη πλειοψηφία τους, οἱ λαοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ θέλουν τὴ δικαιοσύνη πολὺ χειρότερη γιὰ τοὺς ἐγκληματίες καί, πολλὲς φορές, στὶς δικαστικὲς ἀπόψεις ἔχουν ἀποδοκιμαστῆ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο οἱ ἐπιεικεῖς ἀποφάσεις.

Χαρακτηριστικώτερα ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς σφυγμομετρήσεις εἶναι ἕνα δημοψήφισμα, ποὺ ὠργάνωσε τελευταῖα μιὰ μεγάλη δυτικογερμανικὴ ἐπιθεώρησι ἀνάμεσα στοὺς πολίτες τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας.

Στὸ δημοψήφισμα αὐτὸ λάβανε μέρος ἄντρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροι, μορφωμένοι καὶ ἀμόρφωτοι, καθολικοὶ καὶ διαμαρτυρόμενοι, ὥστε μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς τὰ ἀποτελέσματά του καθρεφτίζουν πιστὰ τὶς ἀπόψεις τοῦ συνόλου τῆς γερμανικῆς κοινῆς γνώμης.

Καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀληθινὰ ἐκπληκτικά: Τὰ τρία τέταρτα τῶν Γερμανῶν ἀξιώσανε νὰ ἐπαναφερθῆ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, ποὺ τὴν κατάργησε πρόσφατα, ἔπειτα ἀπὸ ζωηρότατες κοινοβουλευτικὲς συζητήσεις, ἡ κυβέρνησι τοῦ καγκελαρίου Ἀντενάουερ!

Ἂν προσθέσωμε, μάλιστα κι' ἐκείνους, ποὺ συνιστοῦν τὴ μερικὴ μόνο ἐπαναφορά της—γιὰ δυὸ κατηγορίες περιπτώσεων: τὰ σαδιστικὰ ἐγκλήματα καὶ τοὺς «φόνους μετὰ ληστείας» — τὸ ποσοστὸ τῶν ὀπαδῶν τῆς θανατικῆς ποινῆς στὴ Δυτικὴ Γερμανία φτάνει τὸ 84%.

Κάποια διαφορὰ ἀπόψεων ὡστόσο παρουσιάζεται ἀνάμεσα στὸν ἀνδρικὸ καὶ τὸν γυναικεῖο πληθυσμό. 13% ἐπίσης γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐπαναφορὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς τὰ 76%. Οἱ γυναῖκες εἶναι ἐπιεικέστερες: τὴν ζητοῦν σὲ ἀναλογία 69%.

Ἐπίσης, ἐπιεικέστεροι εἶναι οἱ καθολικοὶ ἀπὸ τοὺς διαμαρτυρομένους (71% ὑπὲρ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐναντι 76%, ποὺ εἶναι τὸ ποσοστὸ τῶν ὀπαδῶν της στοὺς δεύτερους) καὶ οἱ ἀπόφοιτοι τῶν σχολῶν μέσης καὶ ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τοὺς ἀπόφοιτους τοῦ δημοτικοῦ σχολείου (70% ἐναντι 74%).

Τὰ σαδιστικὰ ἐγκλήματα καὶ οἱ «φόνοι μετὰ ληστείας» εἶναι, ὅπως εἴδαμε, οἱ δυὸ περιπτώσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ γερμανικὸς λαὸς πιστεύει πὼς πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου. Πάνω ἀπὸ τὰ 50% πιστεύουν, ἐπίσης, πὼς ἡ θανατικὴ ποινὴ πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται σὲ ἐκεῖνους: 1) ποὺ θὰ σκοτώσουν ἕνα ἄτομο, ποὺ θὰ τοὺς ἐμποδίση σὲ μιὰ κλοπὴ ἢ σὲ μιὰ διάρρηξι, 2) ποὺ θὰ διαπράξουν ἕναν φόνο, γιὰ νὰ οἰκειοποιηθοῦν τὴν ἀποζημίωσι τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας καὶ 3) ποὺ θὰ σκοτώσουν ἕναν συγγενῆ τους, γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσουν.

Πολὺ μικρότερο εἶναι τὸ ποσοστὸ ἐκείνων, ποὺ ὑποστηρίζουν πὼς πρέπει νὰ τιμωροῦνται μὲ θανατικὴ ποινὴ τὰ ἐγκλήματα, ποὺ γίνονται γιὰ αἰσθηματικοὺς ἢ πολιτικοὺς λόγους, ἐνῶ 38% μόνο πιστεύουν πὼς χρειάζεται ἡ θανατικὴ ποινὴ γιὰ τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς ἐνόχους «ἐσχάτης προδοσίας».

Περίεργο, ὅμως, ἀντίθετα, εἶναι πὼς τὰ 16% διατείνονται ὅτι ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ ἐγκλήματα, ποὺ γίνονται σὲ ὥρα «ψυχικοῦ βρασμοῦ»!

Στὸ δημοψήφισμα αὐτό, οἱ Γερμανοὶ ρωτήθηκαν ἐπίσης ποιὸς τρόπος ἐκτελέσεως τῶν καταδίκων θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴ γνώμη τους, νὰ καθιερωθῆ, σὲ περίπτωσι, ποὺ θὰ ἐπαναφερόταν ἡ θανατικὴ ποινή.

Οἱ περισσότεροι — δηλαδή, ἕνα ποσοστὸ 26% — ὑποστηρίξανε τὴ μέθοδο, ποὺ ἐφαρμόζεται στὴν 'Αμερική, τὴν ἐκτέλεσι δηλαδὴ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

17% δηλώσανε πὼς προτιμώτερο εἶναι νὰ διαλέγη ὁ ἴδιος ὁ κατάδικος τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεώς του.

13% ἐκφράσανε τὴν προτίμησί τους γιὰ τὴ λαιμητόμο, 13% ἐπίσης γιὰ τὴν ἀγχόνη, 10% γιὰ τὸν τυφεκισμό, 3% — νοσταλγοί, χωρὶς ἄλλο, τῶν χιτλερικῶν στρατοπέδων! — γιὰ τὸν θάλαμο ἀερίων καὶ 2% γιὰ τὸ δηλητήριο. Τέλος, 16% δὲν ἐκφράσανε γνώμη πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Τὸ ἐκπληκτικώτερο ἀπ' ὅλα, ὅσα διαπιστωθήκανε ἀπὸ τὸ δημοψήφισμα τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ, εἶναι πὼς ἀκόμη κι' ἐκεῖνοι, ποὺ παρακολούθησαν μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια τους μιὰ ἐκτέλεσι, δὲν εἶναι ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Τὰ 77% μεταξύ τους ζητοῦν τὴν ἐπαναφορά της!

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δημοψηφίσματος προκαλέσανε ζωηρότατη ἐντύπωσι στοὺς πολιτικούς, τοὺς νομικοὺς καὶ τοὺς θεολογικοὺς κύκλους τῆς Γερμανίας καὶ — μ' ὅλο ποὺ εἶναι γνωστό, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς δὲν ἔχει κατακτήσει τὶς μεγάλες μάζες — χαρακτηρίστηκαν σὰν «ἔκπληξι πρώτου μεγέθους».

Οἱ ὑποστηρικτὲς τοῦ νέου νόμου, ποὺ καθορίζει ὡς ἀνώτατη ποινὴ τὰ ἰσόβια δεσμά, ἐκφράσανε τὴ θλίψι τους γιὰ τὴν ἀντίθεσι τῆς φράσανε τὴ θλίψι τους γιὰ τὴν ἀντίθεσι τῆς πλειοψηφίας τῆς κοινῆς γνώμης στὸ νομοθετημα καὶ τονίσανε πὼς ἡ ἀντίθεσι αὐτὴ ὀφείλεται σὲ μιὰ «εὐρύτατα διαδεδομένη παρεξήγησι».

«Ἡ παρεξήγησι — δήλωσε ἕνας ἐπιφανὴς Γερμανὸς νομομαθής, ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνθέρμους εἰσηγητὲς τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς — εἶναι πὼς ὁλόκληρος σχεδὸν πιστεύουν, ὅτι ἡ καταργησι τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου θὰ ἔχη σὰν ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησι τῶν ἐγκλημάτων.

»Ὁ συλλογισμὸς ὅμως, αὐτός, εἶναι ἀπολύτα ἐσφαλμένος καὶ διαψεύδεται ἀπὸ τὰ συγκεκριμένα στατιστικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἔχομε στ

Η ΠΕΙΝΑ ΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ

Ἱστορικὸ ἀνέκδοτο

Στὰ 1891 ἐσημειώθηκαν ταραχὲς στὴν Ἦλεία, γιατὶ ὁ κόσμος πείνουσε καὶ ἡ κυβέρνησι δὲ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὴν κατάστασι αὐτὴ ἐξεμεταλλεύτηκε πολὺ καὶ ἡ ἀντιπολίτευσι κι ἔτσι ἔγινε μεγάλη φασαρία. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ὁ νομάρχης, οὔτε ὁ εἰσαγγελεύς, οὔτε ἡ ἀστυνομία ἔστειλαν ἐκθέσεις στὴν κυβέρνησι, γιὰ νὰ τῆς γνωστοποιήσουν τὴν κατάστασι, κανεὶς δὲ γνώριζε τί ἀκριβῶς γινόταν ἐκεῖ καὶ ἡ φαντασία ὡργίαζε.

Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταὶ ἐπερωτοῦσαν σχετικὸς στὴ Βουλὴ καὶ ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὁ «Ρωμιὸς» τοῦ Σουρῆ τότε... — ἦταν παραμονὲς πρωτοχρονιᾶς — ἀφιέρωσε ἕνα ὁλόκληρο φύλλο, στὴν «πεῖνα τῆς Ἠλείας». Καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, μιὰ μέρα ποὺ ἕνας ὁμιλος βουλευτῶν τοῦ ἔγινε φόρτωμα στὸ γραφεῖο του γιὰ τὰ γεγονότα αὐτά, πῆρε τὸ φύλλο τοῦ «Ρωμιοῦ» καὶ τοὺς εἶπε:

— Τὰ ἐπίσημα νέα τῆς Ἠλείας θέλετε; Ἀμέσως νὰ σᾶς τὰ διαβάσω:

Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι
καὶ πόθεν κατεβαίνεις;
Ἐκ τῆς Ἠλείας ἔρχομαι
τῆς παραπεινασμένης.
Εἶδα καὶ χωροφύλακες
νὰ τοὺς ζητὰν χαράτσι
καὶ κάπου-κάπου χαστουκιὲς
ἐπέφτανε καὶ μπάτσοι.
Ἀλλ' εἶδα καὶ μικρὰ παιδιὰ
καὶ δέκα χρόνων τσοῦπες,
τὸν δόλιο χωροφύλακα
νὰ κυνηγοῦν μὲ σκοῦπες,
καὶ νὰ μετροῦν στὴ ράχη του
πενῆντα χρόνων φόρους
μὲ μάλαμα, κι' ἀσημικὸ
καὶ μὲ λιμοκοντόρους...

Οἱ βουλευταὶ ἔμειναν κατάπληκτοι.

— Τί εἶναι αὐτά, ποὺ μᾶς λὲς κ. ὑπουργέ. Μᾶς κοροϊδεύετε. Ἐμεῖς σὲ ρωτοῦμε γιὰ τὴν κατάστασι καὶ σὺ μᾶς διαβάζεις τὸ Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο τοῦ Σουρῆ;

— Μὲ τέτοιο Κράτος, ὅπως τὸ καταντήσαμε, τοὺς ἀπάντησε ὁ ὑπουργός, καὶ μὲ τέτοιες ἀρχὲς ποὺ ἔχει, τὸ Φασουλῆ ἔχουμε νομάρχη μας καὶ τὸν Περικλέτο ἀστυνόμο... Κι' ἀπὸ αὐτοὺς ματω!...

✪✪

Ὑποβρύχια διαφημιστικὰ πανώ

Μιὰ ἀμερικανικὴ διαφημιστικὴ ἑταιρεία ἐγκατέστησε κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Φλωρίδος ὑποβρύχια διαφημιστικὰ πανώ. Τὰ πανὼ αὐτὰ προορίζονται γιὰ κείνους ποὺ ψαρεύουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

★

Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Ἰσραὴλ Μπὲν Γκουρίων ἔμαθε μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες ἱσπανικά, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαβάσῃ στὸ πρωτότυπο τὸν «Δὸν Κιχώτη» τοῦ Θερβάντες.

★

Ἕνας Ἄγγλος μουσικός, ὁ Οὐίλλιαμ Σέννετ, πέθανε ἀπὸ ἠλεκτροπληξία, ἐνῶ ἔπαιζε τὴν ἠλεκτρικὴ του κιθάρα. Ἡ ἠλεκτροπληξία αὐτή, κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν, ὀφείλετο σὲ βραχυκύκλωμα.

★

Μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχουν στὶς Ἡνωμέναις Πολιτεῖες 60.000 ἰδιωτικὰ ἀεροπλάνα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ἐπιχειρηματίες κλπ. Ἔτσι, τὰ ἀμερικανικὰ ἰδιωτικὰ ἀεροπλάνα ξεπερνοῦν σὲ ἀριθμὸ τοὺς ἀεροπορικοὺς στόλους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας μαζί.

★

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε σὲ Παρίσι ἔδειξε ὅτι μόνον 2 γυναῖκες στὶς ἑκατὸ ἑξήντα νὰ δέσουν καλὰ τὴ γραβάτα τοῦ συζύγου τους.

Καὶ ὁ καθρέφτης σας

ἀκόμη θαυμάζει
τὴν στιλπνότητα καὶ τὸ ὡραῖο χτένισμα τῶν μαλλιῶν σας χάρις στὸ

Suave
(ΣΟΥΑΒ)
προϊὸν τοῦ Ἀμερικανικοῦ οἴκου
Helene Curtis
(ΕΛΕΝ ΚΕΡΤΙΣ)

3 **σταγόνες ἀρκοῦν!** Ξαναδίνουν στὰ μαλλιά σας τὴν φυσική τους ἐλαστικότητα καὶ λάμψι χωρὶς νὰ τὰ λαδώσουν. Τὸ ὡραῖο σας χτένισμα διαρκεῖ περισσότερο.

- Δὲν ἀποχρωματίζει τὰ μαλλιὰ
- Διατηρεῖ τὴν περμενάντ σας
- Καταπολεμεῖ τὴν ψαλίδα

Suave γιὰ τὰ μαλλιά σας

Πωλεῖται παντοῦ Τιμὴ Δρχ. 18
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Σ. ΣΙΣΚΟΣ & ΣΙΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9ο - ΤΗΛ. 33-589

5/11

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ **ΝΕΞΑ**

Τραβάει τὶς μῦγες σὰν μαγνήτης

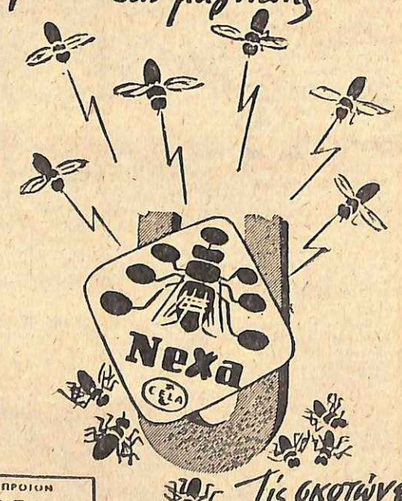

Τὶς σκοτώνει αὐτοματικά

ΠΡΟΪΟΝ
CELA
INGELHEIM ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Στέφανος Ἡλιοῦ - Κουμουνδούρου 7 Ἀθῆναι
Τηλέφ. 471.094

TERRA

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εἶχε τὸ κομπόδεμά του μέσα στὸ στομάχι του

Στὸ Σέντγκφιλντ τῆς Ἀγγλίας, ἕνας χειροῦργος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στομάχι ἑνὸς ἀσθενοῦς 425 κέρματα, ποὺ τὸ συνολικὸ βάρος τους ἀνερχόταν σὲ 2 κιλά, ἡ δὲ ἀξία τους ἀντιστοιχοῦσε σὲ δυὸ περίπου χρυσὲς λίρες.

★

Τὸ «Λόϋδ» τοῦ Λονδίνου ἀσφαλίζει ἐναντίον τοῦ κινδύνου... νὰ πέσῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους πάνω στὸ σπίτι σας. Ἀσφάλιστρα 4ο)οο ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας τοῦ σπιτιοῦ.

★

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἱδρύθηκε μιὰ ἑταιρεία, ποὺ ἀσφαλίζει τὰ σκυλιὰ ἀπὸ ἡλικίας 6 μηνῶν μέχρι 9 χρόνων. Τὰ ἀσφαλιζόμενα σκυλιὰ ὑποδάλλονται προηγουμένως σὲ λεπτομερέστατη ἰατρικὴ ἐξέτασι.

★

Τὸ συνδικᾶτο τῶν ἐργατῶν καθαριότητος τοῦ Μίτσιγκαν πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ζητήσῃ καὶ νὰ μὴ δεχτῇ καμμιὰ αὔξησι ὡμερομισθίων γιὰ τὸ 1958. «Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τονίζεται στὴν ἐν λόγω ἀπόφασι, θ' ἀντιταχθοῦμε στὸν κίνδυνο τοῦ πληθωρισμοῦ, ποὺ θὰ μετέβαλλε κάθε αὔξησι σὲ μείωσι».

★

"Ενας Πολωνός, ἀπὸ μῖσος πρὸς τὰ αὐτοκίνητα, ἄφισε πεθαίνοντας γεν.κὸ κληρονόμο του τὸν τελευταῖο ἁμαξᾶ ποὺ εἶχε ἀπομείνει στὴ γενέτειρά του. Αὐτός, ὅμως, μόλις πῆρε τὴν κληρονομία, πούλησε τὸ ἁμάξι του κι' ἀγόρασε ἕνα αὐτοκίνητο.

★

Στὸ Κολούμπους τοῦ Ὀχάϊο ἔγιναν τελευταῖα ἐκλογὲς γιὰ τὴν ἐκλογὴ νέου ἀστυνόμου. Οἱ ἐγγεγραμμένοι στοὺς καταλόγους ἦταν 295. Μέσα στὴ ψηφοδόχο, ὡστόσο, βρέθηκαν... 365 ψηφοδέλτια.

★

Στὸ Βισὺ ἔγινε τελευταῖα ἕνας διαγωνισμὸς τῆς «ὡραιότερης ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς». Νικήτρια ἀναδείχτηκε μιὰ κυρία ἡλικίας 83 χρόνων!...

★

"Ενας Ἀμερικανὸς βακτηριολόγος ἀνακάλυψε στὴν περιοχὴ τοῦ Νοτίου Πόλου παγωμένα βακτηρίδια σὲ βάθος 30 μέτρων κάτω ἀπὸ τὸν πάγο. Τὰ βακτηρίδια αὐτὰ ξαναγύρισαν στὴ ζωὴ μόλις τοποθετήθηκαν σὲ θερμὸ περιβάλλον. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι πρέπει νὰχουν ἡλικία 800—3.000 ἐτῶν.

★

Σὲ μιὰ ἱσπανικὴ ἐφημερίδα δημοσιεύτηκε ἡ κατωτέρω ἀγγελία: «Παραχωρῶ θέσι σὲ ὡραιότατο τάφο, στὸ νεκροταφεῖο Σὰν Μαρτίνο».

★

Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστική, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔγινε κατὰ τὸ 1957 ἕνα σοβαρὸ ἀδίκημα κάθε 12 δευτερόλεπτα κι' ἕνας φόνος κάθε 14 δευτερόλεπτα.

★

Δυὸ Ρῶσοι ἐπιστήμονες κατώρθωσαν νὰ πάρουν ἠλεκτροκαρδιογραφήματα διαφόρων ζώων, μικροσκοπικῶν πουλιῶν κλπ. Νὰ μερικοὶ ἐνδιαφέροντες ἀριθμοί: (Γιὰ νὰ εἶναι δυνατὲς οἱ συγκρίσεις, θὰ πρέπη νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ καρδιὰ ἑνὸς κανονικοῦ ἀνθρώπου «κτυπάει» 76 φορὲς στὸ λεπτό):

	Παλμοὶ στὸ 1'
Ἐλέφας	3.000 κιλῶν 46
Ἵππος	380 κιλῶν 380
Πρόβατο	50 κιλῶν 70
Σκύλος	7 κιλῶν 120
Γάτα	1½ κιλῶν 260

Τὰ πουλιά, ἀντίθετα, ἔχουν πάνω ἀπὸ 700 παλμοὺς στὸ 1'. Ἕνα ἀπ' αὐτά, ποὺ ζυγίζει μόλις 7½ γραμμάρια φτάνει τοὺς 1037 παλμοὺς στὸ 1'.

Ζῶα ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ Κλοκλὸ τοῦ Κὰν

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ τοῦ Κλοκλό, τοῦ χοίρου ποὺ ἀναστάτωσε κάποτε τὴ Γαλλία καὶ τοῦ μικροῦ Γκαστὸν Λαόν, δὲν εἶναι μόνο δραματική. Εἶναι πρὸ παντὸς ἀνθρώπινη. Μέχρι τὸ Μάϊο τοῦ 1356, στὸ Κάν, ζοῦσε μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια: Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἄνρι Λαόν, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὴ γυναίκα του Ζακελὶν καὶ τὰ δυὸ του παιδιά, τὸ Γκαστὸν καὶ τὴ Μαριζ. Ἐπειδὴ ὁ Ἄνρι ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἀγροτικὴ ζωή, καλλιεργοῦσε μόνος τὸ χτῆμα του κι' εἶχε ἕνα πλῆθος κόττες, κουνέλια καὶ χοίρους. Ἀνάμεσα στὰ τελευταῖα, ὑπῆρχε κι' ἕνα γουρουῦνι πραγματικὰ τετραπέρατο. Τὸ ἔλεγαν Κλοκλὸ κι' εἶχε πολλὲς ἀνθρώπινες ἰδιότητες: Τοῦ ἄρεσε ἡ μουσική, ὁ χορός, τὰ παιχνίδια, οἱ κλεψιὲς καί, πρᾶγμα παράξενο, ἡ... καθαριότητα. Ἤταν ἀδύνατο νὰ φάῃ ἀπόφαγιὰ. Ἂν δὲν τοῦ ἔδιναν τὸ ψωμὶ σὲ φέτες, δὲν τὸ ἄγγιζε. Κι' ἂν τὸ ἄφηναν νηστικὸ καμμιὰ φορά, ἔμπαινε στὴν κουζίνα, ἄνοιγε μὲ τὴ μουσούδα του τὰ ντουλάπια καὶ καταβρόχθιζε ὅ,τι ὡραῖο καὶ φρέσκο ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα.

Ἡ φήμη τοῦ Κλοκλὸ ἔφτασε μέχρι τὸ Παρίσι. Πολλοὶ ξεκινοῦσαν ἐπίτηδες γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὸ θαυμάσουν. Καλόκαρδος ὁ ἰδιοκτήτης του, ἔφερνε τὸ γουρουῦνι, τὸ ἀνέθαζε σ' ἕνα τραπέζι, ἔβαζε τὸν μικρὸ Γκαστὸν νὰ χτυπᾶ ρυθμικὰ ἕνα ταμποῦρλο κι' ἄρχιζε νὰ τοῦ κάνῃ γυμνάσια:

— Χόρεψε, Κλοκλό, γιὰ σὲ δοῦν οἱ κυρίες!

Κι' ὁ Κλοκλὸ ὀρθωνόταν στὰ πισινά του πόδια, ἔγερνε χαδιάρικα τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἄρχιζε νὰ σειέται καὶ νὰ λυγίεται, στὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς. Ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε. Ὁ Ἄνρι ἔδειχνε τότε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες κι' ἔλεγε:

— Ὁ κύριος ἐχει στὶς τσέπες του μῆλα! Τρέχα νὰ τὰ κλέψῃς, Κλοκλό!

Μ' ἕνα πήδημα τὸ γουρουῦνι βρισκόταν σιμὰ στὸν ἐπισκέπτη. Ἄρχιζε νὰ τὸν μυρίζῃ, σὰ νὰ προσπαθοῦσε μὲ τὴν ὄσφρησι νὰ μαντέψῃ σὲ ποιὰ τσέπη βρισκόταν ἡ λιχουδιά. Φαίνεται πὼς ἡ μύτη του ἦταν... καταπληκτική. Γιατί, ἂν ὑπῆρχαν μῆλα ἢ τίποτ' ἄλλο ὀρεχτικό, τὸ ἀνακάλυπτε ὁπωσδήποτε. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν, ἔβγαζε ἕνα θυμωμένο γρυλλισμὸ κι' ἔφευγε τρέχοντας. "Ολ' αὐτὰ καὶ μερικὰ ἄλλα, ἔκαναν τὸν Κλοκλὸ ν' ἀκουστῇ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Γαλλίας. Πολλοὶ ὅμως, προληπτικοὶ καὶ στενοκέφαλοι, ἄρχισαν νὰ πιστεύουν, ὅτι τὸ γουρουῦνι εἶχε τὸ... διάβολο μέσα του κι' ὅτι αὐτὸς «κατεύθυνε» τὶς πράξεις του. Δὲν ἦταν δυνατὸν ἕνα τετράποδο νὰ κάνῃ τέτοια πράγματα, ἂν δὲν τὸ καθοδηγοῦσε ὁ σατανᾶς. Κι' αὐτός, μόνο μὲ γουρούνια μποροῦσε νά... συνεταιριστῇ.

— Ὁ Κλοκλὸ εἶναι ἕνα ἐξυπνο ζῶο καὶ τίποτα περισσότερο, προσπαθοῦσε νὰ τὸ δικαιολογήσῃ ὁ Ἄνρι. Τί σχέσι ἔχει μαζί του ὁ Ἐξαποδῶ; "Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, πρῶτος ἐγὼ θὰ τὸ καταλάβαινα. Ὁρκίζομαι ὅμως στὸ Θεὸ πὼς δὲ συμβαίνει τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

— Γιατὶ δὲ θὲς νὰ τὸ κάψουμε, Ἄνρι; τὸν ρωτοῦσαν οἱ φίλοι του. "Ετσι θὰ γλυτώσῃς μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸ καὶ θὰ ἡσυχάσῃς.

— Τὸ ζῶο δὲ μοῦρταιξε σὲ τίποτα! Γιατὶ νὰ τὸ στείλω στὴν πυρά; Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη ὑποχωροῦσα, τί θὰ γινόταν ὁ γιός μου, ὁ μικρὸς Γκαστόν; Χωρὶς αὐτό, οὔτε τρώει, οὔτε πίνει. Κοιμοῦνται σχεδὸν ἀγκαλιά, παίζουν καὶ δὲν πειράζουν κανένα.

— Τότε κι' ὁ γιούς σου εἶναι παιδὶ τοῦ σατανᾶ! Θὰ τὸν κάψουμε μαζί του!

Ὁ Ἄνρι Λαὸν τὰ χρειάστηκε. "Εβλεπε, ὅτι τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ παίρνουν ἀσχημη τροπή. Ὁ λαὸς ἦταν φανατισμένος, προληπτικός, ἕτοιμος νὰ ἐγκληματήσῃ. Δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἡ γυναίκα του, ἡ Ζακελίν, ἀποφασίσε τότε νὰ πάῃ νὰ συμβουλευτῇ ἕνα παλιὸ παιδικό της φίλο, τὸ Ζὰν Σεμπαστιὰν Μπρετόν, δικαστὴ στὸ Κάν.

— Ἤρθε σὲ σένα, τοῦ εἶπε ἐκείνη, γιατὶ κι' ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου, κινδυνεύουμε νὰ τρελλαθοῦμε μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τί πρέπει νὰ κάνουμε, Ζάν; "Ο,τι κι' ἂν μοῦ πῆς, θὰ τὸ κάνουσυ. Ἀκόμη κι' ἂν πρέπει νὰ ἐξαφανίσω τὸν Κλοκλό, ποὺ δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτε.

— Κι' ὅμως, ὁ Κλοκλὸ ἔχει πραγματικὰ μέσα του τὸ διάβολο! ἀποκρίθηκε σοβαρὸς ὁ δικαστής. Μοῦ τὸ κατάγγειλε ὁ ἐφημέριος Ντυφὸν κι' εἶχα σκοπὸ νἄρθω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ χτῆμα σας.

— Καὶ γιατὶ δὲν ἤρθες, Ζάν; "Ολος ὁ κόσμος μᾶς ἐπισκέπτεται, γιὰ νὰ δῇ τὸ ἐξυπνο γουρούνι μας καὶ μόνο ἐσὺ δὲν πάτησες ποτέ.

Ὁ Μπρετὸν κύτταξε κατάματα τὴν ὁμορφη γυναίκα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρό, τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Δὲν ἤρθα, ἀπάντησε, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα. Ἀπὸ τότε ποὺ ἤμαστε παιδια, σὲ λάτρευα καὶ τὸ ξέρεις. Κι' ὅμως ἐσὺ προτίμησες τὸν Ἄνρι, γιατὶ ἦταν πιὸ πλούσιος καὶ πιὸ ὡραῖος ἀπὸ μένα. Ὡρκίστηκα ὅμως νὰ ἐκδικηθῶ καὶ περίμενα νὰ φτάσῃ ἡ κατάλληλη στιγμή. Νά, λοιπόν, ποὺ ἔφτασε. Ὁ Κλοκλὸ μοῦ ἔδωσε τὸ ὅπλο ποὺ ζητοῦσα.

Ἡ Ζακελὶν ἔκανε, τρομαγμένη, ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Εἶσαι τρελλός, Ζάν! φιθύρισε. Πάντα ἦσουν τρελλός, μὰ τώρα τὸ βλέπω ὁλοκάθαρα στὰ μάτια σου. Δὲν ξέρω τί σκοπὸ ἔχεις, μὰ δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ μᾶς καταστρέψῃς. Χωρὶς νὰ πῶ τίποτα στὸν ἄντρα μου, θὰ σὲ προσέχω ἐγώ. "Εννοια σου, δὲ φοβᾶμαι. Γιατὶ ἐμεῖς ἔχουμε τὸ Θεὸ κι' ἐσὺ τὸ διάβολο...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, περίεργα πράγματα συνέβαιναν στὸ Κάν. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἔπιασε φωτιὰ ἡ ὁμορφη καὶ ἱστορικὴ ἐκκλησία τοῦ Σαὶν Φελίξ. Ὁ ναὸς καταστράφηκε σχεδὸν ὁλόκληρος. Ὕστερα τὰ πηγάδια τῆς περιοχῆς ἄρχισαν νὰ φέρνουν στὴν ἐπιφάνεια... ψάρια γάτες, σκύλους, ποντικοὺς κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες βρωμιές, ποὺ ἀναστάτωσαν κυριολεκτικὰ τὸν τόπο. Τί ἦταν ὅλο αὐτὸ τὸ κακό; Τὶς ἴδιες ἐκεῖνες μέρες, διαδόθηκε, ὅτι στὸν Κὰν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της, τὶς νύχτες, μιὰ γριὰ στρίγγλα, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ... χολέρα! Ὁ τρόμος παράλυσε τὸν πληθυσμό. Ὁ πάτερ Ντυφὸν, σ' ἕνα κήρυγμά του, τόνισε τότε πὼς ὅλ' αὐτὰ προέρχονταν ἀπὸ τὸ χτῆμα τοῦ Ἄνρι Λαόν. Κι' ἡ αἰτία ἦταν ὁ Κλοκλὸ κι' ὁ μικρὸς Γκαστόν, ποὺ ἦταν ἡ προσωποποίησι τοῦ σατανᾶ.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶδα τὸ γυιό τοῦ Ἄνρι νὰ κουβεντιάζῃ καὶ νὰ παίρνῃ ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸν Κλοκλό, εἶπε. Καὶ ξέρετε τί ἔλεγαν; Μιλοῦσαν γιὰ τὴ φωτιὰ τοῦ Σαὶν Φελίξ, γιὰ τὶς ψῶρες γάτες, τοὺς ποντικοὺς καὶ τὴ χολέρα! Ὁ δικαστὴς Μπρετόν, εἶναι πρόθυμος νὰ μᾶς δώσῃ ἄδεια, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ συλλάβουμε τὸ γουρουῦνι καὶ τὸ παιδί. Πρέπει νὰ τοὺς δικάσουμε στὴν πλατεῖα, μπροστὰ σ' ὅλους, γιὰ ν' ἀποδοθῇ τὸ δίκαιο.

Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι δὲν ἔχασαν καιρό. Ἀμέσως ξεκίνησαν γιὰ τὸ χτῆμα τοῦ Λαόν, μπῆκαν μὲ τὴ βία μέσα κι' ἀπαίτησαν ἀπὸ τὸν Ἄνρι νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν Κλοκλὸ καὶ τὸν Γκαστόν.

— Τὸ παιδὶ μου ἐξαφανίστηκε μαζὶ μὲ τὸ γουρουῦνι! τοὺς εἶπε ἐκεῖνος ὠχρός. Ἀγαπητοί μου συγχωριανοί, ἂς τρέξουμε νὰ τοὺς βροῦμε. Ὁ Γκαστὸν δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτα. "Οσο γιὰ τὸν Κλοκλό, σᾶς τὸν χαρίζω. Ξέρω ὅτι καὶ τὸ ζῶο εἶναι ἀθῶο, ἀλλὰ δὲ μὲ νοιάζει πιὰ γι' αὐτό...

Ὁ κόσμος δὲν πίστεψε τὰ λόγια του. Νόμιζε πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦταν σκηνοθεσία. Κι' ἐπειδὴ πουθενὰ δὲν παρουσιάζονταν οἱ δυό... σατανάδες, ἔβαλαν φωτιὰ στὸ χτῆμα. Ἀγκαλιασμένοι οἱ Λαοί, ἔβλεπαν τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο θέαμα, ποὺ ἔσβυνε γιὰ πάντα τοὺς κόπους τους, τὰ ὀνειρά τους, τὴν εὐτυχία τους. Ἡ Ζακελὶν ἤξερε, βέβαια, ποιὸς ἦταν ὁ φταίχτης. Μὰ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα της. Στὴν ψυχή της ὡστόσο φούντωσε σιγὰ-σιγὰ τὸ μῖσος, πρὸ παντὸς ὅταν ἀνακάλυψε τὸν Γκαστὸν στραγγαλισμένο σὲ μιὰ ρεμματιά. Σιμὰ στὸ μικρό, ἄγρυπνος φύλακάς του, στεκόταν ὁ Κλοκλό, ποὺ ἄφησε νὰ τὸν συλλάβουν, χωρὶς ἀντίσταση. Τὸ Κὰν ξεσηκώθηκε. "Ολος ὁ κόσμος ἦταν βέβαιος πιὰ πὼς τὸ γουρουῦνι ἔπνιξε τὸ Γκαστόν. Στὸ λαιμό του βρέθηκαν ἴχνη ἀπὸ δόντια, ποὺ μποροῦσαν ὅμως νὰ εἶναι κι' ἀπὸ ἀνθρώπινα νύχια. Ὁ γιατρὸς ποὺ ἐξέτασε τὸ πτῶμα, δὲ μποροῦσε νὰ πῇ ἀπὸ τί ἀκριβῶς προῆλθε ὁ θάνατος. Ὁ πάτερ Ντυφὸν εἶπε τότε:

— Ὁ σατανᾶς ἔφαγε τὸ σατανᾶ! Καλὸ σημάδι γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη ζωντανὸς ὁ Κλοκλό. Τί πρέπει νὰ τοῦ κάνουμε;

— Νὰ τὸν δικάσουμε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ Μωϋσέως!

Ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως, ποὺ ἔλεγε, ὅτι «ἂν ἕνα βοῦδι χτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά του ἄνδρα, γυναίκα ἢ παιδί καὶ τὸ σκοτώσῃ, τὸ βοῦδι αὐτὸ πρέπει νὰ πεθάνῃ στὴ φωτιά», ἐφαρμοζόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη καὶ ἰδιαίτερα στὴ Γαλλία. Κάθε μέρα εἶχε ἕνα σωρὸ θύματα. Τὸ Δικαστήριο τῶν Ζώων, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὁμορφες διασκεδάσεις τῶν Παρισινῶν. "Οσο γιὰ τὶς «ἐκτελέσεις» τῶν καταδικασμένων ζώων, ἐπαιρναν χαρακτῆρα ἀληθινοῦ πανηγυριοῦ καὶ χιλιάδες κόσμου μαζεύονταν στὴν πλατεία τῆς Γρέβης, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μ' ἐνδιαφέρον τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῶν... μελλοθανάτων. Οἱ πρεστοιμασίες τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, δὲ διέφεραν διόλου ἀπ' τὶς προετοιμασίες τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἀλλά, στὴν περίπτωσι τοῦ Κλοκλό, τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά. Ὁ χοῖρος αὐτὸς δὲν ἦταν ἕνα συνηθισμένο ζῶο. Εἶχε πάρει στὸ λαιμό του μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια καὶ εἶχε πνίξει ἕνα παιδί, ποὺ τὸν λάτρευε κυριολεκτικά. Ὁ Κλοκλό... ἀμίλητος, ἀδηγήθηκε μπρὸς στὸ δικαστή, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Ζὰν Μπρετόν. Μάρτυρες κατηγορίας ἦταν ὁ πάτερ Ντυφὸν κι' ὁ γραμματέας τοῦ δικαστηρίου, ποὺ κι' αὐτὸς «εἶδε μὲ τὰ μάτια του» τὸν Κλοκλὸ νὰ μεταμορφώνεται σε... διάβολο. Μάρτυρας ὑπερασπίσεως ἦταν ἡ Ζακελίν, ποὺ πῆρε τὸ λόγο:

— Κατηγορεῖτε, εἶπε, ἕνα φτωχὸ ζῶο, ὅτι εἶναι ἡ μεταμόρφωσι τοῦ Σατανᾶ. Σατανᾶς δὲν εἶναι ὁ Κλοκλό, ἀλλ' αὐτὸς ποὺ τὸν δικάζει! Ὁ Σεμπαστιὰν Μπρετόν! Αὐτὸς δημιούργησε ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιατὶ μοῦ πρότεινε νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ πάω μαζί του. Αὐτὸς ἔβαλε φωτιὰ στὴν ἐκκλησία κι' ἔρριχνε στὰ πηγάδια τὶς ψῶρες γάτες καὶ ποντικούς. Αὐτὸς στραγγάλισε τὸ μικρό μου Γκαστόν! Ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ πὼς λέω τὴν ἀλήθεια!...

Κάτι πῆγε νὰ πῇ ἀκόμη ἡ Ζακελίν, μὰ δὲν πρόλαβε. Μ' ἕνα φοβερὸ γρυλλισμό, ὁ... κατηγορούμενος ὥρμησε ἐναντίον τοῦ δικαστῆ, τὸν ἀνατροφογύρισε καὶ κάρφωσε μὲ μανία τὰ δόντια του στὸ λαιμό του. Ἔντρομος τότε ἐκεῖνος ἔμπηξε τὶς φωνές:

— Σῶστε μέ! Ἡ Ζακελὶν Λαὸν ἔχει δίκιο. Ἐγὼ τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτά, ἀπὸ μῖσος γιὰ τὸν Ἄνρι. Μὴ μ' ἀφίνετε περισσότερο στὰ δόντια τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ θηρίου!...

Μιὰ παγωμένη σιγὴ ἁπλώθηκε ὁλογύρα γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἀμέσως ὅμως ὁ ὄχλος ἔπεσε πάνω στὸ δικαστὴ καὶ παρὰ λίγο νὰ τὸν κομματιάσῃ, ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσε ἡ πολιτοφυλακή.

Ἡ Ζακελὶν κι' ὁ Ἄνρι, μ' ὅλη τὴν πίκρα τους γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ παιδιοῦ τους καὶ τῆς περιουσίας τους, ἀγκαλιάστηκαν εὐτυχισμένοι. Κι' ὁ Κλοκλὸ ἀποθεώθηκε!...

Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἴσως στὴ φοβερὴ ἐκείνη ἐποχή, ποὺ τὰ ζῶα μιλοῦσαν ἀντίνα φωτός: "Οτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος, τὰ ζῶα εἶναι ζῶα κι' ὁ σατανᾶς εἶναι σατανᾶς... Χρειάστηκε δηλαδὴ νὰ βρεθῇ ἕνας ἔξυπνος χοῖρος, γιὰ νὰ κλονίσῃ κάπως μιὰ ἀπ' τὶς σκοτεινὲς προλήψεις ἐκείνων τῶν καιρῶν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Οἱ πέντε χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις γιὰ τὴ διαμόρφωσι τῶν ποδιῶν σας.

Συμβουλευτῆτε ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ!

Προκειμένου νὰ φτιάξετε ἕνα φόρεμα, θα πρέπει νὰ λογαριάσετε τὸ ἀνάστημά σας, τὴ σωματική σας διάπλασι καὶ τὴ διαμόρφωσι τῶν ποδιῶν σας. Δὲ θὰ εἶναι περιττὸ ἴσως νὰ ὑπενθυμίσωμε ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῆτε τυφλὰ τὴ μόδα.

Τὸ ντύσιμό σας θὰ εἶναι ἐπιτυχημένο κι' ἡ ἐμφάνισί σας κομψὴ καὶ γοητευτική, μόνον ὅταν προσαρμόζετε τὴ μόδα στὰ δικά σας μέτρα. Διαφορετικά, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκετε.

Ἡ διαμόρφωσι τῶν ποδιῶν σας (ὕψος, πάχος, γραμμὴ κλπ.), θὰ σᾶς ὁδηγήση εἰδικώτερα σὲ τρία πράγματα: στὸ νὰ διαλέξετε τὶς κάλτσες, τὰ παπούτσια καὶ τὴ φούστα, ποὺ σᾶς ταιριάζουν.

Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ποῦμε ὅτι ὑπάρχει μιὰ αἰσθητικὴ τοῦ ποδιοῦ, πού, πρὸς τὸ συμφέρον σας, δὲν πρέπει νὰ τὴν παραγνωρίζετε. Ἔτσι, προκειμένου γι' αὐτὰ τὰ τρία πράγματα — κάλτσες, παπούτσια, φούστα — εἶναι ἀπαραίτητο, προτοῦ κάμετε τὴν ἐκλογή σας, νὰ ἐξετάσετε ψυχρὰ καὶ ἀμερόληπτα τὰ πόδια σας. Νὰ τώρα τί συνιστοῦν οἱ εἰδικοί:

1) Ἂν ἔχετε πόδια ἴσια καὶ ἀδύνατα. Μὴν ἀπογοητεύεστε. Πολλὰ μαννεκὲν ἔχουν παρόμοια πόδια. Κι' ὅμως κανένας δὲ σκέφτεται νὰ τοὺς ἀρνηθῆ τὴ χάρι καὶ τὴ κομψότητά τους.

Κάλτσες: Θὰ προτιμήσετε ἐκεῖνες τοῦ τύπου σπόρ. Γιὰ τὸ χειμῶνα, εἶναι καλύτερες οἱ μάλλινες. Μὴ διστάζετε νὰ διαλέξετε χρωματιστές. Σᾶς πηγαίνουν καλύτερα.

Οἱ κάλτσες, τὰ παπούτσια κι' οἱ φοῦστες ποὺ σᾶς ταιριάζουν

Παπούτσια: χαμηλὸ τακούνι μὲ μπαρέττα. (σχ. 1).

Φούστα: Οἱ ὁλόϊσιες φοῦστες, δὲν ταιριάζουν στὰ ἀδύνατα πόδια. Προτιμῆστε τὶς φαρδειὲς ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ κοντές.

2) Ἂν ἔχετε κνῆμες ἴσιες καὶ παχειές.

Οἱ Ταϊτινὲς τοῦ ζωγράφου Γκωγκὲν θὰ σᾶς δείξουν ὅτι τὰ πόδια αὐτὰ ἔχουν τὴν ἰδιαίτερη γοητεία τους.

Κάλτσες: Γιὰ τὶς πολὺ νέες, εἶναι προτιμώτερες οἱ κάλτσες χωρὶς ραφή, σὲ τόνο «νέτρ». Πρὸς Θεοῦ, ὄχι χρωματιστές! Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες πηγαίνουν πιὸ καλὰ οἱ σκοῦρες κάλτσες. Προτιμῆστε τὶς κάλτσες μὲ ραφὴ σὲ σχῆμα αἰχμῆς, ποὺ λεπταίνουν τὸ πόδι.

Παπούτσια: μὲ ψηλὰ τακούνια καὶ μὲ μεγάλο ντεκολτὲ (σχ. 2).

Φούστα: Προτιμῆστε τὶς ἴσιες καὶ κοντὲς φοῦστες. Οἱ μακρειὲς καὶ φαρδειὲς φοῦστες σᾶς παχαίνουν.

3) Ἂν ἔχετε χοντροὺς ἀστραγάλους.

Τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀτέλεια μπορεῖτε νὰ τὴ διορθώσετε μὲ τὸ κατάλληλο μασσάζ.

Κάλτσες: Θὰ προτιμήσετε τὶς πολὺ λεπτὲς καὶ σκοῦρες κάλτσες, χωρὶς ραφὴ ἢ μὲ ραφὴ σὲ σχῆμα αἰχμῆς.

Παπούτσια: Σκούρου χρώματος, μὲ ψηλὸ τακούνι. Γιὰ τὸ καλοκαίρι, εἶναι προτιμώτερα τὰ σανδάλια (σχ. 3).

Φούστα: Οἱ κοντὲς φοῦστες σᾶς πηγαίνουν καλύτερα, γιατὶ συγκεντρώνουν τὰ βλέμματα πρὸς τὰ πάνω. Ἔτσι, ἐκεῖνοι ποὺ σᾶς βλέπουν, δὲ θὰ προσέξουν τοὺς ἀστραγάλους σας.

4) Ἂν ἔχετε παχὺ γαστροκνήμιο.

Παρηγορηθῆτε κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι ὅλες οἱ χορεύτριες ποὺ ζωγράφισε ὁ Ντεγκὰ ἔχουν παχὺ γαστροκνήμιο.

Κάλτσες: Λεπτὲς μὲ ραφή. Τὸ γαστροκνήμιο, χωρίζομενο μὲ τὴ ραφὴ στὰ δύο, θὰ φανῆ λιγώτερο παχύ. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τὸ ἴδιο, εἴτε μὲ σκοῦρες, εἴτε μὲ ἀνοιχτόχρωμες κάλτσες.

Παπούτσια: μὲ μέτριο τακούνι (σχ. 4).

Φούστα: Οἱ φοῦστες σας πρέπει νὰ κατεβαίνουν ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ γαστροκνημίου καὶ νὰ εἶναι φαρδειές.

5) Ἂν ἔχετε κοντὲς κνῆμες.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωρῆστε. Ὁ Πικασσὸ ζωγραφίζει συνήθως κοντὲς γυναῖκες. Μπορεῖτε, ἄλλωστε, νὰ παριστάνετε λιγάκι τὶς μπεμπέκες.

Κάλτσες: Ἀνοιχτόχρωμες καὶ χωρὶς ραφή.

Παπούτσια: Ψηλὰ τακούνια, μεγάλο ντεκολτέ. Προτιμῆστε τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα (σχ. 5).

Φούστα: Κοντὴ καὶ ἴσια. Ἡ μέση πρέπει νὰ βρίσκεται στὴ θέσι της κι' ἴσως μιὰ ἰδέα πιὸ πάνω, ποτὲ ὅμως πιὸ κάτω.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Οἱ περισσότερες γυναῖκες περιποιοῦνται καὶ φροντίζουν τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τους, ἀλλὰ παραμελοῦν τελείως τὸ δέρμα τοῦ σώματός τους. Κι' ὅμως

ἀπ' τὴν καλὴ κατάστασι καὶ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ δέρματος τοῦ σώματος ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ κι' ἡ φρεσκάδα τοῦ προσώπου.

Τὸ καλύτερο μέσο γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος εἶναι ἡ ὑδροθεραπεία, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη μὲ μπάνια ἢ ἁπλῶς μὲ πλύσιμο.

Μετὰ τὸ πλύσιμο, πρέπει νὰ κάνετε ἀμέσως ἐντριβὲς μὲ τρίχινο γάντι. Οἱ ἐντριβὲς αὐτὲς εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὸν τόνο καὶ τὴ λειότητα καὶ ἀνθηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος.

Γιὰ νὰναι ὠφέλιμο τὸ μπάνιο, πρέπει τὸ νερὸ νὰναι χλιαρό. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ μένετε πολλὴ ὥρα μέσα σ' αὐτὸ — ἐκτὸς ἂν σᾶς τὸ ἔχη διατάξει ὁ γιατρός.

Πάντως, εἶναι προτιμότερο τὸ ντοὺς καὶ τὸ πλύσιμο, γιατὶ τὸ μπάνιο ἔχει τὸ μειονέκτημα ὅτι ἀδυνατίζει τὸ σῶμα καὶ χαλαρώνει τοὺς ἱστούς. Γιὰ τὸ πλύσιμο, χρησιμοποιεῖτε ἕνα σφουγγάρι.

Ρίχνετε, μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, ἕνα ποτῆρι ἀμμωνίαν μέσα στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου σας. Θὰ καθαρίση βαθειὰ τὸ δέρμα σας, ὡς τοὺς πόρους, καὶ θὰ γίνη λεῖο καὶ ἀνθηρό.

Πολὺ ὠφέλιμα γιὰ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ σώματος εἶναι καὶ τὰ λουτρὰ μὲ πιτουρόνερο.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΡΙ

"Ενα ἀπ' τὰ πιὸ ἀκατανόητα θέλγητρα τῆς γυναίκας εἶναι τὸ ὡραῖο χέρι.

Γιὰ νὰ θεωρηθῆ ὡραῖο ἕνα χέρι, πρέπει νὰναι στενόμακρο, μὲ μακρυὰ τορνευτὰ δάχτυλα καὶ μὲ δέρμα λευκὸ ἢ ἀχνορόδινο. Τὰ νύχια πρέπει νὰναι ρόζ καὶ ἀμυγδαλωτά.

Καὶ τ' ὡραιότερο ὅμως χέρι χαλάει γρήγορα ἀπ' τὶς καιρικὲς μεταβολές, ἀπὸ μακροχρόνιες ἀρρώστειες κι' ἀπ' τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπειδή, λοιπόν, τὸ χέρι βρίσκεται διαρκῶς σὲ δουλειά, χρειάζεται ἰδιαίτερες περιποιήσεις.

Τὸ σαπούνι, μὲ τὸ ὁποῖο πλένετε τὰ χέρια σας, πρέπει νὰναι ἀρίστης ποιότητος καὶ τὸ νερὸ βρόχινο ἢ βρασμένο.

Τὸ συχνὸ πλύσιμο μὲ κρύο νερό, καταστρέφει τὰ χέρια. Πλένετέ τα, λοιπόν, μὲ χλιαρό.

Τ' ἁλείφετε συχνὰ μὲ μίγμα γλυκερίνης καὶ χυμοῦ λεμονιοῦ, σὲ ἴσες ποσότητες. Τ' ἀφίνετε λίγη ὥρα καὶ τὰ σκουπίζετε ὕστερα, χωρὶς νὰ τὰ ξεπλύνετε. Ἔτσι, θὰ μένουν πάντα ἁπαλὰ κι' ἁπαλά.

Ἂν ἔχουν κακοπάθει πολὺ τὰ χέρια σας, τ' ἁλείφετε κάθε βράδυ, πρὶν πλαγιάσετε, μὲ πατατάλευρο, βρασμένο μὲ γλυκερίνη. Ἔπειτα φοράτε ἕνα ζευγάρι παλιὰ πέτσινα γάντια, γιὰ νὰ μείνη καὶ νὰ ἐπιδράση τ' ἁλεῦρι ὅλη τὴ νύχτα.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Οἱ κύριοι ἀφίνουν πάντα τὶς κυρίες νὰ περάσουν πρῶτες, παραμερίζοντας αὐτοί, μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα.

"Οταν ὅμως πρόκειται ν' ἀνεβοῦν σκάλα, προηγοῦνται οἱ κύριοι καὶ ἀκολουθοῦν οἱ κυρίες. Τὸ ἀντίθετο γίνεται στὸ κατέβασμα τῆς σκάλας.

Φυσικά, ὅταν ἕνας κύριος, ἀνεβαίνοντας μιὰ σκάλα, διασταυρωθῆ μὲ μιὰ κυρία ποὺ κατεβαίνει, θὰ σταματήση καὶ θὰ παραμερίση λίγο, γιὰ νὰ τὴν ἀφήση νὰ περάση.

Ποτὲ ἕνας κύριος καθὼς πρέπει δὲ χαιρετάει μιὰ κυρία μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα. Θὰ τὸ βγάλη πρῶτα ἀπ' τὸ στόμα του κι' ὕστερα θὰ χαιρετήση. Τόσο δὲ οἱ κύριοι, ὅσο καὶ οἱ κυρίες ποὺ καπνίζουν, δὲν πρέπει νὰ μιλᾶνε μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, οὔτε καὶ στοὺς πιὸ οἰκείους τους ἀκόμα.

Μὴν καπνίζετε ποτὲ ὅταν βρίσκεστε μπροστὰ σὲ ἀνωτέρους σας, ἂν δὲ σᾶς προσφέρουν οἱ ἴδιοι τσιγάρο.

ΜΟΤΙΒΑ ΑΠΟ ΚΡΕΤΟΝ

Εἶναι πολὺ διακοσμητικὰ γιὰ τὸ σπίτι τὰ ζωγραφισμένα μοτίβα — λουλούδια, πουλιὰ καὶ διάφορα ἄλλα σχέδια — σὲ μαξιλάρια, σὲ παραβάν, ἀκόμα καὶ σὲ δίσκους. Μὰ δὲν ξέρει κάθε κυρία νὰ ζωγραφίζη, οὔτε μπορεῖ, βέβαια, νὰ πληρώση ζωγράφους γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Μποροῦμε ὅμως εὔκολα ν' ἀντικαταστήσουμε τὰ ζωγραφισμένα σχέδια μὲ μοτίβα ἀπὸ κρετόν, ποὺ θὰ τὰ κόψουμε ὁλόγυρα μὲ προσοχὴ καὶ θὰ τὰ κολλήσουμε ἐκεῖ ποὺ θέλουμε, μὲ μιὰ καλὴ ἁλευρόκολλα.

Κόβετε π. χ. ἀπὸ κρετὸν ἕνα κλαδὶ τριανταφυλλιᾶς, τὸ κολλᾶτε πάνω σ' ἕνα ἀμπαζοὺρ ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα καὶ τὸ σκεπάζετε μὲ μιὰ λεπτὴ μουσελίνα. "Ενα κλαδὶ μὲ λουλούδια ἢ μὲ φροῦτα τὸ κολλᾶτε σ' ἕνα δίσκο καὶ τὸ σκεπάζετε ὕστερα μὲ τζάμι. Σ' ἕνα παραβὰν ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα, κολλᾶτε διάφορα πρόσωπα — γιαπωνέζικα κατὰ προτίμησιν — κομμένα πάντα ἀπὸ κρετόν.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ μοτίβα τῶν κρετὸν εἶναι σχεδιασμένα πάντα ἀπὸ πολὺ καλοὺς ζωγράφους.

ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Τὰ ἀσημένια κουτιά, βάζα, ποτήρια, κλπ., καθαρίζουν ἂν τὰ τρίψετε πρῶτα μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα, μουσκεμένη μὲ σαπουνάδα, κι' ὕστερα μὲ βρεγμένη σκόνη κιμωλίας.

"Αν εἶναι πολὺ μαυρισμένα τ' ἀσημικά σας, τὰ βράζετε μέσα σ' ἕνα ὑγρό, ἀποτελούμενο ἀπὸ τὰ ἑξῆς συστατικά:

Μαγειρικὸ ἁλάτι	40	γραμ.
Στύψη	25	»
Σαπούνι ἄσπρο ψιλοκομμένο	30	»
Ἀνάλογο νερό.		

Ὁ φονιὰς ποὺ φοβόταν τὸ αἷμα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπὸ πάρη ἡ ὀργή, ἔκοψα τὰ χέρι μου, γκρίνιασε ὁ θεῖος Ντέϊβ.

Ὁ ἀνηψιός του Μάϊλς Ράμμεϋ γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ κεφάλι του. Ἡ κίνησί του δὲν ξέφυγε ἀπ' τὴν προσοχὴ τοῦ θείου του, ποὺ ἔβαλε τὶς φωνές:

— Δὲ ντρέπεσαι λίγο, ὁλόκληρος ἄντρας νὰ φοβᾶσαι τὸ αἷμα;... Ἔ λοιπόν, ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ σοῦ περάση αὐτὴ ἡ φοβία, εἶναι νὰ δῆς πολὺ αἷμα μαζί! Κάποια μέρα θὰ σὲ πάω στὰ σφαγεῖα. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, κύτταξε αὐτὸ ἐδῶ...

Καὶ τοὔχωσε κάτω ἀπ' τὴ μύτη τὸ ματωμένο δάχτυλό του. Ἐκεῖνος ἔμπηξε μιὰ φωνὴ φρίκης, ἔγινε κατάχλωμος κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση λίγο πιὸ κάτω, γιατὶ ἀνακατεύόταν. Ἔπεσε μπροῦμυτα στὸ χορτάρι καὶ περίμενε νὰ τοῦ περάση ἡ ναυτία.

Σκέψεις γεμάτες μῖσος γιὰ τὸ θεῖο του περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του. Ἤξερε πὼς ὁ γέρος ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ κρατᾶνε τὸ λόγο τους καὶ δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ τὸν πάη στὰ σφαγεῖα! Μόνο ποὺ τὸ φανταζόταν αὐτό, νόμιζε πὼς θὰ τσελλαθῆ...

Θἄθελε πολὺ νὰ μὴν ξαναπατήση στὸ σπίτι τοῦ θείου του. Μὰ φοβόταν ὅτι, ἂν τόκανε αὐτό, θὰ τὸν ἀποκλήρωνε. Ἔπρεπε νὰ βρῆ μιὰ ἄλλη λύσι γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ γέρο-Ντέϊβ... καὶ νὰ πάρη τὰ λεφτά του! Κι' ἡ μοναδικὴ λύσι ἦταν νὰ τὸν σκοτώση! Γύρισε καλὰ τὴν ἰδέα αὐτὴ μέσα στὸ μυαλό του καὶ τὴ βρῆκε θαυμάσια. Κανεὶς δὲ θὰ τὸν ὑποπτευότανε, γιατὶ ὅλοι, στὴ μικρὴ ἐκείνη πόλι, ξέρανε τὴν «ἀρρώστεια» του.

Τὸ μόνο δύσκολο θὰ ἦταν νὰ βρῆ ὁ ἴδιος τὸ κουράγιο...

Τὶς ἑπόμενες μέρες, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, γιὰ νὰ δείξη τὴ φοβία του. Ἡ καλύτερη εὐκαιρία τοῦ δόθηκε ὅταν οἱ ἀρχὲς ὑποχρέωσαν τοὺς κατοίκους νὰ μπολιαστοῦνε. Καθὼς πλησίαζε ἡ σειρά του, λιποθύμησε μπροστὰ σὲ ἑκατὸ ἀνθρώπους...

Τώρα πιὰ μποροῦσε νὰ δράση ἀμέσως!

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, δήλωσε στὴν ἀδελφή του καὶ στὸ γαμπρό του, ποὺ ἔμεναν μαζί του, πὼς ἦταν κουρασμένος, κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του. Κλείδωσε τὴν πόρτα του ἀπὸ μέσα κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται. Ἔβγαλε ὅλα του τὰ ροῦχα. Φόρεσε ἕνα ζευγάρι, λαστιχένια παπούτσια τοῦ μπάνιου κι' ἀπὸ πάνω συνηθισμένα παπούτσια, πολὺ μεγαλύτερα ἀπ' τὸ νούμερό του. Πῆγε ἀπ' τὸ κομοδίνο του ἕνα μπουκαλάκι, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ πήδησε ἔξω.

Ὁ θεῖος Ντέϊβ ἔμενε μόνος του σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι, στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Μάϊλς ἔπεσε στὸ νερό, κρατῶντας καλὰ τὸ μπουκαλάκι, καὶ κολύμπησε βιαστικά. Τὰ παπούτσια τὸν βάραιναν πολύ, ἀλλὰ κατάφερε νὰ νικήση τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ βγῆ στὴν ὄχθη.

"Ενα φῶς ἔλαμπε στὴν κουζίνα τοῦ θείου του. Ὁ γέρος διάβαζε κάθε βράδυ ὡς ἀργά. Ἦταν ἕνα γεροντοπαλλήκαρο γεμᾶτο παραξενιές.

Περνώντας ἀπ' τὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Μάϊλς πῆρε τὸ τσεκοῦρι, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ θεῖος του, γιὰ νὰ κόβη ξύλα. Βρῆκε ξεκλείδωτη τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε.

Ὁ θεῖος του σάστισε. Βλέποντάς τον.

— Τρελλάθηκες ὁλωσδιόλου, Μάϊλς! φώναξε θυμωμένος. Γιατὶ τριγυρνᾶς τέτοια ὥρα, καὶ μάλιστα γυμνός; Καιρὸς εἶναι, μοῦ φαίνεται, νὰ σὲ κλείσω σὲ κανένα ψυχιατρεῖο!

Ὁ νέος σήκωσε τὸ τσεκοῦρι, τὸ ζύγισε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο καὶ τὸ κατέβασε μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ θείου του! Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ λεπίδα ἔπεφτε πάνω στὸ κρανίο τοῦ θύματός του, αὐτὸς ἔκλεισε σφιχτὰ τὰ μάτια του.

Ἀκούστηκε ἕνα βογγητό, κόκκαλα ποὺ σπάζανε κι' ἕνας βαρὺς γδοῦπος...

Ὁ Μάϊλς ἄφισε νὰ τοῦ πέση τὸ τσεκοῦρι κι' ἄνοιξε τὸ μπουκαλάκι ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατάη στ' ἀριστερό του χέρι. Μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ ἀμμωνίας τὸν χτύπησε στὴ μύτη.

"Ἔπρεπε ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του. "Ἔπρεπε ν' ἀνθέξη. "Ἔπρεπε!... Κόλλησε τὸ μπουκαλάκι στὴ μύτη του, πῆρε μιὰ βαθειὰ εἰσπνοὴ κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του.

Εἶδε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ περίμενε: Ὁ θεῖος του ἦταν πεσμένος μέσα σὲ μιὰ τεράστια λίμνη αἵματος. Στὸ κρανίο του ὑπῆρχε μιὰ φοβερὴ πληγή.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Μάϊλς νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε... Ἔτρεξε στὴ βρύση κι' ἔβαλε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπ' τὸ νερό, μυρίζοντας συγχρόνως τὴν ἀμμωνία. Τὸ στομάχι του ἔκανε σπασμούς, μὰ κατάφερε νὰ συγκρατηθῆ...

Ἦταν τρομερό, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τελειώση... "Αν ἤθελε νὰ μὴν καταλήξη στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ συνεχίση!

Σήκωσε τὸ τσεκοῦρι, ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια του κι' ἄρχισε νὰ χτυπάη τὸ πτῶμα... Ὅταν σταμάτησε, δὲ γύρισε νὰ κυττάξη τὸ ἔργο του. Μαῦρες σκιὲς περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του.

Σκούπισε προσεχτικὰ τὰ δακτυλικὰ του ἀποτυπώματα καὶ πέταξε τὸ τσεκοῦρι δίπλα στὸ νεκρό. Βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἔτρεξε στὸ ποτάμι.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ λιποθυμήση, μὰ τὸ παγωμένο νερὸ τὸν συνέφερε. Ἄρχισε νὰ τρίβη τὸ σῶμα του μὲ μανία, γιὰ νὰ καθαριστῆ ἀπ' τὸ αἷμα, ποὺ τὸν εἶχε πιτσιλίσει. Ἔβγαλε καὶ τὰ δυὸ ζευγάρια παπούτσια κι' ἄφισε τὸ ρεῦμα νὰ τὰ παρασύρη.

— Μὰ πῶς; Δὲν σᾶς πειράζει πιὰ νὰ βλέπετε αἷμα; ρώτησε θριαμβευτικὰ ὁ σεριφὴς τὸ Μάϊλς.

Ἡ ἀστυνομία θἄβρισκε πατημασιὲς πολὺ μεγαλύτερες ἀπ' τὶς δικές του.

Ἦταν τρομερὰ ἐξαντλημένος... Μύρισε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀμμωνία κι' ὕστερα πέταξε τὴ μποτίλια στὸ ποτάμι.

Κολύμπησε ὡς τὴν ἀπέναντι ὄχθη κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι του. Σκαρφάλωσε στὴ σκεπὴ τοῦ γκαράζ, καὶ μπῆκε ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο στὴν κάμαρά του.

★

Ὁ σερίφης Στὸτ Χάρρις ἦταν καινούργιος στὴν πόλι καὶ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Μάϊλς. Οἱ μάρτυρες ὅμως τὸν βεβαίωσαν πὼς ὁ νέος λιποθυμοῦσε μόλις ἔβλεπε αἷμα.

— Εἶν' ἀδύνατο νὰ τόκανε ὁ Μάϊλς! εἶπαν ὅλοι. "Αν ἤθελε νὰ σκοτώση τὸ θεῖο του, θὰ μεταχειριζόταν ἄλλο τρόπο. Δὲ θὰ μποροῦσε ποτέ, αὐτὸς ποὺ παθαίνει ναυτία βλέποντας μιὰ σταγόνα αἷμα, νὰ κομματιάση ἔτσι ἁπαίσια τὸ γέρο! Ὁ δράστης θὰ εἶναι κάποιος μανιακός...

Ὁ σερίφης ὑποπτευόταν τὸ Μάϊλς, γιατὶ εἶχε βρῆ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό του πατημασιές, ἴδιες μ' ἐκεῖνες, ποὺ ὑπῆρχαν στὴν ὄχθη καὶ στὸ μαλακὸ χῶμα τοῦ κήπου τοῦ γέρο-Ντέϊβ... Μὰ ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ περίεργη φοβία, ποὺ τοῦ λέγανε πὼς εἶχε ὁ ὑποπτος.

Δὲν ἤμενε παρὰ νὰ δῆ κι' ὁ ἴδιος τὰ συμπτώματα, ποὺ προκαλοῦσε στὸ Μάϊλς ἡ θέα τοῦ αἵματος.

"Εριξε μιὰ ματιὰ στὸ νέο, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα, δίπλα στὸ γραφεῖο του. Καὶ εἶπε, δοκιμάζοντας μὲ τὸ δάχτυλό του τὴν κόψι τοῦ τσεκουριοῦ:

— Κυττᾶχτε πόσο κοφτερὸ εἶναι!

Εἶχε πληγωθῆ ἐπίτηδες στὸ δάχτυλο, κι' ἔτρεχε ἄφθονο τὸ αἷμα του...

Ὁ Μάϊλς κύτταξε τὴν πληγή. Περίμενε πὼς θὰ ζαλιζόταν, πὼς θὰ χλώμιαζε, πὼς θὰ τὸν ἔπιανε ναυτία. Μὰ δὲν ἔγινε τίποτα ἀπολύτως!

— Μὰ πῶς; Δὲ σᾶς πειράζει πιὰ νὰ βλέπετε αἷμα; ρώτησε θριαμβευτικὰ ὁ σερίφης.

Ἀλλ' ὁ Μάϊλς δὲν τὸν πρόσεχε. Νόμιζε πὼς ξανάκουγε τὰ λόγια τοῦ θείου του:

«Ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ σοῦ περάση αὐτὴ ἡ φοβία, εἶναι νὰ δῆς πολὺ αἷμα μαζί».

Ὁ δυνατὸς κλονισμός, ποὺ εἶχε δοκιμάσει τὴ στιγμὴ τοῦ ἐγκλήματός του, τὸν εἶχε γιατρέψει, στεροῦντας τον ὅμως συγχρόνως ἀπ' τὸ σωτήριο ἄλλοθί του!

ΤΖ. ΤΖΙΛΦΟΡΝΤ

Ἡ Καρολίνα Μυρᾶ, ὡς βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως.

Οἱ ἔρωτες ΤΗΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

Τὰ ἐπεισόδιά της μὲ τὸν Ἰωακεὶμ Μυρᾶ

«Ἀπὸ ὅλες τὶς ἀδελφές μου, ἔλεγε ὁ Ναπολέων, ἐκείνη ποὺ μοῦ μοιάζει περισσότερο εἶναι ἡ Καρολίνα». Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως... τὴν ἀγαποῦσε λιγώτερο ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἐκείνο ποὺ τὸν νευρίαζε ἰδίως ἦταν ἡ ἀκαλίνωτη φιλοδοξία της κι' οἱ ἀρπακτικὲς της διαθέσεις. Τοῦ ἄρεσε νὰ δίνη. Ἀλλὰ στενοχωριόταν ὅταν τοῦ ζητοῦσαν. Κι' ἡ Καρολίνα τοῦ ζητοῦσε ἀδιάκοπα.

Τῆς εἶχε δώσει γιὰ σύζυγο τὸν Ἰωακεὶμ Μυρᾶ, ἕναν ἀτρόμητο σπαθιστή, ποὺ ἔκανε θαύματα στὶς μάχες, ἀλλὰ πού, ἔξω ἀπ' αὐτές, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ λίγο μυαλὸ καὶ βάναυσους τρόπους (καταγόταν ἀπὸ πατέρα ταβερνιάρη κι' εἶχε ἀρχίσει τὴ ζωή του σερβίροντας κρασὶ στοὺς πελάτες).

Ἡ Καρολίνα δὲν τὸν ἀγάπησε ποτέ. Ἀλλ' ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν προωθήση, γιατὶ κοντά του θ' ἀναδεικνύονταν κι' ἡ ἰδία. Στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ κερδίση τὴν εὔνοια τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ της, τὸν διευκόλυνε στὶς συζυγικὲς ἀπιστίες του. Κάποτε, μάλιστα, ἔβαλε τὸν ἄντρα της νὰ φλερτάρη ἐπίμονα τὴν κυρία Ντυσατέλ, ποὺ ἦταν φίλη τοῦ Ναπολέοντος, γιὰ νὰ ξεγελάση τὴν Ἰωσηφίνα καὶ νὰ διαλύση τὶς ὑποψίες της.

Ἀλλ' ὅταν ὁ Ναπολέων ἐξεστράτευσε στὴ Ρωσία, ἡ Καρολίνα, βέβαιη ὅτι δὲ θὰ ξαναγύριζε ἀπὸ ἐκεῖ, ὀργάνωσε μιὰ ὁλόκληρη συνωμοσία γιὰ ν' ἀνακηρύξη τὸ γυιό της αὐτοκράτορα. Ὅταν θ' ἀναγγελλόταν ἡ καταστροφὴ τῆς περίφημης μεγάλης στρατιᾶς. Καὶ γιὰ νὰ ἔχη μιὰ τὸ μέρος της τὴ φρουρὰ τοῦ Παρισιοῦ, ἔγινε φίλη τοῦ στρατάρχου Ζυνό, ποὺ ἦταν ἀνώτατος στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς περιοχῆς τοῦ Σηκουάνα.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχε κι' ἡ μεγάλη στρατιὰ διαλύθηκε, ἀλλ' ὁ Ναπολέων γύρισε. Ἔτσι, τὸ σχέδιο τῆς Καρολίνας ναυάγησε.

Ἕνας ἄλλος φίλος της ἦταν ὁ πολὺς Μέτερνιχ. Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἔρριξε ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός της Ναπολέων ἔτσι νὰ ὑποτιμᾶη τοὺς ἐχθρούς του κι' ὅταν ὁ Μέτερνιχ πῆγε στὸ Παρίσι ὡς πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας, τὸν ἐκμαυλίσανε ὡς ἠλίθιο.

—Πρέπει νὰ τὸν διασκεδάσωμε λίγο, εἶπε ἐμπιστευτικὰ στὴν ἀδελφή του.

Κι' ἡ Καρολίνα ἀκολούθησε κατὰ γράμμα τὴ συμβουλή του. Ἔγινε φιλενάδα τοῦ Μέτερνιχ γιὰ νὰ μαθαίνη τὰ μυστικά του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ βγῆκε περισσότερο κερδισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἦταν ὁ Αὐστριακὸς διπλωμάτης, γιατὶ μάθαινε ἀπὸ τὴν Καρολίνα ὅλο τὸ κουτσομπολιὸ τῆς αὐλῆς.

Ἀργότερο, ὅταν ὁ Ναπολέων ἔκαμε τὸ Μυρᾶ βασιλιᾶ τῆς Νεαπόλεως, ἡ Καρολίνα ἔγινε φιλενάδα τοῦ δούκα ντελὰ Βωκυγιόν, ποὺ ἦταν ὁ ἐμπιστος τοῦ συζύγου της.

Αὐτὸς ὁ Βωκυγιὸν προερχόταν ἀπὸ τὴν παλιὰ γαλλικὴ ἀριστοκρατία, ἀλλ' εἶχε προσχωρήσει στὸ καινούργιο καθεστὼς κι' εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Μυρᾶ, ποὺ τὸν εἶχε κάμει στρατάρχη τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, γενικὸ ἐπιθεωρητὴ τῶν αἰκανομικῶν, ἀνώτατο ἀρχηγὸ τῶν βασιλικῶν φρουρίων.

Ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας Μαγκέλα παρακολουθοῦσε μὲ τοὺς κατασκόπους του αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο καὶ μιὰ μέρα ἀνέφερε στὸ Μυρᾶ καταπληκτικὰ πράγματα εἰς βάρος τῆς γυναίκας του.

Ὁ Μυρᾶ φώναξε ἀμέσως τὴν Καρολίνα κι' ἐπακολούθησε μιὰ τρομακτικὴ σκηνὴ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, μπροστὰ σὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀξιωματούχους τῆς αὐλῆς

—Θὰ σὲ διώξω! φώναξε ὁ Μυρᾶ στὴ γυναίκα του.

—Χρωστᾶς σὲ μένα τὸ θρόνο σου, τοῦ ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ἡ Καρολίνα. Ἐγὼ μπορῶ νὰ σὲ διώξω, ἂν τὸ θελήσω, ἐσύ, ὅμως, ὄχι.

Ὁ Μυρᾶ, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, πῆρε δρακόντια μέτρα ἐναντίον τῆς συζύγου του. Τῆς ἀπαγόρευσε νὰ δέχεται ὁποιονδήποτε στὰ διαμερίσματά της καὶ νὰ παρίσταται στὶς δημόσιες τελετές. Ἔγραψε ταυτόχρονα στὶς ἐφημερίδες νὰ μὴν ἀναφέρουν τὸ ὄνομά της. «Ἡ βασίλισσα δὲν εἶναι τίποτα. Ἂν ἔλεγε στὸ ἀνόητο γράμμα του. Δὲν πρέπει ν' ἀναφέρετε ποτὲ τ' ὄνομά της. Θὰ μνημονεύετε μόνο τὸ δικό μου».

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ Μυρᾶ συνάντησε τὸν Βωγκυγιὸν τὴ στιγμή, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς Καρολίνας. Ὥρμησε τότε πάνω του κι' οἱ δύο ἄντρες ἔπιθαν στὰ χέρια. Ἀλλ' εὐτυχῶς τοὺς χώρισαν οἱ παριστάμενοι αὐλικοί. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Βωγκυγιὸν ἐξωρίστηκε ἀπὸ τὸ βασίλειο τῆς Νεαπόλεως.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Καρολίνα ἄρχισε νὰ ὀργανώνη δικό της κόμμα, ποὺ στρεφόταν ἐναντίον τοῦ συζύγου της.

Γιὰ νὰ ἔχη τὸ στρατὸ μὲ τὸ μέρος της, ἔκαμε φίλο της τὸν ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν Ντιόρ.

Ἀλλ' ὁ σατανικὸς Μαγκέλα ἔμαθε καὶ πάλι τὰ πάντα καὶ κατέφερε νὰ ὑποκλέψη μερικὲς ἐπιστολὲς τῆς Καρολίνας καὶ τοῦ Ντιόρ, ποὺ τὶς παρουσίασε στὸ Μυρᾶ.

Ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης ἀλλ' ἀπερίσκεπτος βασιλιᾶς ξεσήκωσε ὅλο τὸ παλάτι μὲ τὶς φωνές του κι' ἄρχισε νὰ βρίζη τὴ γυναίκα του μὲ χυδαίες ἐκφράσεις... Στὸ τέλος, ἁρπαξε ἕνα ξίφος κι' ἔτρεξε νὰ τὴ σκοτώση. Οἱ αὐλικοί του, γιὰ νὰ τὸν ἠρεμήσουν, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν δέσουν σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ, στὴν κατάσταση αὐτή, τὸν μετέφεραν στὴν ἐπαυλὴ τοῦ Κάπο ντὶ Μοντε.

Ὁ Μυρᾶ πρόδωσε ἀργότερα τὸ Ναπολεόντα, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς τὴν ἀμοιβὴ τῆς προδοσίας του, ποὺ περίμενε. Ἥρθε σὲ σύγκρουσι μαζί τους κι' ἔχασε τὸ θρόνο του. Ἀπερίσκεπτος ὅπως πάντα, προσπάθησε κατόπιν νὰ τὸν ἀνακτήση, ἀλλὰ συνελήφθη κατὰ τὴν ἀποβίβασί του στὴν Καλαβρία, δικάστηκε ἀπὸ ἕνα ἔκτακτο στρατοδικεῖο καὶ τουφεκίστηκε (13 Ὀκτωβρίου τοῦ 1815).

Μερικοὺς μῆνες πρωτύτερα, στὶς 18 Ἰουνίου, ὁ Ναπολέων εἶχε χάσει τὰ πάντα στὸ Βατερλὼ καὶ τὸ πολιτικό του οἰκοδόμημα εἶχε καταρρεύσει. Ἡ Καρολίνα πέρασε γιὰ ἕνα διάστημα στὴν ἐξουσία τῶν Ἄγγλων. Ξαναβρήκε, ὅμως, τὴν ἐλευθερία της ἀργότερα καὶ ἀποσύρθηκε στὴν Τεργέστη, ὅπου ἔζησε ὡς κόμησσα Λιπόνα. Ὁ θάνατος τὴ βρῆκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὸ 1839, σ' ἕνα ταξίδι ποὺ ἔκαμε στὴ Φλωρεντία. Ἦταν τότε 57 χρόνων.

✪✪

5.350 δολάρια τὴν ἑβδομάδα!

Ἡ Σὰρλ Ντὸντ μαζὶ μὲ τὴν αἰτήσει διαζυγίου ποὺ ὑπέβαλε ἐναντίον τοῦ συζύγου της, τοῦ γνωστοῦ διοσκατομυριούχου Οὐίλλιαμ Οὐίτνεϋ, ζήτησε γιὰ διατροφή της ποσὸν τῶν 5350 δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα. Τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνώτερο ποὺ ζητήθηκε ὡς σήμερα γι' αὐτὴ τὴν αἰτία.

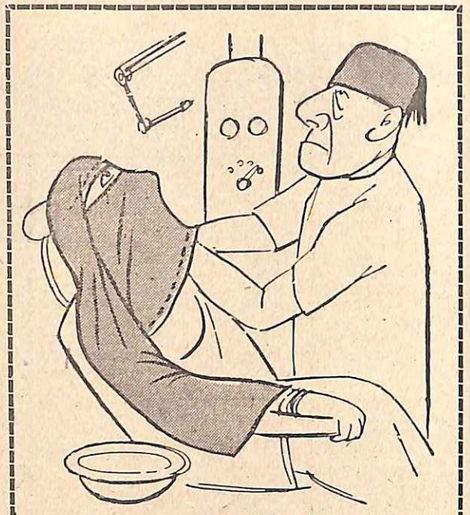

Ὁδοντιατρικὴ στὴ Μέση Ἀνατολή.

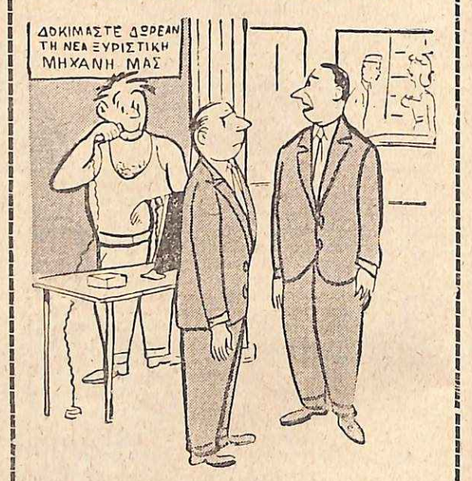

—"Ἔρχεται κάθε πρωΐ, μόλις ἀνοίξουμε!...

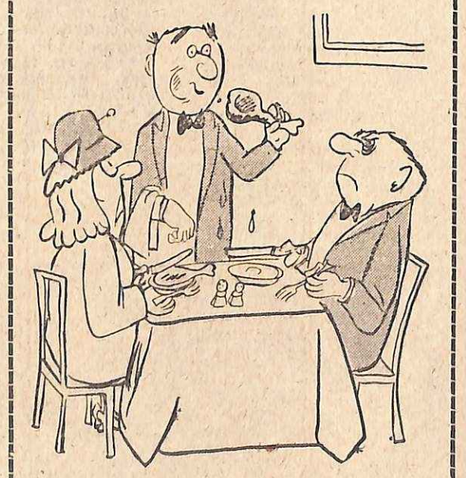

Τὸ γκαρσόνι: Δὲν ἔχετε δίκηο! Εἶναι πολὺ καλοψημένη!...

«Ἡ κόρη μου ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΟΜΟΡΦΗ»

Πῶς θὰ τὴ βοηθήσετε σ' αὐτὸ

"Ἀρχισε ἡ κορούλα σας νὰ ἐκδηλώνη τὴ φυσικὴ κοκετερία τοῦ φύλου της καὶ νὰ προσπαθῆ ν' αὐξήση τὴ χάρι καὶ τὴ γοητεία της μὲ τὰ κλασσικὰ γυναικεῖα «τεχνάσματα»; Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ τὴ βοηθήσετε σ' αὐτό, μὲ τὴν πεῖρα, ποὺ ἔχετε, καὶ συγχρόνως μὲ τὴν κατανόησι καὶ τὴν ἀγάπη σας.

Οἱ παρακάτω ἐρωταποκρίσεις θὰ σᾶς ὑποδείξουν πῶς πρέπει ν' ἀντιμετωπίσετε τὴν κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι.

1) Ν' ἀφίσω τὴ μικρὴ μου κόρη νὰ κάνη περμανάντ;

Γιατί ὄχι, ἂν τὸ θέλη πολὺ κι' ἂν ἔχη περάσει τὰ 15; Σὲ μικρότερη ἡλικία, ἡ περμανάντ κάνει μᾶλλον κακὸ στὰ μαλλιά, ποὺ πρέπει νὰ μένουν στὴ φυσική τους κατάστασι, καλοκομμένα, κοντὰ ἢ ἁλογουρά.

2) Ποιὰ βασικὰ καλλυντικὰ χρειάζονται γιὰ τὸ δέρμα της;

Μιὰ λεπτὴ πούντρα γιὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ νὰ ταιριάζη μὲ τὴ φυσικὴ ἀπόχρωσι τοῦ δέρματος. Ἕνα ροὺζ κραγιόνι γιὰ τὰ χείλη. Μιὰ διαφανὴς καὶ ἄχρωμη (ἢ σχεδὸν ἄχρωμη) κρέμα φὸν-ντὲ-τέν. Καὶ μιὰ ἄλλη κρέμα μὲ διπλὸ προορισμό: καθαρισμοῦ τοῦ δέρματος καὶ μαλακτική.

3) Πότε πρέπει ν' ἀρχίση νὰ φοράη σουτιέν;

Μόλις ἀναπτυχθῆ τὸ στῆθος της. Σὲ πολλὰ κορίτσια, αὐτὸ γίνεται ἀπὸ τὰ 12 ἢ τὰ 13 χρόνια τους. Φροντίστε νὰ ἐφαρμόζη καλὰ τὸ σουτιὲν στὸ σῶμα της καὶ νὰ συγκρατῆ ἀπὸ κάτω τὸ στῆθος, χωρὶς νὰ περιορίζη καθόλου τὶς κινήσεις της. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ ἔχη δύο, ἢ καλύτερα τρία σουτιέν, γιὰ νὰ τ' ἀλλάζη συχνά.

4) Πότε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βάψη τὰ χείλη της;

"Οταν θελήση. Σπάνια ἐκδηλώνεται αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία πρὶν ἀπὸ τὰ 14 χρόνια. Ἀγοράστε της τότε ἕνα ἀνοιχτόχρωμο κραγιόνι καὶ δεῖχτε της πῶς νὰ τὸ μεταχειρίζεται. Τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι θὰ τὸ χρησιμοποιῆ μόνο τὰ βράδυα καὶ στὶς γιορτές. Συγχρόνως, εἶναι κατάλληλη ἡ στιγμή, γιὰ νὰ τῆς διδάξετε τοὺς βασικοὺς κανόνες τῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματος καὶ τοῦ μακιγιάζ.

5) Πῶς νὰ τῆς διδάξω τὴν ἀτομικὴ καθαριότητα;

Ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος εἶναι τὸ καλὸ παράδειγμα. Μάθετε την ἔτσι νὰ φοράη κάθε μέρα καθαρὰ ἐσώρουχα, μιὰ φρέσκια μπλούζα ἢ γιακᾶ. Φροντίστε νὰ ἔχη τουλάχιστον δυὸ λαστέξ. Καὶ δῶστε της νὰ καταλάβη ὅτι τὸ ὑφασμα καὶ τὸ λάστιχό τους θείρεται ἀπ' τὸν ἱδρῶτα κι' ὄχι ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι. Μάθετέ την νὰ μεταχειρίζεται κάθε μέρα, μετὰ τὸ μπάνιο της, ἕνα ἀπ' τὰ προϊόντα ἐκεῖνα, ποὺ ἐλαττώνουν τὸν ἱδρῶτα ἢ τὴν ἄσχημη μυρωδιά του (κρέμα, λοσιὸν ἢ κραγιόνι). Ἡ κρέμα καὶ τὸ κραγιόνι εἶναι τὰ προτιμώτερα γιὰ τὰ εὐαίσθητα δέρματα. Ἡ λοσιὸν συνιστᾶται ὅταν ὑπάρχη πάρα πολὺς ἱδρῶτας.

6) Στὰ 15 χρόνια της, ἔχει ἤδη πολλὲς τρίχες κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες. Πρέπει νὰ τὶς ἀφαιρέση;

Ναί, γιατὶ εἶναι τότε πολὺ εὐκολώτερο νὰ μὴ μυρίζουν οἱ μασχάλες της. Ἐφοδιάστε την μὲ μιὰ εἰδικὴ κυρτὴ ξυριστικὴ μηχανή, κατάλληλη γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, καὶ ὁδηγήστε την πῶς νὰ τὴ χρησιμοποιῆ μετὰ τὸ μπάνιο, ἀφοῦ πρῶτα ἀλείψη τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ ἄφθονη σαπουνάδα. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲ θὰ μεταχειριστῆ τίποτα κατὰ τοῦ ἱδρῶτος, γιατὶ τὸ δέρμα θὰ εἶναι ἐρεθισμένο.

7) Τί πρέπει νὰ κάνη γιὰ τὰ ἐπίμονα σπειράκια καὶ τὰ μπιμπίκια;

Φροντίστε νὰ ὑπάρχουν στὴ διαιτά της ἄφθονες σαλάτες, φροῦτα, καὶ χορταρικὰ ὄχι παραβρασμένα. Ν' ἀποφεύγη τὴ ζάχαρη, τὰ γλυκὰ γενικῶς, τὶς σοκολάτες, τὰ ζυμαρικά, τὰ τηγανητά. "Αν ἔχη δέρμα λιπαρό, νὰ τὸ καθαρίζη τακτικὰ μ' ἕνα καλὸ σαποῦνι, ὄχι ἀλκαλικό, χρησιμοποιῶντας ὅμως πολὺ λίγο σαποῦνι καὶ ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ βάλη πάνω σὲ κάθε σπειράκι λοσιὸν καλαμίνας. Νὰ πλένη τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της, ἐλαφρὰ σαπουνισμένα, κι' ὄχι μὲ πετσέτα ἢ μὲ σφουγγάρι. "Αν ὅλ' αὐτὰ ἀποτύχουν, πηγαίνετέ την σ' ἕνα καλὸ δερματολόγο.

8) Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω νὰ τὴ λούζω, στὰ 16 χρόνια της, ἢ νὰ λούζεται μόνη της;

"Αν τῆς ἀρέση νὰ τὴ λούζετε σεῖς, γιατὶ ὄχι; Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ λούζετε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. "Αν προτιμᾶη νὰ λούζεται μόνη της, θυμῆστε της ὅτι τὰ μαλλιὰ χρειάζονται δυὸ σαπουνάδες καὶ τουλάχιστον τρία καλὰ ξεβγάλματα. Τονίστε της ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀντιαισθητικώτερο θέαμα ἀπ' τὰ ἄλουστα μαλλιά. Συνηθίστε την, γιὰ λόγους τάξεως, νὰ λούζεται τὴν ἴδια μέρα κάθε βδομάδα.

9) Τί θὰ κάνω, ἂν εἶναι παχυλὴ καὶ θέλη νὰ διορθώση τὴ σιλουέτα της;

Φυσικά, θὰ τὴ βοηθήσετε σ' αὐτὴ τὴν προσπάθειά της, μὲ σύστημα ἀλλὰ καὶ μὲ λογική, χωρὶς βλαβερὲς ὑπερβολές. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται π.χ. νὰ μὴν τρώη φαγητὰ ποὺ παχαίνουν. Φροντίστε νὰ ὑπάρχη πάντα στὸ τραπέζι μιὰ σαλάτα, ποὺ γεμίζει μὲ τὸν ὄγκο της τὸ στομάχι καὶ κόβει τὴν πείνα. Ἀντὶ γιὰ γλυκά, δῶστε της ἕνα φροῦτο, ἕνα μῆλο ἢ ἀχλάδι. Μὴν ἐπιτρέπετε στὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας σας ν' ἀστειεύωνται εἰς βάρος της. Μάθετέ την γ' ἀγαπάη τὸ χορὸ καὶ τὸ κολύμπι.

Μὲ ὅλ' αὐτά, θὰ τῆς προσφέρετε μιὰ πολύτιμη βοήθεια καὶ ἐξυπηρέτησι, ποὺ δὲ θὰ τὴν ἐξεχάση ποτέ, ἔχοντας τὴ συναίσθησι ὅτι χρωστάει σὲ σᾶς ἕνα μέρος τῆς ὁμορφιᾶς της.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς τοὺς κ. κ. ΙΑΤΡΟΥΣ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥΣ

Παρελήφθη τὸ νεοεγκριθὲν φαρμακ. Ἰδιοσκεύασμα GONADOTROPHINE SERIQUE V. I.

Ἐνδεικνυόμενον ἐπὶ τῆς ΑΚΜΗΣ.

Ι. Β. ΛΑΒΙΔΑΣ & Σία Ο.Ε. ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 42 Ἀθῆναι. Γεν. ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Τηλ. 610342

Ὁ «πρόεδρος»

Συγκαταλέγομαι στοὺς τύπους, ποὺ γίνονται θυσία γιὰ τοὺς φίλους τους. Γι' αὐτὸ ἀνασκουμπώθηκα κι' ἔλαβα ἐνεργὸν μέρος στὸν ἡρωϊκὸ παροκλητικὸ ἀγῶνα τοῦ φίλου μου τοῦ Μηνᾶ τοῦ Σκαλούμπαρδου, ὑποψηφίου βουλευτοῦ τοῦ εὐάνδρου χωρίου Κατσικόρεμα.

Ἐπειδή, μάλιστα, τυγχάνει νὰ ἔλκω καὶ ἐγὼ τὸ γένος ἀπ' αὐτὸ τὸ χωριό, ἐγκαταστάθηκα μονίμως στὴν «πατρώα γῆ», καὶ προπαγάνδιζα μὲ φανατισμὸ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ φίλου μου.

—Σταυρὸ στὸν Σκαλούμπαρδο! ἔλεγα στοὺς ψηφοφόρους.

Γιὰ γιὰ νὰ τοὺς πείσω περὶ τῆς ἀξίας τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρός, ποὺ θάσωνε τὴν Ἑλλάδα — καὶ πρώτα, φυσικά, τὸ Κατσικόρεμα — τοὺς κέρναγα ἀράδα βανίλιες, λουκούμια, πορτοκαλάδες καὶ ἄλλα εὐφραντικά.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ φουκαρᾶς ὁ Μηνᾶς ὁ Σκαλούμπαρδος βγῆκε ἀπὸ τὶς κάλπες κατὰ τὶ πιὸ σκοῦρος ἀπὸ τὸν τραγουδισταρᾶ τὸ Μπελαφόντε.

Βάζω στοίχημα πὼς κανένας ἀποτυχὼν ὑποψήφιος δὲν πῆρε τόσο κατάκαρδα τὸ μαύρισμά του, ὅσο ὁ πολιτευόμενος φίλος μου.

— Δυὸ σταυροὺς μόνο οἰκονόμησα, Ἰσίδωρε! μοῦλεγε καὶ μοῦ ξανάλεγε γεμᾶτος σπαραγμό. Τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σου!

Κατάπινε ἕνα κόμπο ποὺ τοῦ ἀνέβαινε στὸ λαιμό, βαρειαναστέναζε καὶ ξεφώνιζε σὰν εὐσυνείδητη μεροκαματιάρα μοιρολογίστρα:

—Πώ! πώ! ρεζιλίκι! Πώ! πώ! χουνέρι! Πώ! πώ! αἴσχος!...

Ἦταν νὰ τὸν κλαίη ἀπαρηγόρητα ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἐμ τί νὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ τοὺς χωριάτες; τοῦ ἔλεγα γιὰ ν' ἀλαφρώσω τὸν πόνο του. Δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία, τὴ μόρφωσι καὶ τὸ πολιτικὸ ἀνάστημα.

Καί, χαϊδεύοντάς τον στὴν πλάτη, συμπλήρωνα:

— Ἀλλὰ στὶς ἄλλες ἐκλογὲς θὰ τοὺς φᾶς τὸ μάτι!

— Ἂν ζῶ μέχρι τὶς ἄλλες ἐκλογές, μουρμούριζε μελαγχολικά.

— Δὲν ντρέπεσαι! τὸν ἀπόπαιρνα. Τί κουταμάρες εἶν' αὐτὲς ποὺ λὲς νέος ἄνθρωπος, ἀπάνω στὴ βράση σου!

— Μὰ δὲ θὰ πεθάνω ἀπὸ γεράματα, μοῦ ἐξηγοῦσε. Θὰ τὰ τσιτώσω ἀπὸ τὸ μαράζι!

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ὁ δύστυχος ὁ Σκαλούμπαρδος. Αὐτὸ τὸ μαράζι τοῦ κρυφότρωγε ἐδῶ καὶ χρόνια τὰ σωθικά. Γιατὶ τὸ «ψώ-

Η ΣΤΑΡ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

Στὸ Παρίσι αὐτοκτόνησε πρὸ ἡμερῶν ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις Νικὸλ Λαντμιράλ, ἡ ὁποία γνώρισε τὸ 1951 τὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο της θρίαμβο, πρωταγωνιστῶντας στὸ γαλλικὸ φίλμ «Τὸ μηρολόγιο ἑνὸς ἐφημερίου». Ἀπὸ τότε, παρὰ τὴν ἐπιτυχία της, ἡ Νικὸλ λησμονήθηκε καὶ γνώρισε στιγμὲς μεγάλης δυστυχίας. Τὸ 1954, σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινικὴ γνώρισε ἕνα νέο, τὸν ἀγάπησε καὶ ἀπέκτησε μαζί του ἕνα παιδί. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὅμως παντρεμένος κι' ἔτσι ἡ Νικὸλ βρέθηκε πάλι μόνη στὸν κόσμο, μ' ἕνα παιδί, ποὺ εἶχε καὶ μιὰ ἀναπηρία στὸ πόδι. Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸ κάνη καλὰ καὶ τελευταία οἱ γιατροὶ εἶχαν σημειώσει κάποια ἐπιτυχία στὸν τομέα αὐτό. Ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ δυστυχία ὅμως ἔκαναν τὴν νεαρὰ καλλιτέχνιδα νὰ πάρη τὴν ἀπόφασι νὰ τερματίση τὴ ζωή της πέφτοντας στὶς γραμμὲς τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου.

νιο» του χρονολογεῖται ἀπὸ ἐτῶν.

Τὸ εἶχε βάλει ἀμέτι-μουαμέτι, ποὺ λένε, νὰ ἐκλεγῇ. Νὰ ἐκλεγῇ ὁπωσδήποτε καὶ ὁ,τιδήποτε.

Οἱ πρῶτες φιλοδοξίες του ἐστράφηκαν πρὸς τὴν ἐνορία τῆς περιφερείας του. Κι' ἀγωνίστηκε σκληρά, γιὰ νὰ ἐκλεγῇ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας.

Καὶ τί δὲν ἔκανε ὁ ἄμοιρος, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ θεάρεστο σκοπό του. Ἀνεβοκατέβηκε σκάλες, ἔτρεξε, χτύπησε κουδούνια, παρακάλεσε, μέχοι ποὺ φίλησε ποδιές. ὄχι καὶ τόσο... μυρωμένες.

Ἀλλὰ δὲ βαυέσαι! Τζίφος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον!

Ὕστερα γιὰ ἕνα διάστημα τὸ ἔριξε στὸν συνδικαλισμό, μὲ τὰ ἴδια θλιβερὰ κι' ἀποκαρδιωτικὰ ἀποτελέσματα. Μετὰ μπερδεύτηκε μὲ διάφορους ἐκδρομικοὺς συλλόγους, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ ὁ ταλαίπωρος νὰ ἐκλεγῇ οὔτε ἀναπληρωματικὸ μέλος τοῦ διοικητικοῦ ἢ, ἔστω, καὶ τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου.

Καί, στὸ τέλος, τὸ γύρισε στὴν πολιτική. Κι' ἐκεῖ γαντζώθηκε γιὰ τὰ καλά. Τύπωσε καὶ κάρτες κι' ἐπιστολόχαρτα — Μηνᾶς Π. Σκαλούμπαρδος, πολιτευτὴς ὑπαίθρου — κι' ἄρχισε τοὺς πολιτικοὺς ἐλιγμούς καὶ τὶς βολιδοσκοπήσεις πρὸς τὰ διάφορα κόμματα.

Ἀλλὰ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων τὸν ζηλεύαν καὶ τὸν κατάτρεχαν. Κι' ἔτσι, ὁ φίλος μου ὁ Μηνᾶς ἀναγκαζόταν νὰ «κατέρχεται» ὡς ἀνεξάρτητος.

Ἡ «ἀνεξαρτησία» του, ὅμως, ὄχι μόνο δὲν τὸν ὠφέλησε, ἀλλὰ καταβαράθρωσε τὰ πολιτικά του ὀνειρα.

Κι' ὅπως σᾶς εἶπα καὶ στὴν ἀρχή, ἡ θριαμβευτικὴ ἀποτυχία του στὶς τελευταῖες ἐκλογὲς κυριολεκτικῶς τὸν συνέτριψε.

— Θὰ τὸν χάσουμε τὸν ἔρημο τὸ Σκαλούμπαρδο! λέγαμε μεταξύ μας οἱ δικοί του κι' οἱ φίλοι του. Θὰ πάῃ ἀπ' τὸ σπάκι, ποὺ τοῦ κατασπαράζει τὰ φυλλοκάρδια.

— Τότε, ἂς τοῦ ἀναπτερώσουμε τὸ ἠθικό, συλλογίστηκα.

Πραγματικά, αὐτὸς ἦταν ὁ μοναδικὸς ταῦρος, γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουμε. Κι' ἐγὼ ποὺ τὸ σκέφτηκα. ἐγὼ καὶ τὸ ἐφάρμοσα.

Μ' ἄλλα λόγια, τὰ κομπινάρισα ἔτσι τὰ πράματα, ὥστε κατάφερα νὰ τὸν βγάλουμε πρόεδρο τοῦ ποδοσφαιρικοῦ συλλόγου τῆς γειτονιᾶς μας.

Κι' ὅσο γιὰ τὴν ποδοσφαιρίλις βρέ... ποδοσφαιριστές! Ποὸς τὸ παρὸν μᾶς φτάνει τὸ διοικητικὸ συμβούλιο καί, πρὸ παντός, ὁ «πρόεδρος».

Γ. Γ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΦΡΕΣΚΙΑΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

Οἱ Ἀμερικανίδες, πιο ἐμπειρες ἀπὸ μᾶς σὲ ζητήματα ὑγιεινῆς, πίνουν πολὺ τὰ ποτὰ ποὺ ἔχουν ὡς βάσιν τὸ πορτοκάλι. Κάθε φορὰ ποὺ ὑψώκαλάδα Φίζ, 100%, παστεριωμένη καὶ χωρὶς χημικὰ συντηρητικά. Μέ ἄφθονο ἀληθινὸ χυμὸ πού περιέχει βιταμίνες, ἀσβέστιο, φωσφόρο καὶ σίδηρο, ἡ πορτοκαλάδα Φίζ εἶναι τὸ πιὸ ὑγιεινὸ δροσιστικό.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ἀφοῦ τοποθετήσετε ἕνα φωνῆεν στὸ κεντρικὸ τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου, θὰ συμπληρώσετε κατόπιν ὁλόκληρο τὸ σχέδιο μὲ λέξεις ἀνταποκρινόμενες στὶς κάτωθι ἐξηγήσεις. Ἡ κάθε λέξις ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ μή, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

2) Πρόθεσι.
3) Ἐξυπηρετοῦν τὶς συγκοινωνίες μας.
4) Μακράν.
5) Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο.
6) Φροῦτο.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

2) Ἀριθμητικό.
3) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
4) Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.).
5) Ψυχικὴ ὁρμή, παραφορά.
6) Συνεσταλμένοι.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

2) Ἀρχαῖο ὑποθετικό.
3) Πρόθεσι.
4) Συνήθεια.
5) Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ ὑπάρχουν σὲ κάθε φράσι.
6) Ἐπιτυγχάνεται μὲ νῆμα καὶ εἰδικὲς βελόνες.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

2) Νότα.
3) Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.
4) Λιβάνει τὴν εὐστάθεια ἑνὸς πλοίου.
5) Ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων ἀποτελούμενα ἀπὸ στήλη καὶ κεφαλὴ θεοῦ.
6) Ἡ Κύθνος μᾶς εἶναι περισσότερο γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα αὐτό.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Σὲ μιὰ παρτίδα πόκερ, ὁ Ρένος κερδίζει 3690 δραχμὲς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄλλους συμπαίκτες του. Ὁ Φίλιππος ἔχασε χίλιες δραχμὲς περισσότερες ἀπὸ τὸν Μπάμπη καὶ ὁ Ντίνος ἑκατὸ περισσότερες ἀπὸ τὸν Φίλιππο. Πόσες δραχμὲς κέρδισε ἀπὸ τὸν καθένα τους ὁ Ρένος;

2) Τοποθετήσετε στὶς θέσεις τῶν στιγμῶν τοὺς ἀριθμοὺς 1 μέχρι 9, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπαληθεύουν οἱ ἀριθμητικὲς πράξεις ποὺ σᾶς ὑποχρεώνουν νὰ κάνετε τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα. Καὶ στὶς τρεῖς περιπτώσεις πρέπει νὰ βρίσκετε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα: 21.

... X ... — ... = 21
... — ... X ... = 21
... X ... + ... = 21

3) Γιὰ νὰ ἐπισκεφτῇ κανεὶς ἕνα μεγάλο ἐνυδρεῖο, πληρώνει γιὰ εἴσοδο ἕνα ποσὸν μικρότερο τῶν 50 δραχμῶν. Μιὰ μέρα ποὺ οἱ ἐπισκέπτες ἦσαν σχετικὰ ὀλιγάριθμοι ἡ συνολικὴ εἰσπραξι ἀνῆλθε σὲ 2419 δραχμές. Πόσα ἄτομα ἐπεσκέφτηκαν τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὸ ἐνυδρεῖο καὶ πόσο στοιχίζει τὸ κάθε εἰσιτήριο;

4) Ποιοι εἶναι οἱ τρεῖς ἀριθμοὶ ποὺ πρέπει νὰ τοποθετήσετε στὴ θέσι τῶν κατωτέρω στιγμῶν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ ἀγαφερόμενο διπλὸ ἀποτέλεσμα:

2 = ... : ... X ... = 98

Κάνοντας δηλαδὴ τὴ διαίρεσι καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸ πρὸς τὰ δεξιὰ θὰ βρῆτε 98 ἐνῶ κάνοντας τὸν πολλαπλασιασμὸ καὶ κατόπιν τὴ διαίρεσι, πρὸς τὰ ἀριστερὰ θὰ βρῆτε μόνο 2.

5) Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ ἡλικία τοῦ ἀλόγου Βουκέφαλος, δεδομένου ὅτι ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια θὰ ἔχῃ ἀκριβῶς τὸ τετράγωνο τῆς ἡλικίας ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὅταν ἦταν τὸ ταχύτερο ἄλογο τῆς Εὐρώπης;

6) Ἕνας ἔμπορος μπανανῶν προμηθεύει ἕνα ποσὸ ἀπὸ μπανάνες στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Ἀμστερνταμ γιὰ τὶς δεκαοκτὼ μαϊμουδίτσες του. Ἡ ποσότης αὐτὴ ἀρκεῖ γιὰ 58 μέρες ἀκριβῶς. Ὁ ἴδιος ἔμπορος προμηθεύει μιὰ ἴση ποσότητα μπαναγῶν καὶ στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ ὁποίου οἱ μαϊμουδίτσες ἀνήκουν στὴν ἴδια ράτσα καὶ τρῶνε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ποσότητα μὲ τὶς μαϊμουδίτσες τοῦ Ἀμστερνταμ. Ἐδῶ ὅμως ἡ προμήθεια ἀρκεῖ μόλις γιὰ 12 μέρες.

Κατὰ πόσον ὁ ἀριθμὸς τῶν πιθήκων τῶν Βρυξελλῶν εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ἀμστερνταμ;

Κινηματογραφικὸ παιννίδι

Στοὺς τίτλους τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν βλέπομε συχνὰ διαφόρους ἀριθμούς. Θὰ βρῆτε κατωτέρω 15 τέτοιους τίτλους στοὺς ὁποίους ὁ ἀριθμὸς ἔχει ἀντικατασταθῇ μὲ ἀποσιωπητικά. Προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε τὸν ἀριθμὸ ποὺ λείπει καὶ νὰ τὸν βάλετε στὴ θέσι του.

1) «Τὸ μυστικὸ τῆς ....ης γεφύρας».
2) «Τὸ κορίτσι τοῦ δωματίου ....».
3) «.... κρεβατοκάμαρες».
4) «Ὁ βασιλιὰς μὲ τὶς .... βασίλισσες».
5) «Ὁ ἱππότης μὲ τοὺς .... γενναίους».
6) «Τὰ .... πιστόλια».
7) «Ραντεβοῦ σὲ .... χρόνια».
8) «.... λεῦγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν».
9) «Ὁ φαντάρος ....».
10) «Στὶς .... τὸ πρωΐ».
11) «.... βήματα».
12) «Ὁ καταδότης τοῦ θαλάμου ....».
13) «Ὑφαλος .... μιλίων».
14) «Οἱ .... ἐνορκοι».
15) «Ἀγάπη, χορὸς καὶ .... τραγούδια».

Ἰνδικὸς γρίφος

Στὸ γρῖφο αὐτὸ δίνομε τὸ ἀρχικὸ γράμμα τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως καὶ μέσα σὲ παρένθεσι τὸν συνολικὸ ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Ἀκολουθεῖ μιὰ σύντομη ἐξήγησι. Οἱ ὁκτὼ ζητούμενες λέξεις θὰ σχηματίσουν μιὰ σοφὴ ἑλληνικὴ παροιμία:

1) Κ ... (8) = ἐπίρρημα.
2) Κ ... (6) = κατοικία.
3) Ο ... (4) = ἐπίρρημα.
4) Γ ... (6) = ρῆμα.
5) Π ... (4) = σύνδεσμος.
6) Π ... (6) = κατοικία.
7) Ο ... (4) = ἐπίρρημα.
8) Κ ... (6) = ρῆμα.

Λαβύρινθος

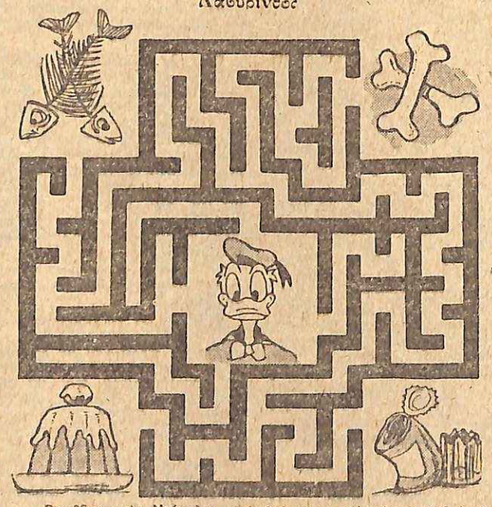

Βοηθῆστε τὸν Ντόναλντ, ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τοῦ λαβυρίνθου, νὰ φτάσῃ στὴν τούρτα (κάτω γωνία, ἀριστερά) χωρὶς νὰ πέσῃ στὰ φαγωμένα ψάρια, στὰ κόκκαλα καὶ στὰ ἄδεια κουτιά. Μελετήσετε προηγουμένως μὲ τὰ μάτια τὸν λαβύρινθο, εἰς τρόπον ὥστε χαράσσοντας τὴ γραμμὴ μὲ τὸ μολύβι νὰ φτάσετε ἀπ' εὐθείας στὸ ποθητὸ τέρμα. Πρέπει γ' ἀκολουθήσετε τὸν πιὸ σύντομο δρόμο καὶ νὰ μὴ ὑποχρεωθῆτε νὰ περάσετε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἡ εὐχὴ τῶν γονέων

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἕνα κορίτσι ποὺ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ γυμνάσιο, μὲ ρωτᾶ γιὰ μερικὰ πράγματα, ποὺ τῆς εἶναι βέβαια, ἄγνωστα, γιατὶ δὲν ἔχει ἀκόμη τὴ πεῖρα τῆς ζωῆς.

Ἕνας νέος ἀπὸ τὸ χωριό της, μορφωμένος κι' αὐτὸς ὅσο κι' αὐτή, τῆς εἶπε ὅτι τὴν ἀγαπᾶ. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἀνταποκρίθηκε στὸ αἴσθημα αὐτό, ἀλλὰ καὶ οὔτε τοῦδωσε σημασία.

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες καὶ ὁ νέος ἐπανῆλθε δριμύτερος.

Αὐτὴ τὴ φορὰ συμπλήρωσε τὸ «σ' ἀγαπῶ» μὲ κάτι ἄλλο: «Θέλω νὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου».

Αὐτὴ ἡ δεύτερη φράσι συγκίνησε πολὺ τὴ φίλη μας καὶ ἀπὸ ἀφέλεια θὰ δεχόταν νὰ πάῃ σ' ἕνα κρυφὸ ραντεβοῦ ποὺ τῆς εἶχε ὁρίσει, ἂν δὲν τὴν προλάβαινε μιὰ ἀδελφή της νὰ τῆς πῇ ὅτι ἤρθαν προξενιὰ σπίτι της ἀπὸ κάποιο πλοῦσιο νέο τῆς περιφερείας τους.

Αὐτὸ ἦταν πάλι κάτι τὸ καινούργιο γι' αὐτήν. Μέσα σὲ δύο ἡμέρες, δύο προτάσεις γάμου!

Σὰν λογικὴ κοπέλλα ποὺ εἶναι ἔκανε τοὺς κάτωθι συλλογισμούς:

«Δὲν ἀγαπῶ οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο. Τὸν ἕνα τὸν ἔρω καλά, γιατὶ πηγαίναμε στὸ ἴδιο γυμνάσιο. Εἶναι καλὸ παιδί, ἀλλὰ διευθύνεται ἀκόμη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, οὔτε ἐργάζεται, οὔτε σὲ ἡλικία ὥριμη εἶναι, οὔτε ἀνεξάρτητη περιουσία ἔχει.

»Ὁ ἄλλος, εἶναι ἀνεξάρτητος, μεγαλύτερός μου καὶ νέος μὲ περιουσίαν.

»Ὁ δεύτερος αὐτὸς μάλιστα ἔστειλε ἄνθρωπο νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἐνῶ ὁ πρῶτος δὲν τολμοῦσε ποτὲ νὰ κάνῃ τέτοιο πρᾶγμα. Ἀλλ' οὔτε κι' οἱ γονεῖς της θἄδιναν τὴν εὐχή τους σ' ἕνα νέο, ποὺ οἱ γονεῖς του δὲ θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν ποτὲ νὰ παντρευτῇ.

Καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἂν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ, θὰ τὸ ἀποφάσιζε μόνο μὲ τὴ θέλησι καὶ τὴ εὐχὴ τῶν γονέων της.

Συμφωνῶ κι' ἐγὼ ἀπόλυτα μαζί της. καὶ τῆς εὔχομαι νἄχῃ καλὴ τύχη.

Γιούλι: Εἶναι πολὺ λυπηρὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει. Καὶ φοβᾶμαι μήπως χειροτερέψῃ τὸ κακό. Ἀλλ' ἂς ἐξετάσωμε λιγάκι τὸ ζήτημά σας.

Πάντρευτήκατε τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαπούσατε, ζούσατε εὐτυχισμένοι, ἀποκτησατε ἕνα παιδάκι. Τώρα ὅμως ὁ ἄντρας αὐτὸς πέθανε. Σεῖς ὡστόσο δὲ μπορεῖτε νὰ τὸν ξεχάσετε κι' δὲ μπορεῖτε ν' ἀγαπήσετε κανέναν πιά, οὔτε κι' αὐτὸ τὸ παιδί σας.

Εἶνα, σοβαρὸ αὐτὸ ποὺ γράφετε: «Οὔτε τὸ παιδί μου!» Εἶναι ἕνα πλάσμα ἁγνό, ἀθῶο, ποὺ ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ μητρικὴ ἀγάπη. Ποιὸς θέλετε νὰ τ' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὸ προστατέψῃ ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς;

Δὲν εἶναι λοιπόν, σωστὰ αὐτὰ ποὺ σκέπτεστε.

Μὲ τὸ γάμο σας ἀναλάβατε ὑποχρεώσεις οἰκογενειακές, ἀσχέτως ἂν ἐκεῖνος σᾶς ἀφησε μόνη. Ἡ ψυχή του θὰ διαμαρτύρεται, ποὺ περιφρονεῖτε τὸ παιδί σας. Καὶ νεῖς θὲ σᾶς ἀπαγορεύει τὴν ἀγάπη σας πρὸς τὴν ἀνάμνησι ἐκείνου. Ὅλες οἱ ἀγάπες ὅμως ἔχουν τὰ ὅριά τους. Τὶ σᾶς χρωστᾶ τὸ παιδάκι νὰ ὑποφέρῃ; Συνέλθετε, λοιπόν, κι' ἀγκαλιάσετε τὸ μικρό σας μὲ περισσότερη στοργή.

Μορφωμένη — ἀμόρφωτη: Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ πάντα αὐτὸ ποὺ θέλει. Γι' αὐτὸ βάζει νερὸ στὸ κρασί του γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἀργότερα ἀπογοητεύσεις.

Εἶναι δυνατὸν νὰ παντρευτῆτε ἕνα ἐπιστήμονα; Θὰ μοῦ ἀπαντήσετε: «Σὲ πολλὲς γυναῖκες συνέβη αὐτό. Μερικοὶ ἐπιστήμονες παντρεύτηκαν ἀκόμη καὶ τὶς ὑπηρέτριές τους». Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἡ ἐξαίρεσι κι' ὄχι ὁ κανόνας. Ἕνας ἐπιστήμων σύμφωνα μὲ τὴ μορφωσί του καὶ τὴ θέσι του θέλει μιὰ γυναῖκα ἀντάξιά του. Ἡ δική σας μόρφωσι ὅμως εἶναι σχεδὸν ἀσήμαντη.

Ἂν πάρετε αὐτὸν ποὺ σᾶς ὑποδεικνύει ὁ πατέρας σας, θὰ λάμπετε πλάι του!

Μὴ διστάζετε, λοιπόν, γιατί, ἐνῶ μ' αὐτὸν θἄζησε εὐτυχισμένη, μὲ ἕναν ἐπιστήμονα θὰ περάσετε ἄχρηη ζωή.

Ἔρωτη καὶ μόνη: Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σᾶς δώσω μιὰ θετικὴ ἀπάντησι, ὅταν σεῖς, ποὺ εἶστε ἡ γυναῖκα του, δὲν ξέρετε τί ἀπέγινε καὶ ἂν σᾶς ἀγαπᾶ. Ἕνας σύζυγος ὅμως, ὅταν ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του δὲν τὴν ἐγκαταλείπει ποτὲ χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς. Κάτι θὰ τῆς ἔγραφε καὶ κάτι θὰ τῆς ποσάγγελνε.

Οὔτε μπορῶ ἐπίσης νὰ παραδεχτῶ ὅτι ἡ μητέρα του δὲν ξέρει τίποτα.

Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ πᾶτε σ' ἕνα δικηγόρο, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς συμβουλέψῃ τί πρέπει νὰ κάνετε γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι αὐτή. ἡ ὁποία διαρκεῖ τώρα δύο χρόνια.

Κρινάκι τοῦ Ἀμαρουσίου: «Εἶμαι ὀρφανὴ — γράφετε — ἀπὸ μητέρα καὶ πατέρα. Εἶμαι ὄμως πολὺ πλουσία. Θέλω, λοιπόν, νὰ μοῦ πῆτε, τί νὰ προτιμήσω: ἕναν πλούσιο, ποὺ νἄχῃ ὅσα κι' ἐγώ, ἢ ἕναν φτωχό;»

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ σᾶς συμβουλέψῃ ν' ἀφήσετε στὴ τύχη αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ὅπως θὰ παρουσιαστῇ νὰ τὸν πάρετε. ἀφοῦ ἐσεῖς ἔχετε τὰ χρήματα κι' ἐποιένως θὰ διευθύνετε τὴν κατάστασι.

Δὲ θἄταν ἄσχημη δὲ αὐτὴ ἡ συμβουλή, ἂν θὰ ἤσαστε βέβαιη ὅτι ὁ νέος ποὺ σᾶς ζητάει σὲ γάμο, δὲ θέλει νὰ γίνῃ αὐξυγός σας μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔχετε πολλὰ χρήματα.

Ἄλλος, πάλι, θὰ σᾶς συμβούλευε νὰ προσποιηθῆτε τὴ φτωχή.

Δυστυχῶς δὲ μποσεῖτε νὰ παίξετε αὐτὴ τὴν κωμωδία. ἀφοῦ ἔχετε χρήματα, γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς βγῇ σὲ κακό.

Τὸ πιο φρόνιμο θὰ ἦταν νὰ διαλέξετε γιὰ σύζυγο ἕνα φτωχὸ νέο, ποὺ θὰ τὸν βοηθήσετε συγχρόνως νὰ σταδιοδρομήσῃ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔχετε περισσότερες ἐλπίδες νὰ εὐτυχήσετε.

Μιὰ ἀπελπισμένη σύζυγος: Γιὰ νὰ φτάσῃ ἕνας ἄντρας σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, φαντάζεται κανεὶς ἀπὸ πόσα στάδια ἀηδιαχτας θὰ πέρασε. Γιατὶ δὲ φτάει μόνο ὁ ἄντρας σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Τὶς περισσότερες φορὲς φταίει ἡ γυναῖκα, ποὺ νομίζει μεγάλη της ἐπιτυχία ὅτι κατάφερε κάποιον νὰ τὴν παντρευτῇ. Κι' ὅταν γίνῃ αὐτό, ἀρχίζει ν' ἀδιαφορῇ γιὰ τὸ κάθε τι. Δὲν εἶναι ὅμως τὸ στεφάνι, ποὺ θὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία, ἀλλ' ὁ τρόπος μιᾶς γυναίκας, ποὺ θὰ φέρῃ τὸν ἄντρα περισσότερο κοντά της.

Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ὑπάρχει κι' ἕνα παιδὶ στὴ μέση, ποὺ ὅσο μεγαλώνει, θὰ καταλαβαίνῃ καὶ θὰ θυμᾶται ἀργότερα μὲ πόνο τὴ φριχτὴ ζωὴ τῶν γονέων του.

Ἀφῆστε τον, λοιπόν. Θὰ κουραστῇ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ παιδί του. Ὅσο τὸν ἐρεθίζετε, τόσο τὸν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Δείξτε μᾶλλον ἀδιαφορία. Αὐτὸ πιθανὸν νὰ τὸν βάλῃ σὲ σκέψεις καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ.

Ἡ Πεταλουδίτσα μὲ τὰ καμένα φτερὰ ἔστειλε ἕνα πολὺ συγκινητικὸ γράμμα.

«Εἶμαι μόλις 17 ἐτῶν κοπέλλα —γράφει. Μέσα στὰ τελευταῖα 5 χρόνια εἶδα νὰ πεθαίνουν ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου καὶ ὁ μοναχοπαίδι μου ἀδελφός μου. Ἔτσι ἔμεινα ἀλομόναχη πρὸ δύο ἐτῶν. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀπελπισία μου καὶ τὴ μοναξιά μου, νὰ μὴν ἔχω τί νὰ κάνω, κι' ἀπὸ ποῦ νὰ ζητήσω τὴ σύνταξι τοῦ πατέρα μου γιὰ νὰ ζήσω.

»Εὐτυχῶς, βρέθηκε μιὰ γειτόνισσα, ἡ ὁποία μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, νυρίσαμε ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο καὶ τὰ κατάφερα νὰ εἰσπράττω 800 δραχμὲς τὸ μῆνα. Μ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ πληρώνω 200 δρ. τὸ νοίκι μου καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα νὰ τρώω καὶ νὰ ντύνωμαι. Ἔτσι πέρασε ἑνάμισυ χρόνος, ὅταν ἡ καλὴ γειτόνισσα, γιὰ νὰ μὲ διευκολύνῃ, ἄρχισε νὰ μὲ καλῇ πότε τὸ μεσημέρι καὶ πότε τὸ βράδυ στὸ τραπέζι της. Στὸ τραπέζι ὅμως ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι νέοι, κοπέλλες καὶ ἀγόρια, τὰ ὁποῖα, ὅπως κατάλαβα, δὲν ἦσαν ἠθικὰ παιδιά, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἄρχισαν νὰ μοῦ λένε λόγια καὶ νὰ κάνουν χειρονομίες, ποὺ δὲν ἄρμοζαν σὲ καλὰ παιδιά. Ὥσπου ἕνα βράδυ μ' ἄφησαν μόνη μ' ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος ἔδειξε ἀμέσως τὶς κακές του διαθέσεις. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ σπίτι ἦταν ἴσαγειο. Πήδησα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ γύρισα τρέχοντας σπίτι μου. Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ δὲν ξαναπάτησα στὸ σπίτι τῆς «καλῆς» γειτόνισσας κι' οὔτε βγαίνω συχνὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ποσ' ὅλο, ποὺ ἐκεῖνη ἤρθε νὰ μοῦ πῇ, πῶς εἶμαι κουτή. Καλὰ δὲν ἔκανα; Τί μὲ συμβουλεύετε;»

Πολὺ καλὰ κάνατε καὶ τώρα θὰ ξέρετε ὅτι τέτοιες συναναστροφὲς εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνες. Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε μιὰ δουλειά, ποὺ νὰ σᾶς ἀπασχολῇ καὶ ποὺ νὰ προσθέτῃ μερικὰ χρήματα πάρα πάνω στὴ μικρὴ σύνταξι. Ποτέ σας μὴ δίνετε θάρρος σὲ κανένα καὶ προφυλάξετε τὸν ἑαυτό σας ἀπὸ τὰ τρυφερὰ λόγια τῶν ἀνδρῶν, ὥσπου νὰ παρουσιαστῇ κανένας καλὸς νέος ποὺ νὰ σᾶς παντρευτῇ.

Σκλάβα τῆς ἀγάπης: Γιὰ μένα τὸ ζήτημα δὲν τίθεται ὅπως τὸ θέτετε ἐσεῖς, ἀλλὰ κάπως ἀλλοιῶς. Ρωτᾶτε ἂν κάνατε καλὰ ποὺ ἀγαπήσατε ἕναν ἄνθρωπο ἀνώτερό σας πνευματικῶς, κοινωνικῶς καὶ οἰκονομικῶς.

«Ἔχω τὴ γνώμη πὼς δὲν κάνατε καλὰ νὰ σκέπτεστε τὴν ἀγάπη σὲ τέτοια ἡλικία. Γιατὶ δὲν εἶναι ἀγάπη ἡ δική σας. Εἶναι μιὰ ἔγνοια κακὴ κι' ἐπικίνδυνη, ποὺ θὰ στριφογυρίζῃ ἀδιάκοπα στὸ νοῦ σας, ὥσπου νὰ σᾶς κουράσῃ πνευματικὰ καὶ σωματικά.

Κι' ὅπως θέτετε τὰ ζητήματα, ἀσφαλῶς θὰ σκέπτεστε καὶ γιὰ γάμο, Ἀλλά, εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ σκέπτεστε νὰ τὸν κάνετε σύντροφο τῆς ζωῆς σας κι' αὐτός, νὰ μὴν ἔχῃ ἰδέα, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι, διόλου ἀπίθανοι, νὰ σχεδιάζουν ἄλλα πράγματα ἀπὸ τὰ δικά σας;

«Ὅσοι ἀφορᾶ τὸ ἄλλο ζήτημα τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς διαφορᾶς, αὐτὸ δὲν παίζει κανένα ρόλο. Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ σταθῇ στὸ ὕψος τοῦ ἀνδρός, ἀρκεῖ νὰ μὴν περηφανεύεται γι' αὐτό.

Ἀράχωβα Ε. Ν.: Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ἔδωσα τὴν εὐκαιρία νὰ συλλογιστῆτε μερικὰ πράγματα, καὶ νὰ ρωτήσετε γιὰ ἄλλα, ποὺ δὲν τὰ καταλάβατε.

«Ὅταν λέμε ὅτι «μιὰ κοπέλλα ἔχει ἐκτεθῆ σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ νὰ ἔχῃ δημιουργήσει, μόνη της, μιὰ κακὴ βάσι, γιὰ μιὰ μελλοντικὴ εὐτυχία της», δὲν ἐννοοῦμε μόνο μιὰ ὑποπτη ἢ ἔνοχη σχέσι, ἀλλὰ κι' αὐτὲς ἀκόμη τὶς ἀγαθὲς σχέσεις ποὺ τελειώνουν ἄδοξα, μ' ἕνα χωρισμό.

Δὲ θέλω νὰ σᾶς κατηγορήσω, ἀλλά. κάθε κορίτσι πρέπει νὰ προσέχῃ τὴν καλή του φήμη καὶ νὰ μὴ δίνῃ τὸ δικαίωμα στὸν καθένα νὰ κουτσομπολεύῃ τὶς πράξεις του. Καὶ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μὴ δίνῃ τὸ δικαίωμα αὐτό, δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται, οὔτε σ' ἕνα ἁπλὸ περίπατο. Ὁ κόσμος εἶναι κακός, καὶ δὲν πρέπει νὰ τοῦ δίνωμε ἀφορμὴ γιὰ κακόβουλες σκέψεις.

Κατατρεγμένη στὴ ζωή: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τόσο κολακευτικὰ λόγια σας. Ἡ ζωή σας μὲ συγκίνησε ὅπως καὶ ἡ σημερινὴ ὑπόθεσι σας καὶ γιὰ νάμαι εἰ-

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΠΑΛΛΕΤΑ

Τὴν Παρασκευή, 23 Μαΐου, στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», τὸ ε' Ἑλληνικὰ Μπαλλέτα τῆς Ἥρως Σισμάνη, μὲ τὴν σύμπραξι τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τῆς σχολῆς της, θὰ δώσουν παράσταση, μὲ ἐξαιρετικὸς ἐνδιαφέρον πρόγραμμα. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Εὐάγγελος Σειλινὸς καὶ ἡ Μάγια Θεοδοσιάδου σὲ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴ «Λίμνη τῶν Κύκνων».

λικρινής οὔτε τὸν πρῶτον ἐγκρίνω οὔτε τὸν δεύτερο. Ὁ πρῶτος δὲν φαίνεται τίμιος καὶ εἰλικρινὴς χαοακτήρας, ἀφοῦ σᾶς κρύβει μυστικὰ του καὶ δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς παντρευτῆ. Τότε τί γυρεύει ἀπὸ σᾶς, παρουσιάζοντας προφάσεις; Νὰ σᾶς ἐκθέση; Νὰ διασκεδάση μαζί σας; Ἢ νὰ καυχᾶται ὅτι ἔχει μιὰ φιλενάδα;

Προυέξετε! Εἶστε λογική, μορφωμένη καὶ ἔχετε ὑποχρεώσεις. Πρὸ πάντων, λόγω τῆς θέσεώς σας, νὰ μὴ γίνετε τὸ κακὸ παράδειγμα.

Πῶς μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ λέτε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε, ἔπειτα ἀπ' αὐτά; Δὲν ἐγκρίνω ἐπίσης οὔτε αὐτὸν, ποὺ σᾶς προδεύνουν. "Οπως καλὰ σκεφτήκατε, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶναι ὁ πατέρας, ποὺ θὰ βασανίζη τὴ γενιά του, μὲ τὸ παρελθόν του, καὶ τὸ κακό του παράδειγμα. Ἀποτραβηχτῆτε, λοιπόν, ἀπὸ τὸι πρῶτο, καὶ ἀρνηθῆτε γάμο στο δεύτερο.

Σ. Κ. Ἀεροπόρο: Τὰ γράμματα δὲν ἀναφέρουν τὸ πραγματικὸ ὄνομα. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, παρὸ ὅλο ποὺ ἀπὸ τὴν πληροφορία αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία σας.

Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς πῶ κάτι ἄλλο, ποὺ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ γράμμα σας: Μιὰ νέα ποὺ ἀγαπᾶ ἕνα νέο, τὸν σέβεται, τὸν συμβουλεύεται καὶ ἀπὸ ἐκτίμησι στὸ ἀτομό του δὲν φέρνει ἀντιρρήσεις σὲ τόσο ἁπλᾶ ζητήματα.

Ἐπίσης, μιὰ νέα, ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῆ ἕνα νέο—κι' ὅπως εἴπαμε τὸν ἀγαπᾶ — δὲν τοῦ ἐξάπτει τὴ ζήλεια μὲ περασμένα εἰδύλλια κλπ.

Νομίζω ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται γιὰ νὰ ἀποχωρήσετε. Καὶ σᾶς συμβουλεύω γι' αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς λογους νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε.

Πράσινο φάρο: Βρίσκεστε, βέβαια, σὲ δύσκολη θέση. Τὰ ἀδέλφια θέλουν, ἡ δὲ μητέρα δὲ θέλει. Καὶ, πολὺ πιθανόν, νὰ διώχνετε μιὰ καλὴ τύχη.

Καθῆκον ὅμως τῆς οἰκογενείας ἦταν νὰ πάρη σ' ὅλο τὸ διάστημα, αὐτὸ ποὺ πέρασε, τὶς πληροφορίες τῆς γι' αὐτὸν τὸ νέο. Νὰ δῆ κατά κι' ἂν εἶναι σωστὰ ὅσα σᾶς εἶπε. "Αν ἡ ζωὴ του εἶναι ζωὴ ἀνθρώπου ἠθικοῦ καὶ τιμίου, κι' ἂν ἔχη ψυχικὰ χαρίσματα ἀντάξια τῆς ἐμφανίσεώς του.

Ἔπειτα, νὰ ἐρευνηθῆ, γιατὶ δὲ ζητᾶς προῖκα. Κι' ἂν ὅλα, ὅσα ἐξακριβώσατε εἶναι καλά, τότε πρέπει ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ νὰ παραχωρήση τὴ θέσι της σὲ σᾶς.

Δὲ σᾶς συμβουλεύω νὰ κάνετε καμιὰ τρέλλα, ἐπειδὴ εἶστε ἐνήλικη. Κάνετε, λοιπόν, ὑπομονὴ καὶ πρὸ πάντων νὰ συνεννοῆστε πάντοτε μὲ τ' ἀδέλφια σας.

Χαμένη ὑπαρξη: Φαίνεστε ἔξυπνη, κοπέλλα κι' ὡστόσο πέσατε θῦμα αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐκδίκησι γιὰ ὅλα τὰ προηγούμενα προκάλεσε τὴν καταστροφή σας.

Ἐπὶ πλέον ἐπειδὴ ἔξερει τί θὰ σᾶς πῆ ὁ γιατρός, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν πᾶτε, γιὰ νὰ σᾶς ἐξευτελίξη μὲ τὸ χειρότερο τρόπο.

Φτοῖτε, βέβαια, γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπέτειες καὶ τὶς σχέσεις ποὺ δημιουργήσατε μόνη σας. Ἔτσι, ὅ,τι καὶ νὰ πῆτε, δὲ θὰ σᾶς πιστέψη κανείς. Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, ἀμέσως ἀπὸ τοῦ καὶ θὰ βῆτε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ πολαιοῦ ἀλλὰ περὶ προσφάτου ἀτυχήματος. Τότε, καινοφανέστε τὴ θέσι σας μαζὶ του καὶ ὁ,τι νὰ κάνη τὸ καθῆκον του.

Ἀδικημένη μελαγχολική: Τὸ γράμμα σας μ' ἀπασχόλησε πολύ, γιατὶ πρόκειται γιὰ ἕνα κρυφὸ ψυχικὸ πόνο ποὺ δύσκολα γιατρεύεται.

Βεβαία ὑπάρχουν διάφοροι σωματικὰ ἐλαττώματα. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως, κάθε γυναίκα συνηθίζει δίχως ἀναστενανμούς, στὸ σωματικό της ἐλάττωμα.

Κιττάξτε πόσοι νέοι καὶ νέες ὑποφέρουν ἀπὸ ἀναπηρία, ἄλλοι ἀπὸ δ·στυχήματα.

Μὴ μαραζώνετε, λοιπόν, καὶ συλλογιστῆτε μόνο ὅτι κάθε κοπέλλα ζῆ μὲ τὴ μοῖρα της, καὶ πιθανὸν ἡ δική σας μοῖρα νὰ σᾶς ἐπιφυλάσση εὐχάριστες ἐκπλήξεις.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Μικρή, Κ. Δ. Μ. 20: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς πῶ ἂν ἡ ἀλοιφὴ Fissan θὰ σᾶς ὠφελήση στὸ ἐξάνθημα, ποὺ ὅπως διατείνεστε, κατὰ περιόδους παρουσιάζεται στὸ πρόσωπό σας. Μὰ οὔτε καὶ καμμιὰ ἄλλη θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ὑποδείξω, ἀφοῦ δὲν ξέρω περὶ τίνος πρόκειται, οὔτε καὶ ἄλλου συν:δέλφου διάγνωσι μοῦ ἀναφέρετε. Δὲ μοῦ λέτε πού μένετε. Ἂν εἶστε κοντὰ σὲ κέντρο, ποὺ ὑπάρχουν εἰδικοὶ γιατροί, πηγαίνετε νὰ σᾶς δοῦν καὶ γράψετέ μου τὴ διάγνωσι. Ἴσως σᾶς βοηθήσω.

Μαθητὴ Κ. Λ., Ξάνθη: Ἀπὸ ὅσο εἶναι δυνατὸ νὰ καταλάβω ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας, ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται περὶ παθήσεως τοῦ ρινικοῦ διαφράγματος, ὁπότε βέβαια εἰδικότερος νὰ σᾶς ἐξετάση εἶναι ὁ ὠτολαρυγγολόγος γιατρός.

Φοιτήτρια Φ 20: Περιγράφετε μὲ τόση ἀσάφεια τὸ περιστατικό σας, ὥστε δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Παρ' ὅλο ὅτι διατείνεστε πὼς δὲν σᾶς εἶναι ἐνοχλητικό, θὰ σᾶς συμβουλεύα νὰ σᾶς ἐξετάση γιατρός.

Ἀγωνιῶσα ὕπαρξι: Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κακοήθους ἐπεξεργασίας, ἀφοῦ ὅπως λέτε τὸ ἔχετε πολλὰ χρόνια χωρὶς καμμιὰ μεταβολή. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ τῆς ἰδίας παθήσεως ποὺ μοῦ λέτε ὅτι ἔχετε. Ἄλλωστε ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου πράγματος, ὁ γιατρὸς ποὺ σᾶς ἐξέτασε θὰ σᾶς ἔκανε σχετικὴ ἐρώτησι ἢ θὰ ἔδειχνε κάποια ἐπιφύλαξι στὴν ἐπιβεβαίωσί του.

Ἀπογοητευμένο φανάρι: Δὲν πρέπει νὰ σκέπτεστε μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ὥστε νὰ φτάνετε στὴν ἀπαγόρευσι. Ἡ ζωὴ τοῦ στρατιώτη καμμιὰ φορὰ ἔχει καὶ τὶς δυσάρεστες πλευρές της. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ δική σας περίπτωσι. Εἶναι ὅμως θεραπεύσιμη καὶ ὄχι ἀξια λόγου. Ἀφοῦ ὅπως μοῦ λέτε, δὲν ἔχετε ἐκεὶ γιατρὸ νὰ σᾶς συμβουλέψη, θὰ σᾶς βοηθήσω ἐγὼ ὅσο εἶναι δυνατό. Ἐφόσον δὲν ὑπάρχει κάποιος ποὺ νὰ μπορῆ νὰ σᾶς κάνη ἐνέσεις, θὰ παίρνετε ἀνὰ δίμηνο καὶ ἐπὶ 20 ἡμέρες πρωί, μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἕνα χαπάκι Teston ἢ Arenotin.

Μακράν τῶν Ἀθηνῶν: Πολὺ σωστὰ φτάσατε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀσυλλόγιστη σπατάλη τῶν δυνάμεων στὸ παρελθὸν καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι πέρασε κατά τι ἡ ἡλικία, εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παρούσα κατάστασι. Ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνω ἂν βρίσκεστε στὴν Ἑλλάδα ἢ σὲ ἄλλο μέρος, σᾶς λέω ὅτι μὲ τὴν κατωτέρω θεραπευτικὴ ἀγωγή, θὰ ἔχετε σχετικὴ σταθεροποίησι τῆς παρούσης καταστάσεώς σας. Ἀνὰ δίμηνο θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Ἂν μένετε στὸ ἐξωτερικό, θὰ παίρνετε ἀνάλογη ποσότητα ἀνδρικῆς ὁρμόνης.

Ἀσπασία Κ., Βόλο: Τὸ φρονιμώτερο θὰ ἦταν νὰ παίρναμε τὴ γνώμη ἑνὸς γιατροῦ, γιατὶ ποτὲ ἡ γνώμη τοῦ ἐνδιαφερομένου δὲν πλησιάζει στὴν πραγματικότητα. Ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ γίνη, τότε θὰ ἄρκεστο στὴ δική σας ἐκτίμησι καὶ θὰ σᾶς συστήσω τὰ κάτωθι, βέβαιος ὅτι, ἂν λόγω κακῆς ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους σας δὲν ἔχετε βελτίωσι, ὅμως ὁπωσδήποτε δὲν θὰ προξενηθῆ ἐπιδείνωσι ἢ ἄλλη βλάβη: Θὰ κάνετε χρῆσι (ὅπως ἡ ὁδηγία) τῆς Lecithin Gream σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Tonic Lotion καὶ ἀργότερα νὰ μοῦ γράψετε τὰ ἀποτελέσματα.

Μικρὸ περιστεράκι: Ὑποβληθῆκατε σὲ διαφόρων εἰδῶν θεραπείες, ὅπως μοῦ ἀναφέρετε στὴν ἐπιστολή σας, χωρὶς ἀποτελέσματα, δὲν κάνατε ὅμως ἐκεῖνο ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μου θὰ ἔπρεπε νὰ κάνετε πρὶν ἀπὸ κάθε θεραπευτικὴ ἀγωγή, δηλαδὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι καὶ ἐν ἀνάγκη καλλιέργεια, μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοστῆ ἡ ἐνδεικνυομένη φαρμακοθεραπεία, ὁπότε ἀσφαλῶς τὸ ἀποτέλεσμά της θὰ ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι σήμερα.

Ε. Κ. Μ.: Εἶναι εὐνόητο, ὕστερα ἀπὸ τὰ ἠλεκτροσόκς, ποὺ ἐφαρμόσατε, νὰ αἰσθάνεστε μιὰ γενικὴ ἐξάντλησι τοῦ ὀργανισμοῦ, δεδομένου μάλιστα (κατὰ τὴν γνώμη μου τουλάχιστο) ὅτι ἦσαν πάρα πολλά. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω εἶναι ὅτι θὰ συνέλθετε ἀσφαλῶς καὶ θὰ ἐπαναλάβετε καὶ πάλι τὴ διακοπεῖσα ἐργασία σας. Πάντως γενικὴ κατεύθυνσι καὶ θετικώτερη τῆς θεραπεύτικῆς ἀγωγῆς θὰ ἔχετε ἀπὸ τὸ νευρολόγο. Μπορεῖτε ἂν θέλετε νὰ ἀπευθυνθῆτε καὶ στὸ νευρολόγο τοῦ περιοδικοῦ μας.

Σπουδαστή, Ἐνταῦθα: Νομίζω ὅτι ἕνας νέος 20 χρόνων, μορφωμένος ὅπως ἐσεῖς, ποὺ ἐπὶ πλέον μένει καὶ στὴν πρωτεύουσα, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζη καὶ μάλιστα πολὺ καλά, μὲ ποιὰ μέσα θὰ κατορθώση νὰ ἐπιτύχη τὴν καλή, ἂν ὄχι τὴν ἀπόλυτη ἀθλητικὴ παράστασι τοῦ σώματός του. Ἁπλούστατα, θὰ ἐπιδοθῆτε στὴ γυμναστική, τὰ διάφορα σπόρ, καὶ ὅσο τὸ δυνατὸ καλὴ ὑγιεινοδιαιτητικὴ ἀγωγή.

Ἀναγνώστη Κ. Δ. Μ. 20: Παραπονιέστε ὅτι δὲ λάβατε ἀπάντησι στὴν προηγούμενη ἐπιστολή σας. Σᾶς ἀπαντᾶ τώρα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ σᾶς μείνη τὸ παράπονο καὶ ἰμάλιστα ἀδικαιολόγητο. Γιὰ νὰ δώση μιὰ σχετικὴ συμβουλὴ ὁποιοσδήποτε γιατρὸς θὰ πρέπει ἢ νὰ ἐξετάση τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ μορφώση γνώμη ἢ τουλάχιστο νὰ ἔχη μιὰ διάγνωσι ἀπὸ ἕνα ἄλλο συνάδελφό του. Στὴν προκειμένη περίπτωσι οὔτε τὸ ἕνα συμβαίνει, οὔτε τὸ ἄλλο. Κατὰ συνέπεια, πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τὴ γνώμη μου γιὰ μιὰ ἐνόχλησι ποὺ ἐσεῖς τὴν ἀποκαλεῖτε «κοκκινίλα»;

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Mary, Columbia Ave. Chicago. Ἀπαντῶ λεπτομερῶς μὲ γράμμα στὰ ἐρωτήματά σας στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Ι. Ε. Κ., Καρδάμυλα, Χίο: Τὰ ἄφθονα ὑγρὰ ποὺ συναδεύονται ἀπὸ ἐπίμονη φαγούρα, ὀφείλονται σὲ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου κάθ: βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Cetavlon Solut. 20% μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθιὰ ἐνδοκολπικῶς τὸ περιεχόμενο μιᾶς σύριγγος ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Jel'y. (Ἡ σύριγγα βρίσκεται μέσα στὸ κουτὶ τῆς ἀλοιφῆς). Θὰ διακόψετε τὴ θεραπεία κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ τὴ συνεχίσετε μετὰ τὴ λῆξι της καὶ κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα.

Ἐφεδος τῆ Θεσσαλονίκη: Νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν τονωτικὴ θεραπεία ποὺ σᾶς ὥρισε ὁ γιατρός σας καὶ νὰ εἶστε βέβαιος πὼς ἡ ψυχική σας ἰσορροπία θὰ ἀποκατασταθῆ πλήρως. Συμπληρωματικῶς θὰ παίρνετε ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρες κατὰ μῆνα καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνες, τρία χάπια τὴν ἡμέρα τὰ ὁποῖα δὲν θὰ καταπίνετε ἁλλὰ θὰ τὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Linguettes Perandren τῶν 10 m.g.

Φαλαωρίτη, Στυλίδα: Δυστυχῶς ἡ «μεσογειακὴ» ἀναιμία ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχει τὸ παιδί σας εἶναι σχεδὸν ἀθεράπευτη καὶ γιὰ νὰ διατηρηθῆ στὴ ζωὴ πρέπει νὰ τοῦ γίνεται ἀνὰ τρίμηνο τουλάχιστο μετάγγισι αἵματος. Ὅπως μοῦ γράφετε ἀπὸ σας προέρχεται τὸ στίγμα. Ἑπομένως τὸ παιδὶ ποὺ θὰ προέλθη ἀπὸ τεχνητὴ γονιμοποίησι θὰ εἶναι ὑγιέστατο. Περισσότερες λεπτομέρειες δὲ μπορῶ νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ». Ἀποστείλατε τὴ διεύθυνσι ποὺ ἐπιθυμεῖτε, γιὰ νὰ σᾶς στατοπίσω ἀπολύτως.

Ἀπελπισμένη Πειραιώτισσα, Γ. Π.: Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας τὴν ἀνόητη ἰδέα ποὺ σᾶς βασανίζει. Ἡ ἀκαταστασία στὴν ἐμφάνισι τῆς περιόδου ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴν ἀτυχὴ ἐπέμβασι ποὺ κάνατε. Φαίνεται ποὺ παρέμειναν ὑπολείμματα στὴ μήτρα καὶ προκαλοῦν ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασι. Νὰ ἐπισκεφτῆτε τὸ ταχύτερο τὸ γιατρό σας γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξη ὁριστικὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία.

Ἑλπίδα Α. Β., Ἐνταῦθα: Ἡ πάθησι θεραπεύεται ριζικὰ μὲ εἰδικὴ πλαστικὴ ἐπέμβασι. Λόγω τῆς φύσεως τοῦ θέματος δὲ μπορῶ νὰ σᾶς γράψω περισσότερα. Ἀποστείλατε τὴ διεύθυνσι ποὺ ἐπιθυμεῖτε γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς.

Χ. Μ. D. 2, Ἐνταῦθα: Ἡ ψυχρότητα στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται σὲ νευροψυχικὰ αἴτια. Κατ' ἀρχὴ πρέπει νὰ σταματήσετε τὴν κακὴ συνήθεια ποὺ χειροτερεύει τὴν κατάστασι καὶ νὰ ἀφοσιωθῆτε περισσότερο στὸ σύντροφό σας. Βοηθητικῶς γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan No 1 tube καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Β. Γ. Α., Παλ. Φάληρο: Πράγματι ἡ μεγάλη κάμψι τῆς μήτρας ἀποτελεῖ σοβαρὸ ἐμπόδιο στὴν τεκνοποίησι. Ἡ ἐγχείρησι ἐλπίζω νὰ σᾶς θεράπευσε. Ἐπίσης ἡ διαβατότητα τῶν σαλπίγγων ποὺ παίζει σοβαρώτατο λόγο στὴ γονιμοποίησι, φαίνεται πὼς εἶναι καλὴ σύμφωνα μὲ τὴ διαβεβαίωσι τοῦ γιατροῦ σας. Μένει τὸ ζήτημα τῆς ὠοτοκίας. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν ταχτικὴ περίοδο χωρὶς καλὴ ὠοτοκία καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ γονιμοποίησι καθίσταται προβληματικὴ ἂν ὄχι ἀδύνατη. Τὰ πυρετοδιαγράμματα ποὺ μοῦ στείλατε δὲν εἶναι καὶ τόσο ἱκανοποιητικά, τὸ δεύτερο εἶναι καλύτερο. Πρὸ πάσης ἀναγραφῆς φαρμάκων νομίζω πὼς εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ λεπτομερὴς γυναικολογικὴ ἐξέτασι ποὺ θὰ ἐπιτρέψη νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴ στέρησί.

Πονεμένη Βεατρίκη: Κων/πολι: Ἡ πάθησί σας θεραπεύεται ριζικὰ καὶ μόνιμα μὲ εἰδικὴ πλαστικὴ ἐπέμβασι. Λόγω τοῦ θέματος δὲ μπορῶ νὰ ἐκταθῶ περισσότερο ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. Ἀποστείλατε τὴ διεύθυνσι ποὺ ἐπιθυμεῖτε γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς.

Χάτδω Α. Κ. Χ., Κέρκυρα: Ἡ καθυστέρησι ὀφείλετο σὲ ἀρχομένη ἐμμηνόπαυσι καὶ ἐμφανίσθηκε κατόπιν τῶν ἐνέσεων. Κανονικά, θὰ πρέπει νὰ ἔχετε περίοδο κατὰ τὶς ἀρχὲς Μαΐου. Οἱ πόνοι καὶ τὰ λοιπὰ νευροψυχικὰ φαινόμενα προέρχονται ἀπὸ τὴ διαταραχὴ ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀρχομένη ἐμμηνόπαυσι.

Κρήτη 62 Μαρτύρων: Τὴν ὕφιμη ἐμφάνισι τῆς περιόδου διεξέχθη ἡ πρωτοπαθὴς ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν. Ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ, θὰ κάνετε ἀμέσως τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Procyclo. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τέσσερις ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Uvocycline τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit Fort. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ν. Β. Α. Κ., Θεσσαλονίκη: Γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ μοῦ γράφετε θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς, μισὴ ὥρα πρὸ τῆς ἐργασίας, τὸ περιεχόμενο μιᾶς σύριγγος ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Jelly. (Ἡ σύριγγα εἶναι μέσα στὸ κουτὶ τοῦ φαρμάκου). Μισὴ ὥρα μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας θὰ κάνετε κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Cetavion Sol. 20% μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστό.

Γ. Κ., Σάππαι Κομοτινής: Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ἡ λῆψι τοῦ Evit θὰ διεκόπτεται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου. Ἡ σαλπιγγογραφία πρέπει νὰ γίνη δέκα ἡμέρες μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου.

Γ. Κ., Διδυμότειχο Ἔβρου: Τὰ χάπια Evit θὰ τὰ παίρνετε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς καὶ ἐπὶ τρίμηνο συνεχῶς. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Avacan.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ν. Η., Πάτρας: Πολλὲς θεραπείες ἔχετε ἀρχίσει καὶ δοκίμασει μέχρι σήμερα, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχετε καμμιὰ ὁλοκλήρωσει. Καὶ τοῦτο μὲ τὸ πρόσχημα καὶ τὴ δικαιολογία, ὅτι ὅλες οἱ θεραπεῖες, ἀφοῦ προκρήσουν σὲ ἕνα βαθμό, σᾶς χειροτεύουν τὴν κατάστασί σας. Ἡ ὑπνοθεραπεία εἶναι ἡ πιὸ ἐνδεικνυομένη γιὰ τὴν περίπτωσί σας. Ἡ θεραπεία αὐτὴ μόνο σὲ κλινικὴ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ θὰ διαρκέση περίπου 45 ἡμέρες.

Παγώνα Μ., Ἐνταῦθα: Ἡ ζωή σας ἀπὸ πολὺ νρήγορα ἔχει γεμίσει μὲ πίκρες καὶ φόβερα ψυχικὰ τραύματα καὶ οἱ σημερινὲς ἀνώμαλες ἀντιδράσεις εἶναι φυσικὸ ἐπακόλουθο αὐτῶν. Τῆς ἴδιας αἰτιολογίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ αἰσθηματική κατάστασι, ποὺ σᾶς βασανίζει τόσα χρόνια τώρα. Εἶναι δηλαδὴ ἕνα σύμπτωμα μέσα στὰ τόσα ἄλλα, ποὺ συνιστοῦν τὴν ἀρρωστημένη ἀντιδραστικὴ κατάστασι.

Ἐχετε ἀνάγκη ψυχιατρικῆς ἐξετάσεως, γιὰ νὰ καθορισθῆ λεπτομερῶς τὸ εἶδος τῆς θεραπείας.

Σ. Φ., Ἡράκλειο - Κρήτη: Ἡ σεξουαλικὴ ἀνεπάρκεια ἀποτελεῖ συμπτώματα τῆς ὅλης ψυχικῆς καταστάσεως, ποὺ σᾶς βασανίζει. Ἔχετε ἀνάγκη κλινικῆς θεραπείας. Ἐφόσον ἔχετε ἀσφαλιστικὰ δικαιώματα στὸ ΙΚΑ, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῆτε οἰκονομικῶς, ὅταν νοσηλευτῆτε στὴν κλινική, γιατὶ ὑπάρχει ἡ σχετικὴ σύμβασι.

Κ. Κ., Ἡράκλειο - Κρήτη: Νὰ ἐπισκεφθῆτε ὁπωσδήποτε καὶ πολὺ γρήγορα τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Χωρὶς νὰ μὲ νοιάζη, Λευκωσία - Κύπρο: Πάσχετε ἀπὸ ψυχονεύρωσι. Τὸ ἄγχος, ἡ δυσθυμία, τὸ κακκίνισμα, οἱ μελαγχολίες καὶ τὸ βούισμα στ' αὐτιὰ εἶναι συμπτώματα τῆς ψυχονευράσεως. Ἐπομένως θεραπευτικῶς πρέπει νὰ στραφῆτε πρὸς τὴν ψυχονεύρωσι. Ὅλα τὰ συμπτώματα θὰ ὑποχωρήσουν μαζύ. Πρέπει νὰ γίνη ὑπνοθεραπεία συστηματική. Ἂν αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη, νὰ πάρετε Tab. Largactil fl. No 1, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό.

Ἀπελπισμένο, Νέα Σμύρνη: Τὰ συμπτώματα καὶ ἡ συμπτωματολογία τῶν καταστάσεων, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ἐγκεφαλικὴ διάσεισι, εἶναι ἄπειρη. Ὅλα ὅσα μοῦ γράφετε ὀφείλονται σ' αὐτό. Αἴτιο εἶναι ἡ διάσεισι. Πρέπει νὰ γίνη ἀκτινογραφία κρανίου face - profil, ὡς ἐπίσης καὶ ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἡ ὕπαρξι ὀργανικῶν ἀλλοιώσεως. Γιὰ τὴ θεραπεία πρέπει νὰ γίνη προηγουμένως νευρολογικὴ ἐξέτασι.

Α. Α. 501, Π. Π.: Ἡ θεραπεία μὲ ἠλεκτροσόκ βελτίωσε τὴν κατάστασι, χωρὶς βέβαια νὰ ξεριζώση τὴν ἰδέα. Ἔγινε μόνο ἡ συναισθηματικὴ ἀπορρόφησι. Γι' αὐτὸ τὰ φαινόμενα τοῦ ἄγχους καὶ ὁ φόβος ὑπερχώρησαν. Συστηματικὴ θεραπεία δὲν ἔγινε. Μόνο τρία σὰν εἶντι λίγα, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουν τὴν κατάσταση. Πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ συστηματικὴ κλινικὴ θεραπεία.

Κεκμηκότα 1957, Πειραιᾶς: Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπεία στρέφεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὸ σεξουαλικὸ τομέα μὲ φάρμακα γενικῆς τονώσεως καὶ ὁρμόνες. Τὸ ζήτημα ὅμως βρίσκεται σὲ ἄλλο δρόμο. Ἡ ἀνωμαλία δὲν ὀφείλεται σὲ ἔλλειψι ὁρμονῶν, ἀλλὰ σὲ νευρικὴ δυστονία, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ σημερινὴ καὶ ἡ ἀπὸ πενταετίας παρατηρουμένη ἀνωμαλία. Πρέπει νὰ ἐξετασθῆτε νευρολογικῶς.

Ε. Κ., Σύρο: Τὰ αἴτια τῆς ἀναφροδισίας δυνατὸ νὰ εἶναι διαφόρου αἰτιολογίας, ὀργανικά, λειτουργικά, ψυχικά. Κάθε περίπτωσι εἶναι κάτι τὸ ξεχωριστό. Πρέπει νὰ ἐξετασθῆτε γυναικολογικῶς καὶ νευρολογικῶς, γιὰ νὰ καθορισθῆ τὸ εἶδος τῆς θεραπείας. Ἡ τεκνοποίησι εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς ξεχωριστό.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

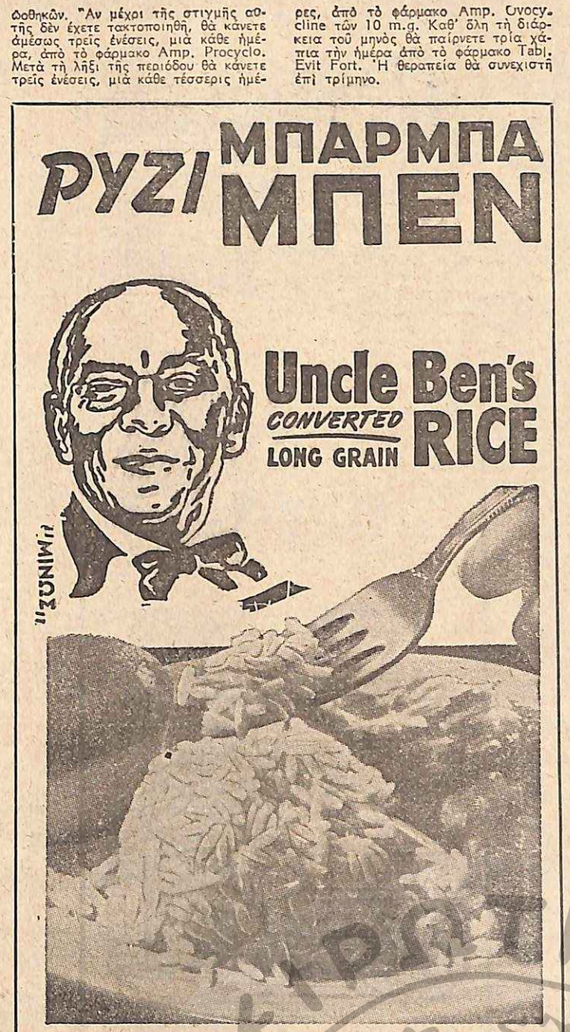
ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ
Uncle Ben's
CONVERTED
LONG GRAIN
RICE
ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ
● Πολλὲς φορὲς κρυώνει ξαναζεσταίνεται. καὶ παραμένει σπυρωτό.
● Διπλάσιο σὲ ἀπόδοσι
● Τώρα πιὰ ἀγοράσατε χύμα ρύζι μὲ τὰ πεταλάκια του
ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ UNCLE BEN'S
Ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ
ΕΠΙΤΥΧΙΑ 100%
"ΟΛΥΜΠΙΑ" ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 ● ΤΗΛ. 34.720 ● 25.708
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ Κ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ὁ μπογιαντισμένος

— Ἠβοί, ἄντρα μου, φώναξε ἡ Ἐφταλία, τί ρεζιλῆκι εἶν' αὐτὸ νὰ βάφῃς τὰ μουστάκια καὶ τὰ μαλλιά σου καὶ νὰ μοῦ κάνῃς τὰ μαξιλάρια μαῦρα, γερο-μπογιαντισμένε!

— Μὰ καὶ σύ, βρὲ γυναῖκα, βάφεις τὰ μαλλιά σου κι' ὅμως τὰ δικά σου τὰ λὲς περιποιημένα καὶ τὰ δικά μου μπογιαντισμένα. Δὲν πειράζει ὅμως... Ἔτσι εἶναι!... Ποτὲ δὲ μὲ πρόσεξες.

— Ντροπή σου, συνεχίζει ἡ Ἐφταλία, νὰ θὲς ἱστέρα ἱστερὰ νὰ κάνῃς τὸ παλληκαρᾶκι, γεροδούρα καὶ δὲν ἀφήνεις ἄσπρα τὰ μαλλιά σου γάχης ἀρχοντιὰ καὶ κεμπαρλῆκι.

— Γιατί νὰ τ' ἀφήσω ἄσπρα; Οὔτε παπᾶς, οὔτε δάσκαλος. οὔτε γιατρὸς εἶμαι, γιὰ νάχουνε ἐμπιστοσύνη οἱ πελάτες μου.

Μὰ ἡ Ἐφταλία, τὸ βιολί της:

— Τοῦ γέρου τὰ κανάκις, σὰν νερόβραστα σπανάκια!...

— Γυναῖκα, ἂς τὰ κογιοναμέντα! Ἐκεῖνα πούξερες μπιτίσανε!... Τὸ κουρκοῦτι τὸ τρώγανε οἱ παπουλῆδες μας. Τώρα καὶ στὰ 95 ὁ καθένας θὰ μπορῇ νὰ σπάῃ καρύδια μὲ τὰ... δόντια του. Γιατί, λοιπόν, νὰ φύγω ἀπ' τὸ λόχο τσὴ νιότης; Ἐπειδὴ ὁ βεσικὰς μου καὶ τὸ νοφοῦσι μου δίνει τὴ διαταγή, πρέπει νὰ τὸ βάλω κάτω; Νὰ πιάσω τὸ σκεπαρνοσκοτωμένο, νὰ λέω πὼς γέρασα καὶ νὰ μοῦ φωνάζουνε, καλὴ ψυχή; Ἔπειτα, μὴν ξεχνᾶς πὼς τώρα μὲ τὴ νοβοκαΐνη ὁ ἄντρας θ' ἀρχίσῃ νὰ γερνᾶ ὕστερα ἀπ' τὰ 125 χρόνια!

— Ὅμως τὸ τραγοῦδι λέει, συνέχισε ἡ Ἐφταλία γινατινά:

«Ἄντρας π' ἀρχίζει νὰ γερνᾶ, γίνεται ἀηγι' αὐτὸ οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τὴ νέα ἐσο-(δία. (δεῖα».

Μὰ ὁ Νικολάκης γκιζτισμένος τῆς λέει μὲ παράπονο:

— Ποτὲ δὲ μὲ πρόσεξες!

Καὶ γιὰ νὰ τσὴ τ' ἀποδείξῃ, ξεπόρτισε καὶ πῆρε ξοπίσω μιὰ πιτσιρίκα. Περίεργη ἡ Ἐφταλία βγῆκε νὰ δῇ ποῦ θὰ πάῃ ὁ γεροζαμπαρᾶς. Πράγματι, ὁ Νικολάκης τρέχει γκουστοῦρι, σφυρίζει, χιλιμιντρίζει κι' ἀρχίζει τσ' ἐπιχειρήσεις μὲ τὴ μικρούλα, ποὺ στάθηκε σ' ἕνα πασατιτσιρίκο νὰ φουνιστῇ καὶ νὰ φουνίστη καὶ τσ' εἶπε:

— Ἐγώ, κορίτσι μου, νὰ σοῦ προσφέρω τσὶ τσικολάντες...

— Μὰ γιατί, καλέ, αὐτὰ τὰ κουβαρνταλήκια; ρώτησε ναζιάρικα ἡ μικρούλα.

— Γιατί, σ' ἀγαπῶ!... μουρμούρισε ὁ Νικολάκης.

Καὶ σιγὰ καὶ μὲ τὸ μαλακὸ τὴν ἔσπρωξε σ' ἕνα ταξί.

Δυστυχῶς, ἐκεῖ ποῦδινε στὸ σωφὲρ τὴν ἀντρέσα νὰ τοὺς πάῃ σ' ἕνα σουπελλήδικο κέντρο, βάρδα φουρνέλλο ἀρριβάρισε ἡ Ἐφταλία, τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο τῆς πιτσιρίκας, τὸν ἔκανε ἁρπάγη στὴν ἀγκαλιά τσὴ κι' ἱκανοποιημένη, φώναξε στὸν ταξιτζῆ.

— Τράβα ἐκεῖ ποὺ σοῦπε!...

Ταμπλὰς κόντεψε νὰ τοὔρθῃ τοῦ Νικολάκη. Μὰ ἡ Ἐφταλία τύλιξε τὰ μπράτσα τσὴ στὸ λαιμὸ τοῦ Νικολάκη, ἱκανοποιημένη πὼς ἀκόμα γεννᾶ σεβντάδες ὁ μπογιατισμένος! Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ράδιο τραγουδοῦσε, καὶ ρωτοῦσε:

«Γ' εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη,
τ' εἶν' αὐτό;»

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

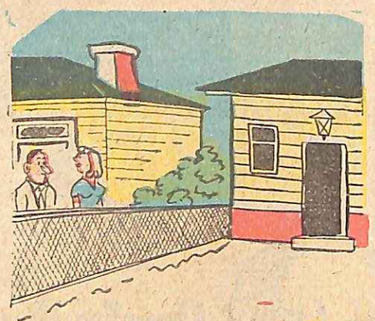

— Κύττα, Γιάννη! Οἱ γειτόνοι μας πάλι μαλώσανε!

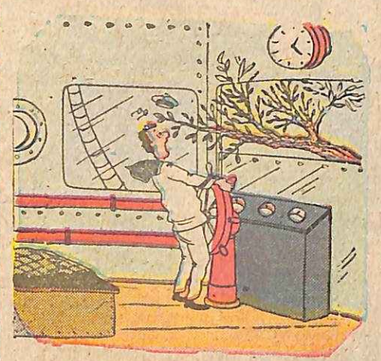

— Ξηρὰ ἐν ὄψει!...

— Ἐσὺ εἶσαι, Τζώρτζ; Πρόσεξες ποὺ ἔβανα τὸ ὡράκιτη μὲ κίτρινο γρῶμα;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἡ ψῆφος

Κουζούμ, πιροχτές, τὸ λοιπόν, ἐκολοὲς ἤτανε. Κι' ὡραῖα ἐπεράσαμε! Πάντα στὸ ἐκολοὲς ὡραῖα περνᾶμε. Τὸ ἕνα ὑποψήφιος μπύρα κερασμένο ἐκάνει. Τὸ ἄλλο ὑποψήφιος οὐζάκι κερασμένο ἐκάνει, παστουρμαδάκι, μεζεδάκι, λόουμε, βάϊ, βάϊ, πολὺ ὡραῖα ἐνεται. Τὸ ἕνας ὑποψήφιος μὲ λέει:

— Θὰ μὲ σταυρώσῃς, κ. Καραμπέτ;

— Μὰ τὸ Θεός, σὲ λέω, ἱστέ!

Τὸ ἄλλο ὑποψήφιος μὲ λέει:

— Θὰ μὲ σταυρώσῃς, κύριε Καραμπέτ;

— Ἀστεῖο πιοάμα, λέω. Καὶ ἅμα δὲ σταυριρώσω ἐσένα, ποιὸ νὰ σταυριρώσω;

Τὸ λοιπόν, ἐκεῖνοι ψέμματα μὲ λένε καὶ ἐγὼ ψέμματα τοὺς λέω. Τὸ ἕνας τὸν ἄλλο κοροϊδεύει, ἱστὲ αὐτὸ τὰ πιράμματα ἀπὸ τὸ ἐκολοὲς τὰ ἠξέρουμε χίτς καμμιὰ παρεξήγησι ντὲν ἐνεται, πολλὰ ἐλία ἐκάνουμε. Ἀμὲ τὸ ἄλλος; Τὸ γειτονάς μου τὸ μακαρίτης Ἀναστασάκης, πρὶν τιρία χρόνια πεθαμένος ζίνε, ἅμμα ἀπὸ ἕνα ὑποψήφιος στὸ ἱσπίτι του γράμμα ἰπῆρε, χαίρω ποσῶς περὶ ὑγείαν σου, κ. Ἀναστασάκη, τοῦ λέει, ἐλπίζω σταυριρὸν πιροτιμήσεώς σου, ἐμένα δοσμένο νὰ ἑκάνετε! Χού, χού, χού!

Ἱστὲ πιρωῖ-πιρωῖ ἐγὼ ἀπὸ ἱσπίτι μου σηκώνομαι, Σουρπουΐτσα μου λέω, ἐκολοϊκός μου βιβλιάριος νὰ μὲ δίνῃς, στὸ καλπηδὲς πηαίνω, ψῆφο μου εἰγμένο νὰ ἑκάνω. Τὸ βιβλιάριός μου ἱπαίρνω, στὸ τιμῆμα μου πηαίνω, μὰ κόσμος, πολλὴ οὐρὰ ἤτανε.

Βρέες καλῶς τὸν κ. Καραμπέτ, μὲ λένε. Καλημέρα!

— Καλημέρα, λέω.

— Τί θὰ ψηφίσῃς, Καραμπέτ;

Χίτς ποτέ, γιαβρούμ, λέει ποτὲ τὸ Καραμπέτ, ποιὸν ψηφισμένο θὰ ἑκάνῃ; Ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑποψήφιους μπορίτσα ἤπιε. σὺζάκι, μουζάκι, παρστουρμαδάκι φελιὰν φιστίκ, κατεβασμένο ἑκανε! Τὸ λοιπόν, λέει ποτὲ τὸ Καραμπὲτ σὲ ποιὸν ἀπὸ ὅλους τὸ ψῆφος του δοσμένο θὰ ἑκάνῃ;

— Γιαβρούμ, λέω, τὸν καλύτερο ἀπὸ ὅλους ψηφισμένο θὰ ἑκάνω καὶ τὸν σταυρός μου θὰ ἐδίνω.

Κάποιος μὲ λέει:

— Θὰ ψηφίσετε Καραμανλή, κ. Καραμπέτ;

— Γιαβρούμ, λέω, στῷ νοῦς μου τὸν ἔχω. ἅμα χίτε ἂν θὰ ψηφίσω, ντὲν ἠξέρω.

Ἄλλος μὲ λέει:

— Θὰ ψηφίσετε Φιλελευθέρους;

— Φιλελευθέρους-μιλελευθέρους πολὺ ἀσημένους ἑκάνω, ἅμμα χίτς νὰ σὲ πῶ τί θὰ ἑκάνω, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἠξέρω.

Ἄλος μὲ λέει:

— Μήπως θὰ ψηφίσετε λαϊκούς, κ. Καραμπέτ;

— Λαϊκούς, μαϊκούς, λέω, πολὺ ἐκτίμησις ἔχω, ἅμμα ἂν θὰ ἐδώσω ἰψῆφο μου, ντὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ λέω.

Ἄλλος τότε, μὲ λέει:

— Τότε, λοιπόν, σίγουρα θὰ ψηφίσετε ΕΔΑ.

— Ἐδά, μεδά, φελιὰν φιστίκ, ἠμπορεῖ ψηφισμένο νὰ ἑκάνω, ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἑκάνω, τί νὰ σὲ πῶ, γιαβρούμ; Ἅμα μέσα στὸ κάλπη θὰ ἰμπαίνω, χίτς τί θὰ κάνω ντὲν ἠξέρω.

Ἱστέ, λοιπόν, ὅλοι σκασμένοι ἔϊναν, ἅμμα τίποτα ντὲ ἑκαταλάβανε.

Τὸ λοιπόν, ὅταν σειρά μου ἦρθε, μέσα ἰμπῆκα, ψῆφος μου ἔρριξα καὶ ὅταν ἰβγῆκα, ρωτημένο μὲ κάνουνε:

— Λοιπόν; Τί ψήφισες, κ. Καραμπέτ; Μπορεῖς νὰ μᾶς πῇς τώρα;

— Ἱστέ, τώρα, ἠμπορῶ νὰ σᾶς λέω.

— Ποιόν, λοιπόν, ἐψήφισες;

— Τόν.., καλύτερος ψηφισμένο ἔκανα!

Χού, χού, γού, πολλὰ ἔλια ἔκανα, Ἱστέ, κουζούμ, ἑκολοὲς ὡραῖο πιρόαμμα εἶναι. Μακάρι πάντα τέτοια νὰ εἴχαμε. Χού, χού, χού!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

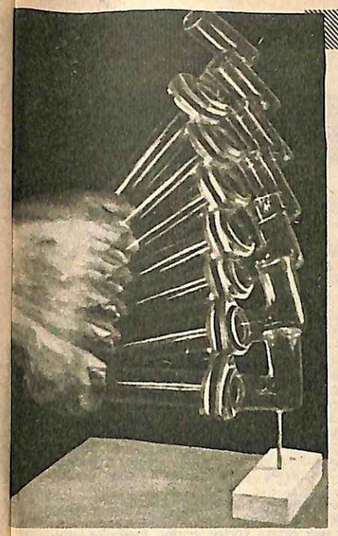

Ο "μάγος" ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ

Χιλιάδες βαθμοί, ἀλλὰ γιὰ λίγες στιγμές..

Τὸ γυαλὶ ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶναι φτιαγμένος αὐτὸς ὁ ὡλόνας ἔχει ὑποβληθῆ σὲ ἐπιστημονικὴ θέρμανσι καὶ ψῦξι κι' ἔχει γίνει τόσο στερεό, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ σφυροκοπήσῃ μ' αὐτὸ ἕνα καρφί!

Ὁ ΡΕΝΤ ΧΕΝΣ ἔχει ἕνα «φοῦρνο» σ' ἕνα προάστειο τῆς Φιλαδελφίας. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ φοῦρνος του διαφέρει πολὺ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἀναπτύσσει θερμότητα, ὄχι ἑκατοντάδων, ἀλλὰ χιλιάδων βαθμῶν. Στεγάζεται σ' ἕνα κτίριο τεράστιο καὶ μοντέρνο. Καὶ τὸ προσωπικό φορεῖ στολὲς ἀπὸ ἀλουμίνιο ἐπενδεδυμένο μὲ ἀμίαντο, ὅταν ἀντιμετωπίζῃ τὴν κόλασι τῆς θερμότητος μέσα στὴν ὁποία ἐργάζεται.

Πράγματι, ὁ ὄρεντ Χενς χρησιμοποιεῖ τὴ μεγάλη θερμότητα μὲ ἀσυνήθιστους τρόπους, γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ πράγματα, ποὺ θὰ ἦσαν ἀλλοιῶς ἀδύνατα ἢ θὰ στοίχιζαν ὑπερβολικά.

Τὸ μυστικό του εἶναι ἡ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴ ρύθμισι τῆς θερμοκρασίας καὶ τοῦ χρόνου ἐπιδράσεως τῆς θερμότητος. Νὰ ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα:

Πρὸ καιροῦ, κάποιος ἐργοστασιάρχης κονσερβῶν κρέατος ζήτησε ἀπ' τὸ Χένς νὰ λύσῃ ἕνα πρόβλημα τῆς ἐργασίας του: Ἡ ἀποτρίχωσι τῶν σφαγμένων χοίρων γινότανε μὲ καφάλισμα. Ἔτσι, ἀπαιτοῦσε πολλὴ ὥρα γιὰ τὸ κάθε ζῶο, καὶ συχνὰ καιγόταν καὶ τὸ κρέας.

Ὁ Χένς ἐπινόησε λοιπὸν ἕνα εἰδικὸ φοῦρνο, μέσα ἀπ' τὸν ὁποῖο περνᾶνε συνεχῶς οἱ σφαγμένοι χοίροι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Στὸ ἐσωτερικό του, ὑπάρχουν διευθετημένοι ὁλόγυρα καυστῆρες, σὲ τέτοιες θέσεις ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ὅλοι μαζὶ τὸ σχῆμα τοῦ σώματος τοῦ χοίρου. Ἔτσι, ὅλα τὰ μέρη τοῦ ζώου βρίσκονται στὴν ἴδια ἀπόστασι ἀπὸ τὴ φλόγα τῶν καυστήρων.

Καθὼς περνάει ὁ κάθε χοῖρος, τὸ πόδι του σπρώχνει ἕνα διακόπτη, ποὺ ἀνάβει αὐτομάτως τοὺς καυστῆρες καὶ τοὺς ξανασβύνει ἀμέσως. Τὸ δέρμα λοιπὸν τοῦ ζώου δέχεται παντοῦ θερμότητα 1900 βαθμῶν, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Κι' ἔτσι καφαλίζονται τελείως οἱ τρίχες, ἐνῶ ἡ θερμοκρασία τοῦ δέρματος δὲν προφτάνει ν' ἀνεβῇ οὔτε κατὰ ἕνα βαθμό!

Μ' ἕνα παρόμοιο «φοῦρνο» ξεπουπουλίζονται τελείως τὰ κοτόπουλα σ' ἕνα ἄλλο μεγάλο ἐργοστάσιο κονσερβῶν.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ ἐργοστάσιο εἶχε παρουσιαστῆ τὸ πρόβλημα τοῦ γρήγορου, εὐκόλου καὶ ...ἀδάκρυτου καθαριομοῦ τῶν κρεμμυδιῶν, σὲ μεγάλες ποσότητες. Καὶ σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν περίπτωσι χρησιμοποιήθηκε μὲ κατάλληλο τρόπο ἡ θερμότης, ὥστε νὰ καίῃ τὴν ἐξωτερικὴ σκληρὴ φλοῦδα τους χωρὶς νὰ πειράξῃ τὸ ἐσωτερικό τους. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ καθαρίζει 2 τόννους κρεμμύδια τὴν ὥρα. Δὲ χρειάζεται δὲ κἂν ν' ἀπομακρύνωνται οἱ φλοῦδες, γιατὶ καίγονται τελείως.

Ἄλλοτε πάλι, ὁ Χένς ἔθεσε τὴν ἐφευρετικότητά του καὶ τὴν πεῖρα του στὴ διάθεσι τῶν βιομηχάνων ὑφασμάτων. Πολλὲς φορές, τὰ καινούργια ὑφάσματα, ἐνῶ πρέπει νὰ εἶναι λεῖα, ἔχουν στὴν ἐπιφάνειά τους νοῦδι καὶ κλωστίτσες. Γιὰ νὰ φύγουν ὅλ' αὐτὰ μὲ μηχανικὰ μέσα, χρειάζεται πολὺς κόπος καὶ δαπάνη.

Ὁ Χένς ἀνέλαβε νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα. Πειραματίσθηκε ἐπὶ πολλὲς μέρες μ' ἕνα εἶδος βαμπακεροῦ ὑφάσματος κι' ἐπέτυχε ἀριστα ἀποτελέσματα, ἐκθέτοντάς το σὲ θερμοκρασία 1000 βαθμῶν ἐπὶ 7 δευτερόλεπτα ἀκριβῶς. Ἔξη δευτερόλεπτα ἦσαν ἀνεπαρκῆ, ἐνῶ σὲ ὀκτὼ καιγόταν τὸ ὕφασμα. Μ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ μέθοδο ἀπαλλάσσονται τώρα τὰ καινούργια ὑφάσματα ἀπ' τὸ ἀνεπιθύμητο χνοῦδι. Ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ τόση ἀκρίβεια, ὥστε, ἂν π. χ. τὸ μηχάνημα ἔχῃ ρυθμισθῆ γιὰ λευκὰ ὑφάσματα καὶ περάσουν ἀπ' αὐτὸ μαῦρα (ποὺ ἀπορροφοῦν περισσότερη θερμότητα), καίγονται τελείως!

Μιὰ ἄλλη τεχνικὴ ἐπιτυχία τοῦ Χένς ἀφορᾶ τὴν πολύχρωμη ἐκτύπωσι τῶν περιοδικῶν μεγάλης κυκλοφορίας. Ἡ ταχύτης τῆς ἐκτυπώσεως αὐτῆς ἦταν πρὶν περιωρισμένη κι' ἡ ἀπόδοσι ὄχι καλή, γιατὶ τὰ χρωματιστὰ μελάνια ἀργοῦσαν νὰ στεγνώσουν πάνω στὸ γυαλιστερὸ χαρτί. Ὁ Χένς ἐφάρμοσε στὰ κυλινδρικὰ πιεστήρια ἕνα ἐξάρτημα, ποὺ θερμαίνει τὸ τυπωμένο χαρτὶ σὲ 1.100 βαθμούς, γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα. καθὼς περνάει ὁλοταχῶς ἀπ' τοὺς κυλίνδρους τοῦ πιεστηρίου. Ἔτσι στεγνώνει ἀμέσως τὸ μελάνι, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε τὸ χαρτί.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ, τὰ πιεστήρια παράγουν στὸ λεπτὸ 1. 500 ἀντίτυπα μὲ 4 ἢ 5 χρώματα!

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις χρησιμοποιεῖται ἡ «ἀκτινοβολος θερμότης», ἐκείνη δηλαδὴ ποὺ ἀντανακλᾶται, σὰν τὸ φῶς, ἀπὸ γυαλιστερὲς ἐπιφάνειες.

Οἱ ἠλεκτρομαγνητικὲς ἀκτῖνες της (ποὺ εἶναι τῆς ἴδιας φύσεως μὲ τὶς ἡλιακὲς) κινοῦνται μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός. Αὐτὸ ἐπιτρέπει νὰ ρυθμίζεται μὲ μεγάλη ἀκρίβεια ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ἐπιδράσεώς τους.

Ἐξ ἄλλου, διευθετῶντας τοὺς καυστῆρες στὴ σειρὰ ἢ κυκλικὰ ἢ μὲ ἄλλο τρόπο, ὁ Χένς κατορθώνει ὥστε ἡ ἔντονη θερμότης νὰ ἐπιδράσῃ ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ χρειάζεται. Ὅταν π. χ. ἕνα ἐργοστάσιο τρακτὲρ ζήτησε νὰ «βάφωνται» μόνο τὰ δόντια τῶν τροχῶν τους, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τους (γιὰ νὰ μὴ γίνωνται εὐθραυστοι), ὁ καταλλήλος «φοῦρνος» πῆρε σχῆμα κυκλικό, ὥστε νὰ λευκοπυρώνουν οἱ καυστῆρες τὸ γύρο μόνο τῶν τροχῶν.

Δημιούργημα ἐπίσης τοῦ Χένς εἶναι ἕνα «τοῦννελ», μήκους 1 μιλίου, μέσα στὸ ὁποῖο δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ κυττάξῃ χωρὶς μαῦρα γυαλιὰ — τόση εἶναι ἡ λάμψι τῶν καυστήρων του. Χρησιμεύει γιὰ τὴ διαπύρωσι τοῦ ἀτσαλένιου περιδλήματος τῶν μεγάλων πάνκς, ποὺ πρέπει νὰ «βαφῇ» καὶ νὰ γίνῃ ἐξαιρετικὰ σκληρό.

Οἱ ἶνες τοῦ γυαλιοῦ παράγονταν ἄλλοτε μὲ τὴν κατάλληλη χρησιμοποίησι ἀτμοῦ. Γίνονταν ὅμως εὐθραυστες μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν μόνο γιὰ μερικὲς βιομηχανικὲς ἐφαρμογές. Τώρα ἡ ἐργασία γίνεται μὲ καυστῆρες, ποὺ λυώνουν τὸ γυαλὶ καὶ συγχρόνως τὸ διασκορπίζουν, ὥστε νὰ μεταβάλλεται σὲ λεπτὲς καὶ εὐλύγιστες («τρίχες»). Μ' αὐτὸ τὸ ὑλικὸ κατασκευάζονται ἀκαυστα ὑφάσματα, μονώσεις ψυγείων, κλπ.

Ἡ κατασκευὴ τῶν μοντέρνων καμπύλων παρ-μπριζ γιὰ αὐτοκίνητα θὰ στοίχιζε πανάκριβα, ἂν δὲ γινότανε μὲ μιὰ μέθοδο ποὺ ἐπινόησε ὁ Χένς.

Ἀφοῦ κοπῇ ἕνα ἐπίπεδο κρύσταλλο στὸ κατάλληλο σχέδιο, περνάει κατόπιν ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ μακοὺ «φοῦρνο», ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα τοῦννελ.

Τὸ γυαλὶ μαλακώνει τότε ἀπ' τὴ θερμότητα καί, μὲ τὸ βάρος του, παίρνει τὸ καμπύλο σχῆμα ἑνὸς «καλουπιοῦ» ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω.

Τὸ φίλτρο αὐτὸ ἀπὸ κεραμικὴ οὐσία ἔχει σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο τοῦ 5 ἑκατομμύρια πόρους, τόσο μικροὺς ὥστε δὲν ἀφίνουν νὰ περάσουν τὰ μικρόβια

Ὅταν φτάνῃ στὸ τέλος τοῦ τοῦννελ, εἶναι πιὰ ἕτοιμο γιὰ νὰ τοποθετηθῇ στὴ θέσι του.

Ὁ Χένς πρόσφερε ἐπίσης μιὰ σπουδαία ἐξυπηρέτησι σ' ἕνα εἰδικὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, ποὺ ἑτοιμάζει καλλιέργειες καρκινωδῶν κυττάρων καὶ ἐφοδιάζει μ' αὐτὲς τὰ ἐργαστήρια ὅλου τοῦ κόσμου, γιὰ τὶς ἐρευνές τους.

Ἡ «τροφὴ» γι' αὐτὲς τὶς καλλιέργειες παράγεται ἀπὸ ἐμβρυο κόττας 9 ἡμερῶν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ περιέχῃ οὔτε ἕνα μικρόβιο, ἀπ' τὸν ἀέρα ἢ ἀπὸ τ' αὐγό, γιατὶ ἀλλοιῶς ἀποτυγχάνει ἡ καλλιέργεια τῶν κυττάρων. Ἡ τελεία αὐτὴ ἀπολύμανσις ἐπιτυγχάνεται μ' ἕνα φίλτρο ἀποτελούμενο ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ κεραμικὴ οὐσία, ποὺ ἔχει 5 ἑκατομμύρια πόρους σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο, τόσο μικροὺς ὥστε νὰ μὴν ἀφίνουν νὰ περάσουν τὰ μικρόβια.

Τὰ φίλτρα αὐτὰ ἀπορροφοῦν τόσο ἔντονα τὴν ὑγρασία, ὥστε, ἂν ἀκουμπήσῃ κανεὶς ἀπάνω τὴ γλῶσσα του, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ!...

Τέλος, ὁ Χένς ἔδωσε τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς νέων μεταλλικῶν κραμάτων, ποὺ ἀντέχουν στὶς ὑψηλότατες θερμοκρασίες τῶν κινητήρων τῶν ἀεριωθουμένων ἀεροπλάνων (γύρω ἀπὸ τοὺς 1.000 βαθμούς).

Παρασκευάσθηκε ἐξ ἄλλου μὲ τὶς μεθόδους του ἕνα εἶδος πορσελάνης, ποὺ ἀντέχει σὲ θερμοκρασία μέχρι 2.000 βαθμῶν καὶ προορίζεται γιὰ τὰ κατευθυνόμενα βλήματα.

Πάνω σ' αὐτὰ τὰ καλούπια τοποθετοῦνται τὰ ἐπίπεδα κρύσταλλα τῶν παρ-μπρίζ, γιὰ νὰ περάσουν ἔπειτα μέσα ἀπὸ ἕνα τοῦννελ μὲ καυστῆρες, ἀπου τὸ γυαλὶ μαλακώνει καὶ παίρνει μονάχο του τὸ καμπύλο σχῆμα τοῦ καλουπιοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε. ΜΑΛΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Πέρασαν πολλά χρόνια κι' ο Ρεμής τώρα καθόταν στὸν πύργο τῶν προγόνων του, στην Ἀγγλία. Γυναῖκα του ἦταν ἡ Λίζα ποὺ δὲν ἦταν πιὰ βουβή, κι' εἶχαν ἕνα ὁμορφο ἀγοράκι, ποὺ τὸ φρόντιζε ἡ μάνα-Μπαμπινέζα. Ὁ Ματτίας ἦταν μεγάλος καλλιτέχνης τοῦ βιολιοῦ. Κι' ὅσο γιὰ τὸν Ἀρθρούρο, ἤθελε νὰ πάρη γυναῖκα του τὴ Χριστίνα, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ματτοῦ παιδιοῦ του, εἶχε προσκαλέσει στὸν πύργο του ὅλους τοὺς παληοὺς φίλους του...

62ον

Ἡ Λίζα δὲν ἄφησε καθόλου τὴ μητέρα μου, ποὺ τὴ μεγάλωσε, τὴ μόρφωσε σὰν παιδί της. Ἔτσι ἔγινε μιὰ ὁμορφη κόρη, προικισμένη μ' ὅλες τὶς χάρες, μ' ὅλα τὰ προτερήματα. Γι' αὐτὸ τὴ λατρεύω! Ζήτησα ἀπὸ τὴ μητέρα μου νὰ μοῦ τὴ δώση γυναῖκα, κοινωνικὴς διαφορᾶς, ἡ μητέρα μου δὲ μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ ... αὐτὸ τὸ γάμο, ποὺ σκανδάλισε μερικοὺς συγγενεῖς μας. Ἀπὸ τοὺς τέσσερις, ποὺ δυσαρεστήθηκαν τότε, οἱ τρεῖς ξαναγύρισαν γοητευμένοι ἀπὸ τὶς χάρες τῆς Λίζας. Κι' ὁ τέταρτος δὲν περιμένει γιὰ νὰ γυρίση κι' αὐτός, παρὰ νὰ τοῦ κάνουμε μιὰ ἐπίσκεψη, νὰ τοῦ ζητήσουμε συγγνώμη ποὺ εἴμαστε εὐτυχεῖς! Κι' ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ θὰ γίνη αὔριο.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ἡ Λίζα μπαίνοντας. Μοῦ κρύβονται;... Λένε ὅλο κρυφά... Φορντ... Ἄλλο ἔφυγε γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Τσέγκ-φερρού... Τί σημαίνουν αὐτά, παρακαλῶ;

Χαμογελοῦμε, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀποκρυνόμαστε. Ἀγκαλιάζει τότε τὴ μητέρα μου καὶ φιλώντας την τρυφερά, τῆς λέει:

— Ἀφοῦ εἴσαστε καὶ σεῖς, μητέρα, στὴ συγωμοσία, δὲν ἀνησυχῶ πιά. Εἶμαι βέβαιη πὼς φροντίσατε πάλι, γιὰ τὴν εὐτυχία μας, ὅπως πάντα. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν εἶμαι λιγώτερο περίεργη νὰ μάθω...

Ἡ ὥρα πέρασε. Καὶ τὸ ἀμάξι, ποὺ εἶχε στείλει στὸ σταθμὸ τοῦ Φερρού, γιὰ νὰ πάρη τὴν οἰκογένεια τῆς Λίζας, θὰ γυρίση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Τότε γιὰ νὰ παίξω μὲ τὴν περιέργειά της, παίρνω ἕνα κιάλι, ποὺ συνήθως κυττάζουμε μ' αὐτὸ τὰ πλοῖα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸ γυρίσω πρὸς τὴ θάλασσα, τὸ γυρίζω πρὸς τὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου θαρχόταν σὲ σίγο τὸ ἀμάξι.

— Κύτταξε μ' αὐτὸ τὸ κιάλι, λέω τῆς Λίζας, κι' ἡ περιέργειά σου θὰ ἱκανοποιηθῆ. Κυτάζει... Μὰ δὲ βλέπει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν ἄσπρο δρόμο, γιατὶ κανένα ἀμάξι δὲν περνᾶ ἀκόμη.

Τότε βάζω κι' ἐγὼ τὰ μάτια στὸ κυάλι. Καί, μὲ τὸν τόνο τοῦ Βιτόλη, ὅταν ἐβγαζε λόγο πρὸς τὴν ἐντυμη ὁμήγυρι, ἀρχίζω:

— Πῶς δὲ βλέπεις τίποτα; Εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, θαυμάσιο, μαγικὸ αὐτὸ τὸ κιάλι! Μ' αὐτό, ἐγὼ περνῶ τὴ θάλασσα καὶ φτάνω στὴ Γαλλία. Νά, ἕνα κομψὸ σπιτάκι, στὰ περίχωρα τοῦ Σῶ. Ἕνας ἄνθρωπος ἀσπρομάλλης μιλάει μὲ δυὸ γυναίκες, ποὺ τὸν περιστοιχίζουν. «Πάμε γρήγορα, τοὺς λέει, θὰ χάσουμε τὸ πραινο καὶ δὲ θάμαι στὴν Ἀγγλία, ὅταν θὰ γίνουν τὰ βαφτίσια τοῦ ἐγγονοῦ μου! Κυρὰ Κατερίνα, βιάσου λιγάκι, σὲ παρακαλῶ! Δέστερημένη».

«Πῶς; Τί σημαίνει αὐτό, Στεφανίτσα; Μὴ μᾶς κάνης σὲ παρακαλῶ τὸ χωροφύλακα! Ἡ παρατήρησί μου ἦταν ὁλωσδιόλου φιλική. Δὲν ξέρω πὼς ἡ Κατερίνα εἶναι ἡ καλλίτερη ἀδελφὴ τοῦ κόσμου, ὅπως ἐσὺ ἡ καλύτερη κόρη; "Επειτα, δίνει ὁδηγίες πὼς νὰ περιποιοῦνται τὰ λουλούδια του, ὅσο θὰ λείπη...

Γυρίζω τὸ κιάλι, σὰν νάθελα νὰ κυτιάξω πρὸς ἄλλο μέρος. Καὶ μὲ τὸ ἴδιο ὕφος ἐξακολουθῶ:

— Ναί, τώρα βλέπω ἕνα πλοῖο, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὶς Ἀντίλλες καὶ φτάνει στὴ Χάβρη. Μέσα εἶναι ἕνας νέος, ποὺ γυρίζει ἀπὸ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ στὶς χῶρες τοῦ Ἀμαζονίου. Φέρνει χλωρίδα ἄγνωστη στὴν Εὐρώπη. Τ' ὄνομά του εἶναι Βενιαμὶν Ἀσκέν. Ἔχει γίνει κιόλας διάσημος. Τώρα θέλει νὰ φτάση γρήγορα στὴ Χάβρη καὶ νὰ βρῆ τὴν οἰκογένειά του στὸ Μίλλιγκαν-Πάρκ. Τὸ κιάλι μου τὸ μαγικὸ τὸν ἀκολουθεῖ. Ἤστος! Μπῆκε στὸ πλοῖο τοῦ Σαιούθαμπτον... Ἔφτασε!

Ξαναγυρίζω τὸ κιάλι μου ἀλλοῦ κι' ἐξακολουθῶ:

— Νά, ὁ σιδηρόδρομος... Βλέπω δυὸ ἐπιβάτες σ' ἕνα βαγόνι... Ἕνα γέρο κι' ἕναν νέο... Καὶ τοὺς ἀκοῦω ποὺ συνομιλοῦν. «— Πολὺ καλὸ γιὰ μᾶς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! —Πολύ, Δάσκαλε! —Θὰ δῆς τὴν οἰκογένειά σου, ἀγαπητέ μου Ἀλέξη. Θὰ σφίξουμε τὸ χέρι τοῦ Ρεμῆ, ποὺ δὲν τὸν ξεχνοῦμε. Καὶ θὰ ἐπισκεφτοῦμε στὸ γυρισμὸ καὶ τὰ περίφημα ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Οὐαλλίας. Θὰ δῆς πολλὰ πράγματα καὶ θὰ μπορέσης νὰ κάνης πολλὲς βελτιώσεις στὸν Τρουγέρα μας, γιὰ νὰ στερεωθῆ ἡ θέσι ποὺ πῆρες μὲ τὴ δουλειά σου. Κι' ἐγὼ θὰ πλουτίσω ἀκόμα τὴ συλλογή μου, ποὺ θὰ τὴ χαρίσω στὴ Βάρση, κρίμα μόνο ποὺ δὲ μπόρεσε νάρθη κι' ὁ Γκασπάρ!».

"Ηθελα νὰ ἐξακολουθήσω. Μὰ ἡ Λίζα δὲ μ' ἄφησε γιατὶ ὥρμησε καὶ μ' ἀγκάλιασε.

— Ω, τί ὡραία ἐκπλῆξι! φώναξε συγκινημένη.

— Δὲν πρέπει νὰ εὐχαριστῆς ἐμένα, ἀλλὰ τὴ μητέρα. Αὐτὴ θέλησε νὰ μαζευτοῦν ἐδῶ ὅλοι ὅσοι μοῦ φέρθηκαν τότε καλά... Θὰ ἔρθη ἀκόμα κι' ὁ Μπόμπ ποὺ σήμερα εἶναι διασήμος, καθὼς κι' ὁ ἀδελφός του, ποὺ κυβερνᾶ ἀκόμα τὴν «Ἐκλειψη».

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκοῦμε ἕνα ἁμάξι κι' ἔπειτα ἄλλο. Τρέχουμε στὸ παράθυρο καὶ βλέπουμε τὸν πατέρα τῆς Λίζας, τὴ θεία της τὴν Κατερίνα καὶ τ' ἀδέλφια της, τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸ Βενιαμίν. Κοντὰ στὸν Ἀλέξη κάθεται ἕνας γέρος κάτασπρος καὶ κυρτός: εἶναι ὁ Δάσκαλος. Ἀπὸ τ' ἄλλο ἁμάξι, μᾶς χαιρετοῦν ὁ Ματτίας κι' ἡ Χριστίνα. Ἔπειτα ἔρχεται ἓν' ἁμαξάκι ποὺ τὸ διευθύνει ὁ ἴδιος ὁ Μπόμπ. Ὁ Μπόμπ ἔχει πάντα τὸ ὕφος ἑνὸς τζέντλεμαν. Καὶ δίπλα του, ὁ ἀδελφός του, ὁ ἴδιος πάντα ὁ τραχὺς θαλασσινός, ποὺ μᾶς πῆγε στὸ Ἰζυνύ.

Κατεβαίνουμε γρήγορα τὴ σκάλα, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦμε στὴν εἴσοδο ὅλους τοὺς καλεσμένους μας.

Τὸ γεῦμα μᾶς ἑνώνει ὅλους στὸ ἴδιο τραπέζι. Καὶ φυσικὰ μιλοῦμε γιὰ τὰ περασμένα.

— Στὴ Βάδη, λέει ὁ Ματτίας, στὴ σάλα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἐπαιζαν χαρτιά, εἶδα ἕνα τζέντλεμαν μὲ κάτασπρα μυτερὰ δόντια, ποὺ γελοῦσε διαρκῶς μ' ὅλη του τὴν κακοτυχία. Δὲ μὲ γνώρισε. Καὶ μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ γυρέψη ἕνα φιορίνι, γιὰ νὰ τὸ παίξη μὲ τὰ δικά του. Τοῦ τὸ δώσα. Μὰ δὲν τοῦ ἔφερε γοῦρι. Ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν τάχασε ὅλα!...

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτὸ μπροστὰ στὸ Ρεμῆ, ἀγαπητὲ Ματτία; εἶπε ἡ μητέρα μου. Εἶναι ἱκανὸς νὰ στείλη βοήθημα στὸ θεῖο του!

— Ἐννοεῖται, μητέρα!

— Καὶ τότε ποιὰ θᾶναι ἡ τιμωρία του;

— Αὐτὸ ἀφριβῶς. Ὁ θεῖος μου, ποὺ θυσίασε τὰ πάντα στὸ "χρῆμα, θὰ χρωστᾶ τὸ ψωμί του σ' ἐκείνους ποὺ καταδίωξε καὶ ποὺ ἐλήλησε τὸ θάνατό τους...

— "Εχω νέα γιὰ τοὺς συνενόχους του, εἶπε, ὁ Μπόμπ.

— Γιὰ τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνο Ντρίσκολ; ρώτησε ὁ Ματτίας.

— "Οχι, γιὰ τὸν ἴδιο, ἀλλὰ γιὰ τὴν οἰκογένεια. Ἡ κυρία Ντρίσκολ κάπκε μιὰ μέρα, γιατί, μεθυσμένη, ἀντὶ νὰ ξαπλώθῆ στὸ τραπέζι, ξαπλώθηκε στὸ τζάκι. Ὁ "Αλλεν κι' ὁ Νέντ καταδικάστηκαν σ' ἐξορία καὶ πᾶνε νὰ βροῦνε τὸν πατέρα τους.

— Κι' ἡ Καίτη;

— Αὐτὴ περιποιεῖται τὸν παππού της, ποὺ ζῆ ἀκόμη. Κάθονται στὴν Αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος. Ὁ γέρος ἔχει λεπτά. Δὲν ὑποφέρουν...

Ἀφοῦ σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁ Ματτίας μὲ πῆρε παράμερα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἔχω μιὰ ἰδέα. Τόσες φορὲς παίξαμε μουσικὴ γι' ἀνθρώπους ποὺ μᾶς ἦταν ἀδιάφοροι. Δὲν παίζουμε λίγη καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ ἀγαπᾶμε;

— Ἐσὺ δὲ μπορεῖς νὰ κάνης χωρὶς μουσική! Γιὰ θυμήσου ὅμως καὶ τὸν πανικὸ τῆς ἀγελάδας μας!...

— Παίζουμε τὴ ναπολιτάνικη καντσονέττα;

— Μὲ χαρά! Αὐτὴ δὲν ξανάδωσε τὴ φωνὴ στὴ Λίζα;

Καὶ παίρνουμε τὰ ὄργανά μας. Ὁ Ματτίας ἀπὸ μιὰ ὁμορφη θήκη, ντυμένη μὲ βελοῦδο, βγάζει ἕνα παλιὸ βιολί. Κι' ἐγὼ ξεσκεπάζω μιὰ ἄρπα ποὺ τὸ ξύλο της, ξεπλυμένο ἀπὸ τὶς βροχές, ἔχει ξαναπάρει τὸ φυσικό του χρῶμα.

Ἕνας σκύλος τότε παρουσιάζεται. Εἶναι ὁ Κάπης, γέρος, κουφός. Βλέπει ὅμως καλά. Κι' ἀμα εἶδε τὴν παληὰ ἄρπα, ἔτρεξε, ἀπὸ τὸ μακελιὰρι ποὺ ἦταν ξαπλωμένος, κουτσαίνοντας γιὰ τὴν «παράστασι».

Τραγουδοῦμε τὴν καντσονέττα. Κι' ὕστερα ὁ Κάπης μ' ἕνα δίσκο στὸ στόμα, γυρίζει τὴν «ἐντιμη ὁμήγυρι». Τί εἰσπραξη! Μοῦ τὴ φέρνει θαμπωμένος! Ποτὲ δὲ μαζέψαμε τόσα. Ἑκατὸν ἑβδομῆντα φράγκα, ὅλο ἀσήμι καὶ χρυσάφι.

Τὸν φιλῶ στὴ μύτη, ὅπως ἔλεγε. Κι' ἡ ἐνθύμησι αὐτὴ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοῦ ἐμπνέει μιὰ ἰδέα, ποὺ τὴν λέω ἀμέσως:

— Αὐτὰ τὰ 170 φράγκα εἶναι ἡ πρώτη εἰσφορὰ γιὰ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς Ἀσύλου γιὰ τοὺς μικροὺς πλανόδιους μουσικούς. Ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ θὰ βάλουμε τὰ ὑπόλοιπα.

— Κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ματτίας, προσφέρω τὴν εἴσπραξι τοῦ πρώτου μου κοντσέρτου στὸ Λονδῖνο.

Μένει ἀκόμα στὸ χειρόγραφό μου μιὰ σελίδα. Θὰ γράψω σ' αὐτὴ τὰ λόγια τῆς ναπολιτάνικης καντσονέττας μου, κι' ὁ Ματτίας ἂς προσθέση τὴ μουσική:

Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα,
γιὰ σᾶς τί δάκρυα ποὔχω χυμένα!
Νυχτώνει, πρόβαλε, πές μου μιὰ λέξι,
καὶ στὰ μεσάνυχτα, ἥλιος θὰ φέξη.

★

Διψοῦν τὰ ρόδα σου κι' οἱ ἄσπροι κρῖνοι,
νὰ βγῆ ἡ ἀφέντρα τους νὰ τὰ ποτίση.
Θαρρεῖς τὸ μάτι μου νερὸ πὼς χύνει;
Ἄχ! χύνει δάκρυα, δὲν εἶναι βρύση!

★

Δὲς τ' ἄστρα χλώμιασαν, κρατῶ νυχτέρι,
προσμένω κι' ἔγιναν οἱ ὧρες χρόνια...
Ἂν λείψη ἡ "Ανοιξι, τὸ καλοκαῖρι
ἡ γῆ μαραίνεται, σιγοῦν τ' ἀηδόνια.

Κι' ἐγὼ στὴ θύρα σου μὴν πῆς πὼς ψάλλω
κλειστὸ παράθυρο ὅταν κυτάζω.
Τί τὸ τραγούδι μου δὲν εἶναι ἄλλο
παρὰ στενάγματα πικρὰ ποὺ βγάζω...»

ΤΕΛΟΣ

Χιούμορ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς φτάνει ξαφνικὰ στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ ἐξετάση τοὺς μαθητὰς καὶ ρωτάει:

— Μπορεῖ κανένα παιδὶ νὰ μοῦ πῆ πόσο κάνει τὸ τέσσερα, ἂν τὸ πολλαπλασιάσουμε μὲ τὸ τρία;

Ὁ Γιαννάκης σηκώνει τὸ χέρι του.

— Λοιπόν, πόσα μᾶς κάνουν παιδί μου;

— Δώδεκα, κύριε, ἀπαντᾶ ἀμέσως ὁ Γιαννάκης.

— Πολὺ ὡραῖα, λέει εὐχαριστημένος ὁ ἐπιθεωρητής. Ἐπειδὴ μοῦ ἀπάντησες σωστά, πάρε δώδεκα σοκολατάκια.

«— Χμ!... σκέφτηκε ἀπὸ μέσα του ὁ Γιαννάκης, ἐνῶ ἔχωνε στὴν τσέπη του τὰ σοκολατάκια. "Αν ἤξερα πὼς θὰ μοῦδινε ἰσάριθμα σοκολατάκια, θὰ τοῦ ἔλεγα πολὺ περισσότερα!»

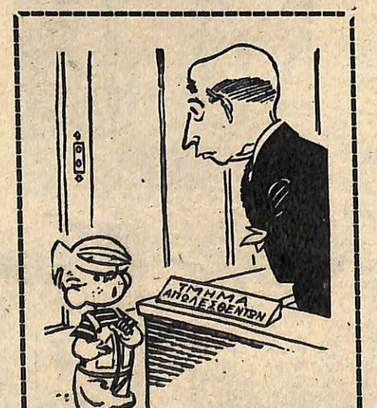

—Μήπως σᾶς ἔφεραν μιὰ μαμᾶ, χωρὶς τὸ γυιό της, ποὺ ἔχει μεγάλη ὁμοιότητα μὲ μένα;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΤΡΥΠΟΦΡΑΚΤΗΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

"Οταν ὁ Θεὸς δημιούργησε ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά, πῆρε χώμα ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο. Εἶδε τότε, ὅτι στὰ χέρια του εἶχε ἀπομείνει λίγος πηλός. Καί, γιὰ νὰ μὴν πάη χαμένος, ἔπλασε ἕνα πουλάκι, ποὺ τὸ πέταξε σὲ μιὰν ἄκρη 'Εκεῖνο, τρομαγμένο ἀπ' ὅσα ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ γύρω του, πῆγε καὶ τρύπωσε μέσα σ' ἕνα φράχτη. Ἀπὸ τότε τὸ πουλάκι αὐτὸ πῆρε τὸ ὄνομα τρυποφράχτης.

Μιὰ φορά, λοιπόν, ὁ τρυποφράχτης ἔγινε κουμπάρος μὲ τὴν ἀλεποῦ. "Υστερα ἔγιναν καὶ σύντροφοι στὴν καλλιέργεια ἑνὸς χωραφιοῦ, ποὺ τόσπερναν σιτάρι καὶ σκόρδα. Ἦρθε ὅμως καιρός, ποὺ τὰ σκόρδα ξεράθηκαν κι' ἔπρεπε νὰ τὰ μαζέψουν. Τότε ἡ πονηρὴ ἀλεποῦ εἶπε στὸν τρυποφράχτη:

— Ἀφέντη καὶ σύντροφέ μου, γιὰ νὰ μὴ μαλλώνουμε, ἔλα νὰ μοιράσουμε σὰν ἀδέλφια. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐγὼ θὰ πάρω τὶς ρίζες τῶν εἰσοδημάτων μας κι' ἐσὺ τὶς κορυφές...

— Καλά, συντρόφισσα, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ποὺ δὲν κατάλαβε τὴν πονηριά της.

"Ετσι, ἀπὸ τὰ σκόρδα, πῆρε ἡ ἀλεποῦ τὶς ρίζες καὶ τὸ ἀθῶο πουλὶ τὶς ξερὲς κορφές τους.

Πέρασε καιρὸς κι' ἦρθε ἡ ὥρα νὰ θερίσουν τὸ σιτάρι. Τότε ἡ ἀλεποῦ τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη καὶ σύντροφέ μου, γιὰ νὰ μὴ μαλλώνουμε, ἔλα νὰ μοιράσουμε, σὰν ἀδέλφια. Αὐτὴ τὴ φορά, ἐσὺ θὰ πάρης τὶς ρίζες κι' ἐγὼ τὶς κορυφές...

"Ετσι, ἡ ἀλεποῦ πῆρε τὰ στάχυα κι' ὁ τρυποφράχτης τὶς ρίζες.

"Οταν ὅμως τὸ πουλάκι γύρεψε νὰ βοῆ νὰ φάη-κάτι, τότε κατάλαβε πὼς ἡ συντρόφισσά του τὸ εἶχε κοροϊδέψει. Καὶ κάθησε πάνω στὸ ἄχρηστο εἰσόδημά του κι' ἔκλαιγε πικρά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ περάση ἀπὸ κεῖ ἕνας γέρος σκύλος.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς; τὸ ρώτησε.

— "Αχ! Μ' ἐκείνη τὴ συντρόφισσά μου τάχω! ἀποκρίθηκε ὁ τρυποφράχτης. Μὲ ξεγέλασε, μοῦ πῆρε τὸ καλὸ πρᾶμα ἀπ' τὸ εἰσόδημά μας καὶ μ' ἄφησε τὰ παλιόχορτα...

— "Ακουσε ἐμένα τί θὰ κάνης, τοῦ εἶπε ὁ σκύλος. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω ποὺ περνάει ἐκεῖνος ὁ ἀγωγιάτης; Ὁδηγάει τ' ἄλογό του, ποὺ τόχει φορτωμένο λάδι. Πέταξε κοντά του κι' ἄρχισε μὲ τρόπο νὰ τσιμπᾶς τὸ ἀσκί. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ σὲ πάρη ὁ ἀγωγιάτης χαμπάρι καὶ σοῦ τὶς βρέξη μὲ τὸ ραβδί του. Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω καὶ θὰ μὲ θυμᾶσαι. Ἐγὼ φεύγω, γιατὶ πρέπει νὰ μιλήσω μὲ τὴν κουμπάρα σου.

Ὁ τρυποφράχτης πέταξε ἀμέσως πάνω στὸ ἀσκὶ κι' ἄρχισε νὰ τσιμπάη. Ὁ ἀγωγιάτης τὸν εἶδε καὶ τοῦδωσε μιὰ μὲ τὸ ραβδί. Πέταξε ὁ τρυποφράχτης, γιὰ νὰ γυρίση πάλι σὲ λίγο. "Αρχισε τότε νὰ τσιμπάη ἀπ' τ' ἄλλο μέρος. Ὁ ἀγωγιάτης σήκωσε τὸ ραβδί. Μὰ ἀντὶ νὰ χτυπήση τὸ πουλί, τὸ ραβδὶ τοῦ ξέφυγε καὶ χτύπησε τὸ ἀσκί. Κι' ἐκεῖνο, καθὼς ἦταν τρυπημένο ἀπ' τὸν τρυποφράχτη, ἄνοιξε καὶ τὸ λάδι ἄρχισε νὰ χύνεται στὸ δρόμο.

"Ετρεξε τότε ὁ σκύλος, ποὺ παραμόνευε κι' ἀφοῦ ἤπιε ὅσο ἤθελε, ὕστερα κυλίστηκε πάνω στὰ λάδια. "Ετσι λαδωμένος, ὅπως ἦταν, πῆγε καὶ βρῆκε τὴν ἀλεποῦ.

— Καλημέρα, συμπεθέρα, τῆς εἶπε.

— Καλημέρα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Μπᾶ! Πῶς ἔγινες ἔτσι; Σὲ λιοτρίβι μέσα βρισκόσουν;

— "Οχι, συμπεθέρα μου, ἀλλὰ ἕνας χωριάτης μοιράζει λάδι, γιὰ τὴν ψυχή του...

— Ποῦ εἶναι; Πές μου κι' ἐμένα!

— Νά, ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο πλατάνι...

— Τότε ἂς τρέξω κι' ἐγὼ ἡ καψερή...εἶπε ἡ ἀλεποῦ.

Καί, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἡ ἀλεποῦ ἔτρεξε καντὰ στὸν ἀγωγιάτη. Ἐκεῖνος, στενοχωρημένος γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ λαδιοῦ του, μουρμούραγε καὶ γκρίνιαζε.

— Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέση τὴν ψυχή σου, πατριώτη, τοῦ εἶπε ἡ ἀλεποῦ. Δῶσε μου κι' ἐμένα λίγο λαδάκι ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔχυσες...

«Δὲ φτάνει τὸ κακὸ ποὔπαθα, ἀλλὰ μὲ κοροϊδεύουν κιόλας!» σκέφτηκε ὁ ἀγωγιάτης.

Κι' ὅλο ἔβραζε μέσα του.

Ἡ ἀλεποῦ ἄρχισε τότε νὰ κάνη διπλομετάνοιες. Στὸ τέλος τοῦ ξαναεῖπε:

— Αἴτε, πατριώτη, ἄνοιξε καὶ τ' ἄλλο ἀσκί. Χύσε ἀκόμα λίγο λαδάκι νὰ πάρω κι' ἐγὼ ἡ καψερή!

— Τρελάθηκες, λοιπόν; φώναξε τότε ὁ ἀγωγιάτης.

Καὶ, σηκώνοντας τὸ ραβδί του, τῆς τὸ κατάφερε στὸ κεφάλι. "Επειτα, ὅπως ἦταν μισολιποθυμισμένη, τῆς ἔδεσε τὰ τέσσερα πόδια καὶ τὴν κρέμασε στ' ἀλογό του.

Σὲ λίγο, ἡ ἀλεποῦ συνῆρθε.

— Ἀφέντη, τοῦ εἶπε, ἄφησέ με ἐλεύθερη καὶ θὰ σοῦ δώσω πολὲς ὀκάδες σκόρδα.

— Ποῦ τάχεις;

— Στὴ φωλιά μου.

— Αἴτε, πᾶμε νὰ τὰ δῶ!

Ἡ ἀλεποῦ πῆγε τὸν ἀγωγιάτη στὴ φωλιά της καὶ τοῦ παράδωσε τὰ σκόρδα.

Ἐκεῖνος τότε τῆς ἔλυσε μόνο τὰ μπροστινά της πόδια.

— Ἀφέντη, τοῦ ξαναεῖπε, ἄφησέ με ἐλεύθερη καὶ θὰ σοῦ δώσω πολλὲς ὀκάδες σιτάρι!

— Ποῦ τάχεις;

— Στὴν ἄλλη μου φωλιά...

Ἡ ἀλεποῦ πῆγε τὸν ἀγωγιάτη κι' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ τοῦ παραδίνη τὸ σιτάρι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε ὁ γέρος σκύλος.

— Τί κάνεις ἐκεῖ πέρα, συμπεθέρα μου; τὴ ρώτησε.

— "Ε, τί νὰ κάνω... Γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀγωγιάτη, δὲ φτάνει μόνο τὸ λάδι. Χρειάζεται καὶ σιτάρι. Καὶ τὸν ἔφερα ἐδῶ νὰ τοῦ δώσω. Δὲν ἔρχεσαι κι' ἐσὺ πιὸ κοντά;

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη συμπεθέρα μου. "Ο,τι εἶχα νὰ πῶ ἐγώ, τὸ εἶπα· ὅταν ἔπινα τὸ λαδάκι... τῆς ἀποκρίθηκε ὁ γέρο-σκύλος.

Ὁ ἀγωγιάτης, ποὖχε γίνει τώρα θηρίο μὲ τὰ λόγια τῆς ἀλεποῦς, ἄρχισε νὰ τῆς τὶς βρέχη μὲ τὸ ραβδί.

Ἐκείνη, βλέποντας πὼς δὲ μποροῦσε νὰ βγάλη τὸ ἄχτι της, εἶπε στὸ γέρο σκύλο:

— "Αχ! Ἡ κακαμοῖρα! Θέλω νὰ ξαπλώσω λίγο, γιατὶ μὲ πόνεσε τὸ κορμί μου ἀπ' τὶς μετάνοιες... Νάκα λίγα ἄχυρα νὰ ἔστρωνα... Ποῦ νάχη πάει κι' αὐτὸς ὁ τρυποφράχτης; Χάθηκε τώρα ποὺ μποροῦσε νὰ βοηθήση τὴν καψερὴ τὴν κουμπάρα του...

Μὰ ὁ τρυποφράχτης δὲ βρισκότανε πουθενά.

Εἶχε τρυπάσει μέσα σ' ἕνα φράχτη κι' ἔκανε χάζι μὲ τὰ χάλια τῆς συντρόφισσάς του, ποὺ εἶχε πληρώσει τὶς πονηριές της μὲ τὸ παραπάνω!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὸ ψεύτικο ρολόϊ

Ὁ Τοτὸς εἶναι ὑπερήφανος γιὰ τὸ ρολόϊ του καὶ δὲν χάνει εὐκαιρία, ποὺ νὰ μὴ τὸ ἐπιδεικνύη στοὺς φίλους του.

— Εἶναι ὁλόχρυσο μὲ εἴκοσι ρουμπίνια!... λέει μὲ καμάρι, ἐνῶ τὰ μάτια του γυαλίζουν ἀπὸ χαρά.

— Μπράβο, Τοτό!... Ὡραῖο ρολόϊ!... παραδέχονται οἱ φίλοι του.

Κι' ἐκεῖνος εἶναι ἐνθουσιασμένος.

— Ξέρετε; Μοῦ τὸστειλε ὁ νουνός μου ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Τέτοια ρολόγια δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ!... λέει πάλι ὁ Τοτὸς κι' ὅλοι τὸν ἀκοῦνε μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

Μὰ γιὰ κακή του τύχη, τὸ περίφημο ρολόϊ ἔσπασε μιὰ μέρα κι' ὁ Τοτὸς πῆγαινε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του.

— Νὰ σοῦ γίνη μάθημα ἄλλη φορά!... τοῦ εἶπε ἡ μεγάλη του ἀδελφή. Καθόσουν καὶ τὸ παίνευες στοὺς φίλους σου, ὥσπου κάποιος στὸ μάτισε κι' ἔγινε χίλια κομμάτια!...

— Ἂμ τί ἤθελες νὰ κάνω; Νὰ τὸ φυλάξω στὸ συρτάρι καὶ νὰ τὸ βλέπω, ὅταν ξυπνάω τὸ πρωῒ κι' ὅταν κοιμᾶμαι τὸ βράδυ; ἀπάντησε μὲ λυγμοὺς ὁ Τοτός.

— Ναί, αὐτὸ νάκανες!

— "Ε! Τότε καλλίτερα ποὺ ἔσπασε!... λέει σὰν νὰ παρηγορήθηκε κιόλας ὁ Τοτός.

— Καὶ γιατί εἶναι καλλίτερα ἔτσι; ἀπορεῖ ἡ ἀδελφή του.

— Νά... Γιατί γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά, καλλίτερο εἶναι ἕνα ψεύτικο. Δὲ βλέπεις ποτὲ ποιὰ ὥρα ἀκριβῶς σηκώνεσαι τὸ πρωῒ καὶ τί ὥρα πέφτεις τὸ βράδυ, ὅταν εἶσαι μικρὸς καὶ πηγαίνεις σχολεῖο!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ἄνθη

"Ανθη μου, ἀνθάκια ὁμορφα,
ἀνθάκια μυρωμένα,
τὰ μάτια μου μαγεύετε
καὶ τὴν ψυχή μου ἐμένα.

★

Σεῖς εἶστε δῶρα τοῦ Θεοῦ
σ' αὐτὸν τὸν φεύτη κόσμο,
γι' αὐτὸ ἀγαπῶ τὸ μενεξέ,
τὸ ρόδο καὶ τὸ δυόμο.

★

Κι' οἱ πεταλοῦδες χαρωπὲς
σμιὰ σας τριγυρίζουν,
σκύβουν, φιλοῦν τὰ φύλλα σας,
ποὺ ἀρώματα ἀκορπίζουν.

★

"Ανθη μου, ἀνθάκια ὁμορφα,
ἀνθάκια μυρωδᾶτα,
σᾶς ἀγαποῦν γεράματα,
σᾶς ἀγαποῦν καὶ νειᾶτα!

ΜΑΙΡΗ ΠΑΝΟΥ

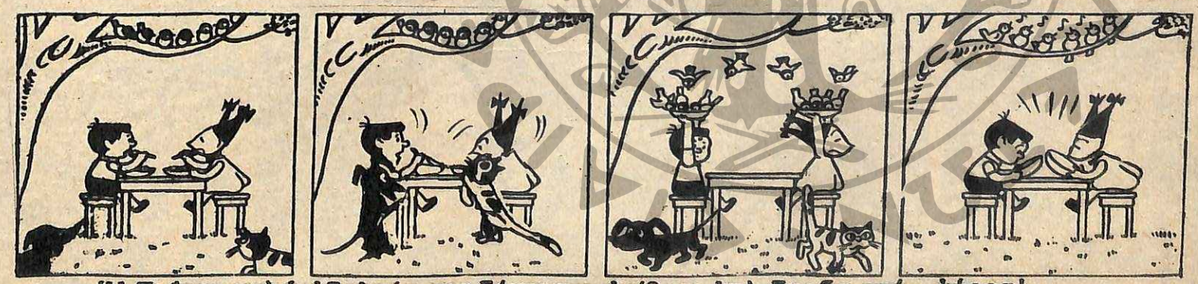

Ἡ Ζωΐτσα καὶ ὁ ἀδελφός της δέχονται ἐπίθεσι ἀπὸ ξηρᾶς καὶ... ἀέρος!

Η μόδα της γυναίκας

ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η καλοκαιρινή μόδα φέτος λανσάρει τὰ μοντέρνα λινὰ φορέματα σὲ διάφορα χτυπητὰ χρώματα καὶ σὲ ἐντελῶς νέα γραμμή, ἡ ὁποία «μπλουζάρει» στὴν πλάτη.

Τὸ στὺλ «μπλουζάν», ποὺ εἶναι ἡ καινούργια ἰδιοτροπία τῆς μόδας γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα πηγαίνει ὡραιότατα στὰ λινὰ καὶ σὲ ἄλλα βαρειὰ ὑφάσματα, ὅπως εἶναι τὸ ἁλπακὰ καὶ τὸ σαντούν, τὰ ὁποῖα θὰ φορεθοῦν πολὺ τὸ καλοκαῖρι.

Τὰ μοντέρνα λινά, γίνονται σὲ ἴσια γραμμὴ καὶ ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς «κοῦπ» συγκεντρώνεται στὴν πλάτη, ὅπως βλέπετε καὶ στὸ ὑπ' ἀρ. 2 φιγουρίνι μας.

Ὅταν τὰ λινὰ φορέματα ἔχουν γιακᾶ, αὐτὸς ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ λαιμό, μ' ἕνα ξεχείλωμα, ποὺ ἀνοίγει περισσότερο στὴν πλάτη.

Ὅλα τὰ ντεκολτὲ στὰ καλοκαιρινὰ φορέματα γενικὰ ἐμφανίζουν τὴν τάσι τοῦ ἀνοιχτοῦ ντεκολτὲ πίσω στὴν πλάτη καὶ ἀκόμη, ὅταν τὸ φόρεμα ἔχη ἐμπρὸς ντεκολτέ, στὴν πλάτη εἶναι περισσότερο.

Ὅσο γιὰ τὰ ἐμπριμὲ φορέματα καὶ ἰδιαιτέρως τὰ «πουαντιγιὲ», παρουσιάζουν τὴν ἐξῆς λεπτομέρεια στὴ γαρνιτούρα:

Μὲ λεπτὰ ἢ φαρδειὰ πιεττάκια, ποὺ γίνονται στὸ ἴσιο τοῦ ὑφάσματος, κάνουμε τὸ σχέδιο ἢ τὰ «πουά» νὰ πλησιάσουν μεταξύ τους καὶ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἴσια μπορντούρα, ἡ ὁποία μπαίνει στὰ τελειώματα τοῦ φορέματος καὶ τὸ γαρνίρει μοντέρνα καὶ πολὺ κοκκέτικα.

Ἡ μπορντούρα αὐτὴ μπορεῖ ~~νὰ~~ μπῆ ὁπουδήποτε καὶ πολλὲς φορὲς τοποθετεῖται στὴν τάλλια καὶ ἀντικαθιστᾶ τὴ ζώνη τοῦ φορέματος.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο γαρνίρονται καὶ τὰ καλοκαιρινὰ «ντὲ-πιὲς» ἐμπριμὲ ἢ «πουαντιγιέ».

Φυσικά, ὅλα τὰ σχέδια τῶν ἐμπριμὲ ὑφασμάτων δὲν προσφέρονται γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς γαρνιτούρας. Γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἡ μπορντούρα, πρέπει τὸ ὕφασμα νὰ εἶναι «πουαντιγιὲ» ἢ σὲ «ντεσὲν» μὲ παστίλιες, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πλησιάσουν μεταξύ τους.

Μιὰ «νουβωτὲ» ποὺ ἀρχίζει νὰ διαδίδεται στὸ Παρίσι εἶναι οἱ φαρδιὲς φοῦστες, ποὺ γίνονται ἀπὸ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα, μὲ πολὺ μεγάλα καρρώ, ἀσπρόμαυρα κατὰ προτίμησι.

Οἱ μοντέρνες αὐτὲς φοῦστες ἀρέσουν ἐξαιρετικὰ στὶς Παρισινὲς καὶ φαίνεται πὼς θὰ ἐπικρατήσουν τὸ καλοκαῖρι, γιὰ ὅλες τὶς ὧρες.

Τὰ καρρὼ τῶν νέων καλοκαιρινῶν ὑφασμάτων εἶναι τεράστια, ὅπως βλέπετε καὶ στὸ ὑπ' ἀρ. 1 φιγουρίνι μας. Τὸ «ντεσὲν» μοιάζει περισσότερο μὲ... κουβέρτα, παρὰ μὲ ὕφασμα γιὰ φούστα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ μόδα τὸ ἔχει ἐκλέξει μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὸ ἐπιβάλλει σὰν τὴν τελευταία «νουβωτέ».

Καὶ ὅλες οἱ κοκκέτες γυναῖκες ἔχουν κυριολεκτικὰ ξετρελλαθῆ μὲ τὴν ἰδιορρυθμία κυρίως ποὺ παρουσιάζει τὸ σχέδιο τοῦ ὑφάσματος. Γίνεται δὲ ἡ μοντέρνα αὐτὴ φούστα, μὲ βαθειὲς πιέττες ἀτσάκιστες γύρω ἀπὸ τὴ μέση, οἱ ὁποῖες συγκρατοῦνται μόνο στὴ ραφὴ τῆς ζώνης.

Ἡ ζώνη, ὅπως βλέπετε, εἶναι φαρδειά, σὰν κορσελέ, καὶ ἀγκαλιάζει ὅλο τὸ στομάχι.

Γι' αὐτὸ οἱ μοντέρνες φοῦστες προορίζονται μόνο γιὰ πολὺ λεπτὲς καὶ νέες κοπέλλες.

Ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ φορέση τὴ φούστα. μὲ τὰ μεγάλα «καρρώ,» πρέπει νὰ ἔχη σιλουέττα μαννεκέν, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιη πὼς δὲ θὰ γελοιοποιηθῆ, ὅπως εὔκολα μπορεῖ νὰ συμβῆ μὲ μιὰ παχουλὴ γυναῖκα καὶ μιὰ τέτοια φούστα.

Τὸ μάκρος, ὅπως ἔχουμε ἤδη γράψει, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνεβαίνη, πρὸς μεγάλη λύπη αὐτῶν, ποὺ ἔχουν γενικὰ ἄσχημα πόδια. Καὶ οἱ κάλτσες, ποὺ συνηθίζονται καὶ ποὺ φαίνεται πὼς θὰ φορεθοῦν καὶ ὅλο τὸ καλοκαῖρι, εἶναι οἱ λεπτὲς κάλτσες δίχως ραφή.

Οἱ διάφορες χρωματιστὲς κάλτσες, μπλέ, κόκκινες, πράσινες, ἔκαναν δειλὰ-δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους στὸ Παρίσι, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον δὲν ἐπικρατοῦν.

Ἔτσι, οἱ κοντὲς φοῦστες, σταματοῦν ἀπάνω στὴν «σαιρ» κάλτσα, δίχως ραφή, ποὺ κάνει τὸ πόδι νὰ φαίνεται γυμνό.

Ἡ γραμμὴ «Τραπέζιο», θὰ φορεθῆ τὸ καλοκαῖρι πολύ, ἀλλὰ μόνο σὲ ὑφάσματα χοντρά, ποὺ «στέκουν», ὅπως τὰ ἁλπαγκά, τὰ λινὰ κλπ.

Στὰ μαλακὰ καὶ λεπτὰ ὑφάσματα, καταστρέφεται ἡ γραμμὴ «Τραπέζιο» καὶ πέφτει ἄσχημα.

Γι' αὐτὸ θεωρεῖται ἀπαραίτητο ὄχι μόνο τὸ φοδράρισμα τῆς φούστας, ἀλλὰ καὶ τῆς βέστας, ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε ἕνα «ντὲ-πιὲς» καλοκαιρινό, σὲ στὺλ «Τραπέζιο» καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ὕφασμα, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε εἶναι ἀκατάλληλο.

Τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα σὲ στὺλ «Τραπέζιο» φοδράρονται ὁλόκληρα ἐπίσης.

1) Φούστα φαρδειὰ τῆς τελευταίας μόδας, ἀπὸ ἐμπριμὲ ὕφασμα μὲ τεράστια καρρὼ καὶ ζώνη τύπου κορσελέ. 2) Μοντέρνο λινὸ φόρεμα, ποὺ «μπλουζάρει» στὴν πλάτη, σύμφωνα μὲ τὴ νέα γραμμή, καὶ ἔχει ξεχειλωμένο γιακᾶ καὶ «πάτ», ποὺ κουμπώνει. 3) Κομψὸ καλοκαιρινὸ ἐμπριμέ, μὲ «παστίλιες», ποὺ γαρνίρεται μὲ μπορντούρα στὸ ντεκολτὲ ἀπὸ τὸ ἴδιο.

Κάτω: Τέσσερα κομψότατα μοντέλα, γιὰ καλοκαιρινὰ φορεματάκια, ποὺ γίνονται ἀπὸ διάφορα βαμβακερὰ ὑφάσματα τῆς μόδας.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΟΥ 1958

Εἶναι ἁπλὰ καὶ ἀφάνταστα χαριτωμένα τὰ φορεματάκια, ποὺ θὰ φορεθοῦν σὲ λίγο, ὅταν θὰ λείψουν τὰ ζακεττάκια καὶ θὰ μποῦνε στὴν ἐφεδρεία τὰ ἀνοιξιάτικα «μαντώ». Τώρα ἀκόμη τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ φανῆ ἀπὸ τὴ γραμμή, ποὺ ἐπικρατεῖ καὶ ποὺ μ' αὐτὴν θὰ γίνωνται τὰ νέα φορεματάκια τοῦ 1958.

Μὲ τὴ λέξι «φορεματάκια» ἐννοοῦμε τὸ καλαίσθητο καθημερινὸ ντύσιμο, ποὺ κάνουμε, γιὰ νὰ πᾶμε π.χ. στὴ δουλειά μας ἢ στὰ μαγαζιά.

Τὰ διάφορα αὐτὰ φορεματάκια δὲ ἀποτελοῦν, ὡς γνωστόν, τὰ 9)10 τῆς καλοκαιρινῆς βεστιέρας κάθε γυναίκας.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ μόδα προσέχει ἰδιαίτερα τὰ καλοκαιρινὰ φορεματάκια καὶ τὰ ἁπλουστεύει πάντοτε, γιὰ νὰ τὰ κάνη πιὸ εὐκολοφόρετα.

Σήμερα σᾶς δίνουμε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὡραῖα φορεματάκια, νεωτάτου τύπου, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ θὰ φορεθοῦν περισσότερο τὸ καλοκαῖρι. Τὸ πρῶτο εἶναι ἕνα χαριτωμένο «πουαντιγιὲ» κλασσικοῦ τύπου, μὲ ἁπλὸ κορσάζ καὶ φούστα, ποὺ φαρδαίνει μὲ ἀσιδέρωτες κουφόπιετες τριγύρω ἀπὸ τὴ μέση, ἡ ὁποία σημειώνεται μ' ἕνα ζωνάκι 3 πόντων ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Οἱ στενὲς ζῶνες, ἀπὸ ὕφασμα, ποὺ δὲ δένουν ἐμπρὸς πίσω ἢ στὸ πλάϊ, ντύνονται πάντοτε μὲ δέρμα, καὶ εἶναι σκληρές, γιὰ νὰ «πιάνουν» καλύτερα τὴ μέση.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 μοντέλο, εἶναι ριγὲ καὶ ἔχει κορσελὲ ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα καὶ φιόγκο ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος ἐμπρός. Οἱ ρίγες ὅλες μπαίνουν ἴσια καὶ μόνο ὁ μεγάλος γιακᾶς τοῦ φορέματος ἔχει τὶς ρίγες λοξά.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 μοντέλο, ἔχει μιὰ ὑπερμοντέρνα ἴσια γραμμή, ὡς κάτω ἀπὸ τοὺς γοφοὺς καὶ ἐκεῖ ἕνα σουρωτὸ βολὰν δίνει φάρδος στὴν ὑπόλοιπη φούστα.

Τὸ ντεκολτὲ εἶναι κλειστὸ ἐμπρός, ἀνοίγει στὴν πλάτη μυτερὸ καὶ πλαισιώνεται μὲ κορδέλλα ἀπὸ βελοῦδο, ἡ ὁποία μπαίνει καὶ ἀφαιρεῖται, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι.

Τὸ τέταρτο φορεματάκι εἶναι σὲ ἐξαιρετικὰ «ἥσυχη» γραμμὴ καὶ ἔχει μανίκια, ποὺ φτάνουν ὡς τοὺς ἀγκῶνες. ἀντρικὸ γιακαδάκι καὶ πέττα, ποὺ σταυρώνουν βαθιὰ στὸ κορσάζ.

Ἡ φούστα ἔχει πιέττες μόνον ἐμπρός, οἱ δὲ πλαϊνὲς ραφὲς ἐλαφρῶς ἀνοίγουν πρὸς τὰ κάτω, γιὰ νὰ δώσουν στὸ φόρεμα μιὰ «ἥσυχη» γραμμὴ «φλοῦ», ποὺ τόσο ἀρέσει σὲ πολλὲς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες δὲ φοροῦν ποτὲ ἐντυπωσιακὰ πράγματα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 μοντέλο γίνεται ἀπὸ σαντοὺν «πουαντιγιὲ» καὶ ἐπισημοποιεῖται, ὅταν θέλουμε, ἂν τὸ φορέσουμε μὲ μακρυὰ γάντια, τσάντα καὶ σκουλαρίκια ἀσορτί.

Γιὰ τὰ ἁπλᾶ καλοκαιρινὰ φορεματάκια συνηθίζονται ἐφέτος πολὺ διάφορα συνθετικὰ ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα δὲ σιδερώνονται — ποὺ πλένονται

1) Μοντέρνα ἐκδρομικὴ ζακέττα, πλεγμένη μὲ βαμβακερὴ κλωστή, τῆς ὁποίας οἱ πλαϊνὲς ραφὲς μένουν ἀνοιχτές, στὸ κάτω μέρος κατὰ 8—10 πόντους. 2) Ἴσια μπλούζα, ποὺ φοριέται ἔξω ἀπὸ τὴ φούστα καὶ ἔχει τρύπες στὴν τάλια γιὰ νὰ περνᾶ μέσα τὸ ζωνάκι. Ἡ ριγωτὴ αὐτὴ μπλούζα πλέκεται στὸ κόντρα. 3) Πλεχτὸ βαμβακερὸ ζακεττάκι σὲ μοντέρνο στύλ, τοῦ ὁποίου τὸ μανίκι κολλιέται χαμηλά, γιὰ νὰ «πέσουν» ἴσιες οἱ ρίγες. 4) «Ρωμαντικὴ μπλούζα», ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία μοντέλα Ντεσέ, ποὺ γίνεται ἀπὸ ὀργκαντίνα ἢ ὀργκάντζα ἄσπρη.

1) Κομψὸ κοροάζ νυχτικοῦ σὲ στὺλ «Ἄμπίρ» ἀπὸ σουρωτὴ μεταξωτὴ μουσελίνα καὶ βαλανσιέν. 2) Κοντὸ νυχτικὸ τῆς μόδας ἀπὸ νάϋλον ἀδιαφανὲς μὲ σουρωτὸ βολὰν γύρω ἀπὸ τὸ ντεκολτέ. 3) Κοντὴ ρόμπα, σχιστὴ στὸ πλάϊ, ἡ ὁποία φοριέται καὶ μὲ ὅμοιο πανταλόνι πυτζάμας. 4) Μοντέρνο νυχτικὸ μὲ «τρού - τρού» καὶ κορδέλλα, ἀπὸ συνθετικὸ ὕφασμα ἐμπριμέ.

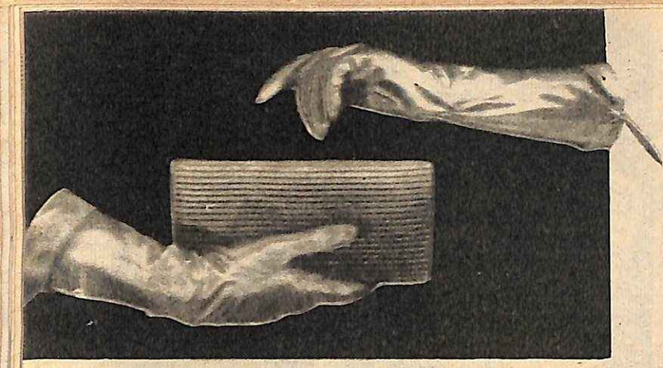

1) Ταφταδένια γάντια καὶ ὁμοιόχρωμη τσάντα σατέν. 2) Καπέλλο—καμπάνα γιὰ φόρεμα σπορτίφ.

δηλαδὴ χωρὶς νὰ ζαρώνουν διόλου.

Τὰ φορεματάκια αὐτὰ ἐξυπηρετοῦν κυρίως τὶς ἐργαζόμενες γυναῖκες καὶ ὅσες ταξειδεύουν ἢ κάνουν ἐκδρομές.

Ἀπὸ τὰ ἄλλα εἴδη ὑφασμάτων ὑπάρχουν πολλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ χαρτιτωμένα, γιὰ τὰ φορεματάκια σας.

Μὴν περιφρονεῖτε ὅμως καθόλου τὸν πάμφθηνο ἁλατζᾶ, τοῦ τόπου μας, ποὺ τὸν βλέπουν οἱ ξένες ποὺ ἔρχονται καὶ ξετρελλαίνονται, τόσο μὲ τὰ σχέδια, ὅσο καὶ μὲ τοὺς ὡραίους συνδυασμοὺς τῶν χρωματισμῶν, ποὺ ἔχουν.

Ἕνας καλοδιαλεγμένος ἁλατζᾶς, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ γίνονται τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀποτελεῖ ὑφασμα ἀξιώσεων καὶ γούστου γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ ξέρει νὰ τὸν φορέσῃ.

Ὡραιότατα φορεματάκια ἐπίσης γίνονται ἀπὸ λουλουδιστὲς κρετόν, μὲ μικρὰ τριανταφυλλάκια, ποὺ εἶναι τὸ μοντέρνο διακοσμητικὸ μοτίβο τοῦ 1958 γιὰ τὰ ὑφάσματα. Οἱ κρετὸν γίνονται, συνήθως, σὲ στενὴ γραμμὴ ἢ σὲ στὺλ «Τραπέζιο» καὶ κουμπώνουν ὡς κάτω, μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ τῆς μόδας, παρουσίασαν τελευταῖα καλοκαιρινὲς μπλοῦζες, ἀπὸ ὀργκαντὶ σὲ καθαρῶς ρωμαντικὸ τύπο. Οἱ μοντέρνες αὐτὲς μπλοῦζες, θυμίζουν παλιὲς ἐποχὲς καὶ προσθέτουν χάρι, γοητεία καὶ ἀφάνταστη θηλυκότητα στὶς γυναῖκες. Οἱ ρωμαντικὲς μπλοῦζες τοῦ 1958 προορίζονται γιὰ τὶς ἐπίσημες ἐμφανίσεις καὶ ἀντικαθιστοῦν τὰ βραδυνὰ φορέματα.

Φοριοῦνται δὲ μὲ φαρδειὲς βραδυνὲς φοῦστες, ἀπὸ σατὲν ἢ βαμβακερὸ ὕφασμα.

Πρέπει ὅμως νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι πώς, γιὰ νὰ κάνετε τὴν ὡραιοτάτη αὐτὴ μπλούζα, χρειάζεστε περὶ τὶς 5½ πῆχεις ὀργκαντί, γιὰ νὰ γίνῃ ὅλη διπλή, ὅπως εἶναι τὸ μοντέλο.

Ὁ γιακᾶς καὶ ὅλα τὰ βολὰν γίνονται διπλᾶ ἐπίσης καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ἐνώσεις καὶ «τσόντες» πολλές, γιατὶ διακρίνονται στὴν ὀργκαντίνα καὶ εἶναι ἄσχημο.

Ἡ ζώνη, σὲ τύπο κορσελέ, σχηματίζεται ἀπὸ 2—3 βαθειὲς πιέττες, γιὰ νὰ σταθῇ καλὰ καὶ νὰ «στρώνῃ» στὸ σῶμα.

Οἱ ραφὲς πρέπει νὰ κόβωνται ἴσια καὶ νὰ σιδερώνωνται καλὰ προτοῦ γυριστοῦν καὶ κλείσουν τὰ φύλλα, ὥστε νὰ εἶναι ἄψογες ἐσωτερικῶς καὶ νὰ μὴ καταστρέφουν τὴν ὁμορφιὰ τῆς μπλούζας, καθὼς θὰ διακρίνωνται, πάνω ἀπὸ τὰ βολάν, στοὺς ὤμους κλπ.

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΠΛΕΧΤΑ

Ὁ τόνος τῆς κομψότητος δίδεται ἑφέτος ἀπὸ τὰ πλεχτά, ποὺ γίνονται μὲ βαμβακερὴ κλωστή. Μπλουζάκια, ἐκδρομικὲς ζακέττες καὶ ζακεττάκια καὶ εἶναι ὅλα χαριτωμένα καὶ πολὺ πρακτικά.

Παρουσιάζουν δὲ τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲ στοιχίζουν παρὰ ἐλάχιστα καὶ πλένονται εὔκολα, χωρὶς νὰ παθαίνουν τίποτα.

1) Συνδυασμὸς κολλιὲ καὶ σκουλαρικιῶν μὲ τὸ χρῶμα τῆς γόβας. 2) Γόβες γαρνιρισμένες μὲ πατικωτὸ φιόγκο ἀπὸ δέρμα.

Ἐκεῖνο μόνο ποὺ πρέπει νὰ προσέχετε στὰ βαμβακερὰ πλεχτά, εἶναι νὰ μὴν ξεβάφουν τὰ χρώματα τῶν κλωστῶν.

Ἡ προϋπόθεσι αὐτὴ θεωρεῖται ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν κομψότητα τῶν πλεχτῶν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 μοντέλο μας παρουσιάζει μιὰ κομψὴ ἐκδρομικὴ ζακέττα τύπου «κάρντιγκαν», ἡ ὁποία κουμπώνει ἐμπρὸς καὶ φοδράρεται μὲ βαμβακερὸ ταφταδάκι σκωτσέζικο.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 μοντέλο τοῦ φιγουρινιοῦ μας, εἶναι μιὰ μοντέρνα ριγωτὴ μπλούζα μὲ πολλὰ χρώματα, ποὺ παρουσιάζει τὴν ἑξῆς ἰδιαίτερη λεπτομέρεια: τὸ ζωνάκι εἶναι τοποθετημένο λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴ φυσικὴ θέσι τῆς μέσης καὶ περνάει μέσα-ἔξω, σὲ κάθε τρεῖς γραμμὲς καὶ δένει πίσω ἕνα μικρὸ φιογκάκι.

Τὸ τρίτο ζακεττάκι μας εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μοντέλα τῆς ἐπιδείξεως βαμβακερῶν πλεχτῶν, ποὺ ἔγινε στὴ Φλωρεντία, φοριέται δὲ τόσο ἀπάνω ἀπὸ τὴ φούστα καὶ μὲ μπλουζίτσα, ἀπὸ μέσα, ὅσο καὶ ἀπάνω ἀπὸ δροσερὰ καλοκαιρινὰ φορεματάκια.

Τὰ ριγωτὰ πλεχτὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος, καὶ οἱ βαμβακερὲς πολύχρωμες κλωστές, «μερσεριζὲ», «ντεμισὲ» καὶ ἀπὸ κοινὸ βαμπάκι, χρησιμοποιοῦνται σὲ μεγάλη κλίμακα καὶ γίνονται ἀνάρπαστες.

Τὸ βαμπακερὸ ζέρσεϋ, σὲ πολὺ καλὴ ποιότητα, γίνεται ὡραιότατα ζακεττάκια καὶ μπλουζίτσες καλοκαιρινές, ἂν τοὺς βάλετε τελειώματα ἀπὸ πλεχτὴ μπορντούρα καὶ τὰ κάνετε νὰ μοιάζουν μὲ πλεχτά.

ΝΥΧΤΙΚΑ ΚΑΙ ΡΟΜΠΕΣ ΣΠΙΤΙΟΥ

Τὰ κοντὰ νυχτικὰ καθημερινὰ κατακτοῦν ἔδαφος, μεταξὺ τῶν κομψῶν γυναικῶν καὶ θεωροῦνται, ἀπ' ὅσες τὰ φοροῦν, περισσότερο πρακτικὰ ἀπὸ τὰ μακρυὰ νυχτικὰ καὶ τὶς πυτζάμες τοῦ ὕπνου.

Τὸ κορσὰζ τῶν μοντέρνων κοντῶν νυχτικῶν γαρνίρεται μὲ βολανάκια, δαντέλλες καὶ σοῦρες καὶ πολλά, ποὺ προορίζονται γιὰ προῖκα, γίνονται περισσότερο «ἀμπιγιὲ» ὅπως π.χ. σὲ στὺλ «Αὐτοκρατορίας», ὅπως εἶναι τὸ κορσὰζ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 νυχτικοῦ, ποὺ σᾶς δίνουμε σὲ μεγέθυνσι.

Τὰ κοντὰ νυχτικὰ ἔφεραν στὴ μόδα καὶ τὶς κοντὲς ρόμπες τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶναι κομψότατες καὶ—ἀφάνταστα χαριτωμένες. Οἱ κοντὲς ρόμπες, δὲ φτάνουν βέβαια μέχρι τὰ γόνατα, ὅπως τὰ νυχτικά, ἀλλὰ ὡς τὸ ὕψος τῆς μισῆς γάμπας καὶ λίγο πιὸ ψηλά.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ κοντὴ ρόμπα μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς συμπλήρωμα παντελονιοῦ πυτζάμας καὶ νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα κομψὸ «ντεζαμπιγιὲ» ἀνσάμπλ, μὲ τὴν προσθήκη ἑνὸς ὁμοιου παντελονιοῦ, ἂν φυσικὰ συνηθίζῃ ἡ γυναῖκα νὰ φορῇ πυτζάμα μέσα στὸ σπίτι.

Ἀλλοιῶς παραμένει ἡ ρόμπα κοντή, ποὺ εἶναι πιὸ βολική, ἰδίως γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται μέσα στὸ σπίτι καὶ δίνει χάρι νεανική.

Ἐπίσης, τώρα τὸ καλοκαίρι οἱ κοντὲς ρόμπες τοῦ σπιτιοῦ πλένονται καὶ σιδερώνονται εὐκολώτερα καὶ χρειάζονται πολὺ λιγώτερο ὕφασμα.

Ἡ γραμμὴ τῶν μοντέρνων «ρόμπ-ντὲ-σάμπρ» εἶναι ἴσια καὶ κλασσική, μὲ τὸ ἀπαραίτητο σταύρωμα ἐμπρὸς ἢ τὸ κούμπωμα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

Εἶναι γεγονὸς πὼς οἱ «πλούσιες» ρόμπες, μὲ τὶς φαρδειὲς καὶ μακρειές, ἀτελείωτες φοῦστες ἔπαψαν πιὰ νὰ εἶναι τῆς μόδας.

Ἐκεῖνες ποὺ κυριαρχοῦν σήμερα, εἶναι οἱ ἴσιες καὶ κοντὲς ρόμπες, οἱ ὁποῖες εἶναι βαθύτατα ἐπηρεασμένες ἀπὸ τὴ γενικὴ μόδα τῶν φορεμάτων, ὅσο καὶ ἀπὸ τὰ κοντὰ νυχτικά, ποὺ καθημερινὰ κατακτοῦν περισσότερο ἔδαφος καὶ ἐπιβάλλονται δριστικὰ πιὰ στὴ μόδα τῶν ἐσωρρούχων.

Τὰ καινούργια ὑφάσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται τὰ μοντέρνα ἐσώρρουχα γενικά, εἶναι ἡ λινὴ βατίστα, ἡ μεταξωτὴ μουσελίνα καὶ ὅλα τὰ νάϋλον ὑφάσματα, σκέτα καὶ ἐμπριμέ, διαφανῆ καὶ μή.

Ὑπάρχουν ἐπίσης κάτι σχετικῶς φτηνὰ ὑφάσματα ἐσωρρούχων, ἀπὸ εἰδικὴ συνθετικὴ κλωστή, ποὺ δὲ ζαρώνουν σχεδὸν καθόλου. Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλεονεκτημάτων, ποὺ παρουσιάζουν, εἶναι καὶ πορῶδη καὶ ἀφίνουν τὸ σῶμα νὰ ἀναπνέῃ ἐλεύθερα.

Ἀπὸ ὕφασμα ἐπίσης γαρνιρισμένο, μὲ δαντέλες, βολανάκια κλπ. γίνονται καὶ οἱ κυλόττες τῆς μόδας καὶ ράβονται σὲ παλιὸ ἐκμοντερνισμένο στύλ. Ὥστε νὰ εἶναι περισσότερο παντελονάκι καὶ λιγώτερο κυλόττα.

ΛΙΛΙΑΝ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τὰ πρωτότυπα καὶ ὄμορφα κοσμήματα, εἶναι ἡ χαρὰ κάθε γυναίκας. Κι' ἀλήθεια ὑπάρχει ὡραιότερο στόλισμα ἀπὸ ἕνα καλοδιαλεγμένο κόσμημα.

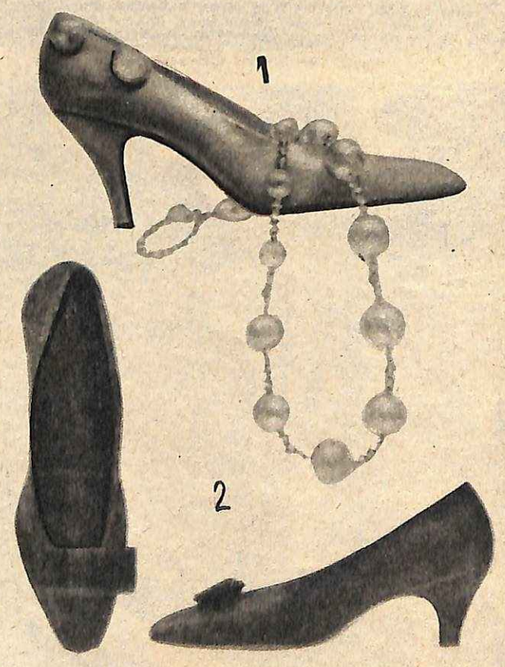

1) «Σεπαράμπλ» σεμιζιέ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μποῦστὸ καὶ φοῦστα χωριστά. 2) Μπολερὸ καὶ φουστίτσα σουρωτή. 3) Φόρεμα παιδικὸ ἀπὸ λινὸ μὲ μανίκια κοντὰ κιμονό.

γιὰ νὰ συμπληρώνωμε τὴν καλοκαιρινὴ τουαλέττα μας;

Ἡ μόδα ὅλο κι' ἐπεκτείνει τὴν ποικιλία της γύρω ἀπὸ τὰ πρωτότυπα αὐτὰ στολίδια καὶ δὲ σταματᾶ ἀπὸ τὸ νὰ ἐφευρίσκη κάθε μέρα κάτι καινούργιο.

Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐμπνεύσεις της εἶναι τὰ κολλιὲ σὲ πολλὲς σειρές, ποὺ περιβάλλουν τὸ λαιμό. Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας εἶναι μεγάλες χρωματιστὲς πέρλες κι' ἀνάμεσά τους μικρότερες χρυσές. Τὰ χρώματα ποικίλλουν, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ὑπερτερεῖ εἶναι τὸ γαλάζιο σὲ ὅλους τοὺς τόνους.

Ἄλλη τελευταία ἰδιοτροπία τῆς μόδας, εἶναι ἕνα παρόμοιο κολλιὲ σὲ μιὰ μόνο σειρά, ποὺ κατεβαίνει ὡς κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ συνδυάζεται μὲ τὸ χρῶμα τῆς γόβας, ποὺ θὰ φορέσετε. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι διαλέξετε καὶ ὁμοιόχρωμα σκουλαρίκια.

Ὅσο γιὰ τὰ βραχιόλια, ἐπικρατεῖ πάντα ἡ χοντρὴ ἁλυσίδα μὲ κρεμαστὰ μπρελόκ. Τὰ μπρελὸκ μπορεῖ νὰ εἶναι παλιὰ νομίσματα ἢ περασμένα μ' ἕνα κρίκο ἢ μ' ἕνα καλλιτεχνικὸ δέσιμο, ποὺ περιβάλλει τὸ καθένα. Συνηθίζονται ὅμως καὶ ἄλλα μπρελόκ: μικρὰ ζωαράκια, κῦβοι, μπαλλίτσες, μικρογραφίες μηνιείων κλπ. κλπ.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἂν τὰ τεχνητὰ λουλούδια, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν γιὰ τὰ βάζα μας, εἶναι ἕνα πρᾶγμα ἀκαλαίσθητο, ποὺ δὲν τὸ παραδέχεται καμμιὰ γυναῖκα μὲ ἀληθινὸ γοῦστο, μποροῦν ἐν τούτοις νᾶχουν τὴ θέσι τους ὅσον ἀφορᾷ τὸ στόλισμα μιᾶς τουαλέττας.

Στὰ φιγουρίνια μας θὰ ἰδῆτε ἕνα ντεκολτὲ νὰ στολίζεται ὡραιότατα μὲ μιὰ γιρλάντα ἀπὸ ροὺς τριανταφυλλάκια.

Αὐτὸ τὸ στόλισμα, φυσικά, προσαρμόζεται θαυμάσια μὲ τὴ γυναικεία ἐπιδερμίδα καὶ τῆς προσθέτει ὁμορφιά.

Ἄλλη χρησιμοποίησι τῶν τεχνητῶν λουλουδιῶν, εἶναι νὰ γαρνίρετε τὶς βραδυνὲς γόβες σας ἀπὸ σατέν. Τὰ φιγουρίνια μας σᾶς δείχνουν κι' αὐτὴ τὴν πρωτοτυπία: μαύρη γόβα ἀπὸ σατὲν στολισμένη μὲ δυὸ γιασεμιά.

Μιὰ ἄλλη γόβα πράσινη στολίζεται μὲ δυὸ κίτρινα ἀνθάκια τριφυλλιοῦ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἂς σημειώσουμε πὼς τὸ στολίδι αὐτὸ στὴ γόβα σας μπορεῖ νὰ εἶναι κινητό, ὥστε ν' ἀντικαθίσταται μὲ ἄλλο, ποὺ νὰ ταιριάζῃ περισσότερο μὲ τὸ χρῶμα τῆς τουαλέττας.

Στὰ ἀπογευματινὰ γοβάκια, ἐξ ἄλλου, βλέπομε νὰ ἐφαρμόζεται ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας, δηλαδὴ ἕνας μεγάλος πλακὲ φιόγκος, ποὺ ἐξέχει λίγο στὰ δυὸ πλάγια. Ὁ φιόγκος αὐτὸς εἶναι καμωμένος ἀπὸ τὸ ἴδιο δέρμα τῆς γόβας.

Σχετικὰ μὲ τὴ μόδα τῶν λουλουδιῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τεχνητὰ λουλούδια, τὰ ὁποῖα ἀναφέραμε πάρα πάνω, συνηθίζονται ἐπίσης τὰ κεντητὰ λουλούδια γιὰ στόλισμα ἑνὸς κορσὰζ φορέματος ἢ ἐπίσης στόλισμα βραδυνῆς τσάντας.

Σὲ μιὰ βραδυνὴ τσάντα π.χ. μακρόστενη ἀπὸ λευκὸ σατὲν ὅλη ἡ ἐπιφάνειά της εἶναι γαρνιρισμένη μὲ μικρὰ λουλούδια κεντημένα μὲ ἁπαλὰ χρώματα.

ΓΑΝΤΙΑ ΑΜΠΙΓΙΕ

Κάτι καινούργιο προσθέτει καὶ στὰ γάντια ἡ μόδα. Μιλᾶμε, φυσικά, γιὰ ἀμπιγιὲ γάντια, γιατὶ στὸν τόπο μας μόλις ἀρχίσουν οἱ μεγάλες ζέστες τὰ γάντια καταργοῦνται.

Μὲ μιὰ βραδυνὴ ὅμως τουαλέττα τὰ γάντια εἶναι ἀπαραίτητα καὶ ἡ μόδα, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ νέα μορφή, τὰ παρουσιάζει ταφταδένια.

Τὰ ταφταδένια γάντια εἶναι μακρυά, ἀφοῦ συνοδεύουν πάντα τουαλέττες, φτάνουν ὡς τὸν ἀγκῶνα, κάποτε μάλιστα τὸν ξεπερνοῦν. Παρουσιάζονται σὲ ὅλα τὰ χρώματα καὶ ζωηρὰ καὶ ἁπαλά, συνδυάζονται ὅμως πάντα καὶ μὲ κάποιο ἄλλο ἀξεσουάρ.

Συνδυασμὸς φυσικὰ δὲ σημαίνει πάντα ὁμοιοχρωμία. Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κάποιο ἀντίθετο χρῶμα, ποὺ συνδυάζεται ἁρμονικά. Ἡ ὁμοιοχρωμία συνήθως παρατηρεῖται, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν τσάντα. Ἡ τσάντα τῆς ἁμπιγιὲ ἐμφανίσεως, εἶναι ἕνας φάκελλος, ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τῶν γαντιῶν. Γίνεται ἀπὸ σατέν. Σατὲν τσάντα καὶ ταφταδένια γάντια εἶναι κομψὰ ἀξεσουὰρ γιὰ βράδυ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ μεγάλη μόδα γιὰ τὰ παιδιὰ ἐφέτος εἶναι τὰ «σεπαράμπλ». Μὲ τὴ γαλλικὴ αὐτὴ λέξι, ποὺ πῆρε κιόλας τὴ θέσι της στὸ λεξιλόγιο τῆς μόδας, ἐννοοῦμε τὰ κοστούμια, ποὺ ἔχουν ξεχωριστὸ τὸ μπουστάκι ἀπὸ τὴ φούστα, μολονότι καὶ τὰ δυὸ εἶναι καμωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Τὰ «σεπαράμπλ» εἶναι χαριτωμένα παιδικὰ φορέματα στὸν τύπο τῶν σεμιζιέ.

Ἂς ρίξωμε μιὰ ματιὰ σὲ μερικὰ μοντέλα, ποὺ μπορεῖτε πολὺ εὔκολα νὰ κάμετε καὶ νᾶχετε τὴ χαρὰ νὰ βλέπετε τὰ παιδάκια σας κομψὰ ντυμένα.

Ἕνα τέτοιο φορεματάκι μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε ἀπὸ λινὸ ὕφασμα, σὲ ἀνοιχτὸ χρῶμα.

Ἔχει χωριστὸ κορσάζ, μὲ ἐλαφρὸ μπλουζόν, ποὺ σχηματίζεται μὲ σουρίτσες στὴ μέση. Οἱ σουρίτσες αὐτὲς συγκρατοῦνται ἀπὸ μιὰ ζώνη ἐφαρμοσμένη στὸ κορσάζ καὶ μιὰ ἀγκράφα γιὰ τὸ κούμπωμα.

Τὰ κοντὰ μανίκια εἶναι χαμηλὰ ἐφαρμοστὰ στοὺς ὤμους κι' ἕνα διπλὸ ἐξωτερικὸ γαζὶ στολίζει τὴν ἕνωσί τους. Τὸ ἴδιο διπλὸ γαζὶ γαρνίρει καὶ τοὺς ὠμους καὶ τὸ γιακαδάκι τοῦ λαιμοῦ μὲ κατάλληλη ρεβέρ, μυτερὸ ἀνοιγμα κι' ἕνα κουμπάκι στὸ τέλος τοῦ ἀνοίγματος. Ἡ φούστα, ποὺ καθὼς εἴπαμε εἶναι χωριστὴ ἀπὸ τὸ κορσάζ, φοριέται κάτω ἀπ' αὐτὸ σχηματίζοντας ἐλεύθερες πιέττες.

Ἕνα ἄλλο παιδικὸ μοντέλο τοῦ ἴδιου τύπου, ἔχει τὸ μπουστάκι του εὐθύγραμμο στὸν τύπο τοῦ μπολερὸ καὶ μιὰ φάσα στολίζει τὸ κάτω ἄκρο ὁλόγυρα, ποὺ καταλήγει στὰ δύο μπροστινὰ πλάγια σὲ μύτες μὲ γαρνίρισμα ἕνα κουμπάκι. Τὸ μπουστάκι κουμπώνει σταυρωτὰ μὲ δύο ζεῦγη κουμπιὰ καὶ κλείνει ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ μ' ἕνα κατεβαστὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι. Τὰ μανίκια, ποὺ ἔχουν μάκρος τρουά-κὰρ καταλήγουν κι' αὐτὰ σὲ μιὰ φάσα μ' ἕνα κουμπάκι. Τὸ μπουστάκι-μπολερὸ φοριέται πάνω ἀπὸ μιὰ ὁμοιόμορφη φούστα, ποὺ σχηματίζει μπροστὰ μιὰ φαρδειὰ κουφωτὴ πιέτα καὶ συνεχίζεται μὲ σουρίτσες στὰ πλάγια καὶ πίσω.

1) Μονοκόμματο φουστανάκι τουαλέττας ἀπὸ λευκὸ ὀργκαντί. Τουαλέττα παιδικὴ ἀπὸ σατὲν γαρνισμένη μὲ σειρητάκια. 3) Ντὲ πιές, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ φούστα πλισσὲ καὶ καζάκα σὲ ἀνοιχτότερο χρῶμα.

Η ἀγάθη τῆς Καρμενσίτας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Καρμενσίτα, ἡ νεαρὴ μιγάς, ἀνατρίχιασε. Ὁ ἀσυνήθιστος θόρυβος, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν οὐρανό, τὴν ἔκαμε νὰ σηκώση τὸ κεφάλι. Ἕνα μαυροδερὸ ἀντικείμενο εἶχε ξεπροβάλει, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα καὶ προχωροῦσε τώρα ἀπειλητικὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς «ἀθιέντα» μ' ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό.

—Ἕνα ἀεροπλάνο! εἶπε ὁ δὸν Μανουέλα, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «ἀθιέντα» καὶ τινάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ψαθωτὴ πολυθρόνα του.

Οἱ «πεόν» ἔτρεχαν ἀπὸ ὁλόγυρα. Ἕνα ἀεροπλάνο σ' αὐτὴ τὴν ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ Ὀρενόκου ἦταν κάτι τὸ ὁλότελα ἀσυνήθιστο.

Ἡ Καρμενσίτα παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία. Φοβόταν πάντα κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ταράξη τὴν ἤρεμη ζωὴ τοῦ ἀφέντη της.

Ὁ δὸν Μανουέλε δὲν ἦταν παντρεμένος καί, μ' ὅλο ποὺ ὑπῆρχαν ἕνα σωρὸ γυναῖκες στὴν «ἀθιέντα», τὴν Καρμενσίτα φώναζε πάντα γιὰ νὰ τῆς πῇ νὰ τακτοποιήση τὰ μαξιλάρια στὴ βεράντα ἢ γιὰ ν' ἀνανεώση τὰ λουλούδια στὰ βάζα ἢ γιὰ νὰ τὸν σερβίρη.

Μὲ πόση χαρὰ ἡ μικρὴ Καρμενσίτα ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς δουλειές! Οἱ διαταγὲς ποὺ τῆς ἔδινε ὁ ἀφέντης της ἦταν σύντομες. Πολλὲς φορές, ὡστόσο, τὰ μάτια του ἔλαμπαν, ξαφνικὰ κι' ἄλλοτε πάλι ἕνα χαμόγελο ξεχνιόταν στὰ χείλη του. Τὶς στιγμὲς αὐτές, ἡ φωνή του ἔχανε τὸν ξερὸ τόνο της καὶ γινόταν ἁπαλή.

Ἀλλά, βέβαια, οὔτε ἡ λάμψη τῶν ματιῶν, οὔτε τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, οὔτε ἡ τρυφεράδα τῆς φωνῆς ἦταν γιὰ τὴν Καρμενσίτα. Ποῦ νὰ ξέρη κανεὶς ποιὲς σκέψεις περνοῦσαν αὐτὲς τὶς στιγμὲς ἀπὸ τὸ μυαλό του; Ἡ νέα θυμόταν τὰ λόγια του, ὅταν, τὰ βράδυα μαζεύονταν γύρω στὸν ἀφέντη της διάφοροι φίλοι του ἀπὸ τὰ γειτονικὰ ἀγροκτήματα.

—Ὁ ἀφέντης, συνήθιζε νὰ λέη ὁ δὸν Μανουέλε, πρέπει νὰ εἶναι δίκαιος καὶ πονετικὸς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα νὰ κρατάη τὶς ἀποστάσεις. Ἔτσι μόνον οἱ ἄλλοι θὰ τοῦ ἀναγνωρίσουν τὴν ἐξουσία του.

Τὸ ἀεροπλάνο εἶχε πλησιάσει τώρα. Ἔκανε κάμποσους κύκλους πάνω ἀπὸ τὴν «ἀθιέντα» κι' ἔπειτα προσγειώθηκε σὲ μιὰ χέρσα ἔκτασι. Ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα πήδησαν ἀμέσως ἀπ' αὐτό. Ὁ δὸν Μανουέλε, ποὺ εἶχε πλησιάσει, δέχτηκε τὴ γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος του καὶ τὴ φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα.

Ἡ μικρὴ Καρμενσίτα ἔκλεισε τὰ μάτια. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἕνα βέλος τῆς τρύπησε τὴν καρδιά. Δίχως ἀμφιβολία, αὐτὴ ἡ νεαρὴ γυναῖκα μὲ τὸ τριανταφυλλένιο πρόσωπο καὶ τὰ ὁλόξανθα μαλλιὰ θὰ ἦταν ἡ μνηστὴ τοῦ δὸν Μανουέλε... Σὲ λίγο, θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τους κι' ἡ Καρμενσίτα δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ ποτίζη τὰ λουλούδια γιὰ τὸν ἀφέντη της, οὔτε νὰ τοῦ τακτοποιῆ τὰ μαξιλάρια στὴ βεράντα, γιὰ νὰ ξαπλωθῆ, οὔτε νὰ τὸν περιποιῆται στὸ τραπέζι.

Ἡ Καρμενσίτα ξανάνοιξε τὰ μάτια. Ὁ δὸν Μανουέλε ἔσφιγγε ἀκόμη τὴ νεαρὴ γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά του...

Ἡ δυστυχισμένη νέα ἀποτραβήχτηκε μὲ κόπο καὶ πῆγε πίσω ἀπὸ μιὰ καλαμιὰ γιὰ νὰ κλάψη χωρὶς νὰ τὴν βλέπουν.

Ἀπὸ κεῖ, εἶδε τὸ μικρὸ ὅμιλο νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν «ἀθιέντα».

Ὁ ἥλιος ἔδυσε σὲ λίγο κι' ἡ τροπικὴ νύχτα ἅπλωσε ἀμέσως τὰ σκοτάδια της. Ἡ Καρμενσίτα πῆρε τότε τὴν ἀπόφασί της. Θἄπεφτε στὴ μικρὴ λίμνη ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τῆς «ἀθιέντα». Ὡς τὸ πρωΐ, τὸ σῶμα της θὰ ξανάβγαινε στὴν ἐπιφάνεια. Κι' ὁ δὸν Μανουέλε, ποὺ ἔκανε πρὸς τὰ κεῖ τὸν περίπατό του, θὰ τὴν ἔβλεπε πρῶτος, θὰ ριχνόταν σίγουρα στὴ λίμνη, θὰ τὴν ἔπιανε στὰ χέρια του καὶ θὰ τὴν ἔβγαζε ἔξω. Ἔπειτα, θὰ γνώριζε τὸ ἀγκάλιασμά του, ἔστω καὶ νεκρή.

Ἡ σκέψι αὐτὴ τῆς ἔδωσε μιὰ περίεργη χαρά. Σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν «ἀθιέντα». Ἤθελε, προτοῦ φύγη ἀπὸ τὴ ζωή, νὰ ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ μόνον τώρα καταλάβαινε πόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦσε. Κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὶς κολῶνες τῆς βεράντας, θὰ ρουφοῦσε μὲ τὰ μάτια τὴν ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία του, γιὰ νὰ τὴν ἔχη συντροφιὰ στὸ αἰώνιο ταξίδι της κι' ἔπειτα θἄτρεχε στὴ λίμνη... Τὴ στιγμὴ ποὺ γλυστροῦσε ἀθόρυβα στὴ βεράντα, ἄκουσε τὸν δὸν Μανουέλε ποὺ ἔλεγε:

—Ἀλλὰ τί ἔγινε ἡ Καρμενσίτα; Ὅλο τὸν ἄλλο καιρό, σερνόταν γύρω μου σὰν τὴ σκιά μου καί, τώρα ποὺ τὴ χρειάζομαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, χάθηκε... Ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπες, ἀδελφούλα...

Ἡ Καρμενσίτα ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν. Αὐτὴ ἡ ξένη ἦταν, λοιπόν, ἀδελφή του κι' ὄχι μνηστή του:

— Εἶναι μιὰ χαριτωμένη νέα ἡ Καρμενσίτα, συνέχισε ὁ δὸν Μανουέλε. Ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ τὴν ἔχω τόσον καιρὸ μαζί μου, δὲ μπόρεσα ποτὲ νὰ καταλάβω τί ἔχει μέσα στὸ μυαλό της...

Ἡ ἀδελφή του χαμογέλασε πονηρά.

— Φαντάζομαι πὼς θὰ σοῦ εἶναι πολὺ ἀφοσιωμένη, τοῦ εἶπε.

Ὁ δὸν Μανουέλε σώπασε λίγο. Ἔπειτα ἀπάντησε:

— Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω ἂν μοῦ εἶναι ἀφοσιωμένη ἢ ὄχι; Ἡ Καρμενσίτα ἔχει σπανιόλικο αἷμα μέσα στὶς φλέβες της καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ αἷμα Ἐρυθροδέρμων. Αὐτὸ ἐξηγεῖ ἴσως γιατὶ εἶναι τόσο περήφανη καὶ ταυτόχρονα τόσο πολὺ κλεισμένη στὸν ἑαυτό της...

—Ἀλλά, Μανουέλε, μὲ κάνεις νὰ ὑποπτεύωμαι ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος μ' αὐτὴ τὴν Καρμενσίτα, εἶπε ἡ ἀδελφή του.

—Μπορεί, ἀπάντησε ὁ δὸν Μανουέλε. Στ' ἀλήθεια,δὲν τὸ ξέρω. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας γδοῦπος στὸ βάθος τῆς βεράντας. Ἦταν ἡ μικρὴ Καρμενσίτα ποὺ εἶχε σωριαστῆ λιπόθυμη.

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ δὸν Μανουέλε κι' ὁ ἄντρας της — αὐτὸς ἦταν ὁ ἀεροπόρος ποὺ τὴ συνώδευε— ξανάφυγαν γιὰ τὸ Σὰν-Πάμπλο, ὅπου εἶχαν ἕνα μεγάλο ἀγροκτῆμα. Ὅταν ὁ θόρυβος τοῦ ἀεροπλάνου τους ἔσβυσε, ὁ δὸν Μανουέλε φώναξε τὴν Καρμενσίτα. Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὸ χαμόγελο ποὺ φώτιζε τὸ πρόσωπό του.

—Ὑποσχέθηκα στὴν ἀδελφή μου καὶ στὸ γαμπρό μου ὅτι θὰ πᾶμε νὰ τοὺς δοῦμε στὸν Σὰν-Πάμπλο, τῆς εἶπε.

—Ὁ ἀφέντης μου θὰ φύγη; τραύλισε ἡ Καρμενσίτα.

— Θὰ φύγωμε, διώρθωσε ὁ δὸν Μανουέλε. Θἀρθῆς μαζί μου.

—Ἐγώ, ἀφέντη;

— Καὶ βέβαια... Ἡ ἀδελφή μου δὲ θέλει νὰ μὲ στεφανώση κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν.

—Ὁ ἀφέντης μου θά... παντρευτῆ;

— Ναί. Ἀγαπάει μιὰ νέα, ποὺ κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπάει... Δὲν τὴ μαντεύεις ποιὰ εἶναι, μικρὴ Καρμενσίτα;

Ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της, ἁπλώνοντας τὰ χέρια. Ἡ Καρμενσίτα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Ἀλλ' ἦταν δάκρυα χαρᾶς κι' εὐτυχίας.

ΧΟΥΑΝ ΡΑΜΙΡΕΣ

Ἡ Καρμενσίτα εἶδε τὸ μικρὸ ὅμιλο νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν «ἀθιέντα».

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΑΤΕΣΟΝ

Ἡ γυναῖκα ποὺ σκόρπιζε τὸν θάνατο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ συγγραφεὺς Ντέϊβιντ Νιοῦτον γνωρίζει, σὲ μιὰ πλάζ τῆς Καλιφορνίας, μιὰ νέα κι' ὁμορφη γυναίκα, τὴν Πέτζυ Λίστερ, ποὺ τοῦ κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Μιὰ συμπάθεια ἀρχίζει ν' ἀναπτύσσεται μεταξύ τους. Ἡ Πέτζυ εἶναι ἔνας παράξενος τύπος, ποὺ δείχνει ἔντονη ἀποστροφὴ στὸ φυσικὸ ἔρωτα. Λέει στὸ Νιοῦτον ὅτι εἶναι ζωντοχήρα. Τὸν προσκαλεῖ δὲ σ' ἕνα πάρτυ, στὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου της Τζὶμ Βῶγκαν. Αὐτὸς ὁ Τζὶμ ἦταν ἄλλοτε φίλος καὶ συμφοιτητὴς τοῦ Νιοῦτον, ἀλλὰ δὲν τὸν χώνευε στὴν πραγματικότητα κι' εἶχε μαλώσει στὸ τέλος μαζί του. Ἔτσι καὶ τώρα, ὅταν τὸν δέχεται στὸ σπίτι του μαζὶ μὲ τὴν Πέτζυ, ζητάει κάθε εὐκαιρία νὰ τὸν ταπεινώση. Στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ, ὁ Ντέϊβιντ ξανασβρίσκει καὶ τὸν ἀδελφό του, Ντένις Βῶγκαν, ἕνα τύπο ζηλόφθονο καὶ νευρασθενικό. Ἡ γυναίκα τοῦ Τζίμ, ἡ Ὤντρεϋ, παλιὰ γνώριμη τοῦ Τζίμ, δὲ βρίσκεται ἐκεῖ. Εἶναι φανερὸ πὼς δὲν ἔχει εὐτυχήσει στὸ γάμο της. Ὁ Τζὶμ ἐξηγεῖ στὸ Νιοῦτον ὅτι ἀγαπάει τὴν Πέτζυ κι' ὅτι σκοπεύει νὰ τὴν παντρευτῆ. Τοῦ λέει δὲ ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ δολοφόνησε τὸν ἄντρα της. Γιὰ νὰ τὸν πείση, τοῦ παρουσιάζει ἀποκόμματα ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ γράφουν γιὰ τὸ ἔγκλημα.

2ον

Ἐργαζόμουν στὸ μυθιστόρημά μου μὲ διακοπές. Ὅταν πήγαινα στὴν πλάζ, φρόντιζα νὰ καθήσω ψηλά, μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ εἴχαμε γνωριστῆ μὲ τὴν Πέτζυ. Διάβαζα. Πήγαινα στὸν κινηματογράφο. Μά, μ' ὅλ' αὐτά, δὲν κατώρθωνα νὰ τὴ διώξω ἀπ' τὸ νοῦ μου. Ἤμουν «τσιμπημένος» μαζί της.

Κι' ὅμως δὲν τὴν ἤξερα καιρό. Μερικὲς βδομάδες μονάχα. Μὰ μὲ εἶχε ἀληθινὰ σκλαβώσει ἡ παράξενη γοητεία της...

Γιὰ μερικὲς μέρες, προσπαθοῦσα νὰ μὴ τὴ σκέπτωμαι. Ἔπειτα κατάλαβα πὼς ἦταν ἀδύνατο... Θυμόμουν τὶς βραδυὲς ποὺ εἴχαμε περάσει μαζί. Τὸ μικρὸ μπὰρ σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο της πλάζ. Ξανάβλεπα τὴν Πέτζυ νὰ χορεύη, σφιγμένη στὸ στῆθος μου, ἢ νὰ μὲ κυττάζη πάνω ἀπ' τὸ ποτήρι της, τρυφερά, μὲ λατρεία κι' ἐμπιστοσύνη.

Θυμόμουν ἀκόμη τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τῆς εἶχα ἐκφράσει τὰ αἰσθήματά μου. Καὶ τόσες ἄλλες τρυφερὲς ἀναμνήσεις...

Δὲν εἶχαν κρατήσει πολύ, ὅλ' αὐτά. Κι' ὅμως μοῦ φαινόταν πὼς τὴν ἤξερα χρόνια. Νόμιζα πὼς εἶχε περάσει πολύς, πάρα πολὺς καιρὸς ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ εἴχαμε κάνει μαζὶ μιὰ ἐκδρομὴ στοὺς λόφους τῆς Σάντα Μόνικα κι' εἴχαμε βρῆ ἐκεῖ πρόσφατες πατημασιὲς ἀπὸ σκαγκουάρ»...

Ἡ Πέτζυ εἶχε σκοτώσει;... Δὲ μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω!

Πῆγα στὴ βιβλιοθήκη καὶ ξεφύλλισα τὶς παλιὲς ἐφημερίδες, ἀλλὰ δὲ βρῆκα τίποτα. Κι' ἄρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι πὼς ἦταν ὅλ' αὐτὰ μιὰ μηχανορραφία τοῦ Τζὶμ ποὺ μὲ μισοῦσε...

Στὸ τέλος, ἀφοῦ ὑπόφερα μέρες, ξαναγύρισα στὴν ἀγάπη μου, μετανοιωμένος καὶ γεμάτος τύψεις.

Τὴ βρῆκα στὸν κῆπο της.

Προσπαθοῦσε νὰ διαβάση, μὰ ἡ ματιά της ἔμενε καρφωμένη διαρκῶς στὴν ἴδια σελίδα.

Στὴν ἀρχή, μοῦ φέρθηκε ψυχρά, παγωμένα. Μὰ ἐπέμεινα, τῆς ζήτησα συγγνώμη.

— Συχώρεσέ με, Πέτζυ! τῆς εἶπα. Συχώρεσέ με!...

★

—Ὥστε σοῦ εἶπε πὼς δολοφόνησα τὸν ἄντρα μου; φώναξε, ὅταν τῆς τὰ διηγήθηκα ὅλα.

Κούνησα καταφατικὰ τὸ κεφάλι μου, μὲ πικρία.

— Πῶς μπόρεσε;... Γιατί νὰ σοῦ πῇ ἕνα τέτοιο ψέμμα;...

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ ἄντρας σου;

— Πέθανε στὸ Σὰν Φραντσίσκο, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο.

Μείναμε στὸν κῆπο, φλυαρώντας ἀκόμα. Ἡ Πέτζυ ἔκανε χειρονομίες διαμαρτυρίας καὶ ξανάλεγε ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη πὼς εἶχε πῆ τέτοιο πρᾶγμα ὁ Τζίμ:

— Δὲν καταλαβαίνω... Δὲ σκότωσα ἐγώ...

— Τὸ ξέρω.

— Πρὶν δὲν τὄξερες; Πίστεψες ὅ,τι σοῦλεγε;

— Μὰ ἦταν τρομερὸ χτύπημα! Τί θὰ σκεπτόσουν ἐσύ, ἂν ἐρχόταν κάποιος καὶ σοῦλεγε ξαφνικὰ πὼς δολοφόνησα τὴ μητέρα μου ἢ τὴ γυναίκα μου;

— Θὰ ἔκανα ἕνα ἔλεγχο, πρὶν τὸ πιστέψω.

— Τί θὰ σκεπτόσουν, ἂν σοῦ εἶχα πῆ πὼς ἤμουν χωρισμένος, ἂν σ' εἶχα ἀφίσει νὰ πιστέψης πὼς ζοῦσε ἡ γυναῖκα μου;

Δὲ μοῦ ἀπάντησε. Ἔσκυψα, τὴ φίλησα καὶ τῆς εἶπα:

—Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτό... Μοῦ ἔλειψες πολύ, ξέρεις!

— Κι' ὅμως δὲν ἤρθες νὰ μὲ δῆς...

Δὲν εἶπα τίποτα. Ἤνοιωθα νὰ φουντώνη ὁ θυμός μου — γιὰ τὸ Τζίμ, ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ἕνα τόσο αἴσχρὸ ψέμμα, προπάντων ὅμως γιὰ τὸν ἑαυτό μου ποὺ τὸν εἶχα πιστέψει...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πρόσεξα τὸν Ἄλμπερτ. Κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν Πέτζυ — ποὺ φοροῦσε μόνο ἕνα σόρτ κι' ἕνα σουτιὲν ἡλιοθεραπείας.

Τῆς τὸν ἔδειξα, κι' ἐκείνη ἔσφιξε τὰ χείλια της πεισμωμένη.

— Πρέπει νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, μοῦ εἶπε. Λὲς νὰ βρῶ νὰ νοικιάσω κανένα διαμέρισμα;

— Μήπως... μήπως ἐπιχείρησε...;

—Ὄχι. Εἶναι πάντα μπροστὰ ἡ γυναῖκα του. Φοβᾶμαι ὅμως!

— Ναί, κι' ἐγὼ πιστεύω πὼς εἶναι προτιμώτερο νὰ φύγης...

— Καὶ νὰ δῆς πὼς παριστάνει τὸ σεμνότυφο! Σὰν ὅλους τοὺς ἄντρες... ποὺ παριστάνουν τοὺς ἁγίους κι' εἶναι γουρούνια!

Δὲν ἤθελα ν' ἀνοίξω καινούργια συζήτησι γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Εἶχε δίκιο, ἀσφαλῶς, στὴν περίπτωσι τοῦ Ἄλμπερτ.

Κι' ἀλλωστε ὁ Ἄλμπερτ ἐξαφανίστηκε, μόλις οἱ ματιές μου τοῦ δώσανε νὰ καταλάβη πὼς εἶχα μεγάλη διάθεσι νὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα...

— Εἶσαι βέβαιη πώς... δὲ σὲ πείραξε ποτέ; ἐπέμεινα.

—Ὄχι, ἀλλὰ ξέρω πὼς θὰ τὸ ἤθελε πολύ... Προχτές, ἡ κ. Γκράντυ ἤρθε νὰ μὲ εἰδοποιήση πὼς μὲ ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο. Φοροῦσα τὸ νυχτικό μου, κι' ἔτσι ποὺ ἤμουν νυσταγμένη δὲ σκέφτηκα νὰ βάλω μιὰ ρόμπα. Ὁ Ἄλμπερτ βγῆκε τότε στὸ διάδρομο καὶ μὲ εἶδε.

Ἀνατρίχιασε ἀπὸ ἀηδία καὶ πρόσθεσε:

—Ἀρρώστησα, νοιώθοντας τὴ ματιά του καρφωμένη πάνω μου!

— Θὰ τὸν τσακίσω!... μούγκρισα.

Μὰ τόλεγα ἔτσι γιὰ νὰ καυχηθῶ. Στὴν πραγματικότητα, εἶμαι ἀνίκανος νὰ χτυπήσω ὁποιονδήποτε — ἐκτὸς ἂν βρεθῶ σ' ἀδιέξοδο...

— Δὲ θέλω νἄχω ἄλλες ἱστορίες, εἶπε ἡ Πέτζυ. Προτιμῶ νὰ φύγω.

—Ἄλλες ἱστορίες;... πρόφερα.

Μὰ μετάνοιωσα ἀμέσως γι' αὐτὸ ποὺ εἶπα. Δὲν κατορθώνω συνήθως νὰ κρύψω τὶς σκέψεις μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου...

— Τὸ σκέπτεσαι πάντα; μοῦ εἶπε θλιμμένα.

— Ποιό;

"Ἔκανα πὼς δὲν καταλάβαινα...

—Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶπε ὁ Τζίμ. Σίγουρα, θὰ πῆρα ἔνοχο ὕφος...

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ κάτι. Ἴσως νὰ καταλάβης τότε... πρόσθεσε ἡ Πέτζυ.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει ψυχρὸ καὶ τραχύ, καθὼς συνέχιζε:

—Ὅταν ἤμουν ὀχτὼ χρόνων, μὲ κακομεταχειρίστηκε ἕνα ἀγόρι δεκαεφτὰ χρόνων. Μὲ τράβηξε μέσα σὲ μιὰ σκότεινη ἀποθήκη καὶ μοῦ ἔδγαλε ὅλα μου τὰ ρούχα.

Θέλησα νὰ τῆς πιάσω τὸ χέρι, μὲ μιὰ ἔνστικτη κίνησι, ἀλλ' ἀποτραβήχτηκε καὶ κύτταξε ἀλλοῦ.

—Ὅταν τὸν τσάκωσε ὁ πατέρας μου, θέλησε νὰ τὸν σκοτώση...

— Καί... ὡς ποῦ ἔφτασε; ρώτησα.

—Ὡς τὸ τέλος! Εἶχα λιποθυμήσει.

Πάγωσα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι. Καϋμένη Πέτζυ!...

— Νὰ γιατὶ δὲ μπορῶ ν' ἀνεχτῶ τοὺς ἄντρες! πρόσθεσε. Εἶναι δυνατὸτερο ἀπ' τὴ θέλησί μου. Ἂν δὲν ἦσουν τόσο διαφορετικὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους, θὰ σὲ φοβόμουνα καὶ σένα!

— Κι' ὁ Τζίμ;...

—Ὁ Τζὶμ φρόντισε γιὰ μένα, μ' ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον. Ἦταν πάντα καλὸς μαζί μου. Καὶ δὲ ζη-

Μικρὲς Ἱστορίες

Τὸ κόλπο τοῦ Ἰσαὰκ

Ὁ Ἰσαὰκ ἦταν πολὺ ἄρρωστος. Προσευχότανε λοιπὸν στὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώση τὴν ὑγεία του, καὶ τοῦ ἔταζε:

—Ἂν μὲ κάνης καλά, Θεέ μου, ὁρκίζουσι στὰ κόκκαλα τῆς μάνας μου νὰ δώσω δέκα φράγκα στὸν πρῶτο ζητιάνο ποὺ θὰ συναντήσω!

Κι' ὁ Ἰσαὰκ ἔγινε καλά. Ὅταν λοιπὸν βγῆκε ἔξω γιὰ πρώτη φορά, τὸν συνώδεψε κι' ὁ φίλος του, ὁ Ἀβραάμ. Στὸ δρόμο, συνάντησαν ἕνα ζητιάνο. Ὁ Ἰσαὰκ θυμήθηκε τότε τὸ τάξιμό του. Ἀλλὰ συγχρόνως ἄρχισε νὰ σκέπτεται μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τὸ γλυτώση πιὸ ἀνώδυνα...

—Ἀποφάσισα νὰ δώσω δέκα φράγκα ἐλεημοσύνη σ' αὐτὸ τὸ φτωχό, λέει ξαφνικὰ στὸ φίλο του.

—Χά, χά! Ἀδύνατο! ἀπαντάει ἐκεῖνος. Σίγουρα, θέλεις ν' ἀστειευθῆς!

— Δὲ μὲ πιστεύεις λοιπόν; Βάζουμε στοίχημα ὀχτὼ φράγκα;

— Σύμφωνοι! δηλώνει ὁ Ἀβραάμ, δίνως νὰ τὸ πολυσκεφθῆ.

Ὁ Ἰσαὰκ βγάζει ἀμέσως καὶ δίνει τὰ δέκα φράγκα στὸ ζητιάνο.

— Φέρε τώρα τὰ ὀχτὼ φράγκα! λέει στὸν Ἀβραάμ.

Κι' ἔτσι ὁ πονηρὸς Ἰσαὰκ ξόφλησε τὸ δεκάφραγκο χρέος του πρὸς τὸ Θεό... μὲ δυὸ φράγκα μόνο!...

τησε ποτὲ τίποτα γι' ἀντάλλαγμα.

Κυτταχτήκαμε, ἀφοῦ σωπάσαμε γιὰ πολύ. Τῆς χαμογέλασα. Προσπάθησε νὰ κάνῃ κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

— Νάσαι καὶ σὺ καλὸς μαζί μου, Νταΐβυ. Μὴν εἶσαι ἔτσι δύσπιστος!

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Πέτζυ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὕστερα εἶπα, ὅσο πιὸ ξέγνοιαστα μποροῦσα:

— Ἔλα τώρα, πᾶμε νὰ βροῦμε ἕνα διαμέρισμα γιὰ σένα.

*

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀγόρασα ἕνα αὐτοκινητάκι μεταχειρισμένο, σὲ τιμὴ εὐκαιρίας, κι' ὕστερα βρήκαμε ἕνα κατάλληλο διαμέρισμα γιὰ τὴν Πέτζυ.

Ἦταν μικρό: δυὸ δωμάτια, κουζινίτσα καὶ μπάνιο, γιὰ 55 δολλάρια. Μὰ θ' ἄδειαζε μετὰ δυὸ μέρες. Ἀναγκαστήκαμε λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ σπίτι τῶν Γκράντυ.

Τῆς πρότεινα νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε τὸ βράδυ στὸ ρεστωράν. Ὕστερα θὰ μποροῦσαμε νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο ἢ στὸ Λοῦνα-Πάρκ.

Δέχτηκε μὲ χαρά.

— Θὰ ξεκινήσουμε ἀπ' τὴν ἀρχή! μοῦ εἶπε. Ἂς τὰ ξεχάσουμε ὅλα! Δὲν εἶχαν καμμιὰ σημασία.. δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ἀγάπη μου, καμμιά! ἀπάντησα, σφίγγοντάς την στὸ στῆθος μου.

Ὅταν μπήκαμε στὸ σπίτι, ὁ Ἄλμπερτ κι' ἡ γυναίκα του κάθονταν στὸ ἐμπρὸς δωμάτιο καὶ συζητούσανε ζωηρά. Σώπασαν ἀπότομα, βλέποντάς μας.

Ὁ Ἄλμπερτ εἶχε πάντα τὸ κατσουφιασμένο καὶ πεισωμένο ὕφος του. Ἡ γυναίκα του προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ.

— Κυρία Γκράντυ, θὰ μετακομίσω ἀπὸ δῶ σὲ δυὸ μέρες, τῆς ἀνάγγειλε ἡ Πέτζυ.

Ἐκείνη πῆρε τὴ λυπημένη ἔκφρασι τῆς σπιτονοικοκυρᾶς ποὺ χάνει ἕνα καλὸ νοικάρη. Ὅσο γιὰ τὸν Ἄλμπερτ, κύτταξε ἄπληστα τὴν Πέτζυ. Τὰ μάτια του καρφώθηκαν στὸ στῆθος της.

Ἔβραζα ἀπ' τὴ μανία μου. Ἤθελα πολὺ νὰ τὸν ἀρχίσω στὶς γροθιές...

— Μὰ γιατί; Δὲ σᾶς ἄρεσε ἐδῶ; ρώτησε ἡ γυναῖκα του. Συνέβη τίποτα ποὺ σᾶς πείραξε;...

— Ὄχι, ὄχι! βεβαίωσε ἡ Πέτζυ. Καθόλου. Μὰ θέλω νἄχω ἕνα δικό μου σπίτι... Βρῆκα ἕνα, σήμερα τ' ἀπόγεμα, τυχαίως. Ἐλπίζω θὰ σᾶς εἶχα προειδοποιήσει νωρίτερα.

— Ἀσφαλῶς! εἶπε στρυφνὰ ὁ Ἄλμπερτ.

Εἶχα χάσει πιὰ τὴν ὑπομονή μου. Ἡ Πέτζυ διευθύνθηκε πρὸς τὴν κάμαρά της. Τὴν ἀκολούθησα, δίχως νὰ σκεφτῶ.

— Αὐτὸ λέγεται εὐγνωμοσύνη! πρόφερε ὁ Ἄλμπερτ ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Μπαίνοντας στὴν κάμαρα τῆς Πέτζυ, τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ κάτι ἀκόμα — κάτι πολὺ προσβλητικὸ γι' αὐτήν.

Τινάχτηκα κι' ἔκανα νὰ γυρίσω πίσω, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω τὸ λόγο. Ἀλλ' ἡ Πέτζυ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μὲ συγκράτησε. Ὅταν βρεθήκαμε στὴν κάμαρά της, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Νομίζω πὼς θἄκανες καλλίτερα ἂν περίμενες ἀπ' ἔξω...

— Τί σημασία ἔχει; ἀπάντησα. Ἀλλαξε γρήγορα καὶ πᾶμε νὰ φύγουμε.

Εἶχα μιλήσει δυνατά, ἐπίτηδες γιὰ νὰ μ' ἀκούσουνε οἱ Γκράντυ.

Γύθηκε, πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν. Προσπαθοῦσα νὰ μὴ τὴ σκέπτωμαι, ὁλόγυμνη, λαχταριστή...

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΟ ΛΕΝΕ...
...ΕΧΟΥΝΕ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΟ ΛΕΝΕ !

Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγιναν γνωστὲς οἱ **εὐεργετικὲς γιὰ τὴν ὑγεία ἰδιότητες τῆς μπύρας,** χιλιάδες ἐνδοσιώδεις καινοῦργιοι καταναλωταὶ δὲν πίνουν πιὰ παρὰ μπύρα.

Ποτὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνὸ ἡ μπύρα περιέχει συστατικὰ ἐνεργά, συστατικὰ μεταλλικά, μικρο-συστατικὰ μεταλλικὰ καὶ τὶς βιταμῖνες τῆς μαγιᾶς τῆς μπύρας, στὸ σύνολο **πενῆντα ὠφέλιμα συστατικά,** τὰ πιὸ εὐεργετικὰ γιὰ τὴν ὑγεία. Εἶναι ἰδιαιτέρως πλούσια σέ:

Φωσφόρο (μυϊκὴ δύναμις)
Βιταμίνη PCa (ξανάνιωμα)
Βιταμίνη B2 (ἀνάπτυξις)
Βιταμίνη PP (ἀντίληψις)
Βιταμίνη B6 (καλὴ χώνευσις)

Γιὰ νὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα, πάρετε καὶ σεῖς ἀπὸ σήμερα τὴν εὐχάριστη καθημερινὴ συνήθεια, γιὰ ὀρεκτικό.. μὲ τὸ φαγητό σας... καὶ ἀνάμεσα στὰ γεύματα, νά...

...ΠΙΝΕΤΕ ΦΙΞ

Μὴ χαλᾶτε
ἄδικα τὰ χέρια σας

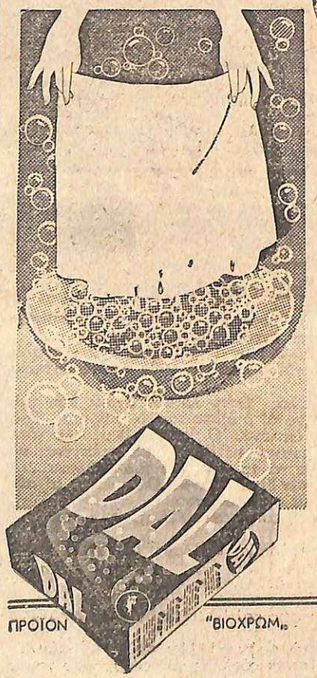

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι κρῖμα νὰ χαλᾶτε πιὰ τὰ χέρια σας στὶς παληοσκάφες καὶ τοὺς νεροχύτες, ὅταν τὸ „DAL" σᾶς δίνῃ τὴν ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ ἔχετε ἄκοπα καὶ γρήγορα τὴν πιὸ καθαρὴ πλύση.

Τὸ „DAL", παρασκευασμένο μὲ τὰς τελευταίας ἐπιστημονικὰς μεθόδους, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ διατηρῆτε ὅλα τὰ εἴδη τοῦ ρουχισμοῦ σας: ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, ΛΙΝΑ, ΝΑΫΛΟΝ, κ.λ.π., πεντακάθαρα καὶ νὰ μοσχοβολάνε, χωρὶς νὰ βλάπτῃ καὶ ἐρεθίζῃ τὰ χέρια σας.

'Η συγχρονισμένη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται „DAL".
'Η ἔξυπνη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται μόνον „DAL".

DAL
ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΟΛΟΤΙ ΠΛΕΝΕΙ

Ἔβαζα ὅλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ σκέπτωμαι μονάχα τὸν Ἄλμπερτ. Μὰ ἡ σάρκα εἶναι ἀδύνατη...

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχε ντυθῆ καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ παραβάν.

Στὸ μεταξύ, ἄκουγα τοὺς Γκράντυ νὰ μιλᾶνε γι' αὐτήν, γεμάτοι χολή. Ὁ Ἄλμπερτ δὲν ἔκρυβε τὰ αἰσθήματά του. Τὴ χαρακτήριζε μὲ τὶς βαρύτερες ἐκφράσεις...

— Πᾶμε νὰ φύγουμε γρήγορα, Πέτζυ, γιατὶ δὲν ἀντέχω πιά! τῆς φώνεξα. Θὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα, τοῦ κτήνους!

Ἀπλώθηκε ἀμέσως σιωπὴ ἀπ' ἔξω. Ἔλπιζα πὼς μὲ εἶχαν ἀκούσει...

— Θὰ προτιμοῦσα νἄφευγες ἀμέσως ἀπὸ δῶ, πρόσθεσα.

— Ναί, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Στὴ φωνή της ὑπῆρχε ἀποστροφή, περιφρόνησι καὶ φόβος.

Ὅταν περάσαμε πάλι ἀπ' τὸ ἐμπρὸς δωμάτιο, οἱ Γκράντυ κουβέντιαζαν, ἀλλὰ σώπασαν ἀμέσως. Κύτταξαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὴν Πέτζυ, ποὺ εἶχε βάλει ἕνα φόρεμα βαμπακερὸ μπλὲ πάλ καὶ μιὰ μπλὲ κορδέλλα στὰ μαλλιά.

— Ξέρετε, δὲ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὴ διαφορὰ τοῦ ἐνοικίου... εἶπε ἡ κ. Γκράντυ, φανερώνοντας ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε προπάντων.

Ἡ Πέτζυ θέλησε κάτι νὰ πῇ, ἀλλὰ τὴν πρόλαβε ὁ Ἄλμπερτ, δηλώνοντας ξερὰ στὴ γυναῖκα του:

— Μὰ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ πάρῃ πίσω. Κανένα δικαίωμα.

— Δὲ σᾶς ζητάω τίποτα, βεβαίωσε ἡ Πέτζυ.

— Ἔχει γοῦστο νὰ ζητάγατε!.

— Σκασμός, Ἄλμπερτ! τοῦ φώναξε ἔξω φρενῶν.

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔμενε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, εἶπα στὴν Πέτζυ:

— Ἔλα, πᾶμε!

Καὶ φύγαμε, ἐνῶ ὁ Ἄλμπερτ μουρμούριζε, πίσω μας:

— Θὰ τὸ μετανοιώσῃ...

Ἀνεβαίνοντας στ' αὐτοκίνητό μου, ἡ Πέτζυ μοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλήσῃς ἔτσι...

Γέλασε καὶ πρόσθεσε:

— Εἶδες ὅμως τί μοῦτρα ἔκανε;...

Σκάσαμε κι' οἱ δυὸ στὰ γέλια, τόσο, ποὺ δὲ μπορέσαμε νὰ μιλήσουμε γιὰ ἕνα-δυὸ λεπτά.

*

Ἄφισα τ' αὐτοκίνητο σὲ μιὰ ἀπ' τὶς παρόδους ποὺ ὁδηγούσανε στὸ Λοῦνα-Πάρκ, ἐγκατεστημένο στὴν παραλία. Καὶ συνεχίσαμε πεζῇ τὸ δρόμο μας ὡς ἐκεῖ, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι — δίχως νὰ φανταζώμαστε καθόλου πὼς μᾶς παρακολουθοῦσανε...

Πήγαμε στὴ σκοποβολή. Τραγανίσαμε φυστίκια καὶ ποπ-κόρν. Κατεβήκαμε μέσα στὸν καταδυτικὸ κώδωνα κι' εἴδαμε τοὺς καρχαρίες νὰ τριγυρίζουνε γύρω ἀπ' τὸ καταφύγιό μας. Ἀνεβήκαμε στὰ ἠλεκτρικὰ αὐτοκινητάκια ποὺ χτυποῦσαν τόνα μὲ τ' ἄλλο.

Ἡ Πέτζυ γελοῦσε καὶ τὰ μάγουλά της ἦταν ροδοκόκκινα.

Θυμᾶμαι τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό μου, τὴ χαρά της καὶ τὴν εὐτυχία μου, τὶς τρομαγμένες φωνίτσες της καὶ τὰ γέλια της...

Φτάσαμε ἐπιτέλους μπροστὰ στὸ «Παλάτι τῶν θαυμάτων». Ἦταν ἕνα παιχνίδι παράξενο καὶ λίγο ἀνόητο: ἕνας ἀπέραντος σκοτεινὸς λαβύρινθος, ὅπου ἀνεβαίνεις, κατεβαίνεις, στριφογυρίζεις στὸ ἴδιο μέρος, προσπαθῶντας νὰ βρῇς τὴν ἔξοδο — ὅλ' αὐτὰ μέσα σ' ἀπόλυτο σκοτάδι.

Δὲν εἶχε ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Κι' ἦταν ἐπικίνδυνο γιὰ μιὰ γυναῖκα, γιατὶ τριγυρίζουν ἐκεῖ μέσα ἕνα σωρὸ τύποι, περιμένοντας νὰ ξεμοναχιάσουνε καμμιὰ κοπέλλα...

Τὸ κατάλαβα ἀπ' τὴν ἀρχὴ κι' εἶχα τὰ μάτια μου τέσσερα. Μὰ κι' ἡ Πέτζυ ἔβαζε ὅλα της τὰ δυνατά, γιὰ νὰ μὴ φανερωθῇ πὼς φοβότανε. Τὸ γέλιο της ἦταν ψεύτικο, προσποιητό, καὶ τὸ χέρι της, ὑγρὸ ἀπὸ ἱδρῶτα, ἔτρεμε μέσα στὸ δικό μου.

— Ἔλα, Νταΐβυ, πᾶμε νὰ βροῦμε τὴν ἔξοδο, μὲ περακάλεσε.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς γιατί χωθήκαμε ἐδῶ μέσα; τῆς εἶπα.

— Μά... γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἔξοδο!

— Καλὸ κι' αὐτό... παρατήρησα σαρκαστικά.

Θἄλεγε κανεὶς πὼς βρισκόμαστε μέσα σ' ἀνθρακωρυχεῖο. Δὲν ἔβλεπα τίποτε ἀπολύτως. Ἔνοιωθα μιὰ μυρωδιὰ μούχλας καὶ ὑγρασίας — μιὰ μυρωδιὰ ἐγκαταλελειμμένου σπιτιοῦ καὶ σάπιου ξύλου, ἀνακατεμένη μὲ τὶς ἀπόπνοιες χιλιάδων ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν περάσει προηγουμένως ἀπὸ κεῖ...

Ἄκουγα νευρικὰ γέλια, φωνίτσες προσποιητοῦ τρόμου — μὰ ἦταν ἀληθινὰ προσποιητός;...

Ἡ Πέτζυ ἀνάσαινε ἀνώμαλα. Τὸ γέλιο της ἀντηχοῦσε ψεύτικο.

— Γιατί μπήκαμε ἐδῶ μέσα; τὴν ξαναρώτησα.

— Ἔλα, καϋμένε, μὴ γκρινιάζης! Διασκεδάζουμε ὡραῖα...

— Ἐμένα μοῦ λές!...

Τὴν κρατοῦσα σφιχτά, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι, γεμάτο βαρειὰ βήματα, φωνὲς καὶ πνιγμένα γέλια. Κοντὰ στοὺς ἄλλους θορύβους, ἀκουγόταν κι' ἡ λαχανιασμένη ἀναπνοή μας.

Προχωρούσαμε ψαχουλεύοντας τοὺς τοίχους. Σκοντάβαμε σὲ σκαλοπάτια, γλυστρούσαμε σὲ κατηφορίες, σφιγμένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, στὰ σκοτεινά. Προσπαθοῦσα νὰ διώξω τὴν κακοδιαθεσία ποὺ μὲ κυρίευε ὁλοένα περισσότερο.

— Πῶς βγαίνουν ἀπὸ δῶ μέσα; εἶπα ἀνυπόμονα.

— Γυρίζεις ὥρα πολλή, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὴν τύχη, κι' ἐπιτέλους βρίσκεις μπροστὰ του τὴν ἔξοδο.

Σωπάσαμε πάλι καὶ συνεχίσαμε τὴν περιπλάνησί μας. Μοῦ φαινόταν ὁλοένα περισσότερο πὼς δὲν ἤμαστε μόνοι... Δὲν ἐννοοῦσα ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἔρθει ἐκεῖ γιὰ νὰ διασκεδάσουν στὸ λαβύρινθο. Ὄχι! Ὑπῆρχε κάποιος μαζί μας... κάποιος ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσε!

Ἡ φωτεινὴ δέσμη ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ ἔλαμψε ξαφνικά, πίσω μας, καὶ μᾶς θάμπωσε. Συγχρόνως ἀκούσαμε κάτι σὰν τρέξιμο. Στράφηκα ἀπότομα καὶ δέχτηκα τὸ φῶς μέσα στὰ μάτια. Δυὸ μεγάλα χέρια μ' ἅρπαξαν ἀπὸ τὸ λαιμό, μ' ἀνάγκασαν νὰ κάνω μισὴ στροφή. Ὕστερα ἕνα γόνατο ἀκούμπησε στὴ μέση μου καὶ κάτι βαρὺ ἔπεσε πάνω στὸ κεφάλι μου...

Παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι, μοῦ φάνηκε πὼς γίνονταν ὅλα ἀκόμα πιὸ μαῦρα. Σωριάστηκα χάμω κι' ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου — ἀφοῦ πρῶτα ἄκουσα μιὰ φριχτὴ κραυγὴ τρόμου, ποὺ εἶχε μπῆξει ἡ Πέτζυ...

*

Κάποιος μὲ χαστούκιζε γιὰ νὰ συνέλθω. Γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ βόγγησα. Εἶχα ξαναρχίσει ν' ἀκούω τοὺς ἐξωτερικοὺς θορύβους

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου.

Βρισκόμουν πάντα μέσα στὸ Λοῦνα-Πάρκ, καθισμένος σ' ἕνο χαμηλὸ πεζοῦλι, μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπησμένη σ' ἕνα ξύλινο φράχτη. Πλῆθος κόσμου ἦταν μαζεμένο γύρω μου καὶ μὲ κύτταζε μὲ μιὰ ἀδιαφορη περιέργεια. Ἄκουσα μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

Bac-Stick
(ἀποσμητικόν)
ΔΡΟΣΙΑ, ΑΡΩΜΑ, ΦΡΕΣΚΑΔΑ

"ΜΙΝΩΣ"

Πάντοτε φρέσκη

Στὸ σπίτι, στὴν ἐργασία, στὸ πάρτυ, στὸ θέατρο, στὰ σπόρ, παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ αἰσθάνεσθε φρέσκη καὶ δροσερή. Γι' αὐτὸ μὴ παραλείπετε νὰ χρησιμοποιεῖτε κάθε μέρα τὸ θαυματουργὸ Γερμανικὸ BAC-STICK κατὰ τῆς ὁσμῆς τοῦ ἱδρῶτος. Ἑκατομμύρια γυναῖκες σ' ὅλο τὸν κόσμο ἐξασφαλίζουν χάρις εἰς τὸ BAC - STICK τὴν σωματικὴ φρεσκάδα καὶ δροσιά.

Μόνον τὸ BAC - STICK περιέχει τὸ βακτηριοκτόνον καὶ ἀποσμητικὸν BAC-43

EIN. OLIVIN PRODUKT

BAC - STICK
μικρὸ διὰ τὴν τσάντα

BAC - STICK
μεγάλο διὰ τὸ σπίτι

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα

OLIVIN - WIESBADEN (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

— Δὲν εἶναι τίποτα, κύριοι καὶ κυρίες! Κάποιος ἀδιαθέτησε... Διαλυθῆτε, παρακαλῶ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς κουβαληθῇ, ἐδῶ ἡ ἀστυνομία.

»Σᾶς παρακαλῶ, διαλυθῆτε!... Δὲν εἶναι τίποτα, σᾶς λέω!

— Πέτζυ! φώναξα.

Καὶ προσπάθησα νὰ σηκωθῶ. Τὴν εἶχα θυμηθῆ ξαφνικά. Μὰ ἕνας πόνος στὸ κεφάλι μ' ἀνάγκασε νὰ ξαναπέσω, μισολιπόθυμος.

— Σιγὰ-σιγά, φίλε μου! πρόσθεσε ἕνας ἄνθρωπος μὲ καρρεδᾶτο πουκάμισο καὶ μ' ἕνα ποῦρο στὰ χείλια. Ἀδιαθέτησε, κυρίες καὶ κύριοι. Μὴ μαζευόσαστε, παρακαλῶ! Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ διαλυθῆτε!

Μὲ κύτταξε καὶ μὲ ρώτησε:

— Πῶς πηγαίνει τὸ κεφάλι;

— Ποῦ εἶν' ἡ Πέτζυ; βόγγησα.

Τὸν ἅρπαξα ἀπ' τὸ μπράτσο, προσπαθῶντας νὰ νικήσω τὴ ζάλη μου.

—Δὲν πιστεύω νἄμεινε ἐκεῖ μέσα! πρόσθεσα.

— Σιγὰ-σιγά... Μὴν ἐκνευρίζεστε!

— Εἶναι μέσα;

—Ὄχι, ὄχι! Δὲν εἶναι κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Βγήκανε ὅλοι... Μὴ φωνάζετε, παρακαλῶ, Θέλετε νὰ μαζευτῇ ἡ ἀστυνομία;

— Τὴν εἴδατε ποὺ ἔφευγε;

—Ὄχι, ἀπάντησε κυττάζοντας γύρω του. Μοῦ εἶπε ὅμως κάποιος πὼς ἔφυγε...

— Μονάχη; Ἦταν μόνη της;

— Δὲν ξέρω... δὲν ἔχω ἰδέα!... Σὰς παρακαλῶ, κύριοι, διαλυθῆτε!

Κατάφερα ἐπιτέλους νὰ σηκωθῶ καὶ ν' ἀνοίξω δρόμο ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Ἔσφιγγα τὰ δόντια μου γιὰ νὰ μὴν ξαναπέσω.

Φανταζόμουν τὴν Πέτζυ μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι... καὶ κάποιον νὰ χυμᾷ πάνω της... Θὰ τρελλαινόταν, αὐτὴ ποὺ φοβότανε τόσο τοὺς ἄντρες!

Μιὰ ἄλλη ἰδέα μοῦ πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μυαλό: Μήπως ἦταν δουλειὰ τοῦ Τζίμ;

Ἴσως μᾶς εἶχε παρακολουθήσει ὁ Στάϊγκ... Κι' ἀφοῦ μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι, ἅρπαξε τὴν Πέτζυ... Ναί, ναί, ἔτσι θἄτανε!...

Ἀρχισα νὰ τρέχω πρὸς τ' αὐτοκίνητό μου, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν Πέτζυ στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ. Εἶχα μιὰ παράξενη βεβαιότητα πὼς θὰ τὴν εὕρισκα ἐκεῖ. Κι' ἔνοιωθα μιὰ τυφλὴ μανία...

Ἔτρεχα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ πολύχρωμες πασάγκες, ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς «κράχτες» ποὺ μοῦ φώναζαν νὰ πεταξω κοίκους, νὰ ρίξω στὸ σημάδι, νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου στὸ «ψάρεμα»...

Εἶχα λαχανιάσει, μὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέχω.

Μόλις κλείστηκα στὸν στενόχωρο τηλεφωνικὸ θάλαμο, ἡ ζαλάδα μου μεγάλωσε, ἀπ' τὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα. Ἔσφιξα τὰ δόντια μου, σκούπισα τὸν ἱδρώτα μου κι' ἀρχισα νὰ ψάχνω γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Τζίμ στὸν κατάλογο. Τὸν βρῆκα καὶ τὸν πῆρα στὸ τηλέφωνο.

Μοῦ ἀπάντησε μιὰ φωνὴ ἤρεμη, ψυχρή.

— Εἶμ' ἐγώ, ὁ Ντέϊβιντ! εἶπα. Μήπως...

— Ποιὸς Ντέϊβιντ;

—Ὁ Ντέϊβιντ Νιοῦτον. Εἶν' ἐκεῖ ἡ Πέτζυ;

—Ἡ Πέτζυ; Γιατί νἀναι ἐδῶ;

— Δὲν εἶναι στὸ σπίτι σου;

— Τρελλάθηκες, μοῦ φαίνεται. Ἤμουν τόσο θυμωμένος, ὥστε δὲ σκεπτόμουν πιὰ τί ἔλεγα.

—Ἐσὺ ἔβαλες τὸ Στάϊγκ νὰ μὲ χτυπήσῃ καὶ ν' ἁρπάξῃ τὴν Πέτζυ;

— Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λές...

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Ἂν

Νά ἡ πούδρα σας

Πολύ ἀπαλή στρώνει θαυμάσια στό δέρμα, ἐξαιρετικά ὁμοιόμορφη, ἀρωματισμένη μέ τό λεπτότερο ἄρωμα, ἡ νέα πούδρα TOKALON σέ κουτί «CRYSTALE» θά σᾶς κάνη νά φαίνεσθε νεώτερη, ὡμορφότερη, πραγματικα γοητευτική!

Tokalon
Fascination

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ακαδημίας 78. Τηλ. 25-226

ΔΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΗΝ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ

- Ἡ ὀρθοστασία, ἡ ἐγκυμοσύνη, ἡ μιά προδιάθεσι τοῦ ὀργανισμοῦ, πολλές φορές δημιουργοῦν τήν ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ καί τούς ΚΙΡΣΟΥΣ
- Εὐτυχῶς, μπορεῖτε τώρα νά τήν προλάβετε καί ἄν ἔχετε νά τήν σταματήσετε, μέ τίς ΝΕΕΣ ΛΕΠΤΟΤΑΤΕΣ ΕΛΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ποῦ δέν φαίνονται καί φοριοῦνται κατ' εὐδείαν χωρίς ἄλλες Κάλτσες.
- Ἀνακουφίζουν, προλαμβάνουν τήν ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ καί πρό πάντων δέν φαίνονται, οὔτε ἀσκημίζουν τό πόδι.

Εἶναι στερεώτατες καί ἐπομένως οἰκονομικές.
Ἐλάτε νά τίς δοκιμάσετε στό ΕΙΔΙΚΟ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ", Ὁμόνοια - Τηλ. 532.631 - 2 - 3 - 4 - 5

δέν ἦταν ὁ Στάϊγκ, ποιὸς ἦταν λοιπόν;

—Ἐξηγήσου ἐπιτέλους, Ντέϊβιντ! πρόσθεσε ἀνυπόμονα ὁ Τζίμ. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Τί συνέβη στὴν Πέτζυ;

Ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Βγῆκα ἀπ' τὸ θάλαμο, ἔκανα μερικὰ βήματα κι' ὕστερα ξανάρχισα νὰ τρέχω.

Μὲ εἶχε πιάσει πανικός. Τί εἶχε γίνει ἡ Πέτζυ; Ποῦ ἦταν, Θεέ μου;...

Ἀκολούθησα ἕνα σκοτεινὸ δρόμο. Πέρασα μπροστὰ ἀπὸ ἕνα μπάρ, ἀπὸ ἕνα νυκτερινὸ ἄσυλο...

—Πέτζυ!... φώναζα κάθε τόσο. Πέτζυ!...

Τὴ βρῆκα μέσα στ' αὐτοκίνητό μου. Ἦταν κουλουριασμένη πάνω στὸ κάθισμα κι' ἔτρεμε σύγκορμη. Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ ἀπλανῆ ἔκφρασι κι' ἔσφιγγε τὸ στῆθος της μὲ τὸ δεξιό της χέρι.

—Πέτζυ! βόγγησα, σκύβοντας πάνω της.

Γύρισε καὶ μοῦρριξε μιὰ ματιὰ τρελλοῦ τρόμου. Πέρασα τὸ ἕνα μου χέρι γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους της.

—Τί συνέβη, Πέτζυ; τὴ ρώτησα μ' ἀγωνία.

Δὲ μοῦ ἀπάντησε. Ἔτρεμε πάντα. Μοῦρριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ κι' ὕστερα κύτταξε τὸ παρ-μπρίζ τοῦ αὐτοκινήτου. Οἱ κόρες τῶν ματιῶν της ξεχώριζαν ὁλόμαυρες μέσα στὸν ἄσπρο βολβό. Ποτὲ δὲν εἶχα ξαναδῆ τόσο μεγάλα, οὔτε τόσο ξετρελλαμένα μάτια.

—Εἶμ' ἐγώ, μικρή μου, ὁ Νταίβυ... τῆς εἶπα.

Δάγκασε τὸ κάτω χεῖλι της. Κατάλαβα πὼς τὰ νεῦρα της δὲν ἀντεῖχαν πιά. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῆ.

Ἔκρυψε ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Ἐσφιγγε τὰ δόντια της, γιὰ νὰ μὴ χτυπᾶνε καὶ γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ βογγητά της.

Ἕνας λυγμὸς τῆς ἔκοψε τὴν ἀνάσα. Ἔχωσε τὰ νύχια της στὸ στῆθος της. Πρόσεξα τότε πὼς τὸ φορεμά της ἦταν σκισμένο μπροστά, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Μιὰ μπρετέλα τοῦ σουτιέν της εἶχε σπάσει.

—Εἶμαι μολυσμένη! τραύλισε.

Τῆς ἅρπαξα τὰ χέρια, γιὰ νὰ μὴν ξεσκίση τὸ στῆθος της μὲ τὰ νύχια της. Ἡ δύναμί της μ' ἔκανε νὰ σαστίσω. Φαινόταν πὼς ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος νευρικὸς κλονισμὸς τὴν εἶχε κάνει δυνατὴ σὰν ἄντρα.

—Σταμάτησε, Πέτζυ! Μὰ σταμάτησε λοιπόν! τῆς φώναξα.

Ἦταν ἀληθινὰ παράξενη ἡ θέσι μου... Καθισμένος στὸ βολὰν ἑνὸς ἀνοιχτοῦ αὐτοκινήτου, προσπαθοῦσα νὰ καθησυχάσω μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε πάθει νευρικὴ κρίσι — μιὰ γυναίκα ποὺ φοβόταν παθολογικὰ τοὺς ἄντρες καὶ ποὺ τὴν εἶχε κακοποιήσει κάποιος, στὰ σκοτεινά!

Οἱ περαστικοὶ σταματοῦσαν καὶ μᾶς κύτταζαν μὲ περιέργεια. Ἡ Πέτζυ ἔτρεμε, βογγοῦσε, ἔτριζε τὰ δόντια της καὶ προσπαθοῦσε νὰ κομματιάση μὲ τὰ νύχια της τὶς σάρκες της, ποὺ τὶς εἶχε λερώσει τὸ ἄγγισμα τοῦ σατύρου...

—Πέτζυ, σὲ ἱκετεύω, ἡσύχασε!...

Ἤθελα νὰ βάλω μπροστὰ τὴ μηχανή, νὰ ξεκινήσω, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὶς ματιὲς τῶν περιέργων. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πληγωθῆ.

Τέλος, ἔβαλε τὰ κλάματα. Οἱ λυγμοί της μοῦ ξέσκιζαν τὴν καρδιά. Τὴν κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου, τῆς χάϊδευα τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ἔλεγα τρυφερά:

—Κλάψε, ἀγάπη μου... κλάψε νὰ ξεθυμάνης!

—Βρώμικη!... μουρμούριζε. Εἶμαι βρώμικη, συχαμένη!...

—Μὰ ὄχι, καλή μου! Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;

—Εἶμαι βρώμικη... μολυσμένη...

Μπόρεσα ἐπιτέλους νὰ ξεκινήσω. Ἀκολούθησα τὸν παραλιακὸ δρόμο καὶ σταμάτησα ἔξω ἀπὸ ἕνα ἀπόμερο καφενεῖο.

Ἡ Πέτζυ εἶχε πάψει τώρα νὰ κλαίη. Ἔμενε ἀκίνητη, ζαρωμένη στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ καθίσματος, κυττάζοντας μηχανικὰ τὰ χέρια της.

Ἔρριξα τὸ σακκάκι μου στοὺς ὤμους της, γιὰ νὰ σκεπάσω τὴ γύμνια της. Τῆς ἔφερα καφὲ καὶ τὴν ἀνάγκασα νὰ τὸν πιῆ.

Αὐτὸ τὴν καταπράϋνε κάπως. Ἀπόφευγα ὡστόσο νὰ τὴν πλησιάσω, κάνοντας τὴ σκέψι πὼς θὰ τὸ προτιμοῦσε. Τὴν ἔβλεπα συμμαζεμένη, σὰν ἕτοιμη ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ νὰ πηδήση ἔξω, μὲ τὴν παραμικρὴ χειρονομία μου.

—Θέλεις νὰ μοῦ διηγηθῆς τί ἔγινε, Πέτζυ; τῆς εἶπα μαλακά.

Ἔγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι της.

—Μὰ ναί, πές μου τα, ἐπέμεινα. Θὰ σοῦ κάνη καλό.

Τ' ἀποφάσισε ἐπιτέλους. Ὅσο μοῦ μιλοῦσε, ἔβλεπα μὲ τὴ φαντασία μου τὴ σκηνὴ κι' ἀνατρίχιαζα...

—Κάποιος μ' ἅρπαξε, στὰ σκοτεινά... Σὲ φώναξα, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησες...

—Εἶχα χάσει τὶς αἰσθήσεις μου, Πέτζυ.

Γιὰ πρώτη φορὰ μὲ κύτταξε μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ δὲν ἔδειχνε μονάχα τρόμο.

—Σὲ χτύπησαν; μὲ ρώτησε.

Ἔσκυψα λίγο, γιὰ ν' ἀγγίξη τὸ πηγμένο αἷμα, στὸ πάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ μου.

—Ὤ, Νταίβυ!... μουρμούρισε μὲ συμπόνια.

Μὰ ὕστερα ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως στὴ γωνιά της.

—Συνέχισε λοιπόν, τῆς εἶπα.

—Κάποιος... ἕνας ἄντρας ρίχτηκε πάνω μου... Τὰ χέρια του ξεσκίσανε τὸ φορεμά μου... Τὸν γρατζούνισα... ἴσως νὰ τοὔβγαλα τὰ μάτια. Τὸ ἐλπίζω, Θεέ μου, ἐλπίζω νὰ τὸν στράβωσα!

—Φτάνει πιά, Πέτζυ!

Σήκωσε τὰ χέρια της καὶ τὰ κύτταξε, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀηδίας. Ὕστερα ἄρχισε νὰ τρίβη τὰ δάχτυλά της πάνω στὴ φούστα της.

Κατάλαβα τὸ γιατί: Κάτω ἀπ' τὰ νύχια της ὑπῆρχαν ὁμοματάκια ἀπὸ δέρμα ἀνθρώπινο — τὸ δέρμα ἐκείνου ποὺ εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὴν κακοποιήση.

Πῆρα ἕνα σουγιαδάκι μέσα ἀπ' τὴ θήκη τοῦ ταμπλὼ καὶ τῆς καθάρισα τὰ νύχια, ἐνῶ ἐκείνη γύριζε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταζε ἀλλοῦ. Τὰ χέρια της τρέμανε μέσα στὰ δικά μου.

—Δὲν ἀντέχω πιά... Μοῦρχεται ἐμετός! μουρμούρισε.

Μὰ κι' ἐγὼ ἔνοιωθα ναυτία, καθὼς ἔβγαζα κάτω ἀπ' τὰ νύχια της τὰ ξεσκίδια τῆς σάρκας τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε τρομοκρατήσει τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα. Ἦταν σχεδὸν σὰν νὰ βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ, μαζί μας...

Σκέφτηκα μιὰ στιγμὴ νὰ πάω στὴν ἀστυνομία αὐτὰ τὰ κομματάκια τοῦ δέρματος. Μὰ ὕστερα τ' ἄφησα νὰ πέσουν χάμω. Καταλάβαινα πὼς δὲ θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὰ βάλω σ' ἕνα φάκελλο...

—Λὲς νὰ ἦταν ὁ Στάϊγκ; ρώτησα τὴν Πέτζυ.

Δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ὕστερα μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἤξερε.

—Ἂν εἶχα ἕνα ρεβόλβερ... πρόσθεσε. Ἢ ἕνα μαχαῖρι, ἕνα ξυράφι...

Ἔνοιωσα ἕνα σφίξιμο στὸ στομάχι. Μὰ ὕστερα σκέφτηκα πὼς δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔλεγε, γιατὶ τὴν ξετρέλλαινε ὁ τρόμος. Κι' ἔδιωξα τὴν ἰδέα ποὺ μοῦ εἶχε περάσει γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἀμέσως ὅμως πῆρε τὴ θέσι της μιὰ ἄλλη.

—Πέτζυ! εἶπα. Μήπως μπόρεσε...;

Ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀπάντησε:

—Ἂν τὸ εἶχε κατορθώσει, δὲ θὰ μ' εὕρισκες πιά. Θὰ εἶχα πέσει στὴ θάλασσα!

Ξεκίνησα πάλι καὶ πῆρα τὸ βουλεβάρτο Οὐίλσιρ.

Στὴ σκέψι πὼς θὰ τὴν ἄφινα μόνη ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβῆ, ἔνοιωθα μιὰ ἀγωνία ἀνυπόφορη. Καὶ μάλιστα — ἀκόμα χειρότερο — θὰ ἦταν μονάχη μὲ τὸν Ἄλμπερτ!

Ἂν τῆς ριχνότανε, τὴ νύχτα;.. Καὶ μήπως δὲ μποροῦσε νάταν αὐτός, ὁ Ἄλμπερτ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς εἶχε παρακολουθήσει καὶ τῆς εἶχε ἐπιτεθῆ;...

Δὲν ἤξερα πῶς νὰ πῶ στὴν Πέτζυ αὐτὰ ποὺ σκεπτόμουνα. Δὲν ἤθελα νὰ τὴν τρομάξω δίχως λόγο. Φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ γυρίση σπίτι της. Ἂν τῆς ἔβαζα αὐτὴ τὴν ἰδέα στὸ μυαλό, μποροῦσε νὰ τὴν τρελλάνω...

Χαμένος στὶς σκέψεις μου, δὲν κατώρθωνα νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι...

Βγαίνοντας στὴν Εἰκοστὴ Ὁδό, εἶδα τὴ «Ντότζ» τοῦ Ἄλμπερτ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ὑπῆρχε ἀκόμα κι' ἄλλο ἕνα αὐτοκίνητο: ἡ «Καντιλὰκ» τοῦ Τζίμ.

Σταμάτησα δίπλα στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ Τζὶμ βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μας.

—Πέτζυ! Τί συνέβη; ρώτησε τὴ νέα γυναίκα.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

—Ἐλᾶτε μαζί μου.

Ὥστου νὰ κατεβῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, τὴν εἶχε τραβήξει πρὸς τὴν Καντιλὰκ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείση ν' ἀνεβῆ. Τὴν ἄκουσα νὰ δισμαρτύρεται, μὲ φωνὴ στριγγή, ἕτοιμη νὰ πάθη καινούργια νευρικὴ κρίσι:

—Ὄχι, ὄχι... δὲν ἔρχομαι...

—Μὴν κάνετε ἔτσι, Πέτζυ, τῆς εἶπε ὁ Τζίμ. Θέλω μονάχα νὰ σᾶς μιλήσω.

Μπῆκαν ἐπιτέλους στ' αὐτοκίνητο, ἐνῶ ὁ Στάϊγκ κατέβαινε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ στεκόταν μπροστά μου, κλείνοντάς μου τὸ δρόμο.

—Ἀπαγορεύεται! μοῦ εἶπε ξερά, μὲ τὴ γερμανικὴ προφορά του.

—Μὰ ἡ κυρία Λίστερ εἶναι...

Μὲ διέκοψε, ἀκουμπώντας τὸ χοντρό του χέρι στὸ μπράτσο μου. Μ' ἔσφιγγε δυνατά, τόσο ποὺ πονοῦσα.

—Ἀφίστε με! διαμαρτυρήθηκα.

—Φύγετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ!

Καὶ μὲ τράβηξε διὰ τῆς βίας ὡς τ' αὐτοκίνητό μου. Πῶς ν' ἀντισταθῶ; Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλω πέρα μαζί του... Ὡστόσο, μὲ κυρίεψε μιὰ ἀνίσχυρη μανία καὶ οὐρλιασα:

—Κάτω τὰ βρωμόχερά σου, κάθαρμα!

Θάθελα νὰ φωνάξω τὴν Πέτζυ, μὰ δὲν ἦταν σὲ κατάστασι νὰ μὲ βοηθήση. Κι' ἄλλωστε θάταν γελοῖο νὰ ζητήσω βοήθεια ἀπὸ μιὰ γυναίκα.

Ὁ Στάϊγκ μὲ πέταξε πάνω στ' αὐτοκινητάκι μου.

—Ἐμπρός, δρόμο! διάταξε.

—Ἄκου δῶ, βρωμο-Γερμανέ!... μούγκρισα.

Ἔτριζα τὰ δόντια μου μὲ μανία, δὲν ἤξερα πιὰ τί ἔλεγα.

Τὰ μικρὰ ματάκια του ἀγριέψανε, πέταξαν σπίθες.

—Ἂν δὲ φύγετε ἀμέσως, θὰ σᾶς στρίψω τὸ λαιμό! μὲ φοβέρισε.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν Καντιλὰκ καὶ πρόσθεσε πιὸ σιγὰ κάτι ποὺ μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες:

—Ἂν δὲν ἤσαστε φίλος τοῦ κ. Βώγκαν, θὰ σᾶς εἶχα ξεκάνει κι' ὅλας! Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, κυττάχτε τὴ δουλειά σας!

Τὸν κύτταζα, σαστισμένος. Ἔβλεπα τὸ κτηνώδες πρόσωπό του, στὸ φῶς τοῦ δρόμου. Καὶ φοβήθηκα. Ποτὲ δὲ μ' εἶχε ἀπειλήσει κανείς... Σοῦ κάνει δὲ πολὺ παράξενη ἐντύπωσι τὸ νὰ ξέρης πὼς θέλει κάποιος νὰ σὲ σκοτώση...

—Δρόμο λοιπόν! μούγκρισε ὁ Στάϊγκ.

Τρέμοντας ἀπ' τὸ κακό μου, γύρισα τὸ διακόπτη κι' ἔβαλα πρώτη ταχύτητα, μὲ σπασμωδικὲς χειρονομίες. Τὰ πόδια μου τρέμανε, καθὼς πατοῦσα τὰ πεντάλ. Ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάση...

Θέλοντας καὶ μή, ξεκίνησα κι' ἀπομακρύνθηκα, χωρὶς νὰ κυττάξω πίσω.

★

Ξύπνησα ξαφνικὰ κι' εἶδα μιὰ σκιὰ νὰ σκύβη πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι μου!

Ἡ καρδιά μου χοροπήδησε μέσα στὸ στῆθος μου.

—Ὄχι!... Ὄχι! μουρμούρισα, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό μου μὲ τὸ μπράτσο μου.

—Τί ἔπαθες, Νταίβυ; πρόφερε ἡ φωνὴ τῆς Πέτζυ.

Ξανάπεσα στὸ μαξιλάρι, μὲ τὴν ἀνάσα κομμένη καὶ τὸ λαιμὸ σφιγμένο ἀκόμα. Κι' ἔμεινα ἔτσι, λαχανιασμένος.

—Δὲ μιλᾶς, Νταίβυ; πρόσθεσε ἡ Πέτζυ.

—Μέ... μὲ φόβισες... Εἶχα δῆ... ἕνα ἐφιάλτη...

—Ὤ, μὲ συγχωρῆς!... Ξέρεις, ὁ Ἄλμπερτ ἦτανε...

Δὲν κατάλαβα στὴν ἀρχὴ τί ἐννοοῦσε. Ὕστερα ἔλαμψε ἕνα φῶς στὸ νοῦ μου...

Ἡ Πέτζυ εἶχε πάει ὡς τὸ νιπτῆρα καὶ ξαναγύριζε τώρα, κρατώντας μιὰ μουσκεμένη πετσέτα. Τὴν ἔβαλε πάνω στὸ κεφάλι μου.

Παρατήρησα μὲ ἔκπληξί μου πὼς εἶχε ἀλλάξει. Φοροῦσε ἕνα παντελόνι καὶ μιὰ μαύρη μπλούζα μὲ γυριστὸ γιακά. Εἶχε πάρει ἕνα ντούς. Τὸ μάντευα ἀπ' τὴ μυρωδιὰ τῆς φρεσκάδας της καὶ τὶς βρεγμένες τοῦφφες τῶν μαλλιῶν στὸ σβέρκο της.

Εἶχε βάλει μονάχα λίγο ροὺζ στὰ χείλια της. Καὶ φαινόταν τελείως ἤρεμη.

—Πῶς τὸ ξέρεις; Τί ἔκανε; τὴ ρώτησα.

—Ὅταν γύρισα ἀπόψε, πῆγα νὰ πλύνω τὰ δόντια μου καὶ τὸν

Ὡραία Μαλλιά μέ Σαμπουάν

BRECK

Τὸ Ἀμερικανικὸν Σαμπουὰν BRECK παρασκευάζεται ἐπὶ τελείως νέας βάσεως, ὥστε νὰ μὴ προκαλῆ ἐρεθισμὸν ἀκόμη καὶ εἰς ἐκζεματικὰς καταστάσεις. Γιὰ κάθε τύπον μαλλιοῦ ὑπάρχει ὁ ἀνάλογος τύπος Σαμπουὰν BRECK: γιὰ ξηρά, λιπαρὰ καὶ κανονικὰ μαλλιά. Εἶναι θαυματουργό. Δοκιμάσατέ το. Ζωντανεύει τὰ μαλλιά, διατηρεῖ τὴν φυσικὴν στιλπνότητα καὶ χρωματισμόν. Ἀφρίζει ὅσο πρέπει, διότι δὲν περιέχει οὐσίας ποὺ καταστρέφουν τὰ μαλλιά.

B 53-2

συνάντησα...

—Λοιπόν;

—Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακρατζουνισμένο!

—Ὥστε ἦταν ὁ Ἄλμπερτ!... Κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της καὶ διώρθωσε τὴν κομπρέσα μου.

—Τί ἔκαμες τότε; ρώτησα.

Μοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ κι' ἀπάντησε:

—Ἔφυγα.

—Καὶ πῆρες ἕνα ντούς, πρὶν φύγης;

—Ὄχι. Τὸ εἶχα πάρει προηγουμένως. Ὕστερα συνάντησα τὸν Ἄλμπερτ στὸ διάδρομο.

—Ἦρθες κατ' εὐθείαν ἐδῶ;

—Σταμάτησα στὸ δρόμο γιὰ νὰ τηλεφωνήσω στὸ Τζίμ.

—Ἄ, ὥστε δὲν εἶχε μείνει μαζί σου;

Ἦταν ἠλίθια ἡ ἐρώτησί μου, καὶ φάνηκε πὼς τὴν παραξένεψε.

—Ἀσφαλῶς ὄχι, ἀπάντησε. Ἤθελε μόνο νὰ μάθη τί μοῦ εἶχε συμβῆ. Εἶπε πὼς τοῦ εἶχες τηλεφωνήσει.

—Ναί.

—Γιατί;

—Νόμιζα πὼς θὰ σ' εὕρισκα στὸ σπίτι του... πὼς σὲ εἶχε ἁρπάξει ὁ Στάϊγκ...

★

Τ' ἄλλο πρωῒ, πῆρα τ' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ πάω στὸ σπίτι της τὴν Πέτζυ.

—Ἄκουσε, μοῦ εἶπε. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ πῶ μιὰ λέξι στὸ Τζίμ, γιὰ νὰ διώξη τὸ Στάϊγκ. Φτάνει μονάχα νὰ τοῦ τὸ ζητήσω.

—Πιστεύεις;

—Εἶμαι βέβαιη, Νταίβυ. Δὲν εἶσαι φίλος του, ἄλλωστε;...

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω...

—Νταίβυ!

—Πρέπει νὰ μετακομίσης, σήμερα κι' ὅλας. Μεῖνε ἀκόμα στὸ σπίτι μου ἀπόψε. Μὰ σὲ ἱκετεύω, μὴν περάσης ἄλλη νύχτα ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸν Ἄλμπερτ!

—Ἔχεις δίκιο! συμφώνησε, κουνώντας τὸ κεφάλι της.

—Θὰ πάρουμε τὰ πράγματά σου καὶ θὰ φύγουμε. Δὲ χρειάζεται κὰν νὰ μπῆς μέσα...

Ὅταν φτάσαμε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, ἡ Πέτζυ ἔγινε κατάχλωμη.

—Ἡσύχασε, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα. Ὅλα θὰ πάνε καλά.

Κατέβηκα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο.

—Μεῖνε ἐσύ, τῆς σύστησα. Δὲ χρειάζεται νἄρθῆς.

—Ὄχι, προτιμῶ νἄρθω μαζί σου.

—Καλά, ὅπως θέλεις.

Διασχίσαμε τὸν κῆπο. Καταλάβαινα πὼς, ἂν βρίσκαμε μπροστά μας τὸν Ἄλμπερτ κι' ἔλεγε καμμιὰ λέξι, θὰ τὸν πετοῦσα χάμω καὶ θὰ τοῦ ἔλυνα τὰ μοῦτρα μὲ τὸ παπούτσι μου! Μὲ εἶχε ἐξαγριώσει ἡ βάναυση συμπεριφορὰ τοῦ Στάϊγκ ἀπέναντί μου.

Ἡ ἐξώπορτα ἦταν ἀνοιχτή. Μπήκαμε στὸ σαλόνι.

—Εἶν' ἐδῶ ἀρά γε ἡ κ. Γκράντυ; ψιθύρισα.

—Ὑποθέτω...

Διασχίσαμε τὸ διάδρομο. Ἡ Πέτζυ μπῆκε στὴν κάμαρά της. Τὴν ἀκολούθησα κι' ἐγώ.

Καθὼς ὅμως γύριζε γιὰ νὰ κλείση τὴν πόρτα της, πάγωσε καὶ τραύλισε:

—Νταίβυ!... Κύτταξε!...

Ἀκολούθησα τὴ διεύθυνσι τῆς ματιᾶς της, πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ κάμαρα τοῦ Ἄλμπερτ. Κι' ἡ καρδιά μου ἔπαψε νὰ χτυπᾶ.

Εἶχα δῆ ἕνα σῶμα ξαπλωμένο χάμω...

Ὥρμησα, ἔσπρωξα τὴ μισανοιχτὴ πόρτα. Ἦρθε μαζί μου κι' ἡ Πέτζυ.

Ἡ κ. Γκράντυ ἦταν σωριασμένη ἀνάσκελα στὸ πάτωμα, ἀναίσθητη. Στὸ δεξιό της χέρι ἔσφιγγε κάτι τι. Δὲ μποροῦσα νὰ δῶ

Η ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ
Η ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Τό ΣΕΡΦ σᾶς δίδει καί τά ΔΥΟ!

H-SUR 24/10-2341

τί ἦταν... Ἔβλεπα μονάχα τὴν ἄκρη του, κόκκινη, ματωμένη.

Κύτταξα ὕστερα πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ Ἄλμπερτ βρισκόταν ἐκεῖ. Μᾶς κύτταζε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, δίχως ζωή.

Ἔσκυψα πάνω ἀπ' τὴ γυναῖκα του καὶ εἶδα καλλίτερα αὐτὸ ποὺ κρατοῦσε: Ἦταν ἕνας κυρτὸς γάντζος, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὸ σπάσιμο τοῦ πάγου.

Εἶχε χωθῆ πρὶν στὸ κρανίο τοῦ Ἄλμπερτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Τζόνες, τῆς Ἐγκληματικῆς ἀστυνομίας, ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ δυνατὸς ἄντρας, μὲ κοκκάλινα γυαλιά. Φαινόταν κακόκεφος.

Ἡ κ. Γκράντυ τοῦ διηγόταν ὅ,τι εἶχε συμβῆ:

— Μπῆκα νὰ τοῦ πῶ πὼς ἦταν ἕτοιμο τὸ γάλα του καὶ τὸν βρῆκα... μ' αὐτὸ τὸ φριχτὸ πρᾶγμα στὸ κεφάλι του!...

— Γιατί τὸ βγάλατε; Δὲν ἔπρεπε...

Ἡ γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. Γύρισε μόνο ξαφνικὰ κι' ἔδειξε τὴν Πέτζυ, μὲ δάχτυλο ποὺ ἔτρεμε.

— Αὐτή... αὐτὴ τὸν σκότωσε! Τραύλισε. Τὸ ξέρω!...

Εἶχα καθήσει στὸν κανανέ, δίπλα στὴν Πέτζυ, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τὴν κυττάξω.

— Καλά, καλά, φτάνει, εἶπε ὁ Τζόνες.

— Φτάνει, ἔ; Ἔτσι λέτε σεῖς; ... Ὁ ἄντρας μου πέθανε. Τὸν σκοτώσανε. Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν;... Δὲ θὰ τῆς κάνετε τίποτα, τῆς φόνισσας;

— Ξέρω πὼς σκοτώθηκε ὁ ἄντρας σας, κ. Γκράντυ, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Θὰ προσπαθήσουμε ν' ἀνακαλύψουμε τὸ δολοφόνο του, ὅσο μποροῦμε πιὸ γρήγορα. Μὰ πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσετε καὶ σεῖς καὶ νὰ μὴν κατηγορῆτε ἀδίκως τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο.

Ἔμενα ἀμίλητος, κυττάζοντάς τους κι' ἀκούγοντας τὶς ὁμιλίες στὸ δωμάτιο τοῦ Ἄλμπερτ, τὰ βήματα τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τὰ «φλὰς» ποὺ ἀναβοσβύνανε.

Ξανάβλεπα τὸν Ἄλμπερτ πεσμένο στὸ κρεβάτι του, μὲ μιὰ τρύπα στὸ κρανίο. Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνο! Ἀφοῦ τοῦ εἶχε ἀνοίξει πρῶτα τὸ κεφάλι μὲ τὸ γάντζο, ὁ δολοφόνος εἶχε πάρει ὕστερα τὸ ξυράφι τοῦ θύματός του καὶ τοῦ εἶχε κόψει μ' αὐτὸ τὸ λαιμό, πέρα ὡς πέρα!

Ἔνοιωθα νὰ μὲ πνίγη ναυτία...

— Ἡ κ. Λίστερ; ρώτησε ὁ Τζόνες τὴν Πέτζυ.

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι.

— Βγήκατε χτὲς τὸ βράδυ;

— Ναί.

— Μιλήσατε γιὰ κάτι δυσάρεστο ποὺ σᾶς συνέβη. Τί ἦταν;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔδειχνε μὲ τὸν τρόπο του πὼς προσπαθοῦσε νὰ ξεκαθαρίση τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό του.

Ἡ Πέτζυ χαμήλωσε τὰ μάτια της, ντροπιασμένη. Ἀπάντησα ἐγώ, στὴ θέσι της:

— Ὁ Ἄλμπερτ ἐπιχείρησε νὰ τὴν κακοποιήση, χτὲς τὸ βράδυ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια! φώναξε ἡ κ. Γκράντυ. Ὁ ἄντρας μου ἦταν τίμιος ἄνθρωπος! Καλὸς καὶ τίμιος! Γιατί τὸν συκοφαντεῖτε;

— Ἂν δὲ σωπάσετε, θ' ἀναγκαστῶ νὰ σᾶς βγάλω ἔξω, τὴ φώνεσε ὁ ἐπιθεωρητής.

Σωριάστηκε τότε στὸ κάθισμά της, κλαίγοντας μὲ λυγμούς. Ὅ,τι ἔμενα, εἶχα καταλάβει ξαφνικὰ πὼς θἄκανα καλλίτερα νὰ μὴ μιλήσω! Μ' αὐτὸ ποὺ εἶχα πῆ, ἐπιβάρυνα τὴ θέσι τῆς Πέτζυ, φανερώνοντας πὼς εἶχε ἕνα σοβαρὸ λόγο νὰ σκοτώση τὸν Ἄλμπερτ. Εἶχα φερθῆ σὰν ἠλίθιος!

Ὁ Τζόνες τὴν κύτταξε.

— Εἶν' ἀλήθεια; τὴ ρώτησε.

Δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Κούνησε μονάχα τὸ κεφάλι της σπασμωδικά.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς στράφηκε ὕστερα σὲ μένα.

— Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ἱστορία; πρόσθεσε.

Τοῦ μίλησα τότε γιὰ τὶς γρατζουνιὲς στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄλμπερτ. Τοῦ διηγήθηκα τὴ βραδυὰ ποὺ εἴχαμε περάσει μὲ τὴν Πέτζυ στὸ Λοῦνα-Πὰρκ καὶ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον μας μέσα στὸ σκοτεινὸ «Παλάτι τῶν θαυμάτων».

Ἡ κ. Γκράντυ βογγοῦσε κάθε τόσο ἢ κουνοῦσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

Δὲν ξέρω ἂν ἦταν εἰλικρινής... Πάντως, τὴν εἴχαμε βρῆ μὲ τὸ φονικὸ ὅπλο στὸ χέρι. Καὶ εἶχε, ἀσφαλῶς, ἕνα λόγο νὰ σκοτώση τὸν ἄντρα της...

— Τὸν εἴδατε; μὲ ρώτησε ὁ Τζόνες.

— Χτὲς τὸ βράδυ, ἐννοεῖτε;

— Ναί.

— Ὄχι, ἀλλά...

— Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ τὸν εἴδατε:

— Μὰ ἦταν κατασκότεινα ἐκεῖ μέσα.

— Ἄ, καλά... πρόφερε ὁ Τζόνες.

Μὲ κύτταξε παράξενα. Ἴσως νὰ ὑποπτευότανε πὼς εἶχα κάνει ἐγὼ τὸ ἔγκλημα, ἀπὸ ζήλεια... Χαμήλωσα τὰ μάτια μου. Ὁ Τζόνες στράφηκε πάλι στὴν Πέτζυ.

— Ἤσαστε μαζί, οἱ δυό σας; τὴ ρώτησε.

— Ναί.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς συμβουλεύτηκε τὶς σημειώσεις του.

— Ἀργότερα πήγατε στὸ σπίτι τοῦ κ. Νιοῦτον;

Ἡ Πέτζυ δίστασε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Ναί.

— Ποιὰ ὥρα φτάσατε ἐκεῖ;

— Ἦρθε σπίτι μου στίς... ἄρχισα νὰ λέω.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε τὴν κ. Λίστερ ν' ἀπαντήση ἡ ἴδια στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς κάνω.

— Κατὰ τὶς 2, εἶπε ἡ Πέτζυ.

— Γιατί πήγατε;

— Γιατὶ εἶχα δῆ τὶς γρατζουνιὲς στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄλμπερτ. Δὲν ἤθελα...

— Λέει φέμματα! φώναξε πάλι ἡ κ. Γκράντυ. Φόνισσα! Κακοῦργα!

Ἡ φωνή της πνίγηκε ξαφνικὰ σ' ἕνα λυγμό.

Δυὸ ἄντρες διέσχισαν τὴν κάμαρα, κρατῶντας ἕνα φορεῖο μ' ἕνα σῶμα τυλιγμένο μὲ μιὰ κουβέρτα.

— Δὲ μπορούσατε νὰ περάσετε ἀπὸ πίσω; τοὺς εἶπε ξερὰ ὁ Τζόνες.

— Εἶναι πολὺ στενὴ ἡ πόρτα, ἀπάντησε μ' ἀδιαφορία ἕνας ἀστυφύλακας.

Ἡ κ. Γκράντυ εἶχε πεταχτῆ ὄρθια, σὰν τρελλή.

— Θὰ πάω μαζί του! φώναξε. Θέλω νὰ πάω μαζὶ μὲ τὸν ἀντρούλη μου!

— Δὲν πρόκειται νὰ κερδίσετε τίποτα, τῆς εἶπε ἤσυχα ὁ ἐπιθεωρητής.

— Θὰ πάω, σᾶς λέω!

Μιλοῦσε μὲ στριγγὴ φωνή. Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες.

Ὁ Τζόνες ψιθύρισε μερικὲς λέξεις σ' ἕνα ἀστυφύλακα. Κι' ἐγὼ βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ πῶ σιγὰ στὴν Πέτζυ:

— Προπάντων μὴν τοῦ πῆς τί σκέπτεσαι γιὰ τοὺς ἄντρες.

Μὲ κύτταξε ἐρωτηματικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε καταλάβει. Ἀναγκάστηκα νὰ τῆς ἐξηγήσω, προσταθώντας νὰ μὴ μ' ἀντιληφτῆ ὁ Τζόνες:

— Μὴν τοῦ πῆς τὰ αἰσθήματά σου γιὰ τοὺς ἄντρες. Δὲν εἶναι φρόνιμο...

Μὲ ξανακύτταξε, μ' ἕνα παράξενο ὕφος.

Ὁ Τζόνες μὲ εἶχε πάρει εἴδησι.

— Τί λέτε σεῖς οἱ δυό; μὲ ρώτησε.

— Τίποτα, ἀπάντησα μηχανικά...

— Νὰ λείπουν τὰ κρυφομιλήματά!

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε, πίσω ἀπ' τὴν κ. Γκράντυ καὶ τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της. Ὁ Τζόνες ξανακάθησε στὴ θέσι του.

— Εἴσαστε βέβαιη πὼς αὐτὸς ποὺ σᾶς ἐπιτέθηκε, ἦταν τὸ θῦμα; ρώτησε τὴν Πέτζυ.

— Ξέρω μονάχα πὼς εἶχα γρατζουνίσει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὸ πρόσωπο λοιπὸν τοῦ Ἄλμπερτ ἦταν γεμάτο γρατζουνιές. Τὸ εἴδατε καὶ μόνος σας.

— Εἴδατε κανέναν ἄλλο, χτὲς τὸ βράδυ;

— Τόν... τὸ δικηγόρο μου.

— Πότε;

— Ὅταν γυρίσαμε ἀπ' τὸ Λοῦνα-Πάρκ.

— Τοῦ διηγηθήκατε τὴν ἀπόπειρα ἐναντίον σας;

— Ναί.

— Ὑποπτευόσαστε ἤδη τὸ θῦμα ὅταν μιλήσατε στὸ δικηγόρο σας;

— Ὄχι ἀκόμα... Ἀργότερα τοῦ εἶπα πὼς ἦταν ὁ Ἄλμπερτ...

— Ἄ, τὸν ξαναείδατε;

— Τοῦ τηλεφώνησα, πρὶν πάω στὸ σπίτι τοῦ κ. Νιοῦτον.

Ἡ Πέτζυ κρατοῦσε χαμηλωμένα τὰ μάτια της, μ' ἕνα ὕφος στενοχωρημένο. Μὰ κι' ἐγὼ ἔνοιωθα ἄσχημα, ἀκούγοντάς την νὰ μὲ λέη «κύριο Νιοῦτον»...

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ Τζόνες σηκώθηκε κι' ἄνοιξε.

Ἦταν ὁ Τζὶμ. Εἶπε δυὸ λέξεις στὸν ἐπιθεωρητή. Ὕστερα φύγανε κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν ἀστυνομία, παίρνοντας καὶ τὴν Πέτζυ. Δὲ μὲ καλέσανε νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί τους.

Ὁ Τζὶμ ἀνέβηκε στὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶπε στὸ Στάϊγκ νὰ τοὺς ἀκολουθήση μὲ τὴν Καντιλάκ. Ἡ ματιὰ ποὺ μοῦρριξε ὁ Γερμανός, μοῦ ἔφερε ἕνα σφίξιμο στὸ στομάχι. Προσπαθοῦσα νὰ τὸν φανταστῶ μ' ἕνα γάντζο τοῦ πάγου στὸ ἕνα χέρι κι' ἕνα ξυράφι στὸ ἄλλο... Δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο!

Καθὼς ξεκινοῦσε τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, προσπάθησα νὰ συναντήσω τὴ ματιὰ τῆς Πέτζυ. Μὰ ἐκείνη κύτταξε ἀλλοῦ. Ὑποθέτω πὼς εἶχε θυμώσει μαζί μου, ἐπειδὴ τὴν ἄφισα σχεδὸν νὰ καταλάβη πὼς τὴν ὑποπτευόμουν.

Κύτταξα τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ποὺ ἀπομακρύνονταν. Τὸ μυαλό μου ἦταν ἀδειανό, ἀνίκανο νὰ σκεφτῆ...

★

Μετὰ τὸ μεσημέρι, ἐνῶ προσπαθοῦσα ν' ἀποκοιμηθῶ λίγο, ἄκουσα νὰ χτυπᾶνε τὴν πόρτα μου. Ἦταν ὁ Τζίμ. Τὸν ρώτησα ἀμέσως τί γινόταν ἡ Πέτζυ.

— Ἂς τὰ λέμε καλά, ἀπάντησε μ' αἰνιγματικὸ ὕφος.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ μὲ κύτταξε ἀδιάφορα.

— Ἂν ἤρθες νὰ μοῦ πῆς πὼς σκότωσε αὐτὴ τὸν Ἄλμπερτ, πρόσθεσα, μὴν ξοδεύης ἀδίκως τὸ σάλιο σου. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ πιστέψω.

— Τί ξέρεις ἐσὺ γι' αὐτό;...

— Τὸ ξέρω.

— Δὲν εἶναι ἐπιχείρημα αὐτό, καϋμένε μου Ντέϊβιντ; Ἔτσι εἶσαι πάντα ἐσύ! Κάνεις φασαρία, μιλᾶς πολύ, ἀλλὰ δὲ σκέπτεσαι ποτέ...

— Ἐνῶ ἐσὺ δὲ μιλᾶς, ἀλλὰ φροντίζεις νὰ ἐκμηδενίσης ὅ,τι σοῦ φράζει τὸ δρόμο!

Ὁ Τζὶμ ἀναστέναξε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του. Ὕστερα ἔβγαλε ἕνα χαρτὶ ἀπ' τὸ πορτοφόλι του καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε:

— Πάρτο, αὐτό... μοῦ εἶπε. Μὰ πάρτο λοιπόν! Φοβᾶσαι;

Ἄπλωσα τὸ χέρι μου ποὺ ἔτρεμε καὶ πῆρα τὸ χαρτί. Οἱ σκέψεις μου χόρευαν τρελλὰ μέσα στὸ νοῦ μου. Δὲν ἤθελα ἀκόμα νὰ παραδεχτῶ...

— Ὄχι, ψιθύρισα.

— Διάβασέ το!

Ἦταν ἕνα ἀπόκομμα παλιᾶς ἐφημερίδας, πρὶν ἀπὸ 5 χρόνια. Δημοσίευε μιὰ εἴδησι ἀπ' τὸ Σὰν Φραντσίσκο.

Εἶδα τὴ φωτογραφία ἑνὸς ἄγνωστου νέου καὶ δίπλα του τὴν Πέτζυ. Ὁ τίτλος ἔλεγε: «Ἕνας φοιτητὴς μαχαιρώθηκε ἀπὸ τὴ γυναίκα του.—Ἡ δράστις ὡμολόγησε».

★

Ἔμενα ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ τὸ ἀπόκομμα τῆς ἐφημερίδας στὸ χέρι. Ὁ Τζὶμ μὲ κύτταζε. Φαινότανε τώρα πὼς μὲ συμπονοῦσε, ἐπειδὴ εἶχε σημειώσει μιὰ νίκη...

— Γνώρισα τὸν πατέρα τῆς Πέτζυ στὸν πόλεμο, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται. Ὑπηρετοῦσε στὸ ναυτικό. Ἦταν δικαστής, στὸ ναυτοδικεῖο, καὶ μὲ εἶχε βοηθό του ἐπὶ ἕνα χρόνο. Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, μὲ κάλεσε στὸ σπίτι του. Ἦταν πρὶν γυρίσω στὸ Μισσοῦρι. Εἶχα μείνει τότε τρεῖς μῆνες στὴν Καλιφορνία, μετὰ τὴν ἀποστρατευσί μου.

» Δὲ μὲ προσκάλεσε ἀπὸ εὐγένεια ὁ Λίστερ. Ἤθελε νὰ μὲ πείση νὰ ξανακαταταχτῶ στὸ ναυτικό... Στὸ σπίτι του λοιπόν, συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Πέτζυ...

Σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ ξεροβήξη καὶ νὰ καθαρίση τὸ λαιμό του. Ἐγὼ δὲ βρῆκα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω, ν' ἀπαντήσω — οὔτε καὶ νὰ τὸν διακόψω.

— Δὲ συνέβη τίποτα μεταξύ μας, συνέχισε. Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι μου, στὸ Μισσοῦρι, τὴν εἶχα ξεχάσει. Κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο. Σὲ λίγο, παντρεύτηκε τὸ Τζώρτζ. Ὑπῆρχε μιὰ κάποια πικρία στὴ φωνὴ τοῦ Τζίμ; Δὲν ἤμουν βέβαιος... Μὰ οὔτε καὶ ζήτησα νὰ βεβαιωθῶ.

— Ἦταν ἕνας ἀναγκαστικὸς γάμος, ἐξακολούθησε. Τὴν ὑποχρέωσε ὁ πατέρας της νὰ παντρευτῆ. Ἕνα βράδυ, ποὺ γύρισε ἀργὰ στὸ σπίτι της, τὴν κατηγόρησε πὼς εἶχε σχέσεις μὲ τὸ Τζώρτζ. Εἶπε ὅτι εἶχε ἀτιμάσει τὸ οἰκογενειακό τους ὄνομα. Κι' ἡ καϋμένη ἡ Πέτζυ, δειλὴ κι' ἀπλοῦστη ὅπως ἦταν, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ παντρεύτηκε τὸ Τζώρτζ!

Ὁ Τζὶμ χαμογελοῦσε θλιμμένα. Ὑποθέτω πὼς ἄφινε νὰ ἐκδηλώνωνται κάπως τὰ αἰσθήματά του, γιατὶ φανταζότανε πὼς εἶχε κερδίσει τὴ μάχη.

— Ἡ Πέτζυ ἀντιπαθοῦσε τὸν πατέρα της, συνέχισε. Κι' ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ τὸν ἀντιπαθῆ. Πιστεύω πὼς θἄχη τοὺς λόγους της — ἀλλὰ δὲν τοὺς ξέρω. Πάντως, στὴν ἀρχή, ἔκρινε πὼς ἦταν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ γλυτώση ἀπ' τὴν τυραννία του... Πράγματι, ἂν ὁ Λίστερ κυβερνοῦσε τὴν οἰκογένειά του μὲ τὴν ἴδια τραχύτητα ποὺ ἔδειχνε στὸ ναυτοδικεῖο, φαντάζομαι πὼς θὰ ἦταν ἀνυπόφορος...

»Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ξαναείδα τὴν Πέτζυ. Εἶχα τότε ἕνα δικηγορικὸ γραφεῖο στὸ Σὰν Φραντσίσκο. Μιὰ μέρα, μ' ἐπισκέφτηκε ἡ Πέτζυ: Δὲν τὴν ἀναγνώρισα στὴν ἀρχή. Ἦταν πετσὶ καὶ κόκαλο, μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες, τὰ μάτια κομμένα... Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη ἀπὸ πολλὰ χρόνια!

Σώπασε λίγο, κι' ὕστερα ἐξακολούθησε:

— Κι' ἦταν πραγματικὰ ἄρρωστη... γιατὶ ἦταν γυναῖκα τοῦ Τζώρτζ!

Γύρισα τὸ κεφάλι μου πάνω στὸ μαξιλάρι, γιὰ νὰ τὸν βλέπω καλλίτερα. Ἐκεῖνος κύτταζε τὸν τοῖχο, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στὰ γόνατά του.

— Δὲ θέλω νὰ μπῶ σὲ πολλὲς λεπτομέρειες. Σοῦ λέω μόνο ὅτι τὰ προβλήματά της ἦταν κυρίως σεξουαλικῆς φύσεως.

Ἡ φωνή του πῆρε ἕνα τόνο περιφρονητικό, καθὼς συνέχιζε:

— Στὶς συζυγικὲς σχέσεις τους, ὁ ἄντρας της δὲν ἔπαιρνε καθόλου ὑπ' ὄψι του τὸ φοβισμένο ταμπεραμέντο της, τὴν ὑπερευαισθησία της. Ἔτσι, τὴ σκότωνε σιγὰ - σιγά...

»Ἐξ ἄλλου, ὁ Τζὼρτζ δὲν εἶχε ἄλλο ἔσοδο ἀπὸ ἕνα ἐπίδομα ποὺ ἔπαιρνε ὡς ἀποστρατευθεὶς καὶ ἄνεργος. Μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ τελείωσε τὶς σπουδές του. Ὑπόφεραν ἀπὸ τὴ φτώχεια. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀκόμα ἕνα μαρτύριο γιὰ τὴν καλομαθημένη Πέτζυ, ποὺ δὲν τῆς εἶχε λείψει ποτὲ τίποτα.

»Μοῦ ἀνάγγειλε λοιπὸν πὼς ἤθελε νὰ πάρη διαζύγιο. Μοῦ ἐξήγησε ὅτι τῆς εἶχε πῆ ἕνας γιατρὸς πὼς ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ χωρίση, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τρελλαθῆ. Ἡ μιζέρια ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ συζυγικὲς σχέσεις ποὺ τὶς συχαινότανε, καταστρέφανε ὄχι μονάχα τὴ σωματικὴ ὑγεία της, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴ ἰσορροπία της... Σὰν νὰ μὴ φτάνανε δὲ ὅλ' αὐτά, ἦταν καὶ ἔγκυος.

»Δὲν μπορέσαμε ὡστόσο νὰ ἐπιτύχουμε τὸ διαζύγιό της. Ἄρχισα τὶς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες, ἀλλ' ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά...

Ὁ Τζὶμ κύτταξε πάλι τὰ χέρια του, συλλογισμένος.

—Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, συνέχισε, ἡ Πέτζυ ἔπαθε μιὰ νευρικὴ κρίσι καὶ μαχαίρωσε τὸν ἄντρα της, στὴν τρώγλη ποὺ μέναν... Ὁ Θεὸς μόνο ξέρει πόσο θὰ ὑπόφερε, γιὰ νὰ φτάση σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο! Γιατὶ εἶναι γλυκὸς καὶ μαλακὸς χαρακτήρας, ξέρεις...

Ναί, αὐτὸ τὸ ἤξερα καλά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

..θἄχετε πάντα ὅταν χρησιμοποιεῖτε τὸ περίφημο Σαμπουὰν μὲ αὐγὸ GLEMO

Λούσιμο εὐχάριστο
Τόνωσις τῶν μαλλιῶν

- Σκληρὰ μαλλιὰ μαλακώνουν
- Λεπτὰ μαλλιὰ δυναμώνουν
- Θαμπὰ μαλλιὰ γίνονται γυαλιστερὰ

Κάθε λούσιμο μὲ ΓΚΛΕΜΟ δίνει ὑγεία στὰ μαλλιά σας καὶ τὰ δυναμώνει. Γιατὶ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ Σαμπουὰν μὲ αὐγὸ περιέχει λεκιθίνη καὶ χοληστερίνη, δύο συστατικὰ ποὺ χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἡ τρίχα γιὰ νὰ εἶναι πάντα ὑγιὴς καὶ ὡραία.

Ἐπὶ πλέον προσφέρετε στὰ μαλλιά σας ἀρωμα φρεσκάδα καὶ λαμπερὴ γυαλάδα

Τὸ GLEMO διατίθεται σὲ φιάλας καὶ σωληναρια

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 25-739

Τὰ δυνάρετα τῆς ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Οἱ παραγγελίες τῶν ἠλεκτρικῶν ψυγείων τῆς ΙΖΟΛΑ ὑπερέθησαν κάθε πρόβλεψι.

Μὴ σᾶς κάνη ἐντύπωσι. Τὰ ἠλεκτρικὰ ψυγεῖα τῆς ΙΖΟΛΑ μελετήθηκαν γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ σπίτι. Κατασκευάσθηκαν γιὰ σᾶς. Προσφέρονται μὲ 400 καὶ 475 δρχ. τὸν μῆνα καὶ μικρὴ προκαταβολή.

Καὶ βέβαια ἀνυπομονεῖτε νὰ παραλάβετε τὸ ψυγεῖο σας. Τὸ γνωρίζομε καὶ σᾶς ζητᾶμε συγγνώμη. Πάντως σᾶς βεβαιώνομε, ὅτι κάνουμε τὰ ἀδύνατα δυνατά.

Πάρετε ὅμως κι' ἐσεῖς πρωτοβουλία. Μὴ ἀναβάλετε γιὰ αὔριο ὅ,τι μπορεῖτε νὰ κάνετε σήμερα. Δῶστε σήμερα τὴν παραγγελία σας.

Προσέξτε! Ὅσο ἀναβάλλετε τὴ μέρα τῆς παραγγελίας, τόσο ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὴ μέρα παραλαβῆς.

Ἀποφασίστε τώρα. Τώρα εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη ἐποχὴ νὰ παραγγείλετε τὸ ἠλεκτρικὸ σας ψυγεῖο ΙΖΟΛΑ.

Καὶ μὴ ξεχνᾶτε τὸ σπουδαιότερο! Περιμένοντας δὲν χάνετε! Κερδίζετε τὴν μεγάλη διαφορὰ στὴν τιμή!

ΙΖΟΛΑ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΩΣ
νὰ στρώνετε ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ἑπτὰ περιπτώσεις μὲ λάθη, ποὺ πρέπει ν' ἀποφεύγη ἡ μοντέρνα νοικοκυρά

ΕΝΑ ξένο γυναικεῖο περιοδικὸ ἀνάθεσε σ' ἕνα διάσημο μαϊτρ ντ' ὁτὲλ νὰ δώση στὶς ἀναγνώστριές του μερικὲς χρήσιμες συμβουλὲς κι' ὑποδείξεις γιὰ τὸ πῶς νὰ στρώνουν τὸ τραπέζι, ὅταν ἔχουν καλεσμένους. Ὁ εἰδικὸς αὐτός, λοιπόν, κατέφυγε στὸν ἑξῆς ἐντυπωσιακὸ τρόπο, γιὰ νὰ κάνη τὶς νοικοκυρές, ποὺ θὰ τὸν διάβαζαν, νὰ μὴ ξεχάσουν ποτὲ πιὰ στὴ ζωή τους τὰ κυριώτερα λάθη, ποὺ εἶναι πιθανὸ νὰ παρουσιαστοῦν στὸ στρώσιμο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ στὴ τοποθέτησι τῶν σερβίτσιων. Παρέθεσε σὲ δυὸ σελίδες τοῦ περιοδικοῦ τὶς ἑφτὰ φωτογραφίες, ποὺ βλέπετε. Σὲ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὑπάρχουν ὡρισμένα τέτοια λάθη. Κάλεσε, λοιπόν, τὶς ἀναγνώστριες νὰ τὰ ἀνακαλύψουν, κυττάζοντας προσεχτικὰ τὴν κάθε μιὰ φωτογραφία. Κατόπιν τοὺς σύστησε νὰ διαβάσουν τὶς ἐξηγήσεις, ποὺ ἔδινε γιὰ κάθε περίπτωσι.

Κάνετε, λοιπόν, κι' ἐσεῖς τὸ ἴδιο. Ρίξτε, πρὶν διαβάσετε ὅ,τι γράφουμε παρακάτω, λίγες προσεχτικὲς ματιὲς στὶς φωτογραφίες μας. Σημειῶστε τί λάθη παρατηρήσατε. Κατόπιν, διαβάστε τί γράφουμε σχετικὰ μὲ τὴν κάθε μιὰ περίπτωσι. Ἔτσι, ἀφ' ἑνὸς θὰ βαθμολογήσετε τὶς γνώσεις καὶ τὸ γοῦστο σας σχετικὰ μὲ τὸ στρώσιμο ἑνὸς τραπεζιοῦ. Κι' ἀφ' ἑτέρου, θὰ μάθετε ὡρισμένα πολὺ χρήσιμα πράγματα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Κυττάξατε καλὰ τὶς φωτογραφίες; Σημειώσατε τί λάθη βρήκατε; Διαβάστε τώρα τί ἔχει νὰ σᾶς πῆ γιὰ τὴν κάθε μιὰ ὁ διάσημος μαϊτρ ντ' ὁτέλ.

Εἰκὼν 1. Τὸ τραπέζι αὐτὸ θᾶταν τέλεια στρωμένο ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς διευθετήσεως τῶν σερβίτσιων πάνω του. Τὸ χαρακτηρίζει λιτότης καὶ τάξι σωστή. Τὸ λάθος βρίσκεται στὰ ἄνθη, ποὺ εἶναι τοποθετημένα σὲ ψηλὸ δοχεῖο κι' ἔχουν ἁπλωμένα τὰ φύλλα τους. Ἔτσι ἐμποδίζουν τοὺς συνδαιτημόνες νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀνετα. Τὰ ἄνθη εἶναι πάντοτε ἐνδεδειγμένα, ἀλλὰ πρέπει νὰ τοποθετοῦνται μὲ διακριτικὸ τρόπο. Τὸ στόλισμα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίζη τὸ πήγαινε-ἔλα τῶν σερβίτσιων καὶ τῶν φαγητῶν, οὔτε νὰ περιορίζη τὸν χῶρο αἰσθητά.

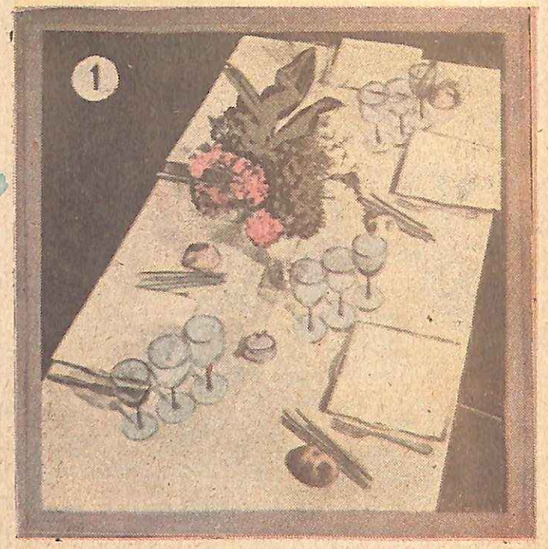

Εἰκὼν 2. Τὰ ποτήρια ἀπαγορεύεται νὰ τοποθετοῦνται ἀναποδογυρισμένα. Τὸ σύστημα αὐτὸ θυμίζει τραπέζι ἐξοχικοῦ κέντρου, ποὺ περιμένει πελάτη. Τὸ ἀναποδογύρισμα τῶν ποτηριῶν δὲν συμφωνεῖ ἐξ ἄλλου καὶ μὲ τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς. Προσέχτε, γενικά, τὰ ποτήρια νὰ λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα. Τίποτε δὲν κακοδιαθέτει τόσο ἐκεῖνον, ποὺ πρόκειται νὰ φάη, ὅσο ἕνα ποτῆρι ἀσκούπιστο καὶ θαμπὸ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Λάβετε ἐξ ἄλλου τὴ φροντίδα, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχληθοῦν οἱ καλεσμένοι σας, νὰ τοὺς ἔχετε βάλει ἀπὸ μιὰ ἀλατιέρα γιὰ κάθε δυὸ ἄτομα. Στὴν εἰκόνα αὐτή, ὑπάρχουν μόνο δυὸ ἀλατιέρες γιὰ πέντε πρόσωπα.

Εἰκὼν 3. Τὰ μαχαιροπήρουνα γιὰ τὰ ὀρεκτικὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι τοποθετημένα πάνω στὴν πετσέτα, ὅπως συμβαίνει ἐδῶ, ἀλλὰ πλάϊ στὰ ἄλλα μαχαιροπήρουνα. Σὲ κάθε δὲ περίπτωσι, τὸ πηρούνι πάει ἀριστερὰ καὶ τὸ μαχαίρι δεξιά, μὲ τὴν κόψι πρὸς τὰ μέσα. Τὰ καθαυτὸ μαχαιροπήρουνα τοποθετοῦνται ὡς ἑξῆς: Τὰ πηρούνια ἀριστερά, τὰ δὲ κουτάλια καὶ τὰ μαχαίρια δεξιά, σύμφωνα μὲ τὴ σειρὰ τοῦ σερβιρίσματος. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, μιὰ καθωρισμένη τάξι γιὰ τὴ θέσι τους. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ εἴδη τοῦ μενοῦ. Τὰ μαχαιροπήρουνα δηλαδὴ τοποθετοῦνται ἀπ' ἔξω πρὸς τὰ μέσα σύμφωνα μὲ τὴ σειρὰ τῶν σερβιρισμάτων.

Ἀποφεύγετε ἐξ ἄλλου τὰ καθίσματα μὲ ψηλὰ μπράτσα. Δυσκολεύουν τοὺς ἀγκῶνες ἀκόμα καὶ σὲ ἄτομα, ποὺ εἶναι ἀπὸ φυσικοῦ τους συγκρατημένα στὶς κινήσεις τους.

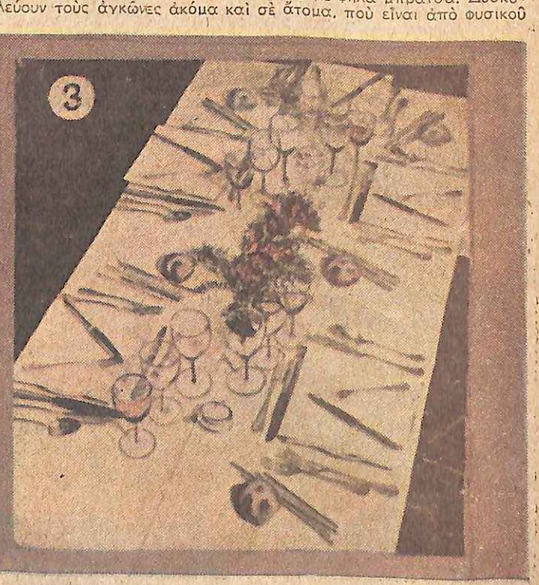

Εἰκὼν 4. Στὸ στρώσιμο αὐτοῦ τοῦ τραπεζιοῦ, ὑπάρχουν δύο σφάλματα. Τὰ ποτήρια εἶναι πρὸς τ' ἀριστερά, ἐνῶ ἡ θέσι τους εἶναι πάντα δεξιά. Τὸ ψωμί, ἀπεναντίας, εἶναι τοποθετημένο πρὸς τὰ δεξιά, ἐνῶ κανονικὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν βαλμένο πρὸς τ' ἀριστερὸ μέρος.

Θὰ προσέξατε, ἐπίσης, πῶς γιὰ κάθε κουβὲρ ὑπάρχει μονάχα ἕνα πηρούνι κι' ἕνα μαχαίρι. Δὲν πρόκειται γιὰ λάθος. Στὰ μοντέρνα σπίτια, συνηθίζεται τώρα τελευταία νὰ τοποθετοῦνται στὸ τραπέζι μονάχα ἐκεῖνα τὰ μαχαιροπήρουνα, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν κάθε περίπτωσι σερβιρίσματος, ἀνάλογα μὲ τὴ σειρά της. Πολλὲς οἰκοδέσποινες, ὡστόσο, γιὰ νὰ ἁπλουστέψουν τὸ σερβίρισμα καὶ γιὰ νὰ κάνουν μιὰ ἐπιτρεπτὴ ἐπίδειξι τῶν σερβίτσιων τους, βάζουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅλα τὰ μαχαιροπήρουνα στὸ τραπέζι. Δὲν πρόκειται νὰ κατηγορηθῆτε γιὰ κακὸ γοῦστο, ἂν τὸ κάνετε αὐτό.

Εἰκὼν 5. Τὸ σφάλμα ἐδῶ βρίσκεται στὴν τοποθέτησι τῶν ποτηριῶν. Ἐκεῖνο τὸ ψηλότερο, γιὰ τὸ νερό, πηγαίνει ἀριστερά, ἐνῶ τὸ ἄλλο, τὸ χαμηλότερο, γιὰ τὸ κρασί, ποὺ χρησιμεύει ἀπὸ τὰ ὀρεκτικὰ ὡς τὸ ψάρι, ἔχει τὴ θέσι του δεξιά. Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ ἄσπρο κρασί, ἐνῶ στὴ μέση ἔχει τὴ θέσι του τὸ ἄλλο ποτῆρι, ποὺ εἶναι προωρισμένο γιὰ τὸ κόκκινο κρασί. Καὶ γιὰ τὰ ποτήρια ἐπίσης ἰσχύει ὁ ἴδιος κανόνας, ποὺ ἀναφέραμε γιὰ τὰ μαχαιροπήρουνα. Στὸ τραπέζι, δηλαδή, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποτῆρι τοῦ νεροῦ, μπορεῖτε νὰ βάλετε μονάχα τὸ ποτῆρι γιὰ τὸ κρασὶ (ἄσπρο ἢ κόκκινο), ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὸ φαγητό, ποὺ σερβίρετε κάθε φορά.

Εἰκὼν 6. Ἡ τοποθέτησι τῶν πετσετῶν σὲ σχῆμα κώνου θυμίζει πολὺ... ρεστωράν. Ἄλλοτε, ὑπῆρχαν ἑστιατόρια, ποὺ τὸ εἶχαν καμάρι τους νὰ τοποθετοῦν τὶς πετσέτες σὲ λογῆς-λογῆς ἐντυπωσιακὰ σχήματα. Σήμερα, ὅμως, τόσο στὰ ρεστωράν, ὅσο καὶ στὰ σπίτια, ἡ πετσέτα παρουσιάζεται μ' ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἁπλὸ τρόπο. Τοποθετεῖται στὸ πιάτο ἔτσι ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὸ πλυντήριο καὶ τὸ σίδερο. Δὲν πρόκειται μονάχα γιὰ ζήτημα καλαισθησίας, ἀλλὰ κι' ὑγιεινῆς. Ἡ φρεσκοπλυμένη πετσέτα, ὅσο πιὸ λίγο τὴν ἔχουν πιάσει χέρια, τόσο καλύτερα γίνεται δεχτὴ ἀπ' αὐτὸν ποὺ θὰ τὴ χρησιμοποιήση στὸ τραπέζι. Μπορεῖτε νὰ τὴν τοποθετῆτε πάνω στὸ πιάτο διπλωμένη σὲ τετράγωνο σχῆμα ἢ καὶ σὲ τρίγωνο.

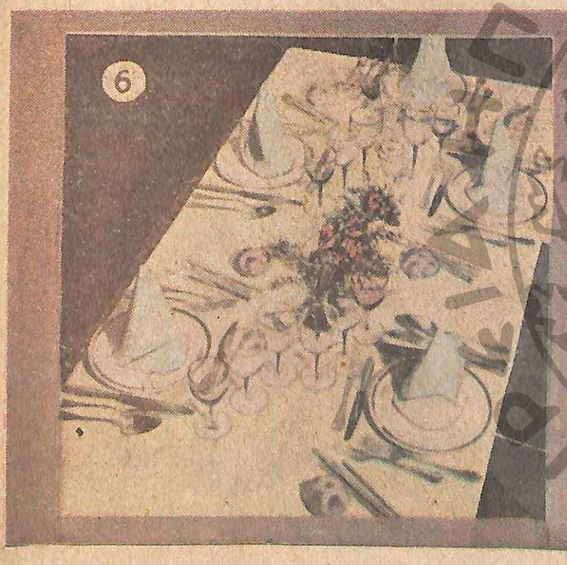

Εἰκὼν 7. Σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία, ὅσο κι' ἂν ψάξατε, δὲ θὰ βρήκατε κανένα ἐπὶ μέρους σφάλμα. Ἁπλούστατα, δὲν ἔχει λάθη αὐτὸ τὸ στρώσιμο. Τὰ μαχαιροπήρουνα, ὅπως καὶ τὰ ποτήρια, εἶναι μὲ τέλειο τρόπο βαλμένα. Ὡστόσο, ἡ ἐντύπωσι, ποὺ δίνει τὸ σύνολο, δὲν εἶναι ἱκανοποιητική. Τὸ τραπέζι δὲν παρουσιάζει τὴν ἁρμονικὴ ἐκείνη τάξι, ποὺ ὑπάρχει λόγου χάρι —ἂν ἐξαιρέσουμε τὴν ἄστοχη τοποθέτησι τῶν λουλουδιῶν— στὴν εἰκόνα 1. Ἐδῶ τὸ τραπέζι θᾶπρεπε νὰ εἶναι πιὸ μεγάλο.

Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι τὰ στρογγυλὰ τραπέζια εἶναι πολὺ ἐξυπηρετικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι. Μ' αὐτά, κερδίζετε χῶρο. Ἐξ ἄλλου ὅμως, τὰ τετράγωνα τραπέζια ἔχουν κι' αὐτὰ τὸ πλεονέκτημά τους: ὅτι ἀντὶ γιὰ καθίσματα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε, γιὰ μιὰ ἢ καὶ γιὰ δυὸ ἀκόμη πλευρές τους ἕνα ντιβάνι, ἁπλὸ ἢ σὲ σχῆμα Γ.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὰ μοντέρνα παιδιὰ

— Πῶς τὸν λένε τὸ μπαμπᾶ σου;

— Δὲν ἔχω μπαμπᾶ. Ἡ μαμᾶ μοῦ εἶπε πὼς ἤτανε ταξίδι. Ἐσένα πῶς τὸ λένε τὴ μαμά σου;

— Δὲν ἔχω μαμᾶ... Πέθανε... μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς.

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια ποὺ ἀντάλλαξανε ἡ Καίτη καὶ ὁ Μάκης, δυὸ παιδάκια ἑξὴ χρόνων, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησή τους στὸ Πάρκο.

Ἡ γιαγιὰ εἶχε φέρει τὴν Καίτη καὶ ὁ παπποῦς τὸ Μάκη, νὰ παίξουν ἐκεῖ πέρα ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς.

Τὰ τόπια τους εἶχαν κυλήσει μακρυά, τρέξανε νὰ τὰ πιάσουν κι' ἔτσι ἔκαναν τὴ γνωριμία τους.

Λίγο πιὸ πέρα καθισμένος σ' ἕνα παγκάκι ἕνας γέρος βαστοῦσε ἕνα βιβλίο καὶ διάβαζε καὶ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, φορώντας τὰ γυαλάκια της, ἔπλεκε ἕνα ζευγάρι μικρὰ γάντια.

— Πλέκετε γιὰ τὴν ἐγγονή σας; ρώτησε ὁ γέρος, παρατώντας τὸ βιβλίο του καὶ ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο.

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία ἔσκυψε πιὸ πολὺ τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε πλάγια, πάνω ἀπὸ τὰ γαμηλωμένα γυαλιά της, τὸν ἄγνωστο ποὺ καθόταν πλάϊ της.

— Μάλιστα... κάτι κάνω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ περνάη ἡ ὥρα μου... Ἐγγονάκι σας εἶναι ὁ μικρός;

— Μάλιστα...

— Ὡραῖο παιδάκι!

— Μοιάζει τῆς μαμᾶς του... Τ' ἄφηνε ὀρφανὸ ἀπὸ δυὸ χρόνων παιδάκι.

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία ἀναστέναξε, παράτησε τὸ πλέξιμο καὶ ἔβγαλε τὰ γυαλιά της.

— Καὶ ἡ Καιτούλα μου εἶναι ὀρφανή. ἀπὸ μπαμπᾶ... Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τὸ δικός της δὲν πέθανε... Παράτησε τὸν κόσμο μου, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια κι' δὲ μάθαμε... Οὔτε μᾶς ἔγραψε. Λένε γάλου κόσμου κι' ἔφυγε μαζί της γιὰ τὸ ἐξωτερικό... Παιδὶς ξέρει... Οἱ σημερινοὶ ἄντρες εἶναι τόσο ἐπιπόλαιοι!

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε;

— Ἐχ!τ' δίκιο... Στὰ χρόνια τὰ δικά μας σεβόμαστε τὸ σπίτι μας καὶ τὸ θ κόσμος...

Κι' ὁ γέρος βάκρυσε, γιατὶ στὴν προαγματικότητα ἡ μητέρα τοῦ ἐγγονοῦ του, ἡ κόρη του, δὲν εἶχε πεθάνει...

Δὲν ἤθελε ὅμως πιὰ νὰ τὴ λογαριάζη γιὰ κόρη του κι' ἂς τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη ὁ γαμπρός του, ποὺ τῆς ἔστελνε μηνύματα, πὼς ἂν γυρνοῦσε στὸ σπίτι της καὶ στὸ παιδί τους, τὸ Μάκη, θὰ τὴ συγχωροῦσε...

"Ὄχι, σκότος δὲν τὴν ἀναγνώριζε πιὰ γιὰ κόρη του. ἔπειτα ἀπὸ τὴν πίκρα, ποὺ τὸν ποτισε καὶ τὴ ντροπὴ ποὺ ἔφερε στὸ σπίτι του. Ὁ κόσμος τὴν ἤξερε πιὸ πολὺ ὡς κόρη τοῦ Γιάννη Λώρη, χρηματιστή, τοῦ πλούσιου νοικοκυρη, ποὺ ἦταν σεβαστὸς καὶ ποὺ εἶχε τὴν ἐκτίμησι ὅλων

Τί τῆς ἔλειψε; Ὅ,τι ζητοῦσε, τῆς τὸπαιρνε ὁ πατέρας της. Τὴ μόρφωσε, μὲ ἀνώτερες σπουδὲς μὰ ἐκεῖνη δὲν εἶχε στὸ νοῦ της παρὰ τὸ βολὰν καὶ τὶς συντροφιές της.

Ἦταν ἕνα μοντέρνο κοριτσι. ποὺ δὲ συλλογιζόταν οὔτε τὸ σπίτι της, οὐτε τοὺς γονεῖς της καὶ ποὺ ἔκανε δική της ζωή, ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλα!

Μιὰ μέρα. γύρισε στὸ σπίτι καὶ εἶπε στὸν πατέρα της:

— Θὰ παντρευτῶ τὸν κ. Ἀλεξάδη.

Ὁ πατερας της ἀπόρησε:

— Τὸν ξέρεις καλά, παιδί μου;

— Τὸν γνώρισα χτὲς στὴ συντροφιά μας. Εἶναι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο... Ὁ πατέρας του εἶναι βαμβακέμπορος κι' αὐτὸς ἦρθε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀθήνα. Εἶναι πολὺ εὐγενικὸς κι' ὁμορφος νέος.

Ὁ Γιάννης Λώρης πῆρε τὶς πληροφορίες του γι' αὐτὸν τὸ νέο. Ἦταν οἱ καλύτερες γι' αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του. Ἔτσι δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι γιὰ τὸ γάμο. Χάρηκε μάλιστα, γιατὶ ἐλπιζε πὼς ἡ κόρη του θὰ συμμαζευόταν μὲ τὴν παντρειά της.

Τῆς παρεχώρησε τὸ διαμέρισμα. ποὺ εἶχε στὴν Ἀθήνα, κι' αὐτὸς ἀποτραβήχτηκε μὲ μια ὑπηρέτρια στὴν ἐπαυλί του. στὴν Κηφισιά.

Δὲν παρακολουθοῦσε ὅμως τὴ ζωή τους, παρ' ὅλο ποὺ κατέβαινε συχνὰ καὶ τοὺς ἐβλεπε. Ἤρθε κατόπιν στὸν κόσμο ὁ Μάκης. Ἀλλὰ μιὰ μέρα, ἐπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ το γαμπρό του;

— Θέλω νὰ σᾶς δῶ... Ἡ Κικὴ ἔφυγε! Μόνο που δὲν τοῦρθε συγκοπὴ τοῦ ἀμοιρου πατερα.

"Ετρεξε καὶ βρῆκε ἕνα σύζυγο πολὺ δυστυχισμένο. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ποὺ τῆς τὰ συγχωροῦσε ὅλα φτάνει νὰ γύριζε στὸ σπίτι της, κοντὰ στὸ παιδί της... Ἐκεῖνη ὅμως σ' ἔλα τὰ μηνύματά του σιωποῦσε, ἀδιαφοροῦσε καὶ γλεντοῦσε τὴ νέα της ζωὴ στὸ ἐξωτερικό.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ μοντέρνα παιδιά! μονολογοῦσε πολλὲς φορὲς ὁ Γιάννης Λώρης κι' ἕνα δάκρυ κυλοῦσε στὸ μάγουλό του.

★

Μιὰ μέσα ποὺ συναντήθηκε πάλι στὸ Πάρκο ὁ Γιάννης Λώρης μὲ τὴν ἡλικιωμένη κυρία ἄκουσε νὰ τοῦ λέη ἐκείνη:

— Ὁ φιλαράκος γύρισε!...

— Ποιὸς φιλαράκος; ρώτησε μ' ἀπορία.

— Ὁ ἄντρας τῆς κόρης μου, ποὺ εἶχε ξεμυαλιστῆ μὲ μιὰ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου!

— Τοῦ καλοῦ κόσμου! μουρμούρισε ὁ Γιάννης Λώρης.

— Κι' ἡ κόρη σας; Τὸν συχώρεσε;

— Τί νὰ κάνη; Ἀφοῦ εἶχε πῆ ἡ ἴδια πὼς ἔλειπε σὲ ταξίδι; Μιὰ μέρα θὰ γύριζε! Τέσσερα χρόνια ἔλειψε. Γύρισε τώρα μετανοιωμένος...

— Τὸν παράτησε... ἡ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου:

— "Ὀχι... Σκοτώθηκε, καθὼς ἔτρεχε σὰν τρελλὴ μὲ τ' αὐτοκίνητό της.

«Κι' αὐτὴ... σὰν τὴν κόρη μου, τρελλή!» συλλογίστηκε ὁ Γιάννης Λώρης.

"Ενα τόπι τῶν παιδιῶν ἦρθε κι' ἔπεσε μπροστά τους. Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν νὰ τὸ πιάσουν κι' ὁ Γιάννης Λώρης ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ κοριτσάκι.

"Οταν σκώθηκε νὰ φύγη μὲ τὸν ἔγγονό του, τὰ μάτια του ἦταν πάλι δακρυσμένα. Συλλογιζόταν κείνη τὴν «τρελλή», ποὺ βρῆκε τὸ θάνατο μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς της κι' ὁ νοῦς του πῆγε στὴν κόρη του.

— "Ας νύριζε κι' αὐτή! ψιθύρισε. Θἄκλεινα τὰ μάτια. θἀ τὴ συγχωροῦσα... Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα;

Σὶὸ σπιτι, ὅταν ἔφτασε, συνάντησε τὸ γιατρό, ποὺ ἔφευγε.

— Τί συμβαίνει;

— Ὁ γαμπρός σας εἶχε λιποθυμήσει, ξαφνικὰ καὶ πέφτοντας χτύπησε στὸ κεφάλι... Τώρα εἶναι καλύτερα...

Ὁ Γιάννης Λώρης ἔστειλε τὸν ἔγγονό του μέσα μὲ τὴν ὑπηρέτρια κι' αὐτὸς μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ γαμπροῦ του. Ἐκεινος ἦταν κάτωχρος καὶ τὰ βάκρυα κυλοῦσανε ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Τί ἐχεις; ἀπόρησε.

Ἐκεῖνος τοῦγνεψε. δείχνοντάς του ἕνα χαρτὶ πάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ Γιάννης Λώρης πλησίασε, καὶ πῆρε τὸ χαρτί. Ἦταν ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τάστελνε ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔλεγε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε σκοτωθῆ σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα πρὶν δέκα ἡμέρες καὶ πληροφοροῦσε ὅτι ἐστελνε τα πραγματα της...

Ὁ Γιάννης Λώρης ψιθύρισε:

—"Ο... φιλαράκος γύρισε... Ἡ κόρη μου ὅμως δὲ θὰ γυρίση ποτέ!

Κι' ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ μοντέρνα παιδιά!..., συνέχισε.

Καὶ βούρκωσαν τὰ μάτια του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

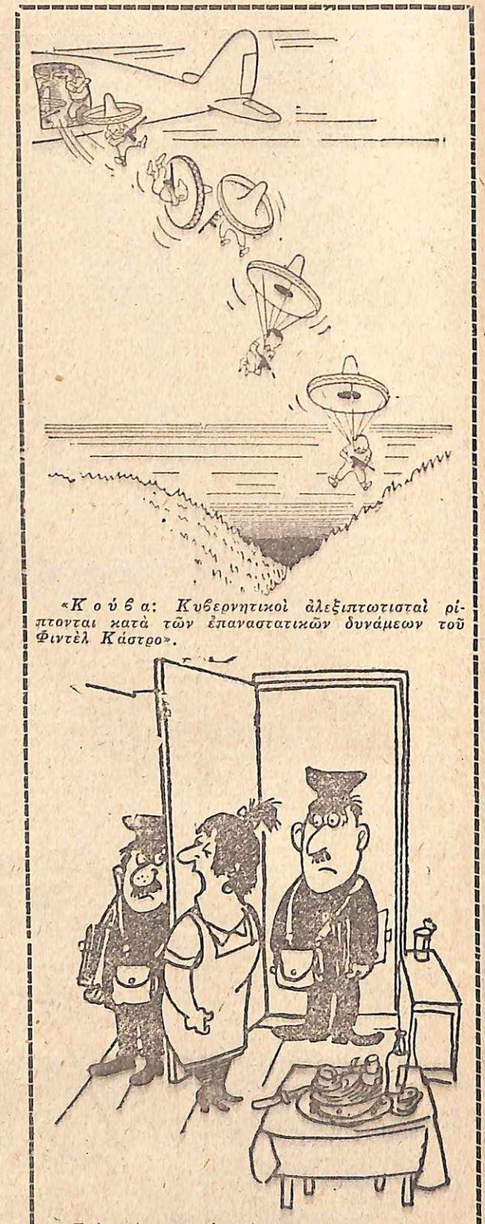

«Κούβα: Κυβερνητικοὶ ἀλεξιπτωτιστὰι ρίπτονται κατὰ τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων τοῦ Φιντὲλ Κάστρο».

Στὸ σπίτι τοῦ εἰσπράκτορα τῆς ἠλεκτρικῆς ἑταιρίας.

— Παῦλο, ἐδῶ εἶναι κάποιος, ποὺ λέει πὼς ἔχομε νὰ πληρώσωμε τὸ ἠλεκτρικὸ τρεῖς μῆνες.

Μιὰ ἐπιτυχημένη σύγκρουσι.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Μ. Καράμπελα, Ἐνταῦθα: Ἡ σωστὴ προφορὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀστέρων ποῦ σᾶς ἐνδιαφέρουν εἶναι κατὰ προσέγγισι ἡ ἀκόλουθη: Τζίων Ἔλλισον (Τζίσον), Ἄλλυσον), Γκλὼν Φόρντ (Γκλὲν Φόρντ), Ἔρρολ Φλύνν, Στιούαρ Γκρέντζιρ (Στιούαρτ Γκρέυντζερ), Ρίτα Ἔϊουωρτ (Ρίτα Χαϊηγουωρθ) καὶ Κέρυ Γκρὲντ (Κάρυ Γκράντ).

Μιὰ ποὺ τρελλαίνεται γιὰ γκρίζα μαλλιά: Ὁ Σὰρλ Μπουανιὲ γεννήθηκε στὴ Γαλλία στὶς 28 Αὐγούστου 1899. Εἶναι δὲ ἀπὸ τὸ 1934 σύζυγος τῆς Πὰτ Πατερσον μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἀποκτήσει ἕνα γυιό. Ὁ Γκάρυ Κουπερ γεννήθηκε στὴ Μοντάνα στὶς 7 Μαΐου 1901. Εἶναι ἀπὸ τὸ 1933 σύζυγος τῆς Σάντρα Σώου μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε μιὰ κόρη, τὴ Μαρία. Ἔχει κερδίσει δυὸ "Οσκαρ. Ὁ Τσάρλτον Ἥστον, ποὺ πρωταγωνιστεῖ τώρα στὸ φίλμ «Μπὲν Χούρ», γεννήθηκε στὸ Ἡβανστον τοῦ Ἰλλινόϊς στὶς 4 Ὀκτωβρίου 1922. Εἶναι ἐδῶ καὶ 14 χρόνια σύζυγος τῆς Λύντια Κλὰρκ μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε ἕνα γυιό που εἶναι σήμερα 3 χρόνων. Ὁ κρέγκορυ Πὲκ εἶναι σήμερα 42 χρόνων. Ἔχει τέσσερες γυιούς. Τοὺς τρεῖς τοὺς ἀπέκτησε μὲ τὴν πρώτη σύζυγό του Γκρέτα καὶ τὸν τέταρτο μὲ τὴ νέα του σύζυγο Βερονίκ Πασσανὶ τὴν ὁποία παντρεύτηκε τὸ 1956.

Ψωμί, ἔρως καὶ κινηματογράφος: Πολὺ ἑξυπνος ὁ τίτλος ποὺ προτείνετε γιὰ μιὰ ταινία τῆς γνωστῆς σειρας. Ὑστερα ἀπὸ τὶς τρεῖς ποὺ εἴδαμε γυρίζεται τώρα μιὰ τετάρτη ποὺ θὰ τιτλοφορηθῆ αὐτὴ τὴ φορά: «Ψωμί, ἔρωτας καὶ ... Ἀνδαλουσία». Πρωταγωνιστὴς θὰ εἶναι καὶ πάλι ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα ὁ ὁποῖος θὰ ὑποδυθῆ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ρόλο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχηστρας τοῦ Δήμου. Θὰ ἔχη δὲ γιὰ παρτεναίρ τὴν Κάρμεν Σεβίλλια.

Μόνα - Λίζα, Θεσσαλονίκη: Μοιράσαμε τὰ φίλια σου στείλατε στους συνεργάτες τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ σπεύδομε ν' ἀπαντήσωμε στὶς ἐρωτήσεις σας: Ἡ διεύθυνσι τῆς Marianne Hold εἶναι: M·u·nchen 2, Ottostrasse 9 Germany. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε ἕνα αὐτόγραφο ἢ μιὰ φωτογραφία τῆς Ρουθ Λόϋλερικ μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι, ἀπευθύνετε τὸ γράμμα σας στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Ruth Leuwrick ·Ufber Bavaria Filmkunst Ag. M·u·nchen ± Geiselgasteig, Bavariafilmpatz 7, Germany. Ὁ Κούρτ Γιούργκενς γεννήθηκε στὶς 13 Δεκεμβρίου 1915.

Τρία τρελλοκόριτσα: Νίνα, Ἄννα καὶ Βίκυ: Τὰ φίλμ ποὺ ἀντιπροσώπευσαν τὶς διάφορες χῶρες στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ Καννῶν ἦσαν τὰ ἀκόλουθα:

Γαλλία: «Ὁ θεῖος μου» Ἔγχρ.

Ἀγγλία: «Ὁ Ζὰκ Τατὶ καὶ «Τὸ κωμωδία μὲ τὸν Ζὰκ Τατὶ καὶ «Τὸ ζωντανὸ νερό», ἡ ἱστορία τῆς κατασκευῆς ἑνὸς φράγματος μὲ τὴν Πασκὰλ Ἀντρὲ καὶ τὴν Ἀντρὲ Ντεμπάρ.

Ἰταλία: «Νεαροὶ σύζυγοι» μὲ τὸν Φράνκο Ἰντερλένγκι καὶ τὴν Ἀντωνέλλα Λουάντι, καὶ «Ὁ ἀχυρένιος ἄνθρωπος» μὲ σκηνοθέτη καὶ πρωταγωνιστὴ τὸν Πιέτρο Τζέρμι.

Ἡν. Πολίτειες: «Ἀδελφοὶ Καραμαζώφ» μὲ τὸν Γιούλ Μπρύνερ καὶ τὴ Μαρία Σέλ, «Πλοῖοι κάτω ἀπὸ τὶς λευκὲς» μὲ τὴ Σοφία Λόρεν καὶ «Ἕνα μακρὺ καὶ ζεστὸ καλοκαίρι» μὲ τὸν Ὄρσον Οὐέλλες, καὶ τὴ Τζόαν Γούντγουαρντ.

Ἀργεντινή: «Ἡ Ροζάουρα στὸ Λὰς Ντιέζ». Ἡ παράξενη ἱστορία μιᾶς νέας ποὺ δολοφονεῖται τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ ξαναβρίσκει τὸν ἀγαπημένο της.

Τὰ βραβεῖα ποὺ θ' ἀπονεμηθοῦν θὰ τὰ πληροφορηθῆτε ἀπὸ τὴ σελίδα «Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων» ἀφοῦ τελειώση φυσικὰ τὸ φεστιβάλ.

Μπέϊμπυ Ντόλ: Τὸ φίλμ «Πικ Νικ μὲ πυτζάμες» εἶναι παραγωγῆς 1957. Ἐκτὸς τῆς Ντόρις Νταὴη ἔπαιζαν σ' αὐτὸ ὁ Τζὼν Ράϊτ (Σὶντ Σορόκιν), Κάρολ Χάνεϋ (Γκλαιντίς), Ἔντυ Φόϋ (υἱὸς) (Βέρνον Χάϊνες), Ρέτα Σοὺυ (Μαίημπελ), Μπάρμπαρα Νίκολς (Πόπσυ). Θέλμα Πέλες (Μάε), Ράϕ Ντὰν (Χάσλερ). Πρὶν γυριστῆ ἡ ταινία τὸ ἔργο εἶχε γνωρίσει μεγάλη ἐπιτυχία σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη.

Τζήν, μεγάλε μου ἔρωτα, Ἐνταῦθα: Ἡ Τζὴν Σίμμονς φέρει τὸ πραγματικό της ὄνομα καὶ γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο στὶς 31 Ἰανουαρίου 1929. Ἔχει κοστανὰ σκοῦρα μαλλιά, πρασινογάλαζα μάτια καὶ ὕψος 1 μ. 64. Εἶναι ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1950 σύζυγος τοῦ Στιούαρτ Γκρέϋντζερ μὲ τὸν ὁποῖο ἀπέκτησε ἕνα γυιό. Πρωτόπαιξε τὸ 1943 στὸ φίλμ «Δὶδωστε τους τὸ φεγγάρι» μὲ τὴ Μάργκαρετ Λόκγουντ. Μεγάλες ἐπιτυχίες της ὑπῆρξαν οἱ ἀκόλουθες: «Καίσαρ καὶ Κλεοπάτρα» (1945) μὲ τὴ Βίβιαν Λή, «Μεγάλες προσδοκίες» (1946) μὲ τὸν Τζὼν Μίλλς, «Μαῦρος νάρκισσος» (1947) μὲ τὴν Ντέμπορα Κέρρ, «Ὁ θεῖος Σίλας» μὲ τὴν Κατίνα Παξινοῦ, «Ἄμλετ» (1948) μὲ τὸν Λώρενς Ὀλιβιέ, «Γαλάζια λίμνη» (1949), «Ἀδὰμ καὶ Εὔα» μὲ τὸν Στιούαρτ Γκρέϋντζερ, «Τρίο» (1950) μὲ τὸν Μάϊκλ Ρέννυ, «Τὸ χρυσὸ κλουβὶ» μὲ τὸν Ντέϊβιντ Φάραρ, «Ὁ Ἀνδροκλὴς καὶ τὸ λεοντάρι» (1952) μὲ τὸν Βίκτωρ Μάτιουρ, «Δάκρυα βασιλίσσης» (1952) μὲ τὸν Στιούαρτ Γκρέϋντζερ, «Ὁ χιτὼν» (1953) μὲ τὸν Βίκτωρ Μάτιουρ, «Ὁ Αἰγύπτιος» (1954) μὲ τὸν Ἔντμοντ Πάουτομ, «Ντέζιρὲ» μὲ τὸν Μάρλον Μπράντο, «Μάγκες καὶ κούκλες» (1955) μὲ τὸν Μάρλον Μπράντο, «Βήματα στὴν ὁμίχλη» μὲ τὸν Στιούαρτ Γκρέϋντζερ. Ἔχει γυρίσει τρία νέα φίλμ τὰ ὁποία δὲν προεβλήθησαν ἀκόμα ἐδῶ.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἔλλη Γεωργίου (18 χρόνων), Αἰόλου Νο 4, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Κλειὼ Κωνσταντίνου, Φιλοκύπρου Νο 4, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύνσψι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Λούλα Πιστιλίδου (28 χρόνων), Αἰόλου Νο 9, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαρούς κυρίους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 30—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Γλυκειὰ Λολίτα» (16 χρόνων), ἀπὸ τὴν Πάφο, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά. Ἡ «Μαρίνα 158» (19 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Κόρη τῆς Μεσογείου» (19 χρόνων), μελοῦμε μὲ ὠραῖο κορμί, μορφωμένη καὶ μὲ σημαντικὴ ἀτομικὴ περιουσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μόνο μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, καλῶς ἐγκατεστημένους, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας καὶ ἀργότερα ἴσως τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἄντης Χ. Ἰωάννου καὶ ὁ Γωγάκης Χριστοδουλίδου, Ρήγαινας Νο 73, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ ὁ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ Γιαννάκης Ε. Πανῆς (20 χρόνων), Ταχ. Κιθ. 29, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὁ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Γεώργ. Ἰωαννίδης, Κάτω Πύργος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Γεώργιος Ε. Βοναπάρτης, Ἀναρίτα, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονεμένη μικρούλα» καὶ «Λιλιουδάνα» τοῦ 1012 τεύχους.

Ὁ Μάριος Ἰωαννίδης, Μαρίας Συγκλητικῆς Νο 19, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Χριστάκης Θεοκλίτου (20 χρόνων), ὁ Χαράλαμπος Γιαννάπη (20) καὶ ὁ Νίκος Κουφαλίδης (20), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παναγιώτης Στυλιανοῦ, Ἀλαμινός, Λάρνακα, Κύπρος, μαθητὴς τοῦ Παγκυπρίου Λυκείου, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 15 χρόνων.

Ὁ Χριστάκης Γεωργίου, Σακελλαρίου 21, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πονεμένη μικρούλα».

Ὁ Τάκης Γεωργίου (19 χρόνων), ὁ Θ. Πετρῆ (18) καὶ ὁ Ἀντωνάκης Παναῆ (18), Μακράσσυκα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀντωνάκης Στυλιανοῦ (18 χρόνων), Κάτω Πύργος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πονεμένη μικρούλα».

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου (17 χρόνων), Ξενοδοχείον Λήδρα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη μικρούλα» ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Παρακαλεῖ ὅταν ἀπαντήση, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Κύπρος Ἀβραάμ, Κάτω Πύργος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Κώστας Ν. Ποῦλλος, "Αγιος Δομέτιος, Κολοκοτρώνη Νο 15, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση, μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δάφνη» τοῦ 1010 τεύχους.

Ὁ Ρ. Σπανόπουλος, Ὁ Χαραυγὴ Τ.Κ. 356, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 19 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Τάσος Ἀνδρέου (18 χρόνων) καὶ ὁ Μιχαλάκης Ἀνδρέου (18), Ἐδουάρδου 8ου 64Α—56Β, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστὰλ καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου (17 χρόνων), Ξενοδοχείον Λήδρα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναμνηστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀνυπότακτο ἐλαφάκι» καὶ «Ἐλπίδα».

Ὁ Μάρκος Νικολάου (16 χρόνων), Ἐδουάρδου 8ου 54Α—56Β, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, με σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μὲ τὸ πρωτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Πελετίες, Τὸν Θυσίᾳ 776, Λεύκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ φοιτήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τάσος Θεοδώρου, Λήδρας Νο 155—57, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι φοιτήτριες, ἡλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οπτικά

- ΤΑ ΔΟΡΑΤΑ ΓΥΑΛΙΑ Κρύσταλλα Κατ' έπαφην
- ΣΚΕΛΕΤΟΙ.
- ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ, ΑΠΛΑ, ΔΙΠΛΕΣΤΙΑΚΑ, ΤΡΙΠΛΕΣΤΙΑΚΑ.
- ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ.
- ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΥΑΛΙΑ ΗΛΙΟΥ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Όλαι αί πρόοδοι της Όπτικής

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYADI P"

Τά συνιστουν οί γιατροί γιατί παρασκευάζονται με τήν τελευταία λέξι τής έπιστήμης ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡ' ΣΜΟΥ Νο 1 διά ξηρόν. Νο 2 διά κανονικόν. Νο 3 διά λιπαρόν δέρμα. Κρέμες: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α διά ξηρόν δέρμα. ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμβάνει τις ρυτίδες. ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ ΣΥΓΚΙΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ Κρέμα χεριών σάς προφυλάττει άπό σκάσιμο κ' ετοιμοτερες. Ὑπάρχει ἐντός Πωλουνται στά Φαρμακεία καί Μυροπωλεία Σέκερη 4 Τηλ. 612-450

Η ΚΟΛΩΝΙΑ ΒΑΓΕΝΑ
Νο 7
Γνωστή πλέον ο όλη την Ελλάδα πωλείται αποκλειστικά μόνον στό
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι. ΓΒΑΓΕΝΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη

Βραθειοι τηλεπαθειας μακρας αποστασεως, της Εταιρειας Ψυχικών Ερευνών. Οδός Κυψελης 34Β. Ώραι έπισκέψεως 9—1 και 4—6½. Τηλ. 812-278

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ · ΑΚΜΕΣ ΠΟΡΟΥΣ · ΛΕΚΕΔΕΣ ΜΕ ΕΚΤΥΛΙΣΜΑ
PLACENTA
ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΡΥΤΙΔΕΣ · ΜΥΤΕΣ · ΠΛΑΔΑΡΩΣΕΙ ΠΡΟΓΟΥΛΙ · ΣΤΗΘΟΣ · ΕΛΑΙΕΣ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ 100%
ΡΙΖΙΚΗ · ΤΑΣΕΙΑ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612 · 010

Μ. KASTRIOTIS

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Sakis Argirox, Μ)S Vassiliki Mavroleon Bros Ltd, St. Care House 11 Fe., 30)33 Minories, London E.C. 3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Jim Panoris καὶ ὁ Costas Kavvadias, S)T Word Beauty, Trans. Marine Inc., 39 East 51 Street, New. York 22, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Emmanouei Sirigos, ὁ Ste:os Fountoulis καὶ ὁ E'efterios Zepos, S)S Spyros Niarchos Ltd, 41)43 Park St., London W. 1, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴν Κομοτινή, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πράσινα μάτια», «Μικρὴ Σεβιλιάν» καὶ «Κίρκη». Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Andreas Hastas καὶ ὁ Charalambos Manacoudas, S)S Word Concord, Niarchos Ltd, 41)43 Parc Street W. 1, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ G. Stoulos, S)S Spalmatori, Grahros Trading Co Private Ltd, 6 Lyon's Range P.O. Box 147, Calcuta, India, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μπαλαλάϊκα».

Ὁ Antonios Aron καὶ ὁ Leo Papaga os M)V Phoevos Co Lyras Bros Ltd, 9 Camomile St., London E.C. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴ «Μικρὴ Χαδενέζα» καὶ τὸ «Ταλάζιο χρυσάνθεμο».

Ὁ Iacovos Papadopoulos, S)S Okeanoporos, Co N. J. Pateras 16 Bevis Marks, London, E. C. 3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γαλάζια ἀγκυρα».

Ὁ Nickos Michalatos (27 χρόνων) S)S Petros Shipping Co 80 Broad Str. New York 4, N. Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 27—25 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Tonis Petridis (25 χρόνων), S)S Guf Water, Co Mar Trade Corp. 44 Whitehall Str. New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνοπούλες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Δυὸ δόκιμοι πλοίσχοι τοῦ Ε.Ν., ὁ Costas Christofides καὶ ὁ Angelos Spanoudakis (20 χρόνων), Μ)V Calliope Co Ltd, Fountain House Fenchurch Str. London E.C., England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Tassos Chartophylax, S)S Parmarina, Co N. G. Vlassopoulos Ltd, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ματωμένο κρίνο» τοῦ 1018 τεύχους.

Ὁ Costas Gimas, M)S Mitera Marigo, G. Lemos Bros Co Ltd, Loyds Chamberrs 3—7 Crosswall, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ δόκιμος μηχανικὸς Michael Lambropoulos (21 χρόνων) S)S Sea Spray Co Seatr. Inc. 17 Battery Place, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας.

Ὁ Cristi Zambakos, S)S Al Dammam Adria Lines and Tranding Via Sanda Caterina No 7, Treste, Italia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, τοῦ 1008 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Βένια Λομπὲ» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τοῦ 1008 τεύχους.

Ὁ Eleftherios Monogios, S)S Loida, Trans Ocean Shipping 52 Broadway 1002, New York, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθηνα.

Ὁ Nicolaos Petrakos καὶ ὁ Ioannis Rogakos, M)S Argo Elas, Co Messrs A. Lusi Ltd., 26—28 Fenchurch St., London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴν «Κάποια μικρὴ» καὶ τὸ «Κάποιο χαμόγελο».

Ὁ Gabriel Hatzisavas (18 χρόνων), S)S Etlinos, Co Kaiser Aluminum, 662 Commerce B. L.D.G., Baton Rouge La., (U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῆς Ἀττικῆς καὶ τὴ Μυτιλήνη, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Athanassios Strotis, S)S Capta'n Theo Co Colin and Cisse P.O. Box 5006 Houston 12, Texas, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Dimitrios Kalafotis, S)S Loida, Trans Ocean Shipping Co, 52 Broadway R. 1002, New York, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Σύρο.

Ὁ Stavros Malindros καὶ ὁ Spiros Chionis, S)T Word Glory, Co Transoceanic Marine Inc., 39 Tast 51 St. New York 21, N.Y., U.S.A., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Nicolaos Flagos (21 χρόνων), Μ)V Atlas, Faros Shipping Co 6 Bevis Marks London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι μηχανικοί, ὁ Costas Gokas καὶ ὁ Anastassios Triantafillakis, Μ)V Pacific Pioner, Peiops Maritime (London) Ltd. 105)9 Bishopsgate London E.C. 2, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ellen Sparta (18 χρόνων), 43 Westgarth St. Fitzroy Melbourne, Vic., Austra ia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Πελοπόνησο, τελείως ὀρφανούς, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ «Ζητῶ ἀληθινὴ ἀγάπη» ἀπὸ τὸ Λονδίνο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων. Ἡ «Πονεμένη Αἰγυπτία» (32 χρόνων), χήρα, εὐπαρουσίαστη, μορφωμένη, ἀλλὰ φτωχή, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα κύριο μορφωμένο καὶ εἰκατάστατο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 40—50 χρόνων. Ἡ «Ἀνεμώνη» ἀπὸ τὸ Σουδάν, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ «Ὡραία μικρούλα» (16 χρόνων), ἀπὸ τὸ Παρίσι, ποὺ θέλει νὰ γνωρισθῇ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστάλ.

Ἡ «Μελωδία τοῦ ἐωτος» (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Λονδίνο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ μικρῶν δώρων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας. Ἡ «Ἀλίτε» (21 χρόνων), ἀπὸ τὴ Ροδεσία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς στοιβερῆς φιλίας. Τὸ «Μικρὸ διαβολάκι» (16 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ θὰ ἐπισκεφθῇ ἐφέτος τὴν Ἑλλάδα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους 16—20 χρόνων. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ φίλες, ἡ Georgia Antoniadou (20 χρόνων) καὶ ἡ Despina Bikogou (17), Beyoglu Istikal Caddesi Nurhan Maqazasi No 89, Istanbu', Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ E. Stefanopoulou (15 χρόνων), Muhurdar Izzet Bey Sok. No 12, Kadikoy, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Lea Macris (19 χρόνων), Travelers Insurance Com. Canadian Accunting Division 550 Sherbrooke Street West, Montreal, Canada, μορφωμένη, εὐπαρουσίαστη, ποὺ ὑπηρετεῖ σὲ δημοσία θέσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους μορφωμένους ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Ἀμερικῆς, κατὰ προτίμησι γιατρούς καὶ πολιτικοὺς μηχανικούς, ἡλικίας μέχρι 35 χρόνων.

Ἡ «Vera» (16 χρόνων) καὶ ἡ «Rea» (18), ἀπὸ τὴν Κωνπολι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ «Αἰωνία ἕνωσις» (17 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σουδάν, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά. Ἡ «Πονῶ πάντα τὸ βράδυ» ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ στὴν Ἑλλάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα νέο, κατὰ προτίμησι ἐπιστήμονα, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ φίλες, ἡ Rita Konstantinidou καὶ ἡ Lina Dimitriadou (16 χρόνων), Kurtu'us Caytanci Basim Sok. No 17)2, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Panayiotis Sakridis καὶ ὁ Vassilios Saliaris, 8 Roseneath St., North Geelong, Vic., Austra'ia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Eva Vavolou, Tarlabasi Peskirci Sok, No 32, Beyog'u, Tyrkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἀνω τῶν 40 χρόνων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ E. Vassilopoulou (24 χρόνων), γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, Ἀμερικὴ καὶ Ἀραβικὲς χῶρες, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Eleni P. (16 χρόνων), ἡ Meri P. (21) καὶ ἡ Louli E. (14), Rue Iman Ma'ec No 5, Attarin, Alexandrie, Egypte, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Nicolas Batsakis (23 χρόνων), 4 Aven Trasversal Norte, Quinta Irma Guaicaipuro, Caracas, Venezue'a, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ ἄλλες χώρες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ T. Alonistiotis, Fermo Posta Napoli, Italia, φοιτητὴς Ἰατρικῆς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Vassilios Cheliotis (26 χρόνων), 4 Avenida Trasversal Norte, Quinta Irma Guaicaipuro, Caracas, Venezuela, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Panayiotis Sakridis καὶ ὁ Vassilios Saliaris, 8 Roseneath St., North Geelong, Vic., Austra'ia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Thelma Lussi (18 χρόνων), 72A Oxford St. Paddington, N.S.W., Sydney, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας.

Ὁ Jim Kolios, Geehi Works Centre, Via Cooma, N.S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 22—26 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Christos Pherris, ὁ Τ. Dezis καὶ ὁ Κ. Fakos, 37 Stann An St., Maroubra, N.S.W., Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ὡς πότε θλιμμένη φοιτήτρια», «Πονεμένη ὀρφανὴ» καὶ «Πονεμένο κρίνο».

Ὁ P. Papachristoforou (19 χρόνων), 409 Alum Rock Rd, Alum Rock, Birmingham 8, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ James Ares, 621 S. Halsted St. Chicago 7, Ill., (U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κόκκινη φλόγα» ἀπὸ τὴ Λευκωσία τοῦ 1007 τεύχους.

Ὁ Ioannis Fotinos (18 χρόνων), Yeldegirmeni, Kecaizade Sok. No 52, Kadikoy, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Peter Papastratakos, 3987 Clark St., Montreal, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ «Αἰωνία ἕνωσις» (17 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σουδάν, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά. Ἡ «Πονῶ πάντα τὸ βράδυ» ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ στὴν Ἑλλάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα νέο, κατὰ προτίμησι ἐπιστήμονα, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ φίλες, ἡ Rita Konstantinidou καὶ ἡ Lina Dimitriadou (16 χρόνων), Kurtu'us Caytanci Basim Sok. No 17)2, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Anastasios Arafaylides (22 χρόνων), Socorro A. San. Ramon No 28, Caracas, Venezue a, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Georg Rombos (33 χρόνων), Fichten Str. 75. Du'sseldorfe Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Θλιμμένη ζωντοχήρα» τοῦ 1006 τεύχους.

Ὁ Ioannis Chantzoglou (31 χρόνων), Rue du Moulin No 51, Belg que, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 22—27 χρόνων.

Ὁ Anastasios Berbastis (23 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ἡλικίας 18—23 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλοι, ὁ Christos Isaraclides καὶ ὁ Panayiotis Geondas (26 χρόνων), Rue A. Col er No 8, Havre, Mons, Be.gque, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ William Perras (23 χρόνων), 23 Wil oughby Rd. Kings Nest, Sydney, N.S.W., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Evangelos Vlachos, E.E.E. Kenys Knop, Via Cooma, N. S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γαλάζια ἀγκυρα» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ Yiannis Pavlou, Greenham Road No 10, London, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ὀρφανὴ Ἰωάννα».

Ὁ Spiros Simatos (28 χρόνων) καὶ ὁ Bill Kosmatos (28), 10 Bayswater Road, Kings Cross, Sydney, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Terry Alexatos (23 χρόνων), 129 W. 60 St., New York 23, N.Y., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ Mike Stamatelatos (20 χρόνων), 125 W. 60 St., New York 23, N.Y., U.S.A.

Ὁ Evangelos Matheou, Via Imbriami 67, P)S Palmisani, Bari, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Αἰωνία ἀνοιξη».

Ὁ Dennis Mitakis, 2937 W. 21St. Brooklyn 24, New York, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ὁ Manos Bakakos (25 χρόνων), O.R.U.M., Via Cava'grande 45, Modena, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας.

Ὁ Prodromos Parisis, Rue Hocheporte No 58, Liege, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Christoforos Sentonas, Rue Sergent Merx No 40, Liege, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ John Dionis, 20 Water St., Danie'son Conn., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὁλιμπέλο λουλούδι» τοῦ 1014 τεύχους.

Ὁ Dimitrios Antonopoulos, 7 Fairchild St., Abbostford, Melbourne, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀγνὲς καὶ φτωχές, ἡλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ John Thalassinos, 870 Seventh St., Charleston II., U. S.A., σπουδαστὴς τοῦ Eastern Illino's University, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν Ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Teocritos Madoleschi, Via Buganza Is. 50 No 51, P)SO Bova'o, Messina, Ita'a, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ E. Mandilas, 63 Rue des Thebes Camp Cesar, Alexandrie, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Δυὸ φίλοι, ὁ Takis Tziellegeras καὶ ὁ Mario Konstantiner, Pieninger Str 21, Stuttgart Bernhausen, Deutschland, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογ

στριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Πάντα κοντά σου», θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Τρεῖς μαθήτριες ἀπὸ τὸ Βόλο, ἡ «Βασιλική» (16 χρόνων), ἡ «Ἀνουσκα» (17) καὶ ἡ «Ντούλα» (16), ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀναπτυξὶ μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ἡ «Βερολυγερὴ» (20 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ «Χλωμὴ ἀστερίνη» (18 χρόνων), ἀπὸ τὴν Πάτρα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ εὐπόρους ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 23—27 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ «Χλωμὸ ἀστέρι» (20 χρόνων), μορφωμένη κοπέλα ἀπὸ εὐκατάστατη οἰκογένεια, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό, καθὼς καὶ μὲ ναυτικούς, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας.

Τὸ «Δάκρυ τῆς εὐτυχίας Φ.» (19 χρόνων), ἀπὸ τὸν Πειραιά, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ναυτικούς. Ἡ «Πράσινη ἀνεμώνη» (22 χρόνων) καὶ τὸ «Δ. Ψ. σημείωμα» (21) ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Γυναίκα μὲ τὸ παράστημα VIs» (21 χρόνων), μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀφρική, μὲ σκοπὸ τὴ μετάστευσι.

Δυὸ φίλες ἀπὸ τὸν Πειραιά, ἡ «Ἀλκυόνη» καὶ ἡ «Δακρυσμένη στὸ μπαλκόνι», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε. Ν., μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα, ἡλικίας 40—50 χρόνων. Ἡ «Ναυσικά Σ.» καὶ ἡ «Θλιμμένη φυσιογνωμία» ἀπὸ τὴ Σύρο, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς φιλίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀνταγωνίστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Ρίτα Σταυρίδου (23 χρόνων) καὶ ἡ Ἰσμήνη Παπαδοπούλου (24), Τιτάνων Νο 1, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Greece, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας ἄνω τῶν 28 χρόνων.

Ἡ Νίκη Ἀναγνωστίδου. Κυριακῶν 79, Κάτω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ Νίτσα Μαυρομμάτη (28 χρόνων), Ἁγίου Δημητρίου 26, Πάτραι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σοβαροὺς κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, καλὸς ἐγκατεστημένους, ἡλικίας μέχρι 45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Βασιλικὴ Μουτάκα, Νικομάχου 45, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τὸ «Θυμάρι τοῦ Βουνοῦ Λ. Σ.» (22 χρόνων), μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴν ἀποκατάστασι. Ἡ «Φλογερὴ μικρούλα» (15 χρόνων), ἀπὸ τὸ Φισκάρδο, πολὺ ὁμορφη καὶ ἀπὸ ἠθικὴ οἰκογένεια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ἡ «Ἀτυχη σ' ὅλα» ἀπὸ τὴν Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική.

Ἡ «Καρούμενη ἀνοιξι» ἀπὸ τὸ Ληξοῦρι, εὐπαρουσίαστη, μορφωμένη καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Δημήτριος Σπηλιωτόπουλος, Δαφνομήλη Νο 30, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀπέραντη ἀγάπη» ἀπὸ τὸ Παρίσι, τοῦ 1006 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Παπαμιχαήλ, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων γιὰ διάφορα θέματα. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μιτσοῦκο» τοῦ 1008 τεύχους.

Ὁ Ἰωάννης Πουλάκης, Μασταμπᾶ 401, Ἡράκλειον, Κρήτη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸν «Ὡραῖα Ἑλένη» ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὁ Θεόδωρος Βαφειάδης, Πλαστῆρα 2, Θεσσαλονίκη καὶ ὁ Παναγιώτης Λυμπέρης, Ξ.Μ.Ν. Νο 5, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ νέες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μελαχροινούλα» καὶ «Ἀγνὸ λουλούδι».

Ὁ Ἀχιλλεὺς Διδυμόπουλος (19 χρόνων), Χ. Ν. Μυλότοπος, Γιαννιτσά Ν. Πέλλα, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Τουρκία, Αἴγυπτο καὶ Αἰθιοπία, ἡλικίας 16—19 χρόνων.

Ὁ Φραγκίσκος Καμπόνης, Ἀργολίδος Νο 29, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ Ἰταλία. Ὁ Ἰωάννης Ἀθανασόπουλος (23 χρόνων), Poste Restante, Σύνταγμα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ Ἑλληνίδα» καὶ τὸ «Τρυφερὸ πλάσμα». Ὁ Εὐστάθιος Μαρινέλης, Τεπελενίου 10, Λιπάσματα, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ὁασὶς Ἑλένη τῆς Τροίας».

Ὁ Ἀθανάσιος Κωτσόπουλος, Ἰωνος 5, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ νέα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τζοκόντα». Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀναστάσιος Παναγιωτόπουλος καὶ ὁ Κ. Πετρόπουλος (20 χρόνων), Βασιλάδα, Μεσσήνη, Μεσσηνία, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ μαθήτριες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νάρκισσος» καὶ «Γιασεμί».

Ὁ Γεράσιμος Μάζης, Γουδιά, Κέρκυρα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαρίνα Χ. Ε.» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰωάννης Κόρδας Ζαρουχλέϊκα Πατρῶν, Πάτραι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὴ ὀπτασία». Ὁ Νίκος Κοκαράκης, Ἅγιου Γιωάννου Ρέντη Νο 23, Καμίνια, Πειραιεύς, Grèce, τηλ. 1006 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Παπαδόπουλος, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—28 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀθ. Σκουρολιάκος, Λοφοῦστον, Λεβάδεια, Βοιωτία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Φωτεινὴ νύχτα». Ὁ Ἀντώνης Γαρουφαλῆς καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Σταφυλίδης, Θησέως Νο 1, Καλυβιὲς, Ἀθῆναι, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μυρωμένη βιολέτα» καὶ «Νεράιδα τοῦ παραμυθιοῦ».

Ὁ Δημήτριος Σιώμος, Ἁγίου Δημητρίου Νο 16, Ἔδεσσα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀβραία Ἑβραία» ἀπὸ τὸ Σουδάν. Ὁ Γεώργ. Ἀνεστόπουλος (22 χρόνων), Γκρούτεσι, Χατζῆ, Μεσσηνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξὶ μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Τριανταφύλλος Μαραγκόπουλος, Ἀμπελιά, Φάρσαλα, Θεσσαλία, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μυρωμένη βιολέττα» καὶ τὴ «Μαρίκα Μ.», μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Κλεάνθης Βορξιάδης καὶ ὁ Κυριακὸς Τσανακτζίδης, Διαδατό, Βέρροια, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κωνστ. Σανάτακης, Θεάτρου Νο 64, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας. Ὁ Ἐμμ. Εὐαγγελινέλης, Τρίγωνον, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς φιλίας. Δυὸ φίλοι ὁ Κ. Α. Γλυκὰς καὶ ὁ Ε. Ἀσπιώτης, Poste Restante Χίος, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μικρὴ πεταλουδίτσα» καὶ «Κινέζικη νύχτα». Πεταλούδες ἄρες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἰωάννης Ἀποστολάκος (18 χρόνων), Γούδες, Ἔλος, Λακωνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γεώργ. Γκέκας (19 χρόνων), Σοφάδες, Θεσσαλία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Ὁ Παναγ. Ἰορδανίδης, Τραπεζοῦντος 28, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Τρυφερὸ πλάσμα» ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική.

Ὁ Ἐμμ. Μουρουράρης (21 χρόνων), Κωνσταντόπαιδος 9, Ρόδος, Grèce, σπουδαστὴς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Βλάχος (18 χρόνων) καὶ ὁ Δημήτριος Μποντικούλης (19), Ἰωάννου Μεταξᾶ Νο 27, Λάρισα, Θεσσαλία, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴ «Μελαχροινούλα» καὶ τὸ «Ἀγνὸ λουλούδι». Ὁ Ἰωάν. Μαστορίδης, Θεσπρωτίας Νο 2, Ἄνω Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Τρελλὸ ἐλαφάκι», τοῦ 1001 τεύχους.

Ὁ Ἀλέξ. Γέρακος, Ἀμφίλεια, Λοκρίς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾶ» καὶ «Τρελλὴ πεταλουδίτσα». Ὁ Νικόλαος Πολυζωΐδης, Ἀποστολιά, Γραβιά, Παρνασσίς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κανεὶς δὲ μ' ἀγαπᾶ», τὴν «Ἄννα Χριστίνα» καὶ τὴ «Μικρὴ κουκλίτσα». Ὁ Δημήτριος Ἀθανασιάδης (19 χρόνων), Ἰωαννίνων 131, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Χάρης Τσοπανέλης καὶ ὁ Σόλων Καλογεράκης, ΒΣΤ Λέρος, Δωδεκάνησα, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς στέρεης φιλίας.

Ὁ Γεώργ. Γρηγοριάδης (18 χρόνων), Παπάφη 45, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἡλικίας μέχρι 16 χρόνων. Ὁ Δημήτριος Δόμβρης, Ἐλευθερίου Βενιζέλου 22, Ἀμπελόκηποι, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μελίνα» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

Ὁ Ἀνδρέας Κυπριώτης (19 χρόνων), Γεωργίου Κουμουνδοῦ Νο 1, Παλαιὰ Κοκκινιά, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωτεινὴ νύχτα» ἀπὸ τὸ Σουδάν. Ὁ Δημήτριος Ἀναστασάκης, Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη Νο 23, Καμίνια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Κωνστ. Παπας, Ναούσης 6, Βέροια, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Δημήτριος Φαλάρας, Ξηρσιὰ Πέλλης, Ἄρκαδία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Πονεμένη καρδιὰ» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ Βασίλειος Κατσιαβάκης (20 χρόνων), Τύρναβος, Θεσσαλία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μυρωμένη βιολέττα» καὶ «Νεράιδα τοῦ παραμυθιοῦ».

Ὁ Δημήτριος Σιώμος, Ἁγίου Δημητρίου Νο 16, Ἔδεσσα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀβραία Ἑβραία» ἀπὸ τὸ Σουδάν. Ὁ Γεώργ. Ἀνεστόπουλος (22 χρόνων), Γκρούτεσι, Χατζῆ, Μεσσηνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξὶ μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Τριανταφύλλος Μαραγκόπουλος, Ἀμπελιά, Φάρσαλα, Θεσσαλία, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μυρωμένη βιολέττα» καὶ τὴ «Μαρίκα Μ.», μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Κλεάνθης Βορξιάδης καὶ ὁ Κυριακὸς Τσανακτζίδης, Διαδατό, Βέρροια, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κωνστ. Σανάτακης, Θεάτρου Νο 64, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας. Ὁ Ἐμμ. Εὐαγγελινέλης, Τρίγωνον, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς φιλίας. Δυὸ φίλοι ὁ Κ. Α. Γλυκὰς καὶ ὁ Ε. Ἀσπιώτης, Poste Restante Χίος, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μικρὴ πεταλουδίτσα» καὶ «Κινέζικη νύχτα». Πεταλούδες ἄρες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἰωάννης Ἀποστολάκος (18 χρόνων), Γούδες, Ἔλος, Λακωνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Σπυρίδων Λεοντάρης, 113 Π.Μ.Ε., Μ.Μ.Μ., ΒΣΤ 903, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξὶ μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Ὁ Αἰμιλ. Ἀλλο Ἑρᾶκης, 513 Ε.Σ.Π., Δουλγκέρι 914Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Χρήστος Ζάνος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἀθανασόπουλος, Ἡλίας 402 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς νέες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ξανθὴ ἀμαζόνα» καὶ «Θλιμμένο χαμόγελο». Ὁ Ἀθανάσιος Ζαροβάλος, 142 ΣΑΕ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιτσοῦκο». Ὁ Μάριος Τραμπάκαλος, 142 ΣΑΕ)Μ.Σ., ΕΦ, ΒΣΤ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀρτεμις», «Ἀπέραντα ἀγάπη» καὶ «Χαριτωμένο διαβολάκι». Ὁ Φ. Σκορδίλης, 113 Π.Μ., ΣΑΒ., ΒΣΤ 903, ἐΜΠΕ)Μ. ΕΠ., ΣΑΒ., ΒΣΤ 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς φιλίας καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἀναψιμάνδης, Ἀθανασόπουλος, 111 Π. Μάχης, Βόλος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀθηναία Σ. Συντηρήσεως Βάσεως, Ν. Ἀγχιάλος, Βόλος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Πάτρα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ στὴν Ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἀκης Δαρίβος, 111 Π. Μάχης, Μ. Συντηρήσεως Βάσεως, Ν. Ἀγχιάλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ὁ Μάρκος Μπογιάκης, 113 ΜΠΕ)ΚΕΔΕ, ΒΣΤ 903, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς φιλίας.

ΝΑΥΤΕΣ

Ὁ Σ. Μπουραντᾶς, ΔΕΚ, ΒΝΣ, ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Ξελογισστρα». Ὁ Σχεφίριος Ξυνὸς (17 χρόνων), Α.Β.Ν. Σχολὴ Τεχνιτῶν, ΒΣΤ 902, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Ὁ Νικόλαος Β. Μαρῆς, Β.Π. Πολεμιστής, ΓΕΝ, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὡραία Ἑλένη», τοῦ 1002 τεύχους.

Ὁ Παντ. Καπόγιαννης, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ, γερμανικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Κων. Κουτσομπόγιος, Ν)Τ Λιμεναρχείον, Καβάλα, ΣΤΓ 914, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Οἱ δίσημοι σημαιωροὶ Δ. Κατσούνης, Ν. Ζέρβας καὶ Α. Νικολίας, Σχολὴ Συνοδηγῶν (ΚΕ)Παλάσκας, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Δ. Ντουμπάκης, 862, Α. Ε.Β., ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὁ Ἰωακειμ Μουρατίδης, 617 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Β, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Δημήτριος Μπαλαμάτσας, 492 Τ.Δ., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 918, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἡφαίστειο». Ὁ Βασίλ. Ἀσημακόπουλος, Δ. Δ)Β 3ον Σ. ΠΡ., ΣΤΓ 912Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων.

Ὁ Βασίλειος Ἀθανασόπουλος, Ο)ΛΒΟ 4, 2 ΣΤΓ 913Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ Ἀθ. Ἰακωβίδης, ὁ Ἐλευθέριος Γλυκερίδης καὶ ὁ Ἡλίας Ἀθ-νσίου, Κ.Ε.Β.Ν., Α' Τομεύς, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς φιλίας. Ὁ Στυλιανὸς Ἀγγελάκης, 129 ΣΑΒ, ΤΓΑ Τ.Μ.Ε.Α., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Βασίλ. Φλίτουρης, 112 Π.Μ., 401 ΜΠΑ, ΤΓΑ 1010, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξὶ μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Σπυρίδων Λεοντάρης, 113 Π.Μ.Ε., Μ.Μ.Μ., ΒΣΤ 903, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξὶ μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Ὁ Αἰμιλ. Ἀλλο Ἑρᾶκης, 513 Ε.Σ.Π., Δουλγκέρι 914Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Χρήστος Ζάνος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες μὲ σκοπὸ τὴ σύναψὶ μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἀθανασόπουλος, Ἡλίας 402 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς νέες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ξανθὴ ἀμαζόνα» καὶ «Θλιμμένο χαμόγελο». Ὁ Ἀθανάσιος Ζαροβάλος, 142 ΣΑΕ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιτσοῦκο». Ὁ Μάριος Τραμπάκαλος, 142 ΣΑΕ)Μ.Σ., ΕΦ, ΒΣΤ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Τὰ τελευταῖα νέα ἀπὸ τὴ διοργάνωσι τῆς 17ης Ὀλυμπιάδος

«Γ' ἀθλητικὰ γιάτα 90 καὶ πλέον ἐθνῶν ἔχουν γυρισμένα τὰ μάτια τους πρὸς τὸ Καπιτώλιο τῆς Ρώμης. Ἡ Ρωμαϊκὴ πρωτεύουσα, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ κατέκτησε τὸν τίτλο τῆς Ὀλυμπιακῆς πόλεως, ἔγινε τὸ σύμβολο τῆς ἑνότητος καὶ τῆς φιλίας μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἡ συνισταμένη τοῦ ἀγνοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος τῶν ἀθλητῶν. Ἡ Ρώμη μὲ ὑπερηφάνεια ἀναμένει τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ καταλάβῃ τὴ θέσι της στὴν ὀλυμπιακὴ ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ θὰ προσφέρῃ τὴ φιλοξενία της καὶ τὸν πολιτισμό της στοὺς νέους ὅλου τοῦ κόσμου».

Μὲ τὰ ἐμπνευσμένα αὐτὰ λόγια ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 1960 χαιρέτησε τ' ἀλκιμα ἀθλητικὰ γιάτα, ποὺ ἀνυπόμονα προσμένουν ν' ἀναμετρήσουν τὶς δυνάμεις τους στὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο τῆς Ρώμης. «Ὅλα πᾶνε καλά», δήλωσε ὁ κ. Τζούλιο Ὀνέστι, πρόεδρος τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἰταλίας.

Μὲ σκοπὸ νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὸ ἀγνὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα ἡ ἰταλικὴ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ καθιέρωσε τὴν 25η Αὐγούστου 1958 ὡς Ὀλυμπιακὴ Ἡμέρα. Ἑορτὲς θὰ διοργανωθοῦν σὲ διάφορες πόλεις. Ὁμιλίες θὰ γίνουν γιὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς νέους ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Διαλέξεις θὰ διοργανωθοῦν ἀπὸ ἐμπειρογνώμονες τοῦ Ἀθλητισμοῦ καὶ παιδαγωγοὺς μὲ ὀλυμπιακὰ θέματα. Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν σὲ ἀθλητικὲς προσωπικότητες, ἔσσους τῶν ὀλυμπιακῶν στιθων. διατρεπεῖς φιλάθλους, ποὺ προσέφεραν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν Ὀλυμπιακὴ Ἰδέα. Οἱ ἑορτὲς θὰ τελεστοῦν στὴν πρωτεύουσα κάθε νομοῦ τῆς Ἰταλίας ἢ σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη πόλι, ἐπὶ πλέον, κοίτ ἡ Ἰταλικὴ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ πῶς προσφέρεται γιὰ τὸ σκοπό.

Ἡ κλασσικὴ Ἀππία Ὁδός, ποὺ κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν Ἄππιους Κλαίντιους τὸ 312 π.Χ., θὰ εἶναι ὁ τόπος, ποὺ θὰ διαδραματιστοῦν δύο μεγάλα ὁλυμπιακὰ γεγονότα. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ ὁλυμπιακὴ λαμπαδηφορία. Τὸ ἱερὸ φῶς τῆς Ὀλυμπίας θὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ, ἐνῶ οἱ τάφοι, τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, τὰ ἐρείπια καὶ τὰ πεῦκα θ' ἀτενίζουν τὸν λαμπαδηδρόμο νὰ σκορπίζῃ τὸ ἱερὸ φῶς καὶ νὰ διαλύῃ τὰ σκοτάδια... Τὸ «Ρεγκίνα Βιάρουμα» ποὺ διατηρεῖ ἀκόμη τὴ χάρι καὶ τὴ γοητεία του, ποὺ ἐνέπνευσεν πολλοὺς ποιητὰς καὶ καλλιτέχνες, θὰ γίνῃ ὁ μάρτυς τῆς ἐπικῆς πάλης τῶν Μαραθωνοδρόμων, οἱ ὁποῖοι στὴν Ἀππία Ὁδὸ θὰ δώσουν τὴ σκληρὴ μάχη τῆς ἐπικρατήσεώς γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ὁλυμπιακοῦ στεφάνου. Οἱ Μαραθωνοδρόμοι θὰ δώσουν ἐκεῖ τὸν ὑπὲρ ὅλων ἀγῶνα, σεμνοὶ συνεχισταὶ τῶν μεγάλων ἀθλητικῶν παραδόσεων, καὶ θὰ μοχθήσουν μέχρι τὴν Ἀψίδα τοῦ Κωνσταντίνου, ποὺ κτίστηκε τὸ 315 μ. Χ., γιὰ νὰ βροντοφωνήσουν τὸ «Νενικήκαμεν». Ἐκεῖ, στὴν καρδιὰ τῆς ἀρχαίας Ρώμης θὰ τερματίσουν τὸν ὑπεράνθρωπο ἄθλο τους.

*

Σὲ προηγούμενους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες συνέβη τὸ παράξενο νὰ φιλοξενηθοῦν 140 συνοδοὶ στὸ Ὀλυμπιακὸ Χωριὸ μιᾶς μονάχα ὁλυμπιακῆς ἀποστολῆς. «Αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ ξανασυμβῇ» δήλωσε πολὺ σωστὰ ὁ κ. Ὄττο Μάγιερ, ἑκ μέρους τῆς Διεθνοῦς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἔτσι κανονίστηκε τὸ πρόβλημα ὡς ἑξῆς:

α) Γιὰ δεκαπέντε ἢ λιγώτερους ἀθλητὲς ἀναλογεῖ ἕνας συνοδὸς γιὰ κάθε τρεῖς ἀγωνιστάς.

β) Γιὰ τοὺς ἑπόμενους 85 ἀθλητὰς (15—100) ἕνας συνοδὸς γιὰ κάθε πέντε ἀγωνιστάς.

γ) Γιὰ τοὺς πέραν τῶν 100 ἀθλητὰς ἕνας συνοδὸς γιὰ κάθε ὀκτὼ ἀθλητάς.

Οἱ κριταί, διαιτηταί, χρονομέτραι, διευθυνταί, βοηθοὶ κλπ. δὲ θὰ κατοικήσουν στὸ Ὀλυμπιακὸ Χωριὸ καὶ ἑπομένως δὲν περιλαμβάνονται στὸν παραπάνω πίνακα. "Οσο γιὰ τοὺς μασσὲρ ἀναλογοῦν τρεῖς μασσὲρ γιὰ τοὺς πρώτους 100 ἀθλητὰς καὶ ἕνας μασσὲρ γιὰ κάθε ἑπόμενους πενῆντα ἀθλητάς.

*

Συνεργάτες γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1960 ὡρίστηκαν:

Ὁ οἶκος «Ὠμέγα» γιὰ τὴ χρονομέτρησι. Ὁ οἶκος Βάντερ τοῦ Μιλάνου γιὰ τὴν Ὀθομαλτίνη. Ὁ οἶκος «Ζόππας» γιὰ τὰ σκεύη κουζίνας τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Χωριοῦ. Ἡ ἑταιρία «Βαγκὸν Λὶ Κοὺκ» γιὰ τὸ ἑστιατόριο καὶ τὴν ὑπηρεσία δωματίου τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Χωριοῦ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς 17ης Ὀλυμπιάδος θὰ διοργανωθοῦν δύο σημαντικὰ ἀθλητικὰ συνέδρια στὴ Ρώμη. Τὸ ἕνα ἀφορᾶ τὸν ἀθλητισμὸ στίδου καὶ θὰ γίνῃ στοὺς 25, 26, 27 Αὐγούστου. Θὰ συμμετάσχουν 250 ἀθλητικοὶ ἐμπειρογνώμονες ἀντιπροσωπεύοντες 90 ἔθνη. Τὸ ἄλλο συνέδριο ἀφορᾶ τὸ μπάσκετ μπώλλ. Πολλὰ ἐπίμαχα θέματα περιμένουν τὴ λύσι τους ἀπὸ τὰ συνέδρια αὐτά.

*

Ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἰταλίας ἐργάζεται δραστήρια γιὰ νὰ προετοιμάσῃ ἀνετη διαμονὴ τῶν ἀθλητῶν στὴ Ρώμη. Ἡ διεύθυνσι τῶν Μουσείων τοῦ Βατικανοῦ ἐφαγε διαταγὴ ποὺ ἐπιτρέπει τὴ δωρεὰν εἴσοδο τῶν ἀθλητῶν καὶ συνοδῶν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Ρώμης στὰ Μουσεῖα καὶ στὶς «Γκαλερί». Ἔτσι οἱ ἀθληταὶ μας θᾶχουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀπολαύσουν τὶς Συλλογὲς τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ Δημαρχία, ἐπίσης, τῆς Ρώμης, ἐχορήγησε ἐλευθερα εἴσοδο στοὺς ἀθλητὰς καὶ συνοδοὺς γιὰ τὰ Δημοτικὰ Μουσεῖα τῆς Ρώμης.

*

Τὸ ὁλυμπιακὸ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διεξαχθῇ ὁλοκληρωτικὰ στὴ Ρώμη.

Ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ θὰ ἀποσυμφορήσῃ μερικοὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνες σὲ γειτονικὲς πόλεις. Ἡ Φλωρεντία, τὸ Γκροσέττο, ἡ Ἀκουίλα, ἡ Περούτζια καὶ ἡ Πεσκάρα διέθεσαν τὰ ποδοσφαιρικὰ στάδιά τους γιὰ τὴν τέλεσι ἀγώνων τοῦ προκριματικοῦ ὀλυμπιακοῦ γύρου.

Τελικά, ὅμως, τὸ λόγο ἔχει ἡ Διεθνὴς Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπή, ποὺ θὰ δώσῃ τὴν ἔγκρισί της μονάχα ἂν κρίνῃ πὼς εἶναι κατάλληλα καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς γιὰ τοὺς μεγάλης σημασίας Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες.

*

Τὸ «Ἐντε Προβιντσιάλε πὲρ ἰλ Τουρίσμο ντὶ Ρόμα» ἀπαντᾶ κανονικὰ σ' ὅσους θέλουν νὰ παρακολουθήσουν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἀπὸ τώρα θέσι γιὰ διαμονὴ στὴ Ρώμη. Εἶναι διατεθειμένο νὰ χορηγήσῃ ὅλες τὶς δυνατὲς εὐκολίες στοὺς τουρίστες ποὺ θὰ ἔρθουν στὴ Ρώμη τὸ 1960. Σχετικὰ μάλιστα δήλωσε πὼς τὸ «Τούριν Κλὰμπ Ἰταλιάνο» θὰ ὀργανώσῃ ἕνα μεγάλο κατασκηνωτικὸ χωριὸ στοὺς λόφους τοῦ Φόρτε Ἀντένε γιὰ νὰ στεγάσῃ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ χαροῦν τὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου.

Ἡ Δημαρχία τῆς Ρώμης δήλωσε πὼς ὅλοι οἱ ἀθληταὶ καὶ οἱ συνοδοὶ τῶν ὀλυμπιακῶν ἀποστολῶν, ποὺ θάναι ἐφωδιασμένοι μὲ ὀλυμπιακὴ ταυτότητα, θὰ ἔχουν ἐλευθερία κινήσεως καὶ μεταφορᾶς μὲ τὰ ταξὶ καὶ τὰ αὐτοκίνητα τῆς Ρώμης.

Ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς 17ης Ὀλυμπιάδος προκήρυξε διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἐπιλογὴ σπήκερ γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακούς.

Δήλωσαν συμμετοχὴ 1.387 νέοι τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ρώμης.

Ἀπ' αὐτοὺς διάλεξαν μονάχα πενῆντα. Θὰ ἐκπαιδευθοῦν σὲ Εἰδικὴ Σχολή, ὅπου θὰ μαθοῦν τὴν τέχνη τῆς ἀκοιβοὺς μεταδόσεως τῶν ἀθλητικῶν γεγονότων καὶ τῆς συναρπάσεως τοῦ ἀκροατηρίου. Ὡς προσόντα εἶχαν ζητηθῆ: Κατάλληλος φωνὴ γιὰ μετάδοσι, ἀκριβὴς ἀπεικόνισις καὶ ἀνάλογο χρώματισμα τοῦ ἀθλητικοῦ γεγονότος καὶ μία ἢ περισσότερες ξένες γλῶσσες.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τὸ Ὀλυμπιακὸ Χωριὸ στὸ «Κάμπο Παριόλι», ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἀεροπλάνο.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
τοῦ παρόντος τεύχους

Τετραπλῆ πυραμίδα

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

2) ΕΚ. 3) ΣΕΚ. 4) ΕΚΑΣ. 5) ΚΕΡΑΣ. 6) ΚΕΡΑΣΙ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

2) ΕΝ. 3) ΜΕΝ. 4) ΕΜΟΝ. 5) ΜΕΝΟΣ. 6) ΣΕΜΝΟΙ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

2) ΕΙ. 3) ΕΙΣ. 4) ΕΞΙΣ. 5) ΛΕΞΙΣ. 6) ΠΛΕΞΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

2) ΡΕ. 3) ΡΕΑ. 4) ΕΡΜΑ. 5) ΕΡΜΑΙ. 6) ΘΕΡΜΙΑ.

Μικρὰ προβλήματα

1) "Αν ὁ Μπάμπης δὲν ἔχανε τίποτα, ὁ Φίλιππος θὰ ἔχανε 1000 καὶ ὁ Ντίνος 1100. Μένουν τότε 1590 δραχμές, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ μοιρασθοῦν σὲ τρία ἴσα μέρη, 1590: 3=530. Συνεπῶς ὁ Μπάμπης ἔχασε 530 δρ. ὁ Φίλιππος 1530 καὶ ὁ Ντίνος 1630. Σύνολον 3690.

2) 9Χ3 — 6 = 21
4—1 Χ 7 = 21
2Χ8 + 5 = 21

3) Ὁ ἀριθμὸς 2419 εἶναι τὸ γινόμενο τῶν δύο πρώτων ἀριθμῶν: 41Χ59. Συνεπῶς ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου εἶναι 41 δρ. καὶ οἱ ἐπισκέπτες 59.

4) 28 : 4 Χ 14 = 98
14Χ4 : 28 = 2

5) Εἶναι σήμερα 6 χρόνων.

6) Εἶναι μεγαλύτερος κατὰ 69. Ὑπάρχουν δηλαδὴ στὶς Βρυξέλλες 87 μαϊμουδίτσες (18Χ58=12+Χ).

Κινηματογραφικὸ παιννίδι

1) 6ης. 2) 17. 3) 10.000. 4) 4. 5) 300. 6) 40. 7) 10. 8) 20.000. 9) 08)15. 10) 8. 11) 23. 12) 17. 13) 12. 14) 12. 15) 1000.

Ἰνδικὸς νρίφος

«Καλύτερα καλύβα ὅπου γελοῦν,
παρὰ παλάτι ὅπου κλαίνε».

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 692 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΑΡΒΙΝΟΣ — ΙΑΠΩΝΙΚΑ. 2) ΑΡΑΙ — ΑΥΤΟΣ — ΕΒΕΝΟΣ. 3) ΛΜ—ΩΜ — ΣΟΦΟΣ — ΑΥ — ΤΤ. 4) ΜΑΡΝΗΣ —ΑΙΤΙΑ — ΡΟΥΡ. 5) ΑΔΩ — ΔΙΣ — ΣΗΣΤΡΟΝ. 6) ΤΑ — ΜΕΤΩΝ — ΣΑΤΑΝ — ΑΦ. 7) ΠΑΙΟΝΕΣ — ΝΙΣ — ΕΝΩ. 8) ΑΝΑΝΑΣ — ΥΑΔΕΣ — ΑΛΙΣ. 9) ΙΒΙΣ — ΛΑΜΑΣ—ΒΥΑΣ. 10) ΡΑΪΑ —ΜΕΣΟΝ — ΚΟΛΙΟΣ. 11) ΑΤΑ—ΣΑΞ —ΣΤΑΥΛΟΣ. 12) ΜΑ — ΣΟΦΙΑ — ΕΙΛΩΣ — ΡΗ. 13) ΚΙΛΙΚΙΑ — ΣΩΝ — ΠΑΠ. 14) ΖΩΩΝ — ΑΟΣΜΑ — ΝΙΚΑΙΑ. 15) ΑΡ — ΑΣ — ΝΙΟΒΗ — ΑΩ — ΤΙ. 16) ΝΟΤΙΟΣ — ΩΡΙΩΝ — ΦΑΙΟ. 17) ΙΣΑΑΚΙΟΣ — ΑΣΤΡΑΧΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΔΑΛΜΑΤΙΑ — ΡΑΜΑΖΑΝΙ. 2) ΑΡΜΑΔΑ — ΝΙΑΤΑ — ΩΡΟΣ. 3) ΡΑ—ΡΩ —ΠΑΒΙΑ — ΚΟ — ΤΑ. 4) ΒΙΩΝ — ΜΑΝΙΑ — ΣΙΝΑΪ'Α. 5) ΜΗΔΕΙΑΣ — ΣΟΛ —ΣΟΚ. 6) ΝΑ — ΣΙΤΟΣ — ΜΑΦΙΑ — ΣΙ. 7) ΟΥΣ — ΣΩΝ — ΛΕΞΙΚΟΝ. 8) ΣΤΟΑ — ΝΕΥΑΣ — ΑΙΣΙΩΣ. 9) ΟΦΙΣ — ΣΑΜΟΣ — ΑΜΟΡ. 10) ΙΣΟΤΗΣ — ΔΑΝΤΕ — ΑΒΙΑ. 11) ΣΙΣΑΝΕΣ—ΑΙΣ — ΗΩΣ. 12) ΠΕ — ΑΤΤΙ — ΣΚΥΩΝ— ΝΤ. 13) ΩΒΑ — ΡΑΣ — ΒΟΛΩΝΙΑ. 14) ΝΕΥΡΟΝ—ΚΩΦΑ. 15) ΙΝ—ΟΝ—ΕΛΑΪ'Σ —ΠΑ — ΑΧ. 16) ΚΟΤΥ — ΑΝΙΣΟ—ΡΑΙΤΙΑ. 17) ΑΣΤΡΟΦΩΣ — ΣΠΗΛΑΙΟΝ.

✪✪

Ὁ δραπετεύσας ἀρχισυντάκτης

Ὁ Καὶ Κίλμπορν, ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος τῶν κρατουμένων τῶς φυλακῶν τῆς πολιτείας τῆς Γιούτας» (Ἡνωμένες Πολιτεῖες), ἐδραπέτευσε. Ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποφάσισε νὰ διατρήσῃ τὸ ὄνομά του στὴν προμετωπίδα τῆς ἐφημερίδος, μὲ τὴν προσθήκη μέσα σὲ παρένθεσι τῆς λέξεως «δραπετεύσας».

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΟΥΛΛΕΡ

Παράξενο διήνημα

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Τζὶμ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ χέρια του, ποὺ ἦταν ἕτοιμα νὰ κατεβοῦν μὲ ὁρμὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸ νέο μὲ τὸ ὠχρὸ πρόσωπο καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια. "Αν τοῦ ἔλεγαν πὼς εἶχε σκοτώσει δέκα, εἰκοσι, τριάντα ἀνθρώπους, θὰ τοῦ ἔκανε μικρότερη ἐντύπωσι, παρὰ αὐτὰ ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Μπάρνες. Τὸ νέο αὐτὸ τὸν εἶχε πιάσει ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ νεκροταφείου, κατόπιν ἀνάμεσα στοὺς τάφους. Θὼς ἔτρεχε στὰ χέρια του μιὰ ἀξίνα. Κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ἀξίνα κι' ἕνα φτυάρι. Ὁ φύλακας ἔψαξε κατόπιν καὶ εἶδε πὼς τὸ χῶμα ἐνὸς τάφου ἦταν ἀνακατεμένο.

— Εἶσαι λοιπόν, τυμβωρύχος; φώναξε ὁ ἐπιθεωρητὴς στὸ νέο μὲ τὸ ὠχρὸ πρόσωπο καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια.

— Ὄχι, ἀπάντησε αὐτός.

— Τί γύρευες στὸ νεκροταφεῖο τὴ νύχτα; Καὶ τί τὴν ἤθελες τὴν ἀξίνα καὶ τὸ φτυάρι;... Σίγουρα, γιὰ ν' ἀνοίξῃς κάποιο τάφο...

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

— "Α, τὸ ὁμολογεῖς, ἄθλιε!

— "Οταν ὁ φύλακας μ' ἔπιασε, εἶχα τελειώσει τὴ δουλειά μου...

— Καὶ τί πῆρες ἀπ' αὐτὸ τὸν τάφο;

— Τίποτα. "Εβαλα μόνο μερικὰ λουλούδια... κι' ἕνα ξύλινο κουτί. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ὁ Οὔλλερ.

— Ὁ Οὔλλερ;

— Ναί. "Ενας γάτος μὲ ξανθὸ τρίχωμα καὶ πράσινα μάτια... Δὲ ζοῦσε πιά.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Τζὶμ πῆγε κοντά του καὶ τὸν τράνταξε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— "Ακουσε, τοῦ φώναξε μὲ ὠργισμένη φωνή. Δὲ θὰ μπορέσῃς ν' ἀποτειευτῆς μαζί μου. "Ας ἀοχίσωμε ἀπὸ τὸ ὄνομά σου. Πῶς λέγεσαι;

— Κὶντ Μπάρνερ. Μένω στὸ Πρέν-
σες... Τώρα, εἶμαι ὁλότελα μόνος.

— Καὶ τίνος ἦταν ὁ τάφος;

— Τῆς γυναίκας μου. Εἴχαμε παντρευτῆ μόλις πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Πέθανε ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κατέβασε τὰ χέρια του. Μήπως εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τρελλό;

— Ἀφηγήσου μου τὴν ἱστορία σου, τοῦ εἶπε.

— Ἡ ἱστορία μου εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ δὲ λέγονται μέσα στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα. Δὲ ἀπάντησε ὁ νέος. Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ σᾶς τὴν πῶ, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀκούω νὰ μὲ λέτε τυμβωρύχο. Ἡ Ἴρμα κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε ἀπὸ καιρό. Τὸν περασμένο Αὔγουστο κάμαμε τοὺς γάμους μας... Ἡ Ἴρμα ἔφυγε τότε ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου ἔμενε πρὶν κι' ἤρθε στὸ δικό μου. Μαζί της ἔφερε καὶ τὸν Οὔλλερ... "Ηταν ἕνα παράξενο ζῶο ὁ Οὔλλερ κι' ἡ Ἴρμα τὸν λάτρευε...

Ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ συνέχισε:

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ζήλευα τὸν Οὔλλερ. Μοῦ φαινόταν πὼς μοῦκλεβε κάτι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς Ἴρμας... Εἶναι πιθανόν, ὅτι κι' ὁ Οὔλλερ δὲ μ' ἀγαποῦσε. Πολλὲς φορὲς κουλουριαζόταν ἀπέναντί μου καὶ μὲ κύτταζε ὧρες ἀτέλειωτες στὰ μάτια. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως κι' αὐτὸς ἔκανε τὴ σκέψι πὼς τοὔκλεβα τὴν ἀγάπη τῆς Ἴρμας... Σὲ μερικὲς στιγμές, μ' ἔπιανε τὸ πεῖσμα καὶ συκοφαντοῦσα τὸν Οὔλλερ. «Τὰ γατιά, ἔλεγα στὴν Ἴρμα, δὲ γνωρίζουν ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνο σπίτια. Μένουν στὸ σπίτι, ὅπου τὰ περιποιοῦνται καὶ τοὺς δίνουν νὰ φᾶνε. Δὲν ἀφοσιώνονται, ὅμως, στὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν τὸν ἀγαποῦν».

»Πέρασε κάμποσος καιρός. "Οχι πολύς. Μερικὲς ἑβδομάδες μόνο. Καί, ξαφνικά, ἡ Ἴρμα ἀρρώστησε. Μιὰ συνηθισμένη γρίππη, εἶπε ὁ γιατρός... Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς συνηθισμένες γρίππες. Ὁ πυρετὸς δὲν ἔπεφτε κι ἡ δυστυχισμένη ἔλυωνε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα... Στὸ τέλος, ἡ καρδιά της δὲν ἄντεξε...

»Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ Οὔλλερ δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. Εἶχε στηλωμένα ἀδιάκοπα τὰ μάτια του πάνω της... Ἡ Ἴρμα ξεψύχησε μιὰ νύχτα, μὲ τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό μου. Ἔτσι, ὁ Οὔλλερ κι' ἐγὼ μείναμε μόνοι μέσα στὸ σπίτι... Ὅπως σᾶς εἶπα, δὲν ἀγαποῦσα τὸν Οὔλλερ. Ἀλλὰ τώρα τὸν ἔβλεπα μὲ διαφορετικὸ μάτι. Δὲν ἦταν πιὰ ἕνας ἀντίζηλος στὴν καρδιὰ τῆς Ἴρμας, ἀλλ' ἕνας σύντροφος στὴ δυστυχία μου... Ὅταν γύρισα ἀπὸ τὴν κηδεία τῆς Ἴρμας, τὸν ξαναβρῆκα στὸ δωμάτιό της, στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὸν εἶχα ἀφίσει. Ἦταν τόσο περίλυπο τὸ πρόσωπό του, πού, ξεχνώντας τὸ δικό μου πόνο, τοῦ εἶπα:

»— Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ Ἴρμα μᾶς ἔφυγε, Οὔλλερ, ἀλλὰ μὴν κάνῃς ἔτσι... Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς σ' ἀγαπάω... Θέλεις νὰ σοῦ δώσω κάτι;

»Βρῆκα σὲ μιὰ κατσαρόλα λίγο γάλα καὶ τοῦ τὸ ἔβαλα μπροστά του. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἄγγιξε. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Μιὰ γειτόνισσα μοῦ ἔδωσε λίγα ψάρια. Ἀλλ' ὁ Οὔλλερ τὰ πέταξε μακρυὰ μὲ τὸ πόδι του.

»Ἦταν τώρα ἡ τέταρτη ἡμέρα, ποὺ ὁ Οὔλλερ δὲν εἶχε βάλει τίποτα στὸ στόμα του. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ξύπνησα ἀπότομα, ἀκούγοντας κάτι σὰν ἀγκομαχητό. Ἄναψα ἀμέσως τὸ φῶς κι' εἶδα τότε τὸν Οὔλλερ, ποὺ χαροπάλευε σὲ μιὰ γωνιά. Ἡ ἀγωνία του κράτησε ὡς μισὴ ὥρα. Ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν νεκρός.

»Τὸ καταλαβαίνετε, κύριε ἐπιθεωρητά; Ὁ Οὔλλερ εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἴρμα, ἐνῶ ἐγὼ ἔτρωγα, κοιμόμουν, ζοῦσα... Καὶ μόνο ποὺ τὸ λέω, αἰσθάνομαι μιὰ ἀπέραντη ντροπή. Λάτρευα, ὡστόσο, τὴν Ἴρμα κι εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ μποροῦσα ποτὲ πιὰ ν' ἀγαπήσω ἄλλη γυναίκα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ δείξω τὴν ἀγάπη μου. Ἐνῶ ὁ Οὔλλερ τὴν ἔδειξε. Μπορεῖτε νὰ πιστέψετε, λοιπόν, ὅτι ὁ Οὔλλερ ἀγαποῦσε τὴν Ἴρμα περισσότερο ἀπὸ μένα;

»Καὶ τώρα τὰ δέρετε ὅλα, κύριε ἐπιθεωρητά — πρόσθεσε ἀναστενάζοντας. Νόμισα πὼς ἔπρεπε νὰ πάω τὸ νεκρὸ Οὔλλερ στὴν Ἴρμα... Ἡ θέσι του δὲν ἦταν κοντά της, ἀφοῦ εἶχε πεθάνει γι' αὐτήν; Νά γιατὶ μὲ βρῆκαν ἀπόψε στὸ νεκροταφεῖο... Ὄχι, δὲν εἶμαι τυμβωρύχος. Ἂν ἄνοιξα τὸν τάφο τῆς Ἴρμας, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ βάλω μαζί της τὸν Οὔλλερ ποὺ πεθαίνοντας γι' αὐτήν, εἶχε δείξει πὼς τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ μένα...

Τὰ τελευταῖα λόγια του, σκεπάστηκαν ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Τζὶμ κι' ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ εἶχε πιάσει τὸν Κὶντ Μπάρνερ, κυττάχτηκαν μερικὲς στιγμές, σιωπηλοί. "Επειτα ὁ ἐπιθεωρητὴς πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι του ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ ἔκαμε κομματάκια. Ἦταν ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὑφισταμένου του.

— Κι' ἐσὺ κι' ἐγώ, τοῦ εἶπε σιγά, πρέπει νὰ ξεχάσωμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ μπαίνουν σὲ ἀστυνομικὰ ἔγγραφα.

Ὁ Κὶντ Μπάρνερ ἔκλαιγε πάντα μὲ λυγμούς.

Α. ΚΙΝΓΚ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	340.—
Ἐξαμηνος	»	170.—
Τρίμηνος	»	85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες 7.—
»	Δολλάρια 20.—
»	Φρ. Γαλ. 8.000
»	Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι

Βλάβες ἀπὸ καλλυντικὰ

Γιὰ μιὰ γυναῖκα σήμερα εἶναι ἀπαραίτητα τὰ καλλυντικά. Μ' αὐτὰ κατορθώνει νὰ διορθώνῃ τὸ πρόσωπό της, τὰ χέρια της καὶ τὰ μαλλιά της καὶ νὰ τὰ φτιάνῃ ὅλα πιὸ φυσικὰ καὶ πιὸ κανονικά. Μὲ τὰ καλλυντικὰ κατορθώνει νὰ δίνῃ τροφή, ζωὴ καὶ φρεσκάδα σ' ἕνα στεγνὸ καὶ ἀφυδατωμένο δέρμα. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὶς διάφορες κρέμες γιὰ τὰ χέρια, πο

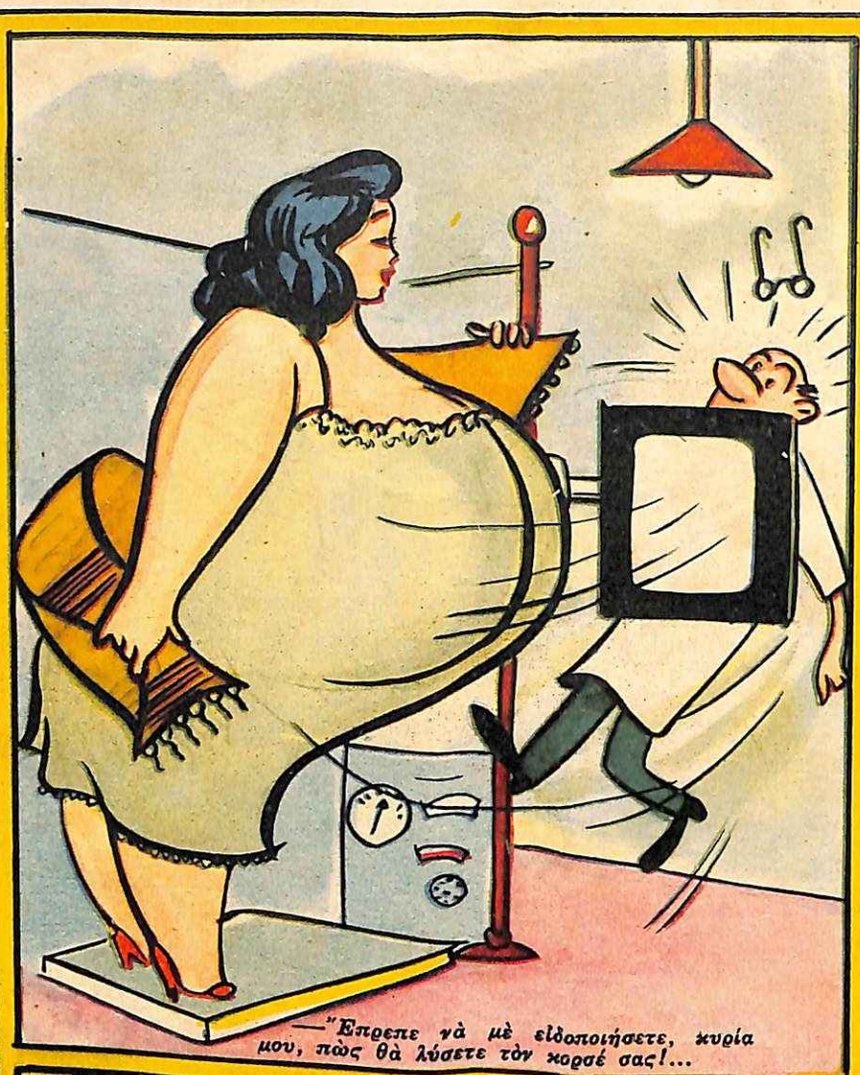

—"Επρεπε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, κυρία μου, πῶς θὰ λύσετε τὸν κορσέ σας!...

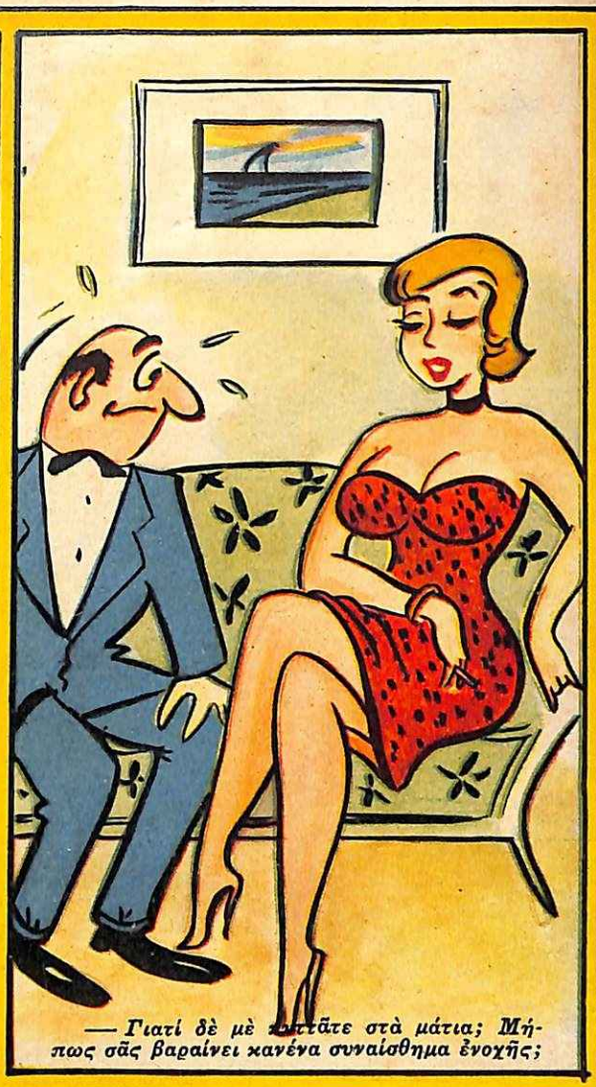

— Γιατί δὲ μὲ κοιτᾶτε στὰ μάτια; Μήπως σᾶς βαραίνει κανένα συναίσθημα ἐνοχῆς;

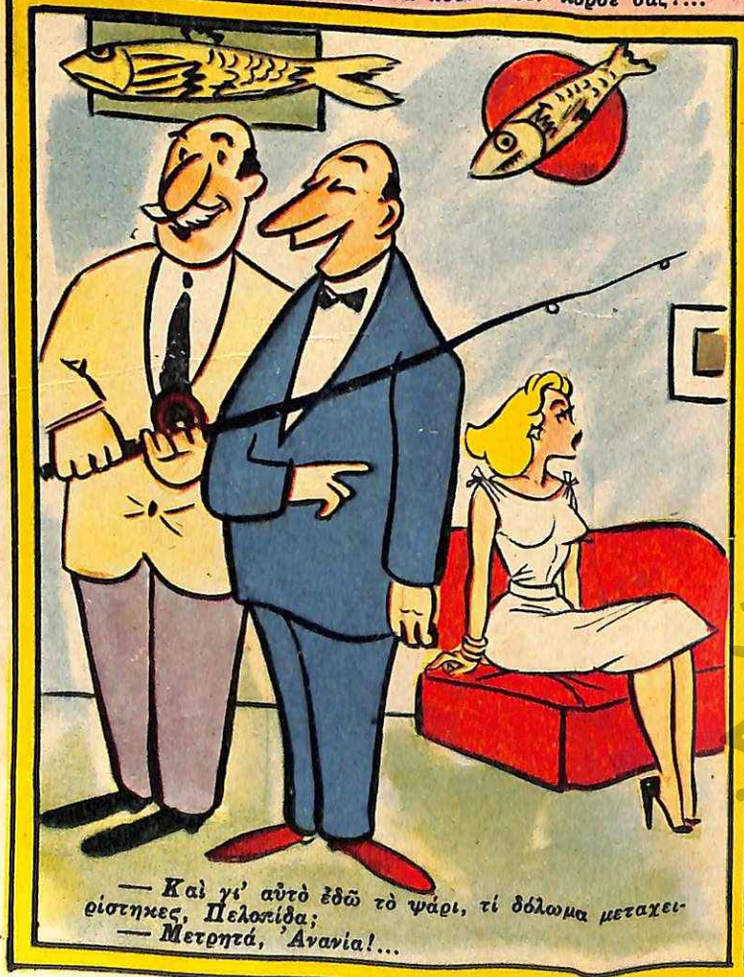

— Καὶ γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ψάρι, τί δόλωμα μεταχειρίστηκες, Πελοπίδα;
— Μετρητά, Ἀνανία!...

— Σὲ παρακαλῶ, Αἰμιλία, κάνε μου τὴ χάρι καὶ ρώτησε τὴ μητέρα σου, ἂν σκοπεύη νὰ μείνη πολὺ ἀκόμα κοντά μας!

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ